Mạt Thế Phản Phái Hệ Thống (Mạt Thế Hệ Thống Của Nhân Vật Phản Diện)

Contents

Mạt Thế Phản Phái Hệ Thống (Mạt Thế Hệ Thống Của Nhân Vật Phản Diện) 3

1. Chương 1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 2: Bắt Đầu . . . 5
3. Chương 3: Hệ Thống Xuất Hiện . . . 9
4. Chương 4: Nhân Vật Chính . . . 13
5. Chương 5: Thăm . . . 16
6. Chương 6: Ca (anh) . . . 20
7. Chương 7: Camera? Hủy Đi! . . . 23
8. Chương 8: Rời Nhà Trốn Đi . . . 25
9. Chương 9: Ra Vào Không Gian Có Vấn Đề . . . 28
10. Chương 10: Nữ Nhân . . . 31
11. Chương 11: Rời Khỏi Thôn . . . 35
12. Chương 12: Trở Về . . . 38
13. Chương 13: "hỗ Trợ " Của Mẹ Mạc . . . 42
14. Chương 14: Ở Bên Người . . . 46
15. Chương 15: Mạt Thế . . . 49
16. Chương 16: Nhân Vật Chính Khởi Hành . . . 52
17. Chương 17: Thức Tỉnh . . . 55
18. Chương 18: Boss Đề Phòng . . . 59
19. Chương 19: Hành Động . . . 63
20. Chương 20: Đồng Bạn . . . 66
21. Chương 21: Trước Ăn Bữa Cơm Đã . . . 68
22. Chương 22: Ngủ . . . 72
23. Chương 23: Xuất Môn . . . 76
24. Chương 24: Dị Năng . . . 78
25. Chương 25: Đi Dạo Trung Tâm Thương Mại Nào . . . 81
26. Chương 26: Tang Thi Cấp 1 . . . 84
27. Chương 27: 'khách Nhân' Của Không Gian . . . 88
28. Chương 28: Lưu Kết Đăng . . . 91
29. Chương 29: Dây Dưa . . . 95
30. Chương 30: Vật Hy Sinh Được Luyện Thành Như Thế Này . . . 99
31. Chương 31: Dị Năng Của Boss . . . 102
32. Chương 32: Xa Cách Nhỏ (tiểu Biệt) . . . 105
33. Chương 33: Ngoại Truyện – Cảnh Cáo H . . . 109
34. Chương 34: Bàn Tay Xám . . . 112
35. Chương 35: Bị Nhìn Thấu . . . 115
36. Chương 36: Gặp Lại . . . 119
37. Chương 37: Đến Diễm Trạch . . . 122
38. Chương 38: Hận . . . 126

39. Chương 39: Xé Rách Mặt . . . 129
40. Chương 40 . . . 133
41. Chương 41: Giết Người . . . 136
42. Chương 42: Phát Hiện . . . 139
43. Chương 43: Phiên Ngoại 1. Hệ Thống . . . 142
44. Chương 44: Che Giấu . . . 143
45. Chương 45: Hảo Cảm Đã Đầy . . . 146
46. Chương 46: Nhân Vật Xuyên Qua . . . 150
47. Chương 47 . . . 153
48. Chương 48: Trường Học . . . 157
49. Chương 49: Bị Bắt Cóc? . . . 160
50. Chương 50: Bị Thương . . . 164
51. Chương 51: Tiếp Xúc . . . 168
52. Chương 52: Gặp Gỡ . . . 171
53. Chương 53: Thăng Cấp . . . 175
54. Chương 54: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người . . . 179
55. Chương 55: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người . . . 182
56. Chương 56: Trước Khi Vào Thành . . . 187
57. Chương 57: Bạch Liên Hoa . . . 190
58. Chương 58: Vào Thành . . . 193
59. Chương 59: Trở Thành Đồng Bạn? . . . 196
60. Chương 60: Giữa Nhiệm Vụ . . . 199
61. Chương 61: Ôm Cái Nào . . . 204
62. Chương 62: Thu Người . . . 208
63. Chương 63: Trở Về Thành . . . 211
64. Chương 64: Nói Ra Hết . . . 215
65. Chương 65: Ăn Xong . . . 218
66. Chương 66 . . . 222
67. Chương 67: Bị Bắt Cóc . . . 226
68. Chương 68: Lẻn Vào . . . 230
69. Chương 69: Lý Thiên . . . 233
70. Chương 70: Kẻ Làm Loạn Đến Rồi . . . 240
71. Chương 71: Đạt Được Bàn Tay Vàng . . . 244
72. Chương 72: Chiến . . . 248
73. Chương 73: Chạy Trối Chết . . . 252
74. Chương 74: Thành Phố B . . . 256
75. Chương 75: Tiểu Viêm Bộc Lộ Tài Năng . . . 259
76. Chương 76: Phản Bội . . . 263
77. Chương 77: Động Tác . . . 267
78. Chương 78: Biến Cố . . . 271
79. Chương 79: Bắt Lấy . . . 274
80. Chương 80: Chấm Dứt . . . 278
81. Chương 51: Tiếp Xúc . . . 282
82. Chương 52: Gặp Gỡ . . . 285
83. Chương 53: Thăng Cấp . . . 289
84. Chương 54: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người . . . 293
85. Chương 55: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người . . . 296
86. Chương 56: Trước Khi Vào Thành . . . 301
87. Chương 57: Bạch Liên Hoa . . . 304
88. Chương 58: Vào Thành . . . 307
89. Chương 59: Trở Thành Đồng Bạn? . . . 311
90. Chương 60: Giữa Nhiệm Vụ . . . 314
91. Chương 61: Ôm Cái Nào . . . 318
92. Chương 62: Thu Người . . . 322

93. Chương 63: Trở Về Thành 326
94. Chương 64: Nói Ra Hết 329
95. Chương 65: Ăn Xong 333
96. Chương 66 337
97. Chương 67: Bị Bắt Cóc 340
98. Chương 68: Lẻn Vào 344
99. Chương 69: Lý Thiên 347
100. Chương 70: Kẻ Làm Loạn Đến Rồi 355

Mạt Thế Phản Phái Hệ Thống (Mạt Thế Hệ Thống Của Nhân Vật Phản Diện)

Giới thiệu
Edit: Đào Đào + Tiểu Tam + Các CTV Tạm thời. Thể loại: Xuyên thư – Mạt thế – Huynh đệ – Cư

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-phan-phai-he-thong-mat-the-he-thong-cua-nhan-vat-phan-dien

1. Chương 1: Tiết Tử

Thương Viêm mở ra một trang web có nền màu lục dịu dàng, đập vào mắt chính là một đống lớn đề tài về mạt thế mà gần đây cậu yêu thích, trong đó thì bộ truyện 《Đế Vương Mạt Thế》 được xếp hạng đầu tiên trong top 10 tiểu thuyết kim bài đại danh.

Thương Viêm là một trạch nam, còn là loại trạch tiểu thuyết, trừ bỏ thời gian đi làm ra, bình thường cậu chỉ ở trong nhà ngồi trước máy tính để nghiên cứu đủ loại tiểu thuyết. Mà nói đến nó, thì không thể không đề cập việc Thương Viêm có khả năng —— bóc đại bộ truyện thì bộ nào cũng vừa Lôi(*) vừa Sue.

[Đại ý chắc là mò trúng bộ nào là sụp hố – bị lừa bộ đó]

Có bàn tay vàng để YY thì coi như cũng thích, tuy nhiên bàn tay vàng kia lại quá mức lan tràn, hoàn toàn mò trúng mấy bộ động trời, cái loại vừa không thực tế vừa không có logic ấy khiến cậu cảm thấy rất xoắn xuýt và mỏi mệt.

Nhưng lần này Thương Viêm không chỉ theo đuổi một bộ tiểu thuyết YY Mary Sue suốt hai tháng trời, mà còn lấy lần đầu tiên trân quý nhất của mình hiến dâng cho nó. Khụ, người ta nói là lần đầu tiên comment.

Khi đó cậu vừa mới bước vào con đường Mạt thế nên cảm có giác mới mẻ, thời điểm cậu nhìn thấy văn án của bộ 《Đế Vương Mạt Thế》 cũng không biết đây là một văn Mary Sue. Mãi đến lúc đọc xong chương thứ 8, Thương Viêm cuối cùng cũng ý thức được đây là cái thể loại vạn năng mà cậu kiêng kỵ nhất.

Tuy nhiên bấy giờ cậu đã bị lối hành văn đầy sức quyến rũ của tác giả mê hoặc mất rồi, trừ bỏ nội dung vở kịch ra, phong cách viết của tác giả "Tiết tháo vỡ đầy đất" cũng hoàn toàn bắt lấy tim gan phèo phổi của Thương Viêm tâm, à quên … còn có dạ dày nữa.

Đã rất nhiều lần Thương Viêm nghĩ mình nên drop ngay bộ này, nhưng mỗi khi tịch mịch khó nhịn thì lại bất giác nhớ tới y (Tiết tháo đại thần) cùng nó (Đế Vương Mạt Thế), chuột máy tính dưới điều khiển của cậu không thể nhẫn nhịn mà click vào bộ Mary Sue "chán ghét" ấy. Thương Viêm biết mình đã không thể nào thoát ly khỏi nó được, dưới tình huống cuồng M như thế, cuối cùng cậu cũng đem lần đầu tiên … comment của mình ra nhấn tin lại.

Trong comment, cậu muốn bày tỏ cho Tiết tháo đại thần biết suy nghĩ của mình về việc Sue quá trời kia. Tuy nhiên cậu không hề nhận được bất kỳ phản hồi gì của Tiết tháo đại thần, truyện vẫn cứ dựa theo phương hướng Sue đến không thể nào Sue hơn.

Ai mà ngờ cái comment kia khiến cho Thương Viêm gặp phải một đống lớn fan cuồng vây công. Dưới tình huống như thế, sự công kích của đám fan cuồng thành công kích phát ham muốn chiến đấu trong lòng Thương Viêm. Cứ mỗi ngày, Thương Viêm đều đưa ra bình luận ở dưới chương mới, sau đó cùng một đống lớn fan "Thảo luận thảo luận".[chửi lộn =))]

Mà sự thật đắng lòng là Sue vẫn cứ càng ngày càng Sue, cho đến một ngày, Thương Viêm quen thuộc mở ra chương mới của Đế Vương Mạt Thế . Đọc xong nội dung thì khiến cho xoắn xuýt của cậu tức nước vỡ bờ, buồn bực uất ức trong đầu không thể nào kềm hãm được, làm Thương Viêm không mắng thì không thể nào hả dạ.

Này quả thực muốn đem tế bào não của cậu toàn bộ tiêu diệt, đây là "trả thù" mà Tiết tháo đại thần dành cho cậu hay sao? Vì cái gì nhân vật chính không chỉ có được mỹ nữ và bàn tay vàng, đến ngay cả Thần của thế giới trong truyện cũng đối với gã yêu thương có thừa, nửa đường nhào tới ban cho nhân vật chính lời hứa, chỉ cần nhân vật chính trở thành Đế vương, sau khi chết sẽ kế thừa Thần vị của ngài.

Không nói tới việc Bàn tay vàng và cái ghế đế vương kia, chỉ hỏi một chút vị Thần kia là ở đâu chui ra, đây không phải thể loại Mạt thế hay sao! ! ! ! ?

Cuối cùng Thương Viêm không thể nào áp chế tâm tư tình cảm của mình, bất giác viết ra một comment dài 5000 chữ để tỏ rõ bản thân đối với nhân vật chính Chung Hư Lữ rất là bất mãn, còn đối với BOSS nhân vật phản diện Diễm Quân Ly thì đồng tình nồng đậm, sau đó tổng kết ra cảm tưởng của mình với bộ truyện trên.

Lúc Thương Viêm ngồi xem đống reply của comment, thì có một tin có vẻ không giống với bình thường khiến cho cậu chú ý.

‹Ngươi thật sự cảm thấy như vậy?›

Thương Viêm ngồi trước máy tính nhìn thật lâu, cậu thật tình là vui muốn phát điên, 7 chữ này sao lại quá đáng yêu đến như vậy, còn có dấu chấm hỏi nhỏ xíu mê người kia nữa.

"Không sai, đây chính là cảm nghĩ chân thực của tôi, bạn không biết là …" Thương Viêm ở trước máy tính gõ mấy trăm chữ bày tỏ tâm tình vui sướng của bản thân, Sau khi xong xuôi thì click gửi. Nhìn thấy comment của mình xuất hiện trên web, trong lòng khoái trá cho nên Thương Viêm kiên nhẫn ngồi chờ người nọ hồi âm.

Tuy nhiên … 2 phút sau, 5 phút sau, 30 phút sau, Thương Viêm đen mặt. Cậu rất muốn bưng má khóc, cậu cư nhiên ngồi trước máy tính 30 phút để chờ một người xa lạ không biết có hồi âm lại hay không, cậu quả thật là bị Đế Vương Mạt Thế làm cho não tàn rồi.

"3748927948456, QQ thêm bạn tốt" thời điểm Thương Viêm còn đang cảm thán bản thân não tàn, vị bên kia rốt cục cũng hồi âm cho đứa nhỏ Thương Viêm của chúng ta. Tuy rằng không nhắn nhủ gì, nhưng lưu lại QQ thì chắc chắn vị kia có cùng quan điểm với cậu rồi.

Tri âm, Thương Viêm nhận định người ta như vậy.

Thương Viêm mở ra QQ, quen thuộc nhập vào ID và mật khẩu, avatar vạn năm không đổi của Thương Viêm xuất hiện trên màn ảnh, Thương Viêm tài khoản kia bỏ vào trong QQ, lại phát hiện sự tình quái dị.

"Không tìm được người dùng phù hợp? Add nhầm số?" Thương Viêm còn đang nghi hoặc, thì QQ lại xuất hiện chuyện khác thường.

"*Diễm Quân Ly (3748927948456)

*Nam

*23 tuổi

*Thành phố S

*Kiểm tra thông tin cá nhân

*Thêm làm bạn tốt"

QQ từ lúc nào mà lại lag y như web xanh vậy nè? [trang web màu xanh đầu chương]

Thương Viêm đối với cái tên QQ này không hề hoài nghi, mặc dù là có chút khúc chiết, nhưng cái tên "Diễm Quân Ly" cũng khiến Thương Viêm hiểu ra mình không có tìm sai người, đây chính là tên của đại BOSS trong Đế Vương Mạt Thế .

Thương Viêm không đề phòng gì cả mà nhấn xuống "Thêm làm bạn tốt", lúc Thương Viêm click "Gửi đi" xong, thì nháy mắt cậu đã nhận được hồi âm.

Tuy nhiên khi Thương Viêm chọn chữ hoàn thành thao tác, thì trước mắt tối sầm, đầu thẳng tắp chúi xuống, đập mạnh lên trên bàn phím, xương cốt va chạm vào vật cứng vang lên âm thanh đau điếng người, sau đó cậu cứ như thế mất đi tri giác. Một giây trước khi Thương Viêm té xỉu, trong lòng cậu thầm nghĩ: đập vào bàn phím thật sự là CMN đau…

2. Chương 2: Bắt Đầu

Thương Viêm giật mình mở choàng mắt, đệm giường mềm mại khiến cho cậu ý thức được có cái gì đó không thích hợp. Cậu nghiêng đầu nhìn trừng trừng xung quanh, bốn phía hoa lệ? Lập tức Thương Viêm có thể kết luận ngay, dù cậu làm việc cật lực suốt 20 năm trời cũng không mua được căn phòng như thế này.

Mắt của Thương Viêm liếc một cái liền có thể nhận biết được dàn loa siêu khủng ở trước giường trị giá ít nhất cũng mười mấy vạn. Từ lúc thấy nó trên tạp chí, cậu đã từng suy nghĩ ai mà lại đi mua cái loại đồ vật vừa mắc muốn chết mà lại không thực dụng chút nào này. Thế mà hiện tại, thứ tốt như vậy lại ở ngay trước mắt cậu.

Nếu đây là mơ thì xin đừng cho cậu tỉnh giấc!

Khi chấm dứt cảm tưởng ngu ngốc phía trên, Thương Viêm đã nằm ở trên giường một lúc lâu, cậu cuối cùng cũng khiến cho bản thân có thể tỉnh táo lại. Dĩ nhiên cậu sẽ không tin rằng đây là một giấc mơ, nằm mơ thì sẽ không thể chân thật như vậy. Cho nên khi kết hợp với sự tình trước đó, fan tiểu thuyết – Thương Viêm đã đưa ra được kết luận … đây là xuyên qua, mà còn là một hồi xuyên qua có mưu tính.

Tui sẽ hoài niệm các bạn, những bộ tiểu thuyết mà tui đã đọc … À, còn có những bộ tiểu thuyết tui chưa theo hết

Thương Viêm chống tay ngồi dậy, xoay đầu kiểm tra thân thể của chính mình. Rất tốt, không có không trọn vẹn cũng không có cái gì khác thường, tuy nhiên sao nhìn hơi quen mắt? Không sai, là loại nhìn rất thân thuộc, giống như là ngày nào cũng nhìn thấy vậy, mơ hồ cùng thân thể của chính cậu giống nhau như đúc.

Ý thức được cái gì đó, Thương Viêm đem áo cởi ra, ở sau lưng của cậu có một vết sẹo. Đó là khi còn bé lưu lại, nghe mẹ cậu nói có vào thời điểm sinh cậu ra, bác sĩ đã làm nó mờ đi một ít rồi. Mà hiện tại trên khối thân thể này cũng có vết sẹo đồng dạng, khi Thương Viêm vuốt ve phía sau lưng đích thật cũng cảm thấy xúc cảm gồ ghề của nó.

Tuy nhiên Thương Viêm biết rằng làn da của khối thân thể này so với nguyên bản của cậu thì tốt hơn nhiều lắm, đến ngay cả mấy cái cơ bụng nho nhỏ trên người cũng nói rõ ra đây không phải là thứ mà một trạch nam có được.

Thương Viêm bước xuống giường, bên kia có một gương lớn đặt trên đất, cậu có thể từ trong đó nhìn thấy toàn thân thể. Thương Viêm chầm chậm bước qua, cậu không biết mình nên hy vọng nó là chính mình hay nên hy vọng nó là của người khác, việc đó khiến cho tim của cậu bắt đầu thấp thỏm.

Lúc Thương Viêm đi đến trước gương, nhìn thấy trong đó là một người giống y đúc cậu khi trước, lo lắng của Thương Viêm bỗng nháy mắt bình ổn trở lại. Nhưng rất nhanh Thương Viêm lại phát hiện ra, khối thân thể này chỉ có giống cậu mà thôi, hoàn toàn không phải là nguyên bản.

Thân là trạch nam, Thương Viêm đối với hình tượng của mình không quá để ý tới, chưa bao giờ chú ý tới mốt miếc gì hết, chỉ cần mỗi ngày khi xuất hiện ở công ty giữ gìn bề ngoài sạch sẽ là được, cho nên không có ai biết kỳ thật bộ dạng của Thương Viêm rất tốt.

Cơ thể này có khuôn mặt giống với Thương Viêm, tuy nhiên lại đem tất cả sức quyến rũ trong thân xuất ra hết, tóc đen mềm mại vương vít, vụn vụn vặt vặt che khuất hai bên tai, chỉ thấp thoáng trông thấy trên vành tai có trang sức tinh xảo. Hoa tai có hình dạng cánh bướm, nhưng ở trên người Thương Viêm lại không khiến cậu trở nên nữ tính, mà ngược lại khiến cậu gia tăng thêm một tia tà mị.

Ngũ quan Thương Viêm rất là tinh xảo, đảm bảo 80% ai nhìn thấy cũng sẽ quay đầu lại nhìn, đôi mắt đen toát ra ánh sáng rực rỡ như lưu ly, khiến người xem không thể nào dời mắt.

Thương Viêm nhìn mình trong gương đến phát ngốc, tất nhiên cậu biết bộ dạng bản thân không tồi, nhưng lại chẳng biết mình không tồi đến trình độ này. Qua bàn tay cải tạo của chủ nhân thân thể, ai mà ngờ cậu lại là một mỹ nam tuyệt sắc.

"Cốc ~ cốc ~" tiếng gõ ngoài cửa đem lý trí của Thương Viêm đang trong tình trạng tự kỷ tha về, Thương Viêm thật hối hận vì tại sao cậu lại có thể dùng nhiều thời gian để đứng trước gương nhìn mình như vậy chứ.

"Chuyện gì?" Thương Viêm tận lực đè nén thanh âm của mình cho nó có chút lửa giận, sắm vai một người vừa mới bị đánh thức mà tỏ ra bất mãn.

"Tiểu thư Mạt Ly ở ngoài kia chờ đã rất lâu, thiếu gia ngài còn chưa rời giường sao?" Một giọng nam không tính là trẻ tuổi từ ngoài cửa truyền vào, mang theo cảm giác thật cẩn thận, chỉ sợ vị tiểu tổ tông này đem lửa giận lúc bị đánh thức phát tiết ở trên người của hắn.

"Không gặp." Thương Viêm trả lời thật rõ ràng, cái trò đùa quốc tế(*) gì vậy, cậu ngay cả mình là ai còn không biết, bắt cậu đi gặp khách, làm sao có thể, bất kể cô ta là mạt lỵ hoặc mẫu đơn gì đó(*).

"Thưa vâng, thiếu gia." Là người thì đều có thể nghe ra trong thanh âm của Thương Viêm có sự bất mãn, tiểu thư Mạt Ly à, đành để cô thiệt thòi vậy.

"Không sao cả, tôi sẽ ngồi ở đây chờ, đã làm phiền ông." Phía sau nụ cười tươi của Mạt Ly chỉ có cô ta mới hiểu được cảm giác của mình lúc này. Khi người hầu vừa rời khỏi tầm mắt của Mạt Ly, khuôn mặt của cô ta nháy mắt lạnh lẽo xuống. Đây rất có thể là cơ hội cuối cùng của cô, cô nhất định phải bò lên giường của Diễm Quân Mạc.

Thương Viêm không thèm quan tâm đến Mạt Ly nghĩ cái gì, hiện tại cậu đang tìm xem trong phòng có đồ vật nào cho cậu biết thêm chút tin tức không. Phòng rất lớn, lại là lầu ba, xem ra nguyên chủ là một kẻ có tiền.

Thương Viêm ngồi ở trên giường nhìn chứng minh thư mà cậu vất vả cực lực tìm thấy, thật hận không thể đem nó ăn luôn. Ở trên dán một tấm hình thẻ có khuôn mặt giống cậu y đúc, tuy nhiên phía dưới thì lại là cái tên khiến cậu hít thở không thông —— Diễm Quân Mạc.

Là Diễm Quân Mạc ah~! Cái này cùng với chứng minh thư của nhân vật phản diện Diễm Quân Ly trong Đế Vương Mạt Thế chỉ sai sót nhau có một chữ thôi đó.

Diễm Quân Mạc, em trai cùng cha khác mẹ, là một vật hy sinh trong Đế Vương Mạt Thế . Lẽ ra cậu sớm nên đoán được, khoảng khắc mà cậu mất đi ý thức chính là vừa mới hoàn tất thêm bạn QQ của một người tên "Diễm Quân Ly". Gì mà QQ lag, rõ ràng nick QQ kia chính là một cái bẫy, căn bản là nó không hề có thật.

Thương Viêm nhớ tới thông tin của nick QQ đó, không nói tới tên, thì 23 tuổi kia không phải là tuổi của Diễm Quân Mạc trong Đế Vương Mạt Thế à! Còn có, nơi ở của cậu ta trong Đế Vương Mạt Thế không phải là thành phố S hay sao?

Cho nên hết thảy đều ám chỉ là mọi thứ cùng bộ truyện Đế Vương Mạt Thế có liên quan, kỳ thật cậu xuyên thành ai cũng không sao, quan trọng nhất chính là, tương lai không lâu sau thì mạt thế sẽ giáng lâm đó

.

Đúng rồi, bây giờ là thời điểm nào?

Thương Viêm không tìm được lịch ngày tháng trong phòng, cậu chỉ có thể mở máy tính ra, xem ở trên đó.

Ngày 28 tháng 10 năm XXXX, sấm sét giữa trời quang. Bởi vì Thương Viêm biết ngày 28 tháng 11 năm XXXX thì mạt thế sẽ đến, nhớ rất rõ ràng, câu đầu tiên trong chương thứ nhất mà Tiết tháo đại thần viết chính là nó, đó cũng là ngày bắt đầu cho quyển tiểu thuyết kia.

Chỉ còn một tháng, Thương Viêm vừa sợ hãi, cũng vừa hưng phấn. Thương Viêm biết hưng phấn kia là do bản thân cậu còn chưa trải qua mạt thế, cậu không có kinh nghiệm phi phàm, sinh hoạt bình thường khiến cậu hy vọng mọi thứ có thể thay đổi. Đồng thời đó cũng là ý nghĩ thơ ngây của cậu.

Thương Viêm cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, cậu bắt đầu tìm tòi mấu chốt trong sự kiện QQ kia, ẩn ẩn cảm thấy xuyên qua cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Đầu tiên chính là câu nhắn lại kia, ‹Ngươi thật sự cảm thấy như vậy?› Những lời này là reply cho comment dài 5000 chữ, cho nên mới thu hút được sự chú ý của cậu. Trong đó cậu chỉ viết về sự bất mãn đối với Chung Hư Lữ và đồng tình cùng Diễm Quân Ly, hai người này chính là mấu chốt.

Mà từ cái tên trên QQ thì có thể thuyết minh, mấu chốt chính là Diễm Quân Ly, tuy nhiên cũng có thể là vì dụ dỗ cậu mà viết lên (đây mới là →_→ trọng điểm).

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, trước tiên gặp đại BOSS trước đã rồi tính sau, hơn nữa cậu đối với bộ dạng của Diễm Quân Ly cũng rất là tò mò.

Dựa theo trong Đế Vương Mạt Thế đã nói, trước mạt thế Diễm Quân Ly là một người thực vật, sau đó nhờ vào bệnh độc mà có được một thân thể khỏe mạnh, còn khiến y kích phát dị năng, tuyệt đối lợi hại hơn tất cả mọi người.

Đến đoạn này, ý nghĩ đầu tiên của Thương Viêm là: Ôm đùi. Theo trí nhớ của cậu thì ở Mạt thế y là đại BOSS cực mạnh, tuy rằng cuối cùng Thương Viêm không biết Chung Hư Lữ có vượt qua Diễm Quân Ly hay không, nhưng dựa theo nội dung truyện mà cậu đọc được cho tới trước khi xuyên qua, khi đó trình độ của Chung Hư Lữ và Diễm Quân Ly ngang ngửa nhau.

Bất quá, như vậy cũng đủ để Thương Viêm xuất hiện ý tưởng ôm đùi, chỉ cần có cậu ở đây thì sẽ không để tên Chung Hư Lữ kia đem Diễm Quân Ly kéo xuống.

Thương Viêm không kịp nghĩ nhiều nữa, mở cửa phòng thay đồ, quần áo rực rỡ muôn màu bên trong lập tức chói mù mắt của cậu. Bất quá hiện tại không có thời gian quản mấy cái này, ngơ ngác một lát, sau đó tiếc nuối vô cùng mà thay ra đồ ngủ rồi bước khỏi phòng, tuy nhiên ở cửa gặp phải một chướng ngại nho nhỏ.

"Quân Mạc ~, thực xin lỗi, là em sai, em không nên hôn Đức Khắc, nhưng đó là do hắn cường bách em." Mạt Lỵ hoàn toàn quăng mất bộ dạng hung ác trước đó, thay vào là hình tượng hoa lê đẫm mưa, lộ ra vẻ mặt rung động lòng người.

Chính là đối với Thương Viêm lòng nóng như lửa đốt mà nói, mỹ nữ cũng chỉ là mây bay. Thương Viêm chỉ nhìn hướng Mạt Ly một cái liền quay đầu đi, giống như là không nhìn thấy, chân vẫn bước ra cửa lớn.

"Quân Mạc, anh đi đâu vậy, đừng bỏ em." Mạt Ly thấy Thương Viêm hờ hững thì kích động lên. Cô là minh tinh hạng B, đây cũng là do người ta nể mặt Nhị thiếu gia của tập toàn Diễm thị nên cô mới có được.

"Tránh ra." Trên mặt tràn ngập biểu tình không kiên nhẫn, đối với mỹ nữ Mạt Ly không hề có có chút gì thương tiếc. Nếu như là trước kia, Thương Viêm sẽ đối với phái nữ ôn nhu dịu dàng, đặc biệt là mỹ nữ như Mạt Ly đây, chính là Mạt Ly chọn sai thời gian để xuất hiện. Hiện tại Thương Viêm đang nóng vội gần chết, đối với cái loại nữ nhân phiền toái mà bản thân không hề quen biết này, Thương Viêm chẳng thèm tỏ ra lịch sự lễ phép gì cả.

Mạt Ly nghe thấy thanh âm của Diễm Quân Mạc mang theo lửa giận, hai tay ôm Diễm Quân Mạc hơi rụt lại, nhưng vẫn không buông ra. Cô dựa vào Diễm Quân Mạc mới đi lên được, đương nhiên cũng không yêu thương gì Diễm Quân Mạc, cho nên lúc cô gặp gỡ Đức Khắc ôn nhu có tiền kia, liền hy vọng có thể thu nhiều hơn một gốc cây đại thụ, ai mà ngờ lúc cô cùng Đức Khắc hôn nhau thì bị Diễm Quân Mạc nhìn thấy

Đức Khắc cũng không dám cùng tập đoàn khổng lồ như Diễm thị đối kháng, vì thế rất tự nhiên mà đem cô đẩy ra ngoài. Lúc mọi người biết cô mất đi sủng ái của Diễm Quân Mạc, thì cô phải trải qua cuộc sống tùy ý cho người khi dễ, cho nên cô nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này.

"Em chính là người của anh, em làm sao có thể thay lòng đổi dạ chứ ~" Mạt Ly cố ý nói thật ái muội, tay sờ soạn thân thể Diễm Quân Mạc, bộ ngực đầy đặn mềm mại cũng dán lên trên người Diễm Quân Mạc.

Nghe Mạt Ly nói, khóe miệng Thương Viêm lạnh lùng nhếch lên, ánh mắt không mang bất cứ tình cảm nào, chỉ lộ ra khinh thường cùng một chút sắc bén, cho dù là dương quang ngoài cửa sổ chiếu trên Thương Viêm cũng không làm tan đi một chút lạnh lùng nào.

Dưới cái nhìn kia của Thương Viêm, Mạt Ly cảm thấy Diễm Quân Mạc hôm nay đặc biệt có sức quyến rũ, bộ dáng cũng không có cái gì biến hóa, nhưng cô có thể nhận ra, trước kia mình không có cái loại rung động tim đập này. Bất quá, nếu như không có câu nói kia thì càng tốt.

"Chúng ta đã lên giường sao?" Rõ ràng là sự tình mà song phương đều biết, nhưng Thương Viêm dùng loại khẩu khí nghi vấn này mà hỏi Mạt Ly, càng làm cho hàm xúc của ý tứ châm chọc thêm rõ ràng.

Tươi cười của Mạt Ly nháy mắt khựng lại, đúng vậy, bọn họ không có lên giường. Diễm Quân Mạc có một người mẹ cường thế – La Dịch Di. Người mẹ này đối với Diễm Quân Mạc không có bao nhiêu thân thiết, nhưng bà ta đối với phương diện nào đó của Diễm Quân Mạc lại rất nghiêm khắc, bởi vì Diễm Quân Mạc chính là con trai ruột của bà.

Loại sự tình chơi nữ nhân này, mẹ Mạc – La Dịch Di không để ý Diễm Quân Mạc chơi như thế nào, nhưng không thể lên giường, bởi vì như thế sẽ làm cho địa vị xã hội của bà ta có ảnh hưởng không tốt. Cho nên Mạt Ly và Diễm Quân Mạc đừng nói là lên giường, Diễm Quân Mạc sợ là ngay cả sờ soạn Mạt Ly cũng không có, giới hạn lớn nhất cũng chỉ là hôn môi.

Mạt Ly bởi vì lời nói của Thương Viêm mà cứng ngắc ở đó, Thương Viêm cũng thừa cơ đem tay bị Mạt Ly ôm rút về, không kịp nhìn ngắm mà nhanh chóng rời khỏi khu nhà cao cấp.

Kỳ thật nguyên nhân Thương Viêm biết Diễm Quân Mạc còn là xử nam là do trong Đế Vương Mạt Thế nói, khi đó Thương Viêm đọc đến đoạn một Nhị thiếu gia giàu có mà cư nhiên còn tem thì rất là kinh ngạc, cho nên có chút ấn tượng. Không thể tưởng được lại có công dụng vào lúc này.

Thương Viêm đối với việc gặp mặt Diễm Quân Ly rất gấp gáp, nguyên thân là do cậu ở trong mạt thế không có bất luận dị năng gì, nếu không có thực lực, thì cho dù có chuẩn bị vật tư từ trước, nếu không có không gian tùy thân thì mọi thứ cũng chẳng có gì đảm bảo,

Cho nên cậu cần phải có một người để dựa vào, mà người này không cần phải suy nghĩ nhiều, Thương Viêm đã chọn trúng Diễm Quân Ly. Có ai hỏi vì sao không chọn Chung Hư Lữ với ánh sáng nhân vật chính chói lọi không?

Tại mạt thế, trừ hai người này ra thì vẫn còn rất nhiều nhân vật tài ba khác, nhưng đây là trong Đế Vương Mạt Thế , người tài ba nhất chính là Diễm Quân Ly và Chung Hư Lữ. Mà trong Đế Vương Mạt Thế , người bên cạnh Chung Hư Lữ cũng không phải người bình thường, nhìn xem, Thương Viêm cậu và Diễm Quân Mạc đều chỉ là người bình thường mà thôi.

Không biết là Tiết tháo đại thần nghĩ cái gì trong đầu, đi theo bên cạnh nhân vật chính đều là người nổi bật trong mạt thế, giống như chỉ có những người đó mới có tư cách sánh vai cùng nhân vật chính. Vì thế cậu bắt đầu suy luận, sự thật thì Chung Hư Lữ có cứu trợ những người bình thường hay không? Cậu sợ, sợ sẽ giống như Diễm Quân Mạc trong Đế Vương Mạt Thế , bị nhân vật chính dùng xong thì chết luôn.

Cho nên cậu lựa chọn Diễm Quân Ly, ít nhất cậu bây giờ là em trai của Diễm Quân Ly, cho dù Diễm Quân Ly có khả năng sẽ chán ghét cậu, nhưng trong Đế Vương Mạt Thế nói, Diễm Quân Ly sau khi thức tỉnh cũng không có tìm đến giết cậu ta, cho nên chắc chắn Diễm Quân Ly cũng không có oán hận cậu ta, vì thế khả năng làm đồng bọn rất cao. Hơn nữa cậu chán ghét nhân vật chính Mary Sue kia (mỗ sắc: kỳ thật đây mới là lý do chân chính của ngươi đi . . .)

Thương Viêm leo lên xe thể thao của mình, sau khi chạy qua mười mấy cái đen đỏ, cuối cùng cũng tới Viện an dưỡng mà Đế Vương Mạt Thế đã nói qua. Trước mạt thế, đây là nơi mà người sống thực vật Diễm Quân Ly cư ngụ.

—

*Chú thích:

-Trò đùa quốc tế: Trên thế giới có rất nhiều chủng tộc, do khác biệt về phong tục tập quán, cho nên truyện này đối với người này thì tức cười, nhưng đối với người khác thì không có gì hay ho. Hàm ý của em thụ cũng vậy.

-Mạt lỵ: hoa nhài.

3. Chương 3: Hệ Thống Xuất Hiện

Hiện ra trước mắt Thương Viêm là viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, nơi này được làm như làng du lịch. Không hổ danh là viện an dưỡng tốt nhất, hoàn toàn có thể so sánh với khách sạn 5 sao.

Tuy là thưởng thức quang cảnh xung quanh, nhưng bước chân của cậu vẫn không dừng lại, đều đều tiến nhanh về phía trước. Trong tiểu thuyết chỉ miêu tả sơ lược qua thôi, không có nói rõ ra đường đi nước bước, mà nơi này lại rộng lớn như mê cung.

"Xin hỏi, Diễm Quân Ly nằm ở phòng nào?" Nửa đường Thương Viêm gặp được một y tá, cậu hiện tại mới nhớ bản thân mình căn bản không biết Diễm Quân Ly nằm ở phòng nào.

"Dãy C phòng 809" Tiểu thư y tá nhìn thấy Thương Viêm thì rất kinh ngạc, cô đương nhiên biết vị thiếu gia này hay xuất hiện trên kênh Ren TV(*), nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người thật. Ah~ nhìn gần như vậy càng thêm đẹp trai.

Thương Viêm không nhìn ánh mắt bát quái của y tá, cám ơn xong thì vứt cô ta ra phía sau. Khi vừa tiến vào viện an dưỡng, tâm tình muốn gặp Diễm Quân Ly của cậu càng thêm gấp gáp, theo khoảng cách giữa cậu với y càng gần, cảm giác này càng thêm mãnh liệt một cách khó hiểu.

Dãy C lầu 8, mẹ Mạc – La Dịch Di vì muốn thể hiện mình hào phóng nên đã bao hết cả một tầng lầu, tuy không phải là con trai của bà nhưng cũng là đứa nhỏ mà chồng bà để lại.

Tại viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, phí dụng một ngày một đêm có thể sánh ngang với khách sạn Dubai(*), như thế cũng đủ biết mẹ Mạc đã phải dùng biết bao nhiêu "xương máu" để đắp nặn lên hình tượng tốt đẹp của bà.

Thương Viêm vừa bước lên lầu 8, bảo tiêu thông qua camera giám thị liền biết, đối với một người con trai khác của cố chủ, bọn họ đương nhiên là đã nghe qua. Nhưng hôm nay ở chỗ này nhìn thấy Diễm Quân Mạc, có thể nói là vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Từ 2 năm trước, lúc Diễm Quân Ly biến thành người thực vật, chưa từng thấy có ai đến thăm y. Mà người đầu tiên xuất hiện ở chỗ này lại là người không hợp với Diễm Quân Ly – Diễm Quân Mạc, hai người này chán ghét đối phương tới cỡ nào bọn họ đều biết.

Mắt thấy Thương Viêm muốn đi đến phòng của Diễm Quân Ly thì lập tức chạy ra nghênh đón, bọn họ thật không muốn bị đuổi việc.

"Mạc thiếu gia." Ba vị bảo tiêu đứng cung kính trước mặt Thương Viêm, Thương Viêm thoáng sửng sốt, lúc này mới nhớ mình là Diễm Quân Mạc, nhất định phải mau quen thuộc với xưng hô này.

"Các người đi làm việc đi, tôi vào xem một chút." Thương Viêm không hề dừng bước, chỉ nhìn lướt ba người kia rồi nhanh chóng lướt qua. Lưu lại một đàn bảo tiêu hai mặt nhìn nhau.

"Diễm Quân Mạc cư nhiên thật sự đi vào!"

"Này không bình thường."

"Mau báo cáo Diễm phu nhân."

Đối với ba tên gia hỏa khe khẽ nói nhỏ ở bên ngoài kia Thương Viêm thật tình không biết, bất quá cậu cũng đoán được hành động hôm nay nhất định sẽ khiến người "mẹ hiền" thông minh kia chú ý. Nhưng gấp gáp trong lòng cậu không thể nào khống chế được, cho dù bị hiểu lầm cậu cũng không quan tâm.

Sau khi vào Thương Viêm nhanh tay đóng cửa, ngăn cách trong phòng với bên ngoài. Cậu nhẹ nhàng thở phào một chút, rốt cuộc đã tới được đây, gấp gáp trong lòng khiến trái tim cậu như muốn nhảy ra.

Đứng trước giường bệnh màu trắng, mơ hồ có một cái gì đó cố nói với Thương Viêm rằng người cậu muốn tìm ở ngay bên trong. Khẩn trương chậm rãi lan ra toàn thân, cậu lặng lẽ đến gần, cuối cùng cũng thấy được người nam nhân sau này sẽ đứng trên đỉnh nhân loại kia.

Làn da tái nhợt tỏ rõ tình huống thân thể của Diễm Quân Ly, nhưng như vậy cũng không cách nào ảnh hưởng đến khuôn mặt tuấn tú của y. Mọi thứ không hề tỳ vết càng làm Diễm Quân Ly thoạt nhìn thêm suy yếu, nam nhân ngày sau có thể oai phong một cõi hiện tại lại hư nhược đến cậu cũng có thể dễ dàng giết chết

Khuôn mặt không chút huyết sắc, lạnh lùng tựa như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc rõ ràng. Chiếc mũi hoàn mỹ, đôi môi mỏng khẽ kéo dài hiện rõ sự vô tình của y, tuy suy yếu nhưng rất quật cường, khiến người ta không đành lòng. Thương Viêm bắt đầu chờ mong, xem khi Diễm Quân Ly mở mắt ra thì sẽ có một đôi con ngươi trông như thế nào.

Nhưng khi Thương Viêm còn chưa cảm khái xong mọi thứ về Diễm Quân Ly, một âm thanh bén nhọn đã đánh gãy suy nghĩ của cậu.

‹Hệ thống của nhân vật phản diện bắt đầu khởi động, đang khởi động… Khởi động hoàn tất.›

‹Ký chủ buộc định —— Thương Viêm, chủ nhân buộc định —— Diễm Quân Ly, buộc định hoàn tất.›

Đây là hệ thống? Cậu chỉ biết cậu không phải tay trắng. Chẳng qua, hệ thống của nhân vật phản diện? ‹Hệ thống có ở đấy không? Tôi có vấn đề cần hỏi›. Thương Viêm đã đọc qua nhiều tiểu thuyết, đối với loại tình huống này rất quen thuộc, ở trong đầu thầm hỏi ý kiến hệ thống.

‹Đây, cần bản hệ thống giới thiệu không? Có – Không.›

‹Có›.

‹Bản hệ thống là hệ thống của nhân vật phản diện, chuyên môn của ta là trợ giúp nhân vật phản diện, nhưng vì cân bằng thế giới, bản hệ thống không thể kí thân trong nhân vật phản diện, mà ngươi — Thương Viêm thì được tuyển định là kí chủ của bản hệ thống.›

‹Hiện tại bản hệ thống đã gặp được chủ nhân điện hạ Diễm Quân Ly cho nên mới thức tỉnh. Ôi~ chủ nhân so với tưởng tượng còn suất hơn nhiều a~› Giọng điện tử vốn nghiêm túc biến thành giọng loli khiến Thương Viêm đầu đầy hắc tuyến, bất quá đây không phải trọng điểm Thương Viêm chú ý.

Cậu hiểu rõ ý hệ thống nói, hàm ý chính là muốn cậu trở thành thủ hạ của Diễm Quân Ly. Nhưng nghe hiểu và tiếp thu thì không hề giống nhau, tuy rằng cậu không phải chê cái đoạn kỳ ngộ này, nhưng kỳ ngộ mà muốn cậu liều cái mạng già này thì cậu tình nguyện không cần.

‹Tôi muốn trở về!›

‹Điều kiện trở về: trợ giúp điện hạ Diễm Quân Ly đánh bại hoàn toàn nhân vật chính Chung Hư Lữ, sau đó ký chủ tử vong là có thể trở lại thế giới nguyên bản. Chúc cậu may mắn, te te teng~›

‹Chúc may mắn cái gì, tôi muốn trở về ngay bây giờ.› Thương Viêm nghe rõ giọng điệu vui sướng khi người gặp họa kia, lửa giận trong lòng đang có điềm báo bùng phát.

‹Nè, hệ thống, nè.› Sau đó bất luận Thương Viêm gọi như thế nào hệ thống cũng không đáp lại, giống như là chưa từng xuất hiện.

Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly trên giường, chẳng còn ca ngợi như trước nữa, bây giờ trong mắt Thương viêm, cho dù y đẹp trai thế nào, thì tia oán niệm hừng hực cũng không thể biến mất.

Thương Viêm tới gần đầu sỏ gây tội, tay không ngừng tiếp cận y, thậm chí hoàn toàn quên trong Đế Vương Mạt Thế , hiện tại Diễm Quân Ly vẫn có ý thức.

Tay Thương Viêm không có gì cản trở mà chạm tới hai má Diễm Quân Ly. Sau đó, cậu nhíu mắt lại, hung hăng nhéo nhéo.

Đều là do anh sai, lực đạo càng lúc càng gia tăng, cỗ oán khí trong lòng cậu cũng chậm rãi tan dần. Khi tay cậu rời đi, khuôn mặt tái nhợt lúc đầu giờ đây lưu lại một dấu hồng hồng, thật là đẹp mắt.

Thương Viêm lấy phương thức độc đáo này mà phát tiết lửa giận trong phòng, không hề hay biết người nằm trên giường đối với hành vi của cậu đã bất mãn tới cỡ nào. Kẻ về sau muốn ôm đùi người ta cứ như vậy đem hình tượng của mình lưu lại thật sâu trong lòng đại BOSS.

Diễm Quân Ly là anh cùng cha khác mẹ của cậu. Nhưng nhận thức của Thương Viêm về y chỉ giới hạn trong Đế Vương Mạt Thế , nghĩ tới đó, cậu mới phát hiện mình căn bản không biết chút gì về việc của Diễm Quân Ly.

Cậu chỉ mơ hồ Diễm Quân Ly trở thành người thực vật đều là do La Dịch Di, nhưng những chuyện trước đó cậu hoàn toàn không biết. Cậu nghĩ bây giờ cậu đã hiểu mình nên làm gì.

Trong lòng Thương Viêm thật do dự, sau khi gặp Diễm Quân Ly thì hệ thống mở ra, dục vọng muốn gặp Diễm Quân Ly của cậu cũng giảm bớt. Xem ra là do hệ thống ảnh hưởng nên cậu mới gấp gáp như vậy.

Khôi phục bình tĩnh, Thương Viêm ngơ ngác đứng trước phòng bệnh, cậu biết giờ cậu ở đây cũng không có ý nghĩa gì. Cậu liếc một cái qua Diễm Quân Ly đang nằm trên giường, ma xui quỷ khiến mà cúi xuống, ở bên tai y nhẹ giọng nói: “Anh sẽ khá hơn, Diễm Quân Ly”.

Sau khi Thương Viêm rời đi, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không biết Diễm Quân Ly bởi vì những lời đó mà nảy sinh rất nhiều kinh ngạc, rất nhiều cảm xúc phức tạp đánh úp vào trong đầu y, kinh ngạc, nghi hoặc, chán ghét, kích động, cuối cùng trở về bình tĩnh.

Rời khỏi viện an dưỡng, Thương Viêm không về khu nhà cao cấp kia, cậu lái chiếc xe BMW nhắm về phía công ty — tập đoàn Diễm thị.

Thân là tổng giám đốc Diễm thị, cho dù cậu chưa từng làm bất cứ việc gì, tổng thời gian đến công ty cộng lại còn không đủ một ngày, nhưng là người thừa kế duy nhất của Diễm thị, tin chắc rằng cả công ty không có ai là không biết cậu.

Thương Viêm lái vào bãi đỗ, xe thể thao kiểu dáng thuôn dài hoàn mỹ xuất hiện trước mắt mọi người. Thương Viêm tao nhã từ trên xe bước xuống, chỉ trong chốc lát tin tức này đã lan truyền khắp toàn bộ công ty.

Thương Viêm ở công ty có thể nói là bị nhìn chằm chằm, thậm chí còn có người cố ý chờ ở trước cổng công ty chỉ để nhìn rõ vị công tử tổng giám đốc trong truyền thuyết này.

Thương Viêm mặt không đổi sắc, không phải cậu đang trang B(*), mà là đối mặt với nhiều người như vậy, cậu khẩn trương đến nỗi không hé ra được biểu tình gì luôn rồi. Tuy vậy trong mắt người khác, hôm nay Diễm Mạc Quân càng thêm bình tĩnh, có phong phạm sai khiến người khác.

Nguyên Hoa Liên thân là thư ký của Diễm Quân Mạc, thời điểm cậu bước vào công ty liền biết, so với người khác, đối với sự xuất hiện của Diễm Quân Mạc thì cô ta là người kinh ngạc nhiều nhất.

Cô ta nhìn Diễm Quân Mạc không ưa, tổng cảm thấy cô so với người khác bất đồng. Trong mắt cô Diễm Quân Mạc chẳng khác một con rối, còn là một kẻ nhát gan, cũng chỉ có thể trước mặt người khác giả vờ giả vịt. Thật không rõ một người bất phàm như Diễm phu nhân sao lại có đứa con như vậy.

Nhưng không dể cho Nguyên Hoa Liên nghĩ nhiều, Diễm Quân Mạc đã đứng trước mặt cô. Hôm nay Diễm Quân Mạc thật khác thường, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ý nghĩ này trên người Diễm Quân Mạc. Tuy nhiên khi đến gần, Diễm Quân Mạc vẫn là Diễm Quân Mạc như xưa.

"Tổng giám đốc Mạc, hôm nay ngài như thế nào lại tới đây?" Thương Viêm hơi hơi nhăn mày, cách nói chuyện của người thư ký này khiến cho cậu hiểu được vị trí bản thân trong lòng cô ta.

Bất luận như thế nào, cậu luôn đối với tương lai của thế giới không quen thuộc này sợ hãi và lo lắng. Bất an cùng khủng hoàng từ buổi sáng, thời khắc này hóa thành dao nhỏ sắc bén cứa vào đầu cậu, cháy lên ngọn lửa không thể nào dập tắt.

"Như thế nào? Tôi không thể tới sao? Tôi nghĩ, không cần tới…" Giọng nói mang ý cười, nhưng ý cười trong mắt khó phân biệt thật giả, tuy nhiên như vậy cũng làm tim người đối diện treo giữa không trung "… là cô

Xử sự không sợ hãi, đây là lần đầu tiên Nguyên Hoa Liên nhìn thấy Diễm Quân Mạc bình tĩnh. Sau khi dùng đôi mắt không mang chút kính ý nhìn thẳng vào đôi mắt ôn hòa nhưng mang theo nguy hiểm của Diễm Quân Mạc, trong lòng bỗng nhiên khựng lại.

"Ngài không cần đùa giỡn như vậy, tôi sẽ báo cáo với La phu nhân." Nguyên Hoa Liên nhanh chóng thu hồi lại sợ hãi một cách khó hiểu kia, xem những lời Diễm Quân Mạc nói thành vui đùa, nhân tiện kéo La Dịch Di ra. Cô là người La Dịch Di mời tới, cho dù lời Diễm Quân Mạc nói là thật đi nữa thì cậu ta cũng không có quyền khai trừ cô.

Thương Viêm cũng không nói gì, đem biểu tình và lời nói của Nguyên Hoa Liên ghi tạc trong lòng. Cậu cứ cười nhưng không nói gì nhìn cô, khi Nguyên Hoa Liên chuẩn bị mở miệng, Thương Viêm đã dời tầm mắt.

"Đem tư liệu những trung tâm thương mại mà công ty sở hữu đến đây." Thương Viêm lại khôi phục khuôn mặt không biểu tình, nói một câu ý vị sâu xa với thư ký rồi vội vàng rời đi, không giống như vừa rồi, có khí tức sáng quắc bức người của thủ trưởng.

Nguyên Hoa Liên nghe Thương Viêm nói thì đồng tử co rút lại, đây là muốn bắt đầu tiến vào tập đoàn?

Thương Viêm bước nhanh vào văn phòng, cảnh sắc hoàn mỹ của cao ốc, nhưng cậu hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức, bởi vì cậu đang tức giận. Ngọn lửa không cách nào bình ổn xuất hiện một cách khó hiểu. Thương Viêm nghĩ tới — đây không phải lửa giận của cậu.

Diễm Quân Mạc? Nếu không phải là cậu, vậy chỉ có thể là Diễm Quân Mạc, nhưng ngoài cái đó ra thì không còn gì khác thường, xem ra khối thân thể này còn lưu lại một ít phản ứng.

Thư ký của mình lại đem mẹ của mình ra uy hiếp, một thiên chi kiêu tử sao có thể không tức giận, nhưng cỗ oán khí này bị cậu đè nén xuống, nếu không thì vừa rồi khối thân thể này đã thuận theo phản ứng mà động thủ với Nguyên Hoa Liên.

Cũng bởi việc này xảy ra mà Thương Viêm biết quan hệ giữa Diễm Quân Mạc với La Dịch Di là như thế nào, tuy biết nó không quá tốt, nhưng có vẻ so với cậu tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Trong một biệt thự rộng lớn, La Dịch Di buông điện thoại, ánh mắt mang theo quang mang cơ trí cùng cao ngạo không xem ai vừa mắt.

"Nó đến tột cùng muốn làm gì?" La Dịch Di thì thào tự nói, khi biết động tác của con trai mình hôm nay, bà rất kinh ngạc, nhưng phần lớn là nghi hoặc. Con trai của bà có bao nhiêu cân lượng thì bà đều biết. Chỉ dựa vào nó? Chẳng thể làm được trò trống gì.

Diễm Quân Mạc đối với bà mà nói chỉ là một công cụ, bà chưa bao giờ nảy sinh chút tình cảm gì đối với đứa con này, bởi vì ngay từ đầu bà đã xác định sự tồn tại của nó là để lợi dụng.

"Anh ghen đó." Người đàn ông anh tuấn từ phía sau ôm choàng lấy La Dịch Di, nếu có người ở đây, nhất định có thể nhận ra kẻ toàn thân trần trụi này chính là minh tinh điện ảnh đang nổi nhất gần đây.

"Như thế nào? Mới vừa cho anh giải thưởng Goldman(*), nhanh như vậy đã có mục tiêu khác?" Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện, dưới lớp váy rộng của La Dịch Di cái gì cũng không mặc.

"Anh chỉ là muốn em thôi." Người đàn ông kia nói xong, đem đầu chôn vào hõm cổ của La Dịch Di, giống như một con chó lớn đang hống chủ nhân cao hứng.

"Cũng chỉ có anh ngoan." Tuy rằng biết gã đang nói dối, nhưng gặp dịp thì chơi ai mà không làm, hơn nữa bọn họ kẻ cho người cần, như vậy là đủ rồi. Gã lấy xong giải thưởng của gã, bà vẫn là bà.

Trong phòng lại tiếp tục một trận hoan ái.

4. Chương 4: Nhân Vật Chính

Vài thập niên trước, Diễm gia ở S thị là tân quý(*), ông nội Diễm Khôn Ngự rời khỏi thôn trang lạc hậu để gây dựng cơ nghiệp, tình cảm giữa ông với vợ rất tốt nhưng vợ ông vì bệnh nan y mà mất, để lại một đứa con trai, cũng chính là cha của Diễm Quân Mạc — Diễm Ngao Thiên.

Sau đó Diễm Khôn Ngự có được tịch vị tại bản địa, hơn nữa cũng là nhờ Diễm Ngao Thiên làm lớn mạnh thêm, tại nước Z tuy không thể nói là tốt nhất nhưng cũng có chút danh tiếng.

Diễm Ngao Thiên là một người cuồng công tác, vào tuổi trung niên mới cưới La Dịch Di để dỗ mẹ ông vui lòng. Tuy La gia không lớn mạnh bằng lúc trước, nhưng Diễm thị dưới sự trợ giúp của La gia cũng bớt được không ít đường vòng, Diễm Ngao Thiên đối với vợ có đôi phần kính trọng.

Mặc dù Diễm Ngao Thiên là người lấy công tác làm đầu, nhưng vì đến tuổi già mới có con trai nên rất cưng chiều Diễm Quân Mạc, ngay cả ông nội Diễm Khôn Ngự, đối với người thừa kế tương lai của Diễm thị cũng hết sức thương yêu.

La Dịch Di có tâm tư riêng nên đem phóng túng làm giáo dục chính, Diễm Quân Mạc dưới sự giáo dục của bà mà bị phá hư, cả ngày gây chuyện sinh sự.

Khi Diễm Ngao Thiên vì quá mức lao lực mà mất sớm, Diễm Quân Mạc chỉ khoảng 17 tuổi, không có chút năng lực gì, cho nên không nhận được sự đồng tình của các nhà cổ đông. Bị La Dịch Di cường thế cướp lấy quyền nắm giữ công ty.

Diễm Khôn Ngự dù muốn ngăn cản La Dịch Di đem công ty biến thành tài sản của La gia nhưng ông già rồi, không muốn quản nhiều việc nữa, nên đành bồi dưỡng Diễm Quân Mạc. Tuy nhiên thật đáng tiếc, Diễm Quân Mạc là một kẻ 'không học vấn không nghề nghiệp', ăn chơi trác táng. Mặc dù trong đám người bình thường cậu cũng được coi là ưu tú, nhưng nếu so với đám tinh anh thì căn bản không theo kịp.

Đúng lúc này Diễm Quân Ly xuất hiện trước mắt ông, mẹ Ly từng cùng Diễm Ngao Thiên có một đêm tình, bà vì thân phận địa vị mà chuốc thuốc cha Diễm. Nhưng vừa biết mình mang thai thì Diễm Ngao Thiên đã đính hôn với La Dịch Di, chưa kịp nói việc mình mang thai cho ông đã bị La Dịch Di tìm được.

Dưới sự cưỡng chế của La Dịch Di, mẹ Ly hiểu được không thể dựa vào đứa con riêng mà có được địa vị trong Diễm gia, nhưng mẹ Ly không muốn bỏ qua cơ hội này. Bà nếu đã chuốc thuốc được cha Diễm thì

đương nhiên có chút thủ đoạn. Dựa vào nhiều mánh khóe nhỏ mà trộm sinh ra Diễm Quân Ly, khi y được một tuổi mẹ Ly cũng tìm ra cơ hội gặp mặt Diễm Ngao Thiên.

Nhưng Diễm Ngao Thiên lúc này đã có Diễm Quân Mạc vừa ra đời không lâu, ông liền đưa cho bà một số tiền muốn bà rời đi. Mẹ Ly biết chuyện đã không còn thay đổi được, địa vị của La Dịch Di và Diễm Quân Mạc vững vàng như núi Thái Sơn, mẹ Ly thông minh không muốn kiên trì tiếp. Sau đó bà đem Diễm Quân Ly không còn tác dụng gì vứt bỏ vào cô nhi viện, mai danh ẩn tích với toàn bộ số tiền nhận được.

Khi Diễm Khôn Ngự tìm được Diễm Quân Ly, y lúc đó đã 18 tuổi. Một thân năng lực mà y dốc sức rèn luyện ở cô nhi viện và ngoài xã hội làm ông nhìn thấy được hy vọng.

Tuy bồi dưỡng Diễm Quân Ly nhưng ông đối y không có chút tình cảm nào, khi Diễm Quân Mạc khó xử ông hoàn toàn không nhìn tới y. Ông thậm chí đem 16% cổ phần công ty trong tay mình nhượng cho Diễm Quân Mạc.

Tuy nhiên ông đã xem thường năng lực của La Dịch Di cùng dã tâm của La gia, sau 1 năm Diễm Khôn Ngự qua đời, La Dịch Di nắm giữ công ty, Diễm Quân Mạc cũng trở thành tổng giám đốc trên danh nghĩa.

Dù Diễm Quân Ly sống dưới môi trường bồi dưỡng của Diễm Khôn Ngự, thì cũng không cách nào đối kháng mẹ Mạc có gia tộc khổng lồ duy trì. Sau 3 năm Diễm Khôn Ngự mất, bản thân cũng biến thành người thực vật, như vậy càng không có ai có thể ngăn cản dục vọng nắm giữ tập đoàn của La Dịch Di.

Diễm Quân Mạc có 16% cổ phần của Diễm Khôn Ngự cùng 10% cổ phần của Diễm Ngao Thiên trong công ty, trở thành cổ đông lớn nhất. Nhưng Diễm Quân Mạc không hiểu quản sự, lúc đó dưới sự thuyết phục của thân nhân duy nhất (La Dịch Di) liền giao cho bà xử lý. Bản thân trở thành tổng giám đốc trên danh nghĩa.

Diễm Quân Ly biến thành người thực vật, La Dịch Di cướp đi 10% cổ phần của y, thêm 10% cổ phần của chồng cùng cổ phần tạm quản của Diễm Quân Mạc, bà trở thành người có quyền lực nhất trong công ty.

Cho dù La gia vì phản kích của Diễm Quân Ly mà nguyên khí trọng thương, nhờ thực lực của La Dịch Di và thủ hạ Diễm thị, chậm rãi khôi phục. Không tới vài năm nữa, La gia nhất định sẽ trở thành gia tộc có ảnh hưởng nhất ở S thị,

Thương Viêm đem tư liệu nhận được từ thám tử tư bỏ xuống, dùng tay xoa nhẹ lông mày đang nhíu chặt, trong mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp. Đây là dã tâm của xã hội thượng lưu, đồng tiền có thể khiến người ta vừa vô tình vừa tràn đầy dã tâm.

Những tin tức này không có trong Đế Vương Mạt Thế , xem ra đây là bổ toàn cho thế giới.

Mà phần tư liệu này là cậu có được từ do thám qua mạng, cậu không dám tự mình đi tìm hiểu. Nhìn tình huống trước mắt, cái cô thư kí luôn tỏ ra hờ hững kia đang ngấm ngầm quan sát và đề phòng cậu, trong công ty tuy không ai dám đối với cậu thiếu kính ý, nhưng luôn đem cậu canh giữ trong tầm mắt.

Từ đó đến nay đã 5 ngày, trong 5 ngày này, cậu đã xem qua tất cả những trung tâm thương mại thuộc Diễm thị. Trong Đế Vương Mạt Thế cậu chỉ biết Diễm thị là tập đoàn chủ yếu kinh doanh thương mại. Sau mạt thế, vật tư so với tất cả mọi thứ đều quan trọng hơn. Cậu phải có biện pháp bảo đảm có được nó.

Thương Viêm đem mình chôn trong ghế, văn phòng rộng lớn sáng ngời chỉ có một mình cậu. Cậu không phải che giấu mệt mỏi nữa. Mấy ngày nay cậu đều xem tư liệu của Diễm thị, cần phải ghi nhớ địa chỉ, vị trí của kho hàng và trung tâm thương mại lớn của Diễm thị.

Nhưng đây không phải điều cậu lo lắng nhất, cậu lo nhất chính là hệ thống. Mấy ngày nay hệ thống chưa từng xuất hiện, từ kinh hỉ nhất thời biến thành mất mát, cảm giác này làm tinh thần Thương Viêm giảm sút

Chính là, rõ ràng tinh thần trầm thấp của Thương Viêm sẽ không duy trì lâu.

‹Hệ thống đã chữa trị xong. Đang khởi động… Khởi động hoàn tất.›

‹Ah~›

‹Ah cái đầu mi, nói, mấy ngày nay mi đi đâu?› Nghe thấy thanh âm của hệ thống, cảm giác đầu tiên của Thương Viêm là cao hứng, sau đó là phẫn nộ, mau trả cho cậu mất mát của mấy ngày nay!!!

‹Hừ, chỉ là một tên kí chủ mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt bản hệ thống, không nhờ bản hệ thống ngươi sẽ chết cùng kiểu như đời trước› hệ thống vẫn một kiểu kiêu ngạo như thế, giọng loli làm chờ mong của Thương Viêm không ngừng tan rã.

‹……› Thương viêm lần này thông minh không phản bác lại. Cho dù cậu nói gì, cuối cùng tức chết nhất định cũng là cậu.

Hơn nữa so với tức giận thì cậu càng để ý câu "như đời trước", nhưng cậu không hỏi gì cả. Vì cậu biết kết quả, nếu nó không nói thì nó cũng sẽ giả dối cho qua, cậu không tin cái hệ thống xa lạ này.

‹Hừ, người ta lần trước nhìn thấy điện hạ Diễm Quân Ly nên quá mức kích động› hệ thống trả lời vần đề của Thương Viêm. Hình như là nghĩ tới Diễm Quân Ly, thanh âm đặc biệt ngọt ngào.

‹Sau đó bị thế giới này phát hiện, tiếp theo bị công kích nên mới đột nhiên đóng cửa. Mà bây giờ chữa trị xong rồi, đã gia tăng lực phòng ngự của hệ thống, loại sự tình này sẽ không phát sinh nữa› Hệ thống thật hào phóng mà nói ra sự tình lúc trước, còn thoáng an ủi Thương Viêm, cam đoan sẽ không phát sinh chuyện này lần nữa.

‹Thần?› Thương viêm đang dại ra nghe, nghĩ tới chương mới nhất của truyện Đế Vương Mạt Thế có nhắc tới. Còn chưa kịp suy nghĩ đã hỏi hệ thống.

‹…Không phải› Hệ thống trầm mặc một lúc, lúc Thương Viêm cho rằng hệ thống sẽ không trả lời, hệ thống lại đưa cho cậu một đáp án phủ định. Không có giọng điệu đùa giỡn, hệ thống trước nay chưa từng nghiêm túc như vậy, Thương Viêm đem tin tức này ghi tạc thật sâu trong đầu.

‹Hệ thống, tôi có thể có không gian không?› Tuy hệ thống là một loli khó ưa, nhưng việc chuẩn bị đồ vật cho mạt thế, hệ thống sẽ không lừa đảo, ít nhất Thương Viêm hy vọng như vậy.

‹Đương nhiên… Có› Tim treo trên trời của cậu lập tức hạ xuống an ổn, chỉ cần có không gian thì sẽ có vật tư, mà có Diễm Quân Ly thì sẽ có thực lực, mạt thế vẫn còn hy vọng. Nghĩ tới đây, Thương Viêm đã muốn ngẩng mặt 45 độ mỉm cười.

‹Nè, Thương Viêm, mang ta đi tìm điện hạ Diễm Quân Ly, đi ngay bây giờ›. Hoàn toàn chẳng giống vật chết không chút tình cảm, hệ thống mang theo giọng điệu sai sử yêu cầu Thương Viêm mang nó đi gặp chủ nhân mà nó tâm tâm niệm niệm.

Vừa nghe thấy giọng điệu như vậy của hệ thống, tâm tình vốn đang tốt của Thương Viêm lập tức giảm bớt, nhưng khi kịp phản ứng cậu mới nhớ tới, cậu mấy ngày nay không có đi xoát hảo cảm(*) của BOSS.

Cậu rốt cuộc nhớ ra chuyện BOSS có ý thức, hy vọng BOSS đại nhân rộng lượng, đem chuyện cậu nhéo má y quên đi, Thương Viêm cầu nguyện trong lòng.

‹Nếu ngươi mang bản hệ thống đi, lúc tạo không gian ra ta sẽ cho ngươi diện tích rộng hơn một chút› Nhận thấy Thương Viêm trầm mặc, hệ thống có chút nóng nảy. Nếu Thương Viêm thật sự không định mang nó đi, nó sẽ không thấy được Diễm Quân Ly.

Nó phải có kí chủ bởi vì nó không có thân thể, hơn nữa nó không có dữ liệu trừng phạt, nếu không nó nhất định sẽ dạy dỗ Thương Viêm "thật tốt".

Trong cái rủi có cái may, Thương Viêm kịp phản ứng, cậu bật người đồng ý, từ trạng thái nghiến răng nghiến lợi của hệ thống cậu hiểu được, cậu tốt nhất là nên nhanh lên, không gian của cậu còn trong tay hệ thống

Thương Viêm đẩy cửa phòng làm việc, đập vào mắt là hai người thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu, một người là thư ký Nguyên Hoa Liên, một người là trợ lý của cậu — Chưng Hư Lữ.

Chung Hư Lữ, 25 tuổi, tốt nghiệp một đại học phổ thông, thành tích trung bình, trước mạt thế thuộc tầng lớp công nhân bình thường. Không cần hỏi vì sao một gia hỏa không kinh nghiệm như vậy lại trở thành trợ lý duy nhất của tổng giám đốc Mạc, bởi vì tác giả Đế Vương Mạt Thế đã nói: nội dung vở kịch yêu cầu.

Vật hy sinh công tử giàu sang so sánh với nhân vật chính trợ lý bình thường, quả đúng là rõ rệt.

Trước mặt người khác, Thương Viêm thu lại tâm tình của mình. Hai người ngoài cửa nhìn thấy cậu đều đứng lên chào hỏi. Thương Viêm vẫn giống như lúc trước, duy trì bộ mặt không biểu tình. Nhưng khi đảo qua Chung Hư Lữ, ánh mắt sẽ có một tia phức tạp.

Thân phận từ người bình thường biến thành nhân vật chính đế vương cường giả, cho dù bộ dáng hiện giờ không thể nói là thập phần anh tuấn, nhưng tuyệt đối không kém. Sau mạt thế, người này hoàn toàn dựa vào một thân khí phách làm mĩ nữ động tâm không thôi.

Trải qua một đoạn thời gian chung đụng, cậu đối với nhân vật chính chưa từng dám chủ quan. Nhưng đối với nhân vật chính hiện tại bình thường đến không thể bình thường hơn, cậu vừa không chán ghét cũng không thích. Khi mạt thế đến, không biết người này sẽ biến thành cái dạng gì?

"Tổng giám đốc, nơi này có văn kiện cần kí." Nhìn thấy Thương Viêm định rời đi, Chung Hư Lữ rất nhanh tìm được một phần văn kiện trên bàn, tùy tiện cầm lấy cây bút đưa tới trước mặt Thương Viêm.

Thương Viêm vì Chung Hư Lữ ngăn cản mà dừng lại, cầm lấy văn kiện Chung Hư Lữ đưa tới, thật tự nhiên mà kí 3 chữ "Diễm Quân Mạc".

Sau 2 ngày cậu liên tục ra vào công ty, liền có văn kiện mang tính tượng trưng cần cậu kí, nhưng cậu biết đây chỉ là làm dáng, để cho người ngoài biết cổ đông lớn nhất cũng có quyền lên tiếng. Dù sao cuối cùng cậu có kí hay không vẫn sẽ được thực hành, mẹ của cậu thật sự là "dụng tâm lương khổ".

Thương Viêm đem văn kiện đưa cho Chung Hư Lữ, nhìn bộ dáng đã thấy Chung Hư Lữ hấp ta hấp tấp. Tuy cậu trước đây thuộc lớp người làm công, cũng là bộ dáng ấy, nhưng nhìn năng lực công tác siêu cường của Nguyên Hoa Liên, càng ngày càng cảm thấy Chung Hư Lữ không thích hợp vị trí lương cao này.

Thương Viêm liếc mắt một cái thì vô tình nhìn thấy vật trên cổ Chung Hư Lữ, cậu đè nén xúc động của mình, nhìn như bình tĩnh mà dời mắt đi. Chỉ có cậu biết chính mình có bao nhiêu khẩn trương cùng hoảng hốt, đó là ngọc giới không gian(*).

5. Chương 5: Thăm

Trang sức ngọc giới đeo trên cổ của Chung Hư Lữ chính là không gian ngày sau trợ giúp gã, là bàn tay vàng đầu tiên mà Chung Hư Lữ có được.

Trong Đế Vương Mạt Thế tồn tại rất nhiều bàn tay vàng, nhưng theo như nội dung truyện phát triển sau này, bàn tay vàng cấp bậc thấp sẽ không còn giá trị nữa, xuất hiện thêm những cái mới thay thế cho những cái cũ. Vậy mà ngọc giới không gian này đến mãi lúc Thương Viêm xuyên qua cũng chưa thay đi, có thể thấy được cấp bậc của nó rất cao, như thế hỏi sao mà cậu không khẩn trương và hoảng hốt cho được.

Chân Thương Viêm như mang theo sắt, từng bước nặng nề đi đến bãi đỗ xe, chầm chậm hồi tưởng lại nội dung vở kịch về không gian ở giai đoạn đầu trong Đế Vương Mạt Thế .

Không gian còn gọi là ‹Phủ hư vô›, tuy rằng không có cái thứ như tu tiên gì đó, nhưng bên trong có thể nói là một thế giới khác, trời xanh mây trắng, thanh sơn lục thủy. Cậu nhớ rõ, đây là do Chung Hư Lữ trong một lần vô tình thích thú cái ngọc giới thoạt nhìn rất thấp kém này tại cửa hàng Taobao(*) nên dùng 200 nguyên để mua. Sau khi mạt thế đến, Chung Hư Lữ không cẩn thận bị đứt ngón tay, máu rơi trên ngọc giới kia, thành công trở thành chủ nhân của phủ hư vô.

‹Đoạt lấy nó› Thương Viêm còn chưa có hồi tưởng xong, thanh âm ngoan lệ của hệ thống đã xuất hiện trong đầu cậu, cái loại giọng điệu mang theo hận ý này khiến cho lòng Thương Viêm căng thẳng.

Vừa rồi cố nhịn xuống không nhìn ngọc giới, Thương Viêm cũng đè nén luôn câu hỏi xem hệ thống vì nguyên nhân gì mà hận Chung Hư Lữ như vậy.

‹Biết càng nhiều thì chết càng sớm› Hệ thống cảnh cáo càng khiến Thương Viêm quyết tâm không thể hỏi.

‹Đoạt? Mi xác định? Tôi cảm thấy dùng trí sẽ tốt hơn› để dời đi chú ý của hệ thống, Thương Viêm phối hợp chủ ý trước đó của nó, tối trọng yếu hơn nữa là: Cậu cũng động tâm.

Thương Viêm hoàn toàn không có cái loại áy náy là mình đã cướp đoạt bảo bối của Chung Hư Lữ, dù sao đối với nhân vật chính trong Đế Vương Mạt Thế mà nói, bàn tay vàng gã dùng đến già cũng không hết, cậu tin chắc Chung Hư Lữ nhờ vào ánh sáng nhân vật chính mà tuyệt đối sống vô cùng tốt tại thế giới này, bất quá tiền đề là đừng chọc tới cậu.

‹Ngươi… Không tồi› không chút nào che dấu ca ngợi, khiến Thương Viêm càng thêm chắc chắn hệ thống đối với Chung Hư Lữ vô cùng chán ghét. Điểm này Thương Viêm chỉ có thể mỉm cười cho qua.

Viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, lần thứ hai Thương Viêm đến, khiến đám bảo tiêu sợ ngây người. Vị thiếu gia này tại sao lại tới nữa?

Đối với mấy người râu ria kia, Thương Viêm chẳng thèm để ý tới, trực tiếp lờ đi biểu tình kỳ quái của bọn họ

Thương Viêm bước vào phòng bệnh, nơi đây vẫn như cũ, nhưng tâm tình của Thương Viêm bây giờ lại bất đồng, lần trước vội vàng là do hệ thống thúc đẩy, sau khi nhìn thấy Diễm Quân Ly, lại vì hành vi của hệ thống mà khiến lòng Thương Viêm cảm thấy bất an lo lắng. Hiện tại bây giờ cậu mới có thể thảnh thơi mà quan sát mọi thứ.

Thương Viêm chỉ có thể nói, không hổ danh là viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, tuy rằng chỉ có một gian phòng, nhưng cũng rộng gấp hai lần cái gác xép nhỏ khi xưa của cậu, Thương Viêm nhất thời trào dâng các loại hâm mộ ghen tỵ, nhưng khi cậu nhìn thấy Diễm Quân Ly nằm trên giường, phần cảm xúc này cũng tan biến tựa như mây trời.

Gương mặt Diễm Quân Ly vẫn tái nhợt như trước, hai má gầy yếu khiến phần lãnh khốc khi xưa chỉ còn lại mơ hồ, trên mu bàn tay chi chít miệng vết thương, đó là vết tích lưu lại khi bác sĩ đưa dung dịch nuôi dưỡng vào.

Tuy nhiên Thương Viêm còn chưa kịp cảm thán xong, hệ thống đã trước sau như một mà đạp hỏng không khí, thanh âm lạnh tanh của nó vang lên trong đầu Thương Viêm.

‹Độ hảo cảm của Diễm Quân Ly: › Tiếng của Loli vang lên thực chẳng đúng thời điểm chút nào, đem đám đồng tình xót xa của Thương Viêm toàn bộ dập nát. Có thể do sự tình ở bãi đỗ xe ban nãy nên hệ thống đối với Thương Viêm sinh ra một chút hảo cảm, cư nhiên bắt đầu giải thích cho Thương Viêm hiểu.

‹Độ hảo cảm tổng cộng có 5 trái tim, màu đỏ là số dương, tượng trưng cho sự yêu thích, xanh lam là số âm, tượng trưng cho sự chán ghét, đặt ra cái này để cho kí chủ có thể biết độ hảo cảm của điện hạ Diễm Quân Ly đối với mình. Vì sinh mạng bản thân, thỉnh ký chủ hãy suy nghĩ cách xoát hảo cảm› câu cuối cùng là hệ thống cẩn thận nhắc nhở, nhưng bên trong cũng kèm theo hàm ý trêu tức cậu.

Nghe hệ thống thuyết minh xong, Thương Viêm còn chưa kịp tức giận với nó, thì trong mắt của cậu liền xuất hiện biểu đồ hình 5 trái tim, trên đó có 3 trái tim xanh lam, đã thế còn mơ hồ nhìn thấy trái tim thứ 4 nhợt nhạt, cái này là trắng trợn nói cho Thương Viêm biết, quan hệ của cậu cùng Diễm Quân Ly xa cách biết bao nhiêu.

Tuy rằng cũng hiểu được Diễm Quân Ly đối với Diễm Quân Mạc có chán ghét, nhưng hiện tại cậu lại trở thành Diễm Quân Mạc, còn đang trong tình huống muốn gia tăng độ hảo cảm với Diễm Quân Ly, thì mấy trái tim màu xanh này chướng mắt đến cỡ nào.

Cuối cùng, hệ thống thề không đùa chết Thương Viêm thì không thoải mái, bèn tặng thêm một câu ‹Quan hệ: Người xa lạ chán ghét›. Những lời này bị gia công phóng đại hiện trước mắt Thương Viêm, thiếu chút nữa làm Thương Viêm tức đến ói máu, thật muốn bóp chết Loli vừa nói kia.

Dường như cảm ứng được Thương Viêm đã đến cực hạn, nó thở dài một hơi trong đầu Thương Viêm rồi không lên tiếng nữa, dù sao cũng phải có chừng mực, chơi Thương Viêm đến nóng nảy, thì người xui xẻo cuối cùng vẫn là nó, bất quá cấp bậc của Thương Viêm quá thấp, chơi chẳng tận hứng gì hết.

Hệ thống im lặng khiến cho Thương Viêm có cơ hội bình phục tâm tình, đến tột cùng là tên khốn kiếp nào đã tạo ra cái hệ thống đáng ghét kia vậy, thật không biết kiếp trước cậu có thiếu hắn tiền hay không, cư nhiên để cho một cái hệ thống chẳng chút đứng đắn này đến bên người cậu.

Thương Viêm chầm chậm bình tĩnh, cậu tận lực đấn đo tự hỏi xem phải làm như thế nào để có thể xoát độ hảo cảm của BOSS, cậu cố gắng nhớ lại đoạn nội dung trong Đế Vương Mạt Thế , miêu tả thời gian Diễm Quân Ly ở viện an dưỡng, tuy rằng chỉ có đôi ba câu, nhưng bởi vì tác giả viết quá ít về sự việc trước mạt thế, cho nên cái này cũng không quá khó nhớ.

Thương Viêm liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly một cái, bấm nút mở TV LCD trên vách tường, căn phòng yên tĩnh lập tức nhiều thêm một tia ấm áp, thanh âm không lớn không nhỏ khiến mọi thứ xung quanh không còn nặng nề tử khí như trước.

Trong thời gian hai năm ở đây, bởi vì có La Dịch Di nhúng tay, Thương Viêm tuyệt đối tin tưởng, trừ bỏ ba tên bảo tiêu kia thì không còn người nào ghé qua thăm y nữa, đừng nói đến việc kể chuyện cho y nghe.

Cho dù có ý thức, nhưng không thể nhúc nhích, không thể mở mắt, không thể nhận biết ngày đêm, chỉ có thể yên tĩnh không tiếng động nằm trong phòng bệnh. Khiến một người thực vật có ý thức sống như vậy hai năm, nhàm chán sẽ làm cho người ta điên lên mất.

Nghĩ như vậy, đồng tình dưới đáy lòng của Thương Viêm chậm rãi tăng lên, nhìn khuôn mặt tái nhợt vô lực của Diễm Quân Ly, nhất thời trong tim cậu nảy sinh một tia thương tiếc.

Trong Đế Vương Mạt Thế , Diễm Quân Ly đại diện cho thế lực bóng tối hung tàn, sở dĩ y biến thành như vậy, đơn giản bởi vì cuộc đời y toàn những trải nghiệm đau khổ, khiến y cảm thấy trên thế gian này không còn bất cứ đồ vật gì cần phải quý trọng. Nhận thức của cậu về Diễm Quân Ly là một người mạnh mẽ, cho nên Thương Viêm cũng không có cảm giác trìu mến gì với y.

Tuy nhiên lúc này, Thương Viêm thật tình cảm thấy chua xót thay cho Diễm Quân Ly, cậu không biết trải qua những ngày tháng như thế, sẽ khiến trong lòng Diễm Quân Ly bị tổn thương, chỉ dựa theo trong truyện viết thôi, thì cũng đủ biết Diễm Quân Ly chán ghét mọi thứ chung quanh đến cỡ nào.

Tay Thương Viêm sờ vào trên tóc của Diễm Quân Ly, bởi vì không đủ dinh dưỡng cho nên tóc khô vàng thô ráp. Lông mày Thương Viêm lần thứ hai nhíu lại, thanh âm của TV quanh quẩn trong phòng, nhưng không có ai nghe cả. Thương Viêm như thế, Diễm Quân Ly cũng như thế.

Diễm Quân Mạc là em trai của Diễm Quân Ly, nhưng y không có cách nào thích cậu ta, tuy nói là em trai, nhưng đối với y mà nói thì chỉ là một người đáng ghét. Cậu ta so với y hoàn toàn bất đồng, từ nhỏ đã được phỉnh trong lòng bàn tay mà nuôi lớn, Diễm Quân Mạc cùng y căn bản là người của hai thế giới khác nhau.

Y từ nhỏ thì biết mình là ai, đã từng được mẹ yêu thương, tuy rằng không giống như cái loại trìu mến của các bậc phụ huynh khác, nhưng cũng là nịnh nọt lấy lòng. Bị mẹ dạy dỗ tư tưởng rằng Diễm thị là đồ vật của mình, cho nên phải xem đứa em trai kia như là kẻ địch.

Thế mà cuối cùng lại bị mẹ bỏ vào cô nhi viện, thời gian đó chính là lúc y biết rõ nhân tính trên thế gian gọi là gì. Bắt đầu hiểu chuyện, sinh hoạt tại cô nhi viện đơn sơ kia so với cuộc sống lúc trước cứ như một trời một vực, ăn thì là những món lạnh lẽo như băng, giường lúc nào cũng tràn đầy mùi khai của nước tiểu, quần áo vàng khè cũ kỹ do các anh lớn để lại.

Y bắt đầu trưởng thành với tốc độ mà người thường không thể nào so sánh được, tâm trí càng ngày càng thành thục. Diễm Quân Ly không phải là đứa nhỏ thảm nhất, nhưng 8 tuổi Diễm Quân Ly đã mang theo vô tình và lãnh tĩnh, từ tiểu quỷ lúc ban đầu bị khi dễ đến hiện tại là đối tượng mà ngay cả viện trưởng mập ục ịch tàn bạo kia cũng không dám chọc vào.

Y cũng là đứa nhỏ duy nhất có cơ hội được học tập kiến thức, chỉ số thông minh cao đã định trước bằng cấp ưu việt của y sau này, khi 14 tuổi rời khỏi cô nhi viện, vừa đi học vừa gia nhập bang hội, học được tàn nhẫn và máu lạnh, thủ đoạn bình tĩnh ngoan độc khiến y chiếm được một ví trí nhỏ, cuối cùng bị Diễm Khôn Ngự tìm về.

Hết thảy tất cả, không phải là thứ mà đứa em trai thiên chi kiêu tử kia có thể hiểu được, lúc trông thấy Diễm Quân Mạc mang theo bộ dạng kiêu ngạo nhưng đầu óc lại vô tri, thì y đã bắt đầu chán ghét, sau này

bởi vì người đàn bà đầy dã tâm kia mà càng thêm chán ghét. Tuy nhiên y cũng hiểu được người nọ rất là ngu xuẩn, bị mẹ ruột nịch sát(*), mà chẳng hề hay biết.

Từ lúc cậu ta tiến vào phòng bệnh thì y đã biết, nhưng y vô pháp nhúc nhích, y đã từng phát thệ trong lòng, nếu y lại có được ý thức, tuyệt đối sẽ khiến cho những người đó nếm trải tư vị địa ngục là như thế nào. Tuy nhiên bây giờ, người em trai mà y không thích kia lại xuất hiện ở nơi này, ngay lúc mà y sắp sửa hỏng mất.

Sinh hoạt ở trong này đem y bức đến sắp điên, mà trong suốt hai năm đứa em trai này lại là người đầu tiên đến thăm y, tuy không biết mục đích của cậu ta là gì, nhưng trong lòng y có dâng lên một nỗi vui sướng không thể nào che giấu.

Hơn nữa đứa em trai này còn mở TV lên, đúng ngay cái kênh tin tức XX mà khi xưa y đang xem, khiến y đối với cậu ta có thêm một tầng nhận thức mới, dường như từ trước tới giờ y chưa bao giờ hiểu rõ được cậu ta.

Tiếp theo có một bàn tay đặt lên tóc y, y có thể nhận rõ được xúc cảm ấm áp, chưa từng có người nào vuốt ve y như vậy. Khi còn bé thì không có ai nguyện ý, đến lúc trưởng thành thì không có ai can đảm.

Thời điểm tay kia rời đi y có chút gì đó luyến tiếc, loại cảm xúc này khiến một người quyết đoán như y cảm thấy hoang mang.

Mà Thương Viêm thời điểm thu hồi tay của mình, cậu cũng bị hệ thống hù cho hoảng sợ, trước mắt Thương Viêm chậm rãi hiện ra biểu đồ hảo cảm, trên đó chỉ còn lại hai trái tim rưỡi màu xanh, phân nửa kia đã từ từ chầm chậm mà tan biến mất. Thương Viêm trợn tròn mắt, hệ thống cũng trợn tròn mắt.

‹Tiểu tử, lần này ngươi quả thật vận khí không tồi› thanh âm của hệ thống mang theo ghen tuông nồng đậm, người không biết còn tưởng rằng đang nói chuyện với tiểu tam giành người yêu nhà nó.

Thương Viêm tặng cho hệ thống một cái xem thường, cái gì gọi là quả thật vận khí không tồi, vận khí cũng là một loại thực lực đó biết không hả? Trong lòng Thương Viêm tràn đầy cao hứng, xem ra Diễm Quân Ly thật có ý thức .

Thương Viêm không làm thêm gì nữa, lỡ đâu nhiều quá lại có khi phản hiệu quả, dẫn tới hoài nghi. Thương Viêm ngồi ở một bên, thường thường vang lên thanh âm lật sách để báo cho Diễm Quân Ly biết cậu còn ở đây.

Cậu ngây người ở phòng bệnh hơn 3 tiếng thì đứng dậy tắt TV, sau đó đến gần bên giường của Diễm Quân Ly, mang theo ôn nhu mà khe khẽ nói: “Ngày mai tôi lại đến”.

Cậu tin tưởng Diễm Quân Ly sẽ nghe thấy, cũng là hy vọng. Cho dù Diễm Quân Ly chán ghét cậu, nhưng cậu chắc chắn Diễm Quân Ly lại càng thêm chán ghét cái loại sinh hoạt khiến người ta hít thở không thông này

Quả nhiên, Thương Viêm vừa nói xong câu này, độ hảo cảm trước mặt Thương Viêm lại biến hóa thêm một lần nữa, tuy rằng không dao động lớn như lúc trước, nhưng có thể trông thấy nửa trái tim kia phai nhạt đi không ít, có xu thế biến mất.

Nụ cười của Thương Viêm càng thêm xán lạn, đến ngay cả Diễm Quân Ly nằm ở trên giường cũng có thể cảm thấy Thương Viêm đang vui sướng một cách khó hiểu.

Mấy ngày tiếp theo Thương Viêm vẫn đều đặn đến tìm Diễm Quân Ly, tuy nhiên độ hảo cảm của Diễm Quân Ly vẫn không có gì biến hóa, Thương Viêm cũng không vội, cậu hiểu được trước đó sở dĩ độ hảo cảm tăng lên cao như vậy là do Diễm Quân Ly tịch mịch rất lâu rồi, mà Thương Viêm tới rất đúng thời điểm, hơn nữa vài câu nói mang theo hàm ý quan tâm, khiến cho Diễm Quân Ly nhất thời cảm động.

Đồng thời mấy ngày qua, Thương Viêm cũng không chỉ lo xoát hảo cảm với Diễm Quân Ly, cậu còn phải chạy sang công ty để lo một chuyện quan trọng, lấy được không gian của Chung Hư Lữ.

Cách mạt thế còn 21 ngày… … . . . . .

6. Chương 6: Ca (anh)

Hôm nay tâm tình Chung Hư Lữ có chút mất mát vì gã gặp cướp, may mắn là trên người của gã chỉ có mấy chục khối, hơn nữa gã rất phối hợp nên cũng không có bị thương. Nhưng những người đó lại đem ngọc giới gã vừa mua về không lâu cướp đi, khiến cho lòng của gã rất tiếc nuối.

Mà tâm trạng của Chung Hư Lữ luôn được Thương Viêm để mắt đến, hiện tại mạt thế còn chưa bắt đầu, Chung Hư Lữ không có bất luận là ánh sáng nhân vật chính gì, điều này làm cho Thương Viêm chiếm được tiện nghi lớn.

"Hoa Liên, mấy ngày nay cô cùng Hư Lữ đều vất vả, tháng này tăng lương gấp đôi." Nguyên Hoa Liên vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ mà nhìn Thương Viêm, thật không biết người này lại muốn làm cái gì, bất quá không cần tìm hiểu quá nhiều, hôm nay vừa vặn là ngày phát lương , cô phải nhanh đến phòng nhân sự thông tri mới được.

"Cám ơn Mạc tổng. Tôi đi ra ngoài trước." Nhìn bộ dáng Nguyên Hoa Liên có chút sốt ruột, Thương Viêm liền biết cô ta muốn làm gì, bất quá cậu cũng không có ngăn cản.

Tuy rằng không thiếu tiền, nhưng vô cớ nhận nhiều hơn một tháng lương vẫn khiến Nguyên Hoa Liên cao hứng trong lòng, đến nỗi ngay cả cái tên Diễm Quân Mạc đáng khinh thường này cũng càng lúc càng thuận mắt.

Nhìn Nguyên Hoa Liên gấp rút đẩy cửa rời đi, mặt Thương Viêm hiện lên một tia mỉm cười toan tính, tinh quang lộ ra ở đáy mắt khiến cho Thương Viêm nháy mắt có thêm một loại phong thái vô cùng tự tin.

‹Không tồi› Thanh âm khoái chí của hệ thống vang lên, không thể tưởng tượng được là Thương Viêm có thể đem ngọc giới đoạt lấy, tâm tình nó thật sự là vui sướng vô cùng.

‹Lại nói, thật sự không thể để cho tôi làm chủ nhân của ngọc giới hay sao?› Thương Viêm mặc dù là dùng giọng điệu tiếc nuối, nhưng trong lòng cậu chẳng thất vọng nhiều lắm. Cậu đã sớm nghĩ tới , đây là bàn tay vàng của nhân vật chính, có thể dễ dàng đoạt được là bởi vì hiện tại mạt thế còn chưa có bắt đầu, Chung Hư Lữ còn chưa mở ra.

Một khi mạt thế bắt đầu, cậu không dám đảm bảo rằng, đến lúc đó ngọc giới có trở về bên người Chung Hư Lữ hay không. Tuy nói ngọc giới là nhận chủ, nhưng Chung Hư Lữ là nhân vật chính, trước ánh sáng của nhân vật chính thì tất cả quy định đều như mây bay, cho nên, biện pháp tốt nhất bây giờ là trông cậy vào ánh sáng của nhân vật phản diện Diễm Quân Ly.

‹Đương nhiên, đây chính là đồ của điện hạ Diễm Quân Ly, ngươi mà dám dùng, thì coi chừng bản hệ thống› Trong lời nói của hệ thống tràn đầy cảnh cáo mạnh mẽ, nhưng nó dường như nhận thấy được Thương Viêm đối với ngọc giới không để ý lắm, nó cũng không làm ra cái gì, thực chất chỉ mang tính chất uy hiếp mà thôi.

‹Không gian còn chưa có làm xong sao?› Thương Viêm nhún nhún vai tỏ vẻ cậu không quá để ý, cậu đã sớm hiểu rõ rồi đó chứ. Chính là đã bao nhiêu ngày rồi mà không gian còn chưa có làm ra được, tươi cười của Thương Viêm chợt vụt tắt, không kiên nhẫn kèm theo một chút thất lễ mà hỏi ý nó.

‹Ngươi cho rằng không gian là củ cải trắng sao? Thời gian còn lại là: 107 giờ 34 phút 3 giây. Xét thấy biểu hiện của ngươi lần này, bản hệ thống sẽ đem không gian nong thêm gấp đôi, cho nên thời gian lâu một chút.› Hệ thống ngược lại hoàn toàn không so đo thái độ của Thương Viêm, phần thưởng cũng tùy theo mà đến.

‹Tôi nói, mi có thể khiến cho không gian rộng hơn nữa được không? Chúng ta ngồi cùng thuyền đó.› Thương Viêm thực không rõ, nếu hệ thống có thể chế tạo ra không gian, như vậy sao không làm một cái rộng thiệt rộng, cậu và BOSS cũng gia tăng thêm sự bảo đảm?

‹Chế tạo không gian rất tốn sức, đồng thời còn phải phòng ngừa thế giới ngăn cản, không gian càng lớn, tiêu hao sức càng nhiều, nếu không phải bản hệ thống vừa mất việc ngọc giới, thì sẽ không thèm tiêu hao nhiều như vậy

Hệ thống đối với nghi vấn của Thương Viêm cũng không sinh khí, tuy rằng Thương Viêm muốn không gian lớn một chút, nhưng đó không phải là cái loại lòng tham không đáy, mà cậu đề xuất cái nghi vấn này thực

ra phần lớn là do tò mò. Nghe thấy đáp án Thương Viêm cũng chỉ có thể dẹp ý tưởng muốn không gian lớn hơn một chút đi.

Hôm nay Chung Hư Lữ thật cao hứng, tháng này tiền lương của gã ước chừng nhiều gấp đôi, tuy rằng đối với ngọc giới bị cướp đi rất là mất mát, nhưng nó so với tiền tài trước mặt hoàn toàn không đủ nhìn, đối với ông chủ của mình càng thêm kính ngưỡng. Nhìn biểu tình cao hứng của Chung Hư Lữ, Thương Viêm hiểu được mục đích của mình đã đạt tới .

Cậu sở dĩ sẽ lựa chọn ngày hôm nay gọi Nguyên Hoa Liên tăng lương, bởi vì có mục đích riêng của mình, cậu sẽ không cho rằng Chung Hư Lữ là một người chỉ vì một khối ngọc thấp kém mà mất mát vài ngày. Tuy nhiên hệ thống cho Thương Viêm hiểu được, mạt thế càng tiếp cận, thì ánh sáng nhân vật chính của Chung Hư Lữ cũng càng ngày càng lan tỏa, đối với ngọc giới gã nhất định sẽ nảy sinh cảm ứng, cho nên cậu muốn dời đi lực chú ý của Chung Hư Lữ.

Mà đợi tới ngày phát lượng cậu mới đề xuất, vì cẩn thận sợ Nguyên Hoa Liên kia nhìn ra cái gì, tuy rằng không phải là cái chuyện động trời động đất gì, nhưng cậu cũng không muốn chuyện mình cần làm bị ngăn cản. Sau này cho dù cô ta nhận ra cái gì thì cũng đã chậm.

Thương Viêm nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ dài ngắn không đồng nhất nói cho Thương Viêm biết bây giờ là 11 giờ sáng, cậu hiện tại phải đi luyện miêu đao(*). Đó là một loại đao pháp mà Diễm Quân Mạc trước kia đã học qua, thân thể có độ quen thuộc nhất định, hiện tại Thương Viêm luyện tập lại lần nữa.

Tiếp theo khoảng 3 giờ trưa, cậu sẽ theo thường lệ mà đi thăm Diễm Quân Ly, tuy rằng thời gian mới chỉ có vài ngày, nhưng sớm đã thành thói quen, đều đặn đi đến viện an dưỡng.

"Mạc tổng, ngài sắp đi sao?" Nguyên Hoa Liên thấy Thương Viêm đi ra lập tức hướng cậu hỏi ý kiến, cô không quan tâm Diễm Quân Mạc rời đi, cái mà cô quan tâm là Diễm Quân Mạc đi nơi nào.

Khi La Dịch Di biết Diễm Quân Mạc mấy ngày nay luôn đến chỗ của Diễm Quân Ly thì tìm đến cô, hỏi cô Diễm Quân Mạc có gì khác thường không, nhưng hiện tại Diễm Quân Mạc căn bản không gần không thân được, cô đối với nghi vấn của La Dịch Di chỉ có thể im lặng mà cho qua.

Nhìn biểu tình thất vọng của La Dịch Di, cô biết cô phải làm những gì để vãn hồi độ tin cậy trong lòng La Dịch Di.

Thương Viêm nhìn bộ dáng có chút vội vàng cùng nịnh nọt của Nguyên Hoa Liên, khóe miệng liền cong, khuôn mặt vô cùng lạnh nhạt, thoạt nhìn khiến người ta có một loại cảm giác không dám thân cận.

Bề ngoài điển trai cùng khí chất lạnh lùng như vậy, làm cho Nguyên Hoa Liên có chút thất thần, nhưng sau khi cô thấy rõ ở đáy mắt Diễm Quân Mạc là chán ghét, thì cô đột nhiên lời gì cũng đều không thể nói ra, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn bóng lưng Diễm Quân Mạc rời đi.

Thương Viêm mỗi một ngày đều kiên trì đến chổ Diễm Quân Ly ngồi một chút, nhàn rỗi giống như là không biết mạt thế sắp đến. Cậu không vội tìm vật tư, bởi vì cậu đã nhớ rõ tất cả địa chỉ Trung tâm thương mại và vị trí kho hàng của tập đoàn Diễm thị, đến mạt thế thì những vật tư đó đều sẽ là của cậu.

Hơn nữa, hiện tại nhất cử nhất động của cậu đều bị La Dịch Di để mắt, thu thập nhiều tài nguyên như vậy sẽ bị phát hiện. Cuộc sống không ai coi mình ra gì, cũng không thể tự do tự tại, khiến Thương Viêm đối với La Dịch Di càng thêm chán ghét.

"Ca." Bước vào phòng bệnh, Thương Viêm theo thường lệ hô một tiếng gọi Diễm Quân Ly, trong giọng nói hé lộ ra sự thân mật, ánh mắt chứa đựng ấm áp nhu tình. Thương Viêm hiểu được, mình đối với người nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích kia có cảm giác thân nhân.

Thương Viêm là một cô nhi, đã từng ở cô nhi viện một đoạn thời gian, cho nên cùng Diễm Quân Ly có một chút "đồng hương", tuy nhiên sinh hoạt của cậu và Diễm Quân Ly cực kì bất đồng. Cuộc sống ở trong cô nhi viện của cậu rất tốt, cho dù không cha không mẹ nhưng vẫn lớn lên rất vui vẻ.

Nhưng Diễm Quân Ly thì khác, sinh hoạt thời thơ ấu của y quả thực rất bi thảm. Trong Đế Vương Mạt Thế không kể rõ Diễm Quân Ly ra làm sao, nhưng từ tính cách tàn bạo của y ở mạt thế cũng có thể kết

luận được thời thơ ấu đó nhất định không tốt. Mà thời điểm đến thế giới này, thì thơ ấu của Diễm Quân Ly càng chân thật được bổ toàn, cũng là nguyên nhân tạo nên tính cách Diễm Quân Ly sau khi lớn lên.

Từ thám tử tư mà hiểu biết thêm nhiều về Diễm Quân Ly, cậu đối với nam nhân hơn 20 tuổi kia trở nên đồng tình sâu sắc. Nhìn bộ dáng y yếu ớt nằm trên giường, so sánh với Diễm Quân Ly trong Đế Vương Mạt Thế cao cao tại thượng nhìn xuống thế giới, tương phản quá lớn khiến cho đáy lòng cậu càng ngày càng nhũn ra.

Cậu tự nhận mình không phải người có tình cảm phong phú, nhưng mà cậu cư nhiên dần dần sản sinh ra một loại ham muốn, xem người này như người thân thật sự.

Cậu còn nhớ rất rõ thời điểm lần đầu tiên cậu gọi Diễm Quân Ly "Ca ca", độ hảo cảm của Diễm Quân Ly cư nhiên lại nhiều thêm nửa trái tim, biểu đồ hiện ra khiến cho cậu luống cuống, cậu chưa có kịp làm gì hết mà! [mặt khóc tang (‘)]

Sau đó, không biết cậu phát thần kinh cái gì ,khẽ cắn môi, cư nhiên kêu Diễm Quân Ly một tiếng "Ca". Từ đó xưng hô của cậu dánh cho Diễm Quân Ly không thay đổi nữa, cậu gọi y là "Ca" được vài ngày, thì độ hảo cảm màu xanh của Diễm Quân Ly giảm đi một nửa, mà nửa trái tim khác càng ngày càng mờ, Thương Viêm càng ngày càng cao hứng.

Nhưng mà cậu cao hứng quá sớm rồi, sau mỗi lần gọi, độ hảo cảm sẽ thay đổi, nhưng chỉ gói gọn trong ba trái tim mà thôi, có khi ba trái tim màu xanh biến thành ba trái tim màu đen, có khi thì lại mờ đến gần như không thấy.

Xem đi xem đi, lần này lại biến thành 3 quả màu xanh tràn đầy, Thương Viêm tỏ vẻ ( ) cậu đã quen đến bình tĩnh.

Thương Viêm ngồi ở bên giường, tay quen thuộc mở TV, nhìn người dẫn chương trình quen mắt báo cáo tin tức, Thương Viêm nghe có chút nhàm chán, căn bản cậu không quan tâm cái loại thời sự này.

Chán đến chết, Thương Viêm ôm gối, đem mình chôn ở trên ghế sô pha lớn, trong phòng bệnh có phương tiện hoàn thiện nhất, đương nhiên không thể thiếu vật dụng gia đình. Thương Viêm trên tay ôm gối thực thoải mái, sô pha dưới thân mềm mại cũng thực thoải mái, cậu điều chỉnh tư thế của mình, tính toán đi ước hội cùng Chu Công.

Nhưng khi Thương Viêm đụng đến một thứ gì đó, biểu tình nhàn nhã trong mắt liền hoàn toàn biến mất, trên tay Thương Viêm chính là một cái camera nhỏ. Tuy rằng Thương Viêm không có tận mắt thấy qua, nhưng do phim Hàn, phim Hồng Kông, trong tiểu thuyết hun đúc trong thời gian dài, cậu có thể đại khái đoán ra loại đồ vật này.

Nhìn đến nó, Thương Viêm hoàn toàn đen mặt, trước đó không nghĩ ra, nhưng hiện tại đã hiểu được toàn bộ. Cậu tìm đến Diễm Quân Ly, La Dịch Di làm sao lại không phản ứng chứ?

Thì ra sự thật ngay tại nơi này, đối với việc mình tìm đến Diễm Quân Ly, không nghĩ là sẽ bị La Dịch Di biết, nhưng đầu tiên là vì hệ thống nên cậu quá mức sốt ruột, sau đó lại bởi vì thời gian gấp gáp nên cậu không thể không tới nơi này xoát hảo cảm. Nếu đã chọn trúng Diễm Quân Ly, việc cùng Diễm Quân Ly gia tăng hảo cảm là rất quan trọng, nếu không, lúc mạt thế cậu khó mà giữ được Diễm Quân Ly, lúc đó cậu biết khóc với ai.

Thương Viêm phẫn nộ cầm camera ném mạnh xuống đất, đạp một cước khiến nó vỡ tan tành. Ánh mắt nguy hiểm nhíu lại, lộ ra biểu tình không rõ ý tứ.

Cách mạt thế còn 16 ngày… … . . .

7. Chương 7: Camera? Hủy Đi!

Động tác của Thương Viêm quá lớn khiến bảo tiêu chú ý, khi bọn họ chạy tới nơi thì Thương Viêm đã tìm ra tất cả camera cùng máy nghe lén giấu trong phòng, đem tất cả đạp nát hết.

"Diễm Quân Mạc thiếu gia, ngài…" Bảo tiêu số 1 chưa nói xong đã bị cắt lời.

"Như thế nào? Chuyện của gia đình tôi anh cũng muốn quản sao?" Khóe miệng Thương Viêm hơi nhếch, nhưng không ai nhìn thấy ý cười trong mắt cậu.

Sắc mặt cậu hoàn toàn trầm xuống, dần dần, bọn bảo tiêu cư nhiên có thể cảm giác được áp lực trên người vị thiếu gia này, mà theo ánh mắt cậu càng trầm xuống thì áp lực càng tăng.

Cuối cùng sau lưng họ đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Lúc Thương Viêm đã hết kiên nhẫn, lửa giận nháy mắt như trở thành chân thật, mỗi lần ánh mắt liếc qua người họ đều khiến họ hận không thể đem đầu cúi xuống thấp hơn.

Dù vậy thái độ của bảo tiêu vẫn không thoái nhượng, tuy thiết bị giám thị đã bị gỡ xuống, nhưng Diễm Quân Mạc áp chế như vậy thật khiến đám bảo tiêu khó chịu, điều này cũng tạo nên thái độ không chịu thua của bọn họ

Tính tình của Thương Viêm không tồi, nhưng cậu ghét nhất có người cường ngạnh chắn ngang chuyện cậu cần làm hoặc làm tốn thời gian của cậu. Nói đơn giản hơn, Thương Viêm chính là một gia hỏa cực kì thiếu kiên nhẫn, mà thời điểm cậu mất kiên nhẫn sẽ nóng nảy dị thường.

"Hừ!" Thương Viêm không nhịn được bĩu môi, tung nắm đấm đánh tới một người trong đó, tuy rằng lực đạo này không tính là gì so với những người đã qua huấn luyện chính thức, nhưng một quyền này chứng minh Thương Viêm đã bất mãn tới cỡ nào.

Sau đó Thương Viêm không dùng tay đánh nữa, đánh như vậy làm đau tay cậu, cho nên cậu đổi thành dùng chân. Lúc này tuy cậu hấp tấp nóng nảy, tuy nhiên cậu vẫn lãnh tĩnh dị thường, hai loại biểu hiện mâu thuẫn cứ như vậy xuất hiện trên người cậu.

Bảo tiêu số 1 bị Thương Viêm đá đánh nhưng không đánh trả, bởi vì cậu là nhị công tử của Diễm thị. Mà hai tên bảo tiêu còn lại thì trong lòng uất ức biết bao nhiêu, Thương Viêm mặc dù có luyện qua võ thuật, bất quá bọn họ nếu muốn chế phục cậu thì thật dễ dàng, chỉ có điều bọn họ hiện tại chỉ có thể mở mắt nhìn trừng trừng.

Trong phòng quanh quẩn tiếng đánh người một hồi, Thương Viêm rốt cuộc mới phát tiết đủ, tinh thần cũng dần ổn định lại.

"Các anh có thể ra ngoài, về phía mẹ tôi sẽ tự nói."

Một ánh mắt Thương Viêm cũng không thèm thưởng cho họ, các bảo tiêu nhìn đống thiết bị dưới đất cùng gương mặt lạnh lùng của Thương Viêm, cuối cùng không nói gì rời khỏi phòng.

‹Ngươi cố ý› Hệ thống nói, mang theo sự hưng phấn, cư nhiên dám giám thị điện hạ Diễm Quân Ly của nó, nên giáo huấn một chút.

Thương Viêm chỉ cười không nói gì, lúc đó cậu thật sự rất tức giận. Cậu đã đem Diễm Quân Ly xếp vào hàng ngũ người thân, tuy tình cảm không thể dùng từ thân thiết để hình dung. Nhưng vừa nghĩ tới hai năm nay Diễm Quân Ly vẫn bị giám thị như vậy, một cỗ thương tiếc cùng đau xót dâng lên trong lòng cậu, hơn nữa mấy ngày nay cậu cũng bị giám thị. (Sắc: Đây mới là … trọng điểm?)

Mà những người đó tự động đưa mình lên cửa, cậu đương nhiên sẽ không bỏ qua ba gia hỏa đáng ghét này. Thời điểm lần đầu cậu tới đây, cậu thấy rõ sự khinh thường trong mắt bọn họ, cậu thậm chí nhìn thấy ánh mắt bọn họ khi nhìn Diễm Quân Ly có mang theo cười nhạo.

Cho nên nói đồng học Thương Viêm của chúng ta còn là một gia hỏa hẹp hòi.

Quậy một hồi, Thương Viêm rất nhanh đã nhận được điện thoại của La Dịch Di, cậu khinh bỉ mà nói câu "Biết" xong liền cúp điện thoại.

"Ca, em đi trước." Thương Viêm hoàn toàn thu lại giọng điệu bất mãn phía trước, hơi ôn nhu nói với Diễm Quân Ly một câu rồi xoay người rời đi, còn thuận tay đem những thiết bị giám thị đi. Đồ vật chướng mắt như thế này không cần để đây.

Một giây sau khi cửa phòng đóng lại, Diễm Quân Ly rốt cuộc lấy lại tinh thần, không phải y đối với mọi việc trì độn, mà là có chút nghi ngờ, nghi ngờ sự thật y vừa nghe.

Khi Diễm Quân Mạc gọi y là ca, y rất kinh ngạc, sau đó là chán ghét. Tuy không biết Diễm Quân Mạc đối với một người thực vật như y có hứng thú gì, nhưng y cảm thấy Diễm Quân Mạc đang đùa giỡn, đây là vũ nhục y

Dù mấy ngày nay Diễm Quân Mạc luôn tới thăm y, mở ra tiết mục y thích, kể cả Diễm Quân Mạc cảm thấy nhàm chán nhưng vẫn không bật kênh khác, thế nhưng Diễm Quân Ly không rơi vào cảm động, y đối Diễm Quân Mạc phòng ngự. Tuy nhiên chỉ có y tự mình biết, mãnh liệt không thừa nhận cũng chứng minh y bị ảnh hưởng bởi hành động của Diễm Quân Mạc.

Y vẫn biết chỗ này có thiết bị giám thị, trong xã hội lăn lộn khiến cho y trở nên mẫn cảm, có thể nói y đối với những thứ đó là cực kì thù hận. Mỗi ngày trôi qua, hộ sĩ cởi đồ của y, giúp y chà lau thân thể, sau đó chiếu vào dụng cụ giám thị.

Vừa nghĩ tới bộ dáng nhục nhã của y bị bày ra trước mặt người khác, sau đó được đặt trước mặt La Dịch Di, có khả năng y sẽ phải sống như vậy cả đời, lửa giận của y đủ để thiêu đốt toàn bộ thế giới, làm tất cả mọi thứ biến thành tro.

Tuy nhiên hôm nay, hiện tại bây giờ chính là thởi điểm thoải mái nhất của y trong hai năm qua. Cảm giác bị giám thị hoàn toàn biến mất, tâm tình tốt như muốn bay lên. Diễm Quân Ly biết nguyên nhân là do Diễm Quân Mạc mang những thiết bị giám thị đó đi, do cậu hung hăng đạp vỡ những thứ đó, làm việc mà y vẫn muốn làm nhưng không thể.

Diễm Quân Ly nghĩ tới câu nói mà y luôn lựa chọn quên đi, câu nói với giọng điệu kiên định của Diễm Quân Mạc vào ngày đầu đến: "Anh sẽ khá hơn, Diễm Quân Ly."

Tâm tình của Diễm Quân Ly lập tức tốt lên, trong đầu không thể nào hiểu được. Cậu là hy vọng y tỉnh lại sao? Cậu là hy vọng y tốt hơn sao? Cậu là hy vọng nhìn thấy bộ dáng khỏe mạnh của y sao? Y đột nhiên rất muốn nhìn thấy Diễm Quân Mạc, y đã muốn quên mất bộ dáng Diễm Quân Mạc, y nghĩ muốn sờ thử Diễm Quân Mạc, y chưa từng đụng vào cậu.

Nghĩ tới người gọi mình là ca, khóe mắt diễm Quân Ly không tự giác xuất hiện nước mắt. Tâm hồn chính là tồn tại yếu ớt như vậy đó, cho dù có bị nguy hiểm hay lừa gạt, cho dù thông minh như y, cho dù cẩn thận như y, dù kiên nghị, vẫn si ngốc mà đi tới phương hướng ấm áp ấy.

Lúc Thương Viêm ở gara, phẫn nộ biến mất lúc đánh bảo tiêu số 1, lại lần nữa bừng bừng nổi dậy, nguyên nhân là do một cuộc điện thoại của La Dịch Di.

Trong điện thoại La Dịch Di yêu cầu cậu lập tức rời khỏi viện an dưỡng, không cần cậu quản việc của Diễm Quân Ly. Đồng thời cậu nghe được thanh âm ái muội trong điện thoại, những tiếng thở dốc cùng âm thanh da thịt va chạm truyền vào tai Thương Viêm.

Cho dù Thương Viêm không có kinh nghiệm, nhưng thân là nam nhân nhiều năm cậu vẫn rất dễ dàng đoán được người bên kia đang làm gì.

Điều này làm cho cấp độ chán ghét của Thương Viêm đối với La Dịch Di bước sang tầm cao mới, cha Diễm đã mất, nam nhân bên kia nhất định không phải là ông.

Trộm tìm trai, độ khinh bỉ của Thương Viêm đã rất nghiêm trọng, đối với việc La Dịch Di cách điên thoại để cậu nghe được loại chuyện ghê tởm như vậy ,cậu nhất định sẽ hồi báo, ở thời điểm không xa.

‹Nè, ngươi làm sao vậy?› Hệ thống không thể đọc được tư tưởng của Thương Viêm, nhưng nó hoàn toàn biết được tâm tình bây giờ của cậu kém tận đáy cốc.

Một người giận không bằng nhiều người giận. Với suy nghĩ này, Thương Viêm đem chuyện nghe được qua điện thoại nói cho hệ thống, quả nhiên hệ thống phát ra một trận lửa giận. Nghe hệ thống không ngừng

mắng, Thương Viêm cảm thấy tâm tình của cậu chuyển biết tốt đẹp không ít.

Đang lúc cậu còn đang tự hỏi chuyện La Dịch Di, màn hình hiện độ hảo cảm quen thuộc xuất hiện, khiến cậu biết cái nhìn của Diễm Quân Mạc về cậu đã thay đổi.

‹Độ hảo cảm: ½ . Quan hệ: Em trai vừa xa lạ vừa thân thiết›. Khi màn hình hiện độ hảo cảm trước mắt cậu, tâm tình cậu có thể nói là cực kỳ kinh hỉ.

Cư nhiên mấy trái tim màu xanh biến mất toàn bộ, những hành động của cậu đối với y cuối cùng cũng có hồi báo. Buồn bực mất mát vì độ hảo cảm không tiến triển, cùng tức giận La Dịch Di nháy mắt biến mất.

Trước đó cậu tùy hứng mà đem thiết bị giám thị tháo xuống, việc tự nguyện làm thì có được đáp hay không cũng không hề quan trọng. Cậu thật cao hứng, không chỉ bởi vì mấy trái tim màu xanh biến mất, cậu ôm đùi thành công, mà là cậu cùng Diễm Quân Ly rốt cuộc cũng có cảm giác thân cận.

‹Chúc mừng chúc mừng› Lời của hệ thống mang theo một cỗ ghen tuông nồng đậm, nhưng vẫn thật sự cao hứng vì Thương Viêm, sau đó giọng điệu chuyển đổi, trở nên sắc bén cùng nghiêm túc: ‹Thương Viêm, ngươi nghe cho rõ, ngươi tuyệt đối không thể phản bội điện hạ Diễm Quân Ly›.

Sự nghiêm túc của hệ thống ảnh hưởng tới Thương Viêm, tâm tình hưng phấn của cậu cũng trầm xuống.

‹Tôi vì sao phải phản bội?› Thương Viêm trấn định nói.

Giờ khắc này, Thương Viêm hồi tưởng lại sự tình trước đó, Diễm Quân Ly là người cậu tiếp xúc nhiều nhất khi tới đây, cậu biết Diễm Quân Ly có hồi đáp tình cảm mà cậu trả giá, như vậy đã đủ lý do để cậu ở bên y.

‹Thương Viêm, độ hảo cảm một lần tăng 3 trái tim, đây là phần thưởng của ngươi› hệ thống lại khôi phục ngũ khí bình thường. Mà nhìn từ thanh âm không khó nhận ra nó đang cao hứng, làm Thương Viêm có loại mâu thuẫn con mình vì tìm được bạn mới mà cao hứng.

Bất quá đó không phải việc cậu quan tâm, cậu rất muốn biết mình được thưởng cái gì, hy vọng không phải là một món đồ lừa đảo nào nữa. Dưới tâm tình chờ mong của cậu, một giọng nam trầm thấp bình thản xuất hiện trong đầu.

‹Xin chào, tôi là công lược›

Cách mạt thế còn 15 ngày……..

8. Chương 8: Rời Nhà Trốn Đi

‹Xin chào, tôi là công lược› Lời nói ngắn gọn với giọng điệu bình đạm không có gì lạ, thanh âm làm cho Thương Viêm nghĩ tới hai từ mặt than khó tính.

‹Xin chào› Thương Viêm lịch sự chào hỏi, chờ đợi câu tiếp theo của công lược, nhưng dường như công lược-sama hoàn toàn không có ý định mở miệng.

‹Anh có gì muốn nói với tôi không?› Công lược-sama không chủ động nói, vậy chỉ có thể tự mình chủ động hỏi.

‹Không. Cậu có chuyện gì sao?› Nghe ra được công lược có ý định rời đi,Thương Viêm lập tức phục hồi lý trí.

‹Vậy cuối cùng tác dụng của anh là gì?›

‹Công lược›.

‹Công lược là như thế nào?›.

‹Nhìn công lược›(*)

‹Coi như tôi chưa hỏi gì nha, anh có thể đi ngủ› Thương Viêm che mặt, cậu quỳ, công lược khó tính là đáng ghét nhất.

‹Hệ thống, đó chính là công lược hả? Rất mang tính khiêu chiến, có thể đổi không?›

‹Ngươi nghĩ sao?› Thương Viêm có thể nghe ra hệ thống đang trêu tức mình, tuy rằng biết là không có khả năng, nhưng cậu thật sự nhịn không được mà phàn nàn.

Nhưng thà có còn hơn không, đáy lòng Thương Viêm cứ như vậy tự an ủi mình, tuy nhiên hiệu quả quá nhỏ. Ngay sau đó hệ thống lại thêm một câu khiến cho cậu đối với công lược vừa mang theo nghi vấn đồng thời lại ẩn chút chờ mong.

‹Tác dụng của anh ta rất lớn, rồi ngươi sẽ biết› hệ thống lại cho thêm một câu tiên đoán khiến Thương Viêm đem những lời này ghi nhớ kỹ, bởi vì câu cam đoan kia mà hưng phấn trong lòng đã tăng trở lại.

Tuy nhiên ông trời không chiều lòng người, Thương Viêm lại vì cuộc điện thoại gọi đến mà sắc mặt trở nên âm trầm, nó đến từ La Dịch Di.

"Chúng ta đã lâu không gặp mặt rồi, tối nay cùng ăn một bữa cơm có được không?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng Thương Viêm có thể khẳng định rằng nếu như mình cự tuyệt thì nhất định sẽ bị đánh ngất xỉu, sau đó được gửi qua bưu điện đến trước mặt La Dịch Di.

"Đương nhiên là có thể, mẹ." Thương Viêm không chút nào sợ hãi La Dịch Di, chỉ cần vừa nghe đến thanh âm của La Dịch Di thì lập tức nhớ lại những thiết bị giám thị kia, trong lòng trở nên bực tức không thôi.

La Dịch Di nghe thấy giọng điệu của Thương Viêm thì có chút kinh ngạc, cảm giác giống như chú chim muốn bay ra khỏi lồng giam, nhưng bà luôn luôn tự tin, thực lực của con trai mình bà rất rõ ràng.

Thương Viêm cúp điện thoại, đối với giọng điệu mệnh lệnh trong lời nói của La Dịch Di, khóe miệng của Thương Viêm treo lên một tia châm chọc phỉ nhổ, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ý cười, khí lạnh quanh người lúc có lúc không, con ngươi đen nghiền ngẫm phát ra ánh sáng rực rỡ khiến cho người khác không thể nhìn thẳng.

Không biết sau khi La Dịch Di phát hiện ra bản thân bị lừa bởi đứa con mà bà ta coi như công cụ thì sẽ có loại biểu tình gì, cậu thực chờ mong.

Mấy chục phút sau, Thương Viêm vội vàng đi trên đường lớn khiến một đám con gái phải quay đầu ngắm nhìn, Thương Viêm chào trái hỏi phải, cuối cùng cậu cũng tìm được nơi cậu muốn đi —— tàu điện ngầm.

Bây giờ là thời gian tan tầm, trong tàu là cả một biển người, chen chúc chật chội không làm khó Thương Viêm, mà chính là để làm khổ đám người theo dõi cậu.

Thương Viêm vừa tới tàu điện ngầm thì cứ như cá gặp nước, mấy năm đi làm khiến cho Thương Viêm luyện được bản lĩnh cuộc sống, có thể hành động tự nhiên trong biển người đông đúc, lúc này không cần phải hỏi vì sao.

Nháy mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi của Thương Viêm, điều này khiến cho nhóm người phía sau Thương Viêm hốt hoảng, bọn họ không ngờ tới Thương Viêm sẽ chui vào tàu điện ngầm, dù sao đại thiếu gia Diễm Quân Mạc ai lại đi tàu điện ngầm cơ chứ, thật đúng là làm bọn họ ngạc nhiên.

"Đội A hướng bên kia, B bên đó, C bên này, chia ra mà đuổi theo." Một đám người vội vội vàng vàng bắt đầu tìm kiếm. Thương Viêm giấu mình ở một bên nhìn bọn họ hành động. Thương Viêm đứng cách bọn họ rất gần, thậm chí có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Tuy nhiên bọn họ không hề phát hiện ra, người cần tìm lại có thể đứng gần mình như vậy. Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Thương Viêm bình tĩnh thu hồi tầm mắt, không để cho người khác phát hiện khác thường, giống như một người qua đường có chút tò mò.

Hiện tại Thương Viêm đã thay đổi quần áo, tuy nói là thay, thật ra chỉ đem áo khoác xoay ngược lại mặc vào, đội tóc giả và mũ thôi. Vào mùa đông người ta thường mặc nhiều đồ, cho nên ban đầu cậu vẫn luôn mặc hai áo khoác, vào thời khắc này quả thực là hữu dụng.

Nếu như nói Thương Viêm ngụy trang đến hoàn hảo thì không thể rồi, nhưng Thương Viêm biết nhìn trúng lòng người, rõ ràng ngay tại trước mắt nhưng lại không muốn suy nghĩ đến khả năng đó, đây chính là con người.

"Tàu sắp đến trạm, xin quý khách chuẩn bị sẵn sàng."

Lúc đoàn tàu tới gần, tâm trạng Thương Viêm vẫn bình thường, không hề có chút áp lực nào mà tiến vào, tuy nhiên khóe miệng cong lên một đường cung, đáy mắt lộ ra tia trêu tức đối với La Dịch Di, đám người bên ngoài tìm kiếm càng khiến Thương Viêm bên trong tăng thêm vẻ châm chọc.

"Tàu sắp khởi hành, xin quý khách chờ chuyến tiếp theo."

… … .

"Các người đang làm cái gì? Có mỗi Diễm Quân Mạc cũng không giữ được, tôi thuê các người có ích lợi gì?" Nghe báo cáo lên, La Dịch Di không hề vừa lòng chút nào, vốn nghĩ quân cờ mà mình luôn nắm chắc hôm nay lại có thể thoát khỏi. Bàn tay cầm di động của La Dịch Di có chút run rẩy, đã bao lâu rồi không xảy ra sự tình ngoài ý muốn?

Đúng rồi, từ lúc Diễm Quân Ly biến thành người thực vật vẫn luôn rất thuận lợi, lần này là lần đầu tiên, cũng bị chính con trai mình làm ra.

Diễm Quân Mạc bắt đầu khác thường từ 28 tháng 10, ngày đó nó tự nhiên chạy tới viện an dưỡng nhìn Diễm Quân Ly, mặc dù trong camera có thể thấy được những gì nó làm, nhưng cuối cùng nó có nói một câu gì đó bên tai Diễm Quân Lý, bà không thể nghe được, hiện tại, trực giác nói cho bà biết điều này rất quan trọng.

Sau đó Diễm Quân Mạc trở về công ty, nhưng điều này không có gì quan trọng, dù sao Diễm thị cũng bị bà nắm trong tay, nhưng tình huống càng ngày càng thoát ly khỏi sự khống chế của mình khiến bà vô cùng bất an, lại không thấy tin tức của Diễm Quân Mạc khiến bà càng thêm hốt hoảng.

Bà muốn đem Diễm Quân Mạc tìm về, trên người nó có bí mật, tương lai sẽ rất nguy hiểm.

Đáy lòng La Dịch Di hiện lên cảm giác quen thuộc, đối với loại người như bà, cảm giác là quan trọng nhất, cho nên nhất định phải mau chóng tìm được Diễm Quân Mạc.

Bên kia La Dịch Di sốt ruột tìm kiếm, mà bên này Thương Viêm lại thảnh thơi đi dạo ở một thành phố khác. Hiện tại mang theo bộ dạng này, tuy rằng nhìn như đứa nhỏ bỏ nhà trốn đi, nhưng dựa vào tính cách của La Dịch Di, một khi cậu ở trong tay bà thì nhất định sẽ bị giám sát nghiêm ngặt.

Nhưng đó là chuyện khi La Dịch Di có thể bắt được rồi khống chế cậu, tuy rằng đến cuối cùng cậu còn muốn trở về làm chút việc, nhưng cậu sẽ không để cho sự việc đó xảy ra.

"Ngài Thương Viêm, số lượng như vậy có được không?" Ông chủ có lòng mà hỏi ý kiến Thương Viêm, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy người có khí chất như vậy, lại mua rất nhiều hàng hóa.

Tại một thành phố nhỏ thế này, quần áo và khí chất của Thương Viêm đều làm cho cậu thêm nổi bật, tuy nhiên cũng không khiến người ta cảm thấy không phù hợp. Trong mắt của người dân, Thương Viêm đứng ở nơi đó khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên đặc sắc, không hổ là người trong thành phố lớn.

Hiện tại Thương Viêm đang ở thành phố Y, cậu không dám đến thành phố lớn, ở đó có rất nhiều tai mắt của La Dịch Di, hơn nữa cậu cũng không cần đi đến chỗ đó. Đồ vật nơi đó tuy nhiều chủng loại, nhưng mà giá cả rất mắc, cậu mới không thèm chọn mấy nơi đó mà mua hàng.

Thành phố Y là một thành phố phát triển, trong chợ có đầy đủ các chủng loại hàng hóa, tuy rằng không phải quá cao cấp, thậm chí có không ít đồ thủ công, nhưng giá cả lại hữu nghị, chất lượng cũng không tồi, rất thích hợp với nhu cầu của Thương Viêm.

Vì phòng ngừa La Dịch Di tìm được cậu, cậu nói tên của mình là Thương Viêm, quả nhiên dùng tên cũ vẫn quen thuộc hơn.

"Vậy làm phiền chú." Thương Viêm giả vờ tìm đồ trong balô, nhân cơ hội lấy tiền từ không gian ra. Ông chủ thấy Thương Viêm hào phóng đưa ra một xấp tiền mặt, nháy mắt đã khẳng định được suy đoán của mình, người nọ chính là một kẻ có tiền.

Từ ngày trở thành Diễm Quân Mạc, cậu đã biết bản thân ngoài phú trong bần. Tài khoản quả đúng là có rất nhiều tiền, nhưng vẫn đều luôn bị La Dịch Di giám sát. Bất quá nhờ vào kỹ thuật tiên tiến của internet,

cậu đã tạo một cái tài khoản giả. Vào cái ngày cậu bỏ đi, cậu nhanh tay dùng di động đem toàn bộ tiền chuyển sang tài khoản giả.

Loại tài khoản giả này không thể điều tra ra bởi vì không để lại dấu vết, La Dịch Di có xới tung lên cũng không được cái gì.

Thương Viêm nói chuyện cùng ông chủ thì luôn mỉm cười, giọng điệu ôn hòa khiến cho ông chủ cũng không còn khách sáo lễ nghĩa nữa. Tuổi cũng trung niên rồi, ông chủ đối với đứa bé Thương Viêm này dâng lên một chút gì đó thân cận, ông cũng có một đứa con cỡ tuổi Thương Viêm, không biết nó ở ngoài sinh sống ra sao

"Cậu trai, cậu muốn nhiều hàng hóa như vậy để làm gì?" Ông chủ thấy Thương Viêm là người ôn hòa, lập tức gọi Thương Viêm thân mật hơn.

Nghe thấy ông chủ gọi mình, khóe miệng Thương Viêm kéo lên, không thể tin được bản thân một ngày cũng được gọi như vậy. Tuy rằng không quen, nhưng Thương Viêm không có ngăn cản, trong mắt cậu đây là một thành phố nhỏ dễ mến.

"Cháu đang định mở siêu thị, cho nên cần thu mua hàng hóa." Thương Viêm dùng cái lý do vừa đơn giản vừa hợp lý này để thu thập vật tư.

"Cậu thật giỏi, còn tự mình mở siêu thị." Ông chủ kinh ngạc cũng không có gì là lạ, nhìn Thương Viêm ước chừng cũng chỉ mới hơn 20 tuổi đầu, còn là một thiếu gia nhà giàu. Tuy rằng ông là nông dân, nhưng trong nhà, vợ ông rất thích xem phim Hàn, mà cậu trai trước mắt còn muốn đẹp trai và có khí chất hơn các diễn viên trên TV, nhất định là con nhà có tiền.

"Gia đình cháu vốn làm nghề này, nhưng cha cháu nói, muốn bản thân cháu phải tự biết xây dựng sự nghiệp, không được dựa vào gia đình." Thương Viêm mặt dày mày dạn nói dối.

‹Nói dối nha, nhưng mà bản hệ thống thích› Hệ thống mang theo thanh âm thưởng thức, quanh quẩn trong đầu Thương Viêm.

‹Thật là vinh hạnh cho tôi› Hành động trong lúc vô tình, lại được hảo cảm của hệ thống, Thương Viêm không có lời gì để nói.

"Cậu trai, cậu tính để mấy cái thùng hàng này ở đâu?" Nghe thấy Thương Viêm giải thích, ông chủ không còn hoài nghi, ngược lại liền cảm thấy Thương Viêm là một đứa nhỏ không tồi, còn quan tâm mà hỏi han Thương Viêm.

"Không có việc gì, cháu sẽ tìm một kho hàng, đem hàng hóa vào, rồi sau đó sẽ gọi người đến khuân vác." Nói đến đây Thương Viêm tươi cười xán lạn, không gian đã được làm xong, có không gian đảm bảo, việc chuẩn bị vật tư sẽ rất là thuận lợi.

Cách mạt thế còn 14 ngày… . . . .

9. Chương 9: Ra Vào Không Gian Có Vấn Đề

Không gian là một khối hình lập phương, có thể làm cho thời gian của vật phẩm ngừng lại, khi bỏ vào là như thế nào thì khi xuất ra là như thế đó. Nhưng kì thực đây là do hệ thống nói chứ cậu chưa từng thử qua, ngoại trừ lần lấy tiền ra ngoài, sau này cần phải thử xem thế nào.

Cậu có thể dùng ý thức của mình để khống chế đồ vật trong không gian, muốn đặt ở nơi nào thì đặt, chỉ cần cậu nghĩ trong đầu là có thể làm được. Hơn nữa, nếu cậu tập trung tinh thần, tình huống trong không gian sẽ xuất hiện hình chiếu trước mắt cậu, làm cho cậu có thể nắm được mọi thứ bên trong một cách rõ ràng nhất.

Quan trọng hơn nữa là người khác không có cách nào nhìn ra cảnh tượng cậu đang thấy, điều này sẽ giúp cho cậu không cần để ý đến ánh mắt của người khác mà xử lý vật tư trong không gian.

Đương nhiên, không gian có thể thăng cấp, nhưng yêu cầu chính là hạch tinh. Đồng thời không gian cũng không thể để vật còn sống vào, cũng không thể tự bản thân đi vào, tuy nhiên như thế cũng đủ để Thương Viêm vừa lòng.

Không phải tâm của cậu quá nhỏ, mà cậu biết có một cái không gian khác lớn hơn sắp sửa ôm đùi BOSS, hơn nữa cậu đối với " Đế Vương Mạt Thế " rất quen thuộc, có thể bảo đảm an toàn và sinh hoạt của bản thân. Cậu không phải người nơi này, cho nên không có suy nghĩ là cướp sạch mấy món Bàn Tay Vàng của BOSS và nhân vật chính, tuy rằng bản thân cũng có tham lam nhưng cậu biết … tham lam ắt sẽ có hậu quả.

Tươi cười xán lạn của Thương Viêm không chỉ ảnh hưởng đến một mình ông chủ, mà ngay cả bà chủ vừa mới từ sau nhà lên cũng nháy mắt bị thu hút theo.

"Lão già, cậu trai kia là ai, thật quá tuấn tú nha." Bà chủ lập tức bước đến trước mặt Thương Viêm chào hỏi

Ông chủ vừa thấy bộ dáng của bà liền biết, bà đối với Thương Viêm để bụng, không phải là yêu thích Thương Viêm, mà bà đối với bất kỳ mỹ nam nào cũng không có sức chống cự. Mỗi lần như vậy ông thật tình không muốn nghĩ đến người này là vợ của mình.

"Cậu trai, cậu là người mới đến à, không có chỗ ở thì sang chỗ chúng tôi này. Đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu một ít chủ tiệm với cậu, bọn họ sẽ để giá rất hữu nghị cho." Thương Viêm kinh ngạc, ông chủ cư nhiên mời cậu ngủ lại, chẳng lẽ cậu cũng có ánh sáng của nhân vật hy sinh?

"Đúng vậy, nhà chúng tôi còn một phòng trọ nhỏ, để kiếm thêm ít khoản thu nhập." Bà chủ dùng một câu này phá huỷ ý tưởng đang hưng trí bừng bừng trong đầu Thương Viêm, bất quá điều này cũng làm cậu hơi chút yên tâm, lý do hai người này giữ cậu lại, cậu đại khái cũng đoán được một chút.

Thật ra ông chủ đem Thương Viêm giữ lại cũng là do có tâm tư, ông cũng không phải sợ Thương Viêm là người xấu. Hơn nữa Thương Viêm ở lại nhà bọn họ, không những có thêm một người khách, mà còn có thể bán thêm hàng hóa, bọn họ lời không ít.

Hơn nữa khi Thương Viêm tới nhập hàng, đồ vật cậu cần nhất định rất nhiều, mà con rể của ông lại là chủ cửa hàng hoa quả, bác của ông là chủ quán rượu, em trai ông lại là chủ hàng sữa. Cái gọi là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, cho dù ông là một nông dân tương đối thành thật thì cũng không thể ngăn cản có loại suy nghĩ này.

Thương Viêm vui vẻ trở lại, ý ông chủ như vậy cũng vừa lúc, giúp cậu bớt đi không ít phiền toái.

Thương Viêm nhìn xung quanh phòng, đây cũng là căn phòng tốt nhất rồi. Phòng không lớn, so với nơi ở của Diễm Quân Mạc quả thực là khác nhau một trời một vực, nhưng đối với Thương Viêm mà nói thì đây vẫn không có gì quá đáng. Trước kia có việc làm ổn định, cậu chỉ là một công nhân quèn, cậu làm sao có thể ở tại khách sạn lớn, toàn là ở nhà trọ nhỏ.

Thực đáng tiếc, Thương Viêm đánh giá sai trình độ chiều chuộng thân thể của bản thân.

Tối đến, Thương Viêm nằm trên giường, vì không có sự êm ái quen thuộc nên không có cách nào đi vào giấc ngủ, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, mặc dù cơ thể rất mệt, nhưng mãi vẫn ngủ không được. Thương Viêm cảm thấy, Diễm Quân Mạc trước khi mạt thế đến đã ngỏm quả thật là chuyện may mắn, nếu không cậu ta nhất định sẽ vì ngủ không được mà chết dần chết mòn.

Xem ra cậu còn cần luyện tập kỹ năng ngủ ở hoàn cảnh khắc nghiệt một chút.

Thương Viêm mệt chết đi được, cậu tại thị trấn Y chạy qua chạy lại thu thập vật tư, buổi tối còn phải duy trì rèn luyện. Thương Viêm biết, lúc mạt thế đến thì một thân thể cường tráng là rất cần thiết, sau khi đến đây hai ngày cậu liền bắt đầu huấn luyện. Bây giờ Thương Viêm mới hiểu được lý do mà Diễm Quân Mạc học miêu đao, tuy rằng bỏ dở nửa chừng, nhưng ít ra cũng đã luyện qua.

Thương Viêm muốn học lại một lần nữa, La Dịch Di cũng không có ý kiến. Vì thời gian cấp bách, cậu đã giảm bớt thời gian ngủ một tiếng để tăng cường luyện tập.

Nhưng hiện tại, cậu quả thực rất là mệt mỏi với cái kiểu muốn ngủ mà không ngủ được này, bây giờ Thương Viêm chỉ hận không thể lập tức chạy đến khách sạn với chiếc giường lớn, tuy nhiên cậu vẫn cố nhịn xuống.

Cứ như vậy thân thể Thương Viêm càng lúc càng mệt mỏi, nhưng cậu biết, khi mạt thế đến sẽ không có nhiều khách sạn để cậu ở lại, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể thành thật mà ngủ, đồng thời rèn luyện thói quen trong hoàn cảnh khắc nghiệt.

Thương Viêm đã nghĩ mình cứ như vậy mà mở mắt trừng trừng đến khi trời sáng. Ai ngờ nằm một lúc thì cậu bỗng dưng khát nước, Thương Viêm đứng dậy, vừa cầm lấy cái ly trên đầu giường liền ý thức được, nước trong ly đã sớm bị cậu uống sạch.

Vì không muốn đi lấy, Thương Viêm nhớ cậu đã từng bỏ vào không gian không ít nước khoáng, tuy nhiên khi Thương Viêm muốn lấy nó từ không gian ra, cậu mới hoảng sợ ngây người.

Thương Viêm tức đến muốn ngất xỉu ‹Không gian vì lý do gì mà không dùng được, có phải mi ăn bớt ăn xén nguyên liệu hay không?› Ngữ khí của Thương Viêm mang theo lửa giận, không gian chính là bảo bối phòng thân, thế mà hệ thống cư nhiên hãm hại cậu.

Thương Viêm vẫn không tin, đem cái ly ở trên bàn thu vào không gian một cách thuận lợi, nhưng thời điểm lấy ra liền bị kẹt, giống như bị chết máy.

Thương Viêm hoàn toàn phẫn nộ: ‹Tại sao không gian chỉ có thể bỏ vào mà không thể lấy ra?›

Hệ thống bình tĩnh nói: ‹Bản hệ thống là 'Hệ thống của nhân vật phản diện'›. Rõ ràng là âm thanh Loli rất êm tai nhưng khi vào trong đầu của Thương Viêm lại trở nên kinh thiên động địa .

Nhưng Thương Viêm vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục: ‹Cho nên?›

Hệ thống cao ngạo nói: ‹Chủ nhân của bản hệ thống là điện hạ Diễm Quân Ly, ngươi là ai? Tất cả những gì ngươi chuẩn bị đều là vì điện hạ Diễm Quân Ly, dám tự ý lấy đi đồ đạc thuộc quyền sở hữu của điện hạ Diễm Quân Ly, muốn chết sao!!!! (^) ›

Thương Viêm kinh ngạc: ‹...› thì ra tất cả cực nhọc của cậu đều là vì chuẩn bị đồ cưới cho người khác sao.

Dường như biết được suy nghĩ của Thương Viêm, hệ thống dùng lời lẽ mà khai sáng thêm, ‹Chỉ cần điện hạ Diễm Quân Ly đối tốt với ngươi thì không phải được rồi sao? Hơn nữa một khi mạt thế đến, không gian cũng có thể cho ngươi tùy ý sử dụng›

‹Thật sự?› Biểu tình của Thương Viêm có chút đáng thương, tuy "mất mát" nhưng trong mắt vẫn còn hừng hực lửa giận, điều này khiến cho hệ thống rất thành khẩn mà trả lời ‹Là thật› chỉ cần ngươi không phản bội điện hạ Diễm Quân Ly. Hệ thống biết về sau tốt nhất là không nên nói ra.

Vô nghĩa, là người đều có thể nhìn thấy Thương Viêm không được bình tĩnh rồi, đến lúc đó Thương Viêm thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành thì nó và điện hạ biết phải làm sao.

‹Ngươi xem, hiện tại đây chỉ là một chai nước khoáng, nhưng ở mạt thế cũng có thể cứu một mạng người, rất là quan trọng, ngươi cũng biết mà. Dù sao bây giờ ngươi vẫn có thể dễ dàng tìm được vật tư, nhưng khi mạt thế đến, vật tư chính là nguồn lực không thể tái sinh, có thể dùng ít liền dùng ít›

Hệ thống rất biết thuyết phục người khác, nhưng nó nói cũng là sự thật, hơn nữa điều này cũng là ý nghĩ của hệ thống, nó nói một cách cực kì khẳng định khiến cho Thương Viêm không thể phản bác, dù sao tại mạt thế cậu cũng có thể sử dụng, sẽ không tính là trắng tay đi.

Mặc dù nói vậy nhưng cậu vẫn rất khó chịu ‹Còn tiền thì thế nào? Tại sao có thể lấy ra?› từ đó suy luận, Thương Viêm biết đây là do hệ thống nhúng tay, không phải là không gian không thể lấy ra, mà là hệ thống ngăn cản cậu lấy ra. Trước đó cậu đã dùng tiền thí nghiệm không gian, cho nên đến tận bây giờ mới phát hiện vấn đề này.

‹Tiền là để mua vật tư› hệ thống nhẹ nhàng giải thích, thật ra ở phía sau còn có một câu không nói ra, tiền tại mạt thế chính là giấy vụn, không cần dùng đến.

‹Được rồi, về sau vật tư để vào ta sẽ quản lý cho› nó cũng biết Thương Viêm đối với việc không gian hiện tại có thể để vào mà không thể lấy ra có chút bất mãn, nhưng nó làm như vậy cũng vì mạt thế, cũng không

thể để Thương Viêm hình thành thói quen thuận tay lấy đồ từ không gian ra, vậy nên nó không thể nhượng bộ

Thương Viêm đối với lời của hệ thống thì trầm mặc một hồi, nhìn lại bản thân về sau còn phải dựa vào hệ thống nên cậu nhịn. Cậu cũng từ việc này hiểu được lập trường của mình, vì hệ thống ỷ lại cậu mà đồng thời cậu cũng cần ỷ lại hệ thống, cho nên hệ thống hoàn toàn trói buộc năng lực của cậu. Hiện tại xem ra cậu và Diễm Quân Ly đã ngồi chung một thuyền rồi.

Bất quá hôm nay cậu cảm thấy bản thân già rồi, mọi chuyện khiến cậu có ảo giác như đang về hưu. Ngay lúc Thương Viêm chuẩn bị rơi vào giấc ngủ thì hệ thống lại đem đến một thông báo mới.

‹Độ hảo cảm: . Quan hệ: em trai thân mật› Trái tim già nua của Thương Viêm nháy mắt đã được chữa khỏi, BOSS không hổ danh là BOSS, rất bưu hãn (gào thét -ing), Thương Viêm ngay cả ý nghĩ rơi lệ khóc rống cũng xuất hiện.

Bên này có một người vì cái giường không thích hợp và bị hệ thống quấy rối mà ngủ không được. Còn bên kia thì có một người vì ai đó chưa tới thăm nên cũng ngủ không được. Diễm Quân Ly nằm ở trên giường, không có cách nào biểu đạt bất mãn của bản thân.

Hôm nay, cậu ta chưa có tới.

Ngay cả Diễm Quân Ly cũng không thể hiểu nổi chính mình, chờ mong Diễm Quân Mạc đến như vậy, tuy rằng chỉ vì y nhàm chán nên mới thế, nhưng y không thể phủ nhận rằng y vì Diễm Quân Mạc không tới thăm mà thất vọng tràn trề.

Nói cách khác chính là, y rất chờ mong Diễm Quân Mạc, Diễm Quân Ly sau khi ý thức được điểm ấy thì không hề chống cự chút nào.

Nếu như Thương Viêm phát hiện mình chờ mong một người mà lúc trước bản thân đã từng rất chán ghét, cậu nhất định sẽ đánh chết cũng không chịu thừa nhận, đây là chênh lệch giữa vật hy sinh và BOSS.

Cậu đã hứa cậu sẽ quay lại, lời nói của Diễm Quân Mạc ngày hôm qua vẫn luôn văng vẳng trong đầu Diễm Quân Ly. Nhưng hôm nay cậu không có mặt, mà thay vào đó là những thiết bị giám thị. Không nên hỏi Diễm Quân Ly làm sao biết đã qua ngày, y đây tuyệt đối không muốn nhắc tới.

Thật ra, cứ 12 giờ mỗi ngày đều có người đến lau người cho Diễm Quân Ly, lúc đó Diễm Quân Ly sẽ cảm thấy oán hận đến không kiềm chế được, mà thời khắc tượng trưng cho một ngày đã chấm dứt càng khiến Diễm Quân Ly cảm thấy mất mát.

Không cần đoán y cũng có thể biết Diễm Quân Mạc vì lý do gì mà chưa đến, nhất định là mệnh lệnh của La Dịch Di. Hiện tại tâm tình của y rất bình tĩnh, nhưng y biết đây chẳng qua chỉ là vẻ ngoài.

Nếu Diễm Quân Ly có thể mở to mắt thì chắc chắn sẽ khiến cho người khác thấy, trong đó có một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực tuy nhiên cũng lạnh lẽo tựa như băng, loại hơi thở chỉ cần lướt qua người cũng có thể tàn sát này luôn vờn quanh người Diễm Quân Ly, ngay tại gian phòng đó, chỉ là không có ai phát hiện ra mà thôi.

Cách mạt thế còn 14 ngày… . .

10. Chương 10: Nữ Nhân

Hôm sau, Thương Viêm dùng hai con mắt gấu mèo xuất hiện trước mặt chú Đặng, điều này khiến cho chú Đặng có chút lo lắng bất an, ông có thể đoán được đây là do Thương Viêm ngủ không quen trên cái giường cũ kỹ nhà ông.

"Đứa nhỏ, nếu... . . . . ." Chú Đặng có chút gian nan mà mở miệng muốn Thương Viêm đổi chỗ ở, miễn cho cậu tự ngược bản thân, nhưng nói như vậy thì chẳng khác nào thừa nhận nhà mình chiếu cố không tốt, tuy nhiên vì sức khỏe của Thương Viêm ông vẫn phải xuống tay.

"Tối qua cứ lo lắng về việc mở siêu thị nên có chút bất an, suy nghĩ nhiều thì dĩ nhiên ngủ không được, làm phiền chú rồi." Trước khi chú Đặng mở miệng thì Thương Viêm đã nhanh chóng giải thích, tuy rằng khuôn mặt có chút tiều tụy, nhưng cộng với bộ dáng anh tuấn của cậu thì lại tạo nên một loại mỹ cảm bệnh thái

Chú Đặng nghe thấy Thương Viêm nói thì biết ngay cậu là đang chừa cho ông chút mặt mũi. Đứa nhỏ này thật tốt bụng! Chú Đặng nháy mắt bị cảm động, sau này mua bán nhất định sẽ tính thêm một chút tiện nghi cho cậu ta.

"Đúng rồi, chú Đặng, cháu còn cần rất nhiều thứ, có cửa hàng nào bán không chỉ cháu với?" Tuy rằng tối hôm qua ngủ không được tốt, nhưng Thương Viêm lại không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ còn hơn mười ngày nữa là đến mạt thế, động tác phải nhanh một chút mới được.

"Cháu hỏi đúng người rồi đó, chú Đặng ở chỗ này đã vài thập niên, cửa hàng nhà ai mà chú không biết, cứ giao cho chú Đặng dẫn đường." Lòng nhiệt tình và sự quen thuộc với thôn trấn của chú Đặng nằm trong dự kiến của Thương Viêm, cậu cũng đang có ý định này, bất luận cậu có hỏi thăm, dò tìm thông tin ở đâu đi chăng nữa thì cũng không bằng người địa phương.

"Chú Đặng, chi bằng như vậy đi, chú giúp cháu đặt hàng luôn nha. Đây là tiền đặt cọc và hàng hóa cháu cần, còn có đây là thù lao mà chú giúp cháu." Thương Viêm đem túi xách trên vai đặt xuống trước mặt chú Đặng, không cần phải nói bên trong khẳng định đều là tiền.

"Như vậy sao được!" Chú Đặng cũng đoán được đây là tiền, ông làm sao dám làm như vậy, đứa nhỏ này không sợ ông tham lam hay sao, bọn họ chỉ mới quen biết nhau có một ngày thôi mà.

"Cháu tin tưởng chú." Đây là ý tưởng mà tối qua cậu nghĩ ra, thời gian cấp bách, nếu như có thêm hỗ trợ của chú Đặng thì chắc chắn làm ít hưởng nhiều, chú Đặng là dân bản xứ cho nên đối với việc hàng hóa ở đây đẹp xấu ra sao rất rõ ràng, giao cho ông thì thời gian sẽ tiết kiệm rất nhiều. Hơn nữa tính cách của chú Đặng coi như cũng đôn hậu, đó là yếu tố mà cậu đòi hỏi đầu tiên.

Nhưng dù sao cậu cũng biết lòng người dễ thay đổi, đặc biệt là khi lợi ích đặt trước mắt. Cho nên cậu cũng không phải hoàn toàn tin tưởng chú Đặng. Bên trong túi xách có đặt thiết bị theo dõi, giá hàng của trấn trên cậu cũng nắm được thất thất bát bát, muốn lừa cậu cũng không phải dễ dàng.

Nhìn bộ dáng của Thương Viêm, chú Đặng tự hỏi một hồi liền tiếp nhận công việc này, cam đoan mình nhất định sẽ nghiêm túc làm tốt.

Rời khỏi cửa hàng nhỏ, Thương Viêm dự tính đi xung quanh thôn quan sát một chút, nhân tiện mua các loại thịt gia súc gia cầm luôn.

Ở xung quanh trấn Y có không ít thôn xóm, bởi vì mọi thứ chưa bị nền công nghiệp khai phá cho nên nhà nhà đều có đất canh tác, nông sản đương nhiên cũng sẽ không thiếu.

Thương Viêm đi hơn 2 tiếng đường xe tới mấy thôn xóm tương đối lớn xung quanh trấn Y, cậu không có cách nào đi hết tất cả và cũng không cần đi, dù sao nông sản ở nơi nào thì cũng như nhau cả.

Sự xuất hiện của Thương Viêm đối với những người đang sinh sống ở nông thôn mà nói là rất hi hữu, mặc dù đường dễ đi nhưng hoàn cảnh nơi này thật sự không thể nói là tốt, cho nên người tới nơi này cũng không nhiều, hơn nữa còn là một người ăn mặc lịch sự như vậy.

Hôm nay Lưu Kết Đăng đi trên đường trong thôn như mọi ngày, phía sau không hiểu sao lại ồn ào náo nhiệt, cô tò mò quay đầu nhìn thì phát hiện một nam nhân rất anh tuấn xuất hiện trong tầm mắt mình. Hơn nữa, bóng dáng của người này càng lúc càng gần, Lưu Kết Đăng biết người nọ đang đi về phía mình.

"Xin hỏi, nhà của trưởng thôn ở đâu?" Thương Viêm tùy tiện bắt lấy một người ở trên đường mà hỏi, cậu muốn mua rất nhiều đồ của thôn này, cho nên tìm trưởng thôn hỗ trợ thì sẽ đỡ đi một phần sức lực.

"Anh có chuyện gì không?" Lưu Kết Đăng tận lực đè nén cho thanh âm của mình trở nên ôn nhu một chút, tay thật tình không biết đặt tại chỗ nào. Khi cô nhìn thấy người xa lạ kia tới gần thì nhận ra rằng bộ dạng

Thương Viêm so với trong suy nghĩ của cô tốt hơn nhiều.

Hơn nữa quần áo của người nam nhân kia là hàng hiệu cao cấp mà cô đã từng nhìn thấy ở trấn trên, cho dù cô là con gái của người có tiền nhất thôn thì cũng chỉ được liếc mắt qua một cái mà thôi, điều này khiến cho Lưu Kết Đăng luôn cảm thấy áo quần trên người mình không tệ, lúc này lại cảm thấy xấu hổ.

"Tôi muốn mua một ít thịt và rau dưa trong thôn, bởi vì số lượng có chút lớn, cho nên muốn tìm trưởng thôn nhờ hỗ trợ." Lưu Kết Đăng cúi đầu cho nên Thương Viêm nhìn không ra biểu tình của cô ta, cứ nghĩ rằng cô ta đang đề phòng một người xa lạ như cậu.

"Vậy đến nhà của tôi đi, cha của tôi so với thôn trưởng còn có uy hơn đó." Lưu Kết Đăng nghe thấy Thương Viêm nói thì lập tức đáp lại, cô thật tình không muốn mới chút xíu mà đã cùng người ta chia xa, tiểu cô nương ngây thơ hoàn toàn quên rằng trên đời này còn có loại người gọi là kẻ lừa đảo.

Thương Viêm đối với hành động vội vàng của Lưu Kết Đăng có chút không hiểu nhưng cũng không truy cứu, lúc nghe thấy Lưu Kết Đăng nói như vậy, Thương Viêm bèn tính toán đi xem thử một chút. "Vậy làm phiền cô rồi."

Hành động lịch sự của Thương Viêm khiến tiểu cô nương nông thôn như Lưu Kết Đăng tim đập không ngừng, lúc cùng Thương Viêm đi chung đường về nhà thì cứ len lén nhìn Thương Viêm. Ý tứ của cô quá rõ ràng, Thương Viêm sao mà không nhìn ra được, nhưng sau khi biết thì Thương Viêm ngược lại hữu ý vô tình tạo nên một khoảng cách giữa hai người.

Kỳ thật bộ dạng của Lưu Kết Đăng không tồi, ở trong thôn cũng tính là rất tốt. Khác với các cô gái còn lại trong thôn, quần áo trên người Lưu Kết Đăng sạch sẽ xinh đẹp, làn da trắng nõn, tay cũng có cảm giác bảo dưỡng, hẳn là không có làm qua công việc đồng áng.

Lưu Kết Đăng đối với xa cách của Thương Viêm không có bất luận phát hiện gì, bất tri bất giác đã đi tới nhà của Lưu Kết Đăng. Trong thôn thì nhà cửa của hộ nào cũng giống hộ nào, nhưng riêng nhà của Lưu Kết Đăng so với những người khác rõ ràng tốt hơn rất nhiều, quả thực tính vào hàng cao đẳng.

Thương Viêm nhìn một cái là hiểu ra, trách không được Lưu Kết Đăng lại nói cha của cô ta so với trưởng thôn còn hơn.

Lưu Kết Đăng dẫn Thương Viêm đi vào nhà liền thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, chỉ chốc lát sau, trong thôn đã lan truyền rùm beng, con gái nhà có tiền nhất thôn dẫn về một nam nhân đẹp trai suất khí.

"Chào ngài, xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì không?" Cha Lưu so với Lưu Kết Đăng thì tinh mắt hơn nhiều, ông không chỉ chú ý riêng vẻ bề ngoài mà còn quan sát tới khí chất của người khác. Hiện tại, khí chất của thanh niên này so với bất kỳ người nào ông đã từng gặp qua đều mạnh mẽ hơn, cho nên ông không dám chậm trễ, thậm chí đối với tiểu bối mà còn dùng tôn xưng.

Thương Viêm mặc dù là một dân chúng bình thường, nhưng Diễm Quân Mạc thì không phải, tuy rằng hiện tại người chiếm đóng thân thể là Thương Viêm, nhưng Diễm Quân Mạc từ nhỏ đã tiếp thu lễ nghi giáo dưỡng, mỗi động tác đều đã được dung nhập vào người. Cho dù là thay đổi trái tim cũng không thể thay đổi thói quen thường ngày, đương nhiên Thương Viêm cũng không nghĩ sẽ cải biến.

"Bác Lưu không cần như vậy, cháu là tiểu bối cho nên không cần câu nệ." Thương Viêm đối với loại thái độ này của cha Lưu thật là nói không nên lời, còn có chút buồn cười.

"Thế không biết ngài đến đây tìm tôi là có chuyện gì cần giúp đỡ vậy?" Tuy rằng đỡ hơn một chút, nhưng vẫn còn rất khẩn trương, Thương Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp thu.

Cha Lưu mời Thương Viêm đến bên phòng tiếp khách, rồi vứt một ánh mắt ra hiệu cho con gái đi pha trà mang lên, nhưng thực đáng tiếc, Lưu Kết Đăng hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của cha Lưu. Hiện tại toàn bộ trái tim của cô đang đặt trên người Thương Viêm, không thể tưởng được cha của cô lại có thể coi trọng người này như vậy, anh ấy nhất định là một người có lai lịch không nhỏ.

Tiểu cô nương lớn lên trong cuộc sống được gia đình cưng chiều, đương nhiên sẽ sinh ra ảo giác bản thân phải kết hôn với một người thật ưu tú, mà hiện tại Lưu Kết Đăng đã bị vẻ bề ngoài và khí chất của Thương

Viêm mê hoặc.

Cha Lưu nhìn thấy Lưu Kết Đăng thất lễ bèn dùng chân ở dưới bàn đạp Lưu Kết Đăng một cái, Lưu Kết Đăng giật mình thức tỉnh, lập tức ý thức được bản thân quá lố. Cô có chút xấu hổ nhìn nhìn Thương Viêm thì nhận được một nụ cười lễ phép của Thương Viêm.

Nhìn thấy xong, hai má Lưu Kết Đăng đỏ hồng, nhanh chóng rời đi, "Con đi pha trà."

Lưu Kết Đăng không chỉ khiến cha Lưu thở phào một hơi, ông sợ con gái mình sẽ thất lễ gây xấu mặt, Thương Viêm cũng thở phào một hơi, ánh mắt của Lưu Kết Đăng khiến cậu có chút không thoải mái. Tuy rằng được ái mộ không có gì to tát, nhưng ánh mắt của Lưu Kết Đăng thật là làm cho người ta không thể xem nhẹ.

"Xin lỗi, con bé còn nhỏ." Nhìn Thương Viêm tỏ ra nhẹ nhõm cả người, cha Lưu cũng hiểu được tầng ý tứ bên dưới, là Lưu Kết Đăng rời đi nên Thương Viêm mới thả lỏng. Cha Lưu lập tức hướng Thương Viêm giải thích.

"Không có việc gì." Thương Viêm nhìn thấy hiệu quả, cũng không bám riết chẳng tha, cậu nghĩ chỉ cần cha Lưu nói rõ ràng với Lưu Kết Đăng thì sẽ không còn việc gì, tuy nhiên đến sau này cậu mới biết mình suy nghĩ quá đơn giản.

Thương Viêm nói rõ ý đồ đến đây với cha Lưu, hơn nữa Thương Viêm còn lấy ra một xấp tiền dày từ trong ba lô không chỉ khiến cha Lưu có chút kiến thức trừng lớn mắt, mà ngay cả Lưu Kết Đăng cùng mẹ Lưu đang nghe lén ngoài cửa cũng sợ ngây người.

"Ngài Thương, đây…" Cha Lưu há hốc mồm, một câu cũng không thể nói ra, nhìn Thương Viêm bằng ánh mắt kinh ngạc đến tận cùng.

Nhìn biểu tình của cha Lưu, Thương Viêm rất vừa lòng, tiền chính là một đồ vật có công dụng tốt như vậy đó. Cha Lưu nhìn qua thì bộ dạng cũng khôn khéo, nếu không thì chẳng leo lên được đến thế này. Ông nhất định sẽ hiểu được, muốn có nhiều tiền thì phải dựa theo cậu, chứ không phải là bức ép cậu, thậm chí là cường bách.

Quả nhiên, "Tôi hiểu được, chuyện của ngài tôi sẽ cố hết sức." Nói xong, cha Lưu liền mời Thương Viêm đến phòng ở dành cho khách, ông muốn đi ra ngoài một chút.

Thương Viêm đem ba lô chứa tiền vác lên trên người, nhìn mẹ Lưu đứng bên kia đang đỏ cả mắt.

"Đăng Nhi, cậu ta từ đâu tới đây?" Mẹ Lưu là một phụ nữ nông thôn, có thể gả cho cha Lưu là một may mắn đời bà, toàn thôn người nào mà không biết cha Lưu có tiền.

Sau này bà sinh một đứa con gái, hai vợ chồng bọn họ tuy rằng bộ dạng bình thường nhưng có con gái rất xinh đẹp, mẹ Lưu cảm thấy con mình nhất định sẽ gả vào một nhà còn tốt hơn, mà hiện tại mẹ Lưu cũng bởi vì đống tiền kia mà bắt đầu nghĩ ngợi.

"Ở đầu thôn gặp phải, anh ấy tìm con hỏi đường." Nói đến Thương Viêm, hai má Lưu Kết Đăng có chút hồng, ấp úng mà liếc mắt một cái, liền bị mẹ Lưu nhìn thấu tâm tư.

"Đăng Nhi, con xem cậu ta hình như rất coi trọng con?" Mẹ Lưu tự tiện phỏng đoán mà không hề suy nghĩ tới việc bản thân Thương Viêm so với Lưu Kết Đăng còn đẹp hơn nhiều, Thương Viêm coi trọng Lưu Kết Đăng chỗ nào chớ

"Mẹ, người đừng làm rộn ~" Lưu Kết Đăng ngoài miệng nói như vậy nhưng ở trong lòng lại đang vui gần chết, ngượng ngùng nhớ tới gương mặt anh tuấn của Thương Viêm.

Thương Viêm không nghe thấy đoạn đối thoại của hai mẹ con dưới lầu, cậu đang ở trong phòng khách lầu hai, nếu cậu nghe thấy được thì chắc chắn sẽ bị nước miếng của mình làm sặc chết, sau đó cảm thán một chút năng lực ảo tưởng cường đại của nữ nhân.

Cách mạt thế còn 13 ngày… . . . .

11. Chương 11: Rời Khỏi Thôn

Động tác của cha Lưu rất nhanh, tuy rằng vợ và con gái không giúp ích được gì, nhưng năng lực làm việc một mình của ông cũng không tệ lắm, chỉ cần thời gian một giờ là đã tập trung hết những người có danh vị trong thôn đến nhà mình.

Mà những người cha Lưu mời đến, sỡ dĩ bọn họ tới đây là vì nghe nói Thương Viêm muốn mua thịt và rau dưa. Mặc dù đang là mùa đông nhưng cũng không cản trở tham vọng kiếm tiền của bọn họ. Hơn nữa tất cả mọi người đều có ruộng vườn, cho nên đồ vật có thể bán cũng không ít.

Thương Viêm ngồi giữa phòng khách, bên cạnh cậu là cha Lưu và trưởng thôn, sau khi biết về Thương Viêm, trưởng thôn đối đãi với cậu có thể nói là khách sáo tới cực điểm.

Bàn bạc công việc rất nhanh liền ổn thỏa, chủ yếu là do Thương Viêm thực hào phóng, dù hơi nâng giá thì Thương Viêm cũng không hề phản bác, đối với người thanh niên này, trưởng thôn nhiệt tình có thừa. Bây giờ là tháng 11, trước Tết nguyên đán mà nhận được một vụ mua bán lớn như vậy ai mà không thích

"Mấy ngày này tôi sẽ ở lại đây, nhưng dù sao cũng hy vọng mọi người nên nhanh tay một chút, bởi vì tôi còn rất nhiều chuyện cần làm." Thương Viêm nói rõ ràng cho trưởng thôn biết thời gian của cậu rất hạn chế, nếu vượt qua khỏi khoảng thời gian đó, cậu sẽ phải rời khỏi nơi đây.

Lúc trưởng thôn nghe cậu nói thì lập tức thông báo cho tất cả mọi người, không ai là không biết, khiến bọn họ nhanh tay chuẩn bị kịp thời.

"Như vậy, tôi đi trước, ngài Thương." Trưởng thôn từ biệt kèm theo vẻ sốt ruột, phải nhanh chóng trở về chuẩn bị thôi, Thương Viêm mua đồ cũng không có nói giới hạn cao nhất thu vào.

Đưa mắt nhìn đám người kia, Thương Viêm có thể tưởng tượng ra, đêm nay toàn thôn sẽ vì câu nói "Có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu" mà chuẩn bị suốt đêm.

Mấy ngày nay Thương Viêm ở trọ lại nhà cha Lưu, cậu cự tuyệt nghi thức giết heo hoan nghênh của ông ấy, giết heo tổ chức đại tiệc làm gì, cứ đưa cho cậu bỏ vào không gian còn tốt hơn.

Thương Viêm lại từ chối một bữa cơm gia đình rồi trở về phòng, đêm nay cậu không vội, vừa đúng lúc dư thời gian để rèn luyện một chút.

Tuy nhiên ý tưởng này không được toàn vẹn, khi Thương Viêm tập được không tới nửa giờ thì có tiếng gõ cửa làm cậu tụt hứng.

Thương Viêm mở cửa phòng, ngoài đó chính là Lưu Kết Đăng đang bưng điểm tâm ngọt, vừa gặp cô ta là khóe miệng Thương Viêm liền co rút. Cậu biết cô ta có tình ý với mình, nhưng cậu không có thời gian để quan tâm hay đối phó việc này, chi bằng để cậu rảnh rỗi mà rèn luyện.

"Cái kia, đây là điểm tâm ngọt." Lưu Kết Đăng cúi đầu, đêm nay Lưu Kết Đăng mặc cái váy mà cô yêu thích nhất, lúc trước cô mặc nó xuất hiện ở đầu thôn, tất cả nam nhân ở đó đều bị vẻ đẹp của cô mê hoặc. Lưu Kết Đăng có chút chờ mong nhìn về phía Thương Viêm, tuy nhiên lúc cô chạm phải ánh mắt của Thương Viêm thì chỉ còn lại kích động.

Thương Viêm không tiếp lời của cô cũng không có tiếp nhận đồ ăn trên tay cô, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn, đôi mắt không mang một tia tình ý kia đang nói cho Lưu Kết Đăng rằng nó chẳng hề quan tâm.

"Chúng ta không có khả năng." Thương Viêm giọng điệu bình tĩnh nói xong một câu này liền đóng cửa, bỏ lại Lưu Kết Đăng một mình đứng dại ra ngoài đó.

Thương Viêm hoàn toàn không thương tiếc, nói cậu vô tình cũng được vô tâm cũng tốt, hiện tại cậu chẳng hề muốn chơi trò chơi yêu đương nhăng nhít, bây giờ lòng của cậu chỉ tràn đầy hai chữ mạt thế, ai cũng đều không có khả năng ảnh hưởng đến điểm ấy.

Thương Viêm biết làm như vậy là rất phũ phàng, nhưng cậu càng biết rằng cậu không thể để cho Lưu Kết Đăng ảo tưởng như vậy mãi, đó mới là hại cô ta, lúc tình cảm còn chưa sâu đậm thì rõ ràng lưu loát đập tan ảo tưởng tình yêu là cách tốt nhất. Bất luận là vì mình hay là vì Lưu Kết Đăng, thì lời cậu nói ra cũng không có gì sai.

‹E hèm~, ngươi thực sự nỡ lòng quăng bỏ tình cảm của tiểu cô nương kia à.' Hệ thống đã lâu không đi ra, tự dưng phóng một câu làm Thương Viêm giật mình.

‹Cũng thật đáng tiếc, nhưng nếu mi thích thì tôi có thể kéo cô ta quay lại, tuy nhiên đến khi đó thì thời gian mà tôi dùng để làm thân với chủ nhân mi sẽ hoàn toàn không còn nữa› đã quá quen với cách nói chuyện của hệ thống, Thương Viêm không nhanh không chậm mà đánh trả lại nó.

‹Ta vẫn thích ngươi trước kia hơn› Hệ thống trầm mặc một hồi, nhớ lại Thương Viêm khi đó vì lời trêu đùa của nó mà tức giận nói không nên lời, thật lòng cảm thấy lúc ấy Thương Viêm đáng yêu biết bao nhiêu.

‹Thu thập và chỉnh lý không gian đều giao cho mi, ngày mai sẽ có một đống lớn thực vật› Thương Viêm xem qua hoàn cảnh trong không gian, hệ thống tuy rằng miệng không được tốt lắm, nhưng làm việc thì không phải phàn nàn, đồ vật trong không gian được sắp xếp rất có quy luật. Tuy rằng vật tư không nhiều lắm, đều là những thứ Thương Viêm thuận tay mua bên đường, nhưng an bài như thế khiến Thương Viêm rất vừa lòng.

Nghe Thương Viêm nói, hệ thống quả nhiên cao hứng, tuy rằng vô cùng chán ghét chỉnh lý không gian, nhưng nhìn thấy một đống lớn thực vật được nhồi nhét vào trong không gian của nó thì cảm giác rất là dễ chịu.

Đối với không khí hòa hợp trong phòng này thì Lưu Kết Đăng, mẹ Lưu và cha Lưu lại không được khoái trá như thế.

"Con nói cái gì? Con gái chúng ta xinh đẹp như thế này, làm sao mà lại không xứng với tên tiểu tử kia." Mẹ Lưu cay cú nói ra ý kiến nông cạn và thiếu suy nghĩ khiến cha Lưu xém tí nữa hộc máu mà chết, ông so với hai người này thì hoàn toàn bất đồng, Thương Viêm là người như thế nào chứ, vừa nhìn thấy đã biết là con một gia đình giàu có.

Tuy rằng Thương Viêm luôn tỏ ra rất khách khí, nhưng ông tự mình hiểu lấy, trong xã hội thượng lưu có mấy ai là không biết chút ít thủ đoạn, ông sợ một khi Lưu Kết Đăng chọc giận Thương Viêm, Thương Viêm sẽ làm lớn chuyện thì khổ. Nhưng cha Lưu hiểu được, còn mẹ Lưu và Lưu Kết Đăng thì hoàn toàn không hề hay biết.

Cha Lưu và mẹ Lưu cãi nhau, còn đương sự như Lưu Kết Đăng thì lại rất an tĩnh, thậm chí an tĩnh đến quái dị, bất quá cũng không ai phát hiện ra.

Thời gian vài ngày rất ngắn, ít nhất đối với Thương Viêm mà nói thì nháy mắt liền trôi qua. Mấy hôm nay, Thương Viêm thuê một kho hàng trong thôn, làm bộ làm dạng thuê một chiếc xe tải coi như xe hàng, mỗi ngày đều nhồi nhét hàng hóa đầy xe rồi chở ra ngoài thôn.

Nhưng không ai biết rằng Thương Viêm chỉ chạy đi hơi xa, cậu tìm một nơi vắng vẻ, thừa dịp không có ai chú ý thì cất hết vào không gian.

Lúc này hệ thống có thể nói là muốn bao nhiêu hiền lành liền có bấy nhiêu hiền lành, trước đó đã chuẩn bị tốt những cái giá ở trong không gian, hệ thống rất nghiêm túc đem chúng nó sắp ngay hàng thẳng lối, sau đó đem thực vật đặt lên trên.

Nhìn mấy thứ này chiếm cứ một góc nhỏ trong không gian trống rỗng, Thương Viêm vui vẻ vô cùng, phía trên thì thịt gà, thịt trâu, rau dưa, hoa quả, rồi ngay cả trứng gà, thịt ngỗng, thịt chó linh tinh đều chất một đống lớn.

Tuy rằng hiện tại bây giờ thì mấy thứ này chiếm cứ diện tích không quá lớn, nhưng hệ thống vẫn cẩn thận đem chúng gói ghém chặt chẽ san sát nhau. Nhìn thao tác cần cù của hệ thống, Thương Viêm cảm thấy bản thân không quá thiệt thòi, bất quá chỉ là hiện tại không lấy được đồ ra thôi.

Vì để cho người ta không hoài nghi, khi Thương Viêm chạy đi thì sẽ tranh thủ thời gian rèn luyện vài giờ, rồi mới chậm rãi trở lại thôn, thuận tiện lấy tiền trong không gian ra, chỉ cần nói với người ta là tiền vừa rút từ ngân hàng.

Thời gian chỉ có vài ngày mà dân trong thôn thu hoạch một khoản rất lớn, Thương Viêm lại càng thu hoạch lớn hơn. Các loại thịt và rau dưa trong không gian đủ để cho một mình cậu ăn trong mười mấy năm.

Dân trong thôn đem tất cả những thứ mà mình chuẩn bị dùng vào năm mới ra bán hết cho Thương Viêm, có tiền thì sợ gì không mua được đồ tốt, hơn nữa Thương Viêm rất hào phóng, tất cả mọi người đều chen lấn đến bán hàng cho Thương Viêm.

Sáng sớm, Thương Viêm khe khẽ đi ra khỏi thôn, lần này cậu không ngồi taxi mà chọn ô tô đường dài. Do chỗ ngồi ở tận phía trước nên Thương Viêm không để ý rằng phía sau có một đôi mắt đang gắt gao theo dõi cậu.

Thương Viêm về tới thị trấn Y, chú Đặng ở trong cửa hàng nhìn thấy Thương Viêm tới thì hưng phấn gọi một cái, bên cạnh đó cũng an tâm, ông đã xem xong tất cả đồ Thương Viêm muốn mua, cũng đã đặt cọc ổn thỏa.

Thương Viêm thấy bộ dạng chú Đặng liền biết bản thân đang khiến cho ông sốt ruột chờ mong, xấp tiền mà cậu đưa cho chú Đặng chỉ đủ để ông đặt cọc số lượng hàng hóa quá mức khổng lồ kia thôi.

Thương Viêm vừa đến thì chú Đặng cũng biết bây giờ không cần gấp gáp nữa, bảo Thương Viêm đi nghỉ ngơi trước sau đó hẵng xem đơn hàng. Nhưng dù sao Thương Viêm cũng từng trải qua những ngày rèn luyện cao độ, bây giờ chỉ ngồi xe có vài giờ sao lại mệt mỏi cơ chứ.

Chú Đặng nhìn thấy tinh thần Thương Viêm rất tốt thì cũng không nói thêm nữa, đem danh sách đặt hàng đưa tới trước mặt Thương Viêm. Thương Viêm buông ba lô trên người xuống một cái vại gì đó trong cửa hàng, biểu tình nghiêm túc khiến khuôn mặt Thương Viêm thêm tăng thêm một phần sức quyến rũ và uy nghiêm.

Quả nhiên tìm dân bản xứ là đúng, đơn giá của tờ danh sách trên tay Thương Viêm cùng với giá mà cậu đã dò hỏi trước đó so ra hữu nghị không ít, tuy rằng cậu chẳng thiếu tiền, nhưng cậu không hề muốn cho mấy diễn viên quần chúng này ăn được quá dễ dàng, có thể thiếu chỗ nào thì cho thiếu chỗ đó.

Nói thật, tuy rằng cậu biết bản thân cậu bây giờ có tiền, nhưng trước đó không lâu cậu vẫn là một công dân làm việc ăn lương còm cõi, tự dưng dùng quá nhiều tiền cũng sẽ khiến cho cậu khẩn trương.

Dánh sách có rất nhiều thứ, có thức ăn, rau dưa, đồ dùng nông nghiệp, vật dụng hàng ngày linh tinh, còn có rượu, thuốc lá, cùng không ít thuốc men thường dùng, những thứ mà siêu thị có cậu đều phân phó chú Đặng mua hết.

Ngay cả đệm chăn, ga trải giường, gối đầu, bột giặt, xà bông gội đầu, khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, nồi niêu xoong chảo, giấy vệ sinh, quần lót … mấy thứ này đều không bị Thương Viêm bỏ quên.

Nhớ ngày đó cậu đi tới thị trường bán lẻ và các siêu thị mini để ghi chép, không phải vì hôm nay hay sao.

Lúc ánh mắt Thương Viêm dừng lại ở tờ giấy các loại socola thì không di chuyển nữa, mà Thương Viêm cũng không nói gì thêm, chú Đặng đang đứng cạnh Thương Viêm ra sức giải thích, bộ dáng ấp úng và xin lỗi tràn ngập.

Tờ này là do con rể của ông đưa, chủ cửa hàng nào nhìn thấy số lượng hàng hóa mà ông muốn mua thì đều tự giác đánh rớt giá cả xuống một chút, cũng chỉ có con rể của ông chẳng hiểu sao lại thêm vô. Ông không có cách nào khác, nhưng hiện tại bị Thương Viêm phát hiện, ông chỉ có thể đứng khúm núm chờ Thương Viêm bất mãn.

Pierre Marcolini, tuy rằng không phải nhớ rõ từng chữ, nhưng dựa vào trí nhớ không tồi của cậu mà nói, đây là một loại socola nhập khẩu, cũng là loại mắc nhất, không thể tưởng được ở nơi này lại xuất hiện thứ như thế.

Rượu và thuốc lá cho dù có loại hơn mấy trăm ngàn nhưng cậu cũng không bất ngờ, chỗ nào có người thì sẽ có bán những thứ này. Nhưng chỉ có socola xa xỉ như vậy khiến cậu ngạc nhiên, thứ này ngay cả thành

phố lớn cũng chưa chắc mua được, hiện tại cư nhiên lại xuất hiện ở nơi này.

Sở dĩ Thương Viêm nhớ rõ loại socola kia là vì thời đại học bạn gái đã từng yêu cầu cậu mua tặng vào ngày lễ tình nhân. Khi đó cậu phải tốn không ít sức lực mới mua được, những ngày tháng kham khổ đó buộc Thương Viêm nhớ rất kỹ càng.

Chú Đặng nhìn bộ dáng Thương Viêm trầm mặc không nói thì kích động dưới đáy lòng càng thêm biến lớn. "Đứa nhỏ, chú biết mấy thứ này giá cả hơi mắc, chú sẽ nói nó hạ giá xuống một nửa nhé?"

Chú Đặng không ngừng oán hận con rể mình, lúc đó ông bị hắn ta thuyết phục, còn ông thì cũng có thú tư tam, nhìn cách Thương Viêm tiêu tiền hào phóng như vậy, ông cũng thấy giá tiền này chẳng có gì khó tiếp nhận

"Chú Đặng biết nhãn hiệu này sao?" Chú Đặng không dự kiến được Thương Viêm sẽ hỏi như vậy, nhưng ông vẫn thành thật trả lời "Không, loại hàng nhập khẩu này sao chú biết được."

"Pierre Marcolini, hay còn gọi là Bì nhĩ mã khả lý ni(*), mỗi viên đại khái là 20-40 nguyên, giá tiền này cũng không mắc." Thương Viêm gõ gõ lên trên hóa đơn "300" chữ kia. Trước vẻ mặt hờ hững của Thương Viêm, chú Đặng vừa mới thở một hơi, nghe thấy như vậy thì ngược lại càng thêm bất an.

"Nhưng mà, loại socola này không phải ở đâu cũng có thể có, tối thiểu là thành phố G sẽ không." Thanh âm Thương Viêm không nặng, có chút đạm mạc như việc không liên quan tới mình, nhưng lời cậu nói như đập vào trong lòng của chú Đặng.

Ông đã nhìn ra ý tứ trong lời nói của Thương Viêm, ngay cả thành phố Guard là nơi nhập khẩu nhiều nhất còn không có được, vậy thì sao lại tới tay thị trấn Y nhỏ bé này. Toàn thân chú Đặng đổ mồ hôi lạnh, ông không thể ngờ con rể của mình lại là một người như thế, ông chẳng còn mặt mũi ngước nhìn Thương Viêm.

Thương Viêm không nói gì thêm, cậu cũng hiểu không phải chú Đặng sai, bất quá cậu vẫn đem tờ giấy kia bỏ vào túi áo, thứ này cậu có thể dùng.

Cách mạt thế còn 13 ngày… . . . . .

12. Chương 12: Trở Về

"Trước tiên cứ như vậy, chú dùng tiền này trả phần còn thiếu cho các chủ hàng, còn cái này, là tiền thù lao của chú." Thương Viêm cứ như không nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của chú Đặng, nhìn xong tờ danh sách thì lấy một xấp tiền trong túi ra, chia làm hai rồi đưa cho ông.

"Không không không!" Chú Đặng có chút kích động, vội vã giữ tay Thương Viêm lại, ý tứ cự tuyệt rõ ràng. Trong tư tưởng của chú Đặng, bởi vì sai lầm của ông mà thiếu chút nữa khiến cho Thương Viêm thiệt thòi lớn, tuy rằng ông có tư tâm, nhưng ông chưa bao giờ có ý nghĩ lừa gạt Thương Viêm. Nói tóm lại, ông vẫn còn là một người chất phác thật thà.

"Chú cứ cầm lấy, cháu rất hài lòng với công việc mà chú làm." Vẻ mặt Thương Viêm nghiêm túc, hoàn toàn không phải vui đùa. Thật ra, ngoại trừ sự việc socola thì Thương Viêm rất hài lòng với công tác thu mua của chú Đặng.

Giá tiền không chỉ hữu nghị hai ba phần, những thứ cậu muốn đều được mua đầy đủ và đem đến kho hàng mà cậu chỉ định, thậm chí chú Đặng biết cậu muốn mở siêu thị, liền mua các vật nhỏ linh tinh như bút viết, tập vở đến.

Tuy rằng không nhìn đến chất lượng hàng hóa, nhưng nhìn biểu tình của chú Đặng thì cũng biết là không tồi, tuy chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn nhưng có thể nhận ra chú Đặng chính là một người không giấu được lòng dạ.

Nghĩ đến những vật tư, Thương Viêm liền muốn đi xem, vì thế chú Đặng dẫn cậu tới kho hàng, nhân tiện kiểm tra hàng hóa.

Kho hàng rất lớn, đó cũng là nguyên nhân Thương Viêm nhìn trúng nó, dù giá tiền hơi cao. Thương Viêm nhìn vật tư trùng trùng điệp điệp kia, tâm tình bỗng trở nên mênh mông, còn hệ thống thì vui vẻ gần chết, nó chưa hề ý thức được tương lai lao động vất vả của mình, ban đầu sao nó lại đưa ra một đề nghị ngu xuẩn tới như vậy cơ chứ, quả thực chính là tự đào hố chôn mình.

Kiểm kê hàng hóa, cho dù là Thương Viêm cũng phải mất vài giờ, từ sáng sớm chú Đặng đã bị Thương Viêm kéo đến tính tiền. Bây giờ là 3 giờ chiều, ban đầu cậu đã quyết định hôm nay sẽ trở về, hiện tại cũng vừa vặn.

Cách mạt thế chỉ còn con số hàng đơn vị, cậu không muốn ở đây tiêu tốn quá nhiều thời gian, sau khi về cậu cũng không thiếu công việc phải làm.

Kho hàng chiếm một nửa trái phải lớn nhỏ trong không gian của Thương Viêm, tuy nhiên độ cao lại thắng thế hơn nhiều, nhưng dù vậy thì đợt hàng lần này cũng chiếm cứ 1/5 trong không gian. Sau còn rất nhiều đồ vật, nhưng Thương Viêm cũng không quá lo lắng, không gian của ngọc giới rất lớn.

Trong lòng Thương Viêm, ngọc giới đã là đồ vật của Diễm Quân Ly, mà cậu và Diễm Quân Ly thì ngồi chung một thuyền, đương nhiên phải vì Diễm Quân Ly mà chuẩn bị vật tư.

Lúc Thương Viêm bước lên máy bay thì có hơi chút hoảng hốt, nhiều ngày như vậy, cậu ở thành phố S lại không có tai mắt, chẳng biết từ khi cậu rời đi đến giờ có chuyện gì xảy ra không.

Vừa nghĩ tới trở ngại lớn nhất – La Dịch Di, cậu liền cảm thấy mấy ngày bình yên vừa qua đúng là quý giá.

Trong lúc Thương Viêm cảm khái, bên cạnh đó tại nhà họ Lưu cũng "phi thường náo nhiệt", mà chuyện bọn họ quan tâm cũng là sự việc khiến tâm tình họ không được tốt.

"Không cần hỏi, nó chắc chắn là đuổi theo Thương Viêm." Cha Lưu giận run cả người, từ lúc không thấy con gái mình đâu, ông đã có dự cảm không tốt, cho nên khi ông nhìn thấy "tuyên ngôn theo đuổi tình yêu thực sự" trên đầu giường Lưu Kết Đăng, càng thêm khẳng định dự đoán của mình.

"Đây mới là con gái của ta, đủ dũng cảm." Đối với hành vi của Lưu Kết Đăng, mẹ Lưu có cùng quan điểm, nhớ lúc trước bà cũng là như vậy, can đảm theo đuổi mới chiếm được vị trí Lưu phu nhân.

Nếu bị cha Lưu biết năm đó, ảo giác không có bạn nữ nào tới gần là bởi vì mẹ Lưu đem mấy người theo đuổi ông đều đánh chạy sạch hết, thì không biết ông sẽ có biểu tình gì?

Lưu Kết Đăng nhìn máy bay cất cánh, càng thêm khẳng định Thương Viêm là người mà cô phải gả. Thời điểm Thương Viêm cự tuyệt, cô đã cảm thấy rất ủy khuất, cô chưa từng bị người khác nói như vậy, cho nên cô muốn hạ quyết tâm trở thành Thương phu nhân.

Lưu Kết Đăng ban đầu chỉ là thiếu nữ ôm ấp tình cảm mơ mộng, nhưng khi bị Thương Viêm cự tuyệt liền trở thành chấp nhất, cuối cùng gạt ba mẹ đuổi theo Thương Viêm. Nhưng lúc này, cô không có cách nào đi cùng Thương Viêm, bởi vì máy bay mà Thương Viêm ngồi, chính là chuyến bay được đặt trước. Cho dù cô bặm môi mua cho bằng được vé máy bay, thì cũng không thể nào đi chung một chuyến được. Cho nên Lưu Kết Đăng quyết định đi tàu hỏa để tiếp tục theo đuổi tình yêu của cô.

Bây giờ là 5 giờ chiều, tại công ty Diễm thị không ít người đang chuẩn bị tan tầm ra về, tuy nhiên có một người đến đây liền đập tan toàn bộ ý muốn về nhà của bọn họ. Vì thế hôm nay, tại Diễm thị xuất hiện một bầu không khí hết sức kì lạ, trên cơ bản toàn bộ nhân viên đều ở lại tăng ca, nhưng bọn họ lại tập trung tại một chỗ mà nhiều chuyện.

Mà cái người gây ra hết thảy ngọn nguồn này, cũng không có bất luận là loại tự giác gì, Thương Viêm bởi vì mạt thế sắp đến mà không còn chút kiên nhẫn nào, về sau có hậu quả gì cậu đều mặc kệ, cậu chỉ biết là hiện tại chuyện cậu cần làm không ai có thể ngăn cản.

"Mạc tổng, chuyện này xin hãy cẩn thận." Trách không được Nguyên Hoa Liên nói như vậy, bởi vì Diễm Quân Mạc là một người như thế nào, cô đã tận mắt trông thấy. Cho dù mấy ngày nay, cô đã nhìn Diễm Quân Mạc bằng cặp mắt khác xưa, nhưng ấn tượng ban đầu vẫn chiếm ưu thế hơn.

"Tôi là cổ đông lớn nhất của Diễm thị, cũng là tổng giám đốc của Diễm thị, thân phận như vậy vẫn chưa đủ để lấy mấy cái chìa khóa nhỏ kia?" Âm thanh của Thương Viêm tràn đầy áp lực, cho dù là dùng giọng điệu bình thản, nhưng chính vì bình tĩnh như vậy mới làm cho Nguyên Hoa Liên cảm thấy không có cách nào phản bác, nếu như là trước kia cô tuyệt đối sẽ không để ý tới Diễm Quân Mạc này nháo loạn.

Nhưng đó là trước kia, hiện tại khoác da của Diễm Quân Mạc là Thương Viêm, không phải là người dễ dàng lừa dối mà thỏa hiệp, khiến Nguyên Hoa Liên nghe mà tâm tình hốt hoảng.

Vì không kiên nhẫn, Thương Viêm đã quyết định không có thái độ ôn hòa, trên khuôn mặt tinh xảo là biểu tình thập phần lạnh nhạt, thoạt nhìn làm cho người khác cảm giác không thể thân cận. Khóe miệng gợi lên một độ cong mang theo thản nhiên trêu tức cùng với khí chất cao quý không thể nói nên lời, ánh mắt như hồ sâu lạnh lẽo, bình tĩnh nhưng lại băng giá.

Hiện tại, cậu có thể hiểu rõ bản thân có được khí chất cao quý như vậy không phải hoàn toàn do Thương Viêm mà là do bản thân Diễm Quân Mạc, nếu không cậu chỉ có thể như một tên bình dân, làm sao có khí chất cường thế như vậy.

Cho dù Diễm Quân Mạc là do La Dịch Di nuôi trong nhung lụa, nhưng khi ở Diễm gia, chính tay hai gia chủ giáo dục Diễm Quân Mạc, làm sao có thể không có khí chất cường đại. Nhưng sau đó, lại vì một đám tinh anh mà sinh ra tự ti cùng với việc bị La Dịch Di chèn ép mà sinh ra khiếp đảm, che dấu khí chất này, như chưa từng tồn tại.

Hiện tại Diễm Quân Mạc đổi thành Thương Viêm, những cái tự ti cùng khiếp đảm đó cũng tự nhiên biến mất, khí thế kia theo đó mà xuất hiện, vừa lúc có thể dọa người.

Bây giờ Thương Viêm làm Nguyên Hoa Liên khó hiểu nên không dám nhiều lời, chỉ có thể đem lời nói sắp ra miệng nuốt trở vào bụng, cho dù trong lòng không nguyện ý, nhưng hai tay cô dưới ánh mắt của Thương Viêm, không tự giác mà hoàn thành nhiệm vụ được giao.

"Trần giám đốc, nơi này là văn phòng của Mạc tổng, Mạc tổng muốn lấy chìa khóa kho hàng của tất cả trung tâm thương mại, trong vòng buổi sáng ngày mai, toàn bộ đều phải đưa." Nguyên Hoa Liên cố gắng không để lộ cảm xúc, sau khi nói xong liền lập tức dập điện thoại, chỉ sợ đối phương tra trước hỏi sau, Diễm Quân Mạc còn đang nhìn cô.

Đối với việc Nguyên Hoa Liên hoàn thành nhiệm vụ, Thương Viêm rất hài lòng, tuy rằng dựa theo bản thân sắp đặt, nhưng thật ra hiện tại trong công ty Diễm Quân Mạc không có quyền lợi gì,mặt mũi còn không bằng Hoa Liên, một thư ký.

Nhìn bóng dáng Diễm Quân Mạc quay trở về văn phòng, Nguyên Hoa Liên nặng nề mà thở ra, bất quá còn không chờ cô hoàn toàn thả lỏng thì Diễm Quân Mạc đã xoay người một cái, đối mặt với cô, làm cho cô lập tức khẩn trương.

"Đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn cô giúp tôi sa thải Chung Hư Lữ." Có thể là do Nguyên Hoa Liên làm tốt công việc, thái độ Thương Viêm đối với Nguyên Hoa Liên trở nên không tệ, trên mặt luôn là tươi cười, sau đó liền thực sự trở về văn phòng của mình.

Nguyên Hoa Liên ngây người, sau đó thay bằng biểu tình kì quái, đối với Chung Hư Lữ có chút hoài nghi. Chung Hư Lữ là người làm việc rất bình thường, rốt cuộc như thế nào có thể vào được công ty này?

Bất quá Nguyên Hoa Liên cũng không có nghĩ nhiều, so với yêu cầu lúc nãy, mệnh lệnh này quả thực rất đơn giản, không nói hai lời mà sa thải Chung Hư Lữ.

Hôm nay Thương Viêm vừa xuống máy bay là đi ngay tới công ty, cậu thật tình không còn nhiều thời gian, cậu trở về, chuyện thứ nhất là đem toàn bộ chìa khóa kho hàng của các trung tâm thương mại thuộc tập đoàn Diễm thị nắm trong tay.

Tuy rằng khi mạt thế đến, có thể dùng vũ khí hoặc dị năng mà phá hư kho hàng. Nhưng Diễm thị trên toàn quốc có đến 134 trung tâm thương mại, mấy ngàn cái kho hàng, có chìa khóa vẫn là tiện nhất.

Các trung tâm thương mại của Diễm thị chủ yếu là buôn bán, bên trong có rất nhiều cửa hàng lớn nhỏ, bọn họ đều có kho hàng riêng của mình. Nhưng dù sao Diễm thị là công ty đứng ra chịu trách nhiệm cho nên

đều lấy thêm một chìa khóa của mỗi cửa hàng để phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn, ở trong kho hàng cũng có camera, chủ cửa hàng rất yên tâm đem chìa khóa đưa cho Diễm thị. Mà Thương Viêm chính vì lí do này mà đánh chủ ý lên các kho hàng.

Tiếp theo, Thương Viêm khoái đao trảm loạn mã(*) mà cho Chung Hư Lữ thôi việc, muốn biết nguyên nhân rất đơn giản, Chung Hư Lữ căn bản là không có khả năng vào được đây làm trợ lý tổng giám đốc. Ngược lại, hiện tại Thương Viêm muốn sa thải Chung Hư Lữ, lập tức khiến cho mọi người chú ý đến Chung Hư Lữ.

[Phép ẩn dụ về việc làm dứt khoát]

Cái người bình thường như vậy sao lại ngồi được trên vị trí này ?

Chung Hư Lữ cầm đồ đạc của mình cùng với thư sa thải, gã cảm thấy tràn đầy mất mát, cũng có chút dại ra, như là có cái gì không đúng, trong lòng ẩn ẩn không muốn rời khỏi Diễm thị. Kỳ thật gã cũng hiểu được, ở công ty như thế, gã bị sa thải chỉ là chuyện sớm muộn, tuy nhiên đến giờ khắc này, gã mới ý thức tới nguyên lai mình có "cửa sau" âm thầm.

Vì thế nhân vật chính đại nhân do giác quan thứ sáu quá chuẩn xác của mình mà tìm được giải thích, cứ như vậy nhảy vào kế của Thương Viêm, hoàn toàn không hề hay biết.

Trong mắt Thương Viêm là bóng dáng Chung Hư Lữ rời đi, nếu hiện tại có người ở bên người Thương Viêm sẽ rất kinh ngạc, đường đường là nhị thiếu gia của Diễm thị, hiện tại dùng kính viễn vọng nhìn một nhân viên nho nhỏ trong công ty rời đi.

Vào lúc Chung Hư Lữ thật sự chính thức ra khỏi công ty, tâm trạng của Thương Viêm mới buông xuống không ít lo lắng.

Trong Đế Vương Mạt Thế , sau khi mạt thế bắt đầu không lâu, Chung Hư Lữ bởi vì để quên vòng cổ của mẹ mình trong công ty cho nên gã trở lại đây tìm kiếm, còn thuận lợi cứu được đám tinh anh, về sau vì gã mà dốc sức gầy dựng căn cứ.

Hiện tại, Chung Hư Lữ đã bị cậu sa thải, như vậy đám tinh anh đó về sau sẽ không vì giúp đỡ Chung Hư Lữ mà thành lập căn cứ. Hết thảy mọi chuyện coi như cắt đứt ánh sáng nhân vật chính, theo đà này ánh sáng nhân vật phản diện sẽ càng thêm sáng ngời.

Dù sao BOSS tốt thì cậu cũng mới có thể tốt.

"A Mạc." thanh âm nữ nhân làm thân thể của Thương Viêm cứng ngắc, kiểu xưng hô đó cậu biết, chính là khi La Dịch Di gọi Diễm Quân Mạc.

"Mẹ." Thương Viêm đối với La Dịch Di cực kì xa cách, tuy rằng không đoán được La Dịch Di lại đến nhanh như vậy, nhưng việc bà xuất hiện cũng nằm trong dự liệu của cậu.

"Mẹ, chúng ta làm chút giao dịch, như thế nào?" Nghe Thương Viêm nói, La Dịch Di ngẩn ra, thật không ngờ đứa con ngày trước bây giờ lại thay đổi nhiều như vậy.

Đứng ở trước mặt bà, không thể tìm thấy được bộ dáng trước kia, cho dù vẫn là gương mặt hay bộ quần áo đó, nhưng khí chất phát ra từ bên trong, con ngươi đen láy, sắc bén như có thể nhìn xuyên qua tâm tư của bà, vẻ mặt xa cách, khóe miệng còn có một tia đùa cợt.

Xa lạ đến đáng sợ.

"A Mạc đang nói cái gì?" Cảm giác bị động này làm cho La Dịch Di cảm thấy không quen, quyền chủ động lâu nay vẫn trên tay bà, hôm nay lại bị tên tiểu tử này cướp đi.

Bất quá, đừng đắc ý. Hiện tại La Dịch Di đối với Thương Viêm đã dựng thẳng lên cảnh giới, cho dù đó là con của bà.

"Cổ phần của công ty Diễm thị, trao đổi với đồ vật mà con muốn" Thương Viêm có chút cà lơ phất phơ, tỏ thái độ một chút đều không quan tâm, mơ hồ như hoàn toàn không biết cổ phần công ty này là đáng giá cỡ nào.

Ánh mắt của La Dịch Di bởi vì lời Thương Viêm nói mà hơi trợn to, vốn là muốn trưng ra một vẻ mặt tươi cười đùa cợt, tuy nhiên bà phát hiện mình không cách nào nhìn thấu cặp mắt Thương Viêm được, chẳng thể trông thấy giả dối và ý trêu cợt trong đó.

"Con muốn cái gì?" La Dịch Di thu hồi tâm tình của mình, sáng suốt nói ra một câu mà Thương Viêm đang mong chờ nhất.

Cách mạt thế còn 10 ngày… … . .

13. Chương 13: "hỗ Trợ " Của Mẹ Mạc

Ông của Diễm Quân Mạc coi như là người thông minh, tuy rằng bị lừa nhưng ở thời điểm cuối cùng ông cũng nhìn thấy La Dịch Di lợi dụng Diễm Quân Mạc, cho nên cổ phần công ty của Diễm Quân Mạc trừ phi là bản nhân cậu ta tự nguyện, nếu không thì chết cũng không thể chuyển nhượng cho ai.

Diễm Quân Mạc gây thất vọng, trong lúc đó bỗng nhiên anh trai của cậu ta xuất hiện, cậu ta dĩ nhiên cảm thấy bản thân đang bị uy hiếp, cho nên dưới tình huống bản thân không có năng lực chống cự bèn đứng về phía La Dịch Di mong được bảo hộ. Kỳ thật dẫn đến cục diện hiện tại, Diễm Quân Mạc cũng có trách nhiệm rất lớn.

Nhưng cho dù là như thế thì Diễm Quân Mạc cũng không tính là một tên ngu ngốc, trước là bởi vì người xa lạ muốn cướp đi đồ Diễm gia, mà sau khi mọi thứ ổn thỏa, La Dịch Di yêu cầu chuyển nhượng cổ phần công ty cho bà, cậu ta nhất quyết cự tuyệt, mặc dù không thể quản lý được công ty, nhưng cậu cũng sẽ không đem cổ phần của bản thân cho đi. Điều này cũng làm cho Thương Viêm cùng La Dịch Di có cơ sở để giao dịch.

"Cái này, chuẩn bị toàn bộ. Con sẽ dùng 12% cổ phần công ty để đổi." Thương Viêm cũng không có ngu xuẩn đến độ đem toàn bộ ra giao dịch, nếu giao toàn bộ ra, cậu sợ sau khi giao dịch hoàn thành, La Dịch Di sẽ lập tức đập chết cậu.

Thời điểm La Dịch Di nghe thấy Thương Viêm muốn chuyển nhượng 12% cổ phần công ty thì bà đã động lòng, tay không tự giác mà cầm lấy tờ giấy Thương Viêm đưa.

"Máy giặt, tủ lạnh, máy sưởi, máy rửa chén, nồi cơm điện, du thuyền, máy lọc nước tự động, máy phát điện bằng năng lượng mặt trời, máy phát điện thủy lực, máy gieo hạt, máy xay xát, máy cày, máy ép dầu, máy gặt, máy khoan, máy dệt, dầu mỏ, súng tự động, súng săn, súng lục, xe tải, xe ô tô, phi cơ trực thăng, xe thể thao, xe máy, xe nhà di động, hummer, đao, hạt giống, sách vở, các loại cá, gà sống… Số lượng nhiều như vậy, cuối cùng là con muốn làm cái gì?"

Tâm tình của La Dịch Di đã không thể dùng từ "kinh ngạc" và "khiếp sợ" để hình dung, đồng thời bởi vì thói quen mà trên mặt cũng tạo ra biểu tình nghiêm khắc, chất vấn.

"Việc đó không cần mẹ xen vào, chỉ cần trả lời, đáp ứng hay không đáp ứng." Nhìn đến bộ dạng chất vấn của La Dịch Di làm cho tâm tình Thương Viêm có không ít hấp tấp, nóng nảy "Nếu mẹ không đồng ý, con nghĩ cũng có không ít người muốn cùng con giao dịch đấy."

Uy hiếp của Thương Viêm làm cho lý trí của La Dịch Di trở về, bà đem toàn bộ tâm tình của mình che giấu xuống. Không thể tưởng được bản thân cư nhiên dễ dàng bị nhìn thấu tâm tư, bất quá A Mạc muốn mấy thứ này để làm gì?

"Có thể."

"Chín ngày sau giao dịch." Hoàn toàn không thương lượng đường sống, La Dịch Di vừa thốt lên liền bị Thương Viêm cắt đứt, La Dịch Di nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của Thương Viêm, khẽ nhíu mày, chính là bà không thể biểu hiện bất mãn.

Tuy rằng Thương Viêm muốn nhanh chóng có được vật tư, nhưng nhiều đồ vật như vậy vẫn là cần không ít thời gian, cho nên Thương Viêm chỉ có thể đem thời gian còn lại đều cho La Dịch Di.

Mà đối diện, La Dịch Di nhìn thật sâu vào Thương Viêm, bà biết nếu bây giờ bà nói là không thể làm, Diễm Quân Mạc nhất định sẽ không để ý cái gọi là tình cảm mẹ con, liền đem cổ phần công ty giao cho người khác.

"Chín ngày sau ngay tại nhà hàng ST đi." La Dịch Di khôi phục lại thành một người phụ nữ mạnh mẽ, bất quá cái eo căng thẳng đã nói rõ cho bà biết bản thân có bao nhiêu là khuất nhục.

"Vậy bây giờ mẹ có thể đi ra ngoài." Thương Viêm hoàn toàn không lưu tình, hành động này khiến cho La Dịch Di càng nhìn Thương Viêm không vừa mắt, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhưng đồng thời trong lòng lại không biết đang tính kế gì.

La Dịch Di vừa cất bước, Thương Viêm vốn đang khí thế liền suy sụp. Không hổ là một trong những trợ thủ của Chung Hư Lữ, khí thế thật không bình thường chút nào, cậu chỉ là một người bình thường, có thể duy trì lâu như vậy đã không dễ dàng.

Trong Đế Vương Mạt Thế , ngay cả người đẹp lỡ thời từng có oai phong trên thương trường cũng phải quỳ gối dưới khí phách của Chung Hư Lữ. Cho dù không có dị năng nhưng dựa vào năng lực quản lý ưu tú của mình, trở thành trợ thủ đắc lực của Chung Hư Lữ, người tạo nên căn cứ Long Thiên, tại mạt thế sinh hoạt cũng không tệ.

Thương Viêm dùng tay xoa xoa đầu xem có mồ hôi không, nếu La Dịch Di phát hiện ra Thương Viêm chính là con hổ giấy thì chẳng biết sẽ có biểu tình gì nữa.

Thương Viêm đã có kế hoạch này từ trước, vật dụng hàng ngày có thể dùng cái lý do mở siêu thị để cho qua, nhưng mua mấy trăm loại xe như vầy không phải là vấn đề nhỏ.

Vì thế cậu cứ đưa cho người phụ nữ La Dịch Di có thủ đoạn trong xã hội này giúp mình làm. Hiện tại cậu chỉ cần Diễm Quân Ly tỉnh lại là có thể mang theo ngọc giới cùng vật tư đi, vừa nghĩ tới Thương Viêm đã cảm thấy hưng phấn.

‹Thương Viêm, ngươi nói mười ngày sau tâm tình của La Dịch Di sẽ như thế nào?› hệ thống đối với La Dịch Di cũng có chút chán ghét, tuy rằng không quá mức kịch liệt như đối với Chung Hư Lữ, nhưng căm hận trong đó rất dễ dàng nghe ra.

‹Khi đó biểu tình của bà ta nhất định sẽ rất thú vị.› Thương Viêm biết cái gì có thể hỏi, cái gì cậu không thể biết, cho dù có một chuỗi dài nghi vấn cũng không có nói ra, điều này làm cho hệ thống gần đây đối với Thương Viêm càng ngày càng có thiện cảm.

‹Thương Viêm, đi nhìn điện hạ Diễm Quân Ly một chút đi› Bỏ qua người chán ghét kia, hệ thống vừa nghĩ tới chủ nhân nhà mình thì tâm tình liền trở nên rất tốt, hơn nữa nó rất nhớ chủ nhân nha.

‹Đả thảo kinh xà cũng không tốt, còn vài ngày thôi, mi cố gắng nhẫn nhịn đi› Thương Viêm không rõ chấp nhất của hệ thống đối với BOSS, nhưng cậu biết mục đích hiện tại là cần phải thu thập vật tư, chuẩn bị sẵn sàng, cũng không thể xảy ra sự cố .

‹Biết›. Cho dù biết rõ làm thế nào cũng là kết quả này, hệ thống vẫn muốn hỏi, chính là ngóng trông Thương Viêm có thể mềm lòng, nhưng giọng điệu mất mát của nó vẫn không có dao động được lòng kiên định của Thương Viêm.

Kỳ thật trong lòng của Thương Viêm đang vui vẻ gần chết, nhìn nó bình thường chanh chua chí chóe như vậy, lần này sẽ để cho nó nếm trải "Nỗi khổ tương tư", oa ha ha

^_^

.

Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Thương Viêm rốt cục có thời gian đem hóa đơn socola trong túi áo lấy ra nhìn, tuy rằng cậu nhận ra được loại này, nhưng muốn cậu nhớ kỹ từng chữ cái vẫn là làm khó cậu, may mắn còn có hóa đơn.

Nhìn cái hóa đơn này Thương Viêm cũng nhớ tới trước kia, trong đầu cậu có thanh âm xa lạ cùng với đoạn đối thoại kỳ quái.

‹Diễm Quân Ly yêu thích: Socola Pierre Marcolini›

‹Cái gì?›

‹Bản công lược không có định dạng đọc nhấn mạnh›

‹...›

‹...›

‹Tôi đi ngủ, ngủ ngon›

‹...›

Hiện tại Thương Viêm nhớ tới đoạn đối thoại không đến vài giây đồng hồ đã cảm thấy không có gì để nói, cậu thiếu chút nữa quên mất công lược-sama tồn tại. Không thể tưởng tượng được công lược là dùng như thế này, loại phương thức chủ động xuất hiện kia làm Thương Viêm cảm thấy rất hưởng thụ.

Bất quá cậu không nghĩ đến BOSS cư nhiên sẽ thích cái này, để biết BOSS không thích gì thật rất đơn giản, chỉ cần hỏi người giúp việc trong nhà một chút liền biết. Nhưng cậu thật không biết yêu thích của BOSS, có công lược trợ giúp, có phải dễ dàng tăng độ hảo cảm lên hay không?

Thương Viêm nghĩ đến bản thân sẽ cùng BOSS hòa hợp ở chung, trường cảnh huynh hữu đệ cung, những vất vả trước đây đều bị bỏ sau đầu.

"Hoa Liên, đi mua Socola Pierre Marcolini, có bao nhiêu thì mua bấy nhiêu." Thương Viêm không cho Nguyên Hoa Liên thời gian nói chuyện, trong điện thoại nói xong liền tắt đi.

Nguyên Hoa Liên nhận được mệnh lệnh của Thương Viêm, một chút bất mãn đều không có, tốc độ chấp hành từ trước đến nay chưa từng được như thế. Trong lòng cô bây giờ tràn đầy sợ hãi. Vừa rồi La phu nhân trở ra không chỉ không la mắng Diễm Quân Mạc, ngược lại còn bảo cô phải chiếu cố Diễm Quân Mạc cho tốt, đây có phải là phong thủy thay đổi hay không?

Cũng bởi vì thế mà hiện tại đã là 8 giờ tối, cô cũng không dám rời khỏi công ty, chẳng biết bây giờ còn có thể bù đắp lại những hành vi ngang ngược trước kia không?

Tám ngày – một nhoáng là qua, trong tám ngày này Thương Viêm khổ luyện như không muốn sống, cậu không tiếp tục quan tâm đến việc vật tư mạt thế nữa, toàn tâm toàn ý tập đao pháp, chiêu thức của miêu đao cậu đã hoàn toàn nắm vững, cậu không chút khách khí nhờ La Dịch Di tìm giúp mấy danh đao.

Khoảng thời gian này, Thương Viêm đều không có đến thăm Diễm Quân Ly, thời điểm đặc biệt như vậy cậu hiểu rằng bản thân phải cẩn thận hơn. Đồng thời cậu còn đem hợp đồng giao dịch đã sớm nghĩ tốt đưa cho La Dịch Di, hơn nữa trong kho hàng đặt vật tư còn có camera, chính là cảnh cáo La Dịch Di không cần chơi thủ đoạn.

Hôm nay Thương Viêm cũng như thường ngày mà chạy bộ quanh ngôi nhà cậu ở, một cú điện thoại gọi đến khiến cho tâm tình thư thái của Thương Viêm càng thêm vui vẻ hơn, bởi vì hôm nay chính là thời gian giao dịch.

Buổi tối mới là thời gian thành phố S bắt đầu sinh hoạt, đường phố rực rỡ ánh đèn, không khí ấm áp, ngồi ở tầng 107 của nhà hàng, Thương Viêm hoàn toàn có thể đem toàn cảnh thành phố S bỏ vào trong mắt.

Nhạc nhẹ Mozart quanh quẩn trong phòng ăn sang trọng, Thương Viêm và La Dịch Di cùng ngồi bên chiếc bàn dài hoa lệ.

Lúc song phương ký xuống hợp đồng đã được pháp luật công chứng thì hết thảy đều kết thúc rõ ràng. Thương Viêm cũng không phải sợ La Dịch Di ăn quỵt, La Dịch Di sẽ không thể nào biết rằng mạt thế sắp đến, cho nên phần văn kiện bảo hộ này sẽ khiến La Dịch Di không thể xuống tay.

Trong văn kiện là nói về việc dùng vật tư có chất lượng đổi với cổ phần công ty, nếu cậu biết La Dịch Di dùng thủ đoạn gì đó trên vật tư, không chỉ không có được cổ phần của cậu mà ngay cả cổ phần của bà đều thuộc về cậu. Cậu chính là vì cái văn kiện này mà chuẩn bị một thời gian dài.

Mà La Dịch Di bên này.

Diễm Quân Mạc chết tiệt, bà không ngờ Diễm Quân Mạc có thể cẩn thận như vậy, nhìn cái bảng hợp đồng mà độ dày tựa như từ điển kia, khiến cho lửa giận của bà bốc lên phừng phừng.

Cư nhiên một cái thìa cơm cũng viết ở trong đó, mỗi kho hàng cũng quy định chìa khóa chỉ có thể có một cái, còn trang bị camera, làm cho bà muốn giở thủ đoạn cũng không được. Xem ra đứa nhỏ này đó giờ đều giấu diếm, đủ thâm, hoàn toàn không giống lúc trước.

(Ngay cả tim cũng đổi, hỏi sao mà giống cho được? →_→ buông tay đi~)

"Hợp tác khoái trá." Tiếp nhận chìa khóa kho hàng, nhìn ngắm nó một chút, Thương Viêm đối với La Dịch Di khó mà bày ra sắc thái hòa nhã, nhưng một đống vật tư kia thu vào túi bọn họ, cậu nghĩ thôi cũng đã thấy vui vẻ.

Về phần La Dịch Di có chiêu không thì Thương Viêm không biết, cậu chỉ biết là ngày mai BOSS sẽ tỉnh, đến lúc đó cho dù bà ta có âm mưu gì, trước mặt đại BOSS đều không thể dùng đến.

"Đúng vậy, hợp tác khoái trá." Âm thanh của La Dịch Di có chút quỷ dị, ánh sáng trong phòng mờ ảo cho nên không hiện rõ ra tia âm độc trong mắt La Dịch Di.

Không chú ý tới điểm ấy, sau khi Thương Viêm ký xong hiệp ước liền vội vã rời đi, bây giờ đã là 7 giờ, mà mạt thế bắt đầu là rạng sáng, cần phải nhanh đến chỗ BOSS. Nhưng Thương Viêm không nghĩ tới La Dịch Di sẽ nhanh như vậy mà trả thù.

Ngay tại thời điểm Mạt Lỵ xuất hiện ở trên chiếc BMW của cậu với gương mặt tươi cười thì cậu chỉ cảm thấy máu toàn thân của mình đều kêu gào nguy hiểm.

"Mạt Lỵ." Trái tim Thương Viêm không tự giác mà đập nhanh, khi phát hiện cửa xe không có cách nào mở ra thì trái tim lại càng đập nhanh hơn, nhưng cho dù vậy, vẻ mặt bình tĩnh bên ngoài của Thương Viêm quả thực không ai có thể nhìn ra trong lòng cậu nghĩ gì.

"Quân Mạc ~" Âm thanh của Mạt Lỵ mang theo yêu mị, đó là một loại âm thanh khiến cho dục vọng của nam nhân bị khơi mào, thân hình mềm nhũn tìm chỗ dí sát đến gần Thương Viêm, ánh mắt quyến rũ không hề báo trước hướng đến Thương Viêm.

Bất quá đây đối với Thương Viêm không có bất kỳ hiệu quả gì, ngược lại khiến toàn thân cậu nổi da gà. Cậu bỗng nhớ tới oán phụ trong phim ma, phải làm sao đây?

"Có việc?" Thương Viêm một bên vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh, một bên âm thầm sử dụng lực muốn đẩy cửa xe ra, Thương Viêm lần đầu tiên oán giận xe nhà mình vì cái gì chất lượng lại tốt như vậy?

"Em nhớ anh." Lời này Mạt Lỵ không nói dối, cô thật sự nhớ Diễm Quân Mạc. Nhớ tới lúc người trong giới biết cô mất đi sự hỗ trợ của Nhị thiếu gia Diễm thị đã đối xử với cô như thế nào, cô chưa từng quên được.

Trước kia có bao nhiêu sung sướng, bây giờ liền có bấy nhiêu thảm, đó đều là do Diễm Quân Mạc hại, vì cái gì Diễm Quân Mạc lại không thương tiếc cô?

Bỗng có một ngày, La Dịch Di tìm đến cô, La Dịch Di hứa sẽ giúp cô lên giường của Diễm Quân Mạc. Điều kiện chính là cô phải nghe theo mệnh lệnh của La Dịch Di, cô biết cô phải quý trọng cơ hội lần này.

Hơn nữa hiện tại Diễm Quân Mạc thật sự rất chói mắt, vốn đã có vẻ ngoài tuấn mỹ, nay lại càng thêm đánh động lòng của cô, nhìn Diễm Quân Mạc thâm trầm thành thục, lại có thêm khí chất cao quý thanh nhã, khiến cho cô lâm vào mê mẩn.

Thương Viêm thấy được điên cuồng đắc ý trong mắt Mạt Lỵ, tiếp đó là hàn quang chợt lóe, Mạt Lỵ thừa dịp Thương Viêm không chú ý, liền giơ cây kim tiêm lên, mục tiêu chính xác là vào tay của Thương Viêm.

"Tại sao lại là nữ nhân này, Diễm Quân Mạc không phải là đối với cô ta không hứng thú hay sao?" Một nam nhân có diện mạo xinh đẹp ngồi ở vị trí mà Thương Viêm vừa đứng dậy, cho dù là ngọn đèn ảm đạm cũng không khó nhìn ra gã ta chính là nam nhân khỏa thân cùng với La Dịch Di lần trước.

"Không hứng thú với người, nhưng còn thân thể thì sao? Dáng người của Mạt Ly chính là nhất đẳng, hơn nữa chủ yếu là Mạt Ly vừa yêu vừa hận Diễm Quân Mạc." La Dịch Di gọi thẳng tên, lạnh lẽo ở khóe miệng làm cho bà ta thoạt nhìn không hề có vẻ của một người mẹ, ngược lại giống như kẻ địch hơn.

Cách mạt thế còn 5 giờ mấy…

14. Chương 14: Ở Bên Người

Mạt Ly giơ kim tiêm đâm tới, bơm chất lỏng vào bên trong cơ thể Diễm Quân Mạc một cách cực nhanh. Theo sự giảm dần của chất lỏng trong kim tiêm, điên cuồng hưng phấn trên mặt Mạt Ly càng phát ra rõ ràng.

Thành! Thành! Thành…

Mạt Ly còn chưa kịp chìm đắm trong niềm vui sướng bao lâu thì đã mở trừng mắt, trên tay truyền đến một cảm giác khác thường khiến biểu tình khoái trá của cô ta cứng ngắc, một trận sợ hãi dần dần tập kích, chiếm cứ trái tim.

"Ý tốt của cô tôi xin nhận, bất quá chuyện hay ho như vậy nên trả lại cho cô thôi." Khóe miệng lạnh lùng kia hé ra một tia châm chọc, theo độ cung nhếch lên hiện rõ hai mắt lạnh ám như đêm tối của Thương Viêm, dưới ánh sáng mờ ảo ngọn đèn gara trở nên có vài điểm nghiễm ngẫm.

Mạt Ly đã không còn tâm tư để nghe Thương Viêm nói, môi cô ta mấp máy, thân hình không ngừng run rẩy, ánh mắt bắt đầu tan rã, đồng tử nở to, nơi bị kim tiêm đâm trúng bắt đầu nổi gân xanh rồi lan ra xung quanh.

Còn không hiểu được chuyện gì xảy ra, Mạt Ly liền ngã vào xe hôn mê bất tỉnh, bộ dáng run rẩy khiến cô ta không còn sự nhu nhược làm người ta trìu mến, mà lại mang theo vẻ xấu xí.

Trạng thái của Mạt Ly làm Thương Viêm không thể không nghĩ tới tình trạng co giật của thuốc phiện. Nguyên lai La Dịch Di đánh chủ ý này sao! Muốn cậu nghiện thuốc phiện, mà còn liều lượng lớn như vậy. Cậu tin tưởng nếu cậu thật sự bị bắt sử dụng loại chất độc này, thì dù cậu có nghị lực siêu cường cũng vô pháp khống chế cường hãn của nó, đến lúc đó cậu chỉ còn là một cái xác dựa vào thuốc phiện mà duy trì.

Thật sự là một "người mẹ tốt"!

Bất quá thật đáng tiếc, bản thân cậu đối với Mạt Ly có lòng nghi ngờ, nữ nhân yếu đuối này còn có thể tiến vào BMW khóa chặt, khẳng định sẽ có chuyện chẳng hay ho sắp xảy ra. Cậu cũng không phải là Diễm Quân Mạc đối với nữ nhân của mình mà thả lỏng cảnh giác.

Hơn nữa Thương Viêm tuy rằng thật sự bị động tác của Mạt Ly dọa tới, nhưng trải qua một tháng rèn luyện, cậu tuy không thể nói là đánh đâu thắng đó, nhưng sẽ có đầy đủ bản năng phản ứng cơ bản, quả là rèn luyện thân thể cũng sẽ có lúc dùng mà.

Chủ ý của bà đánh nhầm người rồi, La Dich Di.

Thương Viêm không phải loại quân tử thương hoa tiếc ngọc, trong mắt cậu nam nữ đều là một dạng, làm ảnh hưởng tới cậu thì cậu không cần phải tiếc.

Thương Viêm khởi động xe rời khỏi bãi đỗ, ánh sáng mờ mờ của gara mang theo tính công kích cuốn lấy hai luồng đèn màu đỏ tạo thành những vệt sáng trên mặt đất. Ở nơi đó, ngoài Mạt Ly đang mê man, vừa thống khổ vừa khoái hoạt thì còn ai nữa chứ. Tin chắc rằng đến ngày mai, nơi này sẽ không còn tử thi, bởi vì Mạt Ly có sức chống cự thấp, nhất định sẽ biến thành tang thi.

Thương Viêm cho xe chạy như bay, thân xe màu bạc lưu lại một đường ngân, xem nhẹ một tài xế nào đó đang mắng cậu chạy quá nhanh, Thương Viêm thẳng hướng tới viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên.

Thương Viêm bước nhanh lên lầu 8, bảo tiêu đã qua hơn mười ngày an tĩnh, bây giờ mới gặp lại Thương Viêm, tuy rằng vẫn có chút kinh ngạc, nhưng lần này không trực tiếp ngăn cản. Nhìn theo bóng dáng cậu tiến vào phòng bệnh, sau đó nhìn cậu đóng cửa lại, ngăn cách hết tầm mắt của bọn họ.

Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly trên giường bệnh, kích động áp lực trong lòng cũng thả lỏng hơn phân nửa, nhưng đồng thời cũng dâng lên nỗi bất an đối với mạt thế.

‹A a~ trải qua thiên tân vạn khổ rốt cuộc cũng nhìn thấy chủ nhân yêu quý nhà ta~, Công Lược mau nhìn xem, điện hạ Diễm Quân Ly có phải rất bảnh hay không?~› Thanh âm hệ thống làm Thương Viêm hình dung ra bộ dáng một loli lắc lắc eo nhỏ si mê mà nhìn một người bệnh suy yếu, tuy rằng đó là BOSS, nhưng sự thật cũng là một người bệnh.

Mỗi khi hệ thống nhìn thấy BOSS là Thương Viêm phải gánh chịu phản ứng quá khích của nó, hy vọng sau khi BOSS tỉnh lại hệ thống có thể chú ý tới não bộ của cậu một chút, không cần gọi lớn tiếng như vậy. Thương Viêm mặc kệ hệ thống rống, cậu vẫn cứ bình tĩnh lo lắng cho tương lai của mình.

'…Ngủ ngon.' Công Lược bị đánh thức, vẫn muộn tao(*) trước sau như một, Thương Viêm tưởng tượng nếu Công Lược là người thật thì cậu có thể lĩnh hội như thế nào gọi là mặt than.

[Trong ngoài bất nhất]

Bất quá nhạc đệm nhỏ này cũng làm cho tâm tư trầm trọng của cậu buông xuống một ít, tuy nhiên tác dụng mà hệ thống cùng công lược mang tới chỉ chốc lát liền tan biến thành mây khói.

Thương Viêm đi tới cạnh Diễm Quân Ly, ngồi bên giường, đưa bàn tay mang theo hơi ấm của mình nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của y, như vậy có thể khiến cho cậu càng thêm an tâm.

"Ca, em ở trong này." Thương Viêm như đang dỗ hài tử đi ngủ, lời nói làm lòng người an tâm. Nhưng cậu biết cậu đây là đang tự an ủi mình, Diễm Quân Ly cường đại ở trong này, ngay bên cạnh cậu.

Trong lòng Diễm Quân Ly khó có thể đè nén được kích động, vốn cho rằng Diễm Quân Mạc không thể tới nữa, nhưng hiện tại cậu ở ngay bên cạnh mình. Y có thể cảm nhận rõ ràng được độ ấm trên tay, tiếng gọi khe khẽ kia biểu hiện quan hệ thân mật giữa y và Diễm Quân Mạc, câu nói đó giống như một lò lửa phát ra quang mang ấm áp, từng chút từng chút xóa tan cái lạnh cô đơn trên tay và trong lòng y.

Có thể có người ở cùng thật tốt, thật tốt…

‹Độ hảo cảm: . Quan hệ: Em trai thân thiết› Thanh âm hệ thống nói cho Thương Viêm biết ấn tượng của BOSS đối với cậu càng ngày càng tốt, Thương Viêm giật mình kinh hỉ, quên mất cả sợ hãi, quyết tâm đi theo BOSS trở nên kiên định hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng giây từng phút, Thương Viêm vẫn nắm tay Diễm Quân Ly ngồi ở một bên, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Diễm Quân Ly như có thể xua tan một chút kích động.

"Tích tích ~~ tích tích ~~." Tiếng chuông báo thức của đồng hồ reo lên trong không gian yên tĩnh, làm Thương Viêm đang mải mê suy nghĩ bừng tỉnh, cậu nhìn trên tường, đã là 11 giờ 30 phút, còn nửa tiếng nữa là thế giới này thay đổi hết thảy.

Thương Viêm buông tay Diễm Quân Ly, khiến y kích động, Diễm Quân Mạc lại muốn đi đâu? Bất quá ngay sau đó y cũng hiểu ra, tự cười nhạo bản thân, Diễm Quân Mạc là người bình thường, đương nhiên không thể luôn ở bên cạnh mình. Nếu như y cũng là người bình thường, phải chăng y cũng có thể cùng cậu đi chơi, cùng cười cùng buồn.

Trong lòng lan tràn cảm giác bi thương, không muốn buông, đồng thời còn có tự ti mà trước giờ y không muốn thừa nhận – y là một người thực vật không thể nhúc nhích.

Tình cảm đó khiến bản thân y cũng không ngờ được, nhưng y không ngăn cản biến hóa của nó. Dù sao y chính là người thực vật, y cái gì cũng không có, một chút cảm xúc này đối với y cũng đã là rất trân quý.

Diễm Quân Ly không phải người dễ dàng cảm động, phải nói muốn có được thiện cảm của y thật sự không đơn giản. Y chính là loại người cảnh giác với tất cả mọi thứ xung quanh, ánh mắt đầu tiên không làm cho y phản cảm đã rất không tồi.

Tuy nhiên hiện tại, Diễm Quân Mạc chính là ngoại lệ.

Y từ nhỏ nảy sinh tình cảm đối với người khác cũng không nhiều lắm, hơn nữa trong đó 99% đều là phản cảm, từ đó cho thấy bản tính của y rất ngạo mạn. Nhưng ở đây hai năm, cuộc sống cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày khiến cho kiêu ngạo của y như bị mài mòn. Không phải y khuất phục, mà là lòng tin của y đối với cuộc sống đã hoàn toàn chết lặng.

Bỗng nhiên lúc này Diễm Quân Mạc xông vào sinh hoạt chán nản cùng thảm thương kia, cho dù y so với người bình thường lạnh lùng hơn, nhưng y là người, y có trái tim, trầm luân trong chuyện này y không ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản, vì tình cảm đó chứng minh y còn giá trị để sống.

Khi Diễm Quân Mạc rút lại bàn tay đang nắm tay y, từ trong nội tâm y sinh ra một loại hoảng hốt, không biết là cái gì, chính là không muốn buông tay.

Tuy nhiên y không nghe tiếng mở cửa phòng, ngược lại nghe thấy Diễm Quân Mạc đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng thanh âm phá hủy làm Diễm Quân Ly mẫn cảm hiểu ra cậu đang làm gì — cậu hủy đi thiết bị giám thị.

Thương Viêm gỡ những thiết bị giám thị quăng xuống đất, một cước đạp nát hết chúng nó, trách không được nhiều người thích đập phá đồ đạc, cảm giác quả thật không tồi, giúp phát tiết hết mọi u sầu. Hơn nữa lần này mấy bảo tiêu không xuất hiện gây trở ngại, thật sự quá tốt.

Làm xong mọi chuyện, tuy rằng lượng vận động không lớn, nhưng Thương Viêm vẫn ra một thân mồ hôi mỏng. Bất quá cậu không dừng lại, cậu cố sức đem sô pha và bàn kéo tới trước cửa, ngăn chặn cửa ra vào.

Không hổ là đồ dùng cao cấp, trọng lượng cũng không phải mặt hàng bình thường có thể so sánh. May mắn cậu vẫn luôn rèn luyện cơ thể, sức lực cũng không tính là kém, nếu không cậu còn đang dọn mấy thứ đồ này thì mạt thế đã bắt đầu mất rồi. Khi mạt thế đến, mỗi người sẽ té xỉu 2 ngày, có thể phòng bị trước khi tang thi tỉnh lại là một chuyện tốt.

Đương nhiên té xỉu 2 ngày là chỉ những người bình thường, Chung Hư Lữ thân là nhân vật chính đương nhiên sẽ có vầng sáng bảo vệ, trong Đế Vương Mạt Thế Chung Hư Lữ chỉ ngủ có một ngày, sau đó gã tranh thủ thời gian dùng không gian hư vô gom góp vô số vật tư.

Bất quá không biết lần này sẽ như thế nào, không gian của Chung Hư Lữ đang trong tay cậu, Thương Viêm nghĩ tới ngọc giới không gian thì tâm tình liền khoái trá.

Thời gian trôi qua nhanh, nửa tiếng căn bản không đủ làm nhiều việc, Thương Viêm đem mọi thứ có thể đẩy được đều kéo tới trước cửa phòng hết. Làm xong mọi thứ thì cách mạt thế chỉ còn 6 phút, Thương Viêm liếc mắt nhìn sô pha đang chặn cửa, lúc này không lo lắng nữa, leo lên giường nằm ngủ bên cạnh Diễm Quân Ly.

Hành động trong lúc vô tình của cậu làm Diễm Quân Ly có chút kinh hỉ, cho dù giường bệnh rất lớn, hoàn toàn không thua giường kingsize, nhưng Thương Viêm không có ý tránh né Diễm Quân Mạc, hai người không thể tránh khỏi có chút đụng chạm, làm nội tâm Diễm Quân Ly dâng lên từng đợt kích động khó hiểu.

Tại thành phố S, không ai biết qua mấy phút nữa sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người đều đang ngủ say, có người đang vui vẻ cùng người thân bạn bè, nhưng mọi chuyện sẽ không tồn tại lâu.

"Diễm Quân Mạc lại tới chỗ Diễm Quân Ly?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng trong lòng La Dịch Di hoàn toàn không hoài nghi.

"Đúng vậy, thiết bị giám thị cũng hoàn toàn bị gỡ bỏ." Bảo tiêu 1 tẫn trách kèm theo lấy lòng báo cáo tình huống trong viện an dưỡng, chỉ hy vọng có thêm nhiều tiền thưởng. Gã sắp để giành đủ tiền, biệt thự bên bờ sông kia sắp trở thành của gã.

"Không cần quan tâm tới, khi nào Diễm Quân Mạc rời khỏi viện an dưỡng thì nói cho tôi biết." La Dịch Di nói xong liền tắt di động, Mạt Lỵ cư nhiên không làm gì được Diễm Quân Mạc. Mà hiện tại không thể động thủ tại viện an dưỡng, ở nơi đó đều là người có mặt mũi, cũng không thể đắc tội họ. Chỉ cần Diễm Quân Mạc rời khỏi viện an dưỡng liền lập tức động thủ.

Bất quá thật đáng tiếc, La Dịch Di sẽ không có cơ hội này.

Cách mạt thế còn 3 phút……

15. Chương 15: Mạt Thế

28 tháng 11 năm XXXX, những người trên địa cầu may mắn sống sót đều không thể nào quên được ngày này, toàn nhân loại cùng một giây mà ngất xỉu đồng loạt, màu đen bi thương cùng sắc đỏ nguy hiểm bao phủ mặt đất.

Kim giờ, kim phút, kim giây dưới cái nhìn chăm chú của Thương Viêm mà gộp lại cùng một chỗ, bất luận Thương Viêm mong muốn đêm nay trôi qua một cách bình thường đến cỡ nào đi chăng nữa cũng không thay đổi được sự thật đã quyết định sẵn cho thế giới này.

Mạt thế giáng lâm, ngày thảm nạn của nhân loại.

Thương Viêm nắm tay Diễm Quân Ly càng chặt hơn, cho dù lòng bàn tay đã chảy ra rất nhiều mồ hôi Thương Viêm cũng không có ý định buông ra. Diễm Quân Ly có thể cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi của Diễm Quân Mạc, tuy rằng y không biết Diễm Quân Mạc đang sợ hãi cái gì, nhưng y rất muốn bản thân có thể vươn tay ra vuốt ve tóc Diễm Quân Mạc, dùng tiếng nói của mình khe khẽ trấn an Diễm Quân Mạc nói cho cậu biết không việc gì phải sợ.

Tuy nhiên y còn chưa kịp suy nghĩ xong, ý thức đã dần dần biến mất, có cái gì đó đang thay đổi.

Thương Viêm cũng chậm rãi nhắm mắt lại, khi mí mắt nặng trĩu từ từ hé mở thì cậu mới phát giác được, trong đầu dâng lên từng đợt đau đớn. Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đúng vậy, đau đớn, cậu căn bản không có mê man. Thương Viêm chịu đựng thống khổ mở hai mắt ra, cậu cư nhiên nhìn thấy trên đồng hồ treo tường cây kim giờ dịch chuyển từ số 12 sang số 1.

Không để cho Thương Viêm suy nghĩ nhiều, lực chú ý của cậu toàn bộ bị đau đớn bén nhọn phân tán đi, nó mãnh liệt tới nỗi Thương Viêm chỉ muốn ngủ đi cho xong. Nhưng ông trời không để cho người như ý, hiện tại Thương Viêm rất là thanh tỉnh, trong đầu của cậu bất ngờ hiện lên một đoạn ngắn màu xám.

Cũng bởi vì nó mà Thương Viêm xem nhẹ một thanh âm mơ hồ khác.

‹Trình tự miễn dịch khởi động›

"Hộc hộc… ." Thương Viêm nằm thoát lực trên giường, vừa rồi cậu chiếm được một ít ký ức chân chính của Diễm Quân Mạc —— ký ức trước khi chết, cũng là ký ức trong một tháng tại mạt thế của Diễm Quân Mạc. Điều này khiến Thương Viêm hiểu được tại sao mình lại ở nơi đây.

Trong Đế Vương Mạt Thế , Diễm Quân Mạc chỉ sống sót được một tháng sau mạt thế, nhưng cậu ta lại có cơ hội trùng sinh, sống lại trước mạt thế một tháng, tuy nhiên Diễm Quân Mạc không vì cơ hội này mà cảm thấy cao hứng.

Bởi vì Diễm Quân Mạc tự biết bản thân mình cho dù có cơ hội sống lại nhưng cậu ta cũng sẽ không thể tránh khỏi số mạng tử vong, hơn nữa cậu ta căn bản không thể nào thức tỉnh dị năng, đó chẳng phải tuyên cáo cậu ta là kẻ yếu, và đánh một kích mạnh vào lòng tự trọng của cậu ta hay sao.

Một tháng sống trong mạt thế, tuy rằng cậu ta trải qua không nhiều lắm, nhưng biến hóa của xã hội khiến cho cậu ta cảm thấy rất sợ hãi, cậu ta tuyệt đối không muốn trở lại cái chỗ này. Bất ngờ cậu ta nhìn thấy trang web màu xanh man mác kia, cũng vừa lúc nhìn thấy comment của Thương Viêm.

Không biết là ai nói cho cậu ta, mặc dù trong lòng cậu ta cuồn cuộn không cam chịu, nhưng khi cậu ta vừa nghĩ tới tất cả sinh hoạt trong tương lai sẽ phải đối mặt cùng với những quái vật kia thì cậu ta đành lựa chọn buông bỏ. Vì thế cậu ta đem cơ hội này, đưa cho người có comment đặc biệt nhất — Thương Viêm, để Thương Viêm vào đây thay thế mình, mà bản thân cậu ta sẽ phải tan thành mây khói.

Đại não của Thương Viêm lập tức bị nhồi nhét nhiều ký ức như vậy, cậu chỉ có thể bị động tiếp nhận những đau đớn co rút đang dâng trào.

Mặc dù biết được lý do mình xuất hiện ở đây, nhưng Thương Viêm có thể cảm nhận được mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế, không nói tới việc Diễm Quân Mạc vì lý do gì có thể tìm tới cậu ở một thế giới khác, rồi đưa cậu tới nơi này, còn có hệ thống nữa, đó không phải là những chuyện mà Diễm Quân Mạc có thể làm được.

Bất quá đoạn ký ức này cũng không phải vô dụng, ngoại trừ giúp Thương Viêm thoáng hiểu rõ một chút tin tức kia, cậu còn biết được ký ức một tháng tại mạt thế của Diễm Quân Mạc đời trước.

Khiến cậu có những nhận thức về tang thi, tình cảnh bị tang thi cắn xé dung nhập chân thực vào đầu cậu, còn có những khuất nhục do Diễm Quân Mạc quá yếu đuối, cũng không bỏ sót.

Tuy rằng Thương Viêm không phải là Diễm Quân Mạc, những việc đã nếm trải đó không thuộc về Thương Viêm cậu, tuy nhiên Thương Viêm lại có thể hiểu được nguyên nhân mà Diễm Quân Mạc không muốn sống lại, cùng những lửa giận mà cậu ta giấu kín dưới đáy lòng.

Khi toàn bộ ký ức được đưa hết vào trong đầu, cảm giác đau đớn mới dần dần vững vàng. Thương Viêm nằm trên giường mà thở dốc từng ngụm, mồ hôi trên người dính ướt hết cả quần áo, cậu đã hoàn toàn tiêu hóa hết những ký ức đó, may mắn Thương Viêm cho dù có đau đầu cũng không làm ra động tác gì quá lớn, nếu không Diễm Quân Ly ngủ ở một bên sẽ giống như cá trong chậu.

Tuy nhiên lúc bình tĩnh trở lại Thương Viêm mới phát hiện mình đã nằm xoạt ngược trên giường, mà Diễm Quân Ly tuy rằng không bị Thương Viêm đá xuống giường, nhưng bị cậu đá văng qua một bên.

Thời điểm Thương Viêm phát hiện chân mình đáp lên trên khuôn mặt tuấn tú của Diễm Quân Ly, miệng không thể kiềm chế mà tuôn ra một tiếng cười to. Sau đó biết mình đang làm chuyện đáng chết, Thương Viêm bật người đem chân dời đi, dùng tay bưng miệng nhịn cười.

Cậu thật không phải là cố ý, tuy nhiên lúc khuôn mặt của Diễm Quân Ly cùng chân của cậu đặt cạnh nhau, bất giác đem tất cả mỹ cảm phá hỏng hết, bộ dáng không cảm xúc của Diễm Quân Ly trở nên rất buồn cười.

Trước đó cậu cũng cảm thấy dưới chân mình có gì đó không đúng, tuy nhiên không nghĩ tới đó lại là mặt của Diễm Quân Ly.

‹Không cho cười, cư nhiên dám đạp lên mặt điện hạ Diễm Quân Ly› trong thanh âm nổi giận đùng đùng của hệ thống không mang theo ý trách cứ, mà có một loại gì đó yên tâm thoải mái.

‹Đây là chuyện không thể nào kháng cự được› Thương Viêm phản bác hệ thống, từ trong giọng nói có thể biết hiện tại Thương Viêm không có chuyện gì rồi.

Cười đủ, Thương Viêm rốt cục có tâm tình quan sát tình huống hiện tại của bản thân, thời điểm cậu phát hiện trên đồng hồ chỉ số 12 giờ 55 phút thì cậu hình như ý thức được cái gì đó.

‹Hệ thống, công lược› Thương Viêm khôi phục tỉnh táo, bắt đầu giải thích tình huống, từ trong đồng hồ điện tử kia, cậu có thể biết bây giờ là ngày 28 tháng 11, nói cách khác, lúc mà toàn thế giới đang ngất xỉu thì chỉ có một mình cậu thanh tỉnh mà thôi.

‹Bản hệ thống có trình tự miễn dịch, để ký chủ có thể trợ giúp chủ nhân nhiều hơn, đây là công năng bổ sung, bất quá phải chú ý, cái miễn dịch này chỉ giới hạn trong bệnh độc tang thi› Tuy rằng hệ thống có khi có chút động kinh, nhưng việc nên làm thì quả thực hoàn thành rất tốt.

Trong lòng Thương Viêm điên cuồng vui sướng, bệnh độc lợi hại nhất mạt thế đó chính là tang thi bệnh độc, đồng thời cũng là loại dễ dàng nhiễm phải nhất, thế mà hiện tại cậu lại có trình tự miễn dịch, hỏi sao cậu không cao hứng cho được.

‹Thăng cấp trình tự, cần hạch tinh› Thanh âm của công lược không dự liệu mà xuất hiện trong đầu Thương Viêm, tuy nhiên Thương Viêm đã quá quen thuộc việc hệ thống đột ngột quấy rầy, cho nên đối với thanh âm bình tĩnh trầm thấp của công lược thì hoàn toàn không cảm thấy khó chịu.

‹Thăng cấp?› Cũng đúng, loại đồ vật này cũng yêu cầu bản thân mình trả giá mới có thể có được, có như vậy cậu ngược lại mới càng thêm yên tâm.

‹Bản hệ thống dung hợp hạch tinh cấp một thì có thể khiến trình tự miễn dịch bài xích bệnh độc của tang thi tăng lên một bậc, bảo hộ cho kí chủ được an toàn. Như thế nào, bản hệ thống quá lợi hại phải không~› nghe cái thanh âm này, Thương Viêm có thể biết được, hiện tại biểu tình của hệ thống có bao nhiêu kiêu ngạo.

Ăn cơm với bò thì lo ngay ngáy, ăn cơm với cáy thì ngáy o o(*)

‹Thu thập vật tư› Công lược đột nhiên thốt ra, đánh gãy ý nghĩ của Thương Viêm, Thương Viêm rốt cuộc nhớ tới bản thân mình bây giờ là nhân loại duy nhất còn tỉnh, hiện tại không hành động thì còn đợi tới chừng nào?

Viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, có thiết bị chữa trị tốt nhất, thức ăn và đồ dùng cũng là những thứ cao cấp nhất, đương nhiên không thể thiếu súng đạn và những vũ khí này nọ.

Nghĩ đến đây, Thương Viêm đã cảm thấy tay chân ngứa ngáy, thật muốn đem tất cả nhét vào trong. Ngay cả quần áo trên người bị mồ hôi làm ướt đẫm cậu cũng không quan tâm, tựa như là sợ ai đó nhảy ra cướp đoạt với mình, gấp gáp phóng xuống giường xỏ giầy vào.

Đã nghĩ tới thì phải bắt tay vào làm, hết thảy chuẩn bị xong xuôi, tuy nhiên thời điểm Thương Viêm quay đầu lại nhìn về phía cửa ra vào, ánh vào mi mắt chính là một đống vật dụng cồng kềnh nặng trịch, cản trở đường đi của Thương Viêm.

Nhìn đám đồ vật bị nhồi nhét loạn xạ lung tung nhưng cân nặng rất lớn kia, Thương Viêm chỉ có thể quẹt miệng, nhận mệnh mà đem những thứ chướng mắt này dọn ra một bên, nhưng khi nghĩ tới lát nữa lại phải kéo nó chặn cửa, trong lòng liền dâng lên từng đợt buồn bực.

Rốt cục, Thương Viêm thông minh mà đem đám đồ gia dụng này dọn ra một cái khe, vừa đủ cho thân thể thon dài của Thương Viêm chui lọt, như vậy sẽ không phải vất vả tốn nhiều sức nữa, Thương Viêm vì tâm tư nho nhỏ của mình mà tự hào.

—

Mà trong một căn phòng cho thuê nào đó, có một thanh niên từ trong mê man tỉnh lại, ánh mắt vô cùng nghi hoặc, khi gã nhìn rõ ràng tình huống xung quanh, khiếp sợ chân thực hiện ra trên mặt.

Phòng ở tuy rằng không cũ cũng không nhỏ, nhưng có thể thấy được đã trải qua rất nhiều năm lịch sử, từ vật phẩm chung quanh mà đúc kết ra, đây là một phòng ở bình thường đến không thể nào bình thường hơn nữa.

Gã đang ở nơi nào? Gã không phải đang ngủ trong giờ học hay sao? Vì cái gì lại xuyên qua? Hơn nữa còn biến thành một tiểu nhân vật như vầy, đây mới là thứ mà lúc này gã bất mãn nhất.

Dưới tình trạng tiểu thuyết xuyên qua lưu hành rộng rãi như thế này, gã làm sao có thể không biết cơ chứ. Bất quá người khác xuyên không phải thành phú nhị đại(*) chính là quan nhị đại(*), ít nhất cũng phải là Thái tử gia hắc đạo, một người bình thường như thế này sao có thể thõa mãn được hùng lâm tráng trí của gã.

Bất quá thời điểm gã nhìn thấy chứng minh thư trên bàn, bất mãn trước đó lập tức hóa thành tro tàn.

Chung Hư Lữ, cư nhiên là Chung Hư Lữ. Đế Vương Mạt Thế là quyển tiểu thuyết đứng đầu trên bảng xếp hạng kim bài, gã sao lại chưa xem qua, gã chính là một fan hâm mộ cuồng nhiệt của Đế Vương Mạt Thế , nhìn nhân vật chính mở hết bàn tay vàng này đến bàn tay vàng khác, gã chỉ có một chữ… thích.

Trước còn có một độc giả ngu ngốc nào đó nói Chung Hư Lữ rất Sue, không Sue thì sao là nhân vật chính được, đối với cái loại comment này gã quả quyết reply mắng cho bõ ghét.

Mà hiện tại, gã cư nhiên chính là Chung Hư Lữ ngày sau sẽ xưng bá thiên hạ, thật là khiến cho người ta hưng phấn phải không (gào thét -ing)!

Hiện tại gã chính là Chung Hư Lữ!

Nghĩ đến ngày sau sẽ đứng trên đỉnh cao của loài người, Chung Hư Lữ lập tức hưng phấn đi nhìn xem ngày tháng, phát hiện bây giờ đã là ngày 29, nói cách khác mạt thế đã bắt đầu rồi, ngày lành của gã đã đến.

Chung Hư Lữ hoàn toàn không có một chút sợ hãi khi biết mạt thế đã đến, trong lòng tràn đầy chờ mong, bản thân nên đại triển thần uy như thế nào.

Đúng rồi, không gian.

Cho dù Chung Hư Lữ bị vui sướng xông đến choáng váng đầu óc, nhưng cái bàn tay vàng này gã như thế nào cũng sẽ không quên.

Chung Hư Lữ tìm tìm trên cổ mình, trong Đế Vương Mạt Thế , không gian hư vô chính là đeo trên cổ Chung Hư Lữ. Cho dù gã so với người khác tỉnh lại sớm hơn, nhưng không có không gian thì vật tư gì gã cũng đều không thể thu thập.

Quả nhiên, trên cổ của gã có đeo một cái ngọc giới. Chung Hư Lữ kích động, bất chấp tất cả liền nhỏ máu lên trên đó, khi nhìn thấy máu của mình tiến nhập vào trong ngọc giới thì gã càng thêm hưng phấn mà nói không ra lời.

Ngọc giới thấp kém bắt đầu trở nên trong suốt, xuất hiện "cảm giác nõn nà" như dương chi bạch ngọc, nhưng nó không có màu thuần trắng, mà mang theo một lớp sáng bóng tựa dầu trơn.

Trên ngọc giới chẳng hề có bất luận hoa văn gì, chỉ là một chiếc nhẫn trơn không quá cầu kỳ, nhưng dựa vào phản ứng sáng bóng này có thể khiến cho người ta nhìn ra sự bất phàm của nó.

Chung Hư Lữ không có kinh nghiệm về ngọc, căn bản không biết sự đặc biệt của dương chi bạch ngọc, cho dù gã phát hiện trên cổ đeo một cái sơn liêu đẹp mắt, thì gã cũng không thể phân biệt được đâu là tử ngọc của không gian hư vô.

Đi vào. Chung Hư Lữ nghĩ như vậy.

Thời điểm gã mở mắt ra lần nữa, xuất hiện trước mặt gã là một mảnh vườn đặc biệt, miếng đất đen không có trồng trọt gì nhưng được quy hoạch chỉnh chỉnh tề tề, giữa đó có một căn nhà ngói nho nhỏ, bên cạnh còn có một con suối chảy qua, nước suối róc rách có thể nhìn thấy rõ ràng, ánh nắng mặt trời từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, khúc xạ khiến nó trở nên lóng lánh.

Nhưng miếng đất này có phạm vi, Chung Hư Lữ có thể thấy rõ ràng, chỉ gói gọn trong 600 mẫu (một mẫu 666m vuông), ở ngoài phạm vi đó thì bao phủ tầng tầng lớp lớp sương mù, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy núi nhỏ phía xa xa.

Chung Hư Lữ kiểm tra vùng lãnh thổ nhỏ bé kia, gã rất vừa lòng, gã biết cái không gian này yêu cầu phải thăng cấp, ngày sau không gian của gã nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp và rộng rãi. Chung Hư Lữ vừa nghĩ tới năng lực nghịch thiên của không gian ngày sau, trong lòng liền ngứa, hận không thể lập tức đánh tang thi thu thập hạch tinh để thăng cấp.

16. Chương 16: Nhân Vật Chính Khởi Hành

Tiểu thuyết chính là như vậy, chỉ có thể đọc những cảnh miêu tả chứ không thể nào nhìn thấy chi tiết thật sự. Cho dù không gian đã bị thay đổi, nhưng Chung Hư Lữ chưa từng thấy qua thì sao mà có thể biết được sự thật bên trong.

Chung Hư Lữ không có bất luận hoài nghi gì, kỳ thật không gian loại này có rất nhiều, không phải cái nào cũng có thể nghịch thiên như không gian hư vô. Ví dụ như trong Tàng Thư Các của không gian hư vô sẽ có thuyết minh cách sử dụng không gian, nhưng tự thấy mình đối với không gian quá quen thuộc, Chung Hư Lữ chẳng thèm đi vào đó, nếu không gã nhất định sẽ phát hiện, bên trong những tập thư đó đều là giấy trắng.

Chung Hư Lữ hoàn toàn không biết tình cảnh mâu thuẫn hiện tại của gã, gã đã bị hưng phấn làm choáng váng đầu óc.

Quá vui sướng khi trở thành nhân vật chính, Chung Hư Lữ đã quên mất một điều, cho dù là nhân vật chính thật sự thì trong Đế Vương Mạt Thế , Chung Hư Lữ cần phải chịu đựng một chút khổ cực, điều đó dẫn đến tình trạng, khi gã thực sự đối mặt với hiểm nguy thì cõi lòng chịu đả kích không nhỏ.

Bây giờ Chung Hư Lữ bắt đầu chờ mong dị năng xuất hiện, trong Đế Vương Mạt Thế , Chung Hư Lữ nguyên bản (nguyên bản nhân vật chính) ngoại trừ có đống bàn tay vàng đông đảo nghịch thiên thì còn có thêm dị năng cực kì phong cách. Tuy rằng trong tiểu thuyết, dị năng sấm sét khá phổ biến, nhưng không thể nghi ngờ, tại mạt thế đó là dị năng cường đại nhất và có tiềm lực nhất.

Nhưng Chung Hư Lữ nghĩ đủ cách để sử dụng dị năng cũng không thể nào thành công được. Trong Đế Vương Mạt Thế , mọi người tới ngày thứ ba mới có thể sử dụng dị năng, lần này Chung Hư Lữ không hề có ngoại lệ.

Nghĩ như vậy, Chung Hư Lữ bắt đầu có chút oán giận Tiết tháo đại thần, gã hoàn toàn có thể tưởng tượng được, tác giả bởi vì không nghĩ ra nên cho nhân vật chính có dị năng gì, mới dời quyết định chậm lại 3 ngày.

Trong lòng Chung Hư Lữ vừa oán giận vừa hưng phấn, nhưng do gã không kế thừa ký ức của Chung Hư Lữ, cho nên gã không có chú ý tới, sự tình đã không phát triển theo nội dung của Đế Vương Mạt Thế .

Trong Đế Vương Mạt Thế ,Chung Hư Lữ trước sau vẫn là nhân viên của Diễm thị, thế mà hiện tại, gã đã bị cho thôi việc. Hơn nữa ở trên cổ của gã không phải là ngọc giới hư vô, mà là bản thay thế do Chung Hư Lữ tiện tay mua.

Ban đầu, Chưng Hư Lữ không có ngọc để đeo trên cổ thì cảm thấy thiếu thiếu, cho dù tiền lương gia tăng, tâm tình chuyển biến tốt đẹp, nhưng phần hư không này không thể nào quên được. Nhưng có tiền lương thì có thể đi mua một cái tốt hơn rồi. Tuy rằng vẫn là hàng đại chúng, nhưng có thể thấy được, Chung Hư Lữ nguyên bản đối với phần cảm xúc này rất coi trọng.

Cái này thuộc dạng phi bạch ngọc y như cái trước, cũng là đeo lên cổ. Vừa khéo khiến Chưng Hư Lữ hiện tại không nhận ra có cái gì không đúng, do đó Thương Viêm ăn may qua cửa.

Không nói tới việc Chung Hư Lữ bên kia, sau khi có được không gian thì đi ra ngoài cướp đoạt bốn phía. Ở bên này, Thương Viêm lại đang trong phòng tắm, tranh thủ hưởng thụ cảm giác dễ chịu do nước ấm mang lại.

Thật sự mệt chết cậu, công tác thu thập vật tư thật sự là vừa khoái hoạt vừa thống khổ. Tuy đem vật tư bỏ vào không gian không tốn bao nhiêu khí lực, nhưng muốn cạy mở cửa phòng chứa đồ vật cũng chẳng hề dễ dàng chút nào.

May mắn bây giờ cậu đã có thể xuất ra đồ vật từ không gian, nếu không muốn cậu tay không cạy cửa sắt căn bản không có khả năng. Đồng thời, trước đó cậu còn phải phá hủy camera, tuy rằng mạt thế đã tới, nhưng loại sự tình này vẫn nên cẩn thận là trên hết.

Thương Viêm thoải mái mà tắm táp, lần này hệ thống cư nhiên thành thật mà ngậm miệng lại không nói lời nào, công lược dĩ nhiên càng không nói nhiều, trừ phi có việc tất yếu, căn bản không nghe được thanh âm của anh ta.

Bởi vì hệ thống rất an tĩnh, Thương Viêm khó có được một lần thả lỏng tâm tư để hưởng thụ, kỳ thật lúc này nó không phải không muốn lải nhải, mà là nó không có thời gian.

Thương Viêm đem đồ vật thu vào không gian mà không hề phân loại, chính là cứ thấy đồ nào hữu dụng là đem bỏ vào, cái này làm khổ hệ thống.

Hệ thống không chỉ muốn đem đồ vật phân ra, còn muốn đặt ở chỗ hợp lý, để không gian có càng nhiều chỗ để.

Hai ngày nay, Thương Viêm không ngừng đem đồ nhét vào đó, chỉ vài ngày cậu đã đem hai phần ba không gian lấp đầy, cậu không tính toán sẽ tiếp tục thu thập, tốt nhất là nên chừa cho không gian một chút chỗ trống.

Lưu Thủy Bích Thiên không hổ là viện an dưỡng tốt nhất, thiết bị chữa bệnh bên trong không những được bảo dưỡng đến mới nguyên mà còn đầy đủ mọi chủng loại, thuốc men thì nhiều đến không đếm xuể. Đương nhiên còn có kho hàng vô cùng lớn, thực vật cùng nguyên liệu chứa ở bên trong nhiều đến nỗi tròng mắt Thương Viêm thiếu chút nữa rơi mất.

Đồng thời còn phát hiện không ít vũ khí nóng, nhiều nhất là súng lục, cũng có không ít súng tự động, vũ khí lạnh đương nhiên sẽ không thiếu phần. Nhìn thấy chúng nó, Thương Viêm hơi giật mình, thật không rõ một viện an dưỡng vì sao lại có nhiều hàng quốc cấm như vậy.

Điều này cũng khó trách Thương Viêm không biết, người ở chỗ này ai cũng có quyền có thế, thế lực của bọn họ có thể xếp vào hàng ông lớn, đương nhiên sẽ có không ít kẻ thù. Mà viện an dưỡng cũng không thể để người bệnh của mình bị tổn thương, như thế thì vũ khí là vật cần thiết tất yếu.

Hệ thống đang khổ não chỉnh lý vật tư, ngược lại Thương Viêm được thoải mái thanh tịnh. Rốt cuộc ngâm đủ, Thương Viêm có chút nuối tiếc đứng dậy, quần áo đã sớm được đặt vào trong không gian. Cậu luyến tiếc một phòng quần áo của mình bị phá hỏng, cứ thế không chút do dự bỏ vào không gian.

Thương Viêm mặc vào quần áo giữ ấm gọn gàng không quá vướng bận, bởi vì thường xuyên rèn luyện thân thể, Thương Viêm so với trước kia tốt hơn không ít. Tuy chỉ mặc 3 kiện quần áo mỏng, Thương Viêm cũng đủ tự tin khi ra ngoài, gió lạnh sẽ không xộc vào người.

Thương Viêm đi ra từ phòng tắm, Diễm Quân Ly vẫn như trước nằm trên giường, nhưng cậu có thể nhìn ra được sắc mặt y đã không còn tái nhợt như trước, hiện tại trông y không có chút bệnh thái nào, giống hệt một người đang ngủ say.

Nhìn BOSS như vậy Thương Viêm thoáng an tâm, tuy rằng cậu thật là vì ôm đùi mới không ngừng vấn an BOSS. Nhưng không thể phủ nhận, chẳng biết từ lúc nào, cậu đối tốt với BOSS đã trở thành thói quen.

Tại thời điểm độ hảo cảm của BOSS tăng lên, tâm tình của cậu vui sướng là không thể nghi ngờ. Con người ai cũng đều hy vọng người khác thích mình, mà mình cũng đối với người đó chậm rãi mở cửa lòng.

Cậu muốn nhìn thấy bộ dáng khí phách phấn chấn của BOSS, muốn nhìn bộ dáng BOSS khỏe mạnh đứng trước mặt mình. Cậu nghĩ cậu hẳn là đã xem BOSS như người một nhà, cậu cũng không kháng cự loại phát triển này, cứ tự nhiên như vậy để ba chữ Diễm Quân Ly chiếm cứ một vị trí trong lòng.

Thương Viêm nhìn lên đồng hồ, còn vài giờ nữa là sang ngày thứ ba, cậu không có dự định tiếp tục thu thập vật tư. Hai ngày này, cậu vẫn luôn say mê thu thập, hưng phấn quá độ làm toàn thân cậu mệt mỏi, tiếp theo không lâu là trời đất của tang thi, trạng thái này của cậu không thể ra ngoài được.

Thương Viêm có chút mệt mỏi, thật tự nhiên mà bò lên chiếc giường lớn duy nhất trong phòng, đắp cái chăn duy nhất lên người.

Quả nhiên, cho dù là thời điểm nào thì cái chăn đều mang tới cảm giác an toàn, cứ như vậy Thương Viêm mệt gần chết ngủ bên cạnh Diễm Quân Ly, hoàn toàn không suy xét đến tâm tình của Diễm Quân Ly, khi ngày mai tỉnh lại trông thấy bên cạnh mình có một người sống thì không biết tình hình đặc biệt lúc đó sẽ như thế nào.

Thế giới bởi vì nhân loại ngủ say mà trở nên yên tĩnh, ánh đèn chưa hề được tắt trong mấy ngày qua, lần thứ hai soi rọi cho đêm đen, bất quá lần này không có bất luận thanh âm ầm ĩ nháo nhiệt nào.

Chung Hư Lữ sắc mặt tái nhợt đi trên đường, lại một lần nữa gã nhìn thấy một đống xe tông vào lan can, lập tức đem hai mắt mình chuyển sang hướng khác.

Lúc trước do lòng hiếu kì, gã còn tới chỗ xe đó nhìn thử, tuy nhiên khi trông thấy đống máu thịt mơ hồ có hình người, toàn thân gã hốt hoảng mà run rẩy.

Trước khi xuyên qua gã là học sinh cấp ba, chưa từng trông thấy chuyện lớn gì, huống chi là cái loại máu tanh này. Mặc dù trong kịch truyền hình gã gặp qua không ít trường hợp ghê tởm hơn, nhưng chân thật xuất hiện trước mặt thì gã vẫn cảm thấy dạ dày từng đợt khó chịu.

Gã vốn cho rằng đã nhìn quen phim kinh dị, gã có thể bình thản tiếp thu cảnh tượng này, tuy nhiên gã đã đánh giá quá cao chính mình, loại kết hợp thị giác cùng khứu giác này, TV giả dối làm sao có thể so sánh

được.

Vì thế liền tạo thành tình trạng mỗi lần nhìn thấy tai nạn xe thì Chung Hư Lữ đều sẽ đi đường vòng, đây là lần đầu tiên gã hiểu được, mạt thế không đơn giản như trong tưởng tượng của gã.

Gã hiện đang hướng tới thôn trang nhỏ không xa, trong Đế Vương Mạt Thế , Chung Hư Lữ thật cũng là đi tới chỗ này, nơi đó có hạt giống và thực vật sung túc, đồng thời người ở đó cũng rất thưa thớt, đúng là địa phương tốt để gã luyện tập dị năng.

Trên đường cái, xe chất thành đống, đó cũng là nguyên nhân Chung Hư Lữ lựa chọn đi bộ, chờ tới ngoại thành lại đi xe. Bất quá ý tưởng này đương nhiên không có khả năng do bản thân Chung Hư Lữ nghĩ ra, gã chỉ dựa theo nội dung Đế Vương Mạt Thế mà thôi.

Trời bắt đầu có chút sáng, Chung Hư Lữ rốt cuộc tới thôn trang nhỏ, gã theo lộ tuyến trong Đế Vương Mạt Thế tìm được phòng ở, gia cụ bên trong còn khá tốt, làm Chung Hư Lữ thoáng có chút khoái trá.

Gã tìm được cái giường ở phía sau, vội vàng thay quần áo dính máu, sau đó lập tức ngã vào nệm, ngay cả chăn cũng chưa kịp đắp. Đến thời điểm gã sắp ngủ mới nhớ ra mình vẫn chưa đóng cửa phòng, đây là chuyện liên quan tới tính mệnh của mình.

"Đậu mẹ!" Chung Hư Lữ giãy dụa trong lòng, cuối cùng vẫn là nhận mệnh đứng dậy đem cửa phòng khóa kĩ. Mới một đêm Chung Hư Lữ đã mệt mỏi bất kham, không chỉ trên thân thể mà còn cả trong lòng.

Chưa đến thời điểm ngày thứ ba của mạt thế, Chung Hư Lữ không có dị năng gì, mà Tiết tháo đại thần cũng không vì nhân vật chính nhà mình mà tăng lên tố chất thân thể, làm khổ Chung Hư Lữ hiện tại không có chút sức lực.

Đồng thời vết thương trong lòng càng lớn, mọi người đều biết xe trên đường sao lại không có người, mà trên xe có người đại biểu cho người nọ lúc mạt thế giáng lâm ngất xỉu mà gây ra tai nạn.

Khi Chung Hư Lữ chọn xe trên đường, gã không lựa chọn chiếc xe tốt nhất, mà gã chọn chiếc xe có người bên trong ít ghê tởm nhất.

Hiện tại, gã vừa nghĩ tới chỗ ngồi và vết máu trên người thì đã dâng tràn lên cảm giác ghê tởm. Chung Hư Lữ hoàn toàn không có tâm tình hưng phấn khi trở thành nhân vật chính. Có thể nói gã đã bị hiện thực đánh gục.

Không lâu sau khi Chung Hư Lữ ngủ, bên ngoài liền có không ít người bắt đầu tỉnh dậy, cũng có đa số "người" bắt đầu cuộc sống mới của họ.

Mà ở viện an dưỡng Lưu Thủy Bích Thiên, một đôi mắt cho dù đã ngủ say thật lâu cũng khó giấu được sắc bén… chậm rãi mở ra.

Hôm nay máu nhiễm đỏ mặt đất, cuộc sống sợ hãi và tuyệt vọng bắt đầu …….

17. Chương 17: Thức Tỉnh

Đã ở lâu trong bóng tối, bỗng nhiên tiếp xúc với ánh sáng khiến cho Diễm Quân Ly cảm thấy không kịp thích ứng, y theo bản năng giơ tay lên ngăn cản ánh đèn trước mắt. Mà khi y ý thức được mình có thể cử động cơ thể, cho dù Diễm Quân Ly là người không thường kích động cũng vô pháp che giấu vui sướng của bản thân.

Sau đó, Diễm Quân Ly như là nghĩ đến điều gì, nhanh chóng chuyển hướng nhìn, đập vào mắt chính là một người con trai đang ngủ say.

Tuy bộ dáng người này không hề giống y, nhưng không thể nghi ngờ rằng cậu ta có khuôn mặt rất đẹp(?). Diễm Quân Ly vươn tay vuốt ve hai má Thương Viêm, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp.

Đây chính là em trai của y, đứa em trai mà y vẫn luôn xem nhẹ, khinh thường — Diễm Quân Mạc.

Diễm Quân Ly cố tìm kiếm bóng dáng Diễm Quân Mạc trong đầu, nhưng cho dù y có dốc hết cả đầu óc ra thì cũng không thể nhớ được, lúc trước y với Diễm Quân Mạc ở chung như thế nào, còn cả khuôn mặt của Diễm Quân Mạc.

Động tác của Diễm Quân Ly tuy rất nhẹ, nhưng Thương Viêm cho dù ngủ sâu cũng vẫn đối với mạt thế "nhớ mãi không quên", chỉ một chốc lát sau, dưới ánh nhìn chăm chú của Diễm Quân Ly, Thương Viêm cuối cùng cũng mở mắt ra.

Thương Viêm vừa tỉnh dậy liền thấy Diễm Quân Ly gần ngay trước mắt, hình dáng ngũ quan của Diễm Quân Ly rất thâm thúy, sắc mặt dường như điêu khắc cho nó thêm phân minh. Trong con ngươi đen kiêu ngạo ám lãnh kia thực khó che dấu hết tàn bạo sâu đậm và lạnh lẽo thấu xương, chỉ nhìn như thế này thôi, cũng khiến cho người ta cảm thấy y có một loại ám mang sắc bén ăn sâu vào máu thịt.

Thời điểm Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly, song song đó Diễm Quân Ly cũng chăm chú vào Thương Viêm, mắt Thương Viêm mở to càng thêm sinh động.

Khuôn mặt thiếu niên rất thanh tú, tóc đen nhu thuận rũ xuống gối nằm mềm mại, lông mi dài và cong, hai đồng tử tựa như lưu ly trong trẻo thấu triệt mang theo vẻ gì đó lành lạnh, bất quá lúc này bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên mơ hồ mang theo một chút gì đó trẻ con.

Dưới cái dạng mặt đối mặt này, người đầu tiên không chịu đựng nổi dĩ nhiên là Thương Viêm. Mặc dù ánh mắt của Diễm Quân Ly đã hết sức ôn hòa, nhưng vô luận như thế nào, Thương Viêm cũng không có khả năng so được với BOSS Diễm Quân Ly.

"… Sớm hảo, ca." Thương Viêm cúi đầu tránh đi ánh mắt sắc bén Diễm Quân Ly, cậu bây giờ thực sự không được tự nhiên, tuy rằng trước đó đã nhìn thấy Diễm Quân Ly, nhưng một Diễm Quân Ly khỏe mạnh cùng với một Diễm Quân Ly nằm trên giường bệnh, khí thế thay đổi rất lớn.

Hiện tại Diễm Quân Ly trải qua lễ rửa tội của bệnh độc mạt thế, tế bào toàn thân cũng được kích hoạt, sắc da lúa mạch không chút logic mà xuất hiện trên người Diễm Quân Ly, ngay cả tóc cũng sáng bóng trở lại.

"Tiểu Mạc?" Thanh âm Diễm Quân Ly trầm thấp xen lẫn gì đó rất ôn nhu, làm cho Thương Viêm có loại cảm giác không rõ, người này thật là nhân vật phản diện tàn nhẫn vô tình trong Đế Vương Mạt Thế , BOSS ?

Vừa mới tỉnh lại đã tiếp xúc với Diễm Quân Ly, Thương Viêm khẩn trương đến không thể hình dung, cho nên chẳng chú ý đến việc Diễm Quân Ly thay đổi cách xưng hô đối với cậu.

Cậu nhìn ánh mắt Diễm Quân Ly, chậm rãi gật đầu, tiếp đó là một trận trầm mặc. Hiện tại Thương Viêm cảm thấy rất không tự nhiên. BOSS chính là BOSS, ánh mắt gần như có thể làm cho cậu không thể động đậy.

‹Đây là sự chênh lệch, điện hạ Diễm Quân Ly thật sự là rất có khí chất , làm hại tim của nhân gia đập bịch bịch~› sau khi Diễm Quân Ly tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hệ thống lên tiếng, Thương Viêm cũng đoán không sai, âm thanh kích động của hệ thống hoàn toàn có thể so sánh với sóng điện não mãnh liệt, làm cậu có cảm giác đầu choáng mắt hoa.

Bất quá cũng nhờ hệ thống cảnh tỉnh, cho nên tâm tình khẩn trương của Thương Viêm buông xuống phần nào. Vốn nghĩ là sẵn dịp dũng khí tràn đầy như thế này, cậu cùng BOSS ngồi trên giường tâm sự với nhau một chút. Tuy nhiên hiện tại tang thi hoành hành, phải nhanh chóng rời giường, bọn họ có rất nhiều chuyện cần phải làm nữa.

Chính là Thương Viêm thật vất vả mới có thể có dũng khí, lập tức bị hành động của Diễm Quân Ly dập tắt. Chỉ thấy Diễm Quân Ly giang hai tay ôm lấy bả vai của Thương Viêm, đặt cằm của y lên đầu của cậu, khuôn mặt của y cùng với mái tóc mềm mại của cậu tiếp xúc thân mật.

Thân mình Thương Viêm lập tức cứng ngắc, ngay cả động tác đẩy ra cũng không có cách nào làm được, hệ thống thét rống trong đầu, cũng không thể ngăn cản Thương Viêm rơi vào trạng thái trống rỗng.

Hiện tại trong đầu của cậu nghĩ như thế này: đây là tình cảm anh em, tình cảm anh em… Song song đó còn có âm thanh của lý trí hò hét: cái người ôn nhu kia thật sự chính là đại BOSS? Đây chắc chắn là ảo giác!

Cùng với tưởng tượng thật không giống, em trai mình chẳng hề gầy yếu theo dạng cậu ấm nhà giàu, cho dù da thịt mềm mại tuy nhiên Diễm Quân Ly cũng không khó để biết tiềm lực được che giấu dưới khối thân thể này.

Nhìn đỉnh đầu của Thương Viêm, trong mắt Diễm Quân Ly hiện lên một tia cảm xúc nhu hòa, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, dịu dàng đó bất đồng với khí thế khiến người ta sợ hãi phát ra từ người Diễm Quân Ly lúc vừa rời giường, chẳng hề có vẻ quái dị mà ngược lại, càng khiến cho người ta dễ dàng sa ngã vào trong mật ngọt.

Thương Viêm vẫn tiếp tục trong trạng thái bị Diễm Quân Ly ôm, cuối cùng dường như đã cảm nhận đủ ôn nhu của Diễm Quân Ly, cậu cố gắng lấy dũng khí, cực kỳ bất đắc dĩ mà phải dùng tay thoáng đẩy đầu của y ra.

Hiện tại chính là mạt thế, loại chuyện thân tình mặc dù rất quan trọng nhưng trọng điểm trên hết bây giờ là vật tư cùng tang thi. Thêm vào đó, cậu còn muốn không gian hư vô nhận Diễm Quân Ly làm chủ nhân của nó. Không thể để cho ánh sáng nhân vật chính của Chung Hư Lữ, lần thứ hai có được cái không gian này.

Diễm Quân Ly để tay trước ngực, hiểu được đoạn ấm áp khiến người ta không nỡ buông tay kia đã phải chấm dứt. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng vẫn còn nhiều thời gian.

Thương Viêm chẳng hiểu sao rùng mình một cái, có phải cậu mặc áo quá ít hay không?

Bất quá nói đến cũng kỳ quái, Diễm Quân Ly cũng không phải là loại người có tình cảm phong phú, đồng thời y còn bài xích người khác nghiêm trọng. Thế mà y phát hiện ra một điều, mình cư nhiên không ghét việc bản thân và Diễm Quân Mạc ngủ chung trên một chiếc giường, y còn nhớ rõ lúc mất đi ý thức, y đối với chuyện gần gũi thân mật cùng Diễm Quân Mạc rất là cao hứng.

Xem ra Diễm Quân Mạc đã trở thành người đặc biệt của y. Tuy rằng như vậy thì bản thân sẽ có nhược điểm, nhưng lại khiến cho y sung sướng khó hiểu, y còn thực sự rất chờ mong.

Ánh mắt của Diễm Quân Ly vẫn luôn hiện ra ý cười nhàn nhạt, độ cung trên khóe miệng cũng không hề thay đổi, vẻ tươi cười nhu hoà làm cho gương mặt tuấn lãng trở nên thả lỏng đôi chút, loại đãi ngộ kia khiến Thương Viêm vinh hạnh đến sắp lâng lâng.

Trong Đế Vương Mạt Thế , Diễm Quân Ly mỉm cười cũng là dạng mỉm cười tử thần, mỗi lần Diễm Quân Ly cười thì chắc chắn sẽ có người chết trên tay y. Cậu chính là người duy nhất có thể thấy y cười mà vẫn còn sống sót.

Đây là vinh dự to lớn đến cỡ nào nha! Thương Viêm quả thật muốn chống nạnh mà cười ha ha ha ba tiếng.

Diễm Quân Ly vẫn luôn nhìn Thương Viêm, y có thể cảm nhận được người đối diện có lời muốn nói. Rốt cuộc đã quen được với ánh mắt của Diễm Quân Ly, Thương Viêm muốn nói với Diễm Quân Ly mọi chuyện, tuy nhiên có vị khách không mời mà đến, đã thành công đem lời nói của Thương Viêm nuốt trở về bụng.

"Bang bang!" Tiếng đập cửa liên tục không ngừng, khiến Thương Viêm nháy mắt hiểu ra đó là cái gì, điều này làm cho hai người vẫn luôn nằm trên giường chống tay ngồi dậy nhìn ra phía bên ngoài.

Ngoài cửa sổ chưa kéo màn… là mấy con tang thi, làn da chúng nó đều tái nhợt giống như giấy trắng, có một con miệng vỡ tan nát, ở phía sau còn có mấy con tang thi lòi ruột máu chảy đầm đìa, khiến sắc mặt Thương Viêm nháy mắt trắng bệch.

May mắn có ký ức của Diễm Quân Mạc, nếu không cậu nhất định sẽ bị mấy thứ bất thình lình này dọa sợ.

Còn Diễm Quân Ly, nhìn thấy tang thi bên ngoài mặc dù có dự cảm bất thường, nhưng y ẩn ẩn cảm giác được gì đó. So với việc nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích, thì loại chuyện này thực sự tốt hơn nhiều lắm. Đồng thời y cũng chú ý đến Thương Viêm, ngược lại cảm thấy đứa em trai trong lòng có tố chất không tồi.

Thương Viêm có chút phản ứng kịch liệt, Diễm Quân Ly dùng vẻ tràn ngập lo lắng mà đảo hai mắt hướng ra ngoài cửa sổ, Thương Viêm ở bên cạnh Diễm Quân Ly bỗng dưng cảm thấy có cái gì đó áp bách đến không thể nói nên lời.

Lỗ chân lông toàn thân Thương Viêm đều mở ra, trong đầu dần dần có cảm giác sợ hãi, bất quá loại uy áp này không hướng đến cậu, cho nên cũng không quá khó chịu.

Mà ở ngoài cửa sổ, đám tang thi vốn đang không ngừng đập cửa, bỗng giống như con thỏ nhỏ bị kinh hách, đồng loạt mà liều mạng thối lui. Tuy rằng hành động của tang thi rất là chậm chạp, nhưng Thương Viêm vẫn là có thể cảm thụ được rằng, đám tang thi muốn vội vàng rời khỏi chỗ này, đây là ảo giác của cậu sao?

‹Nhìn thấy chứ! Đây chính là thực lực của điện hạ nhà ta. Tuy rằng hiện tại, ngay cả dị năng của mình điện hạ cũng không có nhận thấy được, nhưng vẫn có thể bộc phát uy áp, điện hạ chính là thiên tài›.

Hệ thống líu ríu tự hào trong đầu của Thương Viêm, giọng điệu mang theo hưng phấn khó nhịn, giống như là nhặt được một ngàn cái bánh nhân thịt.

‹Cường› Ngay cả công lược-sama sau khi lên sân khấu xong liền ngủ cũng bị Diễm Quân Ly làm cho tỉnh, nhưng nói xong một chữ kia thì lại biến mất vô tung.

"Tiểu Mạc muốn nói cái gì?" Đối với Thương Viêm, Diễm Quân Ly đem uy áp mà bản thân vô tình tản ra thu hồi lại, thâm trầm kèm theo ôn nhu nhìn Thương Viêm, tựa như khi nãy là hai người khác nhau.

Tuy rằng, Diễm Quân Ly không rõ loại năng lực này là gì, nhưng y không ngần ngại vận dụng nó. Y nghĩ, y hẳn là chiếm được một năng lực nào đó, sau này có vẻ nên nghiên cứu một chút.

Sau khi Thương Viêm bình tĩnh trở lại, nhìn Diễm Quân Ly lông mày cũng không hề nhăn nhíu một chút nào, trong lòng cậu không ngừng bất bình gào thét, y nói sao không đúng trọng điểm chút nào vậy, vì cái gì gặp tang thi mà người này vẫn có thể bình tĩnh như thế, một câu hỏi cũng không có…

Sau đó cậu tổng kết ra một câu: tố chất tâm lý của người này rất cao, căn bản không thuộc tầng lớp bình thường.

Thông qua việc này, Thương Viêm cũng hoàn toàn hiểu được, BOSS nhân vật phản diện này không phải là nghề nghiệp dễ làm, hơn nữa còn phải là loại tâm tính cường đại đến biến thái như đại BOSS …

Đối với lần đầu tiên vận dụng uy áp của Diễm Quân Ly, Thương Viêm ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn một chút nào. Trong Đế Vương Mạt Thế , cậu chỉ biết rằng Diễm Quân Ly thân là đại BOSS nhân vật phản diện, thời điểm bắt đầu đã cao hơn người khác một cấp bậc, trước mặt một đám tang thi và dị năng giả đều là cấp 0, Diễm Quân Ly chẳng hiểu sao nhảy ù lên cấp 3.

Vì ngay từ đầu Diễm Quân Ly đã có thực lực cực mạnh, cho nên trong thời gian ngắn mà nhanh chóng trưởng thành, vẫn luôn duy trì vị trí người mạnh nhất, sau đó tiếp tục trở thành mục tiêu cuối cùng mà nhân vật chính Chung Hư Lữ muốn đánh bại.

Trong văn Mary Sue, nhân vật phản diện là người có thực lực cường đại tuyệt đối. Còn nhân vật chính là người có tiềm lực vô hạn, trải qua quá trình hết lần này đến lần khác bị nhân vật phản diện trâu bò đánh bại mà trở nên cực mạnh. Nghĩ đến đây, Thương Viêm liền quyết định lần này tuyệt đối sẽ không để Chung Hư Lữ đem BOSS trở thành bàn đạp biến cường.

Diễm Quân Ly nhìn đứa em trai trước mặt, dường như đang đi vào cõi tiên, cảm thấy thật ngạc nhiên và có chút bất đắt dĩ, phải biết rằng chưa từng có người nào xem nhẹ sự hiện hữu của y như vậy, vô tư mà ngẩn người. Bất quá Diễm Quân Ly cũng chỉ nhìn Thương Viêm mà không hề quấy rầy, y muốn biết người này có thể ngẩn người được bao lâu.

‹Thương Viêm, điện hạ Diễm Quân Ly đang nhìn ngươi!› Cái đồ ngốc này cư nhiên ngẩn người trước mặt điện hạ Diễm Quân Ly, cậu ta không biết điện hạ Diễm Quân Ly là một người lãnh khốc như thế nào sao? Bất quá, điện hạ Diễm Quân Ly hình như không có tức giận?

Nhờ có hệ thống nhắc nhở mà lúc này Thương Viêm mới nhớ tới vừa rồi BOSS đang hỏi cậu, mà cậu cư nhiên lại ngẩn người. BOSS hẳn là sẽ không bốc hỏa đó chứ?

Thương Viêm chậm rãi đưa ánh mắt đặt dời qua người của Diễm Quân Ly, cũng không có nhìn thấy Diễm Quân Ly có dấu hiệu tức giận, tim thoáng buông xuống, nhưng giây tiếp theo…

"Rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần rồi sao?" Tiếng nói trầm ổn vang lên, khóe miệng Diễm Quân Ly vẫn mang theo một tia cười nhạt, tuy nhiên có gì đó bất đồng với lúc trước. Đúng rồi, chính là cái loại cảm giác ôn nhu không thấy, thay thế bằng hàn khí âm trầm.

18. Chương 18: Boss Đề Phòng

Ca?" Không khí trong phòng như đọng lại, Thương Viêm cẩn thận kêu Diễm Quân Ly một tiếng, ‹độ hảo cảm› và ‹tình trạng quan hệ› không có biến hóa, hẳn là không có chuyện gì chớ?

Nhìn Thương Viêm vô cùng cẩn thận nhưng bộ dáng lại không có chút nào sợ hãi, Diễm Quân Ly cảm thấy người này quả thật là đang lấy lòng y, về sau có thời gian, vui đùa với đứa em trai này một chút cũng không tệ.

"Tiểu Mạc, muốn nói gì?" Cho đến hiện tại, Diễm Quân Ly chưa từng lặp lại câu hỏi với bất kỳ ai, hôm nay ngoại lệ vì Thương Viêm hỏi lại một lần nữa. Thương Viêm rốt cuộc cũng chú ý đến việc BOSS đổi xưng hô, làm cậu mừng thầm một chút, xưng hô thân mật như vậy có phải chứng minh BOSS đã đem cậu trở thành người một nhà hay không?

"Mạt thế đã đến." Cao hứng qua đi, Thương Viêm nhớ đến dự tính ban đầu của mình, nhanh chóng nói cho Diễm Quân Ly biết tất cả sự tình. Có thể là vì trước đó Diễm Quân Ly đã quá ôn hòa, cho nên Thương Viêm không cần suy nghĩ mà tuôn ra hết.

Thương Viêm đem những việc có liên quan đến mạt thế mà cậu biết nói cho Diễm Quân Ly, như là việc cậu thu thập vật tư, thời gian của mạt thế, việc mỗi người sẽ hôn mê hai ngày, đều nói cho Diễm Quân Ly. Tuy nhiên, cậu không có nói đến việc có dị năng, tang thi, cấp bậc hay hạch tinh, có một số việc có thể nói ra nhưng có một số phải che giấu.

Việc biết trước mạt thế sẽ đến mà thu thập vật tư còn có thể nói là cậu đã biết chút tin tức, nhưng nói đến tình huống xảy ra sau mạt thế thì có chút nghịch thiên, đó rõ ràng là đào hố chôn mình.

Hệ thống lau mồ hôi một phen, rốt cuộc đến vấn đề chính, hai người này đều là cao thủ lạc đề, rõ ràng tang thi đã tìm đến cửa mà còn trình diễn màn huynh đệ thân tình .

"Tiểu Mạc làm sao mà biết được?" Trong nháy mắt khí tràng của Diễm Quân Ly khẩn trương cảnh giác, nụ cười trên mặt cũng trải lên một tầng vô tình xen lẫn với vẻ đắc ý. Y đối với đứa em này có cảm giác không tồi, y sủng cậu, che chở cậu. Nhưng lý trí của y cũng không vì vậy mà đem một thứ có tính nguy hiểm đặt ở bên người mình, y sẽ cách ly cậu xa ra, miễn cho cậu tiếp tục chạm vào nội tâm của chính mình.

Hai mắt Diễm Quân Ly trở nên lợi hại, nhìn thẳng vào Thương Viêm, tư thế bán nằm tùy ý mà tao nhã, nhưng hai mắt lại cố tình muốn đem người nhìn thấu khiến cho Thương Viêm nổi cả da gà, Thương Viêm hiểu, cho dù Diễm Quân Ly đối với cậu không giống lúc trước thì Diễm Quân Ly vẫn là Diễm Quân Ly, là tồn tại nguy hiểm. Sẽ không bởi vì nhu tình trước đó không lâu mà thay đổi.

"Cao nhân (Tiết tháo đại thần) nói cho em biết." Cảm giác thoải mái ban đầu của Thương Viêm đã không còn nữa, bởi vì tròng mắt của Diễm Quân Ly như là có thể nhìn thấu tâm hồn của cậu.

Thương Viêm không thể tiết lộ quá nhiều, loại sự tình hệ thống và xuyên qua này cậu làm sao mà nói cho Diễm Quân Ly được. Tuy nhiên, dựa vào phúc lợi mà dị năng của Diễm Quân Ly mang đến, Diễm Quân Ly có thể dễ dàng nhìn thấu người khác nói dối, hy vọng BOSS dựa theo bản năng mà tín nhiệm cậu được một chút.

‹Quan hệ: Em trai thân cận nhưng lại phòng bị› Biến hóa quá bất ngờ khiến Thương Viêm có chút không biết làm sao, bất quá hiện tại Thương Viêm căn bản không rảnh băn khoăn.

Mồ hôi lạnh không chút dự liệu từ trên lưng chảy xuống, lúc này cậu mới biết trong lòng mình đang khẩn trương đến như vậy, cậu hiện tại chỉ có thể dựa vào dị năng kia mà khiến Diễm Quân Ly hiểu được thiện ý

của mình.

Diễm Quân Ly đối với loại trả lời có lệ này cũng không tiếp tục truy vấn, vẻ mặt bình thản vô sóng nhìn chằm chằm Thương Viêm, điều này làm cho Thương Viêm không thể nào hiểu được suy nghĩ của Diễm Quân Ly, Thương Viêm chỉ có thể dùng dũng khí mà cậu xưa nay chưa từng có, nhìn lại Diễm Quân Ly, để tránh Diễm Quân Ly cảm thấy mình đang chột dạ.

Ánh mắt lấp lánh của Thương Viêm khiến cho Diễm Quân Ly hiểu được, người trước mắt có chuyện gì đó không thể nói cho y biết, bất quá xét thấy đủ loại hành vi trước đó khiến y cảm động, và trực giác cũng không có nói ra cậu ta sẽ gây hại gì, Diễm Quân Ly tạm thời buông tha cho việc truy vấn. Về sau còn nhiều thời gian, ép buộc như vậy cũng không phải là một quyết định sáng suốt.

Thương Viêm nhìn thấy Diễm Quân Ly dời ánh mắt đi, thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, tuy rằng chỉ có mấy phút đồng hồ, nhưng cũng đủ làm cho quần áo của cậu ướt đẫm, cái nhìn của Diễm Quân Ly cứ y như là núi lớn đang đè áp.

Thương Viêm thừa cơ hội này nói cho Diễm Quân Ly biết chuyện giao dịch của cậu cùng La Dịch Di, dù sao cũng đã nói, vậy thì nói ít một chút hay nhiều một chút cũng không có gì khác nhau.

Lúc Diễm Quân Ly nghe thấy cái tên La Dịch Di, Thương Viêm có thể rõ ràng cảm giác được không khí trong phòng nháy mắt đình trệ. Mà khi Diễm Quân Ly nghe thấy cậu cùng La Dịch Di trao đổi vật tư, trong đôi mắt đen ảm đạm của Diễm Quân Ly mơ hồ bao phủ một tầng quái dị.

Diễm Quân Mạc, cậu ta thật sự là Diễm Quân Mạc?

"Quần áo." Diễm Quân Ly nhìn về phía Thương Viêm, giọng điệu khẳng định như là chắc chắn Thương Viêm có thể lấy ra quần áo. Thương Viêm phục hồi lại tinh thần, tóc trên trán che lấp đi mồ hôi khiến cho Thương Viêm thoạt nhìn cũng không có vẻ quá kích động.

Thương Viêm nhanh chóng phóng xuống giường, thời điểm Diễm Quân Ly mặc bộ quần áo mà cậu lấy từ trong không gian ra đưa cho y, ánh mắt lưu luyến trên mặt Diễm Quân Ly, mang theo chút chờ mong mà nhìn y, như là đang nói cho BOSS biết, cậu rất là hữu dụng .

Lúc Diễm Quân Ly nhìn thấy Thương Viêm từ hư không mà xuất ra được đồ vật, đồng tử co rụt lại, trong mắt nhìn Thương Viêm có thêm một chút gì đó. Y không tiếp nhận quần áo, Thương Viêm thấp thỏm bất an, cố kiên trì nhìn về phía Diễm Quân Ly.

Tiếp theo đó Thương Viêm liền phát hiện ánh mắt của BOSS nhìn cậu không còn chằm chằm như trước nữa, chắc do Thương Viêm thẳng thắng nói rõ chuyện không gian, nên chiếm được tín nhiệm của Diễm Quân Ly.

"Tiểu Mạc." "Đây." Thương Viêm cung kính trả lời, đó có thể thấy được thái độ trước đó của Diễm Quân Ly khiến Thương Viêm khẩn trương rất nhiều.

"Cậu là em trai của tôi, tôi thừa nhận cậu, nhưng tôi cũng không tín nhiệm cậu." Diễm Quân Ly nói trắng ra, tựa như một mũi tên nhọn bắn tới, khiến Thương Viêm nháy mắt có loại cảm giác hít thở không thông.

"Cho nên tôi sẽ cho cậu cơ hội, làm cho tôi tin tưởng cậu đi." Diễm Quân Ly nói không nhanh, gằn từng tiếng từng tiếng vào trong lòng, trong đầu của Thương Viêm.

Thương Viêm giật mình, ngẩng đầu nhìn phía Diễm Quân Ly, có thể là do Thương Viêm quả thật là người duy nhất có thể cảm động Diễm Quân Ly, Thương Viêm có thể nhìn thấy trong mắt Diễm Quân Ly có ẩn chứa ý tứ cổ vũ.

"Em sẽ không để cho ca có cơ hội hối hận." Tự tin của Thương Viêm trở về, khuôn mặt tươi cười nhìn trực diện về phía Diễm Quân Ly, cậu khôi phục phong thái, sống lưng thẳng tắp, gì chứ khúm núm tuyệt không giống cậu chút nào.

"Hy vọng như thế." Diễm Quân Ly không có chút gì châm chọc, những lời này là y nói theo bản năng, có lẽ thật sự như tiểu Mạc đã nói, sẽ không hối hận.

Diễm Quân Ly tiếp nhận quần áo rồi bước xuống giường, co duỗi thân thể đã lâu không động đậy. Thương Viêm cũng không lo lắng Diễm Quân Ly bệnh nặng mới khỏi mà choáng váng gì đó, theo như định luật của

nhân vật phản diện, BOSS ở giai đoạn đầu là cực mạnh , làm sao có thể giống người bệnh yếu đuối. Thân thể của Diễm Quân Ly bây giờ so với hai năm trước còn tốt hơn tới mấy lần.

Lúc này Thương Viêm mới phát hiện, BOSS cao hơn cậu tận nửa cái đầu, việc ấy khiến cho Thương Viêm đỏ mắt với thân hình cao 178cm của mình rất không vừa lòng. Thời điểm Diễm Quân Ly cởi đồng phục bệnh nhân ra, Thương Viêm liền đem tất cả tâm tư dồn hết lên trên người Diễm Quân Ly.

Cởi bệnh phục rộng lớn Diễm Quân Ly, đem tất cả cơ bắp được che giấu bên trong hiển hiện ra, cơ bụng so với Thương Viêm rèn luyện xuyên suốt một tháng trời còn rắn chắc hơn rất nhiều, chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra sự khác biệt của nó và cơ bắp mình lâm thời luyện ra.

Đây quá không khoa học!

Theo tư tưởng của cao nhân (Tiết tháo đại thần) thì nhân vật phản diện nếu không cường đại sao có thể cùng nhân vật chính đối đầu, ngươi chỉ có thể ghen tị mà thôi, thanh niên trẻ ạ.

Thương Viêm thèm thuồng nhìn cơ bụng của Diễm Quân Ly, cho dù Diễm Quân Ly đã mặc xong quần áo lên người thì ánh mắt Thương Viêm vẫn không hề dời đi, vẫn hâm mộ đố kỵ, hận không thể nhìn xuyên qua quần áo để thấy cơ thể được che giấu phía dưới.

Thời điểm Diễm Quân Ly mặc xong quần áo, y mới phát hiện, bộ đồ này rất vừa người, so với quần áo được đặt may mà hai năm trước y thường mặc không có gì khác biệt, lúc này y mới mơ hồ nhận ra đây hình như là quần áo của y.

Trong mắt Diễm Quân Ly lóe ra một tia tìm tòi nghiên cứu, cực nhanh đến không ai nhìn ra được, tầm nhìn dừng trên người Thương Viêm. Lần thứ hai Thương Viêm cảm thấy có cái gì đó không đúng, tuy có khẩn trương, nhưng không hề khiếp đảm như trước, cùng Diễm Quân Ly mắt đối mắt.

"Khẩn trương?" Tiếng Diễm Quân Ly cười khẽ đối với Thương Viêm mà nói giống như là một loại âm thanh của tự nhiên, việc này chứng minh BOSS sẽ không lại hoài nghi cậu.

"Khẩn trương." Thương Viêm có chút cứng ngắc mà gật đầu, đối với đại BOSS, một tiểu nhân vật như cậu có thể không khẩn trương sao?

"Cậu quả thật rất thành thực." Lần này Diễm Quân Ly dễ dàng mà bỏ qua cho Thương Viêm. Diễm Quân Mạc là một người có thể tín nhiệm, cậu ta sẽ không phản bội mình, Diễm Quân Ly khó hiểu mà cảm thấy như vậy.

"Ca, cái này cho anh. Đây là không gian, chỉ cần lấy máu nhận chủ là được." Thương Viêm tranh thủ lúc tâm tình BOSS khá tốt mà đem ngọc giới đưa cho Diễm Quân Ly, bất quá phía sau lưng cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi ướt đẫm.

Lại lần nữa chịu đựng ánh mắt âm tình không rõ của Diễm Quân Ly, Thương Viêm chỉ có thể dùng hết tất cả dũng khí mà đối mặt. Ngày hôm nay là ký ức mà Thương Viêm không muốn quay đầu nhìn lại, ở bên người BOSS áp lực quả rất lớn.

Diễm Quân Ly nhìn ngọc giới ở trên tay Thương Viêm, bạch ngọc thấp kém mà khiến cho Diễm Quân Ly phải chăm chú nhìn kỹ.

"Tiểu Mạc, tại sao phải cho tôi?" Tuy rằng Tiểu Mạc đã có một cái không gian, nhưng ở mạt thế ai lại ngại thiếu năng lực. Thế mà hiện tại, người này cư nhiên đem không gian của mình tiết lộ, còn đem còn lại một cái không gian khác cho y, khiến cho y không khỏi suy nghĩ sâu xa, đồng thời cảnh giác cũng dần dần tăng lên.

Những trải nghiệm trong cuộc sống khiến y không thể nào không hoài nghi đối với mọi thứ xung quanh, biết rõ nhân tính đáng ghê tởm, cho nên y đối với hành vi của Thương Viêm có phòng bị rất lớn.

"Anh so với em thích hợp hơn." Thương Viêm đương nhiên lập tức kiên định mà nói, cho dù uy áp đang ép cậu tới nỗi sắp thở không xong.

Cái loại đồ vật bàn tay vàng như thế này nên để cho ánh sáng của BOSS trấn trụ, lỡ như nó vuột về tới tay Chung Hư Lữ thì biết như thế nào giờ? Hơn nữa cậu cũng tin tưởng, không gian đến trên tay BOSS nhất

định sẽ phát huy được hết tác dụng của nó.

"Nếu chuyện gì xảy ra, anh có thể giết em." Diễm Quân Ly không hề có động tác gì, khiến Thương Viêm hiểu được Diễm Quân Ly không tín nhiệm cậu. Cậu xuất một khẩu súng từ trong không gian ra, đặt trên tay Diễm Quân Ly, rồi chỉa nó vào đầu mình.

"Được, tôi tin cậu." Bộ dáng run rẩy của Thương Viêm đối mặt với họng súng, làm cho Diễm Quân Ly tự cười nhạo bản thân y, từ bao giờ mà y trở nên yếu đuối như vậy, những thành quả trước đó không phải là do y đánh cuộc mà có hay sao? Nằm hai năm trời khiến cho y chơi một loại trò chơi như vậy cũng không dám, hơn nữa tuy là y có tính đề phòng, nhưng kỳ thật đối với Tiểu Mạc, tín nhiệm của y càng ngày càng thêm chồng chất, chỉ vài sự kiện gần đây thôi cũng có thể thuyết minh vấn đề này.

Diễm Quân Ly quăng súng trên tay xuống, đối mặt với Thương Viêm có chút sợ hãi do bị dọa, Diễm Quân Ly cư nhiên có một chút cảm giác áy náy.

Diễm Quân Ly vươn tay, trên lòng bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại của sợi tóc, chờ đến khi Thương Viêm kinh ngạc mà ngẩng đầu, thì tay Diễm Quân Ly cũng đã thu hồi, ánh mắt mang theo ý cười của Diễm Quân Ly rốt cuộc khiến toàn thân Thương Viêm trầm tĩnh trở lại, Thương Viêm hơi hơi cúi đầu che giấu độ cung nơi khóe miệng. […]

Diễm Quân Ly cắn nát ngón tay của mình, một dòng máu đỏ chảy ra. Thời điểm Thương Viêm nhìn thấy hành động của Diễm Quân Ly thì bất giác thấy ngón tay mình đau xót không thôi, vốn cậu muốn lấy dao từ trong không gian ra cắt một chút hà, giờ nhìn tay của Diễm Quân Ly thật khiến người ta đau lòng.

Phải biết răng nanh cũng không phải là thứ sắc bén như dao găm, muốn cắn da thịt để tạo nên miệng vết thương cũng không phải là chuyện dễ dàng, tay đứt ruột xót thì dĩ nhiên là rất đau, nhưng Diễm Quân Ly cứ như vậy không chút do dự mà cắn liền một hơi.

Diễm Quân Ly vươn ra một tay khác cầm lấy ngọc giới trên tay Thương Viêm, ai ngờ gặp tình huống Thương Viêm không buông, khiến Diễm Quân Ly phải quay mặt lại, lúc Diễm Quân Ly nhìn theo tầm mắt của Thương Viêm thì mới phát hiện ra, Thương Viêm đang trừng trừng vào miệng vết thương của y, trong con ngươi đen kia ẩn chứa một cảm xúc đau lòng khó nén nhịn.

Tay cầm nửa ngọc giới của Diễm Quân Ly nhất thời khựng lại, đây là lần đầu tiên có người đau lòng vì y, cho dù là thủ hạ của y hoặc là trợ thủ đều cho rằng y có thực lực cực mạnh, loại cảm xúc đau lòng này đối với y chỉ là một loại vũ nhục mà thôi.

Diễm Quân Ly có chút bất đắc dĩ lại nhiều chút hiểu rõ, tim của y như bị ai đó gõ ra một cái động lớn, đáy lòng kiên định dễ dàng bị người ta tiến vào, trở thành tồn tại mềm mại nhất. Mặc dù lý trí đang nói cho y biết y phải nên phòng bị người em trai này, nhưng trên mặt tình cảm thì y đã lún xuống rất sâu rồi.

Mà Thương Viêm thì có thể từ hệ thống biết được biến hóa trong lòng Diễm Quân Ly, ‹Độ hảo cảm: .Quan hệ: em trai thương yêu› Nghe thấy tiếng gợi ý của hệ thống, ánh mắt Thương Viêm lòe lòe tỏa sáng, trước còn cảm thấy độ hảo cảm sẽ có khả năng tuột dốc không phanh, ai ngờ lại đảo ngược tình thế. Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly, biểu tình muốn bao nhiêu vui sướng thì có bấy nhiêu vui sướng.

Lần theo máu của Diễm Quân Ly thấm vào ngọc giới, sắc màu của nó bắt đầu biến hóa, mà ngay cả Diễm Quân Ly vốn nửa tin nửa ngờ, trên mặt cũng xuất hiện biểu tình nghiêm túc, cùng một chút chờ mong.

Ngọc giới lập tức trở nên tinh mịn, ôn nhuận, sáng bóng như mỡ, có tính chất nhẫn nhụi dễ chịu, tính trơn láng vô cùng tốt, vừa thấy là biết đây không phải vật phàm.

Thấy biến hóa này, Thương Viêm hiểu rõ việc nhận chủ đã thành công, nét mặt hưng phấn của cậu thoạt nhìn y như là một đứa nhỏ được cho đồ chơi.

‹Trình tự chuyển hóa Bàn tay đen mở ra…›

‹ … Chuyển hoán Bàn tay đen chấm dứt. Bàn tay đen: không gian hư vô›. Thanh âm của hệ thống tràn ngập cao hứng, có trời biết nó chờ đợi thời khắc này đã bao nhiêu lâu.

Bàn tay đen? Nhân vật phản diện Auto(*)? Không tồi không tồi, tâm tình Thương Viêm trở nên rất tốt.

19. Chương 19: Hành Động

Nhanh thử xem." Thương Viêm tùy tay cầm lấy một cái đồng hồ điện tử bên cạnh đưa cho Diễm Quân Ly, Thương Viêm so với mình còn hưng phấn hơn, khiến Diễm Quân Ly mơ hồ không rõ.

"Anh so với em thích hợp hơn." Cậu thật lòng nghĩ như vậy sao? Tiểu Mạc.

Diễm Quân Ly chạm vào chiếc đồng hồ điện tử kia thì nó liền biến mất, sau đó dưới ánh mắt chờ mong của Thương Viêm mà trở về trên tay Diễm Quân Ly. Biểu tình của Diễm Quân Ly đã nhu hòa hơn không ít, ít nhất ở trong mắt Thương Viêm, Diễm Quân Ly đã có dấu hiệu tín nhiệm.

Diễm Quân Ly đeo ngọc giới lên tay, y mơ hồ có chút cảm giác liên thông với không gian, tình huống trong đó đang phản hồi lại cho y biết. Ở trong đầu, y có thể nhìn thấy độ lớn nhỏ và nhìn xem tình huống bên trong.

Trong không gian có một mẫu đất vườn, tuy rằng trên đó không có gieo trồng bất luận cây cỏ gì, nhưng Diễm Quân Ly biết một khi đem hạt giống ươm lên thì sẽ có kết quả không ngờ tới. Còn bên trên là ánh dương quang rực rỡ xán lạn, chiếu xuống khe suối nhỏ khiến nó như lung linh nhảy múa.

Diễm Quân Ly cảm thấy không gian này thật là huyền diệu, nó có thể chứa đựng vật sống, điều ấy là do y đem chú cá vàng ở bể thủy tinh bên cạnh bỏ vào thử cho nên mới biết. Tuy nhiên y không dám thử người sống, hiện tại ở nơi đây chỉ có y và Tiểu Mạc mà thôi. Bất quá việc này cũng không vội, chờ Sau khi mọi việc ổn định thì sẽ thử.

Y biết cái ngọc giới không gian này đặc biệt, bởi vì không gian của Tiểu Mạc không thể nào chứa đựng người sống, hơn nữa còn là một cái kho hàng với bốn vách tường vuông.

Mọi thứ khiến cho Diễm Quân Ly hiểu không gian này không được tầm thường, y thấy Thương Viêm khi nghe y miêu tả khung cảnh bên trong đó thì hai mắt trở nên long lanh trong suốt, tim không khỏi mềm ra, bắt lấy ngón tay Thương Viêm đưa vào miệng cắn một cái.

Thương Viêm bỗng nhiên cảm thấy ngón tay đau đớn một cái, khiến cậu từ trong hưng phấn hoàn hồn trở lại, lúc này nó đã được đưa tới trên ngọc giới đeo ở ngón giữa của Diễm Quân Ly.

Ngọc giới dưới cái nhìn kỳ dị của Thương Viêm chậm rãi mà hút hết máu của cậu, tuy rằng không mãnh liệt như Diễm Quân Ly vừa rồi, nhưng Thương Viêm cũng cảm thấy một cỗ liên hệ như có như không, Thương Viêm bèn đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Diễm Quân Ly.

"Ca?" Không nghĩ ra được đáp án nên Thương Viêm đành tìm sự giúp đỡ từ phía Diễm Quân Ly, "Thử xem thôi mà" So với Thương Viêm thì Diễm Quân Ly bình tĩnh hơn nhiều lắm. Y phát hiện bộ dáng em trai nhà mình khi cao hứng nhìn thật là hấp dẫn, vì cảm xúc không rõ này mà Diễm Quân Ly hành động nhanh hơn so với lý trí.

Lần đầu tiên bị tình cảm dẫn dắt… cũng không tệ lắm.

‹… Hệ thống, còn có thể như vậy sao?› Không có được đáp án, Thương Viêm chuyển hướng hỏi sang hệ thống, trong Đế Vương Mạt Thế , không gian hư vô chỉ có một chủ nhân duy nhất là Chung Hư Lữ, hơn nữa Chung Hư Lữ cũng chưa từng mang ai vào đó cả.

‹Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?› Hệ thống có chút kinh ngạc, những gì nó biết cũng chẳng nhiều hơn Thương Viêm là bao, nó không thể nào ngờ tới là không gian hư vô lại có thể nhận thêm một chủ nhân thứ hai.

"Phải đi à." Diễm Quân Ly đã quen với động tác ngơ ngác vứt y ra sau đầu của cậu cho nên y không để ý nữa, hiện tại không phải là thời điểm tranh cãi vấn đề này.

"Dạ" Thương Viêm đành quẳng cái vấn đề không hồi kết kia ra sau đầu, không khí xung quanh bởi vì động tác vừa rồi của Diễm Quân Ly mà trở nên nhu hòa không ít, điều này khiến Thương Viêm âm thầm cảm thán, có phải BOSS đã dần dần bắt đầu tín nhiệm cậu hay không?.

Diễm Quân Ly liếc mắt nhìn cửa ra vào đang bị một đống hổ lốn che chắn, quyết đoán bỏ qua, tùy tay cầm lấy ly nước bên giường, Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng thì y đã quăng ly nước ra phía trước.

Ly nước tạo thành một đường parabol tuyệt đẹp trên không trung, cuối cùng đem cửa thủy tinh rắn chắc nện đến tan xương nát thịt, tình huống trước mắt khiến Thương Viêm cứng đờ. BOSS chính là BOSS, ngay cả đường đi cũng khác người bình thường.

"Tôi nghĩ, tin tưởng cậu cũng không quá khó, hoặc nói cách khác chính là… rất đơn giản." Diễm Quân Ly cao hơn so với Thương Viêm, y nhìn đỉnh đầu đen thui của Thương Viêm không hiểu tại sao trong lòng rất kỳ lạ, cho nên tự nhiên mà đưa tay đặt lên trên tóc Thương Viêm sờ loạn, giống như là an ủi Thương Viêm đang kinh hách quá độ, đổi lấy biểu tình cứng ngắc của Thương Viêm.

BOSS đây là vuốt lông cho mèo sao? Bất quá quan trọng là câu nói kia, hàm ý mà cậu muốn à?

Diễm Quân Ly đi phía trước Thương Viêm, cầm trên tay chính là miêu đao mà Thương Viêm lấy ra từ không gian, tuy rằng Diễm Quân Ly chưa từng học qua, nhưng sau khi Thương Viêm làm mẫu mấy lần thì y cơ bản đã thuộc nằm lòng, triển khai chiêu thức hoàn toàn giống dân thiện nghệ, trực tiếp hạ knock out Thương Viêm đồng hài.

Xét về cấp bậc và sát khí mà Diễm Quân Ly phát ra, tang thi nhìn thấy Diễm Quân Ly liền trở mình "chạy", hận không thể cách ly càng xa càng tốt.

Nhìn viện an dưỡng tràn đầy tang thi, kết hợp với mọi chuyện mà Thương Viêm nói trước đó, Diễm Quân Ly cũng hiểu rõ được phần nào tình hình thế giới lúc này.

Xem ra mọi thứ so với trong tưởng tượng của y còn nghiêm trọng hơn nhiều, trước đó cho rằng sự tình chỉ có chút phiền phức, ai ngờ đâu sự tình lại phát triển đến trình độ này, dường như cả thế giới đang bị tê liệt hết cả.

Thương Viêm trước đó đã nắm bắt thời cơ mà hủy hết toàn bộ camera, Diễm Quân Ly cũng không cần bận tâm tới, tay hướng về phía vật tư, chạm… đồ vật lập tức tiến nhập không gian hư vô.

Thương Viêm và Diễm Quân Ly vui sướng (?) thu thập ở viện an dưỡng, tuy nhiên những người khác thì không có được an nhàn thoải mái như vậy. Bọn họ chẳng thể nào sánh được với Diễm Quân Ly, cho dù bọn họ không bị nhiễm, cho dù bọn họ thức tỉnh dị năng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng tang thi khắp nơi như thế này, bọn họ không thể nào có được bình tĩnh như Diễm Quân Ly.

Johnny, một bệnh nhân ở viện an dưỡng, nhà hắn có tiền có quyền, nổi danh ăn chơi trác táng, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể để cho tang thi đuổi bắt.

Trời biết khi hắn vừa tỉnh dậy, nơi này thay hình đổi dạng toàn bộ, điện thoại internet thư từ qua lại hoàn toàn bị tê liệt, hắn chỉ có thể tranh thủ thời điểm tang thi xông vào phòng, tìm ra chỗ hở mà chạy khỏi nơi đó. Hơn nữa, hắn không có thức tỉnh bất kỳ dị năng gì, ngay cả thể lực cũng không đủ để chạy đua cùng tang thi.

Bây giờ Johnny đã thoát lực quá độ, hắn tựa hồ có thể cảm giác được tang thi cách hắn càng ngày càng gần. Thời điểm hắn đã không thể nào trụ vững được nữa, thì có hai người xuất hiện ở phía trước không xa, bọn họ tay cầm trường đao, trên mặt còn có vết máu, chắc là do chém giết tang thi bị dính phải.

"Các người cứu tôi với, nhà của tôi là XX, nhất định sẽ có lợi cho các người." Johnny dường như khẳng định chắc chắn là hai người này sẽ cứu hắn, hy vọng sống sót sau tai nạn xuất hiện dưới đáy mắt.

Hai người đối diện Johnny, vừa thu thập vật tư vừa tranh thủ giết tang thi để luyện tập, đó chính là Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly. (tang thi mặt khóc tang)

Thương Viêm nhìn cái kẻ khóc đến xấu xí đang chạy về phía bọn họ, mặc dù có chút không bằng lòng, nhưng cũng không thể đem người này bỏ lại đây, dù sao cũng là một sinh mệnh.

Tuy nhiên lúc Thương Viêm tính toán đi ra phía trước, thì Diễm Quân Ly đã nhanh tay hơn, chém người nọ một đao. Johnny còn chưa kịp phản ứng, linh hồn của hắn đã men theo ánh mắt chờ mong xen lẫn sự ngạo mạn hóa thành hư không.

Sau khi Johnny ngã xuống, đôi môi mỏng của Diễm Quân Ly phát ra lời nói tàn nhẫn: "Chắn đường."

Vẻ mặt Diễm Quân Ly rất tự nhiên, giống như vừa rồi y chỉ đang chém một miếng đậu hũ. Khóe miệng hơi cong hé lộ ra sự vô tình và sát khí, đôi mắt tràn ngập khinh thường nhìn về phía trước, vô ý thức phát ra uy áp khiến cho đám tang thi ở đó khủng hoảng.

Cả người Diễm Quân Ly giống như đứng bên bờ vực nguy hiểm, giống như tử thần đến từ địa ngục tàn nhẫn không có chút do dự, giống như mọi thứ đều đương nhiên như vậy.

Máu tươi nhiễm đỏ hai mắt Thương Viêm, cậu nhìn về phía Diễm Quân Ly mang theo sự sợ hãi vô tận, tuy rằng biết đi theo BOSS nhất định sẽ phát sinh loại sự tình này, tuy nhiên không nghĩ nó đến quá nhanh như vậy.

"Tiểu Mạc sợ hãi?" Diễm Quân Ly hỏi rất nhẹ, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thương Viêm lại khiến cậu kinh hãi đến vỡ mật, thân mình bất giác mà có chút run rẩy. Khuôn mặt Diễm Quân Ly trước sau vẫn anh tuấn, tuy nhiên trong mắt của Thương Viêm, thì lại là sự tuyệt tình và mê mị một cách quỷ dị.

Thương Viêm bị Diễm Quân Ly nhìn chăm chú, chờ đợi câu trả lời của cậu. Tuy rằng tim gan của cậu bị hù đến run rẩy. Nhưng cậu vẫn cố lấy dũng khí cùng Diễm Quân Ly đối mặt, cho dù có xảy ra chuyện gì thì cậu cũng phải đứng về phía Diễm Quân Ly, câu trả lời lắp bắp nhưng mang theo hàm ý khẳng định với Diễm Quân Ly: "Đương nhiên… sợ hãi."

Nghe thấy câu trả lời, Diễm Quân Ly rõ ràng rất vừa lòng, phải nói là thái độ của Diễm Quân Mạc khiến y rất vừa lòng. Y làm như vậy từng khiến không ít người phẫn bội, mà Thương Viêm rất may mắn là không nằm trong phạm vi đó.

"Kỳ thật điều này cũng không có gì quá." Đây là mạt thế. Thương Viêm liếc mắt nhìn thi thể, cậu đã nhanh chóng tiếp thu được sự tình này, suốt một tháng trời chuẩn bị tâm lý quả là không uổng phí.

"Em sẽ không cản trở, em không có khả năng đuổi kịp anh, nhưng em sẽ đi theo phía sau lưng anh." Hành động của Diễm Quân Ly làm cho Thương Viêm rõ ràng, Diễm Quân Ly là một người tàn khốc như thế nào. Nhưng cậu sẽ không biến thành tồn tại cản trở, không chỉ trên phương diện năng lực, ngay cả phương diện tâm lý cũng sẽ không.

Ngữ khí kiên định làm cho Diễm Quân Ly hiểu được quyết tâm của Thương Viêm, cũng nghe hiểu được hàm ý của Thương Viêm. Độ cong ở khóe miệng Diễm Quân Ly bởi vì câu nói của Thương Viêm mà càng lớn, em trai của y so với trong tưởng tượng của y còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Này, rất tốt.

"Vậy cậu phải theo cho sát." Diễm Quân Ly xoay người, Thương Viêm không thể lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Diễm Quân Ly, đó là một loại ấm áp như xuyên thấu băng tuyết.

Vật tư ở viện an dưỡng mặc dù nhiều, nhưng vì Thương Viêm trước đó đã sớm đem camera và cửa phá hủy hết, cho nên động tác của bọn họ rất nhanh. Diễm Quân Ly cũng không có nghĩ tới đây là do Thương Viêm làm, dù sao nơi này có nhiều người như vậy, tranh tranh đoạt đoạt phá hủy một vài thứ thì cũng không phải là không có khả năng.

Thương Viêm và Diễm Quân Ly leo lên chiếc Hummer mà cậu lấy ra từ trong không gian, quả nhiên ở mạt thế không xài Hummer là không đủ phong cách. Đã có Diễm Quân Ly ở đây, Thương Viêm đương nhiên là ngồi ở ghế phó lái, nhìn Diễm Quân Ly động tác chuẩn xác mà bẻ lái, lui về phía sau, đi tới, động tác không hề lo lắng đến việc hư xe nên rất mạnh mẽ và dứt khoát, trong lòng Thương Viêm không khỏi phát ra một tiếng cảm thán.

Người này ah~, quả nhiên mình còn cách rất xa QAQ.

Thương Viêm ở bên cạnh chỉ đường, nhìn đống kho hàng xuất hiện trước mặt mà lòng không khỏi kích động, cậu biết vật tư mà La Dịch Di cho cậu chiếm ước chừng 5 kho lớn, hiện tại La Dịch Di nhất định rất hối hận vì đã dùng nhiều vật tư như vậy đi đổi lấy cổ phần.

Cậu không cần nghĩ cũng biết, La Dịch Di đối với tình huống ngoài ý muốn này có thể nhanh chóng khôi phục tâm tình, nhưng đối với việc tang thi thì không có biện pháp đối phó.

Ai biểu trước đó bà tính kế tôi, giờ thì tới lúc bà nghèo túng rồi đó. Thương Viêm nở một nụ cười gian...

20. Chương 20: Đồng Bạn

Diện tích nơi đây không tính là nhỏ, vật tư Thương Viêm đổi đều nằm trong đó. Mục tiêu của cậu là năm kho hàng lớn trước mắt. Thương Viêm còn thông minh đưa ra yêu cầu phân loại rõ ràng, thuận tiện cho việc thu thập.

Hơn nữa chỗ này cách viện an dưỡng rất gần, tốn hơn mười phút chạy xe là tới, hiện tại bọn họ đang thu thập một cách bừa bãi.

Thương Viêm nhìn đồ vật rực rỡ muôn màu, giao dịch cùng La Dịch Di quả nhiên là chính xác. Diễm thị chủ yếu kinh doanh thương mại, cho nên chủ sự như La Dịch Di đi thu thập vật tư, thì dù số lượng khổng lồ cũng không ai cảm thấy khác thường. Làm như vậy càng khiến La Dịch Di bận rộn thu thập mà không rảnh bận tâm cậu.

Hiệu quả của việc thu thập một cách bừa bãi rất là rõ ràng, bất luận là không gian của Thương Viêm hay của Diễm Quân Ly mỗi lần liếc mắt nhìn lại thì nhiều thêm không ít vật tư, còn kho hàng thiếu bớt container đựng hàng, lòng Thương Viêm bây giờ nhộn nhạo cảm giác thành tựu.

Không gian hư vô là bàn tay vàng của nhân vật chính, trong tiểu thuyết loại Mary Sue thì làm gì có vụ tiêu hao tinh thần lực gì đó, cho nên mặc dù không ngừng bỏ đồ vật vào không gian, Diễm Quân Ly cũng không có bất cứ mệt mỏi gì.

Lại nói tới Thương Viêm, máu của cậu tuy đã tiến nhập vào ngọc giới, cũng có thể cảm nhận được liên hệ với không gian, nhưng cậu không có cách nào sử dụng không gian. Điều này khiến cậu có chút buồn bực, làm hại cậu nôn nóng muốn vào không gian, đáp án nhất định ngay ở bên trong.

Chính là cậu "không biết" không gian hư vô có thể cho người đi vào, cậu phải nói với Diễm Quân Ly như thế nào bây giờ? Đáp án ngay ở trước mặt nhưng không thể nào biết tới, thật sự rất ức chế.

Thu thập xong, hai người quay trở về Hummer. Căn cứ những gì Diễm Quân Ly đã nói, hiện tại bọn họ sẽ đi gặp thủ hạ trước kia của BOSS, nghe nói là hai người trung thành và rất tận tâm. Có thêm đồng bọn, Thương Viêm dĩ nhiên vui lòng, tuy rằng bọn họ có khả năng đối với cậu tồn trữ thành kiến, nhưng cậu tin tưởng biến hóa từ cậu sẽ thay đổi suy nghĩ của họ.

Tuy thế, cậu vẫn đem hai đồng bọn này nghĩ quá đơn giản.

Lúc Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng nhìn thấy Diễm Quân Ly thì hết sức hưng phấn, Thương Viêm có thể nhìn thấy trên mặt bọn họ là tươi cười xuất phát từ trái tim.

Mà Diễm Quân Ly thì có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, theo thời gian thanh tỉnh của BOSS càng dài, Thương Viêm càng có thể nhìn thấy rõ ràng tàn nhẫn cùng thô bạo trong đáy mắt y. Bộ dáng Diễm Quân Ly mặt không đổi sắc làm y có cảm giác khó tiếp cận, khí tức quanh thân trở nên mờ mịt khó phân biệt.

Nhìn Diễm Quân Ly bây giờ, Thương Viêm có chút rối rắm, nếu cậu không xoát hảo cảm thì sẽ xuất hiện tình huống gì? Khúc mắc này bị Thương Viêm đặt ở đáy lòng, chính cậu cũng chưa từng chú ý tới.

Nhận thức của Diễm Quân Ly đối với hai thủ hạ trung thành là như nhau, trong hai năm qua, y có thể nằm ở viện an dưỡng cao cấp này, công lao của hai người đó quả thật không ít.

Kỳ thật La Dịch Di chịu an bài viện an dưỡng tốt như vậy cho y là vì trong tay hai người này có một ít nhược điểm chí mạng của Diễm thị. Dù sao tập đoàn càng lớn thì càng có nhiều nhược điểm, bởi vậy thành công đạt thành hiệp nghị với La Dịch Di.

Bất quá y không tính đón thêm người nào nữa. Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên là cô nhi, là cùng cô nhi viện với y, chứ không phải y là người tốt gì cho cam. Tuy rằng trước đó, y cũng có không ít người trung thành, có năng lực, nhưng con người là ràng buộc, y cũng không vì vậy tự tìm thêm phiền toái.

Mà khi Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên nhìn thấy Thương Viêm, tràng cảnh coi như ấm áp phút chốc bị phá hư, khuôn mặt xán lạn tươi cười liền biến thành châm chọc mỉa mai.

"Ly thiếu gia, tên khốn kiếp này cũng có thể tin?" Lưu Sở Thiên cà lơ phất phơ châm chọc Thương Viêm rõ ràng.

Lưu Sở Thiên một đầu tóc hồng làm Thương Viêm nhận ra gã là ai. Lưu Sở Thiên dáng người to lớn, màu da cổ đồng, eo cong lưng thẳng nói cho Thương Viêm người nọ tới từ quân đội, không chút che dấu tình cảm trong ánh mắt cùng khí tức trương dương, làm gã có vẻ cuồng dã không câu nệ, phóng đãng gợi cảm. Trong Đế Vương Mạt Thế cũng có viết về người này, xuất thân bộ đội đặc chủng được BOSS trọng dụng.

Mà một người Diễm Quân Ly tín nhiệm nữa là Lâm Lăng, anh ta hiện tại đang đứng một bên hưng trí mà mỉm cười nhìn Thương Viêm. Tuy rằng ánh mắt kia vẫn có chút khinh thường, nhưng anh ta thật thông minh che giấu nó đi.

Lâm Lăng mang kính mắt có viền, mới nhìn qua là một người ôn hòa, tuy nhiên người nào hiểu rõ anh ta thì biết nụ cười kia tuyệt đối không thể tin. Mâu quang hàm ý cười, ngẫu nhiên hiện lên một tia tinh quang làm người ta hiểu anh ta không hiền hòa như bề ngoài.

Lâm Lăng cũng không phải loại người có chút tùy tiện như Sở Thiên, nếu Ly thiếu gia có thể đem Diễm Quân Mạc theo tới đây thì đã nói lên, Diễm Quân Mạc này là được Ly thiếu gia tiếp nhận, hiện tại tên ngu ngốc kia nói như vậy không phải là nghi ngờ quyết định của Ly thiếu gia sao.

Sắc mặt của hai người này khiến Thương Viêm trở nên có chút kỳ quái và nghiêm túc. Cậu lẽ ra nên đoán được, trong Đế Vương Mạt Thế , sau này BOSS căn bản không tín nhiệm bất luận kẻ nào, mà dẫn tới kết quả như thế chính là vì bọn họ, bị hai đồng bạn duy nhất mà mình từng tin tưởng phản bội.

Hai người kia cư nhiên từ bỏ đại BOSS, nhào vào ôm ấp của Chung Hư Lữ. Nghĩ đến đây, ánh mắt Thương Viêm biến lạnh, con ngươi đen trở nên vô tình.

"Sở Thiên." Chú ý tới sắc mặt em trai nhà mình càng ngày càng kém, Diễm Quân Ly ẩn ẩn có chút bất mãn với Lưu Sở Thiên, nhẹ giọng kêu tên gã.

Ngữ khí đạm mạc, ánh mắt lạnh lẽo làm Lưu Sở Thiên ngẩn ra. Gã mặc dù là tùy tiện, nhưng một chút cũng không ngốc, lập tức thu hồi ánh mắt khinh thường của mình. Hơn nữa dị năng Diễm Quân Ly cao hơn rất nhiều, trong lúc vô tình phóng ra uy áp làm Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều không tự chủ mà run rẩy.

Ly thiếu gia, hình như tức giận? Hơn nữa lệ khí cũng càng ngày càng nặng? Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đều kinh nghi nhìn Diễm Quân Ly, mà Thương Viêm đang suy nghĩ cũng phục hồi tinh thần.

"Tiểu Mạc là em trai của tôi." Chỉ một câu liền chứng minh địa vị của Thương Viêm trong lòng Diễm Quân Ly, nếu ngay cả Ly thiếu gia cũng thừa nhận em trai này, vậy bọn họ còn có thể nói gì.

"Các anh có thể bảo chứng sẽ trung thành với anh tôi sao?" Trong tình trạng cả ba lom lom quan sát nhau, Thương Viêm là người đầu tiên đánh vỡ cục diện bế tắc. Thương Viêm thẳng mắt nói rõ cùng hai người Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên. Lúc bọn họ nghe thấy tên gia hỏa trong dĩ vãng luôn xem là địch nhân kia dám nghi ngờ độ trung thành của họ với Ly thiếu gia, sao có thể không sinh khí.

Đến ngay cả Diễm Quân Ly nghe Thương Viêm nói cũng khẽ nhíu mày, Tiểu Mạc làm như vậy, chắc chắn sẽ khiến cho ấn tượng của bọn họ đối với Tiểu Mạc càng ngày càng kém, y phát hiện mình cư nhiên sẽ quan tâm đến việc thủ hạ mình đối tiểu Mạc căm thù.

Chính là khi ba người – kẻ thì tức giận kẻ thì nghi hoặc, nhìn về phía Thương Viêm, lửa giận gì đó đều biến mất không thấy bóng dáng, ngược lại là từng đợt quỷ dị cùng quái nghi.

Thương Viêm nhìn Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng, ánh mắt thật kiên định, cũng thật khẳng định, giống như là đã nhìn thấy bọn họ phản bội, hoàn toàn làm người chung quanh không nhận ra được cảm xúc. Không nghe thấy câu trả lời, Thương Viêm hỏi lại lần thứ hai.

"Các anh có thể bảo chứng bản thân sẽ vĩnh viễn trung thành với Diễm Quân Ly?" Hai mắt Thương Viêm giống như ánh trăng tỏa sáng giữa trời đêm, lãnh ngạo không hề pha chút tạp chất, đem bóng dáng Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng khắc trong đó, giống như có thể nhìn thấy tương lai.

Trên người Thương Viêm không có chút lệ khí nào, nhưng thành công đem hai người kia sinh ra cảm giác không thể chậm trễ, đặc biệt là Lưu Sở Thiên, gã có thể phát giác ra ánh mắt Thương Viêm phần lớn là chăm chú vào gã.

Trong Đế Vương Mạt Thế , hai người này tại lần thất bại đầu tiên của BOSS đã nảy sinh ý tưởng "bỏ gian tà theo chính nghĩa". Cuối cùng Lưu Sở Thiên thành công phản bội, không chỉ đem chỗ BOSS đặt vật tư nói cho Chưng Hư Lữ, mà còn thành công leo lên chức thủ hạ mà Chung Hư Lữ xem trọng nhất.

Còn Lâm lăng thì bị giết chết, bất quá anh ta vẫn bị gắn cái mắc phản bội. Thương Viêm nghi ngờ rằng, bởi vì Tiết tháo viết tới một nửa thì cảm thấy đã có La Dịch Di khôn khéo, Lâm Lăng không còn là tồn tại tất yếu nên mới cho anh ta chết đi.

"Tôi làm sao có thể phản bội Ly thiếu gia!" Lưu Sở Thiên rốt cục từ trong ánh mắt Thương Viêm phục hồi tinh thần, bất quá giọng nói đã không còn khinh thường cùng coi rẻ.

"Tôi cũng tuyệt không phản bội Ly thiếu gia." Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên liếc nhau, đều có thể nhìn ra kinh ngạc từ đối phương.

Người này, thay đổi.

"Nhớ kĩ lời các anh đã nói." Thương Viêm cảnh cáo hai người, chính là ai cũng không thể phát hiện lập trường này hình như đã thay đổi. Sau này, khi hai người nhớ tới thời gian mình cư nhiên bị "lừa dối" mà âm thầm hối hận, thật có lỗi với một thời anh minh của họ.

Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly một cái, cậu hỏi như vậy là có nguyên nhân, dị năng của BOSS thật đặc biệt, cho dù không sử dụng thì chỉ cần người cấp bậc không cao hơn y, nói dối trước mặt BOSS đều sẽ bị phát hiện.

Cậu tin tưởng, trong Đế Vương Mạt Thế , BOSS vì hai người này phản bội có phản ứng lớn như vậy, cho nên bây giờ mà họ tồn trữ tư tâm, thì cho dù là BOSS, sắc mặt cũng sẽ có chút biến hóa. Bất quá, lúc này xem ra hai người họ thật sự trung thành với BOSS, ít nhất là hiện tại.

Vậy đến tột cùng là cái gì làm hai người này nảy sinh tâm tư phản bội?

"Chúng ta cứ giám thị cho nhau đi, các anh không tin được tôi, tôi cũng không tin các anh, như thế nào?" Lần này cậu nhất định sẽ tìm ra lí do phản bội của họ, tuyệt đối sẽ không làm BOSS mất đi hai trợ thủ đắc lực.

"Cứ vậy đi." Diễm Quân Ly giải quyết dứt khoát, đoạn tuyệt đường lui của ba người. Hai người kia dù bất mãn cũng sẽ không có ý kiến, huống chi bọn họ cũng tán thành đề nghị này.

Thương Viêm cường thế như vậy làm Diễm Quân Ly hồi tưởng lúc cậu gỡ xuống camera. Tuy rằng y không nhìn thấy, nhưng cũng không trở ngại y nghe được rõ ràng, trong lòng ấm áp, có lẽ y có thể lại tin Tiểu Mạc một chút.

21. Chương 21: Trước Ăn Bữa Cơm Đã

Ọt ọt … Ọt ọt …" lúc này, không biết âm thanh kia là từ bụng ai phát ra, nhưng mọi người xung quanh đều biết rõ đây là cái âm thanh gì, thời điểm mọi ánh mắt đều tập chung trên người Thương Viêm, cậu thật xấu hổ mà đỏ mặt một chút.

Cậu cũng không bưu hãn như BOSS, cậu đã chẳng ăn gì suốt một ngày rồi, lúc trước vì quá mức hưng phấn, cho dù nhìn thấy thực vật cũng chỉ là nghĩ đem vào không gian, căn bản là không nghĩ đến đưa vào trong miệng một chút, nghĩ lại mà Thương Viêm thấy mình có chút… ngu?

Bất quá vì âm thanh xấu hổ này mà làm cho không khí nghiêm túc nãy giờ trở nên thoải mái không ít. Mà mặt bánh bao Thương Viêm, làm Diễm Quân Ly nhớ tới chuyện phát sinh vào lần đầu tiên mà Thương

Viêm đến phòng bệnh. Đó quả nhiên là thời gian khiến người ta khó quên, lần đầu tiên bị người ta nhéo hai má đến đỏ bừng.

Sau đó cứ như vậy, tay y trước sự kinh ngạc của Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, cộng với ánh mắt u oán của Thương Viêm mà càng đến gần khuôn mặt Thương Viêm, nhéo một cái

~"Ca, buông tay." Cứ thế, Diễm Quân Ly dường như là vô ý thức mà hướng Thương Viêm lộ ra một loại tín nhiệm nhợt nhạt, điều này làm cho lá gan của Thương Viêm bắt đầu mập ra, có ý đồ thoát khỏi ma chưởng của Diễm Quân Ly, chỉ đáng tiếc cấp bậc quá thấp, sau đó liền bị một câu của Diễm Quân Ly ép tới gắt gao.

"Trách không được lúc trước em muốn niết má anh như vậy, xúc cảm thật không tồi." Khuôn mặt cười như không cười của Diễm Quân Ly đã thành công làm cho biểu tình của Thương Viêm cứng ngắc. Thương Viêm nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy BOSS liền hung hăng nắn nhéo, cảm thấy lúc này nên lơ đi là tốt nhất, tuy nhiên lực đạo càng ngày càng lớn là như thế nào vậy?!!!

Diễm Quân Ly hiểu được hành động này của y rất trẻ con, thậm chí bản thân y cũng biết rằng có gì đó không ổn, nhưng dưới tình huống không có người ngoài như vầy, nắn nắn niết niết vài lần thì cũng có thể.

Sau đó động tác của y cũng làm cho hai người đã đi theo Diễm Quân Ly bảy năm sợ ngây người. Phải biết khi bọn họ nhìn thấy Diễm Quân Ly thì y luôn nghiêm mặt, chưa từng thấy qua biểu tình sinh động như vậy, cũng gián tiếp chứng minh địa vị của Diễm Quân Mạc trong lòng y.

Nhìn đứa em trai nhà mình đánh bạo mà dùng ánh mắt u oán trên người y, ý cười trong mắt Diễm Quân Ly càng đậm thêm một ít. Tiếp đó Diễm Quân Ly nhìn đến Lưu Sở Thiên bởi vì biểu hiện của y mà kinh ngạc đến ngây người, dùng ánh mắt mà phân phó cái gì đó.

Lưu Sở Thiên hoàn hồn một cái, nhưng lúc này Diễm Quân Ly đã dời tầm mắt đi. Ly thiếu gia sai gã làm cái gì nha?

Hửm, Ly thiếu gia phân phó gì vậy? Lưu Sở Thiên dùng tay huých huých Lâm Lăng. Sau đó, Lâm Lăng dùng ánh mắt ngạc nhiên trả lời Lưu Sở Thiên: Ly thiếu gia gọi cậu đi nấu cơm.

…

Lưu Sở Thiên là thủ hạ đa công dụng của Diễm Quân Ly, gã có thể nấu ra những món ăn tốt nhất cho Diễm Quân Ly dùng. Vì thế, khi Thương Viêm nhìn đến một bàn đầy đồ ăn, ánh mắt nhìn Lưu Sở Thiên khó tránh khỏi có một chút kỳ dị, không thể tưởng được tên Lưu Sở Thiên kia cũng là một cô dâu nhỏ hiền lương.

"Cậu đến tột cùng là có ăn hay không!" Lưu Sở Thiên bị Thương Viêm nhìn chằm chằm thì rất không được tự nhiên, gã hét lớn một tiếng muốn Thương Viêm thu liễm loại ánh mắt như muốn trồng một đóa hoa trên mặt gã kia.

"Lỗ tai cậu đỏ." Không nhìn đến lửa giận của Lưu Sở Thiên, Thương Viêm bình tĩnh nói ra sự thật, ánh mắt rõ ràng rất vô tội, lông mi dài che chắn ý cười trong đó. Thương Viêm không sợ hãi chút nào mà chọc giận Lưu Sở Thiên, dù sao có BOSS ở bên cạnh mà, tiểu yêu quái tránh xa.

Sở Thiên phản ứng rất nhanh, nghe Thương Viêm nói liền theo bản năng mà dùng tay sờ lỗ tai, khi gã ý thức được hành động của mình mới phát hiện động tác vừa rồi ngu xuẩn cỡ nào, điều này làm cho màu đỏ trên lỗ tai của Lưu Sở Thiên lan đến cả khuôn mặt cứng rắn.

"Dùng cơm." Nhìn thấy Lưu Sở Thiên sắp xù lông, Lâm Lăng liền gắp lấy rau cần, sét đánh không kịp bưng tai mà bỏ vào miệng của Lưu Sở Thiên, đó là món ăn mà Lâm Lăng thích nhất, nhưng Lưu Sở Thiên lại ghét nhất.

Tuy rằng Lâm Lăng đút rất nhanh, bất quá cũng vô pháp khiến cho Lưu Sở Thiên bỏ được thói quen kén ăn của gã. Tại quân đội thì còn tốt, không có điều kiện để kiêng kỵ, nhưng dưới tình huống có điều kiện thì Lưu Sở Thiên so với thiếu gia con nhà giàu còn muốn kén ăn hơn.

"Lâm Lăng!" Một hơi đem rau cần từ trong miệng nhả ra, từ trong thanh âm thì biết chắc chắn gã đã nghiến răng nghiến lợi rất nhiều, gã dám đánh cuộc rằng Lâm Lăng là đang cố tình chọc tức gã cho nên mới làm

vậy.

Mắt nhìn thấy Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng muốn đánh nhau, Diễm Quân Ly không nói một lời, chỉ dùng một ánh mắt nhẹ nhàng mà lướt qua, khí thế dâng cao làm cho hai người kia lập tức nhụt chí, trở thành cừu nhỏ, nhưng từ trong ánh mắt bọn họ thì có thể nhìn thấy được hai người vẫn còn muốn tiếp tục.

Mà nguyên nhân phát sinh —— Thương Viêm, thì bị hai người này xem nhẹ. Không phát hiện thái độ Ly thiếu gia đối với cậu ta sao? Bọn họ có ngu mới dám đi trêu vào.

Đối với Diễm Quân Mạc, hiện tại cũng không thể nói rõ là chán ghét. Lúc trước bọn họ xem Diễm Quân Mạc là kẻ địch, đó là bởi vì cậu ta khi ấy đứng chung phía với kẻ thù, cho nên bọn họ đối với cậu căm thù, nhưng thật ra cậu ta căn bản không làm cái gì quá đáng đối với Ly thiếu gia.

Bởi vậy bọn họ có khả năng tiếp thu Diễm Quân Mạc, đồng thời vừa rồi biểu hiện của Ly thiếu gia cũng làm cho bọn họ sinh ra thay đổi rất lớn đối với Diễm Quân Mạc, có lẽ Diễm Quân Mạc sẽ có biểu hiện vượt ngoài dự liệu của bọn họ. Bọn họ bắt đầu có chút chờ mong.

Mà cảm giác của Thương Viêm đối với hai người này cũng không phải quá tệ, tuy nhiên có thể tiếp thu bọn họ hay không lại là một chuyện khác, lý trí trên hết vẫn đối bọn họ nghi ngờ. Bất quá lần này hệ thống cũng không có bất luận phản ứng gì, ngược lại làm cho cậu đối với hai người này ôm hy vọng.

Bất luận là Chung Hư Lữ hay là La Dịch Di thì hệ thống đều biểu hiện ra chán ghét, bởi vì đó là địch nhân của BOSS, đây không phải là có thể chứng minh Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều đứng ở bên cạnh BOSS đến cuối cùng hay sao?

Ánh mắt của Thương Viêm trầm tĩnh mà đảo qua cái cảnh tượng "vui vẻ hòa thuận" lúc này, Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng bởi vì BOSS bên người bỏ đi bề ngoài hoa lệ mà hé ra bộ dáng chân thật một chút, trong con ngươi của BOSS cũng toát ra bình tĩnh thản nhiên

Bản thân cậu cũng hơi chút thả lỏng, áp lực khi xuyên qua cùng với mạt thế đến đã giảm không ít. Cậu bắt đầu hy vọng có thể tiếp tục duy trì như vậy, hy vọng mình có thể triệt để thay đổi nội dung vở kịch trong Đế Vương Mạt Thế .

"Tiểu Mạc?" Mất mát của Thương Viêm rất dễ dàng bị Diễm Quân Ly phát hiện, Diễm Quân Ly nhăn mày lại, đang nói rõ y có chút không vui. Y tựa hồ không thích Tiểu Mạc có loại thất thần bi ai này.

Diễm Quân Ly nói làm hai người đang "thâm tình nhìn nhau" cũng quay về phía Thương Viêm, Thương Viêm hơi chút kinh hãi, lập tức triển khai khuôn mặt tươi cười để ứng phó.

"Em chỉ là có chút lo lắng về tang thi, đây là mạt thế." Thương Viêm tươi cười có chút miễn cưỡng, vừa vặn cậu cũng nói thật lo lắng trong lòng ra.

Thương Viêm vừa nói thì Diễm Quân Ly liền biết Thương Viêm đang nói dối, nhưng y vẫn không vạch trần, mỗi người đều sẽ có những thứ mà bản thân muốn che giấu, không ảnh hưởng đến toàn cục thì cũng không có gì, chính là trong lòng của y lại ẩn ẩn khó chịu, là xảy ra chuyện gì?

Trên bàn bắt đầu trầm mặc, mỗi người cũng đang tự hỏi về vấn đề mà Thương Viêm đề xuất. "Các cậu biết được những gì?" Diễm Quân Ly mở miệng, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đương nhiên là vui lòng mà vì Diễm Quân Ly cung cấp tin tức.

"Tang thi giống như là XX trong phim ảnh, chúng nó sẽ không mệt nhọc, sẽ không đau đớn, là cái xác không hồn. Dựa vào thính giác cùng thứ cảm ứng nào đó đối với người sống mà kiếm ăn, tạm thời không có xuất hiện động vật cùng thực vật biến dị."

Lưu Sở Thiên cảnh giác liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái, tuy rằng gã đã không còn ghét người này, nhưng với gã mà nói người này vẫn là một người xa lạ. Bởi vì Ly thiếu gia không để cho gã có thời gian lảng tránh, nên gã mới có thể nói trước mặt như vầy.

"Hiện tại xã hội rất hỗn loạn, tuy rằng thông tin không dùng được. Nhưng từ tình huống trên đường là có thể biết, không có người trấn áp bạo động. Cướp đoạt không trật tự đã nói lên, nước Z hoàn toàn bị công hãm." Nói đến chính sự, biểu tình của Lâm Lăng nghiêm túc, ánh sáng đen tối trong mắt làm cho người khác biết tình huống không chút gì khả quan.

"Chúng tôi ở đây tương đối hẻo lánh, tình huống biết đến cũng không phải rất nhiều." Lâm Lăng chen vào.

Nơi này là khu mới quy hoạch, bởi vì viện an dưỡng của Diễm Quân Ly gần đây cho nên hai người mới ở lại. Đồng thời nơi đây cũng thuộc dạng cao cấp, nhân khẩu ít, cho nên bọn họ không rõ lắm tình huống ở nội thành.

"Sau khi chúng tôi tỉnh lại, Văn Cẩu có đề nghị đi thu thập vật tư, bởi vì đến sớm cho nên mang về không ít lương thực. Hơn nữa chúng tôi không biết nước có bị nhiễm hay không, bởi vậy hiện tại đều dùng là nước khoáng."

Lưu Sở Thiên nói xong, liền lấy ra một cái chìa khóa cắm vào ổ khóa vặn vẹo, đẩy ra cửa phòng gỗ, có thể thấy bên trong là vật tư được xếp ngay ngắn chật chội. Mà chiếm cứ không gian lớn nhất chính là một bình nước lớn.

Nơi đây này là một gian hai phòng, nhưng Lâm Lăng bọn họ không ngu ngốc mà đem vật tư đặt ở phòng khách, bọn họ đem chúng đặt trong một cái phòng kín, hai người chung một phòng, như vậy cũng tăng thêm an toàn cho mạng sống.

Không thể không nói, Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên cẩn thận là tốt, cẩn thận cũng là tất yếu. Tuy rằng chỉ là việc nhỏ, nhưng từ loại việc nhỏ này mà Thương Viêm có thể rõ ràng nguyên nhân Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng có thể đứng tại bên người Diễm Quân Ly.

Trong Đế Vương Mạt Thế , nước thật sự là bị nhiễm, điều này cũng dẫn đến nhân loại càng ngày càng ít, xuất hiện tình huống quá nhiều tang thi chiếm cứ xã hội, may mắn tình trạng này chỉ xuất hiện trong một thời gian ngắn vào trung kỳ.

Mà cái sự tình đột phát không chút logic này xuất hiện cũng bởi vì Chung Hư Lữ, làm cho Chung Hư Lữ được đến bàn tay vàng ‹tinh lọc nguồn nước›, gián tiếp đem một số lượng lớn người sống sót đang cư trú bên BOSS chạy sang ôm chân Chung Hư Lữ.

Nghĩ vậy, Thương Viêm liền quyết định nhất định phải đem cái bàn tay vàng kia biến thành bàn tay đen…

Lúc này, Diễm Quân Ly gặp được vật tư, tay theo thói quen mà duỗi ra phía trước, nhưng cũng may y đúng lúc nhịn được, hơi đảo qua ba người ở đây, cuối cùng dùng mắt ra hiệu cho Thương Viêm.

Toàn bộ chú ý đều trên người Diễm Quân Ly, Thương Viêm rất dễ dàng mà phát hiện được ánh mắt này, Thương Viêm chỉ hơi suy tư liền hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly. Thương Viêm dưới ánh mắt nghi hoặc của Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng, đi đến trước vật tư, tay nhỏ bé duỗi ra, tất cả vật tư kia đều bị Thương Viêm thu vào không gian bên trong.

"Dị năng!" Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng trăm miệng một lời, ngay cả khiếp sợ bên trong cũng đều giống nhau y đúc. Bọn họ tại thời điểm nhìn thấy tang thi đã cảm thấy có khả năng xuất hiện dị năng như trong tiểu thuyết hay không, hiện tại vừa thấy liền đoán rằng đây là dị năng không gian.

"Tôi biết mà, mạt thế, tang thi đều xuất hiện, dị năng làm sao có thể không đu theo chớ." Lưu Sở Thiên nhìn thấy Thương Viêm hư không mà đem đồ vật biến mất, thì bước lên nhìn một chút. Thương Viêm cũng sẽ không để ý, bởi vì lòng tự trọng của cậu đang được đề cao.

Thấy biểu tình hâm mộ của người khác thật là thích ah~~!

Y biết năng lực không gian này là trước mạt thế Tiểu Mạc đã có, cho nên không gian của Tiểu Mạc tuyệt đối không phải là dị năng.

Bất quá, dị năng sao?… Con ngươi đen của Diễm Quân Ly ẩn ẩn một chút lóe sáng, có lẽ nên nghiên cứu thử một phen.

22. Chương 22: Ngủ

Tuy rằng Lưu Sở Thiên thực không muốn thừa nhận cái tên gia hỏa hiện giờ trở nên thông minh lại có chút ác liệt này, nhưng không gian của cậu ta đích thật là hữu dụng vô cùng, trong mắt cũng nhiều thêm một chút chờ mong.

Mà Lâm Lăng thì càng không cần phải nói, tinh quang trong hai mắt đang nói cho những người khác biết anh đang tính toán đến những ích lợi mà Thương Viêm có thể mang đến.

Bất luận là thời điểm gì, con người cũng không có khả năng sinh tồn nếu thiếu thức ăn, đồng thời con người còn có khuynh hướng cướp đoạt, hiện tại đặt trong không gian vừa an toàn lại tiện nghi.

"Tiểu Mạc, sau này vất vả cho cậu~" Lâm Lăng đột nhiên trở nên hòa ái dễ gần, Thương Viêm có cảm giác mình nhất định là đang mơ.

"Không gian của cậu còn nhiều hay ít?" Giọng điệu Lưu Sở Thiên lập tức trở nên không chút khách sáo, làm cho Thương Viêm thiếu chút nữa sặc nước miếng của chính mình. Hai người này không phải lòng phòng bị rất lớn hay sao? Vì lý do gì mà dễ dàng tin tưởng cậu như vậy, loại tiết tấu muốn giao cho cậu bảo tồn hết tất cả vật tư là như thế nào đây?

"Đại khái là gấp hai lần phòng này." Tuy rằng Thương Viêm nghĩ như thế, nhưng vẫn trả lời vấn đề của Lưu Sở Thiên. Chỉnh lý của Hệ thống khiến cho không gian của cậu dư ra được một chút, đương nhiên hiện tại cu li hệ thống vẫn còn đang chỉnh lý.

Ánh mắt của Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng cùng lúc lòe lòe tỏa sáng. Tuy rằng không gian không phải rất lớn, nhưng có thể để không ít đồ vật, chủ yếu hơn là vật tư không cần chiếm cứ không gian trong xe.

Mà đứng một bên, khóe miệng của Diễm Quân Ly hơi nhếch lên, xem ra hiện tại Sở Thiên cùng Lâm Lăng đã thử tín nhiệm Tiểu Mạc, y hiểu rất rõ, đối với một đội ngũ mà nói, thứ quan trọng nhất đó chính là nhân tâm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, Thương Viêm theo chân Diễm Quân Ly bước vào nhà. Nơi này chỉ có hai phòng, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên một gian, dĩ nhiên Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly một gian.

Không biết rằng, hành động của Diễm Quân Ly đã khiến Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng dâng lên tâm tư khác. Điều này cũng làm cho ngày sau, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đối với biểu hiện đệ khống (*) của Diễm Quân Ly đã có chuẩn bị tâm lý sẵn.

"Nhìn thấy không?" Lưu Sở Thiên có chút không theo kịp, nhìn hai bóng dáng đã đi mất, lông mày của gã nhíu chặt, nói rõ lên tính không xác định đối với chuyện này.

"Mắt có vấn đề là một chuyện không tốt đâu, hiện tại là mạt thế rồi đó." Lâm Lăng có chút tiếc nuối nhìn Lưu Sở Thiên, nhưng anh hiểu được, đây là câu nói giỡn để dời đi sự chú ý của bản thân.

"Miệng anh chẳng nói ra được lời nào hay, chỉ có mỗi mình tôi là chịu đựng được thôi." Ngược lại, Lưu Sở Thiên cũng không tức giận, mỉm cười liếc mắt nhìn Lâm Lăng một cái, cào cào mái tóc đỏ lửa của mình cho đến khi nó bù xù.

"Tôi mặc kệ."

"Vâng vâng vâng, chỉ có cậu chịu được tôi. Thuần M~ "

Ly thiếu gia bài xích người khác đến độ nào, Lâm Lăng so với bất kỳ ai cũng đều rõ ràng hơn, bởi vì Sở Thiên có năng lực nên gã phải thường xuyên ra ngoài làm việc, chỉ còn một mình anh ở bên cạnh Ly thiếu gia mà thôi.

Cho nên anh biết rất rõ về việc Ly thiếu gia không thích người khác ở cạnh bên người, đã đi theo Ly thiếu gia nhiều năm như vậy mà anh còn chưa được bước chân vào phòng y nửa bước, thế mà hiện tại y lại cùng người kia ở chung một phòng.

Lâm Lăng ép buộc bản thân dời đi lực chú ý, anh hiểu được rằng Ly thiếu gia sẽ không để cho một thủ hạ can thiệp quá sâu vào việc của y, vì thế "Thuần M" Lưu Sở Thiên liền trở thành mục tiêu mà Lâm Lăng dời đi sự chú ý.

"Lâm Lăng!" Lưu Sở Thiên định trở về phòng, bỗng dưng thu chân lại xoay sang hướng Lâm Lăng, "Anh đừng có quá kiêu ngạo!" Lưu Sở Thiên đè thấp thanh âm rống vào mặt Lâm Lăng, gã không thể làm phiền đến Ly thiếu gia nghỉ ngơi.

"Sẵn sàng phục vụ." Lâm Lăng biết Lưu Sở Thiên cũng đang cần một biện pháp để dời đi lực chú ý, vì thế hai người rất nhanh sát nhập lại thành một —— đánh nhau.

Mà ở một căn phòng khác, Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm đang chứng thực chuyện… giữa nam nam với nhau (trong truyện đam mỹ) cũng có khả năng hoàn toàn đắp chăn mà nói chuyện phiếm.

Thương Viêm nằm trên giường, cứng ngắc mà nằm trên giường. Căn phòng này có nhà vệ sinh riêng, hiện tại BOSS đang ở trong đó tắm rửa, còn bản thân cậu thì đem mình chà lau sạch sẽ sau đó leo lên giường chờ.

Sao lại có "cảm giác" nằm chờ bị thông thế này?

[ở đây tác giả dùng từ "dắt lừa thuê" = đồng âm với cảm giác]

Nhìn bóng hình thấp thoáng phía sau cửa, Thương Viêm lại nhớ tới lúc sáng nhìn thấy thân thể của Diễm Quân Ly, khuôn mặt thật không có tiền đồ mà đỏ ửng cả lên.

Thuần khiết một chút đi, Thương Viêm! Trong lòng Thương Viêm đang thầm mắng nhiếc bản thân, vì cái gì trước khi xuyên qua lại xem bộ Gia là thụ, cưng là công .

Khi đó cậu đang đói truyện, chỉ muốn tìm một quyển tiểu thuyết để thư giải tâm linh mỏng manh mà thôi.

Khi đó cậu cũng chẳng cảm thấy gì, cậu tự biết rõ bản thân là thẳng, sẽ không sợ bị truyện đồng hóa, cậu chỉ là tò mò nam nam thì "làm" bằng cách nào. Nhưng hiện tại, cậu đã bắt đầu thống hận bản thân ti tiện và não tàn.

"Kẽo kẹt ~" tiếng mở cửa nhẹ nhàng khiến cho Thương Viêm bừng tỉnh khỏi YY không lành mạnh của mình. Lúc này, Diễm Quân Ly đã thay một bộ quần áo khác, không có áo khoác, càng phô ra thân thể thon dài và rắn chắc.

"Còn chưa ngủ?" Ngữ khí của Diễm Quân Ly so với buổi sáng vẫn giống y như nhau, nhưng thấp thoáng trong ấy là chút gì đó tùy ý.

"Ừm, đúng rồi, Ca. Vì lý do gì mà thái độ của Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đối với em bỗng dưng thay đổi nhanh vậy?" Cái nghi vấn này vẫn luôn xoay quanh trong đầu cậu, Thương Viêm nhỏm dậy ngồi xếp bằng, dùng cái nghi vấn mà bản thân cảm thấy rất hứng thú để hòa tan đi suy nghĩ YY không lành mạnh kia.

"Vốn dĩ địch ý của bọn họ đối với em là do em đi theo La Dịch Di, nhưng hiện tại em đi theo anh, phần địch ý này cũng theo đó mà tan biến mất." Diễm Quân Ly ngồi trên giường, đem Thương Viêm vừa mới ngồi dậy đè xuống, bản thân cũng nằm bên cạnh cậu.

Ngọn đèn vừa tắt thì ánh trăng ngoài cửa sổ đã nhanh chóng xuyên thấu vào phòng, khiến Thương Viêm và Diễm Quân Ly nhìn qua giống y như là đôi anh em bình thường đang thản nhiên nói chuyện phiếm.

"Hơn nữa em hé lộ năng lực cho bọn họ thấy, đó xem như là em đang tung cành ô liu tín nhiệm, cho dù bọn họ chỉ xem trọng không gian thì thái độ cũng sẽ đối với em tốt hơn, cộng thêm việc, trong mắt bọn họ thì anh rất là tin tưởng em."

[Nhánh ô-liu: bắt nguồn từ thần thoại Hy Lạp, chỉ sự hòa bình]

Nói đến đây, Diễm Quân Ly cũng chẳng thể nào hiểu được bản thân, chỉ mới gần một ngày, tín nhiệm của y đối với Thương Viêm liền kỳ quái mà tăng lên độ cao như thế này, đồng thời còn mang theo thương yêu mà y không muốn thừa nhận.

Tuy rằng y luôn cố gắng ngăn cản cái loại tình cảm không hợp lý này ấm lên, nhưng mỗi khi y chú ý tới nó thì chẳng hiểu sao Tiểu Mạc đã tiến sâu hơn vào trong tim y, tình cảm tấn công một cách mạnh mẽ khiến y không thể nào ngăn cản được.

Có lẽ là y đã tịch mịch lâu lắm, có lẽ là tất cả hành động và lời nói của Tiểu Mạc đều bắn trúng hồng tâm của y. Tim đã bất giác giao ra mất rồi.

Bất quá, loại cảm giác này cũng không xấu. Nếu không xấu vậy thì trầm luân đi, chỉ đánh cược một lần thì cũng không có là gì. Nhưng nếu như vậy thì Tiểu Mạc phải do y phụ trách bảo hộ, bất kể mạt thế hay không.

Thương Viêm đang mải khẩn trương nên không chú ý tới độ hảo cảm của Diễm Quân Ly đối với cậu đã sinh ra biến hóa, ba trái tim màu hồng kia đã sậm hơn một chút rồi.

Hơi thở của Diễm Quân Ly cách Thương Viêm rất gần, Thương Viêm nằm ngửa trên giường, còn Diễm Quân Ly thì nằm nghiêng xoay mặt về phía cậu, khiến Thương Viêm lại một lần nữa cứng ngắc.

"Tiểu Mạc, em là đang khẩn trương?" Thương Viêm quá mức tới rõ ràng, Diễm Quân Ly không muốn bắt bẻ cũng khó, "Trước đó, là ai bò lên giường của anh?" Nhìn bộ dáng của Thương Viêm, Diễm Quân Ly cảm thấy buồn cười lại có chút thú vị, quả nhiên, phản ứng của Tiểu Mạc không có cô phụ sự chờ mong của y.

"Ai… Ai… Ai bò lên giường của anh chớ!" Sau khi nghe thấy câu này, Thương Viêm xấu hổ đem khuôn mặt hồng hồng của mình úp hẳn vào chăn, chỉ lộ ra cái chóp tóc.

Lời này thật là đại BOSS nói sao? Không phải cậu tưởng tượng ra đó chứ?

"Tiểu Mạc, thực đáng yêu." Lời nói của Diễm Quân Ly dường như xuất phát từ nội tâm, y đã nghĩ thông suốt nên khí tức nhu hòa hơn rất nhiều. Thương Viêm thật tình khóc không ra nước mắt, khí phách tàn khốc vô tình của BOSS chạy đi đâu rồi?

"Ca, về sau cứ gọi em là Thương Viêm, Thương của tình thương, Viêm của song hỏa." Thương Viêm nhân cơ hội có được chút yên tĩnh bèn cùng Diễm Quân Ly nói rõ, tiếng nói rầu rĩ từ trong chăn truyền ra. Cậu thực không thích cái cảm giác dùng tên người khác như thế này, mỗi khi BOSS gọi cậu là Tiểu Mạc, cậu tổng cảm thấy thực không được tự nhiên.

Đồng tử của Diễm Quân Ly co rụt lại, "Là không muốn sử dụng tên kia nữa sao?" Diễm Quân Ly híp hai mắt lại nên Thương Viêm không thể nhìn rõ, cậu trở nên mơ hồ khó nói.

"Ưm." Rõ ràng có biến hóa, cho dù không nhìn thấy bộ dáng của Diễm Quân Ly, Thương Viêm vẫn có thể từ thanh âm mà nghe ra. Tuy rằng không biết Diễm Quân Ly khác thường là vì chuyện gì, nhưng nói thì đã nói rồi, muốn thu hồi cũng không có khả năng .

"Được, Tiểu Viêm, ngày mai anh sẽ nói cho Lăng và Sở Thiên." Nhận được khẳng định từ Thương Viêm, đôi mắt Diễm Quân Ly nhìn chóp đầu nhú ra của Thương Viêm, dường như đang dần tràn ngập yêu thương.

Thương Viêm không biết, tên Diễm Quân Mạc là do La Dịch Di đặt, nếu Thương Viêm vứt bỏ tên này, thì chẳng khác nào nói cậu cùng bà ta đã xác định rõ ràng đứng ở hai lộ tuyến khác nhau.

Diễm Quân Ly nhìn đỉnh đầu kia, tay bất giác mà vươn ra, nhẹ nhàng gãi mái tóc đen thùi của Thương Viêm.

Tóc Thương Viêm được bảo dưỡng rất là tốt, mềm mại như tơ lụa. Sợi tóc xuyên qua đầu ngón tay Diễm Quân Ly, chút nhiệt khí sau khi tắm rửa cũng theo đó mà vươn vít lại trên tóc.

Đêm nay, Diễm Quân Ly từ trong cuộc trò chuyện mà dần dần hiểu được con người Thương Viêm, không cần dùng quá nhiều tâm tư phán đoán, chỉ dựa vào ngôn ngữ và biểu tình của Thương Viêm là đại khái có thể hiểu được con người cậu.

Mà càng hiểu biết, thì càng phát hiện người này rất chân thành với mình, khiến bản thân y cũng ngày càng lún sâu theo.

Sáng sớm hôm sau, ba người liền bị tiếng đập kịch liệt ngoài cửa làm bừng tỉnh, người duy nhất không bị đánh thức đương nhiên là cái tên mà tối hôm qua mất ngủ, cộng thêm tính cảnh giác thấp nhất — Thương

Viêm. Bất quá, cuối cùng Thương Viêm cũng mơ mơ màng màng tỉnh giấc, mang theo đôi mắt nhập nhèm him híp đi ra khỏi phòng.

Thanh âm đập cửa rất lớn, cùng với tiếng cầu cứu rốt cuộc khiến Thương Viêm hoàn toàn thanh tỉnh, lúc này Thương Viêm mới quan sát ra, trong 4 người ở đây thì đã có hết 3 người mang bộ dạng gấu trúc, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng là do đánh lộn, mà Thương Viêm cậu là do mất ngủ… OTZ

"Xảy ra chuyện gì?" Diễm Quân Ly ngồi tao nhã trên ghế sa lông, đó là khí chất khi còn là Diễm thị Đại công tử luyện ra. Chân trái của y gác lên đùi phải, tay rất tự nhiên đặt trên gối, giọng nói "trầm tĩnh" hơn so với bình thường rất nhiều, trên mặt phá lệ mà xuất hiện "tươi cười", nhưng khiến cho tất cả mọi người đều hiểu rõ… Diễm Quân Ly, tức giận. Đồng thời Thương Viêm cũng hiểu được một sự kiện, BOSS có bệnh huyết áp thấp.

Ánh mắt Diễm Quân Ly âm trầm cứ như vực sâu vô tận, khí tức lãnh liệt xung quanh khiến cho Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng cả người chấn động, toàn thân buộc chặt, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn về phía trước, chờ Diễm Quân Ly phân phó.

Mà Thương Viêm thì thoát khỏi khí phách của BOSS, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Diễm Quân Ly, bộ dáng cứ y như cô dâu nhỏ. Nhìn Thương Viêm như vậy, tâm tình Diễm Quân Ly ngược lại cảm thấy tốt hơn không ít.

"Là một người không quen biết, bộ dạng cô ta thực kích động, trên người còn có miệng vết thương. Chắc là học sinh từ nội thành chạy tới. Ngoài thang lầu còn có không ít tang thi, nhưng đã bị cửa rào ngăn trở lại. Bất quá cũng không chống đỡ được bao lâu."

Trả lời là Lưu Sở Thiên, gã đã sớm thăm dò. Thông qua mắt mèo để biết tình huống bên ngoài, thời điểm mạt thế giáng lâm là thứ tư, cô ta lại đang mặc trên người đồng phục của trường quý tộc, gã đoán là từ nội thành tới.

"Ly thiếu gia." Đồng tử Lâm Lăng toát ra chút gì đó khác thường, ánh mắt nhìn chằm chằm Diễm Quân Ly mong y chấp nhận ý tứ của anh.

"Đi đi." Diễm Quân Ly chỉ hơi ngừng một chút, liền phân phó Lâm Lăng đi cứu người nọ về đây. Bất quá, đừng tưởng rằng do Diễm Quân Ly nhân từ, bởi vì ý cười nguy hiểm ngoài miệng Diễm Quân Ly không có chút xu thế biến mất, toàn thân tản mát ra hương vị tàn khốc lạnh người.

"Cám ơn các anh!" Biểu tình của cô gái kia rất là kích động và cảm tạ, cô là cùng bạn học trở về, ở trên lầu một chính là nhà của cô, nhưng không nghĩ tới lại bị nhốt ở tầng trệt. Về phần, những đồng học đã bị cắn chết, cô chỉ có thể cảm thương cho họ mà thôi.

Tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, trên người còn có đồng phục của trường trung học quý tộc XX, tuy rằng nhìn qua có chút bẩn, nhưng hoàn toàn không che lấp được vẻ đẹp bên trong.

Không giống Mạt Lỵ yêu mị, tuy nhiên có loại ngây ngô của tuổi trẻ, quần áo rách bươm khiến cho làn da trắng nõn của cô tăng thêm vẻ gợi cảm.

Mà thời điểm cô nhìn thấy Diễm Quân Ly, trong mắt lóe ra quang mang cùng tự phụ khiến tất cả mọi người ở đây đối với cô ta cảm thấy rất khinh thường. Tiểu cô nương có chút ngượng ngùng, đối với bốn nam nhân cúi đầu cảm tạ, hướng về phía người đàn ông xem ra có vẻ dễ nói chuyện, hé lộ ra xương quai xanh, váy cũng vì vậy mà hơi hơi kéo cao lên.

Nếu người bình thường khác, có lẽ sẽ hiểu ý tứ trong đó. Mạt thế đột nhiên bùng nổ, nữ nhân nhu nhược đối với đàn ông tạo nên cảm giác yêu thương che chở, nhưng ngặt nỗi, ở trước mặt cô ta, chính là bốn người "không bình thường" này.

Tằng Kỳ đối với vẻ ngoài của bản thân rất có lòng tin, cho dù là trước mặt cô là 4 người nam nhân còn đẹp hơn mình, cô cũng không có bất luận cảm giác mình sẽ thất bại.

—-

*Chú thích:

- Đệ khống (khống chế em trai) là quản lý em trai quá mức.

23. Chương 23: Xuất Môn

Tằng Kỳ vừa tới đây đã gặp được bốn nam nhân ưu tú này. Lưu Sở Thiên trương dương cuồng vọng, Lâm Lăng tao nhã, Thương Viêm tinh xảo tuấn mỹ, cuối cùng là Diễm Quân Ly mang theo ý cười có chút tà mị nhưng lại tản ra khí thế quân lâm thiên hạ.

Có vẻ ngoài ưu tú thật dễ dàng chiếm được hảo cảm của người khác, Tằng Kỳ thật tự nhiên mà sinh ra hảo cảm với mấy người kia, bất quá cô muốn chọn ai đó? Cô chính là sẽ không có lòng tham, chỉ biết một người cũng không chiếm được, ân, vậy cái người thoạt nhìn có khí thế nhất rất tốt.

Mạt thế chỉ mới nổ ra hơn một ngày, còn cô ta đã được chiều chuộng từ bé đến giờ, cho nên tính tình có chút tự mãn, bất quá cô ta coi như có đầu óc, không biểu hiện ra chút kiêu căng nào. Mà còn biết lợi dụng lòng tự trọng của nam nhân, có một nữ hài nhu nhược xinh đẹp trước mặt, nam nhân nào mà không dâng lên cảm giác tự hào?

"Em tên Tằng Kỳ, không biết có thể đưa em về nhà không, nhà của em ngay trên kia." Tằng Kỳ cúi đầu như là không biết phải làm sao, hốc mắt có hơi ướt át, không biết là thật hay giả mà lông mi nhẹ run, phô diễn nhu nhược cùng chút ít kiên cường, hòng gia tăng sức quyến rũ của bản thân.

Bất quá, những người ngồi đây ai mà chưa từng thấy qua người đẹp. Cho dù là Thương Viêm, mỗi ngày nhìn gương cũng mài ra không ít sức chống cự. (Mỗ Sắc: tự kỷ, khinh bỉ chú)

Vốn là Thương Viêm đối với nữ hài tử đáng yêu sẽ theo thói quen của nam giới mà sinh ra thiện cảm, nhưng khi thấy rõ tâm tư Tằng Kỳ, một chút đồng tình vừa le lói lên đã bị dập mất.

Về điểm này, rất dễ dàng, có thể thông qua ánh mắt Tằng Kỳ mà biết. Thương Viêm nhìn cô ta, nếu có cơ hội cậu nhất định sẽ hung hăng đả kích, khiến cô ta đem những ý tưởng ngu ngốc toàn bộ vứt bỏ. Bất quá thật hiển nhiên, dư quang Thương Viêm đảo qua Diễm Quân Ly, cảm thấy cơ hội này thực nhỏ bé, bởi vì không bao lâu sau cô ta sẽ không còn tồn tại trên thế giới này nữa.

"Ah~!" Tiếng cười nhạo của Lưu Sở Thiên làm Tằng Kỳ cảm thấy hết sức khó xử, khi cô tức giận nhìn về phía gã mới phát hiện khinh thường trong mắt gã rõ ràng thế nào. Sau đó mới hậu tri hậu giác mà phát hiện, ánh mắt của những người này đối với cô, cho dù là Lâm Lăng thoạt nhìn ôn nhu nhất cũng hé ra châm chọc không hề che giấu.

Tằng Kỳ có chút luống cuống, vì sao những người này không giống với các nam nhân khác, sẽ an ủi cô. Giống như những bạn học trước, chỉ cần cô lộ ra bộ dáng nhu nhược thì liền bảo vệ cô về nhà.

"Còn chưa nhận rõ vị trí của mình sao? Xem ra cô không thông minh như vẻ ngoài nhỉ?" Lời nói Lưu Sở Thiên mang theo châm chọc, làm cô gái không tính là ngốc kia lập tức hiểu được tình cảnh của mình.

Nhìn cô gái như cừu lọt giữa bầy sói, Thương Viêm có chút đồng tình, nhưng như vậy còn chưa đủ để cậu mở miệng, hơn nữa còn đang ở thời điểm chưa biết gì. Vì thế cậu bảo trì trầm mặc.

"Cô chắc tới từ nội thành hả? Nói một chút tình huống nội thành xem?" Lâm Lăng cười thật ôn hòa, thanh âm cũng rất dịu dàng, chính là khinh thường trong mắt vẫn rõ ràng như vậy, tương phản như thế làm Lâm Lăng hé ra một loại khí tức quỷ dị.

"Em… em không biết." Ánh mắt Tằng Kỳ lóe lóe, chẳng lí nào cô phải nói cho những người khinh bỉ cô, Tằng Kỳ tính cách chẳng chịu thua kém ai, bất quá dùng sai thời gian. Trong ánh mắt khinh rẻ của Lưu Sở Thiên, phản chiếu ánh mắt hoảng sợ của Tằng Kỳ, tay cô đã bị chặt đứt.

Những vặn vẹo trên mặt cô khiến Thương Viêm đem đầu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, ý đồ xem nhẹ cảm xúc trong lòng.

"Sợ hãi sao?" Diễm Quân Ly nhẹ giọng hỏi ý kiến Thương Viêm, tuy rằng vẫn là tươi cười, nhưng ở đây ngoại trừ Tằng Kỳ đang bận tâm đến tay mình, ai cũng có thể nhìn ra biến hóa của Diễm Quân Ly.

Tươi cười của Diễm Quân Ly đối với Thương Viêm mang theo hương vị đau tiếc, hoàn toàn không giống với hồi nãy. Cảnh tượng này làm Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng nháy mắt hiểu được, Ly thiếu nhà bọn họ đã biến thành đệ khống trong truyền thuyết.

"Không sợ." Thương Viêm trả lời Diễm Quân Ly, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng cậu thật sự không sợ cảnh tượng này, cậu chỉ là nghĩ mà sợ, bản thân mình lúc trước nếu không cùng BOSS xoát hảo cảm thì có phải cũng sẽ biến thành như vậy hay không.

‹Thương Viêm, không cần nghĩ tới chuyện này, đã xảy ra chính là đã xảy ra, ngươi là em trai mà điện hạ Diễm Quân Ly thương yêu› Hệ thống khó được mà khuyên Thương Viêm, nói như vậy tuy rất buồn nôn, nhưng thật sự làm Thương Viêm có chút giải thoát.

Nhìn đệ đệ nháy mắt sáng sủa, Diễm Quân Ly cũng không hỏi nữa, tuy biết rằng Tiểu Viêm có chút chuyện không nghĩ ra, nhưng xem ra hiện tại đã không có việc gì.

Diễm Quân Ly thuận thế mà sờ sờ đầu Thương Viêm, cảm nhận được xúc cảm mềm mại như lụa. Thương Viêm đối với động tác này của y không cứng người nữa, bất quá ánh mắt u oán vẫn còn, về phần bộ dạng kinh ngạc của hai người kia, tin tưởng rồi bọn họ cũng sẽ quen thôi.

Diễm Quân Ly tao nhã xen lẫn cảm giác áp bách tràn ngập mà đứng lên.

"Nếu hỏi không ra gì, thì không cần lãng phí thời gian."

Nói xong Diễm Quân Ly xoay người đi ra cửa, Thương Viêm cùng Lâm Lăng đương nhiên là đi theo, để lại Lưu Sở Thiên và Tằng Kỳ hai người, cô nam quả nữ.

Ra khỏi cửa không lâu Thương Viêm chợt nghe thấy tiếng thét thảm thiết chói tai từ trong nhà vọng ra, giọng nữ cao vút biểu hiện rõ nỗi thống khổ vô vàn của cô ta. Sắc mặt Thương Viêm bình tĩnh, tuy nhiên bàn tay nắm chặt thuyết minh cậu không đành lòng.

"Ca, vì sao lại giết cô ấy?" Thương Viêm nghĩ nghĩ hay là hỏi ra miệng, cậu muốn biết trong Đế Vương Mạt Thế , BOSS xem mạng người như cỏ là xuất phát từ nguyên nhân nào.

"Chắn đường". BOSS trả lời ngắn gọn dễ hiểu, kỳ thật cũng nói ra một điều, đó là cô ta làm BOSS khó chịu. Vậy có thể cho rằng chỉ cần không chọc BOSS, BOSS không khó chịu, là có thể miễn BOSS "ban tội chết"?

Thương Viêm đang nghiền ngẫm suy xét, ai ngờ trông thấy tang thi huynh nhào tới, Thương Viêm không dám ngẩn người nữa. Thuần thục lấy ra hai thanh miêu đao trong không gian, một cái cầm trong tay mình, một cái đưa cho Diễm Quân Ly.

Tiếp lại lấy ra hai cây FN57 và đạn, đưa cho Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên đang đuổi theo phía sau. Loại súng này lực xuyên thấu mạnh, sức giật lại nhỏ, cũng tương đối dễ dàng khống chế, độ chính xác cũng tương đối cao.

Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng chụp được súng thì hốt hoảng, ánh mắt nhìn về phía Thương Viêm có chút hiểu rõ, đồng thời biến hóa thành một tiếng cảm thán: có không gian thật là tốt. Đương nhiên, đây chỉ là lợi ích nhỏ, sau này bọn họ mới chính thức hiểu biết ưu thế của không gian.

Thương Viêm trải qua một tháng huấn luyện, ngược lại có thể đuổi kịp những người hàng năm chiến đấu trong hắc đạo, nện bước đi theo Diễm Quân Ly. Tuy rằng vẫn có thể nhìn ra có chút khẩn trương và cẩn thận quá mức, nhưng không ảnh hưởng tới hình tượng Thương Viêm trong lòng hai người kia.

Diễm Quân Ly cũng không triển khai uy áp mà mình tự học được, hôm nay y đã biết cách đem khí thế của bản thân thu liễm, mục đích là để ba người Thương Viêm luyện tập. Vì thế, tang thi hành động thong thả không có tư tưởng hừng hực "xếp hàng" đi đến trước mặt bọn họ nhận lấy cái chết.

Bọn họ không dám ngồi thang máy nữa, như vậy lựa chọn duy nhất là thang lầu. Tuy rằng trước đã giết không ít tang thi, nhưng dù sao cũng đã trôi qua một ngày, hơn nữa Tằng Kỳ còn mời tới không ít tang thi, bởi vậy tang thi tụ tập tại thang lầu, có thể nói là đầu người chi chít.

Trong bầy tang thi, Thương Viêm bước chân nhanh nhẹn, đi tới một đao, lùi về một đao, cứ tiến thối liên hoàn, hăng hái cũng tăng cao, đồng thời bộ dạng nghiêm chỉnh hẳn, ngực ưỡn lưng thẳng, hóp bụng liễm mông, đao luôn nắm chặt, vung ra thu vào gọn gàng, uốn lượn đẹp mắt. [chém]

Có thể nhìn ra rõ ràng, Thương Viêm sử dụng đao rất nhuần nhuyễn, tuy rằng không bằng những người hàng năm luyên tập, nhưng cỡ này cũng đủ để đối phó với đám tang thi. Mà Thương Viêm, vì để bản thân có thể thêm dung nhập vào đoàn đội này, càng dốc hết toàn lực đi đối phó, khiến cho Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng nhìn cậu với một cặp mắt khác xưa.

Mà Diễm Quân Ly nhìn thấy Thương Viêm thân pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn, xác định với loại trình độ này tang thi vô pháp làm hại tới Tiểu Viêm, cái nhìn cũng có chút biến hóa.

Trước không phải không nhìn thấy bộ dáng Tiểu Viêm giết tang thi, chính là lúc đó tang thi cũng không nhiều như hiện tại (vì chưa khống chế được uy áp), hoàn cảnh cũng rộng lớn hơn so với nơi này, dễ dàng dùng lực, nhưng hiện tại vừa nhìn là có thể biết ngày hôm qua tiểu Viêm căn bản không xuất hết thực lực.

Có lẽ thực lực tiểu Viêm rất mạnh. Diễm Quân Ly nhìn về phía Thương Viêm, như có điều suy nghĩ.

Trong lúc bị quan sát, Thương viêm cũng đang quan sát Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng, về phần BOSS? Diễm Quân Ly đã nhấc tay đem tang thi ném hết cho bọn họ xử lý. Y bình tĩnh đứng ở giữa đàn tang thi vặn vẹo, tại cảnh tượng máu thịt mơ hồ có chút quái dị.

Bởi vì trong phim điện ảnh của nước M có nói, cho nên người người đều biết, muốn giết chết tang thi thì tấn công vào đầu nó, nhóm hai người Lâm Lăng đều cầm súng ngắm ngay đầu tang thi, một viên đạn rời súng giải quyết một tang thi, không một lần thất bại.

Thân thủ của bọn họ thì không cần hoài nghi, nhưng so với Lâm Lăng, thân pháp Lưu Sở Thiên ổn trọng lưu loát hơn, bởi vì kỹ năng của Lâm Lăng cao ở độ xảo diệu, đem khí lực cùng vị trí di động khống chế đến mức tối thiểu. Lúc Sở Thiên xông lên thì anh có tác dụng phối hợp che chở.

Kỳ thật từ thân hình cùng tính cách mà nhìn liền biết Lưu Sở Thiên là dụng võ, Lâm Lăng là dụng trí. Đây đúng là hai trợ lực lớn BOSS cần, mặc dù BOSS đều có thể đảm nhiệm hết, nhưng một người mà làm việc của hai người thì rất mất sức.

Hơn nữa sau này, dị năng của hai người kia cũng tăng cường đến hết sức xuất sắc và đặc biệt. Giờ Thương Viêm tận mắt thấy thực lực của bọn họ, trong lòng thầm nhủ, nhất định phải làm cho hai người kia hoàn toàn trung tâm với BOSS, ngăn chặn tâm tư phản bội của bọn họ.

24. Chương 24: Dị Năng

Cái thứ gọi là tang thi ở dưới tay đám Diễm Quân Ly bất quá chỉ là những tiểu quái để luyện tập, bốn người đều không có khả năng bị cào trúng, xác tang thi bị giết rải rác khắp nơi.

Nhưng mà số lượng tang thi quá nhiều, từ tầng năm đi xuống tầng hai mà cũng phải tốn tận nửa giờ đồng hồ, thời gian càng kéo dài càng dẫn tới nhiều tang thi hơn. Thương Viêm nhìn một đàn tang thi phía dưới, bắt đầu nghĩ đến cảnh tượng sau khi có dị năng, chỉ cần mấy chiêu là xong.

"Chỉ cần vài giây đồng hồ đã khiến cho hơn trăm tang thi hoàn toàn biến mất." Câu này là một câu trong Đế Vương Mạt Thế . Hai mắt Thương Viêm đánh giá Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, đang suy nghĩ có nên giúp bọn họ nhanh chóng phát hiện ra một chút dị năng hay không, tuy rằng dị năng của hai người này không quá khí phách, nhưng tốc độ giải quyết tang thi có thể đề cao thêm vài lần.

Dị năng giả chia làm hai loại, loại thứ nhất không chỉ trải qua tẩy rửa của mạt thế mà còn có thể sống sót một cách khá tốt trong thời điểm này, đây là dị năng giả sơ khai, nhưng đây chỉ là số ít, bởi vì muốn có được loại dị năng này thì yêu cầu tố chất thân thể phải rất cao.

Loại dị năng thứ hai là loại sau khi mạt thế giáng lâm, chịu đựng kinh hoàng khổ cực, từ từ tâm lý trở nên mạnh mẽ mà có được, dị năng giả loại này thì chiếm đa số, nhưng mà có nhược điểm, nếu thân thể bọn họ suy yếu thì khi đó dị năng sẽ bạo phát.

Đám ba người Diễm Quân Ly ngay từ ngày đầu tiên của mạt thế đã kích phát dị năng, chỉ là dị năng của bọn họ khó phóng thích nên mãi chẳng hề phát hiện ra.

‹Thương Viêm, kích phát dị năng của Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, về phần điện hạ Diễm Quân Ly ngươi cũng phải giúp ngài ấy nhanh nhanh phát hiện, nếu quá muộn, "vật hy sinh" không hề có dị năng như ngươi sẽ thật sự trở thành vật hy sinh›.

Ngữ khí cường ngạnh của hệ thống khiến Thương Viêm không thể cự tuyệt, Thương Viêm đã quá quen với việc nó dùng giọng điệu đứa bé gái kiêu ngạo ra lệnh cho cậu. Bất quá, ‹Nói thì dễ, mi chỉ xem phải làm như thế nào?›

‹Đó là chuyện của ngươi, liên quan gì đến bản hệ thống› Hệ thống đem nhiệm vụ trực tiếp vứt qua cho Thương Viêm, biết Thương Viêm lúc này đang tức đến khó thở, thì trong lòng nó lại thấy vui.

‹Chơi nhau à?› Thương Viêm không cần nghĩ cũng biết tâm tư xấu của hệ thống, tay hạ xuống, một tang thi bị chém thành hai nửa, bộ dạng phát tiết khiến ba người kia kinh ngạc mà nhìn chăm chú.

Tang thi làm gì mà chọc giận Tiểu Viêm/Thương Viêm vậy?

‹Thương Viêm, ngươi không thể thông cảm cho tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu thuần khiết không có thực thể như ta hay sao?› Nó chỉ có thể tồn tại trong thân thể ký chủ, tuy nhiên cuộc sống như thế rất nhàm chán, ‹Nếu như không có thứ gì để điều tiết ta sẽ bạo phát, tin tưởng ta, ngươi sẽ không thích gặp chuyện đó đâu›

‹Biết› Bộ dạng Thương Viêm có chút dữ tợn, ý tứ hàm súc thực rõ ràng là đang nghiến răng nghiến lợi, tuy rằng như vậy có vẻ là giải trí của hệ thống. Nhưng Thương Viêm rất rõ ràng, Diễm Quân Mạc là vật hy sinh, cho dù là thay đổi linh hồn, thì bản chất của cậu ta vẫn là pháo hôi, cậu rất sợ mình cũng không thể nào thoát khỏi vận mệnh của Đế Vương Mạt Thế .

‹Thu thập hạch tinh› công lược sama dường như tính toán chuẩn xác thời gian mà Thương Viêm và hệ thống giao lưu xong thì xuất hiện.

‹Tôi biết, nhưng bây giờ thì không có cơ hội› cậu đương nhiên biết hạch tinh trọng yếu, chỉ tính việc thăng cấp không gian và trình tự miễn dịch, thì cậu chỉ biết cậu nhất định phải có hạch tinh, mà còn cần số lượng cực lớn.

Nhưng dưới tình huống xung quanh lúc nào cũng có người như vậy, hỏi cậu phải làm sao? Những người khác cũng không biết rằng có cái thứ gọi là hạch tinh này, nếu bởi vì bất cẩn mà để cho đám người kia vừa vất vả lắm mới tin tưởng và tiếp thu y, giờ lại xoay sang nghi ngờ, thì quả là mất nhiều hơn được.

Chính là ngay sau đó, câu tiếp theo của công lược khiến cho Thương Viêm cảm thấy việc thu thập hạch tinh càng thêm gấp gáp. ‹Cùng tính mạng cậu có liên quan› công lược và hệ thống không giống nhau, công lược sẽ không bao giờ nói một câu không có dinh dưỡng, so với hệ thống, Thương Viêm càng tin tưởng những lời công lược nói hơn.

Nghĩ như vậy, Thương Viêm nhìn về phía đống xác tang thi mà cảm thấy nóng ruột nóng gan, loại tình huống quỷ dị này khiến người ta nổi da gà da vịt.

Đã thích ứng với công kích của tang thi, Thương Viêm dùng dư quang quan sát kỹ Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, những lời mà hệ thống nói cậu dĩ nhiên là nghe hiểu. Cậu quyết định, trước hết để cho Lâm Lăng phát hiện dị năng, bởi vì dị năng của Lưu Sở Thiên không phải loại dễ dàng điều khiển. Hơn nữa, Lâm Lăng là một người có sức tư duy cao, tin chắc rằng cậu gợi ý không quá mấy phút đồng hồ, dị năng của Lâm Lăng có thể xuất hiện .

"Lâm Lăng, viên đạn – một lần chỉ có thể tiêu diệt một con tang thi, hơn nữa lại là tài nguyên tiêu hao không thể phục hồi lại được, nếu như có thể dùng một phát súng mà tiêu diệt vài con tang thi thì tốt rồi."

Biểu tình Thương Viêm có chút đau lòng, nhìn những viên đạn đang bắn ra rả về đám tang thi mà có chút đau lòng.

Lâm Lăng không đáp lời, tuy rằng còn không buông xuống súng trong tay, nhưng lông mày mau chóng nhăn lại, khiến cho Thương Viêm biết, những lời mình nói đã khắc vào lòng Lâm Lăng, cái vấn đề vốn đã bị Lâm Lăng tạm thời xem nhẹ, bây giờ lại trồi lên trong tư duy của anh.

Thương Viêm nói không phải không có lý, cái tình huống ấy Lâm Lăng cũng là biết đến, nhưng dùng súng công kích là một thứ không thể thiếu, đây đối với công tác phụ trợ của y có tác dụng rất lớn. Nếu như có thể trong một phát súng mà bắn ra 3, 4 viên đạn thì tài nguyên bị tiêu hao sẽ có thể giảm thiểu đi rất nhiều.

Lâm Lăng vẫn dùng súng bắn tang thi, nhưng hai mắt có chút thất thần làm Thương Viêm hiểu được mục đích của mình đã đạt tới. Đối với tên Lâm Lăng này, không thể nói quá nhiều, nếu không liền sẽ bị hoài nghi, hơn nữa cũng không cần thiết nói rõ ra.

Lâm Lăng là một người biết nghiêm túc tự hỏi, người khát khao năng lực thuần túy, mà Lâm Lăng có mong mỏi như vậy, sẽ khiến cho dị năng dễ dàng theo vô thức mà xuất ra được.

Lâm Lăng chiến đấu với tang thi có chút mơ hồ, anh đang tự hỏi những gì mà Thương Viêm nói, tuy rằng anh biết mình rất muốn tập trung tinh lực đối phó tang thi. Nhưng cái vấn đề tiêu hao anh đã cố quên đi nay lại bị đào bới ra rõ ràng như thế, đại não bấy giờ không còn thuộc về anh không chế, nó cứ luôn tự hỏi.

Bất quá cho dù là như thế này thì anh vẫn theo bản năng mà bắn tang thi, hành động của chúng nó chậm chạp cứng ngắc, cho nên Lâm Lăng không bắn một phát nào thất bại.

"Lăng!" Tiếng kêu của Lưu Sở Thiên thu hút sự chú ý của ba người, chỉ thấy Lưu Sở Thiên đang giết tang thi mà khuôn mặt trở nên kinh hỉ.

"Ly thiếu gia, nhìn thấy không? Lăng trong một phát súng mà bắn thủng 4 đầu tang thi" Lời Lưu Sở Thiên toát ra khiến Lâm Lăng giật mình, không thể nào có loại súng bắn thủng đầu 4 tang thi trong một lúc.

Thương Viêm và Diễm Quân Ly trong lòng vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng bất đồng ở chỗ chính là Thương Viêm thì trong lòng bình tĩnh, song song đó vẻ bề ngoài lại tỏ ra kinh ngạc.

Diễm Quân Ly bình tĩnh là do chủ nghĩa, mà Thương Viêm thì là đã sớm biết dị năng của Lâm Lăng. Thương Viêm còn biết Lâm Lăng không phải chỉ có mỗi cái này, trong Đế Vương Mạt Thế , dị năng 'gia trì thuộc tính' của Lâm Lăng là độc nhất vô nhị, tuy rằng cuối cùng bị viết là chết, nhưng năng lực của anh, Thương Viêm rất là xem trọng.

Thêm vào đó, 'gia trì thuộc tính' tuy rằng nghe qua có vẻ như chỉ là dị năng phụ trợ, nhưng tác dụng của nó rất lớn. Ví dụ như súng này, Lâm Lăng có thể tăng thêm uy lực sát thương của nó, giống như vừa rồi, còn có thể cường hóa tốc độ bay của đạn, chính xác, giảm bớt trọng lượng của súng, cả lực phản chấn. Tuy rằng dùng cho cận chiến thì có vẻ dị năng này không được tốt lắm, nhưng làm một người phụ trợ ở phía sau thì không gì tốt bằng.

Quan trọng hơn nữa là cho dù bất cứ cái gì, chỉ cần là vật chết thì đều có thể bị gia trì, ngay cả một trang giấy nhỏ, Lâm Lăng muốn nó trở nên sắc bén, thì có thể hóa thành dao găm. Nếu dưới tình huống cấp bậc đầy đủ, Thương Viêm thậm chí đã từng hoài nghi, anh đem cục đá dùng như đạn pháo còn được.

Bất quá hiện tại Lâm Lăng còn không biết nhiều thứ như vậy, sau này có cơ hội thích hợp thì cậu sẽ nhắc nhở đôi lời.

"Anh kích phát dị năng, Lăng." Lưu Sở Thiên một bên bắn chết tang thi, một bên hưng phấn nói với Lâm Lăng, đương nhiên bên trong còn có một chút xíu không cam lòng bởi bản thân chẳng có dị năng.

"Cũng không tệ lắm." Diễm Quân Ly thản nhiên mà mở miệng, thuận tiện nhìn về phía Lưu Sở Thiên, khiến không cam lòng trong mắt Lưu Sở Thiên nháy mắt dập tắt biến trở về trấn định như lúc đầu. Đồng thời gã liếc về phía Thương Viêm, ánh mắt có chút phức tạp.

Dị năng của Lâm Lăng được kích phát, bản thân anh cũng rất là cao hứng, đồng thời anh quay sang Thương Viêm gật đầu kèm theo nụ cười cảm kích, dưới phản quang ánh sáng, Thương Viêm có thể nhìn thấy ý cười chân thành của Lâm Lăng.

Thương Viêm cũng hồi đáp một cái tươi cười, không ghen tị không tính toán, điều này làm cho nhận thức của Lâm Lăng đối với Thương Viêm bước đầu sinh ra thiện cảm.

"Dị năng!" Đám người đi theo phía sau nhóm Diễm Quân Ly, nhìn thấy Lâm Lăng một phát súng mà giải quyết được 4, 5 con tang thi, thì biết Lâm Lăng có dị năng, trong mắt nổi lên ghen tị cùng cuồng nhiệt.

Đám người kia là đi theo Diễm Quân Ly ra tới, khi bọn họ nhìn qua mắt mèo thấy có bốn người khuôn mặt bình tĩnh ra khỏi cửa mà chém giết tang thi, đương nhiên không bỏ qua cơ hội mà đi theo, nếu ở trong nhà mãi không ra khỏi cửa thì sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Nhưng bọn họ không có đưa ra yêu cầu cùng đồng hành, dù sao trước khi xuất môn bọn họ cũng đã nghe ra một giọng nữ kêu lên thảm thiết, bốn người này bọn họ nhất định không thể trêu vào.

"Đám người kia không cần để ý đến sao? Có thể gây trở ngại cho chúng ta không?" Cho dù Thương Viêm không quay đầu ra phía sau nhìn, cũng biết cái đuôi càng lúc càng dài hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bọn họ đã tới bãi đậu xe, phần lớn tang thi đều tập trung ở nơi đây, việc này khiến cho đám người kia càng theo sát sau đuôi.

"Đi theo thì cứ đi theo, nếu không liên quan tới việc chúng ta làm thì cứ mặc kệ, còn dám vướng bận? Giết." Trả lời Thương Viêm chính là Lưu Sở Thiên, có thể là do giết tang thi riết trở nên ăn ý, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đối với Thương Viêm đã nảy sinh một chút xíu xiu tín nhiệm, bất quá Lưu Sở Thiên chết cũng sẽ không thừa nhận.

Nghe xong Thương Viêm lại trở nên trầm mặc. Lời này vừa ra, những người khác chẳng hiểu sao không có phản ứng gì, nhưng Thương Viêm thì có chút kinh ngạc, nhưng cậu không phải kinh ngạc lời Lưu Sở Thiên nói. Cái cậu kinh ngạc là bản thân cư nhiên đối với cái loại khinh thị sinh mạng này không có bất luận phản cảm gì.

Cậu chỉ có thể cười khổ trong lòng. Xem ra cậu cũng đã biến thành một người lạnh lùng, không, hoặc nói là… lạnh lùng chôn sâu dưới đáy lòng đã được đào móc ra thôi.

Mặt sau còn có rất nhiều người, giữa hành lang cũng có cameras, không gian của Thương Viêm ai trong bọn họ cũng đều không muốn bị lộ, vì thế đành lấy một chiếc xe trong gara. May mắn Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên cũng có một chiếc Hummer, còn được nâng cấp thêm, Thương Viêm nhìn mà phát thèm.

Bất quá rất nhanh cậu đã vứt đi hâm mộ nho nhỏ ấy, lúc nào đó cậu xuất ra hơn chục chiếc Hummer, cho các người hâm mộ chết luôn

25. Chương 25: Đi Dạo Trung Tâm Thương Mại Nào

Thời điểm mạt thế giáng lâm, mọi người cứ nghĩ là quốc gia sẽ ra tay trợ giúp, nhưng hiển nhiên bọn họ đã đánh giá quá cao nước Z, nóng nảy chờ đợi hết một ngày, thế mà vẫn không thấy bóng dáng quân đội đâu cả.

Mạt thế đến rồi. Đây là suy nghĩ của mọi người.

Bởi vì có cái gọi là người nhiều thì lực lớn, cho dù tang thi không biết đau, hơn nữa lại khó chết, thì con người vẫn hơn nó ở chỗ có tư duy, lúc mọi người tụ lại thành nhóm thì sẽ vì lợi ích chung mà cống hiến sức lực của mình…

Chỉ kinh hoàng và bi thương lúc tang thi vừa mới xuất hiện, sau một thời gian đã chậm rãi khôi phục lại tinh thần, hiện tại, mọi người cư nhiên cảm thấy biết ơn phim điện ảnh của nước M, một đám người ai cũng cầm lấy dao và gậy công kích vào đầu tang thi.

Lúc này, trung tâm thương mại vĩnh viễn là đối tượng đầu tiên mà mọi người suy nghĩ tới trong mạt thế. Ngày đầu tiên, tất cả mọi người còn băn khoăn, dù sao cướp đoạt là phạm pháp, cả đời sinh hoạt dưới trị an của xã hội, mọi người vẫn còn có chút chướng ngại tâm lý.

Bất quá, bọn họ nhanh chóng hiểu được, ở trong nhà chờ đợi cứu viện là không thể nào, thực vật trong nhà sẽ trở nên thiếu thốn, bọn họ sẽ bị chết đói.

Mà trung tâm thương mại hay siêu thị, ngay cả cửa hàng tiện lợi đều có thực vật kéo dài sinh tồn của bọn họ, hơn nữa đối với mạt thế mà nói, mấy thứ này rất có thể là đồ vật dùng một chút liền thiếu một chút, nghĩ như vậy nên mọi người không có khả năng tiếp tục ngồi chờ chết.

Vì thế lúc này tại trung tâm thương mại, siêu thị, các cửa hàng nhỏ đều trở thành đối tượng cướp đoạt của mọi người, càng ngày càng nhiều cửa chính bị mọi người hợp lực phá hỏng.

"Nơi này." Thương Viêm sẽ không để cho bản thân chen chúc ở một chỗ tràn đầy người như thế này, mang theo Diễm Quân Ly, ba người đi đến cửa sau của trung tâm thương mại, đây là lối đi của nhân viên chuyên dùng, bình thường nó sẽ được khóa chặt lại, nhưng điều này cũng không làm khó được Thương Viêm đã có chuẩn bị trước.

Thương Viêm dưới con mắt có chút dại ra của Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, "Leng keng loảng xoảng" mà lấy ra một chuỗi mấy chục chìa khóa, về phần BOSS? Ngay cả lúc tang thi xuất hiện cũng không kinh ngạc, dựa vào một chuỗi chìa khóa mà muốn làm cho biểu tình của BOSS thay đổi thì nằm mơ đi.

Tuy rằng Thương Viêm đã sàng lọc qua, nhưng nếu muốn mở tất cả các cửa thì không phải là số lượng nhỏ, hơn nữa đây chỉ là chìa khóa của mỗi trung tâm thương mại này mà thôi. Thương Viêm cầm cái chìa khóa trên tay, cảm thấy trọng lượng giống như lại nặng thêm một chút.

"Không phải cậu đã biết trước rằng mạt thế sẽ đến đó chứ?" Mặc dù Lâm Lăng có chút không thể tin, nhưng biểu hiện của Thương Viêm làm anh không thể không hoài nghi, nhìn xem, trên từng chìa khóa còn đánh dấu tên kho hàng nào, của lối ra vào nào.

"Cao nhân nói cho tôi biết mạt thế sẽ đến." Thương Viêm rất trấn định mà dùng những lời này đập tan nghi vấn của Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, đồng thời còn đem ánh mắt chuyển hướng đến Diễm Quân Ly, ý tứ chính là Ly thiếu gia của các người cũng biết.

Nhìn Diễm Quân Ly mặt không đổi sắc mà gật gật đầu, Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên cũng không thể tiếp tục truy vấn gì nữa, chỉ có thể làm cho bản thân cố xem nhẹ đi đám chìa khóa đồ sộ kia.

"Tách ra đi, Tiểu Viêm đưa vài cái chìa khóa cho Sở Thiên cùng Lâm Lăng, sau đó đi cùng anh." Lưu loát, sạch sẽ, mắt Diễm Quân Ly đều không có nhìn mặt ba người phía sau, liếc một cái liền xoay người đi đến cửa nhỏ đã mở ra. Diễm Quân Ly đã nói thì không có người nào dám bảo không, vì thế bốn người liền chia thành hai đội.

Bởi vì Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên không có không gian, cho nên Diễm Quân Ly để bọn họ đi đến địa phương gần cửa sau thu thập chút đồ vật nhỏ, còn Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm thì đi đến siêu thị, tuy rằng đồ vật bên trong không có gì quý giá, nhưng có còn hơn không.

Nhìn bóng dáng hai người kia đeo balo lớn rời đi, Thương Viêm quay đầu có chút do dự, nhưng vẫn cẩn thận mà chạy theo, hướng Diễm Quân Ly hỏi: "Ca, anh vì cái gì không nói cho bọn họ biết không gian của anh?" Từ tối hôm qua, Diễm Quân Ly đã bắt đầu có thái độ dung túng cho Thương Viêm làm nũng, nên cậu hơi có chút tùy ý.

"Tiểu Viêm muốn ca nói cho bọn họ biết sao?" Diễm Quân Ly tuy rằng tín nhiệm Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, nhưng theo thói quen, y vẫn luôn giữ lại một con bài chưa lật.

Đối với vấn đề này, Thương Viêm chỉ có thể bảo trì trầm mặc, muốn cậu trả lời như thế nào, vô luận là trả lời ra sao thì cũng cảm thấy không thỏa đáng.

Diễm Quân Ly nhìn bộ dáng rối rắm trên mặt của Thương Viêm, khóe miệng khẽ cong, lại không tự giác mà duỗi tay đến tóc của Thương Viêm. Thương Viêm nhận thấy được động tác của Diễm Quân Ly, lập tức dùng ánh mắt u oán của mình mà lên án bàn tay xấu xa của Diễm Quân Ly.

Hiện tại, cậu phát hiện ra, Boss đối xử với cậu giống y như với trẻ nhỏ, bất quá phản ứng của cậu cũng càng lúc càng giống con nít.

BOSS, xin đem chỉ số thông minh của cậu trả về!

Khu siêu thị có rất nhiều người, cái giá đặt đồ vật cơ bản chỉ còn thanh không, tất cả mọi người không ngừng giành giật, cướp đoạt, dùng hết sức lực đem thực phẩm bắt lấy trong tay của mình. Thương Viêm còn nhìn thấy bên cạnh đó, có hơn mười xác tang thi, điều này khiến Thương Viêm có thêm kiến thức mới, con người một khi đã điên cuồng thì tuyệt đối có thể so sánh với bộ dáng tang thi bưu hãn.

Nhìn đám người dày đặc kia, Thương Viêm có thể kết luận, rất nhanh... tang thi sẽ tụ họp lại chỗ này, phỏng đoán ấy không phải chỉ mình cậu nghĩ đến, cậu tin tưởng rằng những người kia cũng có thể đoán được, nhưng bọn họ vẫn không muốn rời đi trước, bọn họ vẫn cố giành giật thật nhiều vật tư.

Con người mà, đó là lòng tham. Thương Viêm cảm thán một hơi, nhưng trong đó, nhiều hơn là châm biếm cái loại tham lam này.

Thương Viêm dẫn theo Diễm Quân Ly, quen thuộc đường đi nước bước mà lướt qua đám người, tới cửa kho hàng bí ẩn, Diễm Quân Ly đối với động tác của cậu không có chút kỳ quái nào, nếu đã biết mạt thế sẽ đến, cũng đã chuẩn bị tốt chìa khóa cửa, như vậy thì việc đã nghiên cứu địa hình nơi này cũng không có gì là lạ.

Diễm thị thân là tập đoàn lớn nhất cả nước, ở phương diện kho hàng cũng sẽ không tiếc chút tiền bạc, bởi vậy độ chắc chắn của kho hàng là thập phần đảm bảo, ít nhất người bình thường sẽ không thể nào dùng sức mà cạy mở được.

Thương Viêm lấy chìa khóa ra, lúc những người khác không chú ý tới, lôi kéo Diễm Quân Ly lẻn vào kho hàng. Đồ vật bên trong thật sự là chọc mù mắt cậu. Tuy rằng không gian của cậu đã đầy, nhưng không phải còn có không gian hư vô hay sao! Cho dù không gian hư vô có hạn chế diện tích, nhưng độ cao thì chẳng phải không hề có điểm dừng hay sao?

Ánh mắt của Thương Viêm tỏa sáng nhìn về phía Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly nhận lấy sự chờ mong của Thương Viêm, lông mày khẽ nhướng, tiếp theo đó bàn tay to vung lên, đem vật tư ở trước mắt bỏ vào không gian. Ngoài việc dự tính lâu dài cho mạt thế, thì cảm thụ vật tư đang không ngừng gia tăng trong không gian cũng là một việc rất vui vẻ.

‹Đều là lỗi của ngươi, nếu ngươi thăng cấp không gian sớm một chút, thì đã không phải thèm mắt như vậy› Trong lời nói của hệ thống mang theo giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Thương Viêm đã miễn dịch đối với những câu lảm nhảm của hệ thống nên dĩ nhiên não sẽ tự động loại bỏ nó, tâm tình bình thản nói rõ, Thương Viêm nghe bên tai trái thì chui tọt qua tai phải, khiến hệ thống cảm thấy thật thất bại.

Vật tư đối với bọn họ mà nói là mãi mãi không đủ, Thương Viêm thu thập vật tư, hiểu biết tình huống, rồi còn đi cướp súng ống của đồn cảnh sát là để giúp Diễm Quân Ly tới nơi này. Lý do Thương Viêm chọn nó, nguyên nhân là do có hai cái kho hàng.

Trong Đế Vương Mạt Thế , Chung Hư Lữ có căn cứ của riêng mình, BOSS đương nhiên cũng sẽ có, như vậy vật tư là rất quan trọng.

Mà một nguyên nhân khác chính là, cái Bàn tay vàng thứ hai ở trong này. Bàn tay vàng gì chứ, toàn bộ biến thành Bàn tay đen là tốt nhất. ( )

Kho hàng rất lớn, Thương Viêm đứng ở cửa khẩu canh chừng, còn Diễm Quân Ly đã sắp đi đến cuối kho hàng. Thương Viêm mải lo suy nghĩ, còn chưa có nhận thấy được nguy hiểm đang cách cậu rất gần.

...

Mạt thế trôi qua một ngày, hy vọng của mọi người cũng theo những thi thể mà lụi tắt, bọn họ không còn chấp nhất với đất nước, quốc gia và xã hội. Lúc này, trung tâm thương mại đã bị mọi người cướp sạch. Ngô Khai Phong cũng là một trong số đó.

Ngô Khai Phong có một cái tên rất dũng cảm, nhưng tính cách của hắn thì hoàn toàn tương phản, hắn chỉ là một viên chức nhỏ cẩn trọng. Hiện tại mạt thế giáng lâm, hắn đã đợi suốt một ngày mà không hề nhìn thấy quốc gia tới cứu viện.

Qua khung cửa sổ, hắn nhìn thấy người sống bị tang thi cắn xé ăn thịt, có con nít, có phụ nữ, cũng có những người đàn ông bình thường như hắn. Đồng thời, hắn cũng gặp được dị năng giả, những người ấy có năng lực giết chết tang thi, nhưng thực đáng tiếc… hắn không thuộc số đó. Dĩ nhiên, những dị năng giả kia chẳng muốn cùng đội với người thường, bọn họ cho rằng, đó chỉ là tồn tại cản trở.

Hắn thực sợ hãi, hắn không muốn đi ra ngoài, nhưng trong phòng đã không còn thực vật, hắn biết… nếu hắn không đi thì hắn sẽ đói chết.

Vì thế lúc hắn nhìn thấy một đám người thường đi ra cửa phòng, thì hắn cũng đuổi theo sau. Có nhiều người thì sẽ có cảm giác an toàn. Sau đó hắn ỷ vào bản thân có dũng khí giết mấy con tang thi mà trở nên rất tự mãn.

Gần nhà hắn có một cái trung tâm thương mại cao cấp, bên trong đó là vật tư mà bọn họ đang cần, mà lần này đã là lần thứ ba bọn họ tới đây thu thập.

Bọn họ phá cửa lớn mà đi vào đó, tang thi cũng nối gót theo sau. Động tác của bọn họ phải nhanh, bây giờ phải cùng thời gian chạy đua với nhau. Tang thi ngày càng nhiều thêm, trong trung tâm thương mại ban đầu chỉ có vài con tang thi nhưng giờ thì đã đông nghẹt, tuy nhiên may mắn ở chỗ là trung tâm thương mại rất lớn, người cũng rất nhiều, tang thi phân tán khắp nơi, ngược lại rất dễ dàng đối phó.

"Thằng khốn, mày đứng ngay cửa chắn hết cả đường!" Tiếng nói nóng nảy không có bất luận phép lịch sự gì, từ trong cổ họng Ngô Khai Phong phát ra, vừa rồi hắn đụng phải một nam nhân đeo kính mắt nhã nhã nhặn nhặn.

"Thật vô cùng xin lỗi, chi bằng chúng ta bàn luận một chút về việc bồi thường?" Ánh mắt nam tử tạo nên một thân khí tức tao nhã, nhưng Ngô Khai Phong đứng cạnh bên có thể cảm thấy bản thân có chút không an tâm.

Nguy hiểm, Ngô Khai Phong nghĩ như vậy.

Nhưng người con trai đeo mắt kính đó, so với hắn còn nhanh hơn một bước, tại thời điểm hắn muốn rời đi liền bị anh ta dùng sức bóp cổ tay thật chặt, khí lực quá lớn khiến cho Ngô Khai Phong sợ hãi mà quát to: "Nè, nè, mày muốn làm cái gì? Mày…"

Lời Ngô Khai Phong còn chưa nói hết, tay còn lại của hắn đã bị một người đàn ông khác bắt lấy. Tên này có một mái tóc màu đỏ rực rỡ, trong đôi mắt không hề che giấu đi sự cuồng ngạo.

"Quá kiêu căng cũng không có gì tốt, với người khác phải biết lịch sự, tôi tặng anh một chút quà xem như là dạy lễ nghi, thế nào?" Nam tử tóc đỏ vừa nói xong, tay dùng một chút sức, đã đem cánh tay của Ngô Khai Phong tháo xuống, trên mặt gã hé ra nụ cười ác liệt.

26. Chương 26: Tang Thi Cấp 1

"Ngô Khai Phong, anh làm sao vậy? Chúng ta phải đi rồi." Âm thanh quát to là do người đi cùng Ngô Khai Phong phát ra. Ngô Khai Phong nghe thấy thì nháy mắt trấn tĩnh lại, hy vọng những người đó có thể lại đây giúp hắn.

Khi bọn họ đi tới gần hơn, liền nhìn ra Ngô Khai Phong đang bị hai nam nhân bắt lấy, tuy rằng bọn họ đối với Ngô Khai Phong cũng chưa quen biết được bao lâu, nhưng lúc bọn họ thấy quần áo chất lượng tốt cùng ba lô hàng hiệu trên người hai nam nhân kia, thì liền quyết định phải trợ giúp Ngô Khai Phong.

Một đám người vây xung quanh Ngô Khai Phong và hai nam nhân, bộ dáng hùng hổ, liếc mắt một cái liền biết không phải thiện nam tính nữ gì. Hiện tại đã là mạt thế, cho dù ngươi có tiền thì cũng giống như những người không có tiền khác thôi.

Trên tay bọn họ là những vũ khí công kích thô sơ đủ loại mà từ trong nhà tìm ra, vẻ mặt lộ ra rục rịch. Đây gọi là bản tính ghét người giàu ah~. [cừu phú]

"Nhìn thấy chưa? Biết điều thì hãy mau buông tay ra." Ngô Khai Phong được giúp đỡ, lập tức trở nên kiêu ngạo. Tuy rằng hai nam nhân này trông khó đối phó, nhưng bọn họ có nhiều người như vậy, muốn xử lý sao mà chả được.

"Cũng có 'nghĩa khí' đó chứ." Nam nhân tóc đỏ chính là Lưu Sở Thiên, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo cùng khinh thường, lớn lối đến mức so với Ngô Khai Phong vừa rồi hơn xa.

"Tôi nghĩ, các anh cũng muốn ở lại đây cùng nhau tâm sự." Một thanh FN57 được Lâm Lăng rút ra từ trong túi quần, Lâm Lăng cầm súng lục màu đen, trên mặt là nụ cười khéo léo, hai người này tương phản đến nỗi làm cho đám người xung quanh cảm thấy nguy hiểm đang gần kề.

"Pằng!" Lâm Lăng cầm súng bắn về phía trước một phát, cái lỗ nhỏ trên tường đã chứng minh tính chân thật của súng này rồi. Tiếng súng vang dội giống như tín hiệu xuất phát chạy, trong nháy mắt, cho dù là người đến trợ giúp Ngô Khai Phong hay người đứng xung quanh xem náo nhiệt, đều lập tức giải tán.

Lúc Ngô Khai Phong nhìn thấy loại súng lục chỉ xuất hiện trên TV này, lại ngó cái lỗ to trên tường, cảm giác đầu tiên của hắn chính là sợ hãi, nhưng thực đáng tiếc, tay hắn bị Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên bóp quá chặt. Lúc hắn muốn chạy trốn còn bị Lưu Sở Thiên hung hăng chặt xuống một phát, nháy mắt trên tay truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng mãnh liệt.

"Ah~, anh đang suy nghĩ gì thế?" Lưu Sở Thiên buông lỏng bàn tay đang nắm Ngô Khai Phong ra, thực hưng trí mà cười nhạo Ngô Khai Phong, còn Lâm Lăng vừa mới bắn phát súng xong, cũng buông Ngô Khai Phong ra, nhưng lúc này Ngô Khai Phong không dám có bất luận ý nghĩ sẽ giãy giụa hoặc chạy trốn gì, cho dù hắn chạy trốn nhanh như thế nào chăng nữa cũng không thể hơn được đạn bay.

"Chúng tôi từ vùng ngoại thành tới, tôi nghĩ...chúng ta có thể tán gẫu một chút về tình huống nơi này." Hiện tại Lâm Lăng rất lịch sự lễ phép, nhưng ở trong mắt Ngô Khai Phong trừ bỏ khủng bố thì không còn bất luận sắc thái gì khác.

Đám người vừa rồi bởi vì phát súng của Lâm Lăng dọa sợ mà giải tán, tuy nhiên có một cô gái vẫn không rời đi, cô ta đang núp ở một góc cách ba người không xa.

Nếu Thương Viêm trông thấy cô ta nhất định sẽ giật mình, bởi vì cô gái kia chính là Lưu Kết Đăng.

Hai người bên kia đang uy hiếp một cách quang minh chính đại, bên này trong kho hàng của siêu thị, Thương Viêm nhìn từng đống từng đống hàng hóa biến mất, trong lòng khó nén được kích động, bất luận là góp nhặt nhiều hay ít vật tư, nhìn thấy loại cảnh tượng này quả nhiên sẽ rất phấn khích.

Nơi này rất lớn, thời điểm Diễm Quân Ly sắp đi đến cuối kho hàng, Thương Viêm cũng chỉ có thể nhìn ra một bóng dáng mơ hồ.

Diễm Quân Ly vung tay lên, vật tư bị bỏ vào không gian, tuy nhiên lúc này lẽ ra y phải vui vẻ thì không hiểu sao trong lòng cứ có cảm giác bất an. Lông mày Diễm Quân Ly nhíu chặt, tốc độ bắt đầu nhanh hơn nữa, khi thùng hàng cuối cùng được cho vào không gian, tim của y cũng có chút yên ổn trở lại, y thật vội vàng muốn ngay tức khắc trở lại bên cạnh Thương Viêm.

Theo như trong tiểu thuyết, thì biến cố dĩ nhiên sẽ phát sinh tại thời điểm này.

Tiểu Viêm! Diễm Quân Ly xoay người đối mặt với Thương Viêm, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, nhưng Diễm Quân Ly có thể khẳng định đằng sau Thương Viêm, ghé vào trên tường... chính là một tang thi.

Lúc này Diễm Quân Ly vận dụng lực lượng mà y không biết kia, uy áp của dị năng cấp 3 đem tang thi kia khóa chặt, nhưng vẻ mặt hoảng sợ của Diễm Quân Ly đang thuyết minh rằng sự tình còn chưa có chấm dứt. Bởi vì móng vuốt của tang thi vẫn lao tới, tuy nhiên... ngay lúc này... Thương Viêm đột nhiên biến mất trước mắt y.

Thương Viêm không nhìn thấy tang thi ở đằng sau, nhưng bản năng nói cho cậu biết, đằng sau đang hiện hữu cái gì đó rất nguy hiểm. Căn bản không cần đoán thì Thương Viêm cũng biết đó là tang thi, hơn nữa còn cách cậu rất gần. Thời điểm cậu ý thức được bản thân sẽ không thể nào tránh thoát, dưới công kích đó ... trái tim cậu dường như tạm ngừng đập.

Tiếp theo cậu cảm thấy hoa mắt, xúc cảm của sàn nhà dưới chân trở nên hư ảo, sau đó lại vững vàng đứng trên đất. Mê muội khiến cho đầu óc cậu có chút mờ mịt, nhưng tình cảnh trước mắt nhượng cậu không thể không phục hồi lại tinh thần.

Ý thức được cái gì, Thương Viêm vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ trái tim bên ngực trái, thở phào ra một hơi thật dài.

Cậu vẫn an toàn.

Sau đó cậu bắt đầu quan sát xung quanh.

Lúc Thương Viêm cảm nhận được ánh sáng ấm áp, so sánh với kho hàng tối tăm kia, thì cậu biết bản thân đã tiến vào không gian hư vô.

Cỏ nhỏ? Không. Đất đen? Không. Suối nhỏ? Không. Trong mắt Thương Viêm chính là một đống lớn hàng hóa che lấp mặt trời.

Còn có, vì cái gì cậu lại ở chỗ này? BOSS tại sao không vào cùng?

"Tiểu Viêm?" Thanh âm Diễm Quân Ly từ phía sau lưng Thương Viêm vang lên, theo phản xạ có điều kiện, miêu đao mà Thương Viêm cầm trong tay không chút khách khí chặt tới.

Lúc Diễm Quân Ly nhìn thấy hàn quang thì có chút không rõ, bất quá y chỉ cần sử dụng một ít động tác thì không việc gì phải ngại. Diễm Quân Ly chợt nghiêng người, thân hình nhanh nhẹn, đem đao trên tay Thương Viêm đánh rớt, tiếp theo sau đó dựa theo lực đạo của Thương Viêm mà ôm cậu vào trong ngực.

Thương Viêm nhìn thấy Diễm Quân Ly thì bị dọa hết cả hồn, vừa rồi cậu bị tang thi tập kích, bây giờ BOSS đột nhiên xuất hiện phía sau cậu, cậu theo bản năng mà công kích, may mắn BOSS đủ cường đại.

Xúc cảm trong ngực rõ ràng, làm cho trái tim của Diễm Quân Ly đập nhanh từng hồi, khiến y hiểu được việc Thương Viêm vừa rồi gặp nguy hiểm là chân thực, loại cảm xúc kinh hồn táng đảm mà y chưa bao giờ trải qua, lúc này cư nhiên bị Thương Viêm chiếm cứ.

Nhưng y không có bất kỳ suy nghĩ là sẽ tiêu trừ đi nhược điểm của mình, mới chỉ nhìn thấy Tiểu Viêm gặp nạn mà đã bất an như vậy, y làm sao có thể xuống tay được chứ. Diễm Quân Ly bất đắc dĩ cười cười, nguyên lai không phải y không có loại cảm xúc thương tiếc, mà chỉ là chưa gặp được ai như em trai của mình mà thôi.

3 trái tim màu hồng tượng trưng cho hảo cảm càng ngày càng đậm hơn, có một chút ánh sáng đỏ tựa son lấp lóe, dường như đang che giấu một cái gì đó không thể nói ra. Bất quá độ hảo cảm không có xuất hiện trong mắt Thương Viêm, hệ thống cũng chẳng phát ra bất cứ lời gì.

Trong truyện nói cái ôm của Nhân vật phản diện sẽ vô tình lạnh lẽo như băng, nhưng Thương Viêm đảm bảo đó là sai lầm. Ôm ấp của BOSS ấm áp vô cùng, khiến trái tim có chút kinh hách của Thương Viêm đã nhanh chóng bình ổn trở lại, cảm giác an tâm làm cho cậu rơi vào suy nghĩ vui sướng, xen lẫn chút gì đó không yên lòng.

Vui là vì cậu có thể tiến nhập không gian hư vô, chứng tỏ BOSS đã rất coi trọng cậu, không yên lòng là về con tang thi kia, chắc chắn nó không phải là cấp 0.

"Ca, con tang thi sao rồi?" Tuy rằng Thương Viêm rất muốn cùng BOSS thảo luận một chút về chuyện không gian, cũng muốn cùng BOSS thảo luận phương pháp biến cường, nhưng so với mấy thứ này thì cậu càng quan tâm đến con tang thi kia hơn, vì thế vấn đề thứ nhất là đây.

[Biến cường có thể hiểu là: Làm bản thân mạnh mẽ hơn, ở đây giữ nguyên để hợp câu]

Thương Viêm ngẩng đầu, trong mắt Diễm Quân Ly in lên bóng dáng em trai nhà mình, từ mái tóc đen cho đến vẻ mặt bình tĩnh, biểu tình không có chút gì đau đớn thống khổ, chứng tỏ Thương Viêm hiện tại rất tốt.

"Giết." Câu trả lời nằm trong dự kiến, "Không phải là tang thi bình thường, tốc độ so với các tang thi khác nhanh hơn gấp mười." Diễm Quân Ly biết chuyện mà Thương Viêm muốn hỏi, không cần cậu mở miệng

đã tự kể ra hết, nói đến đây vẻ mặt của Diễm Quân Ly càng trở nên thận trọng, tay ôm Thương Viêm xiết cũng chặt hơn.

Diễm Quân Ly hồi tưởng lại hơn một phút trước, em trai mình đang bị tang thi công kích, ngàn cân treo sợi tóc. Nhớ tới đó, trong lòng Diễm Quân Ly không khỏi thêm lo lắng, chẳng thể ngờ ngay tại trước mắt mình mà người mình yêu quý lại có thể lâm vào tình huống nguy hiểm như thế.

Lúc ấy, nhìn thấy tang thi ở đằng sau Thương Viêm, nó giơ móng vuốt chụp tới người Thương Viêm. Khoảng cách của y khi đó quá xa, cho dù y có nhìn thấy thì cũng không kịp ngăn cản, đến ngay cả tiếng gào cũng không kịp phát ra.

Tất nhiên, uy áp của y vẫn chậm một bước. Thế nhưng không ngờ là, dưới móng vuốt của tang thi, Thương Viêm bỗng dưng biến mất, lúc này y mới cảm nhận được Tiểu Viêm đã an toàn, Tiểu Viêm ở trong không gian của y, bị y kéo vào.

Tim bị thít chặt của y từ từ buông xuống, cái loại tình cảm trào dâng này khiến y cảm thấy thật xa lạ, cái loại khủng khoảng tột đỉnh này cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Bây giờ, Diễm Quân Ly mới chú ý tới cảm xúc của bản thân đang ngổn ngang trăm mối, thì ra vị trí của Tiểu Viêm đã in sâu tới như vậy .

Sau đó, y mang theo biểu tình bất đắc dĩ mà đi tới gần con tang thi cứng ngắc do uy áp kiềm giữ, nhưng nếu như có thể đối diện Diễm Quân Ly, sẽ phát hiện trong ý cười y có một loại tàn khốc lạnh lẽo, ngoan lệ giống như ngọn lửa của địa ngục.

Lúc Diễm Quân Ly đến gần con tang thi kia, liền cởi bỏ áp chế, nhìn nó dùng một loại tốc độ mà con người vô pháp so sánh chạy trốn đi, chứng thật phỏng đoán trong lòng y —— con tang thi này không giống với những con khác. Tiếp theo, chỉ trong nháy mắt, đầu của nó đã bị y bắn nát.

Bất quá y vẫn không có bất luận cảm giác thả lỏng nào, ở trong đầu trong tim của y chỉ có một câu —— y vẫn còn quá yếu. Nghĩ đến đây, tay Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm lại chặt thêm vài phần, siết đến nỗi xương cốt Thương Viêm mơ hồ có chút đau đớn, nhưng dường như cậu cảm nhận được Diễm Quân Ly đang bất ổn, Thương Viêm cũng không có bất luận phản kháng gì.

Tiếp theo, câu trả lời của Diễm Quân Ly lại khiến Thương Viêm lâm vào trầm tư, ngay cả việc cậu và Diễm Quân Ly hiện tại đang ôm nhau một cách rất kỳ quái, cậu cũng không phát hiện.

Dựa theo trình độ thì nó hẳn là tang thi cấp 1, sau khi mạt thế giáng lâm khoảng 2 tháng mới từ từ xuất hiện, ít nhất trong Đế Vương Mạt Thế thì như vậy, ngay cả trí nhớ của Diễm Quân Mạc cũng chưa từng thấy qua loại tang thi kia.

Cấp 1 cấp 3 và cấp 9, muốn thăng cấp các bậc đó thì phải trải qua biến cố rất lớn, lại vô cùng khó khăn. Còn về các cấp bậc sau thì Thương Viêm không biết, khi cậu xem thì Đế Vương Mạt Thế chưa có rơi vào nông nỗi như vậy.

Từ cấp 0 đến cấp 1 thì tang thi đã bắt đầu có suy nghĩ, cũng bắt đầu có dị năng. Theo đó suy ra con tang thi vừa rồi là dị năng tốc độ, cũng may mắn là BOSS, nếu như là cậu, cho dù đã từng rèn luyện qua, nhưng muốn toàn mạng cũng là chuyện mơ tưởng.

Sau đó, Thương Viêm lại suy nghĩ đến một vấn đề khác. Lẽ ra là loại tang thi như thế này ở trong Đế Vương Mạt Thế thì khoảng 2 tháng nữa mới lên sân khấu? Sao lại xuất hiện biến cố?

Lý trí của Thương Viêm hy vọng rằng là do cậu quá đa tâm. Lần trải nghiệm nguy hiểm ngắn ngủi này, khiến Thương Viêm cảm thấy an nguy của cả thế giới ngày càng trở nên chân thật.

Suy ra cuộc sống cũng thật mỏi mệt, Thương Viêm suy nghĩ mãi cũng chẳng thông cho nên liền bạo phát. Ah~~! Mặc kệ, đến lúc đó, ai choán đường thì cứ giải quyết sạch sẽ là được.

27. Chương 27: 'khách Nhân' Của Không Gian

" còn quá yếu." Diễm Quân Ly cau chân mày vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói chắc chắn rõ ràng làm Thương Viêm không biết phải nói gì.

Tay Diễm Quân Ly từ trên vai trượt xuống lưng, xúc cảm cho thấy cơ bắp không phải thực rắn chắc khiến Diễm Quân Ly cực kỳ bất mãn. "Về sau mỗi ngày anh sẽ rút ra chút ít thời gian huấn luyện em." Diễm Quân Ly buông Thương Viêm ra, dường như suy nghĩ gì đó rồi xoay người đi bỏ lại câu kia, nhượng Thương Viêm đứng trong gió đung đưa đung đưa.

Bất quá có thể được BOSS chỉ đạo, Thương Viêm vẫn rất cao hứng, nhưng Thương Viêm vừa nghĩ tới về sau sẽ bị BOSS dạy dỗ ( ) đã cảm thấy vô cùng khủng bố.

Diễm Quân Ly không nghe thấy Thương Viêm phản đối nên tâm tình tốt lên không ít, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn khiêm tốn của em trai, bất mãn trong lòng tiêu tán một chút, mặc dù là yếu điểm, nhưng ít ra cũng biết nghe lời.

Nếu Thương Viêm nghe thấy, nhất định sẽ hô to: Ở trước mặt BOSS ai mà dám cãi lời, tui bái người đó làm thầy!

"Ca, nơi này là không gian?" Lực chú ý của Thương Viêm từ Diễm Quân Ly chuyển dời sang không gian. Tuy rằng Thương Viêm chắc ăn mười phần đây là không gian hư vô, nhưng cậu vẫn mở miệng hỏi Diễm Quân Ly cho rõ ràng.

"Ừm, dường như nằm ở trong đầu." Nghe thấy vấn đề mà Thương Viêm hỏi, Diễm Quân Ly tâm tình cũng ổn định lại, bắt đầu đánh giá toàn bộ không gian này. Diễm Quân Ly chầm chậm đi tới đi lui, cảm thụ cái gọi là nghịch thiên trong miệng em trai nhà mình.

Trong không gian có trời xanh, mây trắng, mặt trời, còn có… còn có một đống hàng hóa rất lớn. Hiện tại không gian đã bị hàng hóa chiếm cứ, hai người bọn họ cái gì cũng không thể nhìn được! Tầm mắt đã bị ngăn trở, số lượng hàng hóa khổng lồ che chắn khiến bọn họ chỉ nhìn được trong một phạm vi nhỏ.

Cũng may Diễm Quân Ly vẫn luôn có thói quen chỉnh lý tốt không gian, nếu không hiện tại bọn họ không thể nào đứng trên mặt đất, mà là đứng trên hàng hóa mất.

Sau đó, Diễm Quân Ly không thể nào đánh giá được không gian, mắt y bỗng lóe lên, không gian như là nghe theo mệnh lệnh của Diễm Quân Ly, khiến hàng hóa xung quanh dường như có lực lượng nào đó trợ giúp, di chuyển về phía góc không gian, sắp xếp lại một cách ngay ngắn, tức khắc chỗ đó hình thành một cái "Thang trời".

Thương Viêm cảm thán mà nhìn hàng hóa di động, lại ngước đầu lên nhìn chúng nó, phát hiện cậu đã không thể nào nhìn thấy được đỉnh, thế mà hàng hóa vẫn có xu thế chất đống lên trên. May mắn là BOSS, nếu không với độ cao như vậy đã sớm rơi xuống .

Theo di động của vật tư, toàn cảnh không gian cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Thương Viêm. Đất đai nơi này phân chia theo mẫu mẫu ruộng nước, từ đất đen ở dưới đó có thể nhìn ra thổ địa nơi này phì nhiêu biết bao, xung quanh có rất nhiều cỏ dại và hoa nhỏ không biết tên, khiến cho phiến đất còn chưa trồng cây này, như tăng thêm màu xanh của sự sống.

Suối nhỏ men theo địa thế cong cong ngoặc ngoặc khúc chiết uốn lượn mà phát ra tiếng róc rách róc rách duyên dáng, lăn tăn gợn sóng dưới ánh nắng mặt trời, tựa như tơ lụa đang được phơi khô.

Trong không khí có sương mù bao phủ, mát lạnh sạch sẽ, khiến tim phổi như được tẩy trừ khỏi những khói bụi chốn đô thị phồn hoa. Bất quá, xa xa bốn phía thì sương mù dày đặc, đem bọn họ vây vào khu vực chính giữa. Tuy rằng còn có thể mơ hồ nhìn thấy núi cao xung quanh nơi này, nhưng rõ ràng đây không phải là nơi mà bọn họ có thể đặt chân vào.

Hấp dẫn ánh mắt người khác nhất chính là một tòa đại trạch nằm giữa trung tâm vùng đất. Bởi vì đây là không gian của Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly và Thương Viêm chẳng thèm ức chế lòng hiếu kỳ mà cất bước đi về phía đó.

Tòa nhà rất cao, lớn đến không thể tính được, làm Thương Viêm nhớ tới cảm giác lúc đi du lịch nhìn thấy Trần gia. Cả tòa tòa nhà có vẻ tang thương lại trang nghiêm, dưới bào mòn của thời gian đã khiến cho nó nhuốm không ít dấu vết lịch sử.

Thương Viêm liếc mắt một cái liền thấy được tòa nhà này, sau đó cậu không khỏi nhớ tới trong Đế Vương Mạt Thế có miêu tả đến năng lực của không gian.

Nếu không gian thăng cấp, ngoại trừ việc rộng lớn hơn, còn có thể giúp không gian thay đổi khí hậu và đất đai. Trong Đế Vương Mạt Thế , ánh sáng lấy tòa đại trạch làm trung tâm, từ đó xuất hiện các loại khí hậu Xuân Hạ Thu Đông, tuy nhiên phân bố địa hình của nó không theo trật tự bình thường, sau này nếu thấy không gian có một bờ cát nằm cạnh ruộng lúa nước thì cũng chẳng có gì là lạ kỳ.

Cái không gian này không hề có ý thức riêng của mình, tất cả việc làm đều tuân theo yêu cầu của chủ nhân, cũng bởi vì như thế mà Chung Hư Lữ không thể phát hiện ra hàng giả.

Trong tòa nhà có một cái thư khố (1) lưu trữ các loại sách nói về cách sử dụng không gian hư vô, nhưng ngôn từ văn chương trong đó thật khiến cho người ta đau đầu không thôi. Thương Viêm nhìn Diễm Quân Ly đầy chờ mong, hy vọng ánh sáng nhân vật phản diện cường đại của Diễm Quân Ly có thể bao gồm luôn cả cổ ngôn(2).

Tuy nhiên thật đáng tiếc, cho dù Diễm Quân Ly có toàn năng đến như thế nào đi chăng nữa, y cũng không có khả năng hiểu được mấy loại đồ vật nho nhã này, y tình nguyện dùng hết tất cả thời gian rảnh rỗi đi nghiên cứu tâm lý học còn hơn.

Nhìn thấy Diễm Quân Ly tránh né ánh mắt chờ mong của mình, Thương Viêm đành dựa vào cái đầu nhỏ của mình tự tìm hiểu vậy. Sự thật chứng minh Thương Viêm rất là may mắn, thời điểm Thương Viêm mở ra cuốn sách thứ hai thì cuối cùng cậu cũng có thể tận dụng được chút ít kiến thức nhỏ nhoi sau bao năm tháng mài mông trong giảng đường mà hiểu được nội dung ba chớp ba nháng. Thương Viêm thật tình cảm mà thấy tự hào về thầy giáo dạy Ngữ Văn thời Trung học của mình.

Cậu, Thương Viêm dưới hình thức là 'khách nhân' (3) – được không gian thừa nhận. Chỉ cần chủ nhân Diễm Quân Ly đồng ý, cậu có thể sử dụng không gian tùy ý, bản thân, vật chết, trừ con người ra thì bất kỳ sinh vật nào cũng có thể dựa vào ý thức của cậu mà tiến vào không gian. Tuy nhiên bên trong cũng không có nói cách nào gỡ bỏ hình thức này, trừ phi khách nhân chết đi. Dù sao máu đã tiến nhập vào ngọc giới cũng không có hút ra được.

Nhưng đừng tưởng rằng trở thành khách nhân rất đơn giản. Đầu tiên cậu phải được Diễm Quân Ly thừa nhận, không gian mới cho vào danh sách suy xét, tuy rằng không gian không có ý thức, nhưng vẫn có công năng phân rõ mọi thứ, tựa như tường lửa (4) của máy tính.

Cuối cùng còn phải được chủ nhân tán thành thêm lần nữa, cho phép khách nhân bước vào không gian, tất cả là vì chắc chắn chủ nhân đã suy nghĩ thấu đáo.

Máu của cậu là do Diễm Quân Ly cắt rồi nhỏ lên, đó là lần đầu tiên Diễm Quân Ly thừa nhận cậu. Tiêu chuẩn mà không gian có thể tiếp thu đó chính là người ấy không được có chút ác ý nào với chủ nhân, ngoài ra còn phải có không ít thiện ý đối với Diễm Quân Ly, Thương Viêm cũng phù hợp điểm này. Đồng thời cậu cùng chủ nhân – Diễm Quân Ly phải có quan hệ huyết thống, điều này cũng góp phần không nhỏ cho việc Thương Viêm được không gian thừa nhận.

Trước đó Thương Viêm sử dụng không được, cũng do chủ nhân – Diễm Quân Ly chưa có thừa nhận lần thứ hai. Lúc ấy Diễm Quân Ly ngay cả 'khách nhân' là cái gì cũng không biết, làm sao mà nảy sinh ý nghĩ thêm một lần nữa cơ chứ.

Thương Viêm đem chuyện này nói cho Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly dưới ánh mắt có chút khẩn trương của Thương Viêm thì chỉ hơi kinh ngạc, cũng không có hối hận hay né tránh, cũng không có cái loại sâu xa là giấu diếm bí mật bản thân.

Cho dù Thương Viêm đã cố đè nén khẩn trương xuống nhưng làm sao có thể qua mắt được Diễm Quân Ly. "Em có trở thành chủ nhân thật sự của nó cũng không vấn đề gì." Diễm Quân Ly vừa buồn cười lại vừa bất

đắc dĩ, hình tượng của y trong lòng đứa em này rốt cuộc là như thế nào, hay là lúc ở viện an dưỡng dọa sợ? So với trong tưởng tượng của y còn nhát gan hơn.

Diễm Quân Ly trả lời kèm theo ánh mắt rất chân thực, khiến cho cõi lòng Thương Viêm như được tưới nước ấm, đồng thời cũng có chút ngại ngùng, là cậu tâm nhãn(5) quá nhỏ.

"Hơn nữa, nếu như vậy an toàn của em cũng sẽ được đảm bảo hơn." Nói đến đây đáy mắt Diễm Quân Ly lại hiện lên âm trầm, "Gặp nguy hiểm, em nhất định phải trốn vào không gian." Trịnh trọng trong lời nói, cũng đủ biết Diễm Quân Ly có bao nhiêu không muốn Thương Viêm bị thương.

Thương Viêm há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra. Không phải nói con người có lòng tham ích kỷ hay sao? Xem ra… Diễm Quân Ly không hề có ý định bài xích cậu.

"Ca, trong không gian của em có rất nhiều thứ, bỏ một chút vào trong này được không?" Thương Viêm vứt bỏ chút áy náy nho nhỏ của mình, cho nên cậu tùy ý hơn nhiều. Thương Viêm hướng Diễm Quân Ly đề nghị. Không gian của cậu trên cơ bản đã chất đầy hết rồi, hiện tại trông thấy không gian của BOSS rộng rãi như vậy, vì sao không tranh thủ dùng ké cơ chứ.

"Có thể." Cái loại yêu cầu nhỏ bé này của Thương Viêm, Diễm Quân Ly sao lại không đồng ý cho được. Hơn nữa đây là biểu hiện cho thấy Tiểu Viêm đang tín nhiệm y. Vật tư tại mạt thế là thứ quan trọng biết chừng nào, chỉ đưa mắt ra nhìn đám người bên ngoài đang tranh đoạt điên cuồng là cũng đủ hiểu.

Vật tư của Thương Viêm cũng không ít, bởi vì có hệ thống sắp xếp hộ, cho nên đồ vật bên trong rất là chỉnh tề, làm cho Thương Viêm trên cơ bản không uổng phí quá nhiều sức lực đã đem ra hết.

Thương Viêm đem đại bộ phận gạo, thịt heo, quần áo, đồ dùng sinh hoạt mà hiện tại chưa cần dùng đến… đều bỏ ra ngoài này. Thời điểm mà Thương Viêm tìm thấy thùng socola Pierre Marcolini, cậu lập tức lấy ra, đưa tới trước mặt Diễm Quân Ly.

Đối với xuất hiện của socola Pierre Marcolini, Diễm Quân Ly thật sự ngạc nhiên. Tiểu Viêm vì sao biết được chương trình TV mà y yêu thích thì rất dễ, chỉ cần hỏi người hầu trong nhà vài câu là xong. Nhưng muốn biết thức ăn mà y yêu thích thì quả thật không dễ dàng, lúc một người có được địa vị cao, nhược điểm hay là đồ vật yêu thích gì đó đều che giấu không ai hay. Thế mà không thể tưởng tượng được Tiểu Viêm lại biết.

Đôi mắt Diễm Quân Ly bắt đầu đậm dần, nụ cười của Thương Viêm có chút cứng ngắc, cậu cảm thấy BOSS lúc này có cái gì đó quỷ dị khó nói. Diễm Quân Ly cứ như vậy chằm chằm mà nhìn Thương Viêm, giống như muốn soi rõ đáy lòng Thương Viêm.

"Ca?" Thương Viêm thật tình là chịu không nổi áp lực như thế này, gọi một tiếng để có thể nhanh chóng chấm dứt tình trạng khó hiểu không biết từ đâu sinh ra.

"Xin lỗi Tiểu Viêm, ca đang suy nghĩ chút chuyện." Ngữ khí của Diễm Quân Ly mang theo chút gì đó ôn hòa rất mơ hồ, ý cười nhợt nhạt khiến không khí đang cứng nhắc bỗng chốc ấm áp trở lại.

Thương Viêm vô tội biểu tình vẫn có chút kinh hoảng, in hết vào trong mắt Diễm Quân Ly. Dù sao loại sự tình này cũng không phải một hai lần, hơn nữa cứ trắng trợn biểu hiện ra như vậy cũng có thể xem là một loại tín nhiệm.

Lần thứ hai, Diễm Quân Ly dùng bàn tay to dày sờ loạn trên đầu Thương Viêm, thuận mao (6) cho Thương Viêm, dường như đang an ủi trái tim nhỏ bé của cậu. Hành động này của Diễm Quân Ly rất hữu dụng, y như Diễm Quân Ly đoán trước, Thương Viêm đang kích động liền biến thành dại ra.

"Được rồi, chúng ta phải đi ra ngoài." Cuối cùng, thu liễm ôn nhu, Diễm Quân Ly lại trở về sắc bén trước đó, nhắc nhở cậu là bây giờ phải đi ra ngoài, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đang đợi.

Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng, trước mắt lại hoa lên, sau đó phát hiện mình đã ở bên ngoài. Trong kho hàng trống rỗng đã không còn vật tư, bọn họ thành công mà rút lui.

‹Đang khởi động… đang khởi động… khởi động hoàn tất› Thanh âm lạnh lẽo không gợn sóng, thu hút sự chú ý của Thương Viêm.

‹Thương Viêm, ngươi có xảy ra chuyện gì hay không?> Thương Viêm vừa ra khỏi không gian, thanh âm sốt ruột của hệ thống đã vang lên trong đầu cậu, nó vội vàng hỏi tình huống của Thương Viêm.

Lúc này, Thương Viêm mới nhận thấy được một chuyện, trước bị BOSS và không gian hư vô dời đi lực chú ý, hiện tại mới nghĩ đến, thanh âm của hệ thống ở trong không gian không có vang lên.

—

(1): Thư khố: Kho sách.

(2): Cổ ngôn: Ngôn ngữ cổ xưa.

(3): Khách nhân: Lẽ ra nên dịch là người khách, nhưng có vẻ gượng ép quá, nên Đào giữ nguyên.

(4): Tường lửa: phần mềm bảo vệ máy tính khỏi các tác nhân gây hại, tham khảo google.

(5): Tâm nhãn: Chúng ta thấy trên một số ảnh, tượng Phật giáo có những mặt người có ba con mắt, tức là ở giữa hai mắt có thêm một mắt nữa. Thực ra, người không thể có ba mắt. Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm (tâm nhãn). Ý nghĩa của tâm nhãn có sâu có nông. Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Về ý nghĩa thâm sâu của tâm nhãn thì phải nói ngũ nhãn (năm mắt). Theo thuyết ngũ nhãn thì ngoài con mắt thật ra, còn có bốn loại tâm nhãn nữa, với trình độ cao thấp khác nhau.

(6)Thuận mao: Vuốt lông – ý chỉ việc dỗ dành một người.

28. Chương 28: Lưu Kết Đăng

‹Ta không sao, ta vào không gian hư vô› Hệ thống lo lắng là điều ngoài dự đoán của Thương Viêm, không thể tưởng được hệ thống cũng có một ngày khẩn trương vì cậu.

Nhưng khiến cậu càng thêm để ý chính là hệ thống cư nhiên Khởi động lại. Hệ thống ký sinh trên người của cậu, nếu cậu vào không gian hư vô, vậy thì lẽ ra hệ thống cũng theo vào chứ. Thế mà hệ thống lại rơi vào tình trạng tắt nguồn, lấy trạng thái vật chết mà đi vào đó.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Thương Viêm cũng không quá nóng nảy. Bởi vì cậu biết Diễm Quân Ly là chủ nhân của không gian, nếu không được cho phép thì hệ thống chỉ có thể dùng trạng thái vật chết tiến vào không gian, nếu vật có tư tưởng có trí tuệ thì cần phải được sự đồng ý của Diễm Quân Ly.

Lúc đó, cậu có thể tiến vào không gian cũng là bởi vì BOSS đã cho phép, may mắn một cái, nhờ vào sự tình này mà BOSS không cần đụng vào đồ vật, cũng có thể đem nó bỏ vào không gian.

Thương Viêm giải thích với hệ thống, tuy rằng nó cảm thấy chẳng cam lòng vì không thể nhìn thấy không gian hư vô, nhưng bản thân nó không thể đem ra trước ánh sáng, nên đành nhẫn nhịn.

Thương Viêm một bên cùng hệ thống trò chuyện về tình huống của không gian, một bên cũng không có quên đi theo sau Diễm Quân Ly đến nơi tập hợp, hay còn gọi là một lòng hai dạ, vì tâm tình khoái trá nên bước đi của Thương Viêm cũng trở nên thoải mái.

Khi cậu nói đến việc đưa socola cho Diễm Quân Ly, hệ thống trầm mặc một hồi, sau đó giọng điệu liền trở nên bình tĩnh nhưng lại xen lẫn gì đó quái dị. ‹Thương Viêm, ngươi đưa socola cho điện hạ rồi?›

‹Thương Viêm, ngươi có nghĩ tới hay không, khi điện hạ nhìn thấy ngươi biết thứ yêu thích của y, phòng bị của y sẽ lại càng cao hơn, không thể làm cho độ hảo cảm tăng lên mà còn khiến y thêm phần cảnh giác›

Thương Viêm bị lời nói của hệ thống làm cho bất an, nghĩ đến ánh mắt thâm thúy của BOSS khi nhìn cậu, tuy rằng cậu không thấy được tia phòng bị nào trong đó, nhưng cấp bậc của BOSS như thế nào cậu cũng biết rõ, không lẽ loại cảm giác đó, y lại không thể che giấu trong mắt.

‹Bất quá, độ hảo cảm cùng tình trạng quan hệ đều không có gì thay đổi, có lẽ điện hạ Diễm Quân Ly đối với ngươi không có sinh ra nghi ngờ gì, nhưng về sau, loại sự việc như thế này, muốn tốt cho bản thân thì nên suy nghĩ cho rõ ràng thấu đáo› Hệ thống dùng âm thanh của bé gái nói ra những lời thấm thía, tuy rằng có chút kì quái nhưng Thương Viêm không ngại mà đem lời nói này ghi tạc vào đầu.

‹Hừ, cũng may độ hảo cảm đã là 3 trái tim hồng, còn là hồng đậm› âm thanh của hệ thống tràn đầy ghen tuông, chẳng thèm che giấu giọng điệu của bản thân.

‹Hồng đậm?› Độ hảo cảm cùng tình trạng quan hệ không thay đổi, cậu có thể tin tưởng rằng BOSS đối với mình không sinh ra hoài nghi. Nhưng sau đó lại có thêm một vấn đề lớn.

‹Ai nha, ngươi còn không biết? Xin ta ah~~› Hệ thống khôi phục lại vẻ hoạt bát ngây thơ, Thương Viêm chỉ muốn bỏ mặc nó cho xong, nhưng cái vấn đề này chỉ có thể hỏi hệ thống.

‹Xin mi!› Thương Viêm miễn cưỡng mà nói ra những lời này, tuy rằng hệ thống hồi đáp lại ba chữ ‹Không có gì›, nhưng người nghe lại có cảm giác nghiến răng nghiến lợi.

‹Độ hảo cảm, độ để ý sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tình trạng quan hệ. Mà màu sắc của nó cho thấy là sâu hay cạn. Giống như là quan hệ thân cận trước đó, màu sắc của trái tim càng hồng chứng tỏ tình cảm của các người càng thân thiết. Hiện tại điện hạ Diễm Quân Ly đối với ngươi là trình độ thương tiếc› Vì tâm tình khoái trá nên hệ thống cũng không có tiếp tục làm khó Thương Viêm.

Hệ thống nói xong Thương Viêm liền đem ánh mắt đặt trên người Diễm Quân Ly, lúc trước trái tim luôn là màu hồng tươi, hiện tại đã biến thành hồng đậm, điều này chứng minh quan hệ của cậu cùng BOSS càng ngày càng tốt, điểm ấy làm Thương Viêm thật cao hứng.

Sau một đường, hệ thống im lặng, Thương Viêm im lặng, Diễm Quân Ly im lặng, hai người trầm mặc, phòng bị xung quanh mà đi đến nơi tập hợp, nhưng rất rõ ràng là bọn Lâm Lăng còn chưa đến.

"Ca, anh ở chỗ này chờ em, em muốn trở lại kho hàng một chút, em đánh rơi một đồ vật. Rất quan trọng." Thương Viêm kêu một tiếng sợ hãi, đứng ở nơi tập hợp, Thương Viêm chính là không có quên, ở kho hàng đã có một tang thi cấp 1 xuất hiện, đây chính là đại bổ (*). Mà sỡ dĩ bây giờ mới nói là vì cậu phải kéo dài thời gian, nên biết rằng bươi não không phải là công việc dễ dàng, cậu muốn dùng thời gian trên đường trở về để tranh thủ đi lấy hạch tinh.

[đồ bổ cỡ lớn]

"Không được!" Diễm Quân Ly vẫn không quên loại cảm giác kinh hách kia, hai mắt tràn ngập nghiêm khắc cùng ngoan lệ mà đảo qua Thương Viêm, tuy rằng Thương Viêm hiểu rằng loại tàn nhẫn này không phải là đối với cậu, nhưng vẫn không nhịn được mà có chút khiếp đảm.

"Không có việc gì, em còn có không gian. Hơn nữa loại tang thi này cũng không phải củ cải trắng." Thương Viêm ra vẻ thoải mái mà nhìn thẳng Diễm Quân Ly, nhưng chỉ có cậu có thể biết hiện tại cậu có bao nhiêu khẩn trương, ánh mắt của BOSS thật là đáng sợ.

"Anh đi cùng em." Diễm Quân Ly kiên định không để Thương Viem cự tuyệt, bàn tay của Thương Viêm bị Diễm Quân Ly bắt lấy, Thương Viêm có thể từ lực độ của cái nắm này mà cảm nhận được cường thế dày đặc.

Nhưng đây cũng không phải là ý nguyện của Thương Viêm, BOSS như vậy thì làm sao cậu lấy hạch tinh.

"Em không muốn đứng ở sau lưng anh, em có thể tự bản thân chiến đấu, em không muốn việc nhỏ như vậy cũng phiền đến anh, em còn có lòng tự trọng." Lời nói này của Thương Viêm có chút quá, nhưng hiệu quả cũng không tồi. Kiên định trong giọng điệu của Thương Viêm, không có chút gì thua kém Diễm Quân Ly, thái độ quật cường làm Diễm Quân Ly biết Thương Viêm tuyệt không lui bước, cho dù chân cậu có dấu hiệu run rẩy~ ( )

"… Đi nhanh về nhanh." Diễm Quân Ly yên lặng nhìn Thương Viêm, Thương Viêm có chút nhỏ gầy, sống lưng thẳng tắp như đang nói rằng chủ nhân của nó rất kiên trì. Cuối cùng mọi suy nghĩ của Diễm Quân Ly đều trở thành một câu nói kia, Diễm Quân Ly lần đầu tiên bất đắc dĩ mà tự nguyện lui bước.

Không phải là y không muốn bảo hộ Tiểu Viêm thật tốt, nhưng y hiểu được, bảo hộ tốt nhất chính là làm cho Tiểu Viêm nhanh chóng trưởng thành. Hơn nữa như Tiểu Viêm đã nói, cậu còn có không gian bảo hộ.

Chính là lúc này, chính là quyết định vừa rồi… đã khiến y sau đó phải hối hận cực độ.

Bên kia.

"Tôi chỉ biết có nhiêu đó, các người buông tha tôi đi." Bộ dạng quỳ rạp trên đất của Ngô Khai Phong chứng minh hắn đã đến cực hạn. Tuy rằng thủ đoạn của Lưu Sở Thiên không phải quá hiểm độc, cũng chỉ là đe dọa một chút, nhưng người thường không có kiến thức như hắn làm sao có thể chịu được.

"Buông cậu ta ra." Lâm Lăng vứt một ánh mắt ra hiệu cho Lưu Sở Thiên, Lưu Sở Thiên không tình không nguyện mà buông cánh tay đang nắm chặt Ngô Khai Phong ra.

Ngô Khai Phong không có gì chống đỡ lập tức té lăn cù trên đất. "Còn không đi, nếu thế thì vĩnh viễn ở tại chỗ này, như thế nào?" Lời nói của Lưu Sở Thiên làm cho toàn thân như nhũn ra của Ngô Khai Phong lập tức vùng dậy hướng một hướng nào đó mà chạy, hắn biết… cái tên tóc đỏ càn rỡ kia thật sự sẽ giết hắn.

Nếu hắn có năng lực, nhất định sẽ đem hai người này ra hành hạ cho tới chết.

"Pằng!" Họng súng trên tay Lâm Lăng nhắm ngay đầu Ngô Khai Phong, máu tươi từ miệng vết thương phía sau phun bắn ra.

"Thật là ngu, còn chưa chạy khỏi tầm mắt chúng ta mà đã lộ ra cái loại biểu tình này, nghĩ chúng ta là đứa ngốc không có mắt sao. Vốn nghĩ sẽ buông tha cho hắn." Trên tay Lưu Sở Thiên cầm cây súng, đúng chuẩn mà ngắm thẳng Ngô Khai Phong, nếu Lâm Lăng không nổ súng, viên đạn của gã cũng đã sớm bắn vào trong thân thể Ngô Khai Phong.

"Ah~~! ! ! ! !" Một giọng nữ khiến cho Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên chú ý, chủ nhân của cái giọng nữ kia không cần phải nói chính là Lưu Kết Đăng.

Kỳ thật Lưu Kết Đăng cũng quá là xui xẻo đi, ngày đó cô vì theo đuổi tình yêu đích thực của bản thân mà đến cái thành phố này, cô cho rằng chỉ cần cô biết tên của Thương Viêm thì lập tức có thể tìm được cậu. Nhưng việc đó chỉ có thể xảy ra ở nông thôn, ở tại thành phố lớn như hiện tại là hoàn toàn không thể thực hiện được.

Tuy nhiên cô hoàn toàn không muốn buông tha, cô cảm thấy mình là yêu Thương Viêm thật lòng, bất luận là vất vả như thế nào đều phải tìm được anh. Nhưng Lưu Kết Đăng hoàn toàn không biết, cô đối với một người chỉ ở chung vài ngày như Thương Viêm mà nói yêu đương là một chuyện buồn cười đến cỡ nào, cô chỉ là một loại chấp nhất sau khi bị coi thường và cự tuyệt nên lòng tự trọng dâng tràn mà thôi.

Lúc Lưu Kết Đăng xa quê được vài ngày thì mạt thế tới, cô rất may mắn khi không trở thành tang thi, nhưng cô cũng không thể về nhà. Cô đi theo đại đội tới đây thu thập vật tư, dưới tình huống đồ vật quý giá có thể tùy ý cô lấy đi, khiến cô hai ngày nay luôn rất hưng phấn.

Chính là không nghĩ tới, Ngô đại ca cư nhiên gặp phải cái loại người đáng sợ này. Bọn họ hỏi ý kiến Ngô đại ca để biết đến hết thảy tình huống, tất nhiên Ngô đại ca cũng không có đem tình huống mà hoàn toàn nói ra. Nhưng cuối cùng dưới sự uy hiếp của hai người kia hắn vẫn là đem toàn bộ mà kể hết, tuy nhiên cho dù như vậy thì Ngô đại ca vẫn không tránh khỏi kết cục bi thảm.

Cô sợ tới mức thét chói tai, lập tức cô liền bị ánh mắt xinh đẹp xen lẫn tàn nhẫn của hai người kia nhìn tới. Cô nhanh chóng ngậm miệng, cho dù là hai chân như nhũn ra, cô cũng muốn rời đi, phải mau rời đi.

"Cộp cộp ~" Lưu Kết Đăng chật vật mà chạy trốn trong Trung tâm thương mại, cũng mặc kệ bản thân đã đụng ngã rất nhiều người khác. Cô không biết mình đang ở chỗ nào, cô chỉ biết mình muốn tránh xa hai người đáng sợ này, sự sợ hãi của Lưu Kết Đăng đối với Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đã muốn vượt qua cả tang thi, hình ảnh ám ảnh quá mức đánh sâu vào đầu cô, khiến cô quên mất, chạy trốn như vậy sẽ dẫn đến phiền toái gì.

Lưu Kết Đăng càng chạy càng đến nơi hẻo lánh, tuy rằng dọc theo đường đi có vài người, nhưng những người này ngay cả bản thân mình còn không thể giữ, sẽ không có tâm tư mà đi quan tâm đến người khác.

"A!" Lưu Kết Đăng chạy trốn lại đụng phải một người liền ngừng lại, sau đó cô bởi vì sợ hãi mà khóc lên, ánh mắt dừng trên khuôn mặt khiến cô nhớ mãi không quen kia.

Thương Viêm vừa mới lấy được hạch tinh của tang thi cấp 1, tuy rằng công việc bươi não quả là có lực sát thương, nhưng lấy được hạch tinh vẫn làm cậu rất cao hứng, sau đó trong ngực của cậu liền đụng phải một người. Bởi vì là chỗ rẽ, cậu còn đang trong vui sướng, cho nên không có phát hiện, sau đó vui sướng trong mắt nhanh chóng đông lại.

Thương Viêm đứng vững tự nhiên cũng thấy rõ Lưu Kết Đăng, Lưu Kết Đăng đụng vào người của cậu, bởi vì rèn luyện, nên cho dù lực của Lưu Kết Đăng đánh vào cậu rất lớn nhưng Thương Viêm vẫn vững vàng trụ được.

Bất quá Lưu Kết Đăng thì không có gặp may mắn như vậy, vốn chân cô đã mềm nhũn, cứ thế mà ngồi rạp trên mặt đất, sau khi gặp được Thương Viêm, nước mắt của cô càng không thể ngừng lại mà rơi xuống, cả người đều bởi vì nhìn thấy người quen mà thả lỏng, tê liệt ngồi trên mặt đất.

"Thương… Thương Viêm… Thương Viêm… Em… Em… Thấy có người dùng súng bắn chết người, ở trước mặt em… Đem người em quen biết giết chết." Lưu Kết Đăng bởi vì khóc mà vừa thở hổn hển vừa nói cho hoàn chỉnh câu.

Dùng súng bắn chết người? Không phải là cậu nghĩ đến chứ? Thương Viêm lập tức nghĩ tới hai người Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, tuy rằng rất muốn phủ nhận, nhưng hai người này thật sự có thể làm như vậy. Bây giờ là mạt thế, giết người không cần che giấu thực phù hợp với tác phong của bọn họ.

Thương Viêm để cho Lưu Kết Đăng khóc một hồi, tuy rằng cậu rất muốn Lưu Kết Đăng ngừng tiếng khóc lại để tránh đưa tang thi tới, nhưng điều này hiển nhiên không có khả năng. Vô luận là Thương Viêm an ủi như thế nào, Lưu Kết Đăng chính là muốn khóc cho no, may mắn trung tâm thương mại đủ lớn, tang thi cũng không tính là nhiều, nơi này cũng đủ hẻo lánh, không đem đến một con tang thi nào.

Mà bỏ Lưu Kết Đăng lại? Đó là không có khả năng. Hiện tại tay của Lưu Kết Đăng chính là nắm rất chặt tay đang cầm đao của cậu, khí lực quá lớn làm cho Thương Viêm cảm thấy, trừ phi là chém đứt tay Lưu Kết Đăng, nếu không cậu không có khả năng kéo ra.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?" Cũng may Lưu Kết Đăng không có khóc quá lâu, cũng chỉ hai phút. Mắt thấy Lưu Kết Đăng đã khóc đủ, Thương Viêm liền bắt đầu hỏi Lưu Kết Đăng, muốn dời đi lực chú ý của Lưu Kết Đăng đối với sự kiện giết người, nếu có thể khiến cô ta buông tay ra là tốt nhất .

Hiện tại là mạt thế, cũng may Lưu Kết Đăng vận khí tốt, một đường chạy tới đây cũng không có gặp phải tang thi. Thương Viêm một bên không kiên nhẫn hỏi, đồng thời nâng Lưu Kết Đăng dậy, muốn nhân cơ hội làm cho Lưu Kết Đăng buông cánh tay đang bắt lấy tay cậu.

"Đến… Tới tìm anh." Có thể là đem cái việc nghiêm trọng kia nói ra, lại có người quen làm bạn, tiếng khóc của Lưu Kết Đăng cũng dần dần nhỏ đi, nghe thấy vấn đề về Thương Viêm, cô bắt đầu trở nên ngượng ngùng, lực đạo trên tay lôi kéo Thương Viêm càng thêm lớn…

Con bà nó! Ai mượn cô tìm đến tôi! Thương Viêm bởi vì lời nói của Lưu Kết Đăng mà ngẩn ra, đao trên tay thiếu chút nữa thì muốn đem Lưu Kết Đăng chém chết.

Thời điểm cậu ở nông thôn cũng cảm thấy nữ nhân này rất phiền, cho dù cậu đã cự tuyệt, nhưng cô ta vẫn cố gắng dây dưa, điều này làm cho lương tâm vốn áy náy nháy mắt liền trở thành bất mãn. Lưu Kết Đăng cũng trở thành người đáng ghét duy nhất ở thành phố Y trong mắt Thương Viêm.

Lưu Kết Đăng không chú ý tới ánh mắt ghét bỏ quái dị của Thương Viêm, hiện tại, lòng của cô tất cả đều đã nghĩ đến, quả nhiên ở cùng người yêu mới có cảm giác an toàn.

Lưu Kết Đăng si ngốc nhìn Thương Viêm, Thương Viêm không thể không khen Lưu Kết Đăng một câu. Trước một giây còn vì sự kiện giết người mà hoảng sợ, hiện tại cư nhiên rảnh rỗi mà dòm trai.

"Gràooo" Lúc này âm thanh độc đáo của tang thi cũng đã báo hiệu rằng có vị khách không mời đang đến, khiến Thương Viêm đang khó chịu và Lưu Kết Đăng đang si ngốc phục hồi lại tinh thần.

29. Chương 29: Dây Dưa

Tang thi đến cũng không nằm ngoài dự liệu của Thương Viêm, thời điểm Lưu Kết Đăng cất tiếng khóc rống là cậu đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chúng nó. Hiện tại, có ba con tang thi đang cách phía trước khoảng mấy mét. Tuy rằng hành động của chúng nó rất chậm chạp, nhưng lần đầu tiên đối mặt gần như vậy, Lưu Kết Đăng mặt vẫn trắng bệch ra.

Thương Viêm đối với mấy con tang thi này cũng không quá xem trọng, đang muốn bảo Lưu Kết Đăng buông tay ra để cậu đi đánh tang thi, nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, thì lực đạo trên tay Lưu Kết Đăng lại tăng thêm. Tuy rằng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn tang thi chằm chằm, thế mà thân mình thì lại từ từ tiến gần Thương Viêm, chỉ kém chút là dán sát vào người Thương Viêm.

Điều này khiến Thương Viêm không thể không cảm thán, lực đạo của dân quê quả nhiên lớn vượt mức tưởng tượng. Xem ra, cho dù cậu có phí bao nhiêu võ mồm thì Lưu Kết Đăng cũng sẽ không buông tay cậu ra, nếu không thể đánh vậy thì trốn thôi. Thương Viêm vận dụng khí lực, đem Lưu Kết Đăng mềm nhũn một đống trên đất với vẻ mặt khiếp sợ kia kéo dậy, lôi cô ta chạy về hướng không có tang thi.

Lúc này Lưu Kết Đăng thật kinh ngạc, ánh mắt nhìn tang thi chằm chằm rốt cục cũng thu hồi, chuyển sang đặt trên người Thương Viêm, cô nhìn bóng dáng Thương Viêm đang kéo cô chạy, dưới tiếng gầm rú của tang thi, Thương Viêm đối với cô như là một ngọn đèn sáng, chói mắt và ấm áp.

Cõi lòng đang kinh hoảng của Lưu Kết Đăng dâng lên một loại thỏa mãn. Đây là hoạn nạn thấy chân tình? Quả nhiên Thương Viêm cũng thích cô, trước đó hẳn là vì một vài lý do nào đó mà anh ấy giả vờ lạnh lùng, nếu không tại sao vào thời điểm nguy hiểm như thế này anh ấy lại không vứt bỏ cô. Tay còn lại của Lưu Kết Đăng cũng vươn ra nắm Thương Viêm nốt, cả hai tay đều dùng hết sức lực mà bóp chặt Thương Viêm.

Nhưng ảo giác và hiện thực cách xa nhau lắm, Lưu Kết Đăng không nhìn thấy sắc mặt của Thương Viêm có bao nhiêu là bất mãn. Thương Viêm lôi kéo Lưu Kết Đăng chạy cũng bởi vì Thương Viêm không thể nào ác độc đến nỗi giết chết một người, hơn nữa còn là người quen.

Không thể nào tránh thoát được Lưu Kết Đăng, điểm ấy Thương Viêm rất là rõ ràng. Lúc tang thi đến, cậu đã không thể đánh thì chỉ có thể chạy, mà lại bởi vì cánh tay không thể nào gỡ khỏi này, cậu đành mang theo Lưu Kết Đăng.

Nếu cậu ngoan tâm mà chém đứt lìa cánh tay Lưu Kết Đăng, thì cũng không phải không đi được, nhưng thực hiển nhiên nếu cậu làm như vậy, Lưu Kết Đăng nhất định sống không nổi. Cậu hiện tại có thể thấy chết không cứu, nhưng muốn cậu tự tay giết chết một người, cuộc sống trạch nam đã trải qua khiến cậu không thể nào làm được.

Thương Viêm mang theo Lưu Kết Đăng một đường chạy, tang thi tốc độ chậm chạp đã bị bọn họ vứt ra đằng sau, nhưng Thương Viêm không dừng lại. Lại thuận tay giải quyết hai ba con tang thi chặn đường phía trước, cậu muốn thừa dịp còn sức lực mà đem Lưu Kết Đăng chạy đến địa điểm tập họp của BOSS và cậu.

Đến lúc đó, có hai tên biểu diễn giết người trước mặt Lưu Kết Đăng – Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, cậu cũng không tin Lưu Kết Đăng còn dám đi theo cậu.

Mà ở phía sau bọn họ, bởi vì Thương Viêm cùng Lưu Kết Đăng chạy trốn mà kinh động đến bọn họ, tuy rằng những người này đều không thể nào xác định được phía sau có tang thi đuổi theo hay không, bất quá ý thức của con người là như vậy, vì thế hai người chạy thoát khỏi tang thi nhưng lại kéo theo một đàn người.

Chính là, hiện thực không để cho Thương Viêm được như ý. Mắt thấy chỉ còn qua vài lối rẽ là tới nơi tập họp, nhưng không biết Lưu Kết Đăng rút cái thần kinh gì, cư nhiên nắm cậu lôi sang một hướng ngược lại.

Thương Viêm theo lực kéo mà đi tới trước nửa bước, nhưng cậu lập tức đình ổn cước bộ, mặc cho Lưu Kết Đăng kéo như thế nào cũng không động, "Cô đang làm cái gì vậy?" Thương Viêm không kiên nhẫn nhìn về phía Lưu Kết Đăng hỏi, trong giọng nói lúc này đã mang theo ảo não và tức giận.

"Bên này có đồng bạn của chúng ta." Bởi vì cái gọi là "yêu" đã sớm đem ám ảnh về tang thi của Lưu Kết Đăng xóa tan, như là không có nghe thấy Thương Viêm bất mãn, cô ta vẫn dùng toàn lực lôi Thương Viêm

đi sang hướng bên này, nhưng Lưu Kết Đăng chỉ là một cô gái làm sao có thể kéo cả người Thương Viêm được.

"Buông tay, đồng bạn của tôi ở bên kia, cô đi một mình đi." Cái gì gọi là đồng bạn của "chúng ta", Thương Viêm không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta nữa, một tay khác đã duỗi tới gỡ chỗ bị nắm ra, ý tứ rất rõ ràng.

"Đồng bạn của anh là ai? Người bên em ai cũng rất là tốt ~." Lưu Kết Đăng hơi hơi chu miệng nhỏ, một bộ dáng chỉ vì anh, thanh âm có chút khinh bỉ chứng tỏ cô ta đối với đồng bạn của Thương Viêm rất khinh thường.

Lúc này Thương Viêm ngay cả chút ý muốn nói chuyện cùng Lưu Kết Đăng cũng không có, ánh mắt nhìn Lưu Kết Đăng đã lạnh gần âm độ. Thương Viêm trực tiếp dùng sức gỡ tay mình ra, còn Lưu Kết Đăng đương nhiên sẽ không cho Thương Viêm như ý.

Hai phe giằng co, cuối cùng chiếm không ít thời gian của Thương Viêm, rốt cục không kiên nhẫn, Thương Viêm vận hết sức lực rút mạnh tay mình ra, năm vết cào màu đỏ trên đó khiến làn da của Thương Viêm cảm thấy đau rát ghê gớm, hoàn toàn có thể so sánh với việc dùng roi mây quất lên da thịt.

Thấy mấy vết này, Thương Viêm cũng không có bất luận biểu tình gì, nhưng trực tiếp xoay người bước đi đã thuyết minh rõ là lực nhẫn nại của cậu đối với Lưu Kết Đăng đã lên đến cực hạn. Vì phòng ngừa Lưu Kết Đăng lại đến nắm tay cậu, cậu tranh thủ lúc Lưu Kết Đăng bởi vì quán tính mà té trên mặt đất, nhanh chóng rời đi.

"Thương Viêm, anh chỉ vì mấy tên đồng bạn mà đem em bỏ lại hay sao?" Thương Viêm hoàn toàn không để ý tới Lưu Kết Đăng đang ngã nhào trên đất, cho dù là ủy khuất lớn tiếng quát to cũng không khiến Thương Viêm dừng bước chân, ngược lại càng làm Thương Viêm thêm kiên định quyết tâm tránh thoát khỏi cô ta.

Tiếng kêu của Lưu Kết Đăng rất lớn, hơn nữa nơi này lại nằm trên đường đi, một bên đường đi còn là lan can lầu, cứ như vậy cả đám người ở dưới sảnh lầu một đều ngước lên nhìn Thương Viêm – nơi phát ra âm thanh.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Kêu to như vậy làm sao mà không dẫn tới tang thi cơ chứ.

"Ngu ngốc." Thương Viêm không thể không thấp giọng châm chọc một câu, lập tức lộ ra nụ cười lạnh lùng, nữ nhân này nhất định sẽ không thể sống quá lâu trong mạt thế.

Hành động của Lưu Kết Đăng cùng Thương Viêm khiến cho đám người theo đằng sau cũng hiểu rõ ra, nguyên lai không phải tang thi đuổi theo. Sáng tỏ, cả đám đối với Thương Viêm cùng Lưu Kết Đăng rất bất mãn, không có chuyện gì thì chạy làm chi.

Thương Viêm cước bộ càng nhanh hơn, cậu tin chắc rằng không bao lâu sau, nơi này sẽ bởi vì Lưu Kết Đăng ngu xuẩn quát to và đám người đông đảo mà dẫn tới tang thi. Bất quá đấy đều là chuyện sau đó, Lưu Kết Đăng sống chết một cắc (1) cũng không liên quan tới cậu.

Chính là, tang thi huynh chẳng hề muốn giữ gìn mặt mũi cho Thương Viêm đồng hài nhà chúng ta.

Thương Viêm còn chưa kịp chạy xa được hai mươi mét, dựa vào trực giác sắc bén mà cậu đã mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gầm rú của tang thi từ bốn phương tám hướng vọng lại, đồng thời còn kéo theo rất nhiều tiếng bước chân và tiếng thét.

Trong lòng Thương Viêm máy động, dừng bước lại, cẩn thận mà nghe thanh âm xung quanh. Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng Thương Viêm có thể hơn 50% khẳng định, xung quanh bọn họ đều có tang thi tới gần, mà còn là số lượng rất lớn.

Xem ra sức hấp dẫn của đám người này rất cường đại. Thương Viêm thản nhiên mà quay đầu lại liếc mắt bọn họ đang dần tản đi, không biết có bao nhiêu người trong này sẽ qua khỏi.

Trước bởi vì tách ra hoạt động, nên không thu hút đưa quá nhiều tang thi đến. Nhưng hiện tại lại đồng thời tụ tập, tang thi trong trung tâm thương mại đều bắt đầu đi tới nơi này.

Việc này vốn không có can hệ gì tới cậu, chỉ cần đến chỗ BOSS thì tang thi gì gì cũng chỉ là mây bay. Nhưng bởi vì cùng Lưu Kết Đăng giằng co mà bị kéo dài thời gian, trước gặp phải Lưu Kết Đăng sau gặp phải đám người, vận khí chó má, toàn do đụng trúng Lưu Kết Đăng mà nên, Thương Viêm thiên ngôn vạn ngữ chỉ đúc kết thành hai chữ: Mẹ nó.

Lưu Kết Đăng nhìn Thương Viêm đứng nguyên tại chỗ, cho rằng Thương Viêm là đang chờ cô ta, cô ta lập tức đứng lên chạy tới bên người Thương Viêm, bất quá cô còn chưa kịp vui sướng xong, tay mới vươn tới gần Thương Viêm, thì thấy phía sau Thương Viêm có một đội ngũ khoảng chừng 70, 80 người đang chạy tới.

"Lương ca." Ngữ khí của Lưu Kết Đăng mang theo hưng phấn khó che giấu, trong mắt còn lóe lên ý tự hào, như là đang hướng Thương Viêm truyền đạt cái gì. Đây là đồng bạn của cô.

Thương Viêm nhìn về phía đám người kia, khóe miệng nhịn không được nhếch lên một tia cười nhạo, nếu chỉ nhìn người thôi thì đích thật là không tồi. Đám người kia trên cơ bản đều là nam nhân, hơn nữa đại đa số đều là nam nhân cường tráng, một mình đối phó 3, 4 con tang thi cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên những người này rất xuẩn (2), đây chắc gọi là 'vật hợp theo loài'. Ánh mắt châm chọc của Thương Viêm dừng ở phía trước, đồng thời nhóm tang thi ở phía sau đám người Lương ca kia cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Cùng lúc đó, ở các phương hướng khác, bởi vì tiếng gầm rú của tang thi và hương vị con người tụ thành một chỗ, thành công dẫn đường cho những con tang thi khác đi về phía này, không biết là ai nói câu "Tang thi đến." Tiếp đó là đám người khủng khoảng mà chạy trốn lung tung lên.

"Đồng bạn của cô không tồi, rất tốt." Câu nói của Thương Viêm đích xác khiến khuôn mặt của Lưu Kết Đăng vốn đã không tốt lại càng thêm tái nhợt, cô ta lập tức vươn tay muốn bắt lấy Thương Viêm, nhưng Thương Viêm đã sớm phòng bị, làm sao dễ dàng để cho Lưu Kết Đăng bắt được.

Một cái xoay người, Thương Viêm liền hướng về phía ít tang thi nhất mà chạy đi, hoàn toàn không để ý đến Lưu Kết Đăng. Nhìn bóng dáng của Thương Viêm xa dần, Lưu Kết Đăng kinh hoảng đến không thể nào hình dung được, cô trái nghiêng phải ngã, mọi nơi xung quanh đều có tang thi, loại số lượng như vầy cô ta căn bản là chưa từng thấy qua.

Cô sẽ bị ăn mất.

Nghĩ thông, Lưu Kết Đăng điên cuồng chạy về hướng Thương Viêm vừa rời khỏi, lúc này đầu óc Lưu Kết Đăng vô cùng thanh tỉnh. Cô nhận thấy được, thái độ của Thương Viêm rất trấn định, hoàn toàn không xuất hiện kích động do trông thấy số lượng tang thi đông đảo, anh ấy nhất định có năng lực chạy trốn.

Lưu Kết Đăng cố gắng di động trong đám người, thân mình nho nhỏ bởi vì bị uy hiếp đến sinh mạng, cư nhiên xô ngã được đám người, rốt cục nhìn thấy bóng dáng bởi vì tang thi mà dừng lại bước chân. Chỉ thấy Thương Viêm tay cầm miêu đao, chém lên một con tang thi, miêu đao bị cậu dùng đến sinh long hoạt hổ, biểu tình trên mặt đang chứng minh cậu vẫn tương đối thoải mái, đẹp trai đến ngây người.

Lưu Kết Đăng gặp được, những người khác cũng gặp được, tuy rằng những người này đều muốn chạy đến bên người Thương Viêm, nhưng hiện tại Thương Viêm đang đi vào giữa bầy tang thi, chắc là muốn tách ra đường đi. Lại nói miêu đao trên tay Thương Viêm vung lên không hề lưu tình chút nào, ai biết nhào vô lỡ cậu ta đem bọn họ chém luôn thì sao.

Nhưng Lưu Kết Đăng lại hoàn toàn không băn khoăn việc này, trong ý thức của cô ta thì cô ta cảm thấy Thương Viêm thích mình, trước đó Thương Viêm không để ý tới mình, là bởi vì mình không nghe lời, dám phản bác Thương Viêm. Lúc còn ở nhà, mẹ toàn nói chuyện với cha như vậy, cô đã tạo thành thói quen, nhưng hiện tại cô nghĩ đến, mỗi lần mẹ làm như vậy thì cha không được cao hứng cho lắm.

Kỳ thật cô không nên phản bác Thương Viêm, lúc này cô chỉ cần xin lỗi Thương Viêm một câu là mọi chuyện sẽ tốt thôi. Nghĩ như vậy, Lưu Kết Đăng không do dự mà xáp tới gần Thương Viêm, không thể không nói Lưu Kết Đăng quả là một người 'hiếm thấy'.

Lúc Thương Viêm nhìn thấy Lưu Kết Đăng thì cước bộ bắt đầu nhanh hơn, bắt đầu chạy nhanh ra ngoài, không thèm liếc mắt nhìn Lưu Kết Đăng một cái.

"Thương Viêm." Lưu Kết Đăng vặn cao đề-xi-ben thét một tiếng chói tai, làm Thương Viêm thoáng có chút hoảng thần, bản năng quay đầu lại. Đều nói, tiềm lực của phụ nữ quả là lớn, lần này Thương Viêm rất có hạnh ngộ.

Chỉ thấy Lưu Kết Đăng vọt vào trong đàn tang thi không quá dày đặc, đẩy ra hai ba con tang thi phía trước, giống như là tính chuẩn thời gian, một hơi phóng tới bám chặt lên người Thương Viêm, sau đó gắt gao níu chặt quần áo của Thương Viêm, ít ra Lưu Kết Đăng còn thanh tỉnh, không có ngốc tới nỗi bắt lấy cái tay đang đối phó tang thi của Thương Viêm.

Thương Viêm hiểu được hiện tại không phải là thời điểm quản Lưu Kết Đăng, dù sao cậu đi đường cậu, cậu cũng không có rảnh mà bảo hộ Lưu Kết Đăng. Thương Viêm cắn răng một cái, không quan tâm tới Lưu Kết Đăng nữa, nếu sau này có thể đi ra ngoài, cậu nhất định sẽ làm cho cô ta chỉ cần nhìn thấy bóng dáng cậu thôi cũng đã chạy xa ba mét.

Thương Viêm ở phía trước mở đường, Lưu Kết Đăng thì tại phía sau nắm quần áo Thương Viêm, tuy rằng cảnh tượng đầu người rơi xuống đất thực ghê tởm, nhưng Lưu Kết Đăng vẫn cường bách bản thân mở to mắt, cảm giác ghê tởm làm Lưu Kết Đăng thiếu chút nữa đã ói lên người Thương Viêm.

Bởi vì có Thương Viêm ở phía trước, tang thi công kích Lưu Kết Đăng cũng không nhiều, hơn nữa không ít tang thi đều bởi vì mùi máu tươi của đám người đằng kia mà buông tha chút thức ăn nho nhỏ như Lưu Kết Đăng.

Lưu Kết Đăng kéo quần áo trái trốn phải trốn, mà Thương Viêm một mặt phải giết tang thi, một mặt còn phải dùng hết sức lực chống lại lực đạo đang ở phía sau lôi kéo cậu đi lệch hướng.

Ngay thời điểm Thương Viêm đang nghĩ có nên chém một đao về phía Lưu Kết Đăng hay không, thì trong lòng cảm thấy mừng như điên. Có thể là bởi vì nguyên do không gian, cậu đối với BOSS hình như có cái cảm ứng gì đó, cậu có thể cảm giác được BOSS đang ở rất gần. Cậu tin tưởng BOSS cũng có thể cảm nhận được cậu, nghĩ như vậy khóe miệng Thương Viêm không khỏi hé ra một nụ cười ấm áp.

Bên này, Lưu Kết Đăng lại dùng sức tránh thoát một cái tang thi, cuộn mình nép vào bên phải của Thương Viêm, nhưng thực hiển nhiên con tang thi này có tinh thần bám riết không tha, bám riết Lưu Kết Đăng chẳng buông. Lưu Kết Đăng hốt hoảng lách người về phía trước Thương Viêm, Thương Viêm muốn xem nhẹ cũng khó.

Nhưng Lưu Kết Đăng chui đến phía trước như vậy, cô ta không còn đối mặt với một con tang thi, mà là vài con tang thi. Tang thi với khuôn mặt tái nhợt mang theo móng vuốt màu đen cào về phía Lưu Kết Đăng trước mắt, Lưu Kết Đăng thật tình hoảng sợ, liền vội vàng lùi chân về phía sau, tay cùng thân thể đẩy mạnh vào Thương Viêm.

Thương Viêm đang muốn xoay người giải quyết con tang thi sắp huy động móng vuốt cào trúng cậu, lúc này cậu cũng đang chuyển hướng về phía Lưu Kết Đăng đẩy, bởi vì lực đạo của Lưu Kết Đăng, Thương Viêm buộc lòng phải ngã về phía tang thi trước mặt.

Tuy rằng Thương Viêm đã có miễn dịch, nhưng cậu vẫn biết, ở mạt thế bị thương sẽ có nhiều phiền toái cùng nguy hiểm. Thương Viêm lúc này muốn ổn định thân mình, nhưng Lưu Kết Đăng ở phía trước cứ luôn luôn đẩy, không cho Thương Viêm cái cơ hội này.

Thẳng đến… thẳng đến lúc… Thương Viêm… tính cả tang thi… bị đẩy mạnh về phía lan can, bắt đầu rơi tự do, thì lực đạo phía sau rốt cục cũng biến mất.

Thương Viêm từ trong chuyện này cũng hiểu ra được một cái đạo lý: nếu quý sinh mạng, thì rời xa Lưu Kết Đăng.

—

(1): Một mao tiền = đồng tiền lông (?): vì để cho sát nghĩa và dễ hiểu hơn nên mình sửa thành đồng tiền cắc của , đơn giá rất nhỏ.

(2): Xuẩn = Ngu đó, vì để nói giảm nói tránh nên mình giữ nguyên xuẩn =))

30. Chương 30: Vật Hy Sinh Được Luyện Thành Như Thế Này

"Thương Viêm!" Ý thức được bản thân đang làm cái gì, Lưu Kết Đăng lập tức nắm chặt lấy áo Thương Viêm, bất quá nó dưới lực 'vuốt ve' của Lưu Kết Đăng mà không còn mặt mũi "rẹt rẹt ~ roạt" một tiếng... rách.

Lưu Kết Đăng nhìn bóng dáng Thương Viêm đang từ từ biến mất trong tầm mắt, chỉ còn góc áo nhỏ trong tay, nói cho Lưu Kết Đăng biết, đến tột cùng là cô đang làm cái gì. Sau đó cô nghe thấy "bịch" một tiếng, đó là thanh âm mà vật nặng rơi xuống.

Lưu Kết Đăng không dám nhìn xuống, cô sợ sẽ nhìn thấy thi thể của Thương Viêm. Trong lòng Lưu Kết Đăng chỉ còn lại kích động tràn đầy, bàn tay không thể khống chế được mà run rẩy không ngừng, tang thi xung quanh đều bởi vì nhất thời hoảng sợ mà dại ra, không để mắt đến Lưu Kết Đăng.

Thời điểm Diễm Quân Ly sắp đi đến nơi này, y chợt nghe thấy một giọng nữ thét to gọi tên Tiểu Viêm, sau đó là thanh âm vật nặng rơi xuống đất, không hiểu sao tiếng 'bịch' ấy khiến Diễm Quân Ly sinh ra cảm giác bất an.

Diễm Quân Ly mang theo hai tên cấp dưới và một thân uy áp đi đến, tang thi lập tức quăng bỏ thức ăn mà lui về phía sau chạy. Đầu tiên, Diễm Quân Ly phóng nhanh về phía lan can, đứng từ trên nhìn xuống có thể thấy phía dưới kia có mấy cỗ thi thể.

Thị lực cực tốt của Diễm Quân Ly cho dù là đang đứng ở lầu 4 cũng có thể thấy rõ ràng, dưới kia chỉ có tang thi mà không có bóng dáng Tiểu Viêm nhà y, từ trong yết hầu của Diễm Quân Ly phát ra một tiếng thở phào vô cùng nhẹ khó có thể phát hiện ra.

Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên chạy theo phía sau, kỳ thật bởi vì nghe thấy tiếng thét và âm thanh vật rơi mà cũng rất lo lắng cho Thương Viêm. Mặc dù có vài phần là vì Diễm Quân Ly, nhưng đối với Thương Viêm, bọn họ cũng đang bắt đầu tiếp thu từ từ, thế mà hiện tại Thương Viêm cư nhiên sống chết chưa biết, điều này làm cho bọn họ vừa tức lại vừa lo lắng.

Diễm Quân Ly tạm thời an tâm, che giấu lo lắng trong ánh mắt mà đảo nhanh qua mỗi người nơi đây, bất luận là nam hay là nữ. Y bởi vì nghe thấy giọng nữ thét gọi, rõ ràng là tên của Thương Viêm, như vậy y sẽ càng chú ý đến nữ nhân hơn.

Về phần những người chết trên mặt đất? Y căn bản sẽ không để ý tới, Tiểu Viêm nhà y sao lại có thể so sánh với họ cơ chứ.

Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên không nhìn thấy Thương Viêm dưới kia, cũng an tâm hơn, hai người bước nhanh về hai hướng khác nhau, tìm kiếm Thương Viêm.

Người ở chỗ này không ai vì ba người đi đến mà phản cảm, hiện tại bọn họ đang bị uy áp của Diễm Quân Ly ép đến không động đậy được, trên mặt tràn đầy cảm xúc vui sướng khi có cơ may sống sót, xen lẫn chút ít sợ hãi.

Lúc Diễm Quân Ly đảo mắt qua Lưu Kết Đăng, thì khựng cả người lại, lọt vào trong tầm mắt không phải là nữ nhân này, mà góc áo trên tay cô ta chính là của Thương Viêm.

Hôm nay Thương Viêm mặc chính là áo khoác màu xám tro, mà mảnh vải trên tay cô ta cũng là màu xám tro. Diễm Quân Ly thấy được, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên theo ánh mắt Diễm Quân Ly cũng nhìn thấy.

Khí tức của Diễm Quân Ly không chỉ có hiệu lực đối với tang thi, mà cả con người cũng không thể nào tránh khỏi, hơn nữa hiệu quả còn lớn hơn, người xung quanh bởi vì công kích của tang thi mà tê liệt trên đất, lại thêm uy áp của Diễm Quân Ly mà trở nên vô cùng cứng ngắc, bọn họ lúc này ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được.

Diễm Quân Ly bước nhanh đến trước mặt Lưu Kết Đăng, tiếng bước chân cộp cộp khiến mọi người xung quanh như ngừng thở. Diễm Quân Ly từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang run rẩy đến sắp té xỉu kia, uy áp quanh thân tạm thời thu liễm một chút.

Y còn có chuyện muốn hỏi, cũng không thể giết chết liền bây giờ. Người xung quanh bởi vì Diễm Quân Ly thu hồi uy áp, giống như một đống bột nhão mà rơi phịch xuống đất. Lưu Kết Đăng thở phào một hơi, bất quá thực rõ ràng cô ta thả lỏng dường như quá sớm.

"Tiểu Viêm… Thương Viêm ở nơi nào?" Diễm Quân Ly dùng sức mà bóp chặt cằm Lưu Kết Đăng, để cho cô ta nhìn thẳng vào mình. Đôi mắt mang theo ngọn lửa tức giận như muốn tiêu diệt trời đất nhìn xoáy vào Lưu Kết Đăng đang dập nát cõi lòng.

Lưu Kết Đăng há há miệng, nhưng cô không thể nói được nên lời, cô tuy rằng đang rất kinh hoảng, nhưng bản năng sống còn nói cho cô biết, Thương Viêm đối với người này có tầm quan trọng rất lớn, nếu bị người này biết được, Thương Viêm là do cô đẩy ngã xuống, cô nhất định không có kết cục tốt.

Lúc này Lưu Kết Đăng đã nhận định chắc chắn là Thương Viêm chết rồi, cho nên cô phải đem chuyện này vùi lấp không ai hay biết. Trải qua một phen tự hỏi, thời điểm Diễm Quân Ly sắp không kiên nhẫn nổi nữa thì Lưu Kết Đăng rốt cuộc cũng mở miệng.

"Anh ấy… té xuống, tôi muốn kéo anh ấy lại, nhưng…" Thanh âm Lưu Kết Đăng trở nên nghẹn ngào, trên mặt có vẻ đau đớn, như là không muốn nhớ lại đoạn ký ức kia. Tuy nhiên, chỉ có cô tự mình biết lấy, sự sợ hãi của cô là đến từ nam nhân khuôn mặt âm tình bất định này.

Lưu Kết Đăng còn chưa kịp nói xong, nam nhân trước mắt liền nhanh chóng xoay người đi, hướng về phía cửa thang lầu chạy tới, xem bộ dáng là muốn xuống dưới kiểm tra.

Tuy rằng vừa rồi Diễm Quân Ly nhìn mấy thi thể kia thì không thấy có Thương Viêm trong đó, nhưng lúc nghe nữ nhân nắm góc áo của Thương Viêm nói, tiềm thức của y bảo cho y biết, lời này nói ra tính chân thực rất là cao.

Không thể tưởng được loại chuyện này trong vòng một ngày lại xảy ra đến hai lần, y thật đúng là vô dụng. Diễm Quân Ly trong quá trình chạy xuống, không chỉ đối với Thương Viêm lo lắng, còn có đối với mình tự giễu.

Nhìn Diễm Quân Ly rời đi, Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng liếc nhau, sau đó Lưu Sở Thiên liền đi theo Diễm Quân Ly đồng thời chạy xuống thang lầu, mà Lâm Lăng thì ở tại chỗ này chủ trì đại cục.

Lưu Kết Đăng nhìn bóng dáng Diễm Quân Ly sốt ruột rời đi, xác định Thương Viêm đối với người này rất quan trọng, nam nhân toàn thân tản mác ra khí tức nguy hiểm này nếu biết chân tướng thì cô nhất định không có kết cục tốt.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lưu Kết Đăng đã trắng tới nỗi đám tang thi đằng kia cũng không sánh bằng, trải qua sinh tử, nháy mắt Lưu Kết Đăng đã hiểu được sinh mệnh của mình mới là quan trọng nhất, tình yêu gì gì đó cũng không thể sánh bằng. Vốn Lưu Kết Đăng cũng không tính là yêu Thương Viêm, cô lập tức đem Thương Viêm đá khỏi đầu óc mình, cô một chút cũng không muốn tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Lưu Kết Đăng nghĩ thông suốt, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này rời khỏi đây, nhưng thời điểm cô nhìn thấy tên đeo kính kia cứ chăm chú nhìn vào cô không tha, cô mới phát hiện ra, mình đã bị dòm chừng.

Trên mặt Lâm Lăng thực chất không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt cười như không cười càng khiến người ta khó nắm bắt lấy.

Người khiến Lâm Lăng phải để tâm thật ra cũng không nhiều lắm, tuy nhiên anh ta đích thật là một người rất bao che khuyết điểm. Tuy rằng thời gian Thương Viêm trở thành người một nhà cũng chưa quá dài, nhưng đó cũng không trở ngại lửa giận thiêu đốt trong lòng anh.

Lâm Lăng vừa thấy biểu tình của Lưu Kết Đăng thì biết nữ nhân này đang che giấu cái gì đó, sợ hãi không thể nào kiềm nén nổi kia, ở trong mắt Lâm Lăng thuyết minh rõ là có điểm khả nghi. Thời điểm cảm xúc muốn chạy trốn ánh lên trong mắt cô ta, Lâm Lăng hiểu ra, chuyện của Thương Viêm cùng cô ta nhất định có liên quan.

“Pằng!” “Ah

!” Một tiếng súng vang lên, một tiếng thét chói tai hấp dẫn đám người xung quanh đang may mắn vì mình còn sống, nữ nhân nguyên bản muốn thừa cơ hội này chạy trốn, lần thứ hai ngã ngồi xuống đất.

“Ai động chân một chút, súng của tôi sẽ vang một cái, thỉnh các vị suy nghĩ kĩ.” Ngữ khí của Lâm Lăng tràn đầy lịch sự nhưng khiến người nghe không khỏi rét run, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ cho người nơi đây nghe rõ hết thảy.

Thực rõ ràng Lâm Lăng đang nói với tất cả mọi người nơi này, dưới tình huống sự việc chưa giải quyết xong, Lâm Lăng sẽ không để cho bất cứ ai có liên quan trong này rời khỏi.

Lâm Lăng ma sát súng trên tay, bắp chân Lưu Kết Đăng thủng một lỗ, đang trào ra máu tươi, biểu tình của Lưu Kết Đăng thống khổ, cả người run rẩy không ngừng, từ trong cổ họng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết đứt quãng, nhưng không có bất cứ người nào đi tới hỗ trợ.

Hiện tại mọi người đang bị vây trong tình huống bất an, cũng không có ai dại dột đi ra chỉ chứng Lâm Lăng dùng súng ống là trái pháp luật, bắn bị thương người là không có đạo đức và xúc phạm pháp luật. Bọn họ dưới sự uy hiếp kia đều hiểu rõ mà ngoan ngoãn ngồi xuống, không còn muốn chạy trốn, chờ đợi sự tình chấm dứt, bọn họ cũng không tin những người này còn có thể điên cuồng đến nỗi, đem những người vô tội như bọn họ đều giết chết. (mý nhười cũng tưởng bở quá a~ -_-)

Sau khi Diễm Quân Ly và Lưu Sở Thiên rời đi không lâu, xem ra cũng chỉ mới có vài phút đồng hồ. Thì lo lắng trên mặt Diễm Quân Ly tan đi không ít, Lâm Lăng nhìn về phía Lưu Sở Thiên không chút kiêng dè, anh nhìn thấy Lưu Sở Thiên nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu với anh. Lâm Lăng cũng hơi hơi thở ra, Thương Viêm không có chuyện thì tốt nhất rồi.

Anh thả lỏng không chỉ vì biết Thương Viêm tạm thời không có chuyện, mà càng nhiều hơn là đối với thả lỏng của Diễm Quân Ly. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Diễm Quân Ly lo lắng rõ ràng như thế, cái loại cảm xúc không thể nào che giấu kia cho anh biết, nếu Thương Viêm thật sự có chuyện gì, hậu quả thật tình không thể tưởng tượng nổi.

“Cô còn biết cái gì?” Đây là Diễm Quân Ly hỏi Lưu Kết Đăng đang thống khổ nằm rạp dưới đất, Diễm Quân Ly hoàn toàn xem nhẹ miệng vết thương trên chân Lưu Kết Đăng, cường đại uy áp khiến cho lực chú ý của Lưu Kết Đăng tập trung ở trên người Diễm Quân Ly.

Lưu Kết Đăng nói không ra lời, cô chỉ có thể dùng lắc đầu để chỉ rõ bản thân “Không biết”.

“Phải không?” Diễm Quân Ly lộ ra nụ cười mà Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đều quen thuộc, nụ cười tràn đầy giả dối.

Thời điểm Diễm Quân Ly không cười thì có chút cảm giác cấm dục. Gương mặt vô tình kèm theo hai con ngươi thâm thúy lạnh lẽo điên cuồng khiến người ta có cảm giác như đang bị bão táp bủa vây lấy mình, phảng phất như có thể phá hủy hết mọi thứ – một người nguy hiểm.

Mà một khi Diễm Quân Ly lộ ra tươi cười giả dối, thì thuyết minh bão táp đã bắt đầu lặng lẽ tiến đến.

Bởi vì tươi cười mà đuôi mắt hơi hơi nhếch lên khiến con ngươi Diễm Quân Ly càng thêm sâu thẳm u mê, trong đó chứa đựng điên cuồng cùng tàn nhẫn không thể nào che giấu, cả người tản mát ra khí thế khiến người ta sợ hãi không thôi.

“Cô có cái gì gạt tôi?” Diễm Quân Ly cong người xuống, bàn tay ôn nhu mà vuốt ve khuôn mặt Lưu Kết Đăng, ngón tay mang theo lạnh lẽo mà ma sát làn da Lưu Kết Đăng, sau đó chậm rãi dời tới trên cổ.

Bàn tay dày rộng của Diễm Quân Ly có thể dễ dàng bao bọc hết phân nửa chiếc cổ của Lưu Kết Đăng, chỉ cần nhẹ nhàng bóp một chút, có thể khiến cho sinh mệnh yếu ớt kia lập tức biến mất.

Lực đạo trên tay từ từ mạnh dần, biểu tình của Lưu Kết Đăng càng lúc càng thống khổ, nhưng Lưu Kết Đăng vẫn rất kiên trì, cái gì cũng “Không biết”. Cô tự hiểu rõ, nếu cô nói ra sự thật, cô sẽ hoàn toàn không có cơ hội sống sót, cô không chút nghi ngờ… đám người kia sẽ đối xử với cô rất độc ác.

Ngay lúc Lưu Kết Đăng sắp bởi vì hít thở không thông mà chết, tay trên cổ dời đi, Lưu Kết Đăng ngã rơi trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm mà thở dốc. Diễm Quân Ly không để ý đến Lưu Kết Đăng, khí thế thu liễm một chút, người như vậy không xứng chết trên tay y.

Tiếp theo, Diễm Quân Ly đứng dậy thản nhiên mà liếc mắt nhìn Lưu Sở Thiên một cái. Nhiều năm ăn ý làm Lưu Sở Thiên minh bạch ý tứ của Diễm Quân Ly, gã không dám chậm trễ một chút nào, bởi vì gã mới vừa nhìn thấy tia cười nguy hiểm xen lẫn tàn nhẫn của Diễm Quân Ly.

Gã bước tới gần người nam nhân đang ngồi trước mặt Lưu Kết Đăng, họng súng đen ngom lập tức chỉa thẳng vào đầu người kia. Trong mắt Lưu Sở Thiên chỉ còn lại vô tình, chỉ cần người nam nhân này nói một tiếng không biết hoặc là cò kè mặc cả, gã sẽ cho viên đạn đi vào đầu người kia ngay.

"Tôi nói, tôi nói." Người nam nhân bị Lưu Sở Thiên dùng họng súng chĩa vào, ngay lập tức liền hiểu Lưu Sở Thiên muốn gì. "Là nữ nhân này, là cô ta đem cậu trai kia và tang thi đồng thời đẩy xuống dưới!"

Nam nhân cũng sẽ không giúp đỡ Lưu Kết Đăng che giấu, mạng của hắn quan trọng hơn tình đồng đội với nữ nhân này, nhanh tay vươn lên chỉ thẳng vào Lưu Kết Đăng trên vũng máu.

31. Chương 31: Dị Năng Của Boss

"Anh nói cái gì! Tôi là muốn bắt lấy anh ấy!" Lưu Kết Đăng vừa nghe tên kia nói xong thì biết mọi chuyện hỏng cả rồi, cô liều mạng mà giải thích, bất chấp trên đùi và cổ đau đớn, cô nghĩ phải nỗ lực chối bỏ hết tất cả những gì mà hắn nói.

"Áaa!" Lưu Kết Đăng còn chưa kịp giải thích xong, cô ta vì nhịn không được đau đớn mà kêu ra tiếng. Cô khép hờ mắt, nhìn thấy người đàn ông đeo kính mặc quần áo đen đang dùng chân hung hăng dẫm mạnh lên vết thương của mình, bên thái dương cũng bị đặt một vật kim loại lạnh buốt, không cần phải nói, đó chính là họng súng.

"Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật. Những người trẻ tuổi không phải luôn nói những lời này sao?" Vẻ mặt của Lâm Lăng tràn đầy không kiên nhẫn, chẳng hề lưu tình mà đạp lên vết thương của Lưu Kết Đăng, khiến máu chảy càng nhiều hơn. Nữ nhân này không thể dứt khoát một chút sao? Thật khiến người khác có ham muốn hành hạ.

"Chú mày biết cái gì thì nói ra hết toàn bộ, một chữ cũng không được bỏ sót." Lưu Sở Thiên liếc nhìn Diễm Quân Ly, không nhìn thấy phản ứng của y, nên cầm súng đi tới phía nam nhân nói.

"Tôi gặp một cậu trai cầm miêu đao kéo theo cô gái này chạy hướng kia, khi đó tôi tưởng tang thi tới, cả đám liền cuống cuồng đi theo cậu ta. Nhưng được một lúc thì hai người ấy lại bất đồng ý kiến, cậu trai thì muốn đi hướng bên phải, cô gái thì muốn đi hướng bên trái." Nam nhân nói còn chỉ chỉ phương hướng của hai người, Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều có thể nhìn ra phương hướng Thương Viêm muốn tới là nơi bọn họ đã định.

"Tiếp theo tang thi tới, cậu trai bỏ cô gái này, nhưng cô ta vẫn đi theo, cuối cùng vọt vào giữa đám tang thi cầm lấy áo cậu ấy." Nam nhân nói hết những gì mà mình trông thấy, lúc này hắn mới phát hiện thì ra nữ nhân này cùng cậu trai kia cũng không phải thân thiết quen thuộc, từ đầu tới cuối chỉ là cô ta sống chết bám theo mà thôi. Nghĩ như vậy ánh mắt nam nhân nhìn Lưu Kết Đăng không khỏi có chút khinh bỉ.

Diễm Quân Ly nghe được lời của nam nhân, ánh mắt thoáng chuyển đến Lưu Kết Đăng bên này.

"Cô ta luôn bám theo sau lưng cậu trai, ai ngờ tang thi muốn bắt cô ta, cô ta vòng ra phía trước cậu ấy, sau đó đẩy, đem tang thi lẫn cậu trai đều đẩy xuống phía dưới." Nam nhân không chú ý đến cảm xúc của Diễm Quân Ly, nói tiếp.

Mặc dù là đang chiến đấu cùng tang thi, nhưng hắn có quan sát đến Thương Viêm và Lưu Kết Đăng, bởi vì hắn muốn đi theo sau lưng họ. Cách không xa phía trước có Thương Viêm dọn đường, cho nên nam nhân

cường tráng này có thể giảm bớt số lượng tang thi bủa vây lấy mình.

Lúc Diễm Quân Ly nghe được Lưu Kết Đăng đem Thương Viêm đẩy xuống dưới, trong mắt y như cháy lên ngọn lửa âm u còn lạnh lẽo hơn cả bóng đêm hắc ám, khóe miệng nhếch lên nụ cười ác ma yêu mị, trầm trong đó là tàn nhẫn đủ để đem tất cả mọi người nơi này tiễn tới địa ngục, nhưng đồng thời lại lộ ra một chút đau lòng cùng thương tiếc khó phát giác.

"Tất cả các người, toàn bộ không được nhúc nhích." Tiếng nói trầm thấp thong thả mà gằn ra từng chữ, câu kia tuy bình thường nhưng dường như mang theo một lực lượng gì đó mà không ai có thể phản kháng được, ngay cả Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng cũng cảm giác bản thân không thể nào nhúc nhích. Ý thức được điều này, đám người không thể nào trấn định được như Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng, tiếp đó là một tiếng chất vấn không màng đến nguy hiểm vang lên.

Diễm Quân Ly muốn mạnh hơn nữa, cho nên dị năng cứ thuận theo ý nghĩ của y mà bộc phát.

‹Mệnh lệnh tuyệt đối› Mọi thứ có cấp bậc thấp hơn y, chỉ cần nghe thấy lời y nói thì tuyệt đối phải làm theo.

Diễm Quân Ly vô tình nhìn đám người, không ai có thể từ trong ánh mắt của y mà nhìn ra cái gì. "Đem tứ chi của bọn họ xé xuống, đem khí quan của bọn họ cắt xuống, đem tất cả máu rút hết, đem hết thảy xương thịt đều nuốt vào." Diễm Quân Ly tiếp tục nói những lời mà người khác không thể nào hiểu được, đây là nói cho ai nghe?

Sử dụng mệnh lệnh, năng lực khống chế tang thi. Kỳ thật Diễm Quân Ly cũng không cần phải mở miệng, y có thể ngầm trong đầu hạ lệnh cho đám tang thi cấp thấp xung quanh, tuy nhiên y muốn đem những lời này nói ra, khiến cho đám người đó càng thêm sợ hãi.

Hiện tại không cần nghi ngờ, Diễm Quân Ly đang giận chó đánh mèo, nếu không do đám người này, Tiểu Viêm sẽ không phải chiến đấu cùng tang thi, nếu không phải chiến đấu cùng tang thi thì sẽ không bị đẩy xuống lầu, không bị đẩy xuống lầu, thì hiện tại Tiểu Viêm nên ở bên cạnh y!

Nếu lãnh khốc của Thương Viêm là đối với cái thế giới không thuộc về mình sẽ không nhìn không quản. Vậy thì vô tình của Diễm Quân Ly là loại đối với thế giới này khinh thường và cười nhạo. Đó là một loại điên cuồng, ngạo mạn, không có thương tiếc, chỉ có coi rẻ con người dơ bẩn, đôi mắt đen như mực chỉ còn có chán ghét, dường như muốn đem bão táp cuốn trôi tất cả.

Như là đang nghiệm chứng cho suy đoán của mọi người, tang thi đã đi xa nay bỗng quay lại, khiến khuôn mặt mọi người thay đổi đủ màu sắc, cuối cùng dừng lại ở màu trắng.

"Câm miệng." Lại là một cái mệnh lệnh, thanh âm bình thản không mang theo bất luận khí thế gì nhưng lại làm cho những người nguyên bản muốn dùng lý lẽ để giữ gìn mạng sống, không thể lại nói ra bất kỳ chữ nào. Ánh mắt Lưu Kết Đăng trợn to đến hết cỡ, nước mắt từ hốc mắt trào ra.

Cô hối hận, vì sao cô muốn tới nơi này? Vì sao muốn gặp gỡ Thương Viêm? Vì sao Thương Viêm lại tới thôn của cô để cho cô gặp gỡ?

"Đi thôi." Hai chữ này là nói với Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng, y còn không đến nỗi dùng hai tên cấp dưới trung tâm này để hả giận. Dị năng cấp 3 làm cho Diễm Quân Ly có thể dễ dàng khống chế những dị năng giả cấp bậc cỏn con khác. Diễm Quân Ly vừa nói xong, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng liền có thể khôi phục khống chế đối với thân thể của chính mình.

Hai người Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đứng lên, tự giác mà theo sau lưng Diễm Quân Ly, đối mặt với tình cảnh tàn nhẫn kia xem như không nghe không thấy. Bọn họ đều hiểu được năng lực của Diễm Quân Ly, nhưng bọn họ ai cũng không có cảm xúc quá cao hứng.

Ly thiếu gia, chính là ở bên cạnh nguy hiểm. (?)

...

Ở trong này trình diễn một hồi bi kịch, bất luận là ai cũng không thể tránh khỏi, cảnh tượng như thế mà không có bất kỳ tiếng kêu la thảm thiết nào khiến mọi thứ trở nên vô cùng quỷ dị, máu tươi chảy xuôi như

muốn nhuộm đỏ cả mặt đất bóng loáng, bọn họ trợn to mắt, cho dù đã chết cũng không thể nào yên bình, thân thể bị xé rách, bị nhai nuốt, rồi từ từ biến mất.

Mà Thương Viêm bên này, một chút cũng không biết bởi vì mình mà làm cho đại BOSS tức giận điên cuồng như vậy, hiện tại cậu đang mải mê thu thập hạch tinh trên đường.

Nhớ lại, lúc trước cậu không thể nào ngờ được là Lưu Kết Đăng cư nhiên sẽ đem cậu đẩy xuống lầu, thời điểm cùng tang thi rơi xuống cậu đã nghĩ nhanh chóng tiến vào không gian hư vô, nhưng thanh âm của Công lược vừa sốt ruột lại vừa quyết đoán đã đánh gãy ý tưởng của Thương Viêm.

‹Không được vào không gian!› Thương Viêm đang rơi giữa không trung, nên cậu căn bản không có quá nhiều thời gian để tự hỏi, thanh âm của Công lược không cho phản kháng khiến cậu cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng trước giờ những gì Công lược nói đều vô cùng quan trọng.

Lúc này đại não của Thương Viêm không thể tự hỏi cho rõ ràng, vì thế Thương Viêm không tự chủ mà bắt đầu làm theo lời của Công lược.

Tang thi lót phía dưới cậu, cậu cũng không sợ bị tang thi áp đảo, miêu đao trong tay bị Thương Viêm thu hồi vào không gian, đổi lấy trên tay một cây súng tầm xa (*), cậu tìm đúng thời cơ phóng về phía trước, sau đó hai tay nắm chặt súng.

Nhưng thực hiển nhiên Thương Viêm là một kẻ không có 'ánh sáng' chiếu rọi, tuy rằng nhảy thành công, nhưng súng cũng do quá trình rơi mà tuột khỏi tay. May mắn là súng tầm xa bắn ra có lực chấn rất lớn, đủ để cho Thương Viêm xem như an toàn chấm đất, ít nhất không đứt tay đứt chân, nhưng nếu như có thể xem nhẹ đau nhức toàn thân thì càng tốt đẹp hơn.

[Vì mạng có vấn đề không tra baidu được, nên đoạn cây súng này Đào chém, mọi người đừng nghiên cứu quá kỹ :3]

Đúng vậy, chân Thương Viêm bị tang thi cào trúng. Tuy rằng đầu bị đập xuống đất, tang thi đã ngưng hoạt động, nhưng móng vuốt sắc nhọn kia cũng không có nghỉ việc, cứ như vậy Thương Viêm thực may mắn rơi thẳng vào cái móng vuốt kia, hung hăng mà bị cào rách da.

‹Không thể để cho người khác nhìn thấy miệng vết thương!› Tiếng nói sốt ruột vang lên, lần đầu tiên thanh âm của Công lược không có trấn định, Thương Viêm đau đến cắn răng nghe Công lược nói thì cả kinh, nhanh chóng nhìn xung quanh. Nguyên bản có rất nhiều người ở lầu một, hiện tại bởi do tang thi tụ họp mà mọi người đã tản ra hết.

Thương Viêm không nghĩ nhiều như vậy, cho dù trên đùi đau đớn khiến cậu rơi vào trạng thái thống khổ, tuyến lệ tự giác hoạt động mà bắt đầu phân bố chất lỏng, nhưng thanh âm của Công lược khó có được lải nhải liên tục như lúc này, làm cậu muốn không coi trọng cũng không được.

‹Hệ thống miễn dịch đang bắt đầu bài trừ bệnh độc› May mắn cậu đã để cho hệ thống đem hạch tinh mà tự động chạy chương trình miễn dịch, không cần lo lắng vấn đề bị nhiễm.

Thương Viêm chịu đựng đau nhức, kiểm tra xem buồng vệ sinh có an toàn hay không, khi chẳng phát hiện thấy tang thi thì mới khóa cửa, do đó cậu đã bỏ qua Diễm Quân Ly đang chạy xuống…

Thương Viêm ngã ngồi dưới đất, cẩn thận mà cởi giày ra, bộ vị bị thương của cậu là bắp chân, lúc này nhìn thấy miệng vết thương thì Thương Viêm mới phát hiện có chuyện khác thường.

Quần của cậu bị xé rách thì không sai, trên đùi cảm thấy đau đớn cũng không sai, nhưng vì sao lại không thấy vết máu, Thương Viêm xé bỏ ống quần trên đùi. Bởi vì va chạm vào miệng vết thương, Thương Viêm đau đến chết đi sống lại.

Nhìn thấy miệng vết thương, Thương Viêm rốt cục hiểu được nguyên nhân tại sao nơi bị rách lại không chảy máu. Trên miệng vết thương vốn ra nên chảy máu xuống thì cư nhiên lại không có, chất lỏng vừa chảy ra đã tạo thành những điểm ánh sáng rồi tan biến mất, lưu lại một miệng vết thương kim loại, giống như là đồ vật rỉ sét bị cắt ra.

Loại cảm giác này khiến Thương Viêm dường như phát hiện ra được bản thân là người máy, vừa cảm thấy mới lạ vừa cảm thấy sợ hãi.

‹Đây là hiện tượng bình thường, ngươi không giống với người bình thường khác. Việc này cứ mặc kệ đi, không cần lo, dù sao cũng bởi vì như vậy mà chẳng sợ bị bệnh độc lây lan hay bị mất máu mà chết, hơn nữa ngươi không cần lo lắng miệng vết thương bởi vì động tác quá lớn mà rách to thêm, trừ phi ngươi lại bị một thương tổn khác đè lên nó›.

Nghe được giọng điệu mau mau đến đây cảm kích ta của hệ thống, Thương Viêm cũng không cảm thấy hoài nghi. Cậu cẩn thận nghĩ lại thì thấy công năng này xem ra không tồi, ít nhất có thể làm đảm bảo tánh mạng của cậu tăng cao thêm được vài phần, bất quá nếu như có thể bài trừ luôn đau đớn thì tốt quá.

Còn Công lược ở một bên nói cái gì cũng thật tốt. Bởi vì Thương Viêm không thể thấy được biểu tình của anh ta cho nên cậu không biết lúc này Công lược có bao nhiêu là mâu thuẫn, đương nhiên biểu tình của hệ thống vẫn luôn lải nhải kia cũng không khá hơn chút nào.

Cái này tuy rằng coi như là đảm bảo sinh mệnh, nhưng như vậy chẳng khác nào đem Thương Viêm cùng thế giới này chia lìa, khiến Thương Viêm lấy tư cách là một người ngoài mà tồn tại.

Đây là một dấu hiệu, là một chứng minh… Thương Viêm không thuộc về thế giới này.

‹Trình tự chữa khỏi khởi động, chữa khỏi bắt đầu, tiêu trừ hạch tinh: 1›. Thương Viêm vừa mới tiêu hóa xong sự thật bản thân sẽ không có máu, trong đầu lại là một sự việc xa lạ khác được mở ra.

Cậu đang mải suy xét xem nên làm sao xử lý miệng vết thương, trình tự đã lập tức nhảy ra hỗ trợ.

32. Chương 32: Xa Cách Nhỏ (tiểu Biệt)

(Đã bổ sung)

Thương Viêm cảm thấy đau đớn trên chân ngày càng rõ rệt, đồng thời quanh miệng vết thương còn ngứa, sau đó chuyện xảy ra khiến trong mắt Thương Viêm tràn đầy kinh hỉ. Chỉ thấy chỗ bị rách bắt đầu chậm rãi hồi phục, những đường vân như thủy tinh rạn nứt đang từ từ biến mất, cuối cùng chỉ để lại da dẻ hoàn hảo.

‹Đây là trình tự chữa trị? Quá pro luôn~› Mặc dù giọng điệu của hệ thống khiến người ta rất muốn vung nắm đấm, nhưng chức năng chữa trị này quả thật vô cùng cường đại. Tuy nhiên, 'tiêu hao' là cái quái gì vậy?

‹Đúng là cần phải có tiêu hao, ngươi không có chi phí thì sẽ không chữa trị, cải trắng còn bán được mấy hào một cân mà›

‹Mà tiêu hao gì đó, khỏi cần bổn hệ thống nhiều lời, đó chính là hạch tinh. Vì là hạch tinh cấp 1, cho nên vết thương này miễn cưỡng có thể chữa trị, nhưng nếu là hạch tinh cấp 0, thì cần tới 120 viên›

Số lượng kia khiến khóe miệng Thương Viêm co quắp, điều này lộ rõ bất mãn của cậu.

‹Ngươi đừng tưởng rằng 120 viên là rất nhiều, để chung một chỗ cũng chỉ cỡ một ba lô nhỏ›. Hệ thống nói khiến Thương Viêm hít sâu một hơi. Quả thực, thời buổi này tang thi hoành hành, 120 tang thi quả là con số nhỏ, chỉ riêng trung tâm thương mại này cũng không dưới con số đó.

Tuy không nhiều, nhưng bây giờ phải đứng lên giết 120 tang thi, đồng thời còn phải lấy hạch tinh, đây cũng không tính là công việc thoải mái.

‹Công lược, rốt cuộc hạch tinh có bao nhiêu tác dụng?› Đây là lần đầu tiên Thương Viêm hỏi Công lược, trước kia chỉ biết đợi Công lược đưa ra nhắc nhở, chủ động như bây giờ mới có lợi cho cậu.

Mà tại sao lại hỏi Công lược chứ không hỏi hệ thống, cái tiểu nha đầu hệ thống kia, dưới tình huống không ảnh hưởng đến toàn cục thì nó hận không thể đi đường vòng với cậu, làm cho nó có nhiều thú vui tiêu khiển.

‹Thăng cấp dị năng, tiền tệ của mạt thế, thăng cấp không gian, thăng cấp trình tự, thăng cấp hệ thống, thứ cần thiết cho Bàn tay xám, đợi… ›. Công lược kể ra tác dụng của hạch tinh, một số cậu biết, một số cậu chưa từng nghe nói còn có một chữ "Chờ" gạt người. Tại mạt thế, hạch tinh của tang thi có tác dụng lớn hơn so với tưởng tượng của cậu.

‹Mất tích, Thương Viêm› Ngày hôm nay Công lược dường như đã trải qua quá nhiều lần đầu tiên – lần đầu tiên sốt ruột, lần đầu tiên khẩn trương, lần đầu tiên kêu tên của cậu, điều này làm cho Thương Viêm rất không rõ ràng, nhưng thành công khiến Thương Viêm đặt toàn bộ chú ý vào thanh âm của Công lược.

‹Vì sao?› Khi ở trên không trung cậu không có biện pháp suy nghĩ, cho dù não cho biết tiến vào không gian hư vô là lựa chọn tốt nhất, nhưng cậu theo bản năng nghe lời Công lược mà bây giờ cậu nghĩ cần một lời giải thích.

‹Cậu cũng biết thu thập hạch tinh rất là trọng yếu, công việc này không thể chần chừ. Cậu thấy đó, vết thương của cậu không giống với người khác, miệng vết thương không thể bị người ta trông thấy. Dĩ nhiên, những thiết bị điều trị thông thường không ảnh hưởng đến cậu, cậu chỉ có thể dùng hạch tinh làm chi phí cho quá trình chữa trị›.

‹Cho nên cậu chỉ có thể không bị thương hoặc có đủ hạch tinh› Một đoạn văn dài khiến Thương Viêm trầm mặc, cậu hiểu được hạch tinh liên quan đến sự sống còn của cậu, chuyện này một khi bị những người khác biết, cậu sẽ phải trải qua cuộc sống một mình trong phòng nghiên cứu cho đến lúc chết.

‹Hơn nữa, Diễm Quân Ly cũng phải mau chóng kích phát dị năng, cậu có thể xác định chút bí mật nhỏ của mình có thể giấu được Diễm Quân Ly?› Lời này của Công lược rất có lực sát thương, một đòn nặng không thương tiếc cho Thương Viêm.

Dị năng của BOSS đã được định trước, không ai có thể lừa gạt được y, dị năng của BOSS có thể biết người khác đang nghĩ gì, mệnh lệnh của y là không thể thay đổi, đã nói, cho dù cậu có công phu tốt, tâm tư của cậu hoàn toàn không thể che giấu được.

‹… Tôi phải làm như thế nào?› Tuy rằng Thương Viêm uể oải, nhưng chuyện này không phải tâm trạng suy sụp thì có thể giải quyết được. Ánh mắt Thương Viêm trở nên kiên định, nếu như cậu không thể ở cạnh bên người BOSS, thì cậu ở sau lưng BOSS, trợ giúp BOSS đánh bại Chung Hư Lữ.

Kỳ thực Thương Viêm không dám chắc nếu như vậy bản thân là vì cái gì vẫn còn giúp đỡ BOSS, là vì để về nhà? Vì để cho nhân vật chính đáng ghét thất bại? Hay là cái khác? Cậu cảm giác mình trở nên cố chấp, cậu không hi vọng BOSS bị đánh bại, cậu mong BOSS có thể đứng ở đỉnh cao, nhìn xuống mọi người.

Diễm Quân Ly nên được tồn tại như thế.

‹Thực ra cũng không có hỏng bét như vậy, Thương Viêm› Hệ thống như có thể phát giác tâm tình Thương Viêm, nó đối với thái độ quyết tâm này của Thương Viêm có chút vui mừng. Hệ thống âm thầm quyết định về sau sẽ đối tốt một chút với Thương Viêm, dù sao nó đúng là hệ thống của nhân vật phản diện, loại kiên định này của Thương Viêm đối với Diễm Quân Ly khiến nó thực vừa lòng.

‹Thăm dò, hiệp định› Sau khi vất vả nói một đoạn thật dài Công lược lập tức trở lại thói quen nghiêm túc ngắn gọn rõ ràng, giọng nói của Công lược lần thứ hai khôi phục bình tĩnh.

Thăm dò sao? Có thể thử một lần. Chỉ là khi Thương Viêm nghĩ có thể kết quả lại cảm thấy mình bắt đầu có chút do dự không dám quyết định, cậu sợ câu trả lời cho việc này, dù sao trước khi phải vào viện điều dưỡng. Nói là lưu lại bóng ma cũng không quá đáng.

‹Không cần lo lắng› Công lược trấn tĩnh, như là cho rằng Thương Viêm sẽ tìm được đáp án ở Diễm Quân Ly, cũng không biết tin tưởng của Công lược đến từ đâu.

Thương Viên không cùng Hệ thống và Công lược thảo luận cái gì nữa, cậu đem quần cùng giày sửa sang lại cho tốt, xoay người ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc này lực chú ý không còn tập trung vào vết thương nữa, cậu mới ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Trong lòng có chút nặng nề nhưng Thương Viêm cũng không suy nghĩ nhiều, cậu nghĩ rằng sau khi cậu ngã xuống BOSS không thấy cậu rời đi, mà những người này hiển nhiên sẽ bị tang thi ăn thịt, dù sao bọn họ cũng không có lực phòng ngự đối với một đám tang thi lớn.

Thương Viêm đề phòng gặp phải Diễm Quân Ly, cậu lén lút chọn một cái cửa gần nhất rời đi, hoàn toàn không biết Diễm Quân Ly để tìm cậu đã đi không biết bao nhiêu vòng trong cái trung tâm thương mại này.

Thương Viêm thực thuận lợi đi ra khỏi trung tâm thương mại, có thể là hơn nửa đám tang thi đều tập trung tại tầng trệt nơi Thương Viêm vừa rơi xuống. Thương Viêm đi ở giữa, dọc đường không hề gặp một con tang thi nào.

Khi Thương Viêm đi qua một cửa hàng văn phòng phẩm, cảm thấy lương tâm cắn rứt, cậu phát hiện ra mình nên báo bình an cho BOSS, nghĩ dáng vẻ lo lắng của y khi ở trong kho hàng, cậu cảm thấy bản thân mình rất không phúc hậu, thực ra đối với BOSS mà nói cậu cũng là rất quan trọng có phải hay không? (sắc: ngươi cuối cùng cũng tìm được trọng điểm, hôn :* !)

Thương Viêm ở trong văn phòng không thấy tang thi, thuận tay cầm lấy bút viết trên giấy hai chữ "Bình an", tiếp theo có chút thấp thỏm bỏ nó vào bên trong không gian hư vô.

Ở sảnh trung tâm, Diễm Quân Ly cảm thấy kinh động, y phát hiện giữa không gian có một cái gì đó vốn không thuộc về nơi đó, nếu như không phải y thu vào không gian, vậy chính là 'khách nhân' Thương Viêm làm.

Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đi theo phía sau đều không có chú ý tới, Diễm Quân Ly lấy ống tay áo che giấu, từ hư không hé ra một tờ giấy nho nhỏ.

Tờ giấy chỉ có hai chữ "Bình an" khiến Diễm Quân Ly khẳng định Thương Viêm hiện tại cũng không có chuyện, từ lúc nhìn thấy súng rơi dưới đất là y đã đoán được Tiểu Viêm không có chuyện gì, nhưng hành động không về của Thương Viêm làm Diễm Quân Ly lo lắng. Nắm chặt tờ giấy trong tay, trên mặt bởi vì bớt lo lắng mà trở nên đạm mạc.

"Tìm một chỗ dừng chân." Diễm Quân Ly đột nhiên xoay người quay về phía Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng nói, không để ý cũng không giải thích hành vi của mình, sau khi nói xong liền đi về hướng cửa ra vào.

Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng liếc nhìn nhau, trao đổi suy nghĩ trong lòng. Ánh mắt của Ly thiếu gia nhà bọn họ rõ ràng đã giảm bớt lo lắng, vậy là Thương Viêm xem như an toàn. Còn vì sao y biết, Thương Viêm thì tại sao không xuất hiện, bọn họ là thuộc hạ nên vấn đề này không cần xen vào.

Những gì cần biết thì Ly thiếu gia sẽ nói cho bọn họ biết, còn cái không nên biết thì chẳng nên tò mò đi tìm hiểu. Đây là xứng chức của thuộc hạ.

…

‹878 hạch tinh, tiếp tục nỗ lực lên~› Hệ thống cứ luôn ồn ào, tuy rằng rất phiền, nhưng bởi vì có nó náo nhiệt mà khiến mấy ngày "nước sôi lửa bỏng" qua, Thương Viêm thành công dời đi lực chú ý.

Thương Viêm hiện tại cũng đã quen, đối với chuyện giết tang thi này đã bắt đầu lên tay, dĩ nhiên việc bươi lấy hạch tinh cậu cũng hết chán ghét, nhưng vẫn còn chút khó chịu. Hôm nay cậu đã rời BOSS đi 7 ngày, mỗi ngày cậu đều cố gắng thu thập hạch tinh. Hôm đó, sau khi dùng không gian báo tin cho BOSS, cậu bắt đầu lợi dụng nó để dò xét tin tức.

Loại thăm dò này nói ra thì có vẻ nhát gan nhưng thực tế thì lại an toàn nhất. Không cùng BOSS gặp mặt, sẽ không bị nhìn thấu tâm tư của mình, bảo đảm an toàn bản thân. Trong thời gian ở một mình này, mặc dù có vài lần bị thương, nhưng do sự cường đại của trình tự chữa trị, mọi thứ căn bản rất tốt, chính là cậu cố gắng như vậy nhưng hạch tinh lấy được lại ít đến đáng thương.

‹Hệ thống, mi không thể nghĩ ra biện pháp gì sao?› Trình tự chữa trị rất hữu dụng, nhưng cũng rất lãng phí, từ khi trình tự chữa trị được mở ra cho dù chỉ là đứt ngón tay, trình tự chữa trị cũng sẽ tự động bắt đầu trị liệu, khiến số lượng hạch tinh cậu thật vất vả thu thập được giảm đi đáng kể.

‹Không có biện pháp, ai kêu miệng vết thương của ngươi không thể bị người ta phát hiện› Hiện tại toàn thân Thương Viêm vô cùng hoàn hảo, ngay cả bệnh tật nhỏ như bị bầm hay cổ họng hơi đau… thì trình tự cũng ngay lập tức chữa trị, việc này khiến cậu vừa vui vừa sầu.

‹Thương Viêm! Phía sau!› nghe tiếng của Công lược thì Thương Viêm cảm nhận được Công lược đang rất sốt ruột và vội vã, thanh âm vừa mới vang lên, Thương Viêm đã nhanh nhẹn chạy tới toà nhà bên cạnh. Thương Viêm trốn trong một cửa hàng, cửa chính bị phá nát, cậu tựa vào bên tường chú ý nghe ngóng động

tĩnh, ánh mắt cũng bí mật chú ý tình huống bên ngoài. Chỉ thấy ở chỗ ban nãy Thương Viêm vừa đứng xuất hiện vài chiếc xe cải trang xe cứu hỏa, đó là chiếc xe đến triệu tập dị năng giả.

‹Bọn người kia có phiền hay không?› Theo lời hệ thống nói thì rõ ràng trước đó tình huống như vậy đã xảy ra rất nhiều lần. Mấy ngày nay, hôm nào cũng có đủ thứ loại xe muôn hình muôn vẻ chạy qua trước mặt bọn họ, làm cho hệ thống không thể không hoài nghi có phải bọn họ có mục đích gì đó hay không.

Vài chiếc xe chậm rãi đi qua, Thương Viêm đem thân hình nhét ở góc tường, cậu có thể nhìn thấy loáng thoáng bóng người bên trong cửa xe. Tang thi dĩ nhiên đã chậm rãi tụ tập, vây lấy mấy chiếc xe kia. Bất quá đối với độ bền của loại xe này, tang thi cấp 0, hoàn toàn không có gì đáng kể.

Loại xe như vầy đã xuất hiện ở đây khá lâu rồi, Thương Viêm cho rằng là quân đội đến sơ tán những người không bị bệnh. Nhưng rất nhanh cậu liền hiểu được, mục đích của những người này là tới chiêu mộ dị năng giả.

Trước đó, bệnh độc tang thi đã khiến những đại nhân vật bị biến dị, khiến 'cao tầng'(*) trở nên hỗn loạn. Cho nên mới không kịp thời xử lý, hiện tại mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa cho nên họ mới bắt đầu hành động.

Sau đó bọn họ lý giải được những tư liệu về tang thi, khiến những người này hiểu rõ, mạt thế sẽ kéo dài rất lâu, cuối cùng là cơn bão thu thập vật tư.

Tuy rằng cũng có quân đội tới nơi này trấn áp tang thi, nhưng cũng chỉ có thể diệt trừ một phần, cho dù giết như thế nào, cũng sẽ có tang thi thoát ra. Cho nên những người 'cao tầng' quyết định vứt bỏ thành phố bị lây nhiễm nặng, tới thành phố khác thu xếp căn cứ.

Đương nhiên bọn họ cũng từng cứu giúp con người, nhưng nếu số lượng người quá đông đảo sẽ thu hút đám tang thi mò tới, bọn họ căn bản bất lực.

Thời điểm ban đầu họ chính là cứu giúp đoàn người, hiện tại xe ở trong này chỉ là vì triệu tập dị năng giả mà tồn tại.

"Nơi này, nơi này còn có tôi may mắn sống sót" Ở cửa sổ trên lầu bên cạnh có người kêu la, nghe tiếng thì có vẻ sức sống không tồi, chắc là trong phòng có đồ ăn. Nhưng đoàn xe hoàn toàn không để ý đến thanh âm này, vẫn dùng tốc độ thong thả di chuyển.

"Tôi là dị năng giả, dị năng giả hệ mộc!" Chủ nhân thanh âm hiển nhiên hiểu được mục đích những chiếc này, lập tức báo cáo dị năng của bản thân.

Quả nhiên, chiếc xe kia dừng lại, sau cửa sổ xe có một cặp mắt nhìn người đàn ông đang la hét, người đàn ông kia nháy mắt cũng hiểu được. Thuận tay bứt lấy nhánh cây bên cửa sổ, sử dụng dị năng. Chỉ thấy, sau vài giây đồng hồ nhánh cây trên tay người nọ bắt đầu sinh trưởng, bởi vì vừa mới thức tỉnh dị năng không lâu, nhánh cây trên tay hắn dài hơn một thước thì không còn dấu hiệu tiếp tục nữa, mà vẻ mặt người nọ cũng cho thấy rất mệt mỏi.

Nhìn thấy là dị năng giả thật, người trên xe lập tức mở rộng hành động, cái thang cứu hộ chầm chậm vươn lên cao đem người đón xuống.

Cuối cùng, dưới kỳ vọng của Thương Viêm đoàn xe cũng đi mất, cậu chậm rãi từ trong góc xuất hiện, sau đó không thèm nhìn tới mà lưu loát đem toàn bộ tang thi ở phía sau xử lí. Nhìn đoàn xe đã đi xa, ánh mắt sâu thẳm, Thương Viêm cảm thấy mình cần phải nhanh chóng cùng BOSS tập hợp và thảo luận một chút.

---

*Cao tầng: ở mình thì gọi là mấy sếp lớn của chính phủ á.

33. Chương 33: Ngoại Truyện – Cảnh Cáo H

"Ca…" Hai mắt Thương Viêm bị bịt kín, hai tay bị trói chặt. Cậu chỉ biết cậu đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, bên cạnh còn có một hơi thở không thuộc về cậu, Thương Viêm không hề do dự liền kêu Diễm Quân Ly. Bởi vì chỉ bằng coi trọng mà Diễm Quân Ly đối với cậu, cậu nghĩ nát đầu cũng không ra, ai dám trước mặt đại BOSS, cả gan cướp cậu đi.

"Em cũng biết là anh." Ở bên giường truyền tới tiếng cười trầm thấp, hai chân của Thương Viêm bị Diễm Quân Ly bắt lấy, tạo thành một loại áp lực nhượng Thương Viêm nảy sinh dục vọng muốn chạy trốn.

"Ca…" Thương Viêm vặn vẹo eo, phát hiện cả tay chân của mình đều đang bị trói, tuy rằng buộc không quá chặt, nhưng rất có kỹ xảo, vừa không làm cậu cảm thấy đau đớn cũng vừa không để cậu có cơ hội thoát khỏi.

Trong lòng Thương Viêm chậm rãi dâng lên một cảm giác không quá phù hợp, từng trận nguy hiểm nảy lên trong đầu, cậu khiếp đảm mà kêu Diễm Quân Ly, cậu không rõ BOSS làm như vậy là vì cái gì.

"Anh ở đây." Tay Diễm Quân Ly sờ vào Thương Viêm, y nằm đè trên người cậu, chân bị Diễm Quân Ly chặn lại, lời nói nhẹ nhàng như đang muốn dỗ dành Thương Viêm. "Nơi này là không gian, chỉ có hai người chúng ta."

"Kia…" Thương Viêm muốn nói lại thôi, cậu giật giật cánh tay bị trói ý bảo Diễm Quân Ly, tình huống này là gì.

"Vì phòng ngừa em chạy trốn ah ~" Diễm Quân Ly nói khiến Thương Viêm rùng mình một cái, đồng thời cậu còn phát hiện tay của Diễm Quân Ly đang vuốt ve trên người cậu, cho dù bị bao phủ bởi tầng tầng quần áo, nhưng Thương Viêm vẫn từ tiếng hít thở của Diễm Quân Ly mà hiểu được cái gì đó.

"… Ưm…" Thương Viêm còn chưa kịp nói ra tiếng, miệng đã bị cắn, bị người kia dùng sức mút vào, đầu lưỡi ở trong miệng của Thương Viêm như đang muốn tuyên cáo dục vọng chiếm hữu. Hiện tại trong không gian chỉ có hai người là cậu và BOSS, như vậy cái hôn này cậu không cần đoán cũng biết là của ai.

Diễm Quân Ly hôn đầy kỹ xảo, có chiếm hữu, có ôn nhu, có cưng chiều. Một loại cảm giác được yêu, được người ta nâng niu chậm rãi dâng lên trong lòng. Cho dù Thương Viêm biết rất rõ đối tượng mà mình đang hôn là ai, cậu cũng không thể nào cưỡng lại được mà chìm đắm trong đó.

Còn Diễm Quân Ly, một bên bá đạo hôn lên đôi môi mà y mong ước bấy lâu, một bên luồn tay vào trong áo Thương Viêm, hoàn toàn không màng đến suy nghĩ của Thương Viêm, tay nhắm trúng mục tiêu, hai khối đậu đỏ đã bị Diễm Quân Ly vuốt ve dựng thẳng.

Lực đạo không nặng không nhẹ làm Thương Viêm bất ngờ không kịp đề phòng mà phát ra một tiếng rên khẽ, thanh âm từ trong đôi môi đang dây dưa với Diễm Quân Ly phát ra, mang theo hàm ý khiêu khích, kích khởi dục vọng của y.

Diễm Quân Ly buông tha đôi môi bởi vì hôn mà sưng đỏ, một đường uốn lượn xuống phía dưới, toàn bộ hơi thở bao phủ lên trên người Thương Viêm, nhượng Thương Viêm giật mình một cái "… Ca?" Thương Viêm thở dốc, mang theo sợ hãi mà gọi Diễm Quân Ly, loại phát triển này, cho dù là cậu cũng không thể nào lãnh tĩnh nổi.

Cúc hoa nhà cậu… Còn có thể bảo trụ không!!?? o(> <>

"Sao?" Diễm Quân Ly vẫn trả lời Thương Viêm, sau đó tay dùng một chút lực, đem quần áo trên người Thương Viêm xé rách, làn da lộ ra bên ngoài lập tức nhận phải một trận lãnh ý. Không có trở ngại, đầu lưỡi Diễm Quân Ly nhanh chóng đem hai khối đậu đỏ kia bỏ vào trong miệng, một tay khác chạy dọc quanh eo Thương Viêm, khơi gợi dục vọng của cậu.

"Diễm Quân Ly, anh đang làm cái gì vậy!?" Thương Viêm phẫn nộ mà kêu ra cả tên lẫn họ của y, cậu có chút hoảng sợ mà giãy giụa liên tục, nhưng dây thừng trên tay phát huy tác dụng của nó rất tốt.

"Em nghĩ sao?" Diễm Quân Ly nhìn thấy lửa giận của Thương Viêm nhưng không quan tâm lắm, y đang bận phải chuyên chú vào nghiệp lớn dưới tay. Lúc đậu đỏ bởi vì cắn mút của y mà dựng đứng lên, y mới

tiếp tục đi xuống.

"Em biết mà!" Diễm Quân Ly như là nghĩ tới điều gì, mi quang chợt lóe, tay lại dùng một chút lực, kéo Thương Viêm giam vào lồng ngực của mình, một tay khác đem quần Thương Viêm toàn bộ cởi ra. Thân hình trơn bóng khiến ánh mắt Diễm Quân Ly tối sầm lại, vốn tâm tư đã rục rịch nay lại càng không thể khống chế.

Thương Viêm hoảng hồn, tuy rằng mắt bị bịt kín, nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được tâm tình Diễm Quân Ly lúc này thực không được vui cho lắm, còn nữa...cậu đây là đang chuẩn bị 'lên dĩa' à? Khốn kiếp!

Biết? Đúng, cậu biết, biết chuyện Diễm Quân Ly thương cậu...đôi mắt Thương Viêm bỗng trở nên ướt át.

Bộ dạng Thương Viêm như vậy khiến Diễm Quân Ly hiểu lầm là Thương Viêm rất không cam nguyện 'làm' với y, lực đạo trên tay bất giác càng lớn hơn, nhưng tổng mọi thứ chỉ là muốn kích thích điểm mẫn cảm của Thương Viêm, nhượng Thương Viêm cảm thấy toàn thân tê dại, tiểu Thương Viêm cũng run rẩy hưng phấn mà dựng thẳng lên.

Tất nhiên Diễm Quân Ly quan sát được biến hóa của Thương Viêm, hô hấp trở nên nóng bỏng gấp gáp, nhìn thân hình trắng bóng của Thương Viêm mà y càng cảm thấy bụng dưới khó nhịn, khẽ cắn da thịt Thương Viêm một cái, tỏ vẻ bản thân đang rất nhẫn nại.

Đại não Thương Viêm một mảnh trống rỗng, mãi đến lúc cậu nghe thấy tiếng Diễm Quân Ly cởi quần áo mới thoáng hoàn hồn.

"Em cư nhiên dám trốn tránh anh!" Diễm Quân Ly không cho Thương Viêm có cơ hội mở miệng, y mạnh mẽ tách hai chân Thương Viêm ra, tiểu Thương Viêm đã sớm dựng đứng, lúc này bị người nhìn chằm chằm bỗng trở nên có chút run rẩy.

Diễm Quân Ly đặt tiểu Thương Viêm vào lòng bàn tay, đồng thời tiểu Quân Ly cũng cùng tiểu Thương Viêm đối mặt nhau. Đôi mắt đen của Diễm Quân Ly nhíu lại, động tác trên tay bắt đầu theo quy luật.

Nhược điểm của mình bị người ta bắt lấy, đây là một việc khiến bản thân vừa sợ hãi lại vừa cảm thấy kích thích, ở trên tay Diễm Quân Ly, tiểu Thương Viêm thực không khách khí mà trướng to thêm vài phần, không cần nhìn thì Thương Viêm cũng biết toàn thân mình bây giờ có bao nhiêu đỏ ửng.

Thương Viêm liều mạng cắn môi hòng đem âm thanh ép bức lui xuống, động tác trên tay của Diễm Quân Ly càng lúc càng nhanh hơn, rất có kỹ xảo mà dạo một vòng trên lỗ nhỏ.

"Kêu xem nào." Tuy rằng vẫn là loại ngữ điệu trầm ổn kia, nhưng bao nhiêu dục vọng được che giấu trong đó thì chỉ có y mới biết.

". . . Ưm. . . ah~. . . tay. . . buông tay ra." Lời nói của Diễm Quân Ly đem toàn bộ lý trí của Thương Viêm chặt đứt hết, miệng hé mở ra thanh âm nghẹn ngào cùng nức nở cầu xin tha thứ.

"Hôm nay sẽ không bỏ qua cho em." Nhìn thấy tiểu Thương Viêm đã hưng phấn quá mức, cho nên y không thể để ngón tay chịu cô đơn mà nhanh chóng lẻn đi xuống, đang lúc Thương Viêm bị lời nói của Diễm Quân Ly làm cho xuất thần, thì ngay sau đó địa phương mẫn cảm nhất của cậu bị ngón tay đảo quanh, rồi cư nhiên luồn vào bên trong. Ngón tay lành lạnh mang theo chút chất lỏng đang hoạt động xung quanh, không bao lâu sau đó lại nhét thêm một ngón tay khác vào, không biết vô tình hay cố ý mà đảo đến điểm mẫn cảm của Thương Viêm.

Thương Viêm sợ tới mức thân thể run lên, không tự chủ được vặn vẹo eo, muốn tránh khỏi cánh tay đang xằng bậy kia. "Đừng động" Một câu tràn ngập dục vọng của Diễm Quân Ly khiến toàn thân Thương Viêm cứng ngắc không dám nhúc nhích. Rõ ràng Diễm Quân Ly không sử dụng dị năng, nhưng Thương Viêm lại theo bản năng mà dừng động tác.

Diễm Quân Ly lót một cái gối mềm dưới eo Thương Viêm, phong cảnh của nơi nào đó không thể che giấu mà xuất hiện tại tầm mắt của Diễm Quân Ly, khiến hơi thở y càng thêm hỗn loạn, mùi vị tình dục càng lúc càng đậm. Nhìn người trong lòng vì động tác của y mà mềm nhũn, Diễm Quân Ly hé ra một nụ cười đầy dục vọng chiếm hữu, trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Thương Viêm đã bắt đầu rên rỉ khe khẽ, sau đó cậu nhận thấy mấy ngón tay đột nhiên rút khỏi, vốn đang muốn nhẹ nhàng thở ra, nhưng hành vi kế tiếp của Diễm Quân Ly khiến cậu không thể không tiếp tục khẩn trương lên.

Tiểu Diễm Quân Ly đặt ở bên ngoài đang chậm rãi đi vào. Thương Viêm thiếu chút nữa bị dọa ngốc, gấp gáp muốn cầu xin Diễm Quân Ly buông tha cho cậu, nhưng Diễm Quân Ly như là nhìn thấy được ý đồ của cậu, lập tức mạnh tay đẩy toàn bộ vào trong, chỉ lưu lại tiếng thét chói tai của Thương Viêm.

Diễm Quân Ly đau lòng nhìn Thương Viêm, không dám vọng động, dùng tay và miệng làm cho thân thể Thương Viêm dần dần trầm tĩnh, cũng làm cho tiểu Thương Viêm phấn chấn tinh thần trở lại, lúc này mới bắt đầu cuộc vận động theo bản năng.

Diễm Quân Ly nhìn Thương Viêm đang thất thần dưới thân y, một trận thỏa mãn tràn ngập trong lòng, vừa nghĩ tới 'vật ấy' của mình đang nằm trong cơ thể của người này, y đã cảm thấy hưng phấn không thôi. Bởi vì Thương Viêm thoáng thích ứng mà động tác dưới thân tăng nhanh hơn.

Người này là của y, sẽ chỉ là của y.

Địa phương phía sau như bị thiêu đốt đến nóng cháy, tuy rằng vừa đau lại vừa trướng, nhưng không thể phủ nhận là rất thư sướng, cậu hoàn toàn không có cái loại phản cảm là 'bị nam nhân áp', này đại biểu cho… hình như cậu đã quên mất chuyện này?

"Ah~!" Điểm mẫn cảm bị ma sát khiến Thương Viêm lớn tiếng kêu lên, hai tay vô lực mà lắc lư trên không trung, như là muốn bắt lấy cái gì đó.

Diễm Quân Ly nhận thấy được Thương Viêm khác thường, cho nên mãnh liệt công kích điểm gồ ghề kia, đồng thời kéo tay Thương Viêm đặt lên trên cổ mình.

"Chậm một chút… Hức… Chậm một chút… Ca!" Thương Viêm không chú ý tới, hiện tại hai chân của cậu đã gắt gao mà kẹp chặt eo Diễm Quân Ly, không có bất luận ý phản kháng nào, làm tâm tình Diễm Quân Ly không khỏi vui vẻ, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

". . . Ưm. . . Đừng có ngừng. . ." Thanh âm ngắt quãng mang theo chút nức nở từ trong miệng Thương Viêm phát ra, tuy rằng Diễm Quân Ly nhịn đến khó chịu, nhưng cơ hội tốt như vậy y tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Nói! Em thích anh." Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm, ở bên tai Thương Viêm nhẹ nhàng thì thầm, một đường dụ dỗ, tiếp đó còn hung hăng va chạm một chút, nhượng Thương Viêm lại dâng lên một trận khoái cảm.

"Thích anh… Em thích anh." Thương Viêm hơi khôi phục chút thanh tỉnh, nhưng cậu vẫn theo bản năng mà nói ra những lời này. Diễm Quân Ly đem dây vải bịt mắt Thương Viêm gỡ bỏ, ánh mắt ướt át như đang gọi mời Diễm Quân Ly, khiến miệng Diễm Quân Ly khẽ cười lên.

Yết hầu Diễm Quân Ly căng thẳng, phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn, động tác bắt đầu gấp gáp hơn, khoái cảm lại mãnh liệt công kích tới, nhượng Thương Viêm mơ hồ kêu rên liên tục.

Diễm Quân Ly không nói lời nào mà cứ luật động điên cuồng, tiếng Thương Viêm cầu xin tha thứ không hề mang lại chút tác dụng nào, ngược lại càng khiến Diễm Quân Ly thêm dùng sức.

Thời điểm Diễm Quân Ly đạt tới cực hạn, y phủ lấy miệng nhỏ của Thương Viêm, dầu lưỡi dây dưa giao triền. Một cỗ chất lỏng ấm áp phun vào người Thương Viêm, tiểu Thương Viêm không nhịn được động chạm kia, ngay lúc đó cũng giải phóng.

"Ca?" Thương Viêm mềm nhũn mà kêu, Diễm Quân Ly cởi dây thừng đang trói chặt Thương Viêm ra, ôn nhu mà ôm lấy cậu, hôn lên cái trán nhỏ.

"Em thích anh." (Ngươi thích ta) Lời nói khẳng định chắc nịch khiến Thương Viêm đỏ mặt, cậu hình như cũng đã hiểu được cái gì, cậu cư nhiên lại không phản cảm hành động như vậy, chẳng khác nào thuyết minh cho vấn đề này một cách tốt nhất hay sao.

"… Em thích anh." Tuy rằng tiếng nói rất nhỏ, nhưng Thương Viêm vẫn thừa nhận một nụ hôn kịch liệt mà Diễm Quân Ly phủ tới, cánh tay trên người Thương Viêm lại bắt đầu không an phận.

"Chúng ta tiếp tục đi." Thu hồi kích động, Diễm Quân Ly lật người lại, lần thứ hai đè lên trên người Thương Viêm…

34. Chương 34: Bàn Tay Xám

Trong căn phòng lớn của khách sạn xa hoa, có một bóng dáng đang nằm trên chiếc giường kingsize màu lam nhạt, đúng vậy, kia chính là Diễm Quân Ly. Y đang nhìn chằm chằm tờ giấy mỏng manh và dòng chữ trên đó, ánh mắt lóe ra những suy nghĩ cuồn cuộn mà không ai có thể nắm bắt được, thêm vào khuôn mặt không có chút biến hóa khiến người khác chẳng thể hiểu được y đang nghĩ gì.

"Tiểu Viêm, em rốt cuộc đang che giấu cái gì" Trong phòng chỉ có một mình Diễm Quân Ly, thực hiển nhiên y chỉ đang tự lẩm bẩm với trang giấy nho nhỏ trên tay. Tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng y vẫn sẽ tuân thủ lời hứa.

Dường như do không gian và dị năng của y kết hợp, mà y có thể mơ hồ biết được Tiểu Viêm hiện tại đang làm mọi thứ chỉ là muốn tốt cho y. Độ chân thành của Tiểu Viêm đối với y đích thực còn cao hơn cả Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên – hai cấp dưới đã theo y rất lâu, giống như Tiểu Viêm tồn tại ở thế giới này cũng bởi vì y mà thôi (Sắc: BOSS ngươi cuối cùng đã hiểu ra chân tướng) (Beta:ng thứ 2 hiểu ra chân tướng=]])

Nói ra thì có vẻ kỳ quái, nhưng y biết dị năng của mình sẽ nhìn thấu được tâm tư của người khác, nó có thể cảm ứng và cho y biết đáp án.

Nhìn thấu được tâm tư, chứ không biết được suy nghĩ của người khác. Dị năng của Diễm Quân Ly là dự cảm với lời nói dối. Y vẫn còn đang chậm rãi nghiên cứu thêm …

Diễm Quân Ly có thể từ trong tờ giấy Thương Viêm nhắn lại, nhận ra được những tin tức mà Thương Viêm đang che giấu, Tiểu Viêm biết rất nhiều thứ mà ngay cả y cũng không rõ. Tỷ như dị năng của y sử dụng như thế nào thì càng thêm hữu hiệu, hạch tinh trong đầu tang thi có công năng gì, sử dụng không gian ra sao để tiện lợi và hợp lý.

Từ đó, không khó để có thể nhìn ra, Tiểu Viêm đang thăm dò tín nhiệm của y đối với cậu, bởi vậy y không hỏi gì cả, cũng đáp ứng Tiểu Viêm sẽ không nhìn thấu tư duy hay dùng mệnh lệnh tuyệt đối lên trên người cậu.

Ah~, y từ bao giờ mà trở thành như vậy, không chỉ để cho một người có quá nhiều bí mật bên người, mà còn quan tâm lo lắng cho cậu. Trong mắt Diễm Quân Ly lóe ra gì đó, Tiểu Viêm đối với y mà nói là một tồn tại đặc biệt.

‹Anh tin tưởng em…› Diễm Quân Ly không tự hỏi quá lâu, nhanh chóng lấy giấy bút ra viết xuống dòng chữ hồi âm. Đối với loại thỏa hiệp này, y cư nhiên không hề cảm thấy bất mãn.

Bất quá y vẫn rất lo lắng, nhưng từ sự tình ở Trung tâm thương mại khiến y thiếu chút nữa nổi điên kia, liền có thể thấy được Tiểu Viêm không phải là một kẻ yếu đuối, từ trên lầu rơi xuống mà còn bình an thì cậu chắc chắn không phải là bao cỏ.

Y thật ngoài ý muốn mà cảm thấy mình đang rất nhớ Thương Viêm, rõ ràng chỉ mới nhận thức có vài ngày, nhưng dục vọng muốn trông thấy Tiểu Viêm lại không thể nào xem nhẹ. Loại cảm giác này đối với y rất là xa lạ.

Có thể hiểu như vầy, đó là em trai của y, y vừa lo lắng em ấy sẽ xảy ra chuyện không may, vừa muốn em ấy có thể trải sự đời mà trưởng thành, còn rất tự giác thỏa hiệp với em ấy để có thể được gặp lại.

Kỳ thật, cảm giác này cũng không tồi.

Yêu cầu nghe qua thì như tùy hứng, nhưng nếu đáp ứng xuống, thì quan hệ dường như càng thân mật hơn.

‹Như thế nào?› Mặc dù Công lược đang hỏi ý kiến cậu, nhưng anh ta rất rõ ràng thăm dò của Thương Viêm đối với Diễm Quân Ly đạt được kết quả rất tốt.

‹Y đã đáp ứng› mấy ngày nay cậu vẫn luôn lợi dụng không gian để giao lưu với BOSS, nếu bảo không cao hứng là xạo, cậu đã nói rõ ràng lý do vì sao không gặp mặt BOSS, chính là không muốn BOSS đem dị năng dùng trên người cậu, thế mà…BOSS cư nhiên phá lệ đáp ứng.

Trong tờ giấy kia cậu cũng để lại không ít tin tức, chính là muốn nhìn phản ứng của BOSS một chút. Hiện tại cậu cần BOSS tuân thủ một vài ước định, tỷ như không thể nhìn thấu tư duy của cậu. Mà kết quả nhận được từ Diễm Quân Ly thực khiến người ta cao hứng.

‹Anh tin tưởng em, đừng để cho anh thất vọng› Thương Viêm nắm chặt tờ giấy trong tay, đối với loại tín nhiệm này của Diễm Quân Ly, Thương Viêm không biết phải nói gì, tuy rằng cậu đích xác không thể nào hai lòng, cũng hy vọng BOSS có thể nhìn thấy việc làm của cậu, nhưng lúc nó được bày ra trước mắt cậu, cậu vẫn có chút không thể tin.

‹Đi thôi, đi cái nơi mà mi muốn ta đến› Thương Viêm vẫy vẫy cánh tay bởi vì vung gậy quá nhiều mà nhức mỏi. Nhìn xung quanh, tang thi bị thanh lý sạch sẽ thật khiến cậu cảm thấy hài lòng. Còn về ánh mắt sau cửa xe kia … nếu không chọc tới cậu thì cậu cũng không quá quan tâm.

Nói thật, nhân nhượng mà BOSS dành cho cậu quả là nằm ngoài ý muốn. Ban đầu cậu còn nghĩ, cậu và BOSS có khả năng sẽ tranh cãi quyết liệt, dù sao BOSS là một người thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, thế mà cậu lại dám đề xuất ra yêu cầu chạm trúng nghịch lân của y.

‹Hừ, một tên chỉ biết nịnh nọt› Không cần nhìn hệ thống thì cũng có thể nghe ra sự ghen tuông ẩn chứa trong lời nói, mà lần này, Thương Viêm – người luôn mặc kệ nó, cư nhiên hồi đáp lại hệ thống.

‹Còn tốt hơn cái đứa ngay cả muốn nịnh nọt cũng chẳng có cơ hội› Tâm tình của Thương Viêm từ bốn chữ "Anh tin tưởng em" của Diễm Quân Ly mà bay vút lên cao.

‹Không thèm tranh với ngươi, cái loại hành vi con nít như vậy cũng chỉ có mình ngươi làm› Dường như hệ thống tức quá đáp bừa, lời nói ra lại chẳng khác nào tự đánh miệng mình.

‹Được rồi, giờ chúng ta phải đi nơi nào?› Thương Viêm thu liễm vẻ mặt, giọng điệu có chút oán giận. Nhưng cậu không ngu ngốc tới nỗi đứng giữa đường mà ngẩn người, bước nhanh trên đường đi tới, hành vi ngơ ngác kia sẽ khiến người khác nhìn vào cảm thấy kỳ quái.

Bây giờ BOSS đã đồng ý yêu cầu của cậu, vậy cậu cũng không cần lo lắng dị năng của BOSS sẽ nhìn ra bí mật của hệ thống, bí mật của mạt thế. Về phần đổi ý mà trộm kiểm tra, Công lược nói cho cậu biết không cần quá lo lắng, BOSS chính là một người nói được thì làm được, ít nhất ở trước mặt cậu sẽ như thế.

Nhưng lúc sắp trở về với ôm ấp của BOSS sau quãng thời gian lưu lạc, hệ thống liền phán một câu xanh rờn, cấp tốc đem sự việc này đẩy lùi về một ngày.

‹Trong lòng ngươi đang nói xấu ta cái gì đừng có tưởng là ta không biết, ngươi nghĩ rằng ta muốn ngươi về chậm một ngày là để ngăn cách ngươi và chủ nhân gia tăng tình cảm sao? Đây chính là liên quan đến Bàn tay xám của ngươi› Thanh âm tức đến khó thở của hệ thống vang vọng trong đầu Thương Viêm.

Thương Viêm nắm chắc vài từ mấu chốt, Bàn tay xám, không thể tưởng được, ngay cả bàn tay chuyên dụng cho vật hy sinh cũng lòi ra -__-!

"Làm sao mi biết" Đây là tình huống đột phát, là chuyện mà hệ thống không thể nào dự đoán trước được, chẳng lẽ ở sau lưng hệ thống còn có ai khác?

‹Không cần đoán, đúng như ngươi nghĩ đó› Nó đã xác định được trung thành của Thương Viêm dành cho BOSS, bây giờ có thể đem tất cả sự tình nói cho cậu biết.

‹Thần, biết không?› đương nhiên biết, chính là cái tên 'Diễn viên quần chúng' trong Đế Vương Mạt Thế , xuất hiện không tới mấy trăm chữ liền gấp gáp đem thần vị nhường qua cho Nhân vật chính, để gã thêm trâu bò.

‹Bản hệ thống là một phần của Thần, sinh ra để phụ ngươi trợ giúp điện hạ Diễm Quân Ly đả bại Chung Hư Lữ. Vốn ra là Thần hy vọng bản nhân Diễm Quân Mạc sống lại để làm việc cho điện hạ Diễm Quân Ly.›

‹Thế giới này, mọi thứ đều vì Chung Hư Lữ mà xoay chuyển, người người đều sẽ nảy sinh thiện cảm với gã. Mà Diễm Quân Mạc là người duy nhất có thể chọn ra› Lời này Thương Viêm hiểu được, ngay cả hai người Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên kia đều sẽ biến thành trợ thủ dưới trướng Chung Hư Lữ, đủ để thấy 'ánh sáng nhân vật chính' của gã mạnh đến cỡ nào.

‹Trước mạt thế, người mà có thể tiếp xúc với điện hạ Diễm Quân Ly, đối La Dịch Di và Chung Hư Lữ —— địch nhân của điện hạ Diễm Quân Ly có chán ghét sâu sắc, nhưng lại không quá cường, chọn đi chọn lại thích hợp nhất chính là Diễm Quân Mạc. Sau đó, có bản hệ thống ở đây, cho dù vì cái mạng nhỏ của mình hay là vì lợi ích của không gian, thì cậu ta cũng chỉ có thể dựa dẫm vào điện hạ Diễm Quân Ly›

‹Lẽ ra mọi chuyện đã an bài xong xuôi, nhưng thực đáng tiếc, bước quan trọng nhất lại bỏ sót —— Diễm Quân Mạc không muốn sống lại› Lúc hệ thống nói đến đây, vẻ mặt Thương Viêm hiện lên kinh ngạc một cách rõ ràng, nhưng sau đó suy nghĩ lại thì cảm thấy cũng hợp lý. Mạt thế không phải ai cũng có thể tiếp thu, nói chi là một công tử con nhà giàu đã từng bị tang thi cắn xé ăn thịt.

‹Tiếp theo rất trùng hợp, Thần phát hiện ra ngươi, nhượng Diễm Quân Mạc dùng linh hồn để đưa ngươi tới đây› Không để Thương Viêm kịp đối với hành vi này của Thần tỏ ra bất mãn, hệ thống liền trực tiếp đánh rụng suy nghĩ kia, ‹Dù sao Diễm Quân Mạc đối với La Dịch Di và Chung Hư Lữ cũng có không ít ác cảm, đây là cậu ta tự nguyện›

‹Còn có, yêu cầu phải thực phòng bị Chung Hư Lữ, gã chính là con cưng của thế giới này. Thời điểm trước mạt thế, thế giới cũng bởi vì không gian hư vô bị cướp mất nên đã chế tạo một cái khác cho gã, tuy rằng cái kia không thể nào so sánh bằng không gian hư vô, nhưng từ việc này có thể khiến ngươi nhìn ra, không nên quá chủ quan›

‹Về phần Bàn tay xám, đó là từ những hiểu biết của kiếp trước mà chuẩn bị ra, dù sao hiện tại Thần vẫn chưa xuất hiện. Chờ đến khi ta cảm thấy ngươi sẽ không phản bội điện hạ Diễm Quân Ly, Bàn tay xám sẽ tự động xuất hiện, sau đó ta sẽ chỉ dẫn cho ngươi› Hệ thống lầu bầu nói.

Thần không có tồn tại như trong dự kiến của Thương Viêm, hiện tại chỉ mới là sơ khai ban đầu của mạt thế, theo như Đế Vương Mạt Thế thì Thần chưa xuất hiện.

Thương Viêm tiêu hóa những sự tình có liên quan đến cậu.

Cậu bỗng dưng bị lôi tới thế giới này, nói không bất mãn thì là xạo, nhưng cậu biết trách ai bây giờ. Thần? Trách một kẻ mà ngay cả bóng dáng cũng chưa xuất hiện thì có nghĩa lý gì? Trách hệ thống? Trách Diễm Quân Mạc? Này càng không có khả năng. Trách là trách cái số cậu quá xui xẻo kia kìa, Thương Viêm vừa bất đắc dĩ vừa phức tạp mà suy nghĩ.

Thời điểm biết Chung Hư Lữ có một không gian khác, cậu không thể nào ngừng được kinh ngạc, chắc là do đi theo BOSS quá lâu, cậu cư nhiên cảm thấy sẽ dễ dàng mà giết chết Chung Hư Lữ.

‹Được rồi, không cần suy nghĩ quá nhiều. Hiện tại nhanh giùm cho ta nhờ›. Hệ thống nhìn thấy Thương Viêm đang có vẻ sắp lâm vào trầm tư, lập tức lên tiếng ngăn cản, bây giờ không phải lúc để ngẩn người.

Vì thế, dưới sự thúc giục của hệ thống, Thương Viêm không lời gì để nói mà đi tới, vừa rồi là ai bảo cậu để ý chút.

Tiếp theo cậu đi theo chỉ thị của hệ thống mà tới Tập đoàn Diễm thị, sau đó đi tới văn phòng mà cậu đã ở suốt nửa tháng qua, cuối cùng là cầm chìa khóa tới két sắt bảo hiểm.

Cho nên nói, nãy giờ úp úp mở mở là để đi tới cái chỗ này, cái đồ vật đang tìm chính là nằm trong két sắt kia, nói ra sớm một chút không phải tốt hơn sao!

‹Cái này gọi là tình thú, bí mật không phải sẽ khiến cho người ta tò mò hay sao?› Thanh âm của hệ thống tỏ rõ nó đang khinh thường cậu không biết gì hết.

Thương Viêm cậu không biết tình thú là cái gì, cậu chỉ biết là hệ thống đang chơi khăm cậu, còn đùa giỡn tới vui sướng . Trong niềm u oán, Thương Viêm cầm chùm chìa khóa nằm chỏng chơ trên bàn lên, loại đồ

vật trọng yếu như vậy xin đừng quăng tùm lum thế ah~, khốn kiếp!

‹Nè, hệ thống, két sắt mở không ra› Thương Viêm đem chìa khóa cắm vào ổ, vặn đến cau cả mày, nhưng lại chẳng thể mở ra.

‹Dĩ nhiên là còn có mật mã, đừng nói là … ngay cả két sắt có mật mã mà ngươi cũng không biết à nha? Cũng đúng, trước kia ngươi khố rách áo ôm, thứ để cất đồ quý hiếm này, chưa thấy qua cũng là lẽ đương nhiên›

‹… Cho ta biết mật mã› Vì mật mã, cậu nhịn . (o) Đậu!!

‹Ta không biết, ta chỉ biết mật mã là sinh nhật của Diễm Quân Mạc› Hệ thống tỏ rõ, 'mọi thứ giao cho ngươi xử lý, hệ thống ta không thể nào biết được mấy cái thứ linh tinh này'.

Nè nè, cái loại mật mã ngu ngốc như vậy cũng có thể đặt được à? Bất quá cậu thật không biết …

‹xxxxxxxx› Thanh âm của Công lược hợp thời mà vang lên, nói chuẩn xác ngày sinh của Diễm Quân Mạc, giọng điệu bình thản dường như đây là chuyện bình thường đối với anh ta.

‹Công lược, vì sao anh lại biết?› Cao hứng qua đi, Thương Viêm rất ngạc nhiên, Công lược cũng biết mấy cái này, thật là thần thông quảng đại ah~!

‹Bởi vì… Tôi là công lược› Thương Viêm che mặt, hỏi Công lược cái loại đề mục ngu ngốc như vậy là sai lầm mà.

Két sắt mở ra, bên trong không phải tư liệu hay là tiền mặt, mà là một chiếc đèn cổ tinh xảo hoa lệ.

‹Bàn tay xám số 1: Cổ đăng huyễn ngân hỏa› Bàn tay xám, bàn tay của vật hy sinh, bàn tay thuộc về cậu, thật sự là khiến người ta chờ mong.

35. Chương 35: Bị Nhìn Thấu

Lấy những mảnh gỗ đen và lụa mỏng tinh xảo cùng pha lê tinh khiết tạo thành một chiếc đèn cung đình. Không có trang sức hay hoa văn mỹ lệ, bao bọc bên ngoài chỉ là những đồ án phức tạp, tạo nên hình dạng tựa một chiếc lồng tre.

Thương Viêm đặt nó cẩn thận trên tay, chiếc đèn lồng nho nhỏ vừa vặn lòng bàn tay cậu - giống như nó được đặc chế ra vì cậu, cậu có thể dễ dàng tưởng tượng được, nếu như thắp sáng thì chiếc đèn này sẽ bắn ra quang mang rực rỡ như thế nào.

Tươi cười không thể ức chế mà xuất hiện trên mặt, tại đây phải đối kháng với 'ánh sáng Nhân vật chính' và thiên vị của thế giới, cậu tin chắc rằng BOSS dưới sự trợ giúp của Bàn tay đen có thể sống tốt, nhưng cậu lại không giống, cậu ở thế giới này chỉ là một vật hy sinh, cho dù cậu không phải là bản thân Diễm Quân Mạc thì cậu cũng chẳng có quên đi điểm ấy.

‹Hệ thống, cái này có tác dụng gì?› đây là Bàn tay xám thuộc về mình, vị thần - nhân vật giả thuyết kia, lập tức trèo lên đứng xếp hạng thứ hai trong lòng Thương Viêm, chỉ sau Boss.

‹Dùng để chữa trị, bất quá chỉ hữu hiệu đối với người khác. Về phần dùng như thế nào, cái vấn đề rõ ràng như vậy không cần ta nói› Nếu là một ngọn đèn, không cần hoài nghi trực tiếp đốt lên là được.

‹Hạch tinh› Thân là một người đối với công việc tẫn trách, dĩ nhiên Công lược sẽ thuyết minh rõ cho vấn đề này. Thiện cảm của Thương Viêm đối với Công lược lại lên cao thêm một bậc nữa, tuy rằng Công lược cũng không có nói ra cách dùng Huyễn Ngân Hỏa và tác dụng của hạch tinh, nhưng có một hệ thống đối lập, sẽ làm nổi bật lên cái tốt của Công lược.

‹Đương nhiên, nhìn tình huống có thể sẽ không chỉ có một Bàn tay xám› Hệ thống đối với việc Thương Viêm Sau khi nhìn thấy Huyễn Ngân Hỏa thì cười ngây ngô thì cảm thấy rất hưởng thụ, tuy rằng nó cũng không biết vì cái gì. o( )o

Thương Viêm nghe hệ thống nói xong thì đối với cái gọi là Thần tràn đầy cảm kích, về phần bị hãm hại xuyên qua, đối với người theo chủ nghĩa duy vật như Thương Viêm ngay từ đầu đã không thèm để ý, hoặc nói…quá mức hư ảo, cho nên không có tin tưởng Thần tồn tại.

Bất quá vào lúc này, Thần, người là cha đẻ của tuiiii! Khi nào có dịp gặp phải hun một cái mến thương.

"Cộp cộp cộp cộp" Bên ngoài văn phòng truyền đến tiếng bước chân, Thương Viêm có thể mơ hồ nhận ra đây không phải là của một hai người phát ra. Thương Viêm lập tức tránh vào một gian thay đồ của văn phòng, Thương Viêm không muốn gặp ai vào lúc này, hơn nữa còn là "người quen" cùng công ty, chỉ tổ rước thêm phiền toái.

Tuy rằng Diễm Quân Mạc không phải người vênh vang, nhưng thân là một công tử con nhà giàu thì trong công ty cũng phải có gian thay đồ rộng rãi, cũng nhờ vào điểm ấy mà lúc này Thương Viêm trốn không có chút khổ cực nào ~( )/~.

"Chỉ còn nơi này, nếu ngay cả nơi này cũng không có thực vật, chúng ta sẽ chẳng còn gì để ăn" Đây là giọng nữ, Thương Viêm có thể nghe ra đây chắc là vị Thư ký nhà cậu, ánh mắt khẽ híp lại.

Điều này khiến Thương Viêm thực kinh ngạc, hiện tại đã là mạt thế, sao lại còn ở công ty, chẳng lẽ trú trong đây sẽ an toàn hơn sao? Hơn nữa nơi này không có thực vật, sống được bao lâu chứ? Thương Viêm không nghĩ ra.

‹Tìm được rồi, là kẹo› Một người đàn ông cầm trên tay túi kẹo nhập khẩu, rất rõ ràng đấy là hàng cao cấp, kẹo kia lúc bình thường không phải ai cũng có thể mua được.

"Cũng chỉ có nó! CMN, cho dù là một bịch bánh quy nhỏ cũng còn có ích hơn thứ này." Một người đàn ông khác nhìn thấy túi kẹo không thể nào lấp đầy bụng kia, rất là bất mãn.

Kẹo? Thương Viêm nghĩ nghĩ, cậu cuối cùng cũng nhớ ra, đó là kẹo SS mà gần đây cậu thích ăn nhất. Nghe thấy người đàn ông kia tỏ ra oán giận, Thương Viêm rất bất mãn, cư nhiên dám ghét bỏ thứ mà cậu yêu nhất.

Trong nỗi khó chịu Thương Viêm lặng lẽ mở ra khe cửa, cậu muốn nhìn cái tên dám to gan ghét bỏ kia là bộ dạng ra sao. Vì thế một ánh mắt lén lút, bí mật mà xuất hiện trên cánh cửa bên hông văn phòng.

Những người đang tìm kiếm thực vật ở trong phòng của cậu đều rất là gầy yếu, nữ nhân tóc hơi chút lộn xộn chính là Nguyên Hoa Liên, dù cô ta có yêu thích xinh đẹp cũng không thể tránh khỏi sa sút. Còn những người kia, mới chỉ là ban sơ của Mạt thế mà đã ra vẻ tuyệt vọng cùng chết lặng.

Đây là! ! Thương Viêm nhìn thấy những người trong văn phòng thị thực kinh ngạc, tuy rằng cậu không quá quen thuộc với bọn họ, nhưng cậu vẫn có thể nhận biết được đó là ai,

Tổng giám đốc văn phòng: Nguyên Hoa Liên; Trưởng phòng kỹ thuật: Dương Phách; Phòng bảo vệ: Lý Đông Hải; Phòng tài vụ: Phạm Vũ Văn; Phòng hậu cần: Khâu Kiếm Lâm. Đây đều là đầu não của công ty. (những cái tên trên kia không cần nhớ ah~, đọc giả nói ta đặt tên khó thuộc OTZ)

‹Bọn họ ở trong này làm gì?› Thương Viêm hỏi hệ thống, nhưng bản thân cũng đã có phỏng đoán.

‹Chờ người tới, không cần ta nói thì ngươi cũng biết bọn họ đang chờ ai› Thương Viêm ngẩn ra, tiếp đó là một tiếng cười khinh miệt. Chờ ai? Trừ bỏ chờ tên Chung Hư Lữ thì còn ai vào đây.

Ý thức được gì đó, Thương Viêm cũng hiểu được đám tinh anh này tại sao lại mau chóng tuyệt vọng như vậy. Năng lực chịu đựng áp lực của tinh anh rất cao, sao lại xuất hiện tình trạng này.

Đó còn không phải vì Chung Hư Lữ hay sao, để những người này một mực khăng khăng đi theo Chung Hư Lữ, thì phải khiến họ từ trong tuyệt vọng tận cùng được cứu vớt ra mới khiến bọn họ trở nên trung thành và tận tâm.

Ý cười châm chọc nơi khóe miệng của Thương Viêm thêm sâu, thật sự là an bài tốt, tuy nhiên hơi đáng thương cho những người này. Nếu bọn họ được xưng là tinh anh thì chắc chắn có năng lực hơn người, cho dù là mạt thế cũng vẫn có thể sinh sống tốt. Chính là hiện tại tất cả đều bị mơ hồ, bị rơi vào cái thế giới lấy Chung Hư Lữ làm trung tâm.

Thật khổ cho bọn họ, trong Đế Vương Mạt Thế , hiện tại Chung Hư Lữ vẫn còn đang ở trong một cái thôn trang nhỏ. Hơn nữa cậu còn biết, Chung Hư Lữ không có khả năng đến công ty, nguyên nhân dẫn gã đến đã bị y bóp chết rồi.

Bất quá chút cảm xúc thương hại mà Thương Viêm dành cho bọn họ, cũng không khiến cậu cứu giúp, cậu cũng không phải là thánh mẫu bạch liên hoa.

"Lý Đông Hải, đi mở quỹ bảo hiểm ra xem." Dương Phách nói khiến Thương Viêm núp một bên thật xấu hổ, may mắn đến sớm một bước, tuy rằng không biết bọn họ có mở ra hay không.

"Quỹ bảo hiểm? Trừ bỏ tiền còn có cái gì." Nghe được lời này, Thương Viêm rất là đồng tình, mạt thế chỉ mới đến mấy ngày, mà tiền hiện tại đã so với một cái bánh quy còn kém xa. Bất quá câu kế tiếp của Lý Đông Hải nhượng Thương Viêm đang thoải mái lập tức khẩn trương.

"Vào gian thay đồ nhìn xem." Lưng Thương Viêm nháy mắt trở nên cứng ngắc, thu liễm biểu tình, tiếp đó thu mình giấu vào một nơi nào đó, làm ra tư thế chuẩn bị công kích.

"Gian thay đồ thì còn có cái gì ngoài quần áo?" Nguyên Hoa Liên nói thực đúng lúc, ngăn trở ý muốn của Lý Đông Hải, khiến Thương Viêm trầm tĩnh trở lại.

Đúng vậy, gian thay đồ ngoại trừ quần áo ra thì cái gì cũng không có, cậu lấy hoa cúc và tiết tháo của chính mình ra thề luôn. (Vậy cưng là cái gì ah~, mau đem bản thân đóng gói đưa cho BOSS←_←)

"Quần áo cũng cần vậy." Lập tức, tim Thương Viêm lại vọt lên cổ. WTF, các người đừng có chơi trò này nữa được không, trái tim mỏng manh của cậu chịu không có nổi.

Cuối cùng, mấy tên đau trứng này cũng tiến vào, nhưng bởi vì Thương Viêm núp ở trong tủ quần áo cao nhất, cho nên không bị phát hiện. Tuy nhiên, từ thanh âm bên ngoài vọng vào cho thấy, đám người kia cư nhiên chiếm đóng văn phòng của cậu, chuẩn bị ở trong này qua đêm!

Thương Viêm từ trong tủ quần áo nhìn xuống, cảm thấy quyết định chỉ khoanh tay đứng nhìn mà không cứu mấy người này quả thật chính xác, loại người như vậy không đáng để cứu. Bất quá hiện tại cậu bị nhốt ở đây, may mắn thực vật trong không gian rất đầy đủ. Hơn nữa lúc nãy không biết hệ thống sẽ mang mình đi đâu, nên hẹn gặp mặt BOSS đã được đẩy lùi tới ngày mai, vì vậy bây giờ cũng không gấp.

Nghĩ đến ngày mai cậu sẽ có thể nhìn thấy BOSS, nguyên bản Thương Viêm hưng phấn đến nỗi sẽ cho là mình ngủ không được, nhưng thực hiển nhiên cậu đã đánh giá quá cao trình độ mệt nhọc do chém giết tang thi mấy ngày qua, cho dù vẫn bảo trì ý thức cảnh giác nhưng cậu đã rơi vào giấc ngủ.

Bị ánh dương quang buổi sáng chiếu vào mặt khiến cho tỉnh giấc … đó là chuyện không thể, núp ở trong tủ quần áo thì làm gì có chuyện ấy. Thương Viêm là bị tiếng ồn ào của hệ thống làm cho tỉnh giấc, khiến Thương Viêm có loại cảm giác hôm nay sẽ chẳng phải là một ngày tốt lành gì cho cam.

Bên ngoài đã không còn người nào, chắc là đi tìm thức ăn rồi. Thương Viêm dựng thẳng thắt lưng mà bước ra, nếu xem nhẹ cậu lắc a lắc thì chắc chắc sẽ rất tiêu sái.

Thương Viêm đang kích động vì sắp được gặp lại BOSS, nhưng có một vài thứ vướng bận khiến cậu chẳng thể nào vui vẻ, thật khiến tâm tình người ta phiền muộn.

‹Lại tới nữa, bọn họ rốt cuộc muốn dò tìm ở đây bao lâu! ? Chẳng phải dị năng giả đều đã bị triệu tập đi hết rồi sao! ?› Trong lòng Thương Viêm lải nhải không thôi, nhưng động tác của cậu thì tuyệt không chậm, lúc trước cậu để ý thấy bên trái có một ngôi nhà nhỏ, cho nên lập tức chạy nhanh về phía đó.

Thương Viêm cũng không lên lầu, cậu chỉ ở tầng trệt trốn một chút mà thôi. Xe chậm rãi xuất hiện trong mắt Thương Viêm, Thương Viêm vừa cảnh giác xung quanh vừa chú ý chiếc xe kia.

Đập vào mắt là bóng dáng đã quá quen thuộc kia, nghi hoặc trong lòng Thương Viêm dần dần biến lớn. Thời điểm những người này mới đứng ra chiêu mộ, đã có vô số người vì quá sốc trước mạt thế mà nhanh chân gia nhập.

Tuy rằng cũng có một ít người cẩn thận đang nhìn xem tình huống ra sao, nhưng cuối cùng dưới sự khuyên bảo và ép buộc, trên cơ bản mọi người đều đã gia nhập đội ngũ dị năng giả kia.

‹Hửm, dừng? Thương Viêm, chạy trốn nhanh› Thanh âm của hệ thống bỗng trở nên nghiêm túc, tình trạng thế này buộc nó không thể không căng thẳng. Bởi vì chiếc xe này, trừ lúc ban đầu hay dừng lại, thì sau này cũng chỉ khi phát hiện dị năng giả mới đỗ xe nhận người.

Hiện tại nó khác thường, không chỉ mỗi hệ thống nhìn ra, mà ngay cả Thương Viêm cũng thấy rõ. Xe vẫn chưa dừng lại hoàn toàn, Thương Viêm nhanh chân muốn chạy lên lầu. May là tang thi ở hàng hiên cũng không nhiều như cậu tưởng tượng, chẳng lãng phí quá nhiều thời gian.

Ở đây cũng có không ít tiểu đội đang giết tang thi, bọn họ đối với Thương Viêm rất là cảnh giác, chỉ sợ cái người ngoại lai kia là chạy tới đoạt thực vật. Nhưng bởi vì Thương Viêm chỉ có một người nên cũng không quá xem trọng, tuy nhiên cũng không có ai đến trêu chọc Thương Viêm.

Bởi vì có liên quan đến việc chiêu mộ dị năng giả, có không ít người đã mang theo gia đình rời khỏi thành phố này, tới trụ sở tạm thời tương đối an toàn trong truyền thuyết.

Mà số lượng nhân khẩu giảm bớt cũng khiến mọi người không muốn lưu lại nơi đây, vì thế thiếu càng thêm thiếu. Nhưng cho dù như vậy, cửa ra vào của thành phố S vẫn chứa đựng không ít người thường.

Thương Viêm đối với những ánh mắt không mấy thiện cảm này cũng chẳng quá để ý, dù sao cậu chỉ ở nơi này trốn một chút thôi. Thương Viêm ở ngay thang lầu giết vài con tang thi, đang tính núp ở cửa tầng 2, tại mạt thế muốn đi lên lầu cũng chỉ có thể chạy thang bộ, như vậy lại tiện cho cậu nhìn xem tình huống bên dưới.

Chính là Thương Viêm không thể nào nghĩ tới, hành động của đám người kia lại khó đoán đến như vậy. ‹Mặt sau!› Tồn tại của hệ thống cứ như là đôi mắt của Thương Viêm, Thương Viêm nghe thấy hệ thống nói thì lập tức quay đầu lại. Phát hiện ở cửa sổ lầu hai có một cái móc.

Đã nhìn thấy qua dây móc câu, thì Thương Viêm lập tức biết chuyện gì đang xảy ra. Đám người kia cư nhiên đi vào từ cửa sổ, điều này khiến Thương Viêm cảm thấy, dường như mục đích của họ là cậu.

Dù trong đầu đang suy nghĩ thì hai chân của Thương Viêm cũng nhanh chóng chạy lên trên lầu, nếu mục tiêu thật là cậu, vậy thì phía dưới chắc chắn đã bị vây kín, chỉ có thể đi lên trên thôi.

Như là nghiệm chứng suy nghĩ của Thương Viêm, đội ngũ võ trang ngay tại lầu 5 thì bao vây cậu. Nhưng những người này cũng không có động thủ, cũng chẳng nói gì, chỉ có dàn cho như thế.

Lúc vừa mới bị vây thì việc đầu tiên, đó chính là Thương Viêm quan sát đám người xung quanh. Tuy rằng Thương Viêm không hiểu gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đám người nay so với Lưu Sở Thiên đã từng đi lính, có khác biệt rất lớn. Từ đó suy ra họ không phải là quân nhân, kết quả làm Thương Viêm thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Xin chào, tôi là Lý Tô Lục”. Ở cửa thang lầu xuất hiện thêm một nam nhân mặc áo đen, bộ dạng thở hồng hộc kia cho thấy hắn ta là chạy vội tới, mặt tái nhợt là bởi vì hắn sử dụng dị năng quá độ.

Lực chú ý của Thương Viêm bị người nam nhân này thu hút, nhưng cậu vẫn không quên cảnh giác xung quanh, tư thế công kích vẫn không đổi, miêu đao trên tay vẫn tùy thời vung ra.

“Không cần đề phòng như vậy, tôi không phải là kẻ thù.” Để tạo ra cảm giác thân thiện, Lý Tô Lục hướng Thương Viêm mỉm cười, muốn dùng nó để tạo thiện cảm với người này.

Anh nói không phải thì là không phải à? Trong lòng Thương Viêm liếc một cái xem thường, bất luận như thế nào thì cậu cũng không thích những người này, cư nhiên vào ‘ngày gặp lại’ quan trọng của cậu mà chạy tới cản đường, không thể tha thứ.

“Cậu là dị năng giả hệ không gian.” Lý Tô Lục là hoàn toàn khẳng định.

Bởi vì câu nói của hắn mà đồng tử Thương Viêm hơi hơi co rụt lại. Cậu đã rất cẩn thận rồi, làm sao lại bị người này trông thấy bộ dạng lúc cậu thu vật tư chứ?

36. Chương 36: Gặp Lại

Thương Viêm biết nói nhiều sai nhiều, nên quyết định cái gì cũng không nói, duy trì khuôn mặt lạnh như kem. Nhìn tươi cười trên mặt người phía trước chợt giảm, trách không được nhiều người như vậy thích mặt than, trang B(*) hiệu quả thật là cao. Thương Viêm dần thích biểu tình này rồi đó.

Lý Tô Lục nhìn thấy người kia nghe thấy hắn nói nhưng không có biến hóa gì, thì hai mắt híp lại. So với trong tưởng tượng của hắn còn lãnh tĩnh hơn, quyết tâm đoạt lấy dần dần tăng lên.

Dị năng có rất nhiều loại, nhiều nhất là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, cũng có dị năng độc nhất vô nhị riêng, nhưng cho dù thế nào thì đối với cấp trên, tác dụng cũng không bằng dị năng giả hệ không gian…

Hiện tại, nam nhân đang bị bọn họ vây quanh chính là dị năng giả hệ không gian duy nhất mà hắn biết. Kỳ thật hắn phát hiện sự tồn tại của dị năng giả hệ không gian này cũng chỉ là trùng hợp. Nhiệm vụ của hắn là đi chiêu mộ dị năng giả, đồng thời hắn cũng là một dị năng giả khá đặc biệt.

Dị năng của hắn là Thiên lý nhãn, năng lực nhìn xuyên thấu, ở trong một phạm vi quy định có thể nhìn xuyên qua bất cứ thứ gì mà mình muốn. Ngày đó, hắn cũng chỉ là trong lúc vô tình luyện tập thiên lý nhãn thì cảm giác được có cái gì đó ngăn chặn hắn nhìn thấu, mà loại tình huống này cũng không xa lạ.

Năng lực của hắn là nhìn xuyên, nhưng có một số thứ hắn vô pháp nhìn được, đó chính là dị năng giả. Hắn không biết loại tình huống này có thể là do năng lực của hắn đề cao mà thay đổi hay không, hắn chỉ biết là hắn có thể dùng phương thức này tận lực tìm được càng nhiều dị năng giả che giấu.

Sau đó hắn cư nhiên nhìn thấy người này đem một kho vật tư tiêu thất vào hư không, trong nháy mắt hắn liền hiểu được, người này là dị năng giả hệ không gian. Bất quá hắn dị năng là cấp 0, phạm vi và thời gian có thể nhìn xuyên là có giới hạn, cho nên nhiều lần phái ra bộ đội đều không tìm được dị năng giả hệ không gian kia.

Nhưng lần này hắn đích thực nhịn không được, không phải là tình huống chiến đấu nhưng hắn cũng vì dị năng giả kia mà xuất động. Hắn vẫn luôn sử dụng dị năng để bảo đảm sẽ không có tình huống sơ sót khiến cậu ta biến mất.

"Tôi tận mắt nhìn thấy." Cho nên không cần không thừa nhận. Lý Tô Lục thở hổn hển kia nháy mắt khôi phục khôn khéo của mình.

Còn tận mắt nhìn thấy? ‹Hệ thống, lúc ta sử dụng không gian ngươi xác định là không có cái gì bất thường?› Hệ thống ở trong cơ thể Thương Viêm, có thể nói là Thương Viêm có nhiều thêm một đôi mắt, như thế nào lại bị phát hiện? Tuy rằng Thương Viêm hiểu được hệ thống sẽ không giấu diếm cậu chuyện này, nhưng chắc chắn hệ thống đã xem nhẹ mất cái gì đó.

‹Nói như vậy, thời điểm ngươi sử dụng không gian, hình như là có cái gì đó động vào ta› Hệ thống cũng không quá xác định.

Lúc ấy kỳ thật là dị năng của Lý Tô Lục đang nhìn xuyên tới Thương Viêm, mà bản thân hệ thống lại có công năng phòng ngự, nhưng bởi vì Lý Tô Lục dị năng quá yếu, hệ thống cũng không có chú ý tới. Loại cảm giác này giống như chỗ nào đó ngứa một chút, cũng sẽ không để ý.

Thương Viêm lập tức đoán được dị năng của Lý Tô Lục là cái gì, nhưng cậu cũng biết, hiện tại loại dị năng này còn rất yếu, nếu không sao lại có thể hiểu lầm cậu là dị năng giả hệ không gian.

Thần sắc Lý Tô Lục cho thấy hắn đang quyết tâm phải bắt được cậu, khiến Thương Viêm rất không thích, cậu không chút nghi ngờ, nếu cậu cự tuyệt người này, cậu tuyệt đối sẽ bị công kích, sau đó bị gói thành bánh chưng đưa lên xe.

Nghĩ thông suốt Thương Viêm thu hồi tư thế, Lý Tô Lục cho rằng người này đã thỏa hiệp, hắn hướng hai bên liếc mắt một cái, thì có người tiến lên tiếp cận Thương Viêm. Nhưng, Thương Viêm mỉm cười giảo hoạt, không làm một chút gì đó thì liền không phải Thương Viêm.

Thương Viêm vươn tay ra, sau đó từ hư không xuất ra một túi máu. Loại tình huống này, vừa nhìn thấy là Lý Tô Lục đã biết chắc chắn 100% là dị năng giả hệ không gian, hai mắt như là tia X quang đều là lợi ích và tính toán quét lên trên người Thương Viêm.

Mà Thương Viêm chỉ lịch sự cười cười, sau đó quăng túi máu lên người bên cạnh, đương nhiên Lý Tô Lục cũng không thoát khỏi. Thương Viêm còn ngại không đủ, từ không gian lại xuất ra một túi máu hướng người khác ném.

Tiếp Thương Viêm đem trên tay miêu đao thu hồi, một cái bom cay liền mang theo thanh âm "O o o" xuất hiện trên mặt đất.

Có thể là động tác của Thương Viêm quá mức đột nhiên cùng nhanh chóng, lúc máu bắn tới, mọi người theo bản năng nhắm mắt lại hoặc là dùng tay ngăn trở phía trước, vì vậy bom cay cũng dễ dàng phát huy công dụng, vừa lúc cho Thương Viêm cơ hội.

"Chơi vui vẻ." Cùng với tang thi. Thương Viêm căm giận nghĩ.

Nhìn! Ai kêu anh nhìn tôi như vậy! Hiện tại tôi để cho anh nhìn! Tuy rằng túi máu rất trọng yếu, nhưng muốn đột phá đồng thời còn muốn cam đoan không bị người đuổi theo, trong thời gian ngắn ngủi cậu chỉ nghĩ đến cái này, tang thi đối máu người chính là thập phần mẫn cảm .

Tương phản với đám đàn ông cao lớn kia, Thương Viêm mỗi ngày đều dùng miêu đao nên thân thể nhanh nhẹn hơn nhiều.

Biểu tình Lý Tô Lục dại ra, thời điểm mọi người hồi phục lại tinh thần, Thương Viêm đã xuyên qua phòng tuyến yếu nhất —— chỗ Lý Tô Lục, hướng về mục tiêu là cửa sổ chạy tới.

Thương Viêm men theo dây thừng ban nãy mà từ lầu 5 tuột xuống, lưu lại một cái mỉm cười cho đoàn người đang căm tức phía trên.

Lý Tô Lục nhìn Thương Viêm chạy đi mất, chỉ có thể nhịn lại tức giận, bảo những người chuẩn bị đuổi theo Thương Viêm dừng lại.

Hiện tại trên người bọn họ cơ hồ đều có vết máu, đây là thứ thu hút tang thi nhanh nhất, hành động tùy tiện chỉ tổ giảm bớt nhân số, hơn nữa hắn còn cần những người này bảo hộ.

"Trở về." Lý Tô Lục thấp giọng áp chế lửa giận nói, toàn thân che kín mùi máu tươi khiến hắn đem bộ dáng Thương Viêm hung hăng ghi tạc ở trong lòng.

Đừng cho hắn gặp lại, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Thời điểm Thương Viêm tới chỗ hẹn, bóng dáng thon dài của Diễm Quân Ly đã xuất hiện ở nơi đó, đương nhiên cũng sẽ không thiếu hai người Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên kia.

Nhìn Thương Viêm hoạt bát nhảy loạn, Diễm Quân Ly mỉm cười vô cùng dịu dàng, thiếu chút nữa đui mù hai mắt Thương Viêm. Ở trong lòng Thương Viêm, cho dù là 'ánh sáng nhân vật phản diện' cũng không thể nào bằng được chân mày ôn nhu của Diễm Quân Ly, cho dù toàn thân BOSS đều tản mát ra nguy hiểm lạnh lẽo, nhưng đôi mắt đen thâm thúy phản chiếu bóng dáng của cậu vẫn rất mê người.

Vài ngày không thấy, em trai hình như có chút gầy yếu, làm Diễm Quân Ly cảm thấy đau lòng. Tay chuẩn xác sờ lên đầu nhỏ của Thương Viêm, nhẹ nhàng mà xoa xoa, bất an vốn luôn ngự trị trong lòng nay lại bùng phát.

Mặc dù mất đi mà có lại khiến Diễm Quân Ly cảm thấy em trai rất quan trọng, nhưng trừng phạt thì vẫn phải trừng phạt, đứa nhỏ không ngoan không thể không quản. Ừm, vậy trong lúc huấn luyện y sẽ dạy dỗ một phen.

Thương Viêm thấy Diễm Quân Ly đột nhiên trở nên nguy hiểm, cảm thấy trong lòng hơi hơi có dục vọng muốn chạy trốn, trên mặt cũng bất giác mà trở nên túng quẫn.

Nhìn bộ dạng có chút khiếp đảm, đang cố lấy lòng y, tâm tình Diễm Quân Ly trở nên tốt hơn một chút, dù khuôn mặt vẫn lạnh tanh nhưng hai mắt đã hàm chứa ý cười.

‹Độ hảo cảm: . Quan hệ: Em trai cưng› Hệ thống đối với biến đổi này cũng rất là kinh ngạc, cho nên nó ngơ ngác chẳng biết nói gì.

Trước giờ Diễm Quân Ly đối với tình cảm luôn đạm mạc, thế mà bỗng dưng lại có thể tiến triển đến trình độ này, kỳ thật Bàn tay xám lớn nhất mà Thương Viêm có, chính là có thể dễ dàng xoát độ hảo cảm của Diễm Quân Ly thì phải.

Thương Viêm mở màn hình độ hảo cảm ra, xuất hiện tại đáy mắt cậu chính là 4 trái tim màu hồng sậm. Hốc mắt Thương Viêm có chút phiếm hồng, cậu đột nhiên đi về phía trước hướng Diễm Quân Ly, đem đầu nhét vào ngực y, miễn cho có người nhìn thấy cậu hiện tại ngây ngốc đến dạng nào.

Nói không cảm động là giả. Hiện tại BOSS sẽ không chỉ lo lắng, quan tâm, đau lòng cậu, mà còn sẽ tin tưởng cậu. Từ sự kiện kia cùng độ hảo cảm đã xem lúc nãy, BOSS là thật sự đem cậu đặt ở trong lòng .

Thương Viêm phát thệ chỉ cần BOSS không chê cậu, cậu sẽ luôn luôn đi theo BOSS, cho dù sau đó BOSS ngồi trên ngai vàng đế vương, đả bại Chung Hư Lữ, cậu cũng sẽ vẫn tận tâm tận lực mà ở bên người BOSS như cũ, không xa một bước.

Hành động đột ngột này của Thương Viêm khiến Diễm Quân Ly có chút nghi hoặc, bất quá y cũng không có đẩy Thương Viêm ra, tay đặt ở trên vai Thương Viêm, lại nhẹ nhàng mà sờ sờ tóc Thương Viêm, như là không tiếng động mà an ủi cậu. Em trai chỉ còn có y là thương yêu và dạy dỗ thôi, điểm ấy y cũng hiểu rõ ràng . ( )

Ở một bên, tâm tình Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng rất là phức tạp, mà biểu cảm của họ lại là biến thành như vầy: o( )o. Bọn họ cao hứng Thương Viêm trở lại, nhưng bởi vì Thương Viêm như vậy làm cho bọn họ lo lắng cùng tức giận, đồng thời còn cảm thấy không khí giữa Ly thiếu gia nhà mình cùng Viêm tiểu đệ có một loại ái muội không thể nói rõ.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng mà Ly thiếu gia dành cho Thương Viêm, bọn họ tính ra đã xem qua không ít lần, nhưng thế nào cũng không thể quen được.

Thương Viêm không biết bản thân đã chui trong ngực BOSS bao lâu, thời điểm cậu phục hồi lại tinh thần liền phát hiện bọn họ giống như đã ôm thật lâu, xấu hổ chậm rãi nảy lên trong lòng, nhưng càng nhiều nhất là ngượng ngùng. Mắc cỡ chết người a!(gào thét -ing).

Nghĩ vậy, Thương Viêm lập tức giãy dụa rời khỏi ôm ấp của Diễm Quân Ly, tuy rằng Diễm Quân Ly đối với em trai trong ngực có cảm giác không nỡ buông, nhưng vẫn là thả ra, dù sao nơi này cũng không phải là địa phương tốt để ôm ấp yêu thương.

Hai má Thương Viêm có chút đỏ bừng, đó là lúc nước mắt cậu chảy ra, liền ỷ vào ôm ấp của BOSS mà chùi loạn lên trên áo BOSS, đương nhiên cũng có nguyên nhân ngại ngùng trong ấy.

Bình tĩnh lại Thương Viêm mới nhìn qua Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên bị cậu xem nhẹ, cậu cảm thấy có chút xấu hổ, cư nhiên đem hai người sống to bự kia quên lâu như vậy. Vẻ mặt Lưu Sở Thiên không tốt khiến tay Thương Viêm run lên, mà ánh mắt Lâm Lăng ở một bên lại mịt mờ, những điều này làm cho toàn thân Thương Viêm đều căng thẳng .

"Bọn họ rất lo lắng cho em." Lời này là Diễm Quân Ly nói, Lưu Sở Thiên bị vạch trần, nét mặt già nua của gã đỏ lên, nhưng đây là Ly thiếu gia nói, gã không thể lên tiếng phản bác, chỉ có thể càng dùng thêm ánh mắt không tốt mà nhìn Thương Viêm, chính là chút đáy mắt thẹn quá hóa giận che giấu thế nào cũng không được.

Không thể tưởng được Lưu Sở Thiên cũng rất đáng yêu a~. Nhìn thấy rõ sắc mặt của Lưu Sở Thiên xong, Thương Viêm là cảm thấy như vậy.

Mà Lâm Lăng bị vạch trần thì rõ ràng cấp bậc che dấu cao hơn rất nhiều, lúc ban đầu chỉ có một cái chớp mắt kích động, sau đó liền dùng ánh mắt vô cùng bình thường mà nhìn Thương Viêm, một chút chột dạ

cũng không có. Đương nhiên chỉ có anh ta mới biết, trong lòng anh đang trách móc Lão Đại nhà mình như thế nào.

Loại ánh mắt này, cùng lúc trước bất đồng, làm Thương Viêm – người đã quá khôn khéo, nhìn ra được. Hai người này đều lo lắng cho cậu ah~!

37. Chương 37: Đến Diễm Trạch

"Xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng." Thương Viêm tràn ngập chân thành nhưng ánh mắt không có một chút sợ hãi khiến Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng cảm thấy rất mới lạ, cũng không tức giận, Thương Viêm an toàn là bọn họ an tâm rồi. Bởi vì sự kiện này làm quan hệ ba người bọn họ chuyển biến tốt đẹp.

"Được rồi, chúng ta phải lên đường, Tiểu Viêm đem chiếc xe Hummer kia thu lại." Diễm Quân Ly nhẹ nhàng nói với Thương Viêm, vẻ mặt nghiêm nghị được Diễm Quân Ly thu hồi. Từ biểu hiện thân thiết của hai người kia cũng đã đủ cho thấy tình cảm của họ lại tiếp tục ấm lên.

Hiện tại là giữa trưa, nhưng ngày hôm nay trời nhiều mây, khiến bầu trời xám xịt. Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng nghe lời Diễm Quân Ly nhanh chóng bắt đầu làm việc.

Bọn họ mở cửa hai chiếc xe, đem đồ vật bên trong tập trung về một chiếc, nhìn bộ dạng Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng ôm vũ khí nóng trên tay gấp gáp vội vàng, khiến Thương Viêm hiểu BOSS đã làm cái gì.

"Anh…anh đi cướp cục cảnh sát?" Mặc dù đã sớm biết đáp án, nhưng nghe từ miệng BOSS sẽ càng thêm thoải mái.

" Ừ, thích chứ?" Trong lòng Diễm Quân Ly đang buồn cười nhìn vẻ mặt hưng phấn của Thương Viêm.

"Thích, có đụng tới phiền toái không?" Nhìn một đống súng ống, Thương Viêm thấy mình thật ngu ngốc, trước đó còn lo lắng BOSS không cướp được, cái ý nghĩ này quả thực là sỉ nhục chỉ số IQ của BOSS.

"Không có gì." Diễm Quân Ly nói sơ lược, cũng không kể ra hết mà ẩn tàng rất nhiều chi tiết, tình huống lúc đó cũng không có nhẹ nhàng như vậy.

Không ít người ngoài tới thành phố S, hiện giờ là mạt thế, tang thi hoành hành, quan trọng nhất ngoại trừ vật dụng hàng ngày cùng với đồ ăn thì tiếp đến chính là vũ khí, khi đó có nhiều nhóm khác nhau đoạt với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là bọn họ thắng.

Trước mặt ba người, Thương Viêm diễn trò, đem chiếc xe bỏ vào không gian hư vô, dù sao không gian hư vô không hạn chế, để nhiều chút cũng không có vấn đề. Cảm nhận được trong không gian lại thêm một vật Diễm Quân Ly có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu Thương Viêm, cảm giác ấm áp khó hiểu lan ra khắp cơ thể.

Diễm Quân Ly hiện tại và Diễm Quân Ly của mấy hôm trước quả thực là một sự tương phản lớn, Lưu Sở Thiên thừa nhận sau này Ly thiếu gia tức giận có thể đem Viêm tiểu đệ để bên cạnh Ly thiếu gia để đối phó.

Miễn cho chính mình mỗi lần đều bị Lâm Lăng giảo hoạt đẩy ra làm bia ngắm. Nghĩ như vậy Lưu Sở Thiên ném cho Lâm Lăng ánh mắt bực dọc, thế nhưng Lâm Lăng đang nhìn hai anh em thân tình kia mà suy nghĩ sâu xa, lãng phí ánh mắt của Lưu Sở Thiên.

Ảnh hưởng như vậy…là tốt hay xấu?

Bốn người cùng ngồi trên chiếc xe, ngoại trừ Thương Viêm, ba người còn lại đều biết lái xe, hơn nữa có Diễm Quân Ly và súng ống, cơ bản không bị tang thi tấn công chiếc xe rất sạch sẽ.

Mà như vậy sẽ khiến mọi người hoài nghi, vì vậy chiếc xe mà Lưu Sở Thiên yêu thích cứ như vậy bị cạo sơn, bôi bẩn, bị bẻ gãy mất một kính chiếu hậu.

Không giống với bên ngoài cũ nát, bên trong dùng miếng vải đen làm rèm cửa, không khí rất là dễ chịu, thoải mái, mặc dù nhìn qua có chút giản dị, nhưng chất lượng là thượng hạng, Thương Viêm nằm trên ghế cảm thấy so với sô pha nhà mình còn mềm mại hơn, thảo nào nhiều người mắc bệnh 'hận giàu' [cừu phú].

Thương Viêm và Diễm Quân Ly đương nhiên là ngồi ở phía sau, Lưu Sở Thiên lái xe, Lâm Lăng thì ngồi ở ghế phó lái, ở sau cùng là vật tư đã được che giấu kỹ càng.

"Ly thiếu gia, chúng ta đi đâu?" Lâm Lăng cầm bản đồ hỏi, gã nhận được từ trên tay Thương Viêm bản đồ tất cả đô thị trên toàn quốc, điều này làm cho kinh ngạc và nghi ngờ trong lòng Lâm Lăng ngày càng nhiều, nhưng mà đối với hành động thẳng thắn bộc trực của Thương Viêm, gã lại đem cảnh giác bỏ xuống.

Dị năng của mình kích phát, Lâm Lăng cũng hiểu được đây là Thương Viêm cố tình, rõ ràng có thể đặt mình bên ngoài, nhưng Thương Viêm chịu đựng bị hoài nghi mà mạo hiểm nói ra, điều này làm cho anh vốn rất cẩn thận cũng bắt đầu tin tưởng Thương Viêm.

"Diễm trạch." Thương Viêm không hề nghĩ ngợi nói ra, mục đích cậu tới đó chính là vì Bàn tay vàng, cũng không thể cứ như vậy bỏ qua.

"Đi Diễm trạch." Diễm Quân Ly không cho cự tuyệt, xung quanh đột nhiên lan tràn khí lạnh, chứng minh điều gì?

Lâm Lăng hiểu được, sau đó quay sang liếc mắt nhìn Lưu Sở Thiên, từ trong đáy mắt cho thấy, cảm xúc của họ đồng dạng, đó là hưng phấn có thể báo thù. Chỉ là Thương Viêm cũng muốn động thủ với La Dịch Di? Hay là có những chuyện khác?

"Viêm tiểu đệ là trở lại lấy đồ?" Trải qua mọi chuyện, đáy lòng Lưu Sở Thiên đã chậm rãi tiếp nhận Thương Viêm, cho nên bắt đầu biểu đạt ra. Xưng hô như thế khiến Thương Viêm cười, chứng minh gã đã chịu gần gũi hơn.

"Vâng, có chút đồ quan trọng." Thương Viêm nghĩ đến Bàn tay vàng đặt ở Diễm trạch, trong mắt lòe lòe tỏa sáng lấp lánh. "Là bảo bối gia truyền Diễm gia."

Mặc dù Diễm gia chỉ mới bắt đầu phất lên từ đời ông nội, nhưng nhà bọn họ quả thật tồn tại một đồ gia truyền. "Mọi người sẽ mở rộng tầm mắt." Thương Viêm nói xong cũng không quên nhìn Diễm Quân Ly, "Rất xứng đôi với anh." Một câu cuối cùng ở trên xe khiến mọi người ngẩn ra, mà Diễm Quân Ly càng cảm thấy cõi lòng ấm áp.

Diễm Quân Ly kéo Thương Viêm ngồi cách đó không xa vào lòng, xoa xoa đầu cậu, tựa như người bình thường, tàn bạo hoàn toàn giấu ở dưới lớp ôn nhu.

Lưu Sở Thiên nhìn thẳng phía trước, Lâm Lăng từ kính chiếu hậu trông được giống như hai người anh em bình thường, bọn họ không hẹn mà cùng thả mềm đáy mắt sắc bén, trên khóe miệng cũng thoáng ánh lên ý cười thoải mái.

Ly thiếu gia xem ra rất vui vẻ.

Một đường thoải mái mà về tới Diễm trạch, Thương Viêm hoàn toàn không sốt ruột, còn có thể nói là...vênh mặt. Bàn tay vàng lần này ngay trong Diễm trạch, chắc chắn Chung Hư Lữ không thể nhận được bàn tay vàng đó. Đã không còn tình tiết vở kịch là cứu giúp Diễm Quân Mạc, thì không ai sẽ vì gã mà dẫn đường tới Diễm trạch.

Trong Đế Vương Mạt Thế , sở dĩ Chung Hư Lữ đạt được bàn tay vàng ấy cũng là vì có Diễm Quân Mạc tồn tại, nhưng bây giờ người dẫn đường này lại không để cho Chung Hư Lữ có được bàn tay vàng. Xe không nhanh không chậm mà xuyên qua quốc lộ, bởi vì đây là khu nhà giàu, nên cũng không có quá nhiều xe phế thải.

Lúc này, ở Diễm trạch không chỉ có người hầu, thời điểm bốn người bọn họ và một nam tử trẻ tuổi ở cửa chính Diễm trạch chạm mặt nhau, thì sắc mặt Thương Viêm nháy mắt thay đổi, ký ức trong đầu vô phương kiềm chế. Cậu trợn to mắt hoảng sợ, thân thể bắt đầu run rẩy, như là đè nén điều gì đó, tay vốn buông lỏng vô ý thức nắm chặt Diễm Quân Ly.

"…Ca…ca…" Thương Viêm chú ý tới thanh âm của mình đang run rẩy, cho dù đem hết toàn lực ngăn chặn nhưng sợ hãi trong lòng vẫn trào dâng một cách khó hiểu, không thể nói một câu hoàn chỉnh. Trong sự sợ hãi cậu đem mình trốn phía sau lưng Diễm Quân Ly, ngăn cản ánh mắt nam tử xa lạ phía trước.

"Tiểu Viêm?" Diễm Quân Ly nghi hoặc gọi Thương Viêm, y phát hiện vẻ mặt Thương Viêm khi đi vào cửa đã không đúng cho lắm. Tiếp theo y trông thấy Tiểu Viêm nhìn thẳng tắp kẻ vốn không nên xuất hiện ở đây – Dư Vũ – tình nhân của La Dịch Di.

Sau đó vẻ mặt Tiểu Viêm bắt đầu hoảng hốt, đó là sợ hãi mà khi đối mặt với tang thi cũng không xuất hiện, run rẩy trốn sau lưng của y.

Thương Viêm khác thường khiến hai người phía sau cũng phát hiện không đúng, tiến lên kiểm tra xem xét Thương Viêm.

Sau đó, dưới ba ánh mắt lo lắng và kinh ngạc liền ngã xuống. Diễm Quân Ly lập tức ôm cơ thể ngã xuống của Thương Viêm, nắm chặt tay nhỏ sắp rơi ra khỏi góc áo của mình. Đáy mắt vốn có nhàn nhạt vui vẻ vì em trai về đến, lập tức biến mất vô tung, con ngươi đen so với bóng đêm còn sâu hơn, tất cả chỉ còn hung ác và lạnh lẽo, khiến người ta có cảm giác đặt mình vào trong gió bão dữ dội.

Diễm Quân Ly hơi khép mắt, lập tức dị năng lặng lẽ đi vào trong đầu Dư Vũ vừa mới thức tỉnh không lâu, dưới tình huống Dư Vũ không biết gì mà đánh cắp suy nghĩ.

"Hai cậu xử lý, không được giết chết." Không có được thông tin mình muốn, Diễm Quân Ly nhíu mày, xác định Dư Vũ cái gì cũng không biết, bỏ lại một câu cho Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng, ôm ngang Thương Viêm đi lên phòng ở lầu hai.

Một chút ánh mắt cũng không cho Dư Vũ, người nào biết rõ Diễm Quân Ly cũng đều có thể nhìn ra, tâm tình bây giờ của y không tốt.

"Dư Vũ, đã lâu không gặp." Khôi phục bình thường, Lâm Lăng thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc của Dư Vũ, ý cười giả dối trong đáy mắt khiến Lâm Lăng thêm phần đắc ý.

"Ly thiếu gia tỉnh lại khiến chú mày kinh ngạc? Thật không kiến thức." Vẻ trào phúng trên mặt Lưu Sở Thiên trước sau như một, toàn thân đề phòng như con báo vận sức chờ đợi chụp lấy con mồi. Hai người bọn họ đều nhìn thấy thần tình của Thương Viêm, cái loại trình độ sợ hãi đến té xỉu này chỉ có chán ghét lại thêm một phần ác ý.

Dư Vũ, tình nhân của La Dịch Di, là người thông minh nhất cũng là người đi theo La Dịch Di lâu nhất. Bình thường hắn ta dựa vào khôn ngoan của mình, đưa ra biện pháp khiến La Dịch Di cùng bọn họ đối nghịch.

"Vậy đúng là chúc mừng, nhưng mà…Diễm tiên sinh tỉnh dậy, mạt thế đã tới rồi thực sự là đáng tiếc." Dư Vũ không hổ là nghệ sĩ, thu lại vẻ mặt cũng không chậm, mồm miệng linh hoạt lợi hại.

Còn hai người đứng tại cửa cười lạnh, không phải là ám chỉ bởi vì Ly Thiếu tỉnh dậy, cho nên mạt thế mới xảy ra hay sao. Nhưng rất đáng tiếc, hiện tại toàn bộ phóng viên đều không có ở đây.

"Nhìn vẻ mặt chú mày hồng hào, chắc là tối hôm qua cùng với cái 'địa phương' mà không biết bao nhiêu người đã chạm qua của La lão phu nhân…vui vẻ suốt một đêm nhỉ?" Lâm Lăng không chút khách khí mà đánh trả, nếu so với tài ăn nói, cho dù là nghệ sĩ cũng không sánh bằng Lâm Lăng.

"Một đêm làm bảy lần gì gì đó đối với Dư đại diễn viên mà nói chẳng thấm vào đâu, nếu không sao lại được thưởng nhiều như vậy". Lưu Sở Thiên hùa theo Lâm Lăng mà nói. Nhìn sắc mặt Dư Vũ trở nên tái mét, Lưu Sở Thiên ở trong lòng hung hăng mà khen ngợi Lâm Lăng một phen, làm tốt lắm.

"Vội vàng đi tìm cái chết như vậy cũng thật là cực khổ cho chúng mày!" Dư Vũ ghét nhất người ta nói mình núp váy đàn bà, bộ dạng Dư Vũ tức giận xem như là muốn động thủ.

Tư thế Dư Vũ khiến Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên trong nháy mắt đều rõ ràng, Dư Vũ có dị năng. Bằng không một diễn viên nho nhỏ làm sao có thể tự tin tới khiêu chiến bọn họ – sát nhân chuyên nghiệp.

Gió bỗng nổi lên cuồn cuộn, dị năng hệ gió. Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng không đề phòng đều trúng chiêu, nhưng cũng không phải bị thương rất nặng, coi như là có dị năng, Dư Vũ không có kinh nghiệm thì không thể có lực sát thương lớn.

Lưu Sở Thiên lắc một cái đem mình giấu bên ngoài cửa chính, gió phá hủy hoa văn tinh tế trên cửa gỗ, trên mặt cửa lờ mờ những vết đao nhưng không còn có người thương tiếc.

Thấy có đánh nhau ở cửa chính, người chung quanh đều vội vã rời khỏi. Bọn họ ở chỗ này là bởi vì La Dịch Di có đồ ăn thức uống, mới tiếp tục làm công việc, cũng không phải trung thành tận tụy mà nhào ra rước lấy tai vạ.

Lâm Lăng xuất ra những nhánh cây, chính xác mà đánh về phía Dư Vũ, kéo theo gió xoáy xung quanh. Được gia tăng sự sắc bén, uy lực của nhánh cây kèm với sự chuẩn xác, không ngừng mà nhằm về phía Dư Vũ.

Dù sao cũng không phải là viên đạn, cái loại này ở trên đường có cả đống, anh chẳng thèm đau lòng. Chú mày đã muốn chơi, hai người cũng sẽ không để bụng cùng hắn ta "chơi đùa" một chút.

Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đều có thể trông được thần tình trêu tức cùng vẻ lo lắng nào đó của đối phương. Đối với Dư Vũ, Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng ngoại trừ lúc ban đầu hơi kinh ngạc, hiện tại chuyện Dư Vũ có được dị năng đã hoàn toàn tiêu hóa.

Không có dự liệu được tình huống này, Dư Vũ suýt nữa bị thương, dị năng cấp 0, Dư Vũ cũng chỉ có thể phòng bị không cách nào tấn công. Nhưng nhánh cây dù sao cũng là nhánh cây, Lâm Lăng cũng chỉ là cấp 0, thật ra không thể lại đâm thủng tường gió của Dư Vũ, hai phe cũng không có chiếm được tiện nghi. Chỉ là Lâm Lăng uyển chuyển cười khiến Dư Vũ trong lòng đột ngột, Lưu Sở Thiên đâu?

"Rầm!" Tiếng súng phía sau nhanh chóng trả lời Dư Vũ, công kích tường gió để cho viên đạn có thể thẳng tắp bắn xuyên qua, đâm vào vai phải Dư Vũ, Dư Vũ theo bản năng xoay người lui về, dị năng phía trước cũng giải trừ, Lâm Lăng cũng dừng lại tấn công.

Vẻ mặt Lưu Sở Thiên cười đến vô sỉ, cho dù có được dị năng thì sao, người vẫn phải là người. Ban nãy, gã cách Dư Vũ không đến một thước, thế mà cũng không phát hiện ra.

Gã hiểu, ở nơi này có dị năng thì cũng chỉ đem ra hù dọa một chút mà thôi, sức lực còn chẳng bằng súng ống. Gã nhìn bộ dạng Dư Vũ vô cùng đáng thương, tâm tình trở nên không tệ.

Quần áo Dư Vũ nhiễm máu, chậm rãi lui về phía sau, đồng thời trên không trung cũng đang dùng dị năng hình thành gì đó. Lưu Sở Thiên không hề thương xót mà dùng súng hướng đầu Dư Vũ, ngón tay của anh khẽ động, người này có thể về chầu trời. Hai phía đều có công kích, loại dị năng cấp thấp này Dư Vũ có thể làm gì?

"Đây không phải là Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng sao? Nghe nói các người theo A Mạc và Quân Ly vừa tỉnh dậy trở về." La Dịch Di trưng ra vẻ mặt, cùng hai người Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng nói, về phần tên nam nhân trên mặt đất bà ta không thèm nhìn.

Phía sau bà chính là Lương tẩu, mặt mũi già nua, nhìn rất phúc hậu, nhưng trong lòng thế nào thì tất cả mọi người đều biết. Trong lúc La Dịch Di cùng hai người nói chuyện, thì có người hầu cẩn thận hiểu ý La Dịch Di đem Dư Vũ đi điều trị. Thái độ La Dịch Di rõ ràng như vậy rõ ràng là không muốn mất đi dị năng giả này, đối với La Dịch Di, ánh mắt Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên chẳng có chút độ ấm.

Rốt cuộc Dư Vũ bị thương nặng, Lâm Lăng liếc mắt nhìn vẻ mặt không vừa lòng của Lưu Sở Thiên, khi Lưu Sở Thiên nhìn sang thì khẽ lắc đầu. Bọn họ còn không biết ý tứ Ly thiếu gia, lúc này cùng La Dịch Di xé mặt, là chuyện không có khả năng làm được.

Trong phòng lầu hai, Diễm Quân Ly yêu thương trìu mến mà lau mặt cho người nằm trên giường, còn người trên giường thì vẫn là vẻ mặt đau khổ, trong lòng Diễm Quân Ly trào dâng từng đợt co rút chua xót

38. Chương 38: Hận

"Nhị thiếu gia Diễm thị, cũng bị người ta đặt dưới thân mà thôi. Chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe lời, sẽ rất là thoải mái". Với vẻ mặt bỉ ổi, người kia đang cọ xát thứ cương cứng dưới thân chạm vào nơi riêng tư phía sau của cậu.

Cảm giác ghê tởm làm cậu muốn nôn mửa, do giãy dụa mà hai tay bị trói chặt in hằn lên những vết đỏ, nhưng như thế cũng không làm cho người kia cảm thấy thương tiếc, đối với bộ dạng của cậu lúc này, hắn còn cảm thấy vô cùng hưng trí, bàn tay sờ soạn vẽ loạn lên trên ngũ quan của cậu.

"Biết rằng cậu rất đẹp, tuy nhiên cậu bình thường cũng không bằng 1/10 lúc này." Thương Viêm cố gắng nhìn cho rõ kẻ trước mắt, đó là người vừa rồi cậu gặp…Dư Vũ.Thương Viêm hiểu được, đây không phải cậu nằm mơ, cũng không phải hiện thực, mà là ký ức kiếp trước của Diễm Quân Mạc.

Tiếng khóc nức nở kia từ miệng cậu phát ra, khuất nhục quá lớn nhượng Thương Viêm cảm thấy không thể nào khống chế nổi bản thân mình. Đau đớn chân thật tới nỗi, cho dù cậu biết rằng chỉ là giả nhưng vẫn không nén được run rẩy.

Tựa như rơi vào một vòng xoáy đen tối. Mọi thứ xung quanh dần rời xa tầm với, bất luận là tình cảm, hay là đau đớn.

"Ly thiếu gia, làm sao bây giờ?" nhìn vẻ mặt đau đớn của Thương Viêm, Lưu Sở Thiên chẳng thể nào tự chủ được bản thân, chỉ muốn giết chết Dư Vũ ngay lập tức.

Tay Diễm Quân Ly vuốt ve mặt Thương Viêm, y chỉ cảm nhận được độ ẩm của nước mắt đang truyền vào tim, hung hăng mà cào xé trong ấy, nơi yếu đuối nhất cõi lòng đang dần tràn đầy… tràn đầy sự hoảng hốt và bàng hoàng.

"Giữ hắn lại" Lời của Diễm Quân Ly rất bình tĩnh. "Nhưng mà…" Nghe Diễm Quân Ly nói, Lưu Sở Thiên cả kinh, rõ ràng Ly thiếu gia yêu thương Thương Viêm như vậy, vì sao lại đưa ra quyết định này.

"Tôi hiểu rồi, tôi cùng Sở Thiên đi ra ngoài trước." Lâm Lăng kéo Lưu Sở Thiên đang trợn mắt bất mãn đi ra cửa phòng, thuận tay đóng cửa gỗ ngăn cản ánh mắt bên ngoài nhìn vào.

"Dư Vũ dĩ nhiên nên chết, nhưng không phải một trong ba chúng ta ra tay." Lưu Sở Thiên không ngu ngốc, chỉ vẽ đường một chút, thì đôi mắt đang nhìn Lâm Lăng đã trở nên có chút sáng tỏ.

Dư Vũ phải là do Thương Viêm giết chết mới có ý nghĩa, chứ bọn họ giải quyết hắn thì dễ dàng quá, chẳng thể nào vơi hết được căm phẫn, chỉ có Thương Viêm tự tay giết, mới giải tỏa được khúc mắc trong lòng Viêm tiểu đệ.

Sắc mặt bất an của Thương Viêm dần dần trở về bình tĩnh, xem nhẹ đi quần áo ướt đẫm mồ hôi thì nhìn cậu giống như đang an bình ngủ say. Diễm Quân Ly ngồi ở bên cạnh, tay y và Thương Viêm mười ngón giao nhau, tựa hồ đem kiên cường từ đó truyền qua cho Thương Viêm.

Nhìn Thương Viêm bình tĩnh trở lại. Đối với bật lực của mình, Diễm Quân Ly cảm thấy như tăng thêm vài phần, y vươn tay đem từng chiếc áo chiếc quần ướt đẫm mồ hôi của Thương Viêm cởi ra, rồi từ trong không gian lấy bộ khác vừa người với cậu, cẩn thận từng chút mà thay cho Thương Viêm.

Làn da của Thương Viêm so với Diễm Quân Ly hằng năm cọ sát bên ngoài thì trắng trẻo hơn nhiều, nhưng cơ bắp rắn chắc trên đó lại cho thấy cậu không phải yếu đuối. Lúc đang lo lắng, Diễm Quân Ly không cẩn thận nhìn trúng 'bộ phận mà nam nhân đều có', bất giác ánh mắt liếc tới chỗ đó thêm vài lần, tiếp theo hơi mất tự nhiên mà quay đầu, dùng quần áo che trụ nơi tư mật kia. Tuy nhiên, chẳng có ai nhìn thấy biểu tình mất mát trên mặt, bao quát cả bản thân y.

Chính y cũng rất kinh ngạc, vì sao mình lại đi lưu ý cái địa phương ấy làm gì, nhớ tới thân hình trắng bóng và nơi tư mật của em trai, Diễm Quân Ly liền cảm thấy không được tự nhiên, bất quá y lại cho rằng đó là do bản năng của một người đàn ông, chỉ muốn so sánh lớn nhỏ một chút.

Ờ, tuy rằng không bằng mình, nhưng kích cỡ này cũng không tồi.

"Ưm…." Từ cổ họng Thương Viêm phát ra một tiếng rên khẽ, mí mắt đang chuyển động báo hiệu cho Diễm Quân Ly biết, em trai sắp dậy. Thanh âm này làm Diễm Quân Ly bừng tỉnh, vào thời điểm Tiểu Viêm ngất xỉu mà y cư nhiên lại nghĩ tới vấn đề này.

Diễm Quân Ly vứt bỏ đống cảm xúc vừa rồi, tranh thủ thời gian Thương Viêm đang dần tỉnh lại mà ngồi sang bên giường, trên tay cầm một ly nước, chờ em trai – người may mắn được y phục vụ tỉnh lại thì đút nước cho uống.

Ánh mắt đen như mực dần mở ra, bên trong không có mơ hồ khi tỉnh giấc, cũng không có bất luận cảm xúc gì, mà chỉ tràn đầy hận thù, hung ác, hàm chứa nỗi căm phẫn tột độ, so ra cùng Diễm Quân Ly bên cạnh ngược lại có chút tương tự.

Ánh mắt Thương Viêm chuyển hướng, nhìn thẳng về Diễm Quân Ly phía trước, cảm xúc bên trong không có bất luận biến hóa gì. Còn Diễm Quân Ly, khi thấy Thương Viêm tỉnh lại, thì mỉm cười dịu dàng, phảng phất tựa như cầu vồng sau mưa, làm cho đôi con ngươi của Thương Viêm hơi từ từ dịu xuống.

Y nâng Thương Viêm dậy, chậm rãi từng chút mà đút nước cho cậu, như là không nhìn thấy trong mắt Thương Viêm có gợn sóng ba đào, hiện tại Diễm Quân Ly so với bình thường còn ôn nhu thêm vài phần.

"Ca." Thương Viêm phục hồi lại tinh thần, đem cảm xúc trong mắt xóa đi, tiếng nói mềm mại nghe ra đã có điểm thanh tỉnh, Thương Viêm uống xong nước thì chui đầu vào ngực Diễm Quân Ly, cứ như làm vậy sẽ cảm thấy an toàn hơn một chút.

"Anh ở đây" Diễm Quân Ly vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Thương Viêm, đang nói cho cậu biết, y ở cạnh bên người. Sức ôm của Diễm Quân Ly bỗng dưng mạnh hơn, khiến tai Thương Viêm kề sát vào lồng ngực mình.

"Dư Vũ…" Thương Viêm nhắc tới Dư Vũ, không khó để nhận ra trong thanh âm của cậu bao hàm sợ hãi và chút gì đó dữ tợn. Ánh mắt Thương Viêm quái dị mà sáng như tuyết, tay đang nắm chăn đơn cũng bất giác siết chặt hơn.

Tuy rằng đoạn ký ức kia không thuộc về Thương Viêm cậu, nhưng trong mơ đã từng chân thật trải qua, khiến cậu đối với hành động của Dư Vũ không thể nào xóa nhòa, hoặc là nói căm thù đến tận xương, căm thù đến nỗi cậu muốn đẩy mạnh Dư Vũ vào trong bầy tang thi, nhìn hắn bị những con tang thi xấu xí đó cắn, xé, nhai, nuốt, cả xương cốt cũng không còn.

"Anh sẽ giao hắn cho em, em muốn giết liền hay tra tấn cho tới chết, anh cũng đều chiều theo ý em." Lúc này, em trai nhà y cứ như đang tuyệt vọng vô vàn, Diễm Quân Ly đau lòng mà ôm lấy cậu, tay càng thêm dùng sức, muốn từ cái ôm đó làm cho cậu cảm thấy an tâm hơn.(anh chiều em nó riết hư bi giờ==")

Diễm Quân Ly không biết mình đã ôm bao lâu, Thương Viêm thì cũng chẳng nói thêm gì nữa, lúc y cảm thấy hơi lạ, nhìn xuống Thương Viêm mới phát hiện Thương Viêm đã rơi vào giấc ngủ từ lúc nào, không giống như lần trước, giấc ngủ lần này vô cùng ổn định, hai bàn tay nhỏ đang nắm chặt chăn cũng từ từ thả lỏng ra.

Diễm Quân Ly bất đắc dĩ cười khẽ, cúi đầu hôn lên trán Thương Viêm, hoàn toàn không biết phương thức này dùng cho tình anh em có hơi chút kỳ quái.

"Anh ở ngay đây" Diễm Quân Ly thì thầm bên tai Thương Viêm, không hề cảm thấy lời của mình bao hàm nhiều ý nghĩa khác. Mà Thương Viêm như là nghe thấy được Diễm Quân Ly nói, biểu tình trên mặt trở nên thoải mái hơn, miệng còn hơi hơi hé ra, nước miếng có xu hướng chảy xuống phía dưới.

Thương Viêm như vậy khiến Diễm Quân Ly vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, em trai thật đáng yêu. Thế nhưng, em trai dễ thương như vậy lại bị người ta khi dễ, y nhất định phải 'đáp trả' lại cả vốn lẫn lời.

Diễm Quân Ly không buông Thương Viêm ra, vẫn luôn vỗ nhẹ lưng Thương Viêm an ủi, nụ cười ở khóe miệng từ lúc Thương Viêm tỉnh lại cho tới hiện giờ cũng không biến mất, tuy nhiên Diễm Quân Ly lúc này cùng với khi Thương Viêm vừa mới tỉnh lại…khác nhau rất lớn.

Trong con ngươi của Diễm Quân Ly có trầm tĩnh, có an bình, có thương tiếc, còn có quỷ dị nói không nên lời. Căn phòng yên tĩnh đến nỗi tiếng hít thở cũng nghe ra rõ ràng, không khí mang theo chút gì đó kinh

khủng đang từ từ lan tràn.

Ngoài cửa, hai người Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đều tự hiểu mà đứng gác, tư thế phòng bị, sẵn sàng đánh trả.

"Cảm ơn tiểu thư đã có ý tốt, nhưng chúng tôi không cần." Ngữ điệu của Lưu Sở Thiên khiến cho câu nói bình thường lại nghe ra có vẻ châm chọc. Cô hầu gái đứng một bên bưng thức ăn không thể tiếp tục tươi cười, nước mắt lập tức nảy lên, khuôn mặt đáng thương nhìn gã, như đang chứng tỏ nam nhân trước mắt khi dễ mình.

Về phần Lâm Lăng, tuy rằng cũng có chú ý tới cô hầu gái này, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra, mục tiêu của cô ta là Lưu Sở Thiên.

Lưu Sở Thiên rất không kiên nhẫn mà nhìn cô hầu gái chẳng hề có dấu hiệu sẽ đi này. Sắc mặt càng lúc càng hung ác. Vốn tâm tình Lưu Sở Thiên đã không tốt, cho nên lập tức xuống tay, hoàn toàn không quan tâm tới việc cô ta là nữ hài.[bé gái]

Khí lực Lưu Sở Thiên so với đàn ông bình thường mạnh hơn rất nhiều, huống chi là một nữ hài nhỏ bé. Lưu Sở Thiên cười lạnh một tiếng, trong lúc cô hầu gái đang hốt hoảng, tay gã dùng một chút lực, đồ ăn mà cô ta bưng đã bị hất ra xa trên đất.

Trên mặt cô ta lập tức ứa ra nước mắt, nhưng cho dù đáng thương thì cũng không thể nào khiến cho hai nam nhân kia cảm thấy tội nghiệp, ngược lại chỉ rước lấy cười nhạo.

Nói thật, vì cái gì mà đám chị em phụ nữ có tâm kế đều sử dụng chiêu giả vờ đáng thương này, chẳng lẽ các ẻm không biết, làm vậy chỉ tổ làm cho người ta chán ghét hay sao? Lâm Lăng không rõ, Lưu Sở Thiên lại càng không rõ.

Hai nam nhân nhìn cô hầu gái y như là nhìn trò hề, cho dù cô ta có mặt dày đến cỡ nào, thì cuối cùng cũng chỉ có thể quay đầu rời đi. Nhìn bóng dáng dần xa kia, tâm tình Lưu Sở Thiên tốt hơn một chút, đương nhiên gã cũng không có bỏ qua vẻ ngoan độc trên khuôn mặt cô ta.

Bất quá đối với việc ấy, cả hai cũng chẳng thèm lo lắng, bởi vì bọn họ tin chắc rằng không lâu nữa, toàn bộ nơi đây sẽ không còn một ai có thể sống sót, lửa giận của Ly thiếu không phải dễ dàng tắt như thế, đặc biệt là lần này.

"Không thể tưởng được La Dịch Di sẽ giở thủ đoạn ngu ngốc này, mỹ nhân kế? Quả thực là hết chỗ nói. Chắc là thấy Ly thiếu gia trở về nên nóng nảy?" Lâm Lăng ở một bên vừa thở dài vừa nói, anh tháo kính mắt của mình xuống, lấy ra một chiếc khăn mà lau chùi nó sạch sẽ.

"Tôi nhớ rõ, cô ta là con gái của thím Lương." Nhìn bóng lưng đã xa đến không thấy, Lưu Sở Thiên có thể tưởng tượng ra biểu tình của La Dịch Di có bao nhiêu ác độc.

Vừa rồi, cô hầu gái kia mới xáp lại gần là bọn họ đã biết mùi hương trên người cô ta là cái gì. Tuy rằng không rõ thím Lương đem tin tức về đứa con này giấu diếm xuống, là vì tránh né kẻ thù, hay còn có suy tính sâu xa gì khác, nhưng làm sao có thể qua mắt được bọn họ, đã như vậy thì cũng không cần khách khí.

"Phu nhân, hai người này không thể giữ lại, phải diệt trừ tất cả." Thím Lương nhìn bộ dáng khóc lóc thảm thương của con gái mình thì cũng chẳng tỏ ra kinh ngạc, vẫn tỏ ra bình tĩnh, dùng giọng điệu khách quan để đánh giá.

"Tôi biết, bà đi kêu bọn họ tới đây." Trong mắt La Dịch Di lóe ra từng đợt hiểm độc, bà đã bố trí sẵn sát thủ và đám bảo tiêu.

Tuy rằng mạt thế đến, bọn người kia cũng có dị năng, nhưng bà không ngại cùng bọn họ trao đổi một số thứ. Bà là chủ tịch của chuỗi trung tâm thương mại trên toàn quốc, cho dù hiện tại chức vị đã chẳng còn quan trọng, nhưng bà có đầy đủ thủ đoạn để chiếm được vật tư, loại trao đổi như vầy bà một chút cũng không xa lạ.

"Thưa vâng, phu nhân." Thím Lương cung kính mà đáp lại La Dịch Di, đáy mắt xuất hiện tàn nhẫn. Con gái của mụ ta bị nhục nhã như vậy thì dĩ nhiên mụ ta sẽ sinh khí, mụ thật hối hận, trước đó sao lại đáp ứng yêu cầu của Tiểu Khê.

"Mẹ, phu nhân muốn xử lý Sở Thiên như thế nào?" Tiểu Khê thấy thím Lương từ trong phòng La Dịch Di đi ra thì tiến lên vội hỏi, trong ánh mắt to tròn tràn đầy vẻ sốt ruột, tuy rằng vừa rồi Lưu Sở Thiên hung hăng như vậy, nhưng cũng không ngăn cản được ái mộ trong lòng cô.

"Giết, con biết là được rồi, không nên gây vướng bận." Thím Lương cảnh cáo đứa con duy nhất này, mụ dùng hết tâm sức để nuôi nó lớn, thế mà kết quả lại thành ra như vầy.

"Con biết, mẹ, mẹ cho con làm như vậy cũng chỉ để cho con chết tâm, con biết, con biết hết." Nụ cười của Tiểu Khê thật miễn cưỡng, tuy rằng lúc vừa rồi cô hận Lưu Sở Thiên vô cùng, nhưng nghe được tin tức này thì không khỏi luyến tiếc.

"Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng là một đôi." Thím Lương vừa nói ra tin tức Lưu Sở Thiên sẽ bị giết chết, sau đó còn bình tĩnh nghiêm túc mà chêm thêm một câu khiến người nghe không thể tin tưởng nổi. (mỗ tác giả: o( )o)

"Mỗi lần con gặp Lưu Sở Thiên, lúc nào mà không có Lâm Lăng ở bên người?" Tiểu Khê còn chưa kịp mở miệng, đã bị lời nói của thím Lương ngăn chặn. Cô càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

Nguyên lai anh ấy yêu đàn ông!

"Còn có, gã ta hoàn toàn trung tâm với Diễm Quân Ly, mẹ nghe nói, sáng hôm nay lúc gã nhìn thấy tên phế vật kia té xỉu thì lo lắng vô cùng." Thím Lương vừa nói vừa quan sát biểu cảm của Tiểu Khê.

Tiểu Khê không còn ôm bất cứ hy vọng gì, thậm chí chỉ có căm thù và đố kỵ, nhắm vào Lâm Lăng, Diễm Quân Ly, … không bỏ sót cả Thương Viêm .

Cô muốn giết bọn họ, tự tay cô.

39. Chương 39: Xé Rách Mặt

"A Mạc, con không có bị gì chứ?" Ở trên bàn cơm, La Dịch Di hỏi thăm một cách thân thiết, nhưng trong mắt của Thương Viêm chỉ toàn là châm chọc.

Hiện tại cậu, Diễm Quân Ly, Lưu Sở Thiên, Lâm Lăng, La Dịch Di đều ngồi cùng ở một cái bàn lớn, người duy nhất vắng mặt chính là Dư Vũ. Mà ở xung quanh bọn họ đều là người hầu, trong đó có một vài tên thân thể cường tráng, cho dù nhóm người đó đều đã ngụy trang, nhưng muốn nhìn rõ cũng không phải khó khăn gì.

Thương Viêm ngồi ở bên cạnh La Dịch Di, cho dù cậu không thể nhìn ra cảm xúc của La Dịch Di, nhưng giờ phút này cậu có thể tưởng tượng được tâm tình của bà ta. Hiện tại, cổ phần công ty Diễm thị không đáng một xu, ngược lại những vật tư mà bà ta tận tâm giao cho cậu mới là thứ quan trọng.

Trong trí nhớ của Diễm Quân Mạc, lúc người mẹ ruột này biết Diễm Quân Mạc bị Dư Vũ làm nhục, thì chẳng có bất kỳ phản ứng gì, ngược lại còn đem Diễm Quân Mạc đẩy vào trong hố sâu, mục đích là muốn giữ lại tên dị năng giả hệ gió kia.

Điều đó cũng dẫn đến việc Diễm Quân Mạc điên cuồng chạy trốn khỏi nơi này, sau đó được Chung Hư Lữ cứu, tiếp theo thì Diễm Quân Mạc mang theo Chung Hư Lữ trở về. Bất quá kết quả cuối cùng là Chung Hư Lữ nhân từ chỉ giáo huấn Dư Vũ một chút, rồi đuổi hắn ra khỏi nơi này.

Về phần La Dịch Di, Chung Hư Lữ cũng không dại gì mang tội danh giết người trên lưng, Diễm Quân Mạc đã không mở miệng bảo giết La Dịch Di, dù sao việc này cũng sẽ khiến cho ấn tượng về cậu trong lòng Chung Hư Lữ cường giả bị sụp đổ.

Nhưng buồn cười chính là cuối cùng, sau khi cậu ta giúp Chung Hư Lữ chiếm được bàn tay vàng, thì bị La Dịch Di tính kế, vứt cho đám tang thi nuốt sống.

“Keng” đó là thanh âm bát đũa va chạm. Sau khi nghe thấy quan tâm giả dối của La Dịch Di, Thương Viêm giận tái mặt, dùng sức dằng đũa xuống, âm thanh vang dội khiến mọi người chú ý.

“Bà luôn làm cho người khác cảm thấy ghê tởm, La Dịch Di.” Thương Viêm không lưu tình chút nào mà nhìn thẳng tắp La Dịch Di, đôi mắt đen sâu thẳm mang theo hận thù dày đặc, nỗi căm thù phát ra nhè nhẹ từ đó.

“Tôi tên Thương Viêm, còn về cái tên kia, đưa cho chó ăn thì sẽ tương đối hơn.” Thương Viêm đột nhiên mỉm cười, vươn tay ra, đem cả bàn đồ ăn trước mặt mọi người chậm rãi hất xuống đất.

Bây giờ chính là thời kì cướp đoạt thực vật, hành động này của Thương Viêm không thể nghi ngờ là sẽ khiến cho người khác phẫn nộ, nhưng nhóm người hầu đều biết tuân theo quy củ, ngay cả khi cậu làm vậy cũng không tiến lên một bước.

Hành động không chút khách khí này của Thương Viêm không phải La Dịch Di không đoán trước, bà biết Diễm Quân Mạc sẽ thay đổi, nhưng bà không thể tưởng tượng rằng lại khác xa đến như vậy, giống như là đổi thành một người khác.

La Dịch Di híp mắt nhìn Thương Viêm, lúc nghe thấy ngay cả tên của mình nó cũng muốn từ bỏ thì bà có chút ngoài dự liệu, nhưng bà biết người trước mắt cùng với con trai bà lúc trước khác nhau. Vì thế, khi nó mang theo Diễm Quân Ly trở về, bà cũng không có ngu xuẩn đến nỗi nảy sinh ý tưởng mượn sức nó.

La Dịch Di quan sát xung quanh, Lâm Lăng cúi đầu chọc chọc cơm trắng trong chén của mình, tóc hơi dài che đi đôi mắt, khóe miệng cậu ta nhếch lên, không khó nhìn ra châm biếm mà cậu ta dành cho bà.

Ngồi bên cạnh Lâm Lăng là Lưu Sở Thiên kia, ánh mắt của gã hoàn toàn không cố kỵ mà đảo trên người bà, trong đó có một chút châm chọc, một chút đáng thương, lại thêm một chút nghiền ngẫm.

Về Diễm Quân Ly ngồi kế Thương Viêm, từ lúc Thương Viêm hồ nháo, thì ánh mắt của Diễm Quân Ly chỉ tập trung trên người Thương Viêm, trong đôi con ngươi thâm trầm là ý cười nồng đậm, tựa như cơn gió mùa xuân lan tỏa ra ấm áp.

Biểu cảm này của Diễm Quân Ly không chỉ làm cho La Dịch Di cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mà ngay cả người hầu ở một bên đối với việc y hoàn toàn thay đổi cũng lộ ra vẻ mặt ngơ ngác.

Đối với biểu cảm kinh ngạc của những người này, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đều thu hết vào đáy mắt, nhớ lúc trước thời điểm bọn họ nhìn thấy Ly thiếu gia như vậy cũng không khác gì họ, hiện tại nhìn thấy người khác cũng khiếp sợ giống mình, cảm giác thật không tồi.

“Các người đã không nói tình cảm, thì cứ như vậy đi.” La Dịch Di vừa dứt lời, ánh mắt đảo qua, hơn mười họng súng liền chĩa vào ót bốn người. Đồng thời còn có vài dị năng giả đứng chung quanh La Dịch Di, bảo vệ bà ta.

“Bà sẽ không cho rằng chỉ như vậy là có thể giải quyết chúng tôi?” Lưu Sở Thiên trưng ra vẻ mặt thoải mái, hoàn toàn không đem mấy họng súng đó để vào mắt, có chút buồn cười mà nhìn gương mặt tự tin của La Dịch Di.

“Thân thủ các người thật sự rất cao, nhưng thân thủ của cậu ta thì tôi rất rõ ràng, ít nhất sẽ không tránh được đạn.” La Dịch Di liếc mắt nhìn Thương Viêm bên cạnh, đó là ánh mắt khinh miệt.

Bà đã nghĩ qua, cho dù là thân thủ của bọn họ rất tốt, có lẽ còn có thêm dị năng, nhưng ở nơi này, thời gian dị năng xuất hiện chỉ mới trong vài ngày, dị năng cũng không có cường đại bằng súng. Lại có thêm một cái đuôi nhỏ kéo chân, nhìn ba người này đối với phế vật kia coi trọng như vậy, thì bà đủ hiểu, nhược điểm này rất đáng giá để lợi dụng.

“Xử lý tốt.” La Dịch Di không quay đầu lại mà ra khỏi phòng, cũng bởi vì vậy mà xem nhẹ trêu tức trong mắt Thương Viêm, cậu sẽ trả cho bà ta một món quà lớn.

Đi ra cửa phòng, La Dịch Di nghe thấy được từng đợt tiếng súng ở sau lưng, khóe miệng là một tia cười đắc ý thoải mái, nhưng vì cái tự tin này mà làm cho bà ta hối hận.

"Pằng pằng!" "Pằng pằng!" tiếng súng liên tục không dứt, mãi đến khi chúng nó không còn sót lại viên đạn nào nữa thì mới ngừng. Tuy nhiên những tên cầm súng kia, ngoại trừ vẻ khiếp sợ ra thì chẳng còn dư thừa gì khác, cho dù bọn họ đang sử dụng vũ khí để giết người, nhưng kết quả đạt được lại khiến bọn họ cảm thấy quái dị.

Rõ ràng mục tiêu ở phía trước, bọn họ cũng cầm súng mà bắn về phía trước, thế nhưng mấy cái mục tiêu kia lại trưng ra vẻ mặt hứng thú đứng nhìn bộ dạng ngu xuẩn của bọn họ.

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của nam nhân kia, hành động của bọn họ cũng có thể được giải thích phần nào. Y nói, bọn họ sẽ phục tùng vô điều kiện.

"Còn không ra à?" Diễm Quân Ly chuyển hướng nhìn đến vài cái góc, bóng người giật giật, tiếp đó là một vòng công kích mới, đến từ những dị năng giả.

"Dị năng sức mạnh, dị năng tốc độ, dị năng ẩn hình, dị năng hệ băng." Thương Viêm được Diễm Quân Ly bảo hộ trong ngực, nhanh chóng nói ra năng lực của các dị năng giả. Thương Viêm cũng chẳng vì dị năng giả xuất hiện mà nảy sinh biến hóa gì lớn, dị năng giả cấp 0 cũng không có bao nhiêu ưu thế, tuy nhiên đây chẳng qua là so với BOSS thôi.

Đối với 4 tên dị năng giả này, hai người Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên cũng hiểu được là phải cố hết sức, xử lý sao cho nhanh. Những tên kia bản thân đã là sát thủ, tuy rằng không bằng Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng, nhưng nói đi nói lại cũng không phải dễ đối phó .

"Ca, đi thôi." Thương Viêm nhìn hai người dần dần bị ép xuống hạ phong, thì thầm bên tai Diễm Quân Ly, muốn Diễm Quân Ly mang theo cậu rời đi. Sắc mặt không có gì thay đổi nhưng thái độ lại cho thấy không có chút không giống với bình thường.

Kiên nhẫn của cậu đã dùng sạch, cậu muốn tới chỗ Dư Vũ.

"Cùng nhau luyện tập một chút đi, đến khi Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng chán, thì các người liền tự sát." Diễm Quân Ly cũng không có kiên nhẫn, hiện tại toàn bộ tâm tư của y đều đặt trên người Thương Viêm.

Diễm Quân Ly dùng một câu nói khiến cho công kích của bốn dị năng giả lập tức yếu đi, ý tứ của cùng luyện tập thì ai cũng biết rõ, đó chính là nói … không được gây thương tổn.

"Ly thiếu gia đi thong thả, Viêm tiểu đệ cũng chơi vui vẻ." Lâm Lăng nở nụ cười, cười đến không có ý tốt. "Chúng tôi cũng sẽ chậm rãi mà hưởng thụ khoảng thời gian thư giãn này a~" Lưu Sở Thiên cũng cười, cười đến rắp tâm bất lương.

"Đúng rồi, máu của anh có khác lạ." Thương Viêm cau mày, nói ra cho Lưu Sở Thiên, tuy rằng cậu đang nôn nóng đi giết Dư Vũ, nhưng cậu vẫn lý trí mà nói cho Lưu Sở Thiên biết dị năng của gã là gì. Hiện tại, Lưu Sở Thiên cũng không thể lẹt đẹt chạy theo phía sau.

Lời nói này của Thương Viêm có đủ độ trực tiếp và rõ ràng, đã được BOSS ngầm thừa nhận, cậu cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian để che giấu cái gì. Chi bằng cứ như vậy, dù sao chỉ cần BOSS tín nhiệm cậu, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng cũng sẽ không hỏi đến.

Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên ngẩn ra, động tác trên tay cũng dừng lại, dại ra mà nhìn theo Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm rời đi, đến khi cửa lớn cản trở tầm mắt. May mắn, địch nhân đã được hạ lệnh, động tác cũng vì hai người không động đậy gì mà ngừng lại.

Thương Viêm từ khi bước ra liền trầm mặc, làm cho lòng Diễm Quân Ly trầm xuống, tuy rằng không có cách nào biết được em trai y đã gặp phải chuyện gì, nhưng từ nay về sau Tiểu Viêm sẽ ở trong bảo hộ của y.

"Tiểu Viêm." Diễm Quân Ly nhanh chân bước lên một bước, đem đầu Thương Viêm ấn vào trong ngực, tại bên tai Thương Viêm, khe khẽ nói ra lời hứa hẹn, thanh âm rất nhẹ nhưng trọng lượng của ý tứ kia lại chẳng có cách nào xem nhẹ .

"Anh sẽ bảo vệ em, mặc kệ có phát sinh chuyện gì đi nữa." Tiếng nói trầm thấp mang theo ma lực tiến vào tai, trong lòng Thương Viêm có chút luống cuống, như bừng tỉnh từ trong mộng. Thương Viêm sợ hãi mà mở to mắt, trong ấy là cảm xúc phức tạp,đan xen một chút sợ hãi.

"Mặc kệ em là ai?" Thương Viêm nhắm mắt lại, che giấu mâu thuẫn dưới đáy lòng, tiếng nói nhỏ xíu nhưng vẫn không bị Diễm Quân Ly bỏ qua, tuy rằng không biết rõ nguyên nhân vì sao cậu hỏi như vậy, nhưng cũng không gây trở ngại đến hứa hẹn của y.

"Mặc kệ em là ai, mặc kệ em trở nên như thế nào mặc kệ là lúc nào, mặc kệ là ở đâu, anh đều sẽ luôn che chở em, yêu thương em, em vẫn sẽ luôn là em trai của anh."[nhớ đó] (hẳn là em trai==")

Diễm Quân Ly như đang dỗ con nít, trên hành lang vắng vẻ thấp giọng hứa hẹn, tựa hồ không phát hiện loại tình huống này rất kỳ dị, lời nói cứ như tình nhân với nhau, đã vậy hai người vẫn còn ôm ấp, an ủi và được an ủi.

Trong đầu Thương Viêm tràn ngập những lời nói cưng chiều đến vô tận này. Có thể làm em trai của y thật tốt, Thương Viêm nghĩ như vậy.

Ký ức của Diễm Quân Mạc cho cậu những ảnh hưởng quá sâu, trước đó chỉ mơ hồ biết một chút khái niệm, nhưng lần này, cậu không chỉ tiếp nhận hoàn toàn ký ức của Diễm Quân Mạc, mà ngay cả cảm giác cùng ý muốn cũng nhận được hết thảy, làm cho cậu hận không thể không giết Dư Vũ ngay.

Bất quá, hiện tại đã tốt, Thương Viêm ngẩng đầu, cùng Diễm Quân Ly nhìn nhau. Đôi mắt trong trẻo kia phản chiếu ánh sáng của buổi sớm mai, phiến môi mềm mại tựa như những cánh hoa hồng đang kéo lên độ cong, xinh đẹp và ỷ lại.

Thương Viêm như vậy, Diễm Quân Ly chưa từng thấy qua, loại điểm tĩnh này của Thương Viêm khiến Diễm Quân Lý có phần hoảng hốt, ánh mắt không chút che giấu mà nhìn Thương Viêm. Máu của y chảy loạn xạ trong trái tim, như là là đã hiểu được gì đó, nhưng lại giống như vẫn còn đang nghi hoặc.

"Cám ơn anh, Ca." Thương Viêm rời khỏi ôm ấp của Diễm Quân Ly, khôi phục tinh thần phấn chấn, làm cho Diễm Quân Ly cũng tỉnh táo theo, Diễm Quân Ly không tiếp tục lo lắng. Về phần những tâm tình kỳ quái đó thì y vứt sang một bên, dù sao sau này y cũng sẽ rõ, chỉ cần còn đứng bên cạnh người đã gây nên nó là được.

Ánh mắt của Diễm Quân Ly nhìn Thương Viêm, có thể bản thân y cũng không biết nó có bao nhiêu ái muội, mà Thương Viêm cũng chẳng hề phát hiện ra Diễm Quân Ly một chút cũng không thích hợp, bởi vì cấp bậc của cậu quá thấp, không có cách nào phân biệt được cái gì xảy ra~ ( )

"Trước tiên đi xử lý La Dịch Di, tiếp theo xử lý Dư Vũ." Đối với đề nghị của Diễm Quân Ly, Thương Viêm đã không quá chấp nhất với Dư Vũ, nên cậu cũng chẳng phản đối, dù sao bây giờ Dư Vũ chính là cá trong chậu chim trong lồng, không sợ chạy khỏi tay. Ngược lại La Dịch Di, chỉ cần không chú ý thì sẽ liền biến mất.

Bộ dáng Thương Viêm hứng trí bừng bừng làm cho Diễm Quân Ly không khỏi sinh ra thương tiếc, đồng thời còn có một tia tàn bạo rõ ràng cùng với chiếm hữu đến khó hiểu, cuối cùng, trở thành một hồi gợn sóng, ẩn sâu tận đáy lòng.

‹Thương Viêm, có khi nào cậu không thể xuống tay không?› Âm thanh của hệ thống đột ngột xuất hiện, giọng điệu đạm mạc làm cho Thương Viêm không thể nào biết được tâm tình hiện tại của nó.

‹Sẽ không› Thương Viêm cũng hờ hững đáp lại hệ thống, tay siết đến thật chặt. Cậu đã sớm thoát khỏi cái xã hội pháp trị rồi! [thống trị + luật pháp]

Tiếng súng vang lên ngoài cửa phòng, La Dịch Di và thím Lương kinh hãi. Sau đó, Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm đi vào, nhìn hai người như kẻ chiến thắng, tao nhã lại cao quý, kèm theo mấy cái thi thể ngoài cửa đã làm cho La Dịch Di ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Bất luận bà có thế lực như thế nào, cũng chỉ là người phụ nữ giỏi thủ đoạn đằng sau tấm màn. Bà ta ngẩng đầu nhìn Thương Viêm mang theo khinh thường, nhưng thứ hấp dẫn sự chú ý của bà ta lúc này, lại chính là họng súng đen tuyền trên tay cậu.

40. Chương 40

Thương Viêm hướng ánh mắt xuống dưới, nơi vết thương đang rỉ máu từ chân của La Dịch Di. Ánh mắt lạnh hơn cả băng tuyết khiến thím Lương bên cạnh không kìm được mà run rẩy. Cậu không định ngay lúc này kết liễu La Dịch Di, như vậy quá dễ dàng cho bà ta rồi. Cậu chỉ bắn vào đùi La Dịch Di, xuyên thủng da thịt non nớt làm bà ta hét lớn.

Thương Viêm không tiếp tục bắn nữa, vì đề phòng bà ta chạy trốn nên mới bắn vào chân, chỉ cần để mặc bà ta như vầy thì sớm muộn gì cũng sẽ chết.

Thương Viêm khóa kỹ cửa sổ, đem màn cửa xung quanh kéo xuống ngăn cản ánh sáng, lấy từ trong không gian ra một chai nước thuốc cùng một cái băng vải, đem hơn phân nửa bình thuốc đổ vào miệng vết thương, hoàn toàn không để ý tới La Dịch Di đang nhịn xuống đau đớn.

Đừng hiểu lầm, cậu không phải muốn cứu La Dịch Di, cậu chỉ là không để cho bà ta chết quá nhanh, quá thoải mái mà thôi. Cậu không biết đã có bao nhiêu sinh mệnh vô tội chết dưới tay La Dịch Di, cậu chỉ biết là cậu, Diễm Quân Mạc và BOSS đều vì nữ nhân này mà phải nếm trải khổ sở, hiện tại BOSS đem bà ta giao cho cậu xử lý, cậu sẽ trả thù thêm cả phần BOSS, cả vốn lẫn lời.

Xong xuôi Thương Viêm kéo Diễm Quân Ly rời khỏi phòng, về phần thím Lương, dưới cái liếc mắt của Diễm Quân Ly thì cũng nơm nớp lo sợ nối gót theo sau. Tất cả đèn phòng đều bị tắt, ở trong căn phòng đó không có lấy một chút ánh sáng kể cả đèn hành lang, La Dịch Di bất giác rùng mình vì sự lạnh lẽo u ám của bóng tối.

La Dịch Di tự hiểu bản thân sẽ không được buông tha, cũng vì đó mà thấy sợ hãi không thôi. Hận ý trong mắt La Dịch Di mãnh liệt, bà chống đỡ thân thể muốn tới chỗ thư phòng, nơi đó có thông đạo bí mật. Cho dù thời gian không còn nhiều, nhưng những gì nên làm, bà sẽ làm.

Tuy nhiên khi bà đem hy vọng cùng nỗi đau mà cố gượng đứng lên, thì mới phát hiện chân mình bắt đầu tê liệt. Tiếp đó cảm giác đau đớn trên chân dần dần biến mất, bà chết lặng, thuốc dần dần lan khắp toàn thân, bà đã hiểu … Thương Viêm bôi lên chân bà, chính là thuốc tê, thuốc tê cực mạnh.

Thương Viêm tâm tình thật tốt ra khỏi phòng, công thân không bằng công tâm, La Dịch Di hiện tại nhất định rất thống khổ. Chỉ cần nghĩ một chút là cậu biết chắc chắn trong thư phòng sẽ có cái gọi là mật đạo, dù sao trong tiểu thuyết đều viết như vậy. ( ) Rõ ràng là có đường sống nhưng lại bất lực, cậu thật cao hứng nhìn loại hy vọng cùng tuyệt vọng lẫn lộn điên cuồng này xuất hiện trên người nữ nhân kia.

"Cút cho khuất mắt." Diễm Quân Ly không thèm liếc đến thím Lương mà nói, y biết thím Lương là người thông minh, nhưng cho dù thông minh cũng sẽ không sống được lâu.

"Vâng" Thím Lương trả lời đến thực nhỏ giọng, nhưng không ai không để ý đến điểm ấy có chút không hợp lễ nghi. Thím Lương đem đầu ép tới thấp nhất, rồi quay về một phương hướng chạy đi, để cho người khác không thấy được trong mắt mụ che giấu không được sợ hãi cùng sắc bén, hiện tại mụ muốn dẫn Tiểu Khê chạy trốn.

"Ca, mụ ta sẽ chạy trốn." Diễm Quân Ly đi tới cạnh, Thương Viêm không chút để ý mà nói. "Mụ trốn không thoát đâu." Diễm Quân Ly tự tin lại mang theo tàn khốc mà nói. Đối với điểm ấy y đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần y không cho phép, ai cũng không thoát được.

"Tiểu Viêm, em vẫn ổn?" Diễm Quân Ly tận lực đem thanh âm của mình làm cho nhẹ đi, y biết đây là lần đầu tiên Tiểu Viêm dùng súng thương tổn đến người sống, hơn nữa người này còn là mẹ của cậu.

"Không có việc gì, không cần lo lắng." Lần đầu tiên Thương Viêm làm như vậy, cậu lớn lên tại xã hội pháp trị mặc dù có chút ngăn cách, nhưng vài ngày sinh hoạt nơi mạt thế đã khiến cậu đối với loại chuyện này không còn cảm giác. Hơn nữa thời điểm làm như vậy trong lòng cậu chỉ có cảm thấy khoái hoạt, đây là của cậu? hay là của Diễm Quân Mạc?

Diễm Quân Ly có thể nhìn ra được Thương Viêm là đang miễn cưỡng, nhưng thái độ Thương Viêm đối đãi La Dịch Di đã vượt ra ngoài dự liệu của y, dù sao hai năm trước Thương Viêm chính là vẫn luôn giúp đỡ

La Dịch Di, tuy rằng tình cảm mẹ con của bọn họ không được tốt lắm, nhưng cậu làm như vậy đã khiến y không khỏi kinh ngạc.

"Em chán ghét La Dịch Di, em hận bà ta." Như là phát giác Diễm Quân Ly nghi hoặc, cậu nhìn vào mắt Diễm Quân Ly gằn từng tiếng mà nói, cậu tin tưởng Diễm Quân Ly sẽ biết cậu đang nói thật.

"Anh hiểu." Diễm Quân Ly nghiêm túc nhìn Thương Viêm, tuy rằng biết Tiểu Viêm không thích La Dịch Di, nhưng suy nghĩ cùng thực tế vẫn không thể giống nhau.

Nguyên lai Tiểu Viêm cũng sẽ có một mặt kiên cường và tuyệt tình như vậy. Diễm Quân Ly xoa đầu Thương Viêm, y phát hiện thời điểm em trai này nói ra câu nói kia không hề che giấu ủy khuất, là tại trách cứ y miên man suy nghĩ. Cái loại giận dữ cùng ỷ lại này khiến cho Diễm Quân Ly lâng lâng.

"Không được sờ đầu của em nữa." Có thể là do hứa hẹn trước đó của BOSS khiến Thương Viêm không còn bất luận câu thúc gì, rất tự nhiên mà phản bác Diễm Quân Ly, thậm chí không kiên nhẫn mà gỡ tay đang đặt trên đầu mình ra.

"Không vừa cũng không cao." Diễm Quân Ly không thu tay, ngược lại nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lên mặt cậu, vì tâm tư nhỏ của Thương Viêm mà cảm thấy vui vẻ.

Hai má Thương Viêm lập tức nhuộm màu đỏ ửng, bị thấy rõ suy nghĩ, Thương Viêm có chút thô lỗ mà gạt tay Diễm Quân Ly qua một bên, nhanh chóng rời đi, đem Diễm Quân Ly vứt ở phía sau.

Tuy rằng cậu rất hài lòng với chiều cao hiện tại của bản thân, nhưng khi cậu đứng bên cạnh BOSS thì sẽ có cảm giác không cam lòng. Rõ ràng là cùng một cha, rõ ràng chỉ hơn một năm tuổi, vì cái gì chiều cao lại thua kém tận một cái đầu! Cậu mới 23 tuổi, nhất định có thể cao thêm!

Diễm Quân Ly đi theo phía sau Thương Viêm, tươi cười trong mắt hai người hoàn toàn không bởi vì sự việc vừa rồi mà lo lắng. Bản thân Diễm Quân Ly là như thế, Thương Viêm thì lại đang chậm rãi học cách tàn khốc.

"Ca, nơi này." Mặc dù là dưới bóng ma của Dư Vũ, nhưng Thương Viêm khôi phục lại, hiểu được Bàn tay vàng là quan trọng nhất, lúc này mang theo BOSS đi lấy Bàn tay vàng.

Tồn tại của Bàn tay vàng nhượng Thương Viêm tạm thời vứt bỏ hết thảy âm u cùng vướng mắc, mở một cửa ngầm trong phòng ông nội. Diễm Quân Ly nhìn thấy sự xuất hiện cửa ngầm thì nhíu mày.

Đây là nơi cất giữ Bàn tay vàng, ông nội chỉ nói cho Diễm Quân Mạc, mà khi đó Diễm Quân Mạc đã hiểu được La Dịch Di chỉ lợi dụng cậu ta, nên tự nhiên sẽ không nói cho La Dịch Di về món đồ gia truyền này.

Thương Viêm mang theo Diễm Quân Ly đi vào, trong đó 4 bề tường dày đặc, không khí chẳng biết từ nơi nào lùa vào, Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm đều không cảm thấy khó thở. Ở trong phòng tối không có bất kì trang sức gì, chỉ có một cái thùng đặt ở chính giữa.

Nhưng Thương Viêm không để ý đến cái thùng này, Diễm Quân Ly cũng chỉ là đưa ánh mắt ở lại thùng liếc mắt một cái, thực rõ ràng đây chẳng qua là một cái mồi, ánh mắt của y nhìn theo Thương Viêm. Chỉ thấy Thương Viêm đóng cửa ngầm, tay ở trong tối mò mẫm gì đó, chỉ chốc lát sau, không biết Thương Viêm đụng phải nơi nào, trên cửa ngầm rơi ra một miếng vá gỗ, bên trong lộ ra khóa mật mã.

Diễm Quân Ly nhìn thấy khóa mật mã, y nhanh chóng nắm chặt tay sắp sửa vươn ra của Thương Viêm, trong lòng căng thẳng, cảnh giác mà quan sát nó.

"Không có việc gì, cái này là chính miệng ông nội nói cho em biết." Thương Viêm nhẹ nhàng mà tránh thoát tay Diễm Quân Ly, ánh mắt Thương Viêm sáng lên thấy rõ.

Vừa nghĩ tới sắp sửa có một Bàn tay vàng biến thành Bàn tay đen, thì liền cảm thấy hạnh phúc không thôi. Thương Viêm nhập mật mã vào, sau đó liền nhìn thấy trong tối hé ra một mặt gỗ, hai tay Thương Viêm đặt ở trên đó, dùng sức nhấn xuống một cái, thùng đồ bên trong liền toàn bộ rơi ra. "Ca!"

Thương Viêm hưng phấn mà kêu Diễm Quân Ly, thời điểm cậu ngẩng đầu nhìn Diễm Quân Ly, phát hiện Diễm Quân Ly đã từ trong không gian lấy ra một cái bàn, ý bảo Thương Viêm đem thùng đặt lên.

‹Thương Viêm, bên trong có Bàn tay xám ah~. Bất quá, không cần quá mong đợi›. Âm thanh gợi ý của hệ thống hiện tại mới nhắc nhở, có cảm giác như mang theo điểm ngại ngùng, tay Thương Viêm đang muốn mở ra, lại thoáng dừng lại, nhìn cái thùng mà ánh mắt hơi phúc tạp. Còn chưa kịp cao hứng vì có Bàn tay xám, đã bị hệ thống nhắc nhở không cần chờ mong?

"Tiểu Viêm?" Bộ dạng ngây người của Thương Viêm nhượng Diễm Quân Ly có chút không rõ, y phát hiện có đôi khi Tiểu Viêm ngẩn người, sẽ không có chuyện gì?

"Em đang suy nghĩ chút chuyện." Bởi vì Diễm Quân Ly lên tiếng, phục hồi lại tinh thần, hoàn toàn không biết người trước mắt đã nảy sinh ý tưởng muốn kiểm tra thân thể cậu. Nếu có chuyện gì xảy ra thì chộp cậu đi tìm bác sĩ, cho dù hiện tại là mạt thế, bác sĩ có lẽ sẽ khó tìm.

Chỉ là một cái thùng plastic bình thường, không khóa lại, nhưng Thương Viêm biết ở bên trong chính là Bàn tay vàng. Tuy rằng cậu không biết đồ vật đó nguyên bản là cái gì, và có năng lực gì, nhưng bởi vì sau mạt thế, Tiết tháo đại thần bật max công năng, cho nên cậu không thể bỏ sót mà phải mau chóng biến nó thành Bàn tay đen.

Thương Viêm chậm rãi mở thùng ra. Ngoài cửa lớn Diễm trạch, thím Lương chạy ra ngoài thì rốt cuộc hiểu được, Diễm Quân Ly không có để ý tới mụ, là bởi vì phía trước, có một nhóm tang thi đang đứng canh chừng chờ cắn xé bất kỳ ai chạy ra, vốn là con người đang sống, phút chốc biến thành thức ăn máu thịt. Mà đùi phải cùng tay phải của mụ đã bị cào đến máu thịt mơ hồ, nhìn vào lưu lượng máu chảy, thì cũng đủ hiểu bà sẽ không sống được bao lâu.

Thím Lương vốn là muốn mang Tiểu Khê chạy trốn, đồng thời mụ còn dẫn theo một đám nam nhân, dù sao chỉ có nữ nhân thì ở bên ngoài cũng không sống được bao lâu. Chính là không nghĩ tới, khi bọn hắn lục tục rời khỏi đây, tang thi chẳng biết từ nơi nào ra tới mà bắt đầu tiến hành chuyến đi săn máu tanh. Máu chảy ồ ạt cùng đau đớn thấu xương khiến thím Lương hiểu được, đây là do Diễm Quân Ly làm, chỉ có nam nhân kia mới có thể làm được như vậy. Mụ chỉ còn có thể chết, có lẽ chỉ vài giây nữa thôi?

"Mẹ, người sao vậy? Con… Con phải làm như thế nào?" Thanh âm Tiểu Khê nghẹn ngào làm thím Lương hoàn hồn, xương cốt người già như mụ chết một phen coi như xong, nhưng con gái của mụ ta, con gái đáng yêu của mụ phải làm như thế nào?

Mụ ta tin tưởng, nếu bọn họ chạy ra khỏi Diễm trạch, thì tuyệt đối sẽ bị giết sạch, dù sao bọn họ cũng là nanh vuốt dưới tay La Dịch Di.

Tuy rằng thím Lương hại chết không ít mạng người, thậm chí có không ít người là do mụ ta tự tay giết, nhưng đối với cốt nhục duy nhất của mụ, thím Lương đau trong lòng trong mắt, đây có tính là một loại lương tri hay không?

"Tiểu Khê, con không muốn mấy người kia chết sao?" Thím Lương bởi vì chuyện vừa rồi mà mặt mày tái nhợt lại chật vật, mụ ta khẩn trương bắt lấy tay con gái, thân thể run rẩy làm cho mụ thoạt nhìn chỉ còn là một nữ nhân yếu ớt.

"Mẹ?" Tiểu Khê không rõ, hiện tại thím Lương muốn nói gì, cô muốn giết mấy người kia, nhưng cô biết năng lực của mình, cô ngay cả đến gần còn làm không được, cho nên cô mới áp chế dục vọng mà theo mẹ chạy trốn, hơn nữa bây giờ là thời điểm để nói mấy thứ này sao?

"Chúng ta không sống được bao lâu nữa. Con đi giết Diễm Quân Mạc, cậu ta là người yếu nhất, cũng là người dễ dàng tiếp cận nhất."

Có thể nhìn ra được, so với ba người còn lại, thì thiếu gia là dễ dàng xuống tay nhất, cái này là do mụ quan sát cậu ta từ nhỏ đến lớn mà rút ra kết luận.

Trước đó, mụ cũng không có muốn chạm vào thiếu gia, nhưng hiện tại mụ biết, Diễm Quân Ly sẽ không bỏ qua cho hai mẹ con mụ. Dù sao cũng phải chết, vậy thì kéo một số người xuống chôn cùng đi.

Tiểu Khê biết mình thật sự không có đường lui, cô kiên định nói : "Con đã hiểu, con nhất định sẽ giết chết cậu ta." Mắt Tiểu Khê dần dần lan tỏa hung ác và điên cuồng

41. Chương 41: Giết Người

Đọa Thiên – một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ được khắc trên thân, cùng với lớp vỏ màu đen ám trầm tạo nên sự đối lập rực rỡ, hoa văn đơn giản nhưng tinh mỹ khiến cho hàn quang hé ra lóa mắt, thêm vào đó, nó lại nhẹ tựa lông chim.

Đương nhiên, cái Bàn tay vàng này, thanh đao bình thường không thể nào so sánh kịp. Nếu dùng nó rạch một đường trên da thịt, thì vết thương kia sẽ không thể nào khép miệng lại được. Cho dù là dị năng chữa khỏi cũng bó tay.

Đầu ngón tay Thương Viêm xẹt qua Đọa Thiên, có thể cảm nhận được hàn khí từ trên đó truyền đến khiến người ta run rẩy. Tiếp, Thương Viêm không chút do dự mà đưa thanh đao này đến trước mặt Diễm Quân Ly, biểu tình vui sướng của cậu làm cõi lòng Diễm Quân Ly nổi lên gợn sóng.

"Đây là của em" Thương Viêm nhanh tay đem Đọa Thiên bỏ vào trong ngực áo của Diễm Quân Ly, trên tay mình chính là Bàn tay xám – Sơ Hàn, cho dù không có năng lực đặc biệt gì, nhưng vẫn có thể xem nó như một thanh miêu đao rắn chắc.

Bởi vì thanh đao mà Diễm Quân Ly cảm thấy ấm áp nhàn nhạt, tuy rằng bản thân đối với đao kiếm này nọ không rành lắm, nhưng nhìn sơ cũng biết Đọa Thiên là bảo đao hiếm có, trong lòng Diễm Quân Ly cũng khó nén được chút hài lòng, hơn nữa đặc tính của đao cũng khiến bất kỳ người nào động tâm.

Một bên Diễm Quân Ly ngắm nhìn Đọa Thiên, một bên đem lực chú ý đặt ở trên người Thương Viêm đang hí hửng vui sướng, theo đó, thanh miêu đao Sơ Hàn cũng xuất hiện trong tầm mắt của y.

Sơ Hàn không có bất luận hoa văn gì, cả thân đao và vỏ đao đều chỉ là một màu đen của kim khí. Tuy rằng nhìn qua, độ sắc bén của Sơ Hàn so với Đọa Thiên cũng không thấp, nhưng Diễm Quân Ly chẳng hề nghe thấy Thương Viêm thuyết minh gì về năng lực của nó, y liền hiểu rõ, Sơ Hàn không được như Đọa Thiên.

Nhận thấy điểm ấy, ánh mắt của Diễm Quân Ly đối với Thương Viêm đang cười hí hửng bên cạnh, khó tránh khỏi có chút kỳ dị, thực hiển nhiên Tiểu Viêm đã đem những gì tốt nhất đưa cho y. Độ cong ở khóe miệng Diễm Quân Ly xuất hiện một cách rõ ràng trên mặt, bàn tay cầm Đọa Thiên có chút thêm sức.

Phải làm sao đây, hình như càng ngày y càng tham lam sự ấm áp mà Tiểu Viêm mang đến.

Diễm Quân Ly bên này đang vừa bất đắc dĩ vừa cảm động, còn Thương Viêm bên kia thì vừa cao hứng vừa sung sướng gần chết. Cậu dĩ nhiên biết rõ Sơ Hàn kém xa Đọa Thiên, nhưng cậu có Bàn tay xám riêng của mình nên chẳng bao giờ nảy sinh tơ tưởng đối với Bàn tay vàng, cũng sẽ không có ham muốn gì với Bàn tay đen. Đương nhiên không phải cậu trung thực thiện lương, mà là tự cậu hiểu lấy.

‹Bàn tay vàng chuyển hóa hoàn thành, Bàn tay đen: Đọa Thiên. Bàn tay xám: Sơ Hàn›. Thanh âm gợi ý của hệ thống làm vui sướng của Thương Viêm nâng cao thêm một bước, hiện tại cậu có thể cảm nhận được, nội dung vợ kịch của Đế Vương Mạt Thế đã hoàn toàn bị người thứ ba như cậu đánh vỡ.

‹Thương Viêm, ngươi có cái gì bất mãn thì nói ra đi, ta sẽ không phản bác đâu.› Tuy rằng hệ thống biết rõ điểm tốt của Sơ Hàn, nhưng tính năng của nó so với Đọa Thiên vẫn đối lập toàn toàn, một cái tựa trời và một cái tựa đất.

‹Bất mãn? Sơ Hàn không cần mài, trọng lượng cơ hồ bằng không, lưỡi dao sắc bén bóng loáng, ta tuyệt đối tin tưởng nó sẽ chém sắc như chém bùn, tang thi gì gì đó cũng mềm mại như đậu hũ non mà thôi. Rất tốt, thật sự.› Lời nói của Thương Viêm cho thấy, cậu hoàn toàn không hâm mộ không đố kỵ, làm hệ thống trầm mặc hồi lâu, tiếp đó là một tiếng than nhẹ . ‹Vậy thì tốt rồi, là ta quá coi thường ngươi›.

"Tiểu Viêm, em có muốn cái gì không?" Tuy rằng nhận thức không lâu lắm, nhưng em trai xa lạ này đã mang đến cho y rất là nhiều ấm áp. Trước không thử qua, cho nên không có nhiều kỳ vọng, bất quá hiện tại đã ăn sâu vào trong lòng, vậy thì cứ từng bước từng bước mà hãm sâu đi. Y muốn giữ Tiểu Viêm lại, không để cho cậu rời xa y.

“Cái gì cũng có thể?” Thương Viêm hỏi lại, như là đang xác nhận phạm vi hứa hẹn của Diễm Quân Ly. Trong mắt Thương Viêm chợt lóe qua ánh sáng giảo hoạt, nếu BOSS đã mở lời trước, cậu sẽ tranh thủ thật tốt.

“Đương nhiên.” Đây là câu trả lời của Diễm Quân Ly, nghe thấy Thương Viêm nói, khóe miệng của y lại nhếch lên một đường cong dịu dàng, khuôn mặt mềm mại đến nhéo ra nước.

“Em muốn anh có thể đứng trên vị trí cao nhất.” Tiếng nói của Thương Viêm vừa dứt, đồng tử của Diễm Quân Ly nháy mắt co rụt lại, tươi cười phai nhạt không ít, nhìn về phía Thương Viêm mang theo rất nhiều thâm ý.

“Sau đó, em thân là em trai ruột của anh, muốn làm gì thì làm, hoành hành ngang ngược.” Nói đến đây, trong mắt Thương Viêm phát ra vô vàn phấn khởi, bộ dạng hếch ngực phách lối.

Lý tưởng hào hùng của Thương Viêm được đền đáp bằng tiếng cười khẽ từ Diễm Quân Ly. Đôi mắt tối đen kia, trong phút chốc thâm thúy trầm tĩnh, như là một con báo đen đang híp mắt nghỉ ngơi bỗng phút chốc bừng tỉnh, nguy hiểm và tràn ngập tự tin, lộ ra thần tình cướp đoạt.

“Anh sẽ làm được.” Dịu dàng trong lời nói của Diễm Quân Ly không thay đổi, nhưng ý cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất, ngọn lửa giấu trong đáy mắt đã chứng minh, dã tâm của Diễm Quân Ly bị kích phát.

“Đi thôi, Ca.” Thương Viêm không có bỏ qua ngọn lửa hừng hực trong lòng Diễm Quân Ly, cậu cười đến vẻ mặt nhăn nhít.

Diễm Quân Ly đem Đọa Thiên lẫn Sơ Hàn bỏ vào không gian hư vô, đi theo Thương Viêm ra khỏi phòng tối, nhìn bóng lưng Thương Viêm mà nhu hòa phát ra càng nhiều hơn, tuy nhiên bên trong đó, có một cái gì đó đang được che giấu, sâu đến nỗi bản thân y cũng chưa hề nhận ra.

“Đã đến lúc xử trí Dư Vũ.” Nhắc tới Dư Vũ, hai mắt Diễm Quân Ly tràn đầy vẻ lo lắng, độ cong của khóe miệng y lúc này chỉ còn tàn nhẫn và hung ác.

Trước đó, y vốn muốn ‘chiêu đãi’ hắn một chút, bất quá hiện tại y đổi ý, cái loại rác rưởi kia sống thêm phút nào thì càng lãng phí phút ấy..

Ánh mắt Diễm Quân Ly đau lòng mà đảo qua trên người Thương Viêm, nhăn lông mày báo hiệu tâm tình y lúc này chẳng hề tốt chút nào.

Tiểu Viêm bị Dư Vũ làm cái gì, y không biết cũng không thể hỏi. Y có thể nhận được tín nhiệm và ỷ lại từ Tiểu Viêm, nhưng Thương Viêm thống khổ cùng đau đớn lại không tìm y thương lượng thì y liền hiểu được, Tiểu Viêm không nghĩ muốn chuyện này bị người tham gia.Tiểu Viêm không muốn bất kỳ ai xen vào chuyện này.

“Em đi một mình được rồi.” Khí tức quanh thân Thương Viêm so với Diễm Quân Ly càng thêm không tốt, ân oán của Diễm Quân Mạc và Dư Vũ cứ để cậu thanh toán, và cũng chỉ có cậu có thể giải quyết.

“Tiểu Viêm, việc em mất tích, anh không có quên.” Nhớ tới lần trước, bởi vì y đồng ý cho nên mới tạo thành sự kiện xa cách kia, khí tức nguy hiểm của Diễm Quân Ly lập tức bao quanh Thương Viêm. Thái độ ôn hòa vẫn như trước nhưng len lỏi trong đó là hàm xúc uy hiếp không cho kháng cự, chỉ cần Thương Viêm muốn kiên trì giống lần trước, y sẽ ngay lập tức giải quyết dứt điểm Dư Vũ, khiến Thương Viêm hết hy vọng.

“…Vậy cùng đi.” Thái độ của Diễm Quân Ly rõ ràng như vậy, Thương Viêm sao có thể không rõ, thôi kệ, cũng đâu phải làm chuyện ghê tởm không thể để người nhìn thấy.

Người đang được nhắc đi nhắc lại một cách chẳng có ý tốt kia, dù mạt thế giáng lâm thì hắn cũng có sẵn vật tư cho nên không sợ đói bụng, rõ ràng bản thân cũng có dị năng, vì sao lại bị hạ gục, cảm xúc không cam chịu tràn ngập trong lòng.

Hắn phiền muộn mà muốn hất tung đồ ăn trên bàn xuống đất, nhưng vừa mới nhúc nhích lại khiến vết thương trên vai đau nhói, nhượng hắn nhớ lại khuất nhục mà mình vừa gặp khi nãy.

Nói Dư Vũ là một người ngạo khí thì chi bằng nói hắn là một tên quá mức tự cao, hơi có một chút không hài lòng thì đã cảm thấy chẳng vui vẻ.

Mà hiện tại, ở một mình trong phòng, hắn chưa hề ý thức được nguy hiểm đang càng ngày càng gần, vẫn còn đang phát bệnh công tử.

"Người chết đâu hết rồi!" Tay Dư Vũ không ngừng ấn chuông, biểu tình hấp tấp nóng nảy đã chứng minh hiện tại hắn đang rất khó chịu, nhấn chuông hai lần rồi, mà chẳng có ai đến đây cả. Thật chẳng biết đám người hầu làm cái quái gì nữa.

"Vốn đang tính toán cho mày sống lâu thêm một chút, nhưng cái bộ dạng kiêu ngạo này, lại khiến người ta chỉ muốn giết chết ngay lập tức." Người hầu thì Dư Vũ không thấy, chỉ thấy tên phế vật bị vứt bỏ kia.

"Đi ra ngoài!" Dư Vũ phát động dị năng, dường như muốn trút giận lên người Thương Viêm, đao gió ở trong phòng bay loạn. Thương Viêm lập tức ngưng thần, cẩn thận mà tránh né, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi những công kích dồn dập.

Ánh mắt Dư Vũ nhìn Thương Viêm đang trái tránh phải né kia tựa như nhìn một con bò, hỏa khí khi bị Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên lăng nhục, hắn phát tiết hết lên trên phế vật này.

Nhưng Dư Vũ thật không ngờ, miệng vết thương trên người Thương Viêm càng ngày càng nhiều, thế mà không hề có máu chảy ra, tình huống quái dị không thể nào giải thích nhượng hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi. Dư Vũ trừng lớn ánh mắt, bất quá hắn vẫn còn có chút trấn định, công kích càng thêm nhanh hơn, ý đồ khiến Thương Viêm bị thương nặng hơn.

Thương Viêm cảm giác thấy không khí chung quanh thay đổi, những lưỡi đao gió vốn định ngược ngược cậu một chút bỗng dưng cuồn cuộn mà bốc lên, cuối cùng Thương Viêm cư nhiên cúi đầu yên lặng đứng ở nơi đó, để cho công kích dồn dập kia ập hết lên trên người mình

Dư Vũ nhìn Thương Viêm đứng bất động, mỉm cười dữ tợn, nhưng thời điểm hắn chìm đắm trong thành công, thì khóe miệng Thương Viêm hé ra một nụ cười quỷ dị khiến đáy lòng Dư Vũ máy động không thôi. Hắn đã nhận thấy có cái gì đó không đúng, đao gió liền theo lệnh của hắn mà cắm phập vào da thịt Thương Viêm.

Chỉ thấy Thương Viêm hơi thoáng di động, nhượng vị trí trái tim không bị thương tổn đến, nhưng ở trên ngực phải bị đâm thành một lỗ lớn.

"Cười cái gì, mày cười cái gì!" Dư Vũ che giấu khiếp đảm trong lòng, hướng Thương Viêm đang bị thương kia rống to.

"Cười? Đương nhiên là do cao hứng, bởi vì … mày sắp chết, bị tao giết chết!" Thương Viêm lung lay sắp đổ, vẻ mặt chẳng còn tỏ ra đạm mạc như lúc ban đầu nữa, mà chỉ còn tươi cười, tươi cười một cách điên cuồng.

Hồi ức trước đó làm cậu bị ảnh hưởng rất lớn, bây giờ có thể tự tay giết chết Dư Vũ, cậu khó tránh khỏi có chút kích động, khoái ý khi được báo thù thật khiến cho người ta sung sướng đến điên cuồng. Loại tình cảm không thuộc về mình đang chiếm hữu khắp tâm trí của cậu.

Nhìn vào miệng vết thương kia, cuối cùng Dư Vũ cũng hiểu vì sao trên người Thương Viêm không có vết máu, đó là bởi vì…da thịt Thương Viêm căn bản không có máu để chảy ra. Hiện tại, miệng vết thương đang lấy một tốc độ mà người thường không thể nhìn thấy được…phục hồi lại như cũ.

"Hiểu chưa?" Thương Viêm cười nói. Miệng vết thương lòe lòe tỏa ra ánh sáng, mờ ảo vô cùng. Tuy nhiên, dưới ánh mắt của Dư Vũ thì nó chẳng hề có chút xinh đẹp nào cả, mà tựa như một cơn ác mộng dai dẳng.

"Buông tha cho tôi, tôi với cậu không hề có bất luận xung đột nào cả mà." Dư Vũ hiểu được, hắn không có bất luận ưu thế nào cả, cho nên bắt đầu năn nỉ Thương Viêm, thân thể bắt đầu hướng về phía trước.

Thương Viêm hai ba bước liền đi tới trước mặt Dư Vũ, Dư Vũ cũng không có ngăn cản, bởi vì hắn nhìn thấy trên người Thương Viêm không có vũ khí gây sát thương nào, hơn nữa hắn còn có dị năng. Ngón tay Dư Vũ hơi máy động, đang phòng bị đột kích.

Tuy nhiên, trên bàn tay không hề có bất luận đồ vật gì của Thương Viêm, bỗng chốc xuất hiện một họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Dư Vũ, có thể thấy đồng tử Dư Vũ nháy mắt trợn to. Chỉ một tiếng vang, Dư Vũ còn chưa phục hồi lại tinh thần đã ngã phịch ra giường, mà ở trên bả vai còn lại của hắn, đang chảy máu ra ồ ạt.

"Đối xứng" Dư Vũ bị Lưu Sở Thiên đả thương vai phải, thế nên Thương Viêm lại đả thương vai trái của hắn. Thương Viêm dùng chính hành động của mình để biểu đạt ý tứ trong lòng. Nhìn, Dư Vũ đã hiểu được, đây là phương pháp xử lí hắn nhanh nhất.

‹Giết hắn, ngay lập tức› Thanh âm nghiêm túc của Công lược xuất hiện tại trong đầu Thương Viêm, cái đề nghị này cùng với suy nghĩ của Thương Viêm không mưu mà hợp.

Kỳ thật vào lúc này, Công lược cũng không hiểu vì sao mình lại nói thế, nhưng anh biết, khi ý tưởng này đã nhảy vào trong đầu, thì nhất định phải thực hiện ngay.

"Mày… mày… mày…" Ba chữ mày liên tiếp, nhưng Dư Vũ bị đau đớn quá lớn nên cũng chẳng thể nào nói ra được cái gì hoàn chỉnh, Thương Viêm nhận thấy được gió ở chung quanh bỗng trở nên kỳ quái. Cậu cũng không dám nhiều lời cùng Dư Vũ nữa, chỉ nhìn bộ dáng tuyệt vọng của Dư Vũ là đủ.

Cậu chẳng để cho Dư Vũ nói thêm câu nào, mà bản thân cũng không quá nhiều lời, trong tiểu thuyết, rất là nhiều người ở tại tình huống này mà ngu dốt nói ra bí mật, từ đó dẫn phát đến một đống thất bại và bi kịch.

Một phát súng, kết thúc mạng của Dư Vũ. Hắn đang vẽ một vòng tròn vẫn chưa kịp hoàn thành thì đã tắt thở dưới động tác nhanh gọn của Thương Viêm, những ngọn gió quái dị chung quanh đã chẳng thể hình thành công kích hay phòng ngự gì nữa.

"Haiz~~" Thương Viêm thở phào một hơi, giải quyết xong Dư Vũ, đột nhiên cậu cảm thấy nhẹ nhỏm cả người, ý cười điên cuồng trên mặt cũng lùi lại thành thoải mái. Cậu hiểu được, những cảm xúc kia nó không thuộc về cậu, nhưng cậu lại chẳng cách nào bỏ qua.

Thương Viêm nhìn ra ngoài, BOSS đang đứng cách một cánh cửa chờ đợi cậu. Dưới lời cam đoan chắc chắn của cậu, khi nguy hiểm sẽ tiến vào không gian, cùng với chút tín nhiệm cuối cùng mà BOSS dành cho cậu, rốt cục có cơ hội ở riêng với Dư Vũ.

Có một số việc cậu không thể để cho người khác biết, cậu phải tự mình giải quyết, may mắn rằng, đúng như Công lược nói, BOSS đối với cậu đã là em trai cưng chiều.

Tuy nhiên lúc này, cậu không phát hiện ở trong tủ quần áo, có một bóng người.

42. Chương 42: Phát Hiện

Cuối cùng, cũng buông xuống được cái gai trong lòng, vì liên quan đến Diễm Quân Mạc nên trình độ cố chấp mà cậu đối Dư Vũ có thể so sánh ngang với BOSS. Thương Viêm nhìn về phía cửa, Diễm Quân Ly ở sau cánh cửa này chờ cậu, nghĩ đến điều ấy trên mặt cậu dần dần xuất hiện nụ cười vui vẻ.

"Ca…" Thương Viêm đang muốn gọi Diễm Quân Ly, tuy nhiên thanh âm của cậu mới phát ra được một nửa thì dừng lại. Bởi vì sau lưng … truyền đến cảm giác đau đớn, vẻ mặt Thương Viêm cứng ngắc, cầm lấy thanh đao đang cắm trên người cậu, chưa kịp suy nghĩ nhiều thì nó được rút mạnh ra, ừm… không được lưu loát cho lắm, Thương Viêm có thể từ đó mà đưa ra kết luận, người đâm cậu cũng chẳng phải quá quen thuộc với việc này.

Thương Viêm khó khăn xoay người về phía sau, đưa lưng về phía địch là việc vô cùng nguy hiểm. Sau đó cậu nhìn thấy một gương mặt xa lạ, một thiếu nữ vẻ mặt dữ tợn, trên tay cô ta thật sự là thanh đao - nguồn gốc khiến cậu đau đớn. Tiểu Khê mang theo vẻ mặt điên cuồng, cô chỉ biết mẹ của mình nói không sai, người này nhất định sẽ tới tìm Dư Vũ.

Mặc dù cô không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô có thể từ mẹ mình mà biết được người này rất hận Dư Vũ. Khi biết mình không có khả năng sống sót, cô liền tìm một cơ hội trốn vào tủ quần áo, cô đánh cược, hy vọng Thương Viêm sẽ tự tay giết chết Dư Vũ. Cô may mắn đoán trúng, Thương Viêm không chỉ một mình mà còn lộ ra dáng vẻ thả lỏng như vậy.

Cô thành công. Nhưng khi đối diện với Thương Viêm thì Tiểu Khê mới chú ý, chỗ da thịt lộ ra ở ngực Thương Viêm, quần áo nơi đó bởi vì bị Dư Vũ tấn công đã rách nát, nhưng bên trong không có một chút thương tích.

Trốn trong tủ quần áo, mặc dù Tiểu Khê không có nhìn thấy cảnh cậu và Dư Vũ đánh nhau, nhưng từ âm thanh cô biết Dư Vũ đánh trúng Thương Viêm, nhưng bây giờ cô xem thì trên người Thương Viêm căn bản không có vết máu.

Cô nhận thấy Thương Viêm khác thường, sắc mặt càng âm trầm hơn. Mặc dù rõ ràng cô đã đâm vào tim, nhưng người này lại không ngã xuống. Loại tình huống như thế khiến Tiểu Khê điên cuồng, muốn tiếp tục cầm đao đâm xuống nữa.

Tiểu Khê vốn chỉ có hận ý cùng vẻ mặt sảng khoái, giờ lại nhiều hơn một chút ngạc nhiên, nhưng cùng Dư Vũ khác biệt, cô đã sớm biết chẳng bao lâu nữa cô sẽ chết, cho nên dù không chắc chắn cô cũng không sợ sệt. Loại hành động liều lĩnh này khiến trong lòng Thương Viêm cả kinh. Nữ nhân kia là đã xảy ra chuyện gì? Nhưng cậu cũng sẽ không thua trên tay một người như vậy, không cần thương hại kẻ địch, cho dù đó là một người phụ nữ.

‹Thương Viêm! Ngươi chú ý một chút sẽ chết hả!?› Hệ thống ở trong đầu cậu hô to, thật là gấp chết Hệ thống mà, nguyên nhân vì mới đánh nhau với Dư Vũ đã tiêu hao không ít hạch tinh. Hiện tại dưới vết thương trí mạng như vậy hạch tinh nhất định không đủ để khiến cậu khôi phục hoàn toàn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đem trái tim cậu cùng một số bắp thịt nhỏ xung quanh hồi phục. Khi Tiểu Khê đâm đao vào cơ thể Thương Viêm trình tự chữa trị đã bắt đầu công tác của mình.

‹Nghe thấy những lời chẳng dinh dưỡng này của ngươi, thì ta biết chắc rằng ta vẫn chưa chết.› Trong lòng Thương Viêm cười khổ, kỳ thực khi Thương Viêm bị đả thương, bản thân cũng thật lo lắng, chỉ sợ hạch tinh không đủ. Nhưng khi hệ thống nói như vậy, cậu biết mình không có chuyện gì lớn, ít nhất sẽ không chết. Chỉ có điều, bị thương nữa sẽ không tốt. Cho nên lúc Tiểu Khê tiếp tục công kích, cậu chỉ có thể lui về phía sau nửa bước, nhưng lại xé tới vết thương, thực sự là đau nhức không thôi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thương Viêm đã phục hồi tinh thần, cũng không thu súng cầm trên tay vào không gian, tay hơi nâng lên, bắn một phát trên chân Tiểu Khê, cho dù Tiểu Khê hoạt động nhanh nữa cũng không thể nhanh bằng viên đạn.

Tiểu Khê bị đau, động tác trên tay cũng mềm nhũn, đao nhỏ trên tay trượt xuống, tiếng vang lanh lảnh trên mặt đất, nhưng địch ý trong mắt dành cho Thương Viêm không hề thay đổi.

Mà súng của Thương Viêm, lực dội lại khiến vết thương càng thêm đau đớn kịch liệt, nhưng hiện tại cậu cũng không thể chịu thêm một đao nữa, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Thương Viêm không do dự, lại bắn ra một phát, cậu cầm súng bắn vào người Tiểu Khê, Tiểu Khê ngã xuống đất trong thân thể chảy ra một loại chất lỏng đỏ tươi, đó là máu - thứ Thương Viêm không hề có.

Nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Tiểu Khê khi ngã xuống đất chết, cậu mới thoáng yên tâm, cậu từ chuyện này rõ ràng được rằng lúc nào cũng không thể buông lỏng, bởi vì cái loại vui sướng nhất thời kia có thể dẫn đến kết quả chính là một khắc sau người ngã xuống đất chính là mình.

‹Hệ thống, chữa khỏi bao nhiêu?› Thương Viêm nhịn đau, vào giờ khắc này cậu hiểu rõ tầm quan trọng của trình tự chữa trị và hạch tinh đối với cậu. Ở bên trong mạt thế này, vô luận là dị năng gì cũng đều có quá trình cải tạo lại cơ thể, loại cường đại trên thân thể này người thường hoàn toàn không thể so sánh. Sau này dị năng sẽ là địa vị, còn người thường sẽ rất ít ỏi. Thương Viêm lại không có dị năng, ở thế giới này cậu chính là một người có thể dễ dàng chết nhất, cho nên mới có trình tự chữa trị xuất hiện, chính là để cam đoan mạng sống của cậu.

‹Hạch tinh đã cạn, sẽ không thể khiến miệng vết thương của ngươi hồi phục lại hoàn toàn.› Có thể nghe ra âm thanh khó xử của Hệ thống. Hạch tinh a hạch tinh vì sao chúng mi lại ít như vậy? Vì sao trước đây cậu không cố gắng một chút? Thương Viêm rất rõ ràng, vết thương của mình không kéo dài, mặc dù cậu không cần lo lắng việc chảy máu, nhưng khi vết thương vỡ ra, cậu sẽ rất đau.

Thương Viêm có thể chắc chắn một điều rằng, cuộc sống sau này sẽ phải tăng cường rèn luyện! Nói như vậy, có phải trước kia, BOSS luôn luôn phải sống một cách đề phòng thế này?

Đúng rồi, BOSS! Thương Viêm hốt hoảng quay đầu nhìn về phía cửa phòng, ngay cả vì động tác mạnh mà đụng tới vết thương cũng không để ý tới.

Cửa phòng không có vết tích mở ra, Thương Viêm thoáng yên tâm, nhưng cũng không thể nói rằng BOSS không nhìn thấy bộ dạng cậu bị thương. Lúc đó sự chú ý của cậu đều đặt trên người nữ nhân này, đến tột cùng BOSS có nghe thấy thanh âm của cậu mà biết cậu bị thương không. Hiện tại cậu chỉ có thể cầu khẩn BOSS không nghe thấy thanh âm của cậu.

Lấy từ trong không gian ra một cái áo khoác, nhịn đau mà mặc lên người, đem thương tích trên người che khuất.

"Keng két~" Tiếng mở nhẹ khiến Diễm Quân Ly đang đứng ở ngoài đưa mắt nhìn vào bên trong, không đồng ý mà nhăn lại lông mày. Vẻ mặt Thương Viêm tái nhợt in vào đáy mắt, khiến Diễm Quân Ly cảm thấy rất đau lòng.

"Ca, đi thôi." Thương Viêm đi song song cùng Diễm Quân Ly, cậu dùng khóe mắt quan sát biểu cảm của Diễm Quân Ly. Thương Viêm không phát hiện Diễm Quân Ly có gì không đúng, liền đưa ra kết luận, BOSS không phát hiện ra, lần này thực sự yên tâm. Phòng ở của nhà giàu, hiệu quả cách âm quả thật là hạng nhất. Nhưng Thương Viêm lại quên mất rằng, nếu Diễm Quân Ly muốn giấu cậu cũng không có gì khó.

Trước mặt Thương Viêm, Diễm Quân Ly biểu lộ tư thái thả lỏng tự nhiên, mới khiến Thương Viêm hiểu sai suy nghĩ của Diễm Quân Ly. Nói đúng ra là, Diễm Quân Ly sao lại không biết che giấu chứ, ngược lại nếu Diễm Quân Ly muốn che giấu, thì mấy ai có thể nhìn ra được?

Khi Thương Viêm dùng dư quang quan sát Diễm Quân Ly, ánh mắt Diễm Quân Ly cũng đang quan sát Thương Viêm, mà ngay cả chuyện mờ ám Thương Viêm làm cũng bị Diễm Quân Ly nhìn thấy. Thương Viêm hơi tụt về phía sau, Diễm Quân Ly tự nhiên chìa tay đặt ở sau lưng Thương Viêm, tựa như huynh đệ bình thường vỗ vỗ lưng Thương Viêm. Tuy nhiên động tác này cũng khiến Thương Viêm hoảng sợ, ý thức được gì đó Thương Viêm lập tức thả lỏng không ngăn cản bàn tay của Diễm Quân Ly.

Phải tự nhiên chút, tự nhiên chút! Nếu như bị BOSS phát hiện phía sau có thương tích nhất định sẽ đòi xem, nhìn thì sẽ biết được bí mật của mình, đến lúc đó ngoại trừ nói ra chân tướng thì không còn cách nào khác.

Khi BOSS biết rõ những chuyện kia thì sẽ như thế nào? Biết cậu chỉ có vai trò quyết định thất bại của nhân vật phản diện, mà y, Diễm Quân Ly biết em trai chỉ là một độc giả bên ngoài, còn có hệ thống gì đó tồn tại. Nếu như sau khi nói rõ tất cả sự tình, mạt thế dị năng này nọ mà chiếm được thừa nhận của BOSS thì cũng không sao, cùng lắm bị nói là người có dị năng tiên đoán.

Nhưng lúc này không giống, nó sẽ khiến quan hệ của hai người rạn nứt không thể nào khắc phục được nữa. Cậu không hi vọng loại sự tình này xảy ra, không liên quan đến lợi ích, chỉ là không muốn tình cảm anh em xấu đi.

Không ngừng tự thôi miên mình, Thương Viêm hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt của cậu lúc này đủ khiến người ta nhìn ra mọi thứ. Ngay cả Thương Viêm cũng không phát hiện ra, trên mặt của cậu vương đầy vẻ che giấu cầu xin cùng sợ sệt, cũng không phải loại sợ sệt bị người ta phát hiện, mà là một loại sợ hãi bi thương.

Thương Viêm thế này, Diễm Quân Ly còn có thể không rõ cái gì sao? Tim thoáng cái đau nhói, cậu đang che giấu cái gì? Cậu đang nhẫn nại cái gì? Cậu đang gánh chịu cái gì?

"Loại trình độ tệ hại của Dư Vũ mà khiến cho em như vậy, sau này phải tăng cường rèn luyện." Tâm tình lo lắng cùng bất mãn đối với Thương Viêm xuất hiện rất rõ ràng trên mặt Diễm Quân Ly, chỉ là ở chỗ sâu thẳm trong đáy mắt có chút ưu tư, Thương Viêm không thể nhìn thấy.

"Tăng cường rèn luyện?" Thương Viêm không nghe ra được thanh âm của mình run rẩy. "Trước đã định rèn luyện cho em, nhưng thời gian không cho phép, giờ thì có thể rồi." Sau khi chấm dứt lời này, hai người lại yên lặng, ai cũng đều có tâm tư riêng. Một người là đem toàn bộ suy nghĩ đặt ở trên vết thương, một người còn lại là đem tâm tư đặt ở cảnh lúc nãy nhìn thấy.

Trong nháy mắt khi Diễm Quân Ly mở cửa, có thể rõ ràng kinh ngạc của y, hình bóng ấy làm cho tim của y xao động. Trải qua cải tạo, dị năng của cơ thể khiến khả năng nghe của y cao hơn gấp bội, nếu không cũng không thể nghe thấy tiếng gào nhỏ như vậy.

Đầu tiên y nhìn thấy chính là Thương Viêm, sau đó Thương Viêm giằng co với một cô gái, khi y muốn ra tay mới chú ý tới, dưới lớp quần áo là những dấu vết tựa như thủy tinh nát vụn, y lập tức hiểu rõ đó là vết thương. Vết thương không hề bị nhuộm đỏ, thuyết minh rõ sự khác biệt với người bình thường, điểm sáng nhàn nhạt tích tụ ở miệng vết thương, như những chú đom đóm xinh đẹp, tuy nhiên trong mắt Diễm Quân Ly lại đặc biệt ngứa mắt.

Những điểm sáng này vây quanh vết thương rỉ sét, sau đấy y trông thấy, nó bắt đầu chậm rãi chữa trị, có trời mới biết y dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế được bản thân không vọt vào. Y đau lòng cho những vết thương của Thương Viêm, nhưng trong nháy mắt y cũng hiểu, nếu hiện tại y đi vào chỉ có thể tăng thêm xấu hổ cùng không thoải mái.

Mặc dù y biết người này có rất nhiều thứ gạt y, nhưng y vẫn đem cửa gỗ đóng cẩn thận lại, khi đó y lựa chọn vờ như không thấy. Y phát hiện, áp dụng quy tắc của bản thân lên trên người này là điều không thể thực hiện được, y không tự chủ được mình, chỉ biết cưng chiều cậu mà thôi.

Y lại có thể sinh ra suy nghĩ "Nếu Tiểu Viêm không muốn nói y sẽ không hỏi", cho rằng duy trì tình trạng hiện nay là tốt rồi. Ở trên lối đi, Diễm Quân Ly rớt lại phía sau, ánh mắt vẫn thủy chung đặt trên người Thương Viêm. Suy nghĩ thông suốt không thể dùng trên người cậu, hắn sẽ tuân thủ ước định này. Nhìn bộ dạng Thương Viêm cố nén đau đớn, trong lòng y bắt đầu tích tụ chua xót nồng đậm, vì sao y không thể bảo vệ tốt người này? Nghĩ như vậy vẻ mặt Diễm Quân Ly dần dần càng thêm âm trầm…

43. Chương 43: Phiên Ngoại 1. Hệ Thống

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Xét thấy các vị đều không thích Hệ thống, nhưng phân đoạn ngược con bé Hệ thống thì đến gần cuối mới có. Cho nên ta viết ngoại truyện này tặng các vị.

Sau khi BOSS biết đến sự tồn tại của Hệ thống … Một trong những chiêu thức của dị năng nhà BOSS chính là mệnh lệnh tuyệt đối, tin tưởng các vị thân ái chỉ nghe tên thôi cũng biết đến hiệu quả của nó rồi nhỉ?.

Trách không được Tiểu Viêm lại hay ngẩn người, ngay cả y cũng không có cách nào kêu cậu hồi phục lại tinh thần được, nguyên lai lực chú ý của cậu đều là tập trung trên một thứ gọi là Hệ thống. Diễm Quân Ly dùng ánh mắt soi xét nhìn chằm chằm vào trên người Thương Viêm (Hệ thống xuất phát từ bản năng mà gào thét). Cho nên nói, đây là Diễm Quân Ly ghen tị trắng trợn.

‹Thương Viêm› Hệ thống cầu cứu với Thương Viêm, hiện tại nếu nhìn không ra Diễm Quân Ly đang bất mãn thì nó chẳng khác gì đứa không não, tuy rằng nó là Hệ thống hư vô, nhưng điện hạ Diễm Quân Ly muốn trừng phạt nó cũng không phải không có biện pháp.

Nhưng, Thương Viêm bị hệ thống áp bức quá đáng, sẽ giúp hệ thống sao? Đáp án thực rõ rành rành là "NO!", Thương Viêm hoàn toàn không để ý đến thanh âm đang nửa cưỡng bức nửa dụ dỗ trong đầu, vẻ mặt cậu ủy khuất mà ca thán cùng Diễm Quân Ly, tuy rằng bộ dạng đáng thương này là diễn cho Boss xem, nhưng những lời cậu nói ra hoàn toàn là sự thật, nhiều lắm thì cũng chỉ khuếch đại xíu xiu, thật sự chỉ có một xíu xiu thui ah~.

Diễm Quân Ly càng nghe Thương Viêm nói, thì đau lòng dành cho Thương Viêm càng sâu thêm, đương nhiên như thế thì tương phản, đối với hệ thống càng bất mãn nhiều hơn, tuy rằng nó đã cố đem bản thân nhồi nhét vào một góc tường hẻo lánh, nhưng mà có làm thế nào cũng không thể né được uy áp lan tỏa từ BOSS.

"Tiểu Viêm, anh muốn làm chút thí nghiệm." Thương Viêm vừa thao thao bất tuyệt xong, Diễm Quân Ly liền nghiêm túc mà câu thông cùng Thương Viêm, trưng cầu ý kiến của cậu.

"Làm gì?" Kỳ thật Thương Viêm cũng chỉ là muốn càu nhàu một chút, hiện tại thì ngược lại rất tò mò, BOSS cư nhiên trưng cầu ý kiến của cậu, là cùng Hệ thống có liên quan? Mà hệ thống nghe được Diễm Quân Ly nói thì toàn thân run lên (Cơ mà nó có thân thể sao? ( ), không phải là nó tự tưởng tượng đó chứ!?)

"Anh muốn ra lệnh cho Hệ thống." Nói thật Diễm Quân Ly rất muốn thử xem, mệnh lệnh tuyệt đối của y là chỉ áp dụng đối với con người, hay là đối với những thứ không phải con người cũng có hiệu lực. Đương nhiên, trả thù là chiếm số đông trong đó, dám khi dễ Tiểu Viêm, ai mà dám đoạt đi sự chú ý của Tiểu Viêm từ tay y thì y sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Được" Không có quá nhiều do dự, Thương Viêm liền đáp ứng, cậu cũng rất muốn biết. Nhìn Thương Viêm không hề có chút phòng bị nào, ánh mắt Diễm Quân Ly bỗng dưng mềm mại đến không thể nói thành lời.

"Chỉ cần không phải chuyện quan trọng thì không cho mở miệng." Diễm Quân Ly hạ mệnh lệnh đầu tiên dành cho Hệ thống, lực chú ý của Tiểu Viêm chỉ tập trung trên người của y là đủ rồi. Tiếp, y lại nhớ tới oán giận mà Tiểu Viêm dành cho nó, lại bỏ thêm một cái, "Nghe theo hết thảy mệnh lệnh của Tiểu Viêm, tuyệt đối." Diễm Quân Ly có chút lo lắng mà bỏ thêm hai chữ ở phía sau.

‹Hệ thống, nói ngươi là đại ngu ngốc› Diễm Quân Ly vừa mới hạ lệnh xong, ánh mắt Thương Viêm liền sáng ngời, trong lòng lập tức rục rịch.

‹Ta là đại ngu ngốc…› Hệ thống chẳng kịp chờ Thương Viêm nói xong xuôi, liền tự nhiên mà phóng ra những lời này.

‹Hệ thống~› Thương Viêm gọi một tiếng ngọt ơi là ngọt, thanh âm thân thiết vô cùng, tuy nhiên lại khiến Hệ thống nổi hết cả da gà.

‹Học chó sủa› Thương Viêm sớm đã muốn làm như vậy, nhìn xem, trước kia ngươi áp bức ta, bất quá về sau … chúng ta còn nhiều cơ hội chậm rãi chậm rãi mà chơi chơi đùa đùa, cười gian.

"… Gâu gâu~" Âm cuối còn tru lên kéo dài khiến hệ thống thật chẳng biết nên đem mặt mũi giấu vào đâu, thật là mất mặt. Nhưng sau này hệ thống mới phát hiện, mất mặt gì đó … thật là riết rồi cũng quen.

Thương Viêm biết hiệu quả của mệnh lệnh BOSS, nhìn Diễm Quân Ly càng thêm tươi cười sáng lạn, thấy Thương Viêm cao hứng, Diễm Quân Ly cũng cảm thấy vui vẻ, ấm áp …

44. Chương 44: Che Giấu

"Như vậy Ca, em rời khỏi." Thương Viêm cố gắng đè nén sốt ruột mà nói, nhưng thông qua thanh âm vẫn để cho vị BOSS cẩn thận kia phát hiện ra.

Lần này thật khó tin, Diễm Quân Ly cư nhiên đồng ý, cho phép Thương Viêm ngốc một mình, như vậy có đủ thời gian để Thương Viêm thu thập hạch tinh.

Thương Viêm không phải là không muốn lấy hạch tinh trong không gian hư vô, thế nhưng, bất cứ đồ vật nào cho vào hay biến mất khỏi đó thì BOSS đều biết hết. Cậu không có dị năng, cũng không thể nói cần hạch tinh để thăng cấp, nếu chỉ khoảng mười viên thì không nói làm gì, tuy nhiên nhìn vết thương thì cậu biết … không dưới một trăm viên thì chẳng thể nào khỏi được.

Diễm Quân Ly nhìn bóng dáng Thương Viêm rời đi mà không biết đang suy nghĩ gì, khuôn mặt chẳng hé lộ ra chút cảm xúc nào khiến nó trở nên thật vô tình.

"Viêm tiểu đệ" Tiếng nói hưng phấn của Lưu Sở Thiên truyền vào tai Thương Viêm, bất quá cậu cũng chẳng hề quay đầu lại nhìn gã một cái, thẳng bước hướng ra cửa.

Loại thái độ này làm Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đang đứng bên cạnh, đều cảm thấy thập phần kỳ quái, tuy nhiên bọn họ cũng chẳng tức giận với hành vi vô lễ này của cậu, có thể là vì Thương Viêm cho nên bọn họ mới có thể phát hiện ra dị năng của mình, từ đó đối với cậu đặc biệt khoan dung.

Thời điểm ở nhà ăn, Thương Viêm đề nghị Lưu Sở Thiên lưu ý máu của bản thân gã, trước kia Lưu Sở Thiên căn bản chẳng thèm quan tâm tới phương diện này, nhưng sau khi được Thương Viêm nhắc nhở thì gã phát hiện ra có gì đó không đúng.

Sẵn tiện có một đám người "hỗ trợ", gã có thể rãnh rỗi mà nghiên cứu, cuối cùng dưới sự mẫn cảm của bản thân và quan sát của Lâm Lăng thì đã nhận ra chỗ bất đồng.

Nếu nói máu của gã đặc biệt, thế thì cứ rạch một miệng vết thương thử xem sao, thế nhưng không thể nào tưởng tượng được, nó lại chịu sự điều khiển của gã mà hành động. Tựa như là nước, có thể biến hóa thành đủ thứ hình dáng, có thể thành các loại vũ khí này nọ, tuy nhiên nó khác với dị năng hệ nước. Một khi máu chảy ra ngoài thân thể thì chẳng có cách nào khiến cho nó rúc trở về, việc này sẽ làm Lưu Sở Thiên mất máu đến chóng cả mặt mày.

Bất quá nó với dị năng hệ nước khác nhau là ở chỗ này, thời điểm máu của gã xẹt qua thân thể người khác, nó sẽ chui rúc vào trong da thịt kia mà phá hủy toàn bộ, tuy nhiên cấp bậc hiện tại của gã quá thấp, chỉ có thể làm ra một chút tổn thương nho nhỏ.

"Lăng, Viêm tiểu đệ làm sao vậy?" Lưu Sở Thiên cũng không phải ngốc đến nỗi chẳng biết nhìn sắc mặt, vẻ mặt vừa rồi của Thương Viêm rõ ràng khắc lên bốn chữ "đừng tới tìm tôi", quái dị thế nào ấy.

"Chúng ta đi tìm Ly thiếu gia." Lâm Lăng không trả lời Lưu Sở Thiên, anh cũng muốn biết Thương Viêm rốt cuộc làm sao vậy, bộ dạng kia ai mà chẳng nhìn ra cậu ấy có chuyện.

"Hôm nay nghỉ ngơi một ngày." Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới, Thương Viêm mới đi ra ngoài chẳng bao lâu, Diễm Quân Ly liền xuất hiện trước mặt Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng. Diễm Quân Ly bước nhanh ra ngoài cửa, chỉ quăng lại một câu chẳng rõ đầu cua tai nheo gì cho hai người.

"Ly thiếu gia hình như hơi bị đệ khống." Bộ dạng Diễm Quân Ly rõ ràng là muốn đuổi theo Thương Viêm, Lưu Sở Thiên đã chậm rãi tiếp thu sự thật này

"Đi thôi, chúng ta vẫn còn nhiều chuyện cần phải làm xong." Thanh âm của Lâm Lăng có chút bất đắc dĩ, chân bước nhanh tay kéo theo cái tên người đầy máu, bọn họ cần nhanh chóng tẩy rửa. Thân thể toàn là máu tanh dính dớp, mặc dù là ai cũng chẳng thể nào chịu đựng nổi, về phần chuyện của Ly thiếu gia và Viêm tiểu đệ thì … chẳng phải là việc mà cấp dưới bọn họ có thể xen vào.

Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên vừa rời khỏi nơi đó, thì nhóm người hầu vốn không dám ra khỏi phòng thi nhau ùa chạy ra, nhưng chẳng thể ngờ tới, hành lang trước mặt bọn họ toàn là máu bê bết. Còn có, một bóng dáng quen thuộc đập vào trong mắt.

…

Thương Viêm chém giết tang thi đỏ cả mắt, đau nhức trên người đang thôi thúc cậu, phải chém chém chém không ngừng. Cậu không dám đình tay, cậu sợ nếu cậu ngừng thì sẽ chẳng còn dũng khí để nhịn đau đớn mà giết tang thi.

Sơ Hàn cậu cầm trên tay đang phát huy hết năng lực, đao nhỏ nhẹ nhàng vậy mà tốt, sắc bén hơn nhiều so với các vũ khí tầm thường. Tất cả lực chú ý của Thương Viêm đều dồn hết vào việc đem Sơ Hàn chặt đầu tang thi, trở tay là một đao vung ra, trực tiếp bửa nửa đầu bọn nó ra, lực đạo cùng vị trí vô cùng chính xác, cứ như vậy hạch tinh dần dần thu thập tốt.

Thương Viêm đầu đầy mồ hôi, cho dù kiệt sức cũng không dám ngừng tay, nghe trình tự chữa trị đang không ngừng tít tít ra âm thanh, cùng với đau đớn trên vết thương đang từ từ giảm bớt, càng khiến cậu vung Sơ Hàn mạnh mẽ và điên cuồng hơn.

Mãi cho đến lúc cậu cảm thấy bản thân đã tới cực hạn, thì mới trèo lên một chỗ cao nghỉ ngơi, tiếp đó lại nhấc lên dũng khí vung đao chém giết.

Cứ chìm đắm trong thế giới của bản thân, nên Thương Viêm không chú ý tới nhất cử nhất động đều bị một đôi mắt đen thâm thúy theo dõi và quan sát, chủ nhân của ánh mắt kia như đang cực lực nhẫn nại cái gì đó.

Diễm Quân Ly yên lặng nhìn Thương Viêm đang điên cuồng giết tang thi, sau đó nhìn thấy cậu đào hạch tinh bỏ vào không gian, bất quá không phải không gian hư vô, mà là không gian của Thương Viêm.

Diễm Quân Ly hiểu được, Thương Viêm cần hạch tinh. Không đoán thì y cũng biết có liên quan đến những việc vừa rồi mà y nhìn thấy, tuy rằng vết thương của Thương Viêm đã từ từ tốt hơn, nhưng không hiểu sao y cảm nhận được, cậu vẫn chưa hoàn toàn chữa xong.

Nhìn Tiểu Viêm như vậy y rất muốn bước tới hỗ trợ, y rất muốn lấy hạch tinh trong không gian hư vô đưa cho cậu. Nhưng, y không thể, bởi vì vẻ mặt của Thương Viêm trong lúc vô tình lộ ra khiến y dừng bước lại.

Cậu ấy, có thể chịu đựng được.

Diễm Quân Ly khống chế tang thi, vừa khiến chúng nó không tới quá gần Thương Viêm, vừa để chúng nó không đi quá xa, y làm cho tang thi duy trì một khoảng cách nhất định với Thương Viêm, cũng nhân tiện điều khiển chúng nó lao vào đao của cậu, để Thương Viêm thoải mái hơn một chút.

Có hạch tinh thì trình tự chữa khỏi cũng nhanh tay điều trị miệng vết thương của cậu, trên mặt đã bắt đầu hồng hào hơn, mãi đến lúc cậu xác định bản thân đã hoàn toàn không có cảm giác đau, cũng như không hề nghe thấy âm thanh gợi ý gì từ hệ thống nữa, … thì hành vi của cậu dường như đã phát điên lên.

Thương Viêm tê liệt mà nằm bệch ra đất, mà sau khi cậu dừng động tác thì tang thi bỗng dưng chẳng thấy bóng dáng đâu, tuy nhiên Thương Viêm đã quá mệt mỏi, cho nên không phát hiện ra chuyện có gì quái dị, cậu lúc này chỉ có thể thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Cả người cậu toàn là máu đen, nhưng hiện tại ai lại quan tâm đến điều đó.

Thương Viêm chống tay đứng lên, bởi vì hành động này mà tay cậu bị xước một đường máu, cả con đường toàn là xác tang thi, nhưng cũng chẳng làm Thương Viêm cảm thấy sợ hãi, cậu hờ hững nhìn xung quanh. Tuy rằng nhìn sơ qua thì không thấy có gì khác thường, nhưng ánh mắt trống rỗng kia nhượng Diễm Quân Ly đang nấp ở một chỗ bí mật gần đó cảm thấy có chút gì không đúng.

Đột nhiên Thương Viêm cảm thấy thực bi thương, cậu bất ngờ rơi vào thế giới này, lo lắng và chờ mong thì có đó, nhưng nhìn rõ hiện thực xã hội nhượng cậu cảm thấy nhớ nhung cái thế giới hòa bình êm ấm của mình, hoài niệm cuộc sống chán ngắt nhưng lại bình thường cùng đám bạn bè hay mắng hay cười vì cậu.

Cậu thay đổi, từ một con người chỉ dám giết gà mà giờ lại có thể thản nhiên chém giết tang thi, có thể nhìn người khác chết đi mà không chút nào thương cảm.

Chất lỏng trong suốt từ trong hốc mắt Thương Viêm rơi ra, hòa vào những đốm máu trên mặt, tạo thành những đóa hoa xinh đẹp.

Hệ thống và Công lược đều không nói ra lời nào, cũng chẳng nhắc nhở Thương Viêm phải nhanh chóng trở về. Chúng nó chỉ lẳng lặng chờ đợi, chờ Thương Viêm không tiếng động mà phát tiết uất ức trong lòng.

Thương Viêm hút một hơi thở sâu, ngăn không cho nước mắt chảy ra, chớp mắt, Thương Viêm lại trở về thiếu niên lãnh tĩnh lúc xưa, trừ bỏ hốc mắt hơi hơi đỏ ra thì chẳng còn điểm gì khác biệt.

Không thể tưởng được cậu cư nhiên bi thương trước sự đời, thật không giống cậu chút nào. Quả nhiên con người một khi đau lòng thì sẽ trở nên yếu ớt.

Hoàn toàn khôi phục tâm tình, Thương Viêm xử lý đống chướng ngại trên đường, tung tăng trở về Diễm trạch, Diễm Quân Ly ở phía sau vừa không nhanh không chậm theo đi về, vừa bảo hộ Thương Viêm. Bước chân nhìn thì thấy nhẹ nhàng, nhưng chỉ có y biết nó nặng nề bao nhiêu, đó là do lòng bị ảnh hưởng.

Tiểu Viêm vì sao bi thương thì y không rõ, chỉ là y nhìn vào đôi mắt vô thần kia và cảm nhận được. Trái tim cứ như bị ai đó bóp chặt, co rút đau đớn đến dường như muốn hỏng mất, y chỉ biết bản thân đang hít thở không thông, lòng bàn tay đang run nhè nhẹ đã từ từ thấm đẫm vết máu.

Hiện tại y chỉ có một suy nghĩ là phải mạnh hơn, mạnh đến nỗi có thể bảo hộ tốt Tiểu Viêm, mạnh đến nỗi Tiểu Viêm sẽ không còn băn khoăn cái gì, hoàn toàn tín nhiệm y.

Ở trong mắt Diễm Quân Ly, Thương Viêm giấu giếm mọi việc là bởi vì có một thứ còn mạnh hơn cả y đang chế trụ không cho cậu ấy nói ra.

…

Thương Viêm trở lại gian phòng của mình, mở ra phòng tắm, đem áo quần dính đầy máu toàn bộ cởi ra, để cho dòng nước ấm áp xối lên trên người mình, mùi máu tươi tan biến nhượng tâm tình Thương Viêm bắt đầu tươi tỉnh trở lại.

Hôm nay cậu không gặp bất kỳ ai, cũng không có bất kỳ ai tìm đến cậu. Đến đêm thì cậu tiến vào không gian hư vô, tuy rằng thân thủ của cậu so với đám người hầu kia thì tuyệt đối hơn xa, nhưng chuyện cô hầu gái hôm nay làm cho cậu hiểu bản thân còn quá sơ suất.

Cậu không thể khinh thường bất cứ kẻ địch nào, cũng không thể đánh giá quá cao thực lực của mình, cho nên cậu đi vào hông gian hư vô, dù sao tốc độ chảy của nơi này và hiện thực là cùng loại. Mặc dù ở trong đây, nếu không có chủ nhân ra lệnh nó vẫn sẽ mãi mãi là ban ngày, nhưng chỉ chút ánh sáng thì cậu chỉ cần che miếng vải là xong.

Thương Viêm vừa bước vào không gian, Diễm Quân Ly liền biết, y dùng thân phận chủ nhân đem hình ảnh trong không gian truyền vào trong đầu, đập vào mắt chính là em trai vẫn tươi tỉnh, bởi vì nơi đây là mùa xuân, cho nên Thương Viêm cũng không mặc quần áo quá dày, thân hình nho nhỏ trên mảnh đất vườn nhượng trái tim Diễm Quân Ly máy động.

Nhưng y không vào, bởi vì y biết Thương Viêm muốn được yên tĩnh một mình, chuyện hôm nay tuy y không quá để ý, tuy nhiên Tiểu Viêm thì lại không có khả năng lập tức quên ngay, vậy cứ để cho cậu ở trong không gian suy ngẫm một hồi.

Nhìn bóng dáng trái gấp phải gáp của em trai, độ cong nơi khóe miệng Diễm Quân Ly chậm rãi nhếch lên, làm mềm hóa góc cạnh của khuôn mặt, ngọn đèn màu da cam kéo lê bóng người thật dài trên đất, cao ngất lại kiên nghị, tuy nhiên tản mát trong đó là nhu tình khôn xiết.

Thương Viêm đang hí ha hí hửng làm ruộng, lúc nãy cậu phát hiện ra một điều, trên mảnh đất phì nhiêu kia cư nhiên lại chẳng có thảm thực vật nào cả, BOSS không có dựa theo tờ giấy mà cậu lưu lại trồng trọt hay sao, lãng phí a lãng phí.

Bất quá, trồng trọt!? Thương Viêm đột nhiên nghĩ tới gì đó. Đúng rồi, BOSS sẽ không trồng trọt, không đúng, là BOSS thì sao có thể làm cái công việc trồng trọt chỉ dành cho nông dân này chứ. Cho nên…vẫn là cậu làm vậy OTZ

Nghĩ thông suốt, Thương Viêm chỉ có thể nhận mệnh mà cầm lấy chiếc cuốc, bắt đầu xới đất. Mặc dù có máy phát điện, có xe máy cày, nhưng cậu làm sao có thể biết cách sử dụng cơ chứ? Tuy rằng cũng có thể gọi BOSS dùng ý niệm trồng trọt, nhưng cậu làm sao dám đi làm phiền BOSS cơ chứ?

Vì thế người nào đó đang đổ mồ hôi hột mà cày cày cuốc cuốc, còn người kia kia ngoài không gian thì yên lặng theo dõi động tác của cậu em trai cưng nhà mình đang làm nông dân.

45. Chương 45: Hảo Cảm Đã Đầy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quét bụi, có ai nhớ ta không? Không ai nhớ à, thế ta lặn típ

Trong không gian hư vô, có không ít đất vườn, trải qua chỉnh lý của Diễm Quân Ly, những nơi bị vật tư chiếm chỗ đã được hiện ra. Vốn đất ở trong không gian đã được duy trì ở trạng thái tốt nhất, cho nên gieo trồng cũng tiết kiệm kha khá thời gian.

Đất vườn chia làm hai loại, một bên là ruộng nước, một bên là đất đen phì nhiêu màu mỡ. Xem ra cũng tiện cho Thương Viêm gieo trồng hai loại thức ăn chính: lúa nước và tiểu mạch, tuy rõ ràng là Thương Viêm có trữ xuống không ít thực vật này nọ, nhưng ở trong thời đại mạt thế như vầy, người ta không hề nghĩ tới việc trồng trọt để có cái ăn, mà bọn họ chỉ biết đi cướp đi đoạt.

Cho nên từ khi bắt đầu mạt thế, thực vật càng ngày càng thiếu thốn dần, vì thế bước đầu tiên cậu phải mau chóng trồng ra những loại cây có thể ăn no bụng trước đã.

Chu kỳ sinh trưởng của lúa nước mau nhất thì cũng 3 tháng, còn tiểu mạch thì cần phải có hơn 200 ngày, nhưng may mắn ở chỗ là không gian hư vô rất nghịch thiên, ở trong này, chu kỳ sinh trưởng của thảm thực vật sẽ được rút ngắn xuống gấp đôi, hơn nữa không gian còn có công năng tự điều tiết, chỉ cần cày đất, gieo hạt xuống, thì bọn nó sẽ tự động phát triển.

Tuy Thương Viêm chưa làm ruộng bao giờ, thế nhưng trong sách vở nhà trường cũng có giáo dục qua hai ba điều, bất quá cũng có phần lạ lẫm, cho nên động tác cũng có phần vụng về, không ngờ những hành động này lại không qua khỏi mắt của người ngoài kia.

Chỉ có một mình Thương Viêm, lại còn thêm bản thân cậu chẳng rành việc đồng áng, cho nên dù cậu có cố gắng cách mấy, thì lúc cậu cảm thấy kiệt sức rã rời tay chân, mới phát hiện ngay cả nửa mẫu ruộng cậu cũng làm chưa xong.

Thương Viêm lắc lắc vòng eo đau nhức của mình, cảm giác cứ y như bị voi đè, trách không được người người đều nói phải quý trọng lương thực, về sau cậu mà thấy ai lãng phí lương thực, thì cậu liền bất chấp tất cả —— tụng cho một bài kinh khẩn cô nhi.

Cậu nhìn nhìn ngó ngó xung quanh, đánh giá xem mình cần phải tốn bao nhiêu thời gian thì mới xong việc, nháy mắt mấy cái, quyết đoán xoay người, đi ngủ cái đã.

Cho dù BOSS không hiểu, cậu cũng sẽ tìm mọi cách nhồi nhét tất cả tri thức vào trong đầu BOSS, cái công việc nặng nhọc như thế này thì nên giao quyền chủ đạo cho BOSS là tốt nhất. Nhìn sang mấy chục mẫu đất còn lại, Thương Viêm chắc chắn một điều rằng mình sẽ không thể nào hoàn thành được, hành động trước đó của cậu quả là chẳng biết động não.

Thương Viêm đi đến bên cạnh con suối, độ cao hơn 2m của thác nước khiến cho cậu có cảm giác mát mẻ, thanh âm róc rách róc rách như đang rửa sạch những u ám trong cõi lòng.

Thương Viêm dựng lều bên cạnh con suối, độ ấm trong không gian cũng không tính là thấp, ít nhất cũng là 17 độ, cho dù ngủ ngoài trơi cũng chẳng sao cả. Tuy rằng không gian có Phủ Hư Vô, nhưng hiện tại Thương Viêm chỉ thích thanh tịnh của tự nhiên, như vậy có thể làm lắng đọng những việc không vui.

Thấy em trai đã từ từ ngủ say, Diễm Quân Ly lặng lẽ tiến vào không gian, chiếc lều không có cửa nhượng Diễm Quân Ly dễ dàng nhìn rõ bộ dạng ngủ say của Thương Viêm.

Khi nhắm mắt lại, Thương Viêm có vẻ rất là nhu thuận và điềm tĩnh, tuy rằng y cũng thích Tiểu Viêm sinh động, nhưng bộ dạng trẻ con này của cậu lại khiến y cảm thấy ấm áp hơn.

Hôm nay phát sinh rất nhiều chuyện, Tiểu Viêm nhà y có rất là nhiều bí mật không thể nói ra, y biết chứ, kỳ thực Tiểu Viêm giữ lấy những bí mật kia sẽ càng khiến cậu vất vả hơn, y có thể hiểu được Tiểu Viêm không phải không muốn nói cho y, chỉ là cậu không thể.

Y để ý, nhưng y sẽ không hoài nghi, y chỉ có đau lòng, cùng với phẫn nộ dành cho kẻ đã khiến Tiểu Viêm như thế này.

Diễm Quân Ly lẳng lặng chui vào lều, ngồi xuống bên cạnh Thương Viêm, tay khẽ nhấc chiếc chăn của Thương Viêm lên, nhét cả thân người vào đó. Một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy phần eo cậu, đem hai má Thương Viêm ủng vào lồng ngực mình.

Vẻ mặt Diễm Quân Ly không hề đổi sắc mà nghĩ: Hôm nay, y nhất định phải cùng Tiểu Viêm 'cùng chung chăn gối'.

Tiểu Viêm, em đã hy vọng anh đứng ở chỗ cao nhất, em muốn được hoành hành ngang ngược, anh sẽ thỏa mãn em. Khi đó em sẽ đứng bên cạnh anh, để cho vạn vạn người đều phải ngước đầu nhìn lên.

Diễm Quân Ly nhắm lại đôi mắt, che đi sự chiếm đoạt và cương quyết, ôm chặt thân hình bé nhỏ vào trong ngực, từ từ đi vào giấc ngủ.

Lúc Thương Viêm tỉnh dậy tinh thần rất tốt, nhưng tổng cảm thấy phần eo có chút đau nhức, có thể là do tối hôm qua 'cày bừa vất vả', vì thế Thương Viêm cũng không có quá để tâm.

Cậu vừa ra khỏi không gian thì liền trông thấy chiếc đồng hồ báo thức nằm trên bàn, đang tẫn trách thực hiện nhiệm vụ, chỉ thẳng vào 12h45', điều này làm cho Thương Viêm hoảng sợ, cư nhiên ngủ thẳng tới trưa. Tiếp theo sau đó cậu lại bị thanh âm gợi ý của hệ thống làm điên đảo.

‹Độ hảo cảm: . Quan hệ: Em trai cưng quan trọng nhất› Hệ thống đối với biến hóa tốc hành của độ hảo cảm mà Diễm Quân Ly dành cho Thương Viêm không có bất luận ý kiến gì, cho dù kinh ngạc, nhưng biết làm sao bây giờ. Hảo cảm gì đó, quan hệ gì đó, nó mặc kệ .

Động tác của Thương Viêm nhất thời khựng lại, này… này cũng quá dọa người đi. Năm trái tim hồng, cậu phải hình dung tâm tình của cậu lúc này sao bây giờ? Cao hứng, phấn khích, thỏa mãn, cảm động, ấm áp…

‹Được rồi, không cần ngẩn người!› Tiếng rống to của hệ thống quả là chấn động, đem lực chú ý tập Thương Viêm gọi về lại.

‹Đã đầy năm trái tim, có phần quà thưởng dành cho ngươi› Tuy rằng nó cũng bị tình huống này đánh tới trở tay không kịp, nhưng may mắn là đã có chuẩn bị từ trước.

‹Quà thưởng?› Nói đến quà cáp, Thương Viêm lại rất là chờ mong, trước đó dâng lên Công lược cũng rất hữu dụng.

‹Mở ra 'Bản Đồ', chỉ cần ngươi đặt chân đến đâu thì 1 thước xung quanh nơi đó đều sẽ được ghi nhận vào trong không gian hết› Thương Viêm làm theo lời hệ thống hướng dẫn, thì liền xuất hiện trước mặt cậu một màn ảnh bản đồ chừng hai thước vuông.

Thương Viêm lập tức đi dạo quanh phòng, nháy mắt trên bản đồ cũng thay đổi khung cảnh, mà ngay cả căn phòng bên cạnh cũng được ghi nhận vào luôn, xem ra phạm vị không có giới hạn cản trở của bức tường.

‹Mở ra 'Tìm Kiếm', có thể nhập vào đó dữ liệu tìm kiếm, nhưng chỉ giới hạn trong khu vực bản đồ, mỗi ngày sử dụng sẽ tiêu hao thể lực và năng lượng của bản thân. Mà lấy tố chất thân thể của ngươi hiện tại, mỗi ngày cũng chỉ có thể dùng một lần› Thương Viêm tuy rằng còn không rõ ý nghĩa của cái Tìm kiếm này, nhưng cũng hiểu rõ nó chắc chắn có công dụng tốt nào đó.

‹Rất nhanh sẽ cần dùng đến› Công lược như là cảm ứng được cái gì đó, bất quá anh ta cũng sẽ không miệt mài theo đuổi, dù sao anh đã tẫn trách mà nói cho Thương Viêm biết, vì thế nhiệm vụ suy nghĩ sẽ thuộc về Thương Viêm.

Rất nhanh sẽ dùng đến? Thương Viêm tuy rằng không rõ, nhưng cậu sẽ nghe theo gợi ý của Công lược, cùng lắm thì trong khoảng thời gian này phải chú ý chung quanh một cách nghiêm ngặt là được.

‹Ta nói, Thương Viêm, ngươi ngẩn người cũng phải xem thời gian, hiện tại đã mấy giờ rồi ngươi biết không!› Thương Viêm lập tức bừng tỉnh, hốt hoảng nhớ tới thời gian hiện tại, vừa nghĩ tới ba người – tính cả BOSS đều đang chờ cậu, cậu cảm thấy rất là ngại ngùng. Nghĩ như vậy Thương Viêm lập tức chạy ra khỏi phòng.

"Xin lỗi, em ngủ dậy muộn." Bởi vì nhà ăn bị hủy, cho nên tất cả mọi người đều ở phòng khách, lúc Thương Viêm vừa mới đi vào, thấy Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đang bới cơm, rất rõ ràng là đang chuẩn bị ăn sáng.

Mà BOSS, đương nhiên là ngồi ở giữa bàn đợi cậu, y thấy Thương Viêm thì cười cười, tay trái vỗ vỗ chỗ trống bên trái, ý bảo Thương Viêm đến đây ngồi.

Vừa trông thấy Diễm Quân Ly, Thương Viêm liền nhớ lại gợi ý độ hảo cảm vừa rồi, trong nháy mắt hoa tâm nộ phóng, nhu thuận mà đi đến bên cạnh Diễm Quân Ly ngồi xuống.

"Cậu không có muộn, chúng tôi cũng vừa mới dậy thôi" Lâm Lăng vừa nói xong thì Thương Viêm có thể nhìn ra ngay, lời này có bao nhiêu dối lòng.

"Đúng vậy, ngày hôm qua rất mệt, ngủ quên" Khóe miệng Lưu Sở Thiên co rút, ánh mắt hơi hơi xẹt qua Ly thiếu gia nhà mình, nhận được ánh mắt cảnh cáo từ BOSS.

Lưu Sở Thiên lập tức quay đầu, không cho Thương Viêm nhìn thấy khuôn mặt đầy sơ hở của mình, gã thực sự là không giỏi ba cái vụ diễn trò này.

Ba người bọn họ từ nhỏ đã có thói quen dậy sớm, hôm nay vừa đúng 7h thì bọn họ đã tỉnh, cho dù là Diễm Quân Ly có bệnh huyết áp thấp, cũng sẽ đúng giờ này tự động rời giường.

Ai ngờ gã và Lâm Lăng chưa kịp ăn sáng đã bị Ly thiếu chụp đi đánh tang thi, rõ ràng bọn họ ai cũng có thể đối mặt với tang thi, cho dù là Viêm tiểu đệ cũng có thể dễ dàng giải quyết, ý tứ của Ly thiếu ra làm sao gã cũng chẳng hiểu được.

Bất quá hiện tại gã đã ngộ ra, Ly thiếu đây là đang chờ Viêm tiểu đệ ah~.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân của Viêm tiểu đệ, Ly thiếu liền kêu bọn họ bày ra bữa sáng ngay, để cho cậu ấy không phải cảm thấy xấu hổ. Trình độ đệ khống của Ly thiếu có phải đã thăng lên cấp bậc mới?

Nghĩ như vậy cũng không phải chỉ có một mình Lưu Sở Thiên, Lâm Lăng cũng dùng ánh mắt mờ mịt mà nhìn hai anh em nhà họ đang thăng cấp tình cảm một cách chóng mặt. Thật sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, về sau khi Ly thiếu gia tức giận, anh đã biết nên đem ai ra làm bia rồi.

Bốn người bình tĩnh mà ăn xong bữa sáng, rốt cuộc cũng bắt đầu đi ra khỏi cửa lớn Diễm trạch. Diễm Quân Ly đi tuốt ở đàng trước, Thương Viêm ngay tại bên cạnh Diễm Quân Ly, Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng tẫn trách mà đi ở cuối cùng, bắt đầu cảnh giới chung quanh.

Bốn người ngồi trên chiếc Hummer mà Thương Viêm lấy ra từ không gian, chỗ ngồi của bọn họ cũng không có thay đổi, duy nhất thay đổi chính là không khí hài hòa lúc này, dần dần đã hình thành sự ràng buột.

"Ly thiếu gia." Xe bắt đầu chậm rãi rời xa Diễm trạch, Lâm Lăng đem một cái gì đó đặt vào tay Diễm Quân Ly, nhìn rõ thì là một cái điều khiển từ xa, mặt trên chỉ có một cái nút.

Thương Viêm nhìn thấy đồ vật này, thoáng suy nghĩ về tính cách của Diễm Quân Ly, liền biết đây là cái gì.

"Tiểu Viêm có cái gì muốn hỏi ?" Diễm Quân Ly nhìn thẳng phía trước, mặt chẳng hề đổi sắc, đây dường như là y đối với mạng người không quá quan tâm.

"Không, ca làm việc không phải lúc nào cũng đúng, nhưng đối đối với em mà nói đúng hay sai chẳng có quan trọng gì." Thương Viêm tươi cười nhìn Diễm Quân Ly, một nụ cười có chút nhợt nhạt khiến cậu thêm phần lãnh khốc vô tình.

Từ sau khi giết Dư Vũ, cậu đối với mạng người đã không còn quá chấp nhất, ở mạt thế này, thứ không đáng giá tiền nhất đó chính là sinh mạng. Cá lớn nuốt cá bé, vô luận là ở trong đám người hay là trong bầy tang thi, từ lúc mạt thế bắt đầu thì quy tắc này đã chậm rãi len lỏi vào trong xã hội.

Diễm Quân Ly không nói gì cả, nhưng từ khóe mắt khẽ cong đã cho thấy rõ tâm tình của y đang rất tốt. Diễm Quân Ly nhìn về phía trước, đảo qua kính chiếu hậu, Diễm Quân Ly có thể nhìn thấy bóng dáng của Diễm trạch.

Tiếp, Thương Viêm liền nhìn thấy Diễm Quân Ly mỉm cười quỷ dị, độ cong hoàn mỹ có thể làm cho Thương Viêm cảm thấy máu tanh cùng lạnh ý nhè nhẹ lan tỏa. Ngón tay Diễm Quân Ly vừa động, cái nút bị đè xuống, sau đó Thương Viêm liền nghe thấy một tiếng 'Ầm' thật lớn, đó là thanh âm nổ mạnh.

Hummer cũng nằm trong phạm vi sóng xung cập, bất quá cũng không có xảy ra chuyện gì, nhưng so với việc chiếc xe bình an vô sự, thì Diễm trạch lại nghiêm trọng hơn rất nhiều. Một nửa phòng ở đã bị nổ tung, mà một nửa còn lại thì đang chìm trong biển lửa.

Ngọn lửa lớn bốc cao như đang cắn nuốt lấy tòa nhà, tất cả người hầu bên trong đều không hề chạy ra, trước thì có Diễm Quân Ly khống chế tang thi ngăn cản, bây giờ thì bị sức nóng thiêu trụi.

Thương Viêm đó có thể thấy được, nơi mà lửa cháy nhỏ nhất chính là chỗ nhốt La Dịch Di, địa phương nổ mạnh nhất chính là phòng ở dành cho người hầu. Thương Viêm dĩ nhiên biết, La Dịch Di bị thương mà còn chịu đói suốt một ngày, sẽ không có khả năng chạy khỏi nơi này, bà ta chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn ngọn lửa từ từ cắn nuốt da thịt, chậm rãi hưởng thụ thống khổ của cái chết.

Trừ phi… Có người cứu giúp.

Đột nhiên một chiếc xe chạy xẹt qua Hummer của bọn họ, Thương Viêm chỉ nhìn thấy bên trong có Nguyên Hoa Liên. Bất quá, từ tiếng mắng của hệ thống thì cậu biết, trên đó còn có Chung Hư Lữ.

46. Chương 46: Nhân Vật Xuyên Qua

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đào Đào: Ta chỉ đùa thoy Trốn việc mấy hôm bị Beta quánh sưng cả mông đây này.

"Làm sao vậy?" Diễm Quân Ly đặt toàn bộ tâm trí vào em trai cưng nhà mình, nên rất dễ dàng nhận ra, biểu tình của Thương Viêm trở nên kinh ngạc. Diễm Quân Ly nhìn sang Thương Viêm, đôi mắt có phần sắc bén nhưng lại rất quen thuộc, nhượng Thương Viêm không biết nên làm sao.

"Không có việc gì, chỉ là có chút giật mình, vừa rồi có người chạy xẹt qua."

"Lửa lớn như vậy, người trong Diễm trạch có thể sống sót sao?." Diễm Quân Ly nhướng mày, y biết Thương Viêm đang lo lắng cái gì, con đường này là lối ra vào duy nhất mà Diễm gia bọn họ tạo nên, cho nên chạy trên đây thì chỉ có thể đến Diễm trạch mà thôi.

"Ừm" Thương Viêm chỉ trả lời lại một âm tiết, người bình thường thì quả thật không thể làm được gì, nhưng không phải người bình thường mà là nhân vật chính thì tính sao đây.

"Ca, em chợp mắt một chút." Thương Viêm muốn nhắm mắt dưỡng thần, yên tĩnh để suy nghĩ cặn kẽ mọi chuyện.

"Ca" Thương Viêm vừa mới nhắm mắt lại, thì cảm giác được có một cánh tay ôm lấy vai phải của cậu, kéo thân thể cậu nghiêng về bên trái.

"Như vậy thoải mái hơn." Trong mắt Diễm Quân Ly là dịu dàng đến nỗi hút hồn bất cứ ai nhìn thấy nó, Diễm Quân Ly kéo đầu Thương Viêm tựa lên bờ vai của mình.

Tâm tình trầm trọng của Thương Viêm nháy mắt trở nên nhẹ nhõm hơn, có BOSS ở đây thì cậu sợ gì Chung Hư Lữ chứ. Loại tự phụ này là do sự mạnh mẽ trong linh hồn cùng mấy ngày nay nhìn thấy sự cường đại của Diễm Quân Ly.

Đối với động tác của Diễm Quân Ly, Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên nháy mắt cứng ngắc, cố gắng trợn to mắt nhìn thẳng phía trước, nhưng thần trí bay đi đâu đâu như thế kia… liệu có thể lái xe an toàn hay không nhỉ?

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe…

Thương Viêm nhắm mắt lại, nghiêm túc mà tự hỏi. Chung Hư Lữ xuất hiện ở nơi này thì quả là không bình thường, chiếu theo đạo lý mà nói, không có Diễm Quân Mạc dẫn đường gã sẽ không thể nào tự dưng đến Diễm trạch, nhưng hiện tại Chung Hư Lữ cư nhiên lái xe đến đây là làm sao?

Hơn nữa, nếu vừa rồi cậu không nhìn lầm, thì trên chiếc xe kia còn có 5 người khác, mà nhóm tinh anh cậu nhìn thấy ở công ty cũng vừa đúng 5, lại vừa vặn có Nguyên Hoa Liên trong đó. Theo tình huống nhìn thấy lúc đó thì chắc chắn 5 người kia không thể nào tự động rời khỏi công ty, vậy cũng chỉ có khả năng Chung Hư Lữ đi vào công ty cứu bọn họ.

Nhưng rõ ràng cậu đã đuổi cổ Chung Hư Lữ đi rồi, vì lý do gì mà nội dung vở kịch này vẫn tiếp diễn. Thương Viêm mơ hồ suy đoán đến một khả năng, 'Xuyên qua'? Hay là 'Trùng sinh'?

‹Dùng tìm kiếm› Tiếng nói của Công lược kịp thời nhắc nhở Thương Viêm, tìm kiếm là dùng như thế này.

‹Trình tự tìm kiếm› Thương Viêm bị nhắc tới tỉnh, cũng hiểu được bản thân phải làm cái gì. Trước mặt cậu xuất hiện một cái bảng tìm kiếm, y như là trang Baidu, điểm khác biệt duy nhất chính là, cái này không có bất luận logo thương hiệu nào.

‹Nhân vật xuyên qua› Thương Viêm rối rắm giữa Xuyên qua và Trùng sinh, nhưng cuối cùng cậu vẫn lựa chọn Xuyên qua, vì nếu như là Trùng sinh thì gã sẽ biết được những hành vi trước mạt thế của cậu có bao nhiêu kỳ quái, và chắc chắn Mạt thế vừa đến là gã sẽ chạy bay đến Diễm trạch lấy đi Bàn tay vàng. Nhưng Chung Hư Lữ không có làm như vậy, từ đó suy ra gã là Nhân vật xuyên qua, mà còn là một Nhân vật xuyên qua không được tiếp thu kí ức của chính chủ.

‹Tìm kiếm› Trình tự tìm kiếm ngay lập tức phát động dò la các mục tiêu trên bản đồ. ‹Kết quả tìm kiếm: Một tên› Bản đồ cũng xuất hiện trước mắt Thương Viêm, trên một con đường có một cái chấm đỏ đi động, không phải cần đoán, đó chính là con đường dẫn tới Diễm trạch.

Thương Viêm đã phát hiện ra Chung Hư Lữ khác thường, mà bên này Chung Hư Lữ…

"Xảy ra chuyện gì?" Chung Hư Lữ nhìn lửa cháy mù mịt mà thều thào nói, trước là vì xa quá không thấy rõ, bây giờ đi đến gần mới nhận ra có bao nhiêu lớn.

"Hư Lữ, chúng ta trở về đi." Nguyên Hoa Liên khó xử mà kêu Chung Hư Lữ, vốn là cô muốn dẫn theo đám tinh anh cùng với Dị năng giả đã cứu mạng bọn họ, đến đầu nhập La Dịch Di, nhưng hiện tại thực rõ ràng phương pháp này đã không còn thực hiện được.

"Này, Hư Lữ anh đi đâu vậy!?" Nguyên Hoa Liên vừa mới nói xong thì thấy Chung Hư Lữ vọt vào Diễm trạch, lập tức vội vàng quát to.

"Các người ở trên xe chờ." Đám cháy tuy lớn, nhưng không đến mức lan sang nơi đỗ xe. Gã nhất định phải tìm hiểu xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vừa rồi gã bắt gặp một chiếc Hummer, từ thân hình thì có thể suy đoán ra bốn người ngồi trên xe là đàn ông, không có khả năng là La Dịch Di.

Dị năng của Chung Hư Lữ không chỉ cường kiện hơn người bình thường, mà trong sấm sét còn có điểm điểm một chút tia lửa, vì thế chạy vào trong đám cháy cũng chẳng ảnh hưởng quá lớn đến gã.

Chung Hư Lữ không có chạy đi tìm Bàn tay vàng, gã có thể đoán được là Bàn tay vàng đã bị người khác lấy mất. Là Nhân vật xuyên qua như gã? Vậy người kia là ai?

Chung Hư Lữ tìm kiếm bóng dáng La Dịch Di, bởi vì bà ta sau này sẽ là một trợ thủ đắc lực của gã, và thêm nữa bà ta là chủ của Diễm trạch, gã chỉ cần tìm được La Dịch Di thì có thể biết được ngọn nguồn.

Rốt cục, Chung Hư Lữ tìm thấy La Dịch Di ở trong thư phòng, hiện tại La Dịch Di đã hôn mê bất tỉnh, trên chân có băng gạc ướt đẫm máu đã nói cho Chung Hư Lữ biết, hết thảy đều thay đổi, cái thế giới lấy gã làm nhân vật chính như thế này, ai lại cùng gã đối kháng?

Chung Hư Lữ tuy rằng vạn phần suy nghĩ, nhưng động tác trên tay thì lại không chậm trễ chút nào, gã khiên La Dịch Di lên trên vai, trước khi căn phòng sụp đổ xuống, mang theo La Dịch Di chạy ra khỏi nơi này. Gã còn cần năng lực của La Dịch Di, mấy tinh anh ngoài kia không thể nào bằng được.

"Lại đây hỗ trợ." Bọn người Nguyên Hoa Liên nhìn thấy La Dịch Di như vậy thì không khó để biết xảy ra chuyện gì, bọn họ một bên hỗ trợ, một bên nhìn nhau thăm dò ý tứ.

Cái loại cất giấu tâm tư này, Chung Hư Lữ cho dù có chút kiệt sức, nhưng gã vẫn còn có thể mở miệng hỏi.

"Có chuyện gì? Không ngại nói ra xem?" Năm người nhìn nhau, cuối cùng Nguyên Hoa Liên – người biết nhiều nhất mở miệng. Nguyên Hoa Liên dừng lại động tác, còn lại bốn người kia thì giúp đỡ La Dịch Di băng bó và tiến hành sơ cứu.

"Chiếc xe vừa rồi gặp phải, lái xe chính là Lưu Sở Thiên, ngồi ở bên cạnh gã chính là Lâm Lăng." Tuy rằng Chung Hư Lữ vào công ty hơi trễ, nhưng Nguyên Hoa Liên biết Chung Hư Lữ nhận thức bọn họ, dù sao mấy năm trước hai người kia cũng thường xuất hiện trên TV.

Nguyên Hoa Liên mờ mịt nói, nhượng Chung Hư Lữ ngẩn ra, tuy rằng gã không biết mọi chuyện xảy ra trước Mạt thế, cũng không có ký ức của chính chủ, nhưng hai người kia thì gã có thể biết qua Đế Vương Mạt Thế .

Mà hiện tại, người mà bọn họ trung tâm lại chính là địch thủ lớn nhất của gã —— Diễm Quân Ly.

"Nhưng bên trong có bốn người?" Chung Hư Lữ phỏng đoán người kia chính là Nhân vật xuyên qua, bởi vì trong Đế Vương Mạt Thế không hề có màn này.

"Tôi nghĩ, đó là Diễm Quân Mạc. Trước mạt thế cậu ta có chút quái quái, cư nhiên đối đầu với phu nhân, còn thường xuyên đi thăm nom Diễm Quân Ly." Nguyên Hoa Liên cau mày, chần chờ mà nói ra.

Chung Hư Lữ nghe mà như bị bom đạn oanh tạc, cả người đều cứng đờ. Quả nhiên, chính là Diễm Quân Mạc, mấy ngày qua, gã rất kỳ quái là sao Diễm Quân Mạc không xuất hiện. Ai mà ngờ rằng, Nhân vật xuyên qua kia trước Mạt thế đã tới đây rồi.

Đương nhiên, gã cũng có nghĩ qua là Người trùng sinh, nhưng hiện tại gã đã xác định chắc chắn một điều, đó là Nhân vật xuyên qua. Diễm Quân Mạc chỉ sống sót được có một tháng từ sau khi Mạt thế giáng lâm, cho dù Diễm Quân Ly lợi hại thì Diễm Quân Mạc cũng không thể nào đi đầu nhập người mà mình chán ghét.

Nếu thế không gian của gã có bị gì không? Chung Hư Lữ bắt đầu sợ hãi, gã cảm thấy Nhân vật xuyên qua kia sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho không gian hư vô. Nhưng hiện tại cái không gian gã đang xài là cái gì?.

Đồ giả! Rốt cục Chung Hư Lữ cũng rõ ràng, bởi vì hiện tại, trong không gian của gã bỗng dưng xuất hiện một cây đao nhỏ, bộ dáng hoàn toàn giống với Đọa Thiên trong Đế Vương Mạt Thế .Cái này có phải là đồ thay thế hay không?

Để nghiệm chứng, gã cầm cây đao chạy vào trong một tòa nhà, nơi đó gã tìm thấy một con chó, liền không tiếng động chém tới. Cuối cùng, gã cũng suy ra được kết luận, cây đao nhỏ này chỉ khiến cho miệng vết thương chảy máu không ngừng (đừng hỏi ngộ là nghiệm chứng mần sao ( ).)

Gã là nhân vật chính của thế giới này, gã là trung tâm của thế giới này, cho dù Bàn tay vàng nguyên bản gã tìm không thấy, thì cũng sẽ có vật thay thế đưa tới tận miệng. Đây là ưu thế tuyệt đối của gã.

Nhưng nếu muốn mạnh hơn nữa, thì Bàn tay vàng không thể để lọt cho tên kia.

Chung Hư Lữ nắm chặt nắm tay, âm thầm phát thệ trong lòng, giờ khắc này Chung Hư Lữ đã nhận biết được vị thế của mình, gã bắt đầu đem sự việc trong mạt thế tiêu hóa, bắt đầu trưởng thành .

"Hiện tại phải đi đâu?" Lưu Sở Thiên vừa lái xe vừa hỏi ý kiến Diễm Quân Ly, hiện tại bọn họ đã giải quyết xong La Dịch Di, cũng không còn lý do gì ở lại cái thành phố này.

"Đi thành phố W." Thương Viêm suy nghĩ xong thì quyết định đi nơi đó, hiện tại đã xác nhận chắc chắn Chung Hư Lữ là Nhân vật qua giả, như vậy gã ta nhất định sẽ biết nội dung truyện, so với việc cùng Chung Hư Lữ tranh đoạt Bàn tay vàng, thì chi bằng buông tha vài cái Bàn tay vàng sắp tới, trực tiếp nhảy cóc, tìm kiếm Bàn tay vàng ở giai đoạn sau.

Đối với lời Thương Viêm nói, Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên tuy rằng vì lý do dị năng nên đối với Thương Viêm cũng không có ý kiến gì, nhưng bọn họ tổng sẽ nghe theo chỉ thị của Diễm Quân Ly.

"Đi thành phố W." Nếu đã xác định tin tưởng Thương Viêm, thì Diễm Quân Ly cũng sẽ không phản bác, tuy rằng y cũng không biết bí mật của Thương Viêm là gì, nhưng từ những sự việc đã trải qua đủ cho thấy Tiểu Viêm hiểu biết nhiều hơn so với bọn họ, hơn nữa từ thái độ của Tiểu Viêm thì có thể nhìn ra cậu làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho y.

"Tốt lắm." Hiện tại rốt cục có thể khởi hành, kỳ thật Lưu Sở Thiên rất hưng phấn , Lâm Lăng vừa nghe thấy Lưu Sở Thiên nói, lập tức nắm chặt bàn tay, mà Diễm Quân Ly lại đột nhiên ôm lấy bả vai của Thương

Viêm, đem Thương Viêm ủng vào trong ngực, Thương Viêm chẳng hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn Diễm Quân Ly.

Tiếp, Thương Viêm liền hiểu được nguyên nhân BOSS làm như vậy, Lưu Sở Thiên vừa mới cho xe tăng tốc, thì nhượng Thương Viêm nhớ tới cái từ "Cửu khúc thập bát loan"(*).

[9 khúc quẹo 18 vòng cong]

Thương Viêm có thể nghe rõ ràng tiếng xe tăng tốc cùng tiếng thắng xe lết bánh, mỗi khi chuyển một vòng cong Thương Viêm đều cảm nhận được chiếc xe nghiêng hẳn sang một bên, nhìn Lâm Lăng đang lắc lư lắc lư phía trước, ánh mắt Thương Viêm nhìn sang Diễm Quân Ly tăng thêm vài phần sùng bái.

Diễm Quân Ly cũng không phải hoàn toàn chẳng lung lay, nhưng đối với với Lâm Lăng vừa cài dây an toàn vừa nắm chặt tay vịn mà nói thì có phần vững vàng hơn. Vì thế Thương Viêm cũng không có cảm giác khó chịu gì.

Xe đang hướng tới ngoại thành chạy, trên đường lãng đãng trông thấy vài con tang thi, xe chạy tốc độ cao, tang thi còn chưa kịp cảm giác xem trong Hummer có người hay không thì bọn họ đã phóng vút đi mất.

Loại Hummer này trước mạt thế đã hiếm thấy, tại mạt thế còn khó gặp hơn, có thể nói là có tiền cũng mua không được. Bởi vì độ an toàn của nó cao hơn nhiều so với những loại xe khác. Hơn nữa xe này tiêu hao nhiều xăng dầu, từ điểm đó liền đó có thể thấy được người trên xe thực lực cao cỡ nào.

Diễm Quân Ly không sử dụng uy áp, cho nên bên ngoài xe toàn là vết máu cùng bụi bẩn, trừ bỏ việc xe chẳng móp méo chỗ nào, thì xem ra cũng đen đen dơ dơ như những xe khác. Ở hàng hiên bên cạnh đường, bọn họ mơ hồ có thể thấy được đám người đang ló đầu ra nhìn, ban đầu khi nhìn thấy Hummer thì hốt hoảng, sau đó là vui vẻ.

"Này này này." Ở cửa sổ lớn không xa phía trước có mấy người đang vẫy tay kêu bọn họ, thực rõ ràng ý tứ là muốn đi nhờ xe bọn họ, ké một đoạn đường.

Nhưng loại yêu cầu này ai mà lại đồng ý? Lưu Sở Thiên nhìn thấy loại tình huống này, gã ngược lại bắt đầu tăng tốc.

Đám người ngoài cửa sổ thấy chiếc Hummer này chạy nhanh như điện, chẳng thèm để ý gì đến bọn họ. Có người bắt đầu mắng, có người bắt đầu hối hận, đương nhiên còn có một ít người không chịu bỏ qua.

"Ồ, còn có người chơi trò này." Vẻ mặt Lưu Sở Thiên tràn đầy khinh thường, nhìn thấy một bóng người đang chắn phía trước, trên tay còn ôm một cái tã lót, chắc trong đó là một đứa nhỏ vừa sinh không lâu.

"Chạy qua luôn." Đối với loại hành vi này, Lâm Lăng vừa bất mãn lại vừa khinh bỉ, bọn họ dù cứng hay mềm gì thì cũng không ưa, trọng yếu hơn nữa là nữ nhân kia cùng đứa nhỏ kia… Hai mắt bén nhọn của Lâm Lăng đã nhận ra điều gì đó, mỉm cười châm chọc, thật sự là lòng người hiểm ác.

Lâm Lăng nhìn thấy, thì Lưu Sở Thiên cũng nhận ra, trên mặt mang lên sát khí, bàn tay nắm tay lái bắt đầu căng thẳng, tăng lớn mã lực liền phóng vút về phía nữ nhân kia.

47. Chương 47

Thời điểm xe chạy tới gần, nữ nhân đứng ở giữa đường kia trợn mắt không thể tin được, cấp tốc ôm đứa nhỏ né qua một bên, vừa lúc Hummer lướt ngang bả vai chạy qua. Sắc mặt cô ta trắng bệch đến đáng sợ.

Thương Viêm từ kính chiếu hậu mà có thể nhìn rõ nữ nhân chẳng có chút ý tốt kia, thật sự là nghiệm chứng của câu "Nhân tính bản thiện" – nghĩa trái ngược. Tuy rằng cậu không có nảy sinh ra lòng thương cảm, nhưng trông thấy một người tâm địa xấu xí như vậy thật khiến cậu cảm thấy kinh ngạc.

“Đấy gọi là con người, Tiểu Viêm.” Đối với việc Thương Viêm có chút mất mác, Diễm Quân Ly nhanh chóng dạy bảo, lời nói đạm mạc không gợn sóng quanh quẩn trong tai Thương Viêm. Diễm Quân Ly vươn tay vò loạn tóc trên đầu Thương Viêm, nhượng cậu nhìn ra sự lo lắng mà y dành cho cậu.

“Em biết.” Thương Viêm hé ra nụ cười mỉm, con ngươi vốn mang theo điểm ưu thương nay trở về bình tĩnh. Con người chính là như vậy, không phải sao,

Nữ nhân bị Hummer bỏ qua vẫn còn đứng đó ngơ ngác, hai hốc mắt đã sớm tràn đầy, tiếp theo cô nhìn xuống đứa nhỏ nằm trong lòng mình, nó đã sớm không còn hô hấp, nhưng tay chân vẫn không ngừng máy động.

Trong lòng đang hét to, vì cái gì là cô, vì cái gì!?

Đột nhiên nữ nhân mạnh mẽ xoay người, ở phía trước không xa có một chiếc xe đang chạy tới, cô ta lập tức giở trò cũ chạy ra giữa đường ngăn cản.

Thực hiển nhiên, chủ nhân của chiếc xe này cũng không có lạnh lùng vô cảm như Diễm Quân Ly… Và cũng không có sự sắc bén như y.

Nữ nhân tới gần người đàn ông trên xe, bởi vì phụ cận xung quanh con đường này cũng không có tang thi du đãng, cho nên người đàn ông kia có chút không đành lòng mà mở ra cửa xe.

“Tiên sinh…” Khuôn mặt nữ nhân tái nhợt và hơi cứng ngắc, cô cố hé ra nụ cười, bàn tay trắng đến xanh xao đã bị tã lót che khuất, trên đó có miệng vết thương rất mờ nhạt nên người đàn ông kia không có nhìn thấy.

Tiếp, người đàn ông chưa kịp có phản ứng gì thì nữ nhân đã lao tới cắn mạnh vào cổ hắn, nước mắt to như hạt đậu cùng hận ý đã lan tỏa trên toàn bộ đôi mắt.

Vì cái gì lại là cô và đứa nhỏ biến thành tang thi, vì cái gì! ? Vì cái gì không là những người này!? Một khi đã như vậy, ah~, vậy cùng nhau biến thành tang thi đi …

“Lại thêm một con, tăng tốc, Sở Thiên.” Lâm Lăng không kiên nhẫn mà nhìn phía trước, lại có một người nam nhân đứng ở giữa lộ, vết trảo trên cổ rất là rõ ràng kia kìa, vì cái gì lại không tự mình hiểu lấy? .

“Biết rồi.” Lưu Sở Thiên đạp chân ga nhượng xe tăng tốc độ, thời điểm chiếc xe lao tới gần thì nam nhân kia mới trông thấy rõ ánh mắt mang theo sát khí của người lái xe, cùng với những ánh mắt vô cảm của bọn người ngồi phía sau.

“Binh” Một tiếng va đập và tùy theo sau đó là máu thịt hỗn độn văng lên kính xe, Thương Viêm hiểu được, người nam nhân này đã không còn tồn tại nữa.

“Đi đường khác, vướng bận.” Diễm Quân Ly lên tiếng, y vừa nói vừa lấy tay che lại hai mắt của Thương Viêm, ngăn trở Thương Viêm nhìn này nọ, nhăn lại đôi chân mày.

“Thật khiến người ta ghê tởm.”

“… Hiểu được .” Kỳ thật tối trọng yếu không phải là những người này vướng bận, mà sợ mấy thứ máu thịt này làm bẩn mắt Viêm tiểu đệ đi! Bất quá, Ly thiếu gia anh thật sự cảm thấy Viêm tiểu đệ đang vô cùng trấn định kia còn cần anh che ánh mắt hay sao?

Diễm Quân Ly vừa dứt lời, Lưu Sở Thiên đang chuẩn bị quay đầu xe sang một con đường khác, thì lại nhảy ra cái Trình Giảo Kim.

Thương Viêm đột nhiên cảm thấy có một chút mất thăng bằng, xe chẳng hiểu vì sao lại chấn động mạnh, cậu biết đây là vì Lưu Sở Thiên đột nhiên đổi hướng. Tay ôm Thương Viêm của Diễm Quân Ly lại càng thêm sức, đem cậu ủng hẳn vào trong lồng ngực, miễn cho Thương Viêm vì vậy mà bị thương.

Động tác của Diễm Quân Ly không chậm, ánh mắt ngay lập tức đảo qua nguyên nhân gây nên vụ chấn động này.

Thời điểm y nhìn thấy trước mặt là một chiếc xe cứu hỏa, ánh mắt hơi khựng, khóe miệng cũng hé ra một tia mỉm cười, chính là nụ cười này nhìn làm sao cũng thấy nó tràn đầy nguy hiểm.

'Lại đây.' Diễm Quân Ly cứ như vậy mà hạ mệnh lệnh cho tang thi, toàn bộ tang thi ở mấy con phố xung quanh từ từ tụ họp lại nơi này.

"Đi." Biết chắc rằng đám người này sẽ rước lấy xui xẻo, tâm tình Diễm Quân Ly bỗng chốc tốt lên, Diễm Quân Ly cũng không quá ham chiến, phân phó Lưu Sở Thiên rời đi.

Lưu Sở Thiên nghe thấy lời nói hàm chứa ý cười của Diễm Quân Ly thì tức tốc nghe theo, gã có đầy đủ cơ sở để tin chắc là nơi này không bao lâu sau sẽ trở thành lò sát sinh của tang thi. Mà Lâm Lăng thì lại móc ra súng lục, từ cửa sổ phó lái vừa tiến hành công kích, vừa yểm hộ.

Đối phương dĩ nhiên cũng không ngồi không, lúc tiếng súng vang lên thì cũng phát ra dị năng công kích lại, tuy rằng hiện tại dị năng giả cấp bậc còn quá thấp, tác dụng của dị năng cũng không phải rất lớn, nhưng dù sao dị năng giả cũng khá nhiều và khoảng cách giữ hai xe lại quá gần. Chiếc Hummer vốn chống đạn nay đã bị chi chit những vết trầy xước.

Động tác của 3 người rất nhanh, thời điểm Thương Viêm ủng trong lồng ngực Diễm Quân Ly phục hồi lại tinh thần thì cậu đã nghe tiếng súng pằng pằng pằng không ngừng, lúc này Thương Viêm mau chóng móc ra một cây súng tự động đưa cho Lâm Lăng.

Lâm Lăng nhìn thấy súng tự động thì hai mắt sáng ngời, phóng một cái ánh mắt tán thưởng qua cho Thương Viêm, từ khóe miệng cong cong của Lâm Lăng có thể nhận ra rằng Lâm Lăng đang vô cùng cao hứng. Thêm một cây súng tự động, thì uy lực cũng khác hơn hẳn, bắt đầu bắn phá.

Lúc Thương Viêm nhìn thấy chiếc xe cứu hỏa quen thuộc kia thì ngay lập tức cậu nghĩ rằng bọn họ tới bắt dị năng giả hệ không gian cậu, nhưng tiếp theo lại bác bỏ, bọn họ làm sao biết cậu ở trên xe này? Sau đó rất nhanh, Thương Viêm liền bình thường trở lại, những người kia nhất định là tìm BOSS cướp vật tư, hơn nữa không cần phải nói nhiều, thứ họ cần nhất định là vũ khí.

Xác định rõ đám người chán ghét kia là địch nhân, Thương Viêm lại trở về tinh thần bình tĩnh không e sợ, móc một trái lựu đạn ra thả vào trong tay Diễm Quân Ly. Diễm Quân Ly bỗng cảm giác được trên tay hơi nằng nặng, sau đó thì nhìn thấy trái lựu đạn cùng khuôn mặt nhỏ nhắn e sợ thiên hạ không loạn của em trai. Em trai hình như học theo thói xấu của y rồi.

Diễm Quân Ly nở nụ cười kèm theo chút gì đó mềm mại, "Ngồi vững." Diễm Quân Ly buông tay ôm Thương Viêm ra, ánh mắt nhìn về phía đám người kia có chút khinh thường.

"Ầm ầm! ! !" Một tiếng nổ lớn khiến cho cuộc chiến hai bên nháy mắt đình chỉ, nhưng một bên vui mừng, còn một bên thì mặt như tro tàn.

"CMN, bọn họ có lựu đạn!" Một dị năng giả ở phía sau xe, mắt nhìn những đội viên phía trước bị thương, thực tức giận mà tuôn ra một lời mắng thô tục.

Hắn là người phụ trách cho nhiệm vụ lần này, hắn vốn dẫn theo đàn dị năng giả đến đoạt lại súng ống mà mấy tên kia đã cướp ở Cục cảnh sát, nhưng ai biết được đối phương cư nhiên có lựu đạn, hơn nữa còn là một đám lòng dạ cứng hơn sắt thép. Nhiệm vụ chẳng tính là quan trọng lần này, xem ra thất bại thảm hại.

Nhưng hắn thật không ngờ, vấn đề lần này không chỉ là bọn họ thất bại thảm trọng, mà là bọn họ … có khả năng sống sót trở về hay không.

Tiếng gầm rú quái dị, những bóng dáng cứng ngắc đang từ từ tới gần.

"Ly thiếu gia anh minh." Lưu Sở Thiên lái xe, gã không thấy đám người kia đuổi theo phía sau, thì trong lòng cũng mơ hồ đoán được chuyện gì đang xảy ra.

"Viêm tiểu đệ, cái này tôi liền cầm." Lâm Lăng cầm súng tự động có chút yêu thích không muốn buông tay, cái chuôi MHP7 này cũng không phải mặt hàng mà Cục cảnh sát có thể có. Không phải là anh chưa thấy qua thứ súng này, mà hiện tại là mạt thế, đồ chơi này muốn tìm còn khó hơn lên trời.

Đương nhiên Thương Viêm cũng không có ý kiến gì, lập tức lấy trong không gian ra một hộp đạn đưa cho Lâm Lăng, có súng mà không có đạn chả khác nào có mũi mà không dám thở.

"Viêm tiểu đệ~" Lưu Sở Thiên thấy Lâm Lăng được đồ tốt thì đỏ cả mắt, tiếng kêu mang theo vô hạn lay động nhượng toàn thân Thương Viêm đều run rẩy lẩy bẩy, tiếp liền thực tự giác mà xuất ra một cây súng tự động y chang đưa cho gã, tức khắc được đền đáp bằng một nụ cười tươi rói của Lưu Sở Thiên.

Chính là … một bên vui mừng một bên ưu thương, nhóm Thương Viêm thì đang vui vẻ cao hứng, nhưng đám dị năng giả của Lý Tô Lục thì tâm tình không trong sáng được như vậy.

Văn phòng coi như hoàn hảo đã được thanh lý qua, vốn KTX tràn đầy tang thi đã bị đám dị năng giả tiêu diệt, dùng nơi này làm nơi cư trú. Lý Tô Lục suy sút mà ngồi ở ghế trên, một tay vắt lên trán, hai hàng lông mày nhăn thành hình chữ xuyên( ). Hắn không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, giống như là đi vào thành phố S này xong thì mọi thứ đều xui xẻo.

Vốn đám người được phái đi thành phố S lần này, thực lực của bọn họ là tốt nhất, một nửa nhân số đã từng là bộ đội, còn có một phần ba dị năng giả, điều này làm cho công tác trước giờ luôn thực hoàn hảo.

Nhưng sau đó, đầu tiên là vũ khí bị cướp sau là toàn đội bị diệt, chưa tính trong đó còn có sự tình vuột mất một dị năng giả hệ không gian. Mọi thứ đều hỏng bét hỏi sao mà Lý Tô Lục không cảm thấy phiền muộn.

"Tra được." Đang lúc Lý Tô Lục suy ngẫm lại mọi việc, thì một tập tư liệu xuất hiện trước mắt hắn. Lý Tô Lục lập tức lên dây tinh thần, có thể cướp vũ khí của Cục cảnh sát thì chắc chắn không phải người thường, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Từ lẽ đó, việc đầu tiên là Lý Tô Lục đi tra xét tư liệu của đám người Diễm Quân Ly trước, chỉ là vì thiếu hụt internet, mọi việc điều tra cũng phải tự thân vận động.

"Diễm Quân Ly, Diễm Quân Mạc…" Thời điểm Lý Tô Lục nhìn thấy ảnh chụp của Thương Viêm có chút kinh ngạc, tiếp theo đó thì hiểu được cái gì. Trách không được súng ống trong Cục cảnh sát nhiều như vậy, nhưng từ báo cáo cho thấy thì đám người Diễm Quân Ly cũng chỉ có một chiếc xe, nguyên lai tất cả đều ở trong không gian của dị năng giả kia.

"Để cho Bạch Vụ đi tiếp cận cái tên Dị năng giả hệ không gian, sau đó đem cậu ta bắt về đây." Lý Tô Lục ngưng mắt nhìn về phía trước, đột nhiên cong lên khóe miệng, vô cùng tự tin và khiêu khích, hướng người bên cạnh phân phó.

Súng ống đều nằm trong tay dị năng giả hệ không gian kia, vật tư cũng sẽ ở nơi đó, chỉ cần bắt được cậu ta, thì có thể đạt tới mục đích, căn bản là không cần sống mái với nhau.(Sagi:Anh bắt đc em nó cũng chẳng phải dễ âu :v)

Bạch Vụ, dị năng giả hệ nước cấp 2, là người mà hắn mang từ đại bản doanh tới đây, hy vọng nữ nhân vừa xinh đẹp lại thông minh kia, sẽ không khiến hắn thất vọng.

"Bạch Vụ, có nhiệm vụ?" Võ Tam móc ra một điếu thuốc, dưới tình huống không có bất kỳ ngoại vật nào giúp đỡ, ở trên tay Võ Tam nháy mắt xuất hiện một ngọn lửa nho nhỏ, đem điếu thuốc châm lên.

Bạch Vụ không để ý đến, cô chỉ lo phân phó gã đem đồ vật chất lên xe, tuy rằng mục tiêu đã có người nhìn chằm chằm, nhưng có thể khiến cô tự thân xuất lĩnh thì chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường.

Võ Tam cũng không giận, đối với đứa cháu gái này, gã hiểu, đứa nhỏ sẽ tự biết mà cẩn thận. Thuốc vừa châm đành phải dập tắt, nhanh chóng làm những chuyện mà Bạch Vụ vừa phân phó, gã cũng không muốn nghe cô càm ràm.

"Dị năng giả hệ không gian…" Tác dụng của dị năng giả hệ không gian, Bạch Vụ rất rõ ràng, có lẽ cô có thể suy xét một chút về nhiệm vụ lần này, làm sao để nhận được nhiều ích lợi nhất.

"Chúng ta xuất phát." Bạch Vụ đối 5 người trong tiểu đội của mình phân phó, dẫn đầu mà bước lên chiếc LandRover, thái độ sảng khoái làm nhóm người còn lại tin tưởng không thôi.

Đây là chiếc LandRover đó :3

48. Chương 48: Trường Học

Trời hơi hơi rơi xuống mưa phùn, có chút âm u, giống như thế giới lúc này vậy.

"Tới thành phố rồi, muốn vào chứ?" Lưu Sở Thiên nhìn phía trước, bóng dáng của thành phố đã xuất hiện trong mắt, bất quá xem quy mô thì chỉ là một thành phố nhỏ, một thành phố hoàn toàn không thấy được chút sinh khí nào.

Từ sau khi ra khỏi thành phố S thì bọn họ vẫn đi về hướng của thành phố W, nhưng trên đường cũng không có yên ả như trước đó nữa, rất nhiều xe bị thả neo trên đường nên chỉ có thể chạy vào mấy con đường nhỏ ở nông thôn.

"Vào thành." Diễm Quân Ly cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời Lưu Sở Thiên, ánh mắt vẫn nhìn vào Thương Viêm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên đùi y, gương mặt đang ngủ của Thương Viêm làm cho toàn thân Diễm Quân Ly có chút vui sướng yên bình nhàn nhạt lan tỏa.

Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng nhìn không chớp mắt, loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên bọn họ thấy được, mỗi khi Viêm tiểu đệ ngủ Ly thiếu gia đều sẽ đem đầu của Viêm tiểu đệ đặt lên đùi y, sau đó chính là cả xe đều là ấm áp lâng lâng.

Haiz, cái đó đủ biết vị Ly thiếu gia hung tàn nhà bọn họ kia đã một đi không trở lại nữa rồi, đương nhiên cái này chỉ ở trước mặt của Viêm tiểu đệ mà thôi.

Xe chạy nhanh vào khu chợ. Từ từ, càng lúc càng nhiều tòa kiến trúc xuất hiện tại xung quanh bọn họ. Trên ngã tư đường im lắng chỉ có mấy tang thi đang du đãng không mục đích, nhưng khi xe chạy qua, mấy tang thi đang lắc lư trong các tòa nhà liền bắt đầu có xu hướng tụ tập lại.

Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên một mực cẩn thận quan sát xung quanh cũng không cảm thấy được có tầm mắt không rõ ràng nào, kiểm tra sơ bộ thì người còn sống ở chỗ này cũng không nhiều lắm, hoặc là nói căn bản không có người nào, dù sao ở dưới tình huống ít người thì tỷ lệ có người sống sót giữa một bầy tang thi cũng không lớn.

Chiếc Hummer chạy như bay suốt đoạn đường, đối với tang thi đang từ từ lại gần không thèm quan tâm, đối xe mà nói với tốc độ và mật độ hiện nay của loại tang thi này thì cũng không khó vứt bỏ. Về phần tang thi ở phía trước? Đương nhiên là trực tiếp phóng ra uy áp, cho chúng nó tự mình nhường đường rồi.

"Phía trước có gian trường học, Sở Thiên." Lâm Lăng nhìn bản đồ chỉ đạo Lưu Sở Thiên chạy về hướng mục đích, đây là thói quen của bọn họ mấy ngày nay.

Trường học vẫn luôn đều là chỗ đầu tiên bọn họ chọn để tạm dừng chân, ở trường học có rất nhiều tang thi, có thể thuận lợi cho bọn họ luyện tập dị năng, đồng thời còn có số lượng lớn vật tư. Bọn họ bây giờ căn bản là không có e ngại tang thi, dù sao thì có BOSS chỗ này chính là có kim bài miễn tử không phải sao (gào thét ing).

"Tới?" Xe vừa vặn dừng lại, Thương Viêm liền rất đúng lúc mà tỉnh, xoa ánh mắt ngồi dậy, có thể là tại bên cạnh Diễm Quân Ly nên không có chút bộ dáng phòng bị nào.

"Tới rồi, còn muốn ngủ tiếp không?" Diễm Quân Ly không có biểu tình gì lớn, giọng nói cũng là săn sóc hỏi Thương Viêm, hiện tại đối với Thương Viêm Diễm Quân Ly cơ bản là lấy tiêu chuẩn cưng chiều để mà đối đãi.

"Không cần… Ca, em lại ngủ lên trên đùi anh à?" Thương Viêm xấu hổ mà nhìn Diễm Quân Ly. Thật đúng là không thể tưởng được tướng ngủ của cậu lại kém như vậy, chỉ cần ở trên xe ngủ liền sẽ ngủ thẳng lên trên đùi BOSS.

"Không cần để trong lòng" Diễm Quân Ly bình thản mà trả lời Thương Viêm, giống như là không phải chuyện gì lớn cả, sau đó ánh mắt lại nhẹ nhàng đảo qua hai tên đang ở phía trước đang dùng kính chiếu hậu quan sát hai người, rõ ràng có ý vị muốn cảnh cáo bọn họ.

Cái loại đối đãi đặc biệt này của Diễm Quân Ly tuy rằng khiến Thương Viêm hơi xoắn, nhưng vừa thấy được bộ dáng hoàn toàn bình thường của Boss, cậu cũng hiểu được chính mình thế này có phải là chuyện bé

xé ra to hay không chứ? Vì thế biết vị trí của mình tại trong lòng Boss, Thương Viêm xem như vui sướng mà tiếp thu phần đối xử đặc biệt này.

"Trường học?" Thương Viêm nhìn toà nhà đằng trước, kích thước đương nhiên không sánh bằng mấy cái trường học trọng điểm, nhưng có thể là do năng lực phát triển của thành phố nhỏ này cũng không tệ nên trường học cũng không quá bé, xem ra chắc là trường trung học cơ sở.

"Học viện XX, thiết bị bên trong hẳn là không ít." Lâm Lăng quay đầu nhìn về phía người có dị năng không gian – Thương Viêm, Lâm Lăng tuy rằng đeo mắt kính, nhưng ánh sáng bên trong là không cách nào che giấu được, nhìn tới nỗi Thương Viêm đổ mồ hôi lạnh một trận.

"Lăng." Diễm Quân Ly hơi hơi nghiêng người, che lại ánh mắt Lâm Lăng nhìn về phía Thương Viêm.

"Khụ, Ly thiếu gia." Lâm Lăng cũng tự biết ánh mắt của mình trắng trợn quá mức, nhưng Ly thiếu gia ngài không thấy là mình rất giống một con báo đang bảo vệ ngôi*(: wéi có nghĩa là cao hay hiểm trở, còn trong đây ý là anh ấy đang bảo vệ chỗ của mình) hay sao.

"Đi thôi." Diễm Quân Ly nhìn liếc mắt một cái đang lầm bầm lảm nhảm gì đó Lâm Lăng rồi dẫn đầu đi xuống xe, Thương Viêm đã hoàn toàn tỉnh táo theo sát ngay sau đó, sau khi Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều xuống dưới xe, Thương Viêm vung cánh tay nhỏ lên đem nó bỏ vào trong không gian.

Hiện tại mạt thế đã muốn gần một tháng, mấy chuyện về dị năng đã không còn để người ta hoài nghi nữa, lúc này đã có nhiều người phát hiện dị năng của bản thân hoặc đã kích phát ra dị năng, hơn nữa dị năng cũng vô cùng đa dạng, đủ chủng loại, dị năng không gian tuy rằng không nhiều, nhưng là không phải không có.

‹Cái đuôi nhỏ ở phía sau cũng dừng lại› Thương Viêm không trả lời lại Hệ thống mà bước chân vẫn theo sát mấy người Diễm Quân Ly. Khóe mắt vô tình đảo qua phía sau nhưng thực hiển nhiên cậu cũng không có nhìn được gì.

‹Tìm kiếm, dị năng giả hệ tinh thần› Xuất hiện trong mắt của Thương Viêm chính là bản đồ cậu vừa mới có được không lâu trước đó, bên trên có hai cái điểm đỏ, một cái là vị trí hiện tại Diễm Quân Ly đứng, dị năng của Diễm Quân Ly xem như là….. trong phạm vi quản lý của hệ tinh thần. Mà một cái khác lại là ở chỗ cách bọn họ hai con đường.

Thương Viêm cũng không có đem tin tức này nói cho mấy người Diễm Quân Ly, không phải cậu không nghĩ qua đi nói cho BOSS, mà là cậu hiểu được dù nói ra cũng sẽ không có tác dụng gì.

Trước đó Diễm Quân Ly rất sớm liền phát hiện có người theo dõi, cũng rất nhanh giải quyết hai nhóm, nhưng thực hiển nhiên vẫn còn có một cái đuôi nhỏ nữa. Thương Viêm biết trước nội dung kịch bản nên lúc này liền hiểu được loại năng lực có thể khiến Boss không thể phát hiện ra này là gì, hắn là dị năng giả ngụy trang (ẩn thân). Đem tinh thần lực của mình hoàn toàn che dấu, giống như là đem chính mình biến thành một cái vật chết, cũng khó trách ba người Diễm Quân Ly này không có thể phát hiện được.

Đương nhiên chút điểm ấy vẫn là vô pháp lừa qua năng lực tìm kiếm của hệ thống.

"Không bị phát hiện đi." Võ Tam hỏi đồng bạn tạm thời của hắn, Lý Tử [không lq nhưng nói luôn nghĩa là trái mận ý =))].

"Không, nói như thế nào thì dị năng của tôi cũng chính là chuyên gia về phương diện này mà." Gương mặt sáng sủa của Lý Tử đầy tự hào, hắn đối với dị năng ngụy trang của mình rất có lòng tin, đương nhiên cũng là vô cùng hài lòng.

Nhớ lúc trước hắn bản thân là một thành viên của cẩu tử đội *(bọn lều báo hay đi săn tin), ao ước có được nhất chính là loại năng lực thần không biết quỷ không hay này, không ngờ rằng hiện tại cư nhiên thực hiện được, quan trọng hơn nữa là tại mạt thế loại năng lực này lại giúp cho tỷ lệ sống sót của hắn lại càng tăng cao thêm.

"Bọn họ dừng chân ở trường học XX phía trước" Lý Tử thông báo tình huống, vẻ mặt có chút lo lắng không yên, mấy cái mục tiêu kia lại tìm chỗ nguy hiểm để dừng chân, kêu mấy loại người chuyên đi theo dõi như bọn hắn làm sao chịu nổi cơ chứ.

Hiện tại, Lý Tử ở trong thành phố này tìm được một căn nhà nhỏ, trong đội có 3 người, ngoài hắn và Võ Tam ra thì còn lại không cần phải đoán nhiều, đó chính là Bạch Vụ.

Bọn họ vốn là có 7 người, nhưng dưới vài tình huống không cẩn thận mà rụng từ từ hết, tuy nói là một đội, nhưng cũng chỉ là đội ngũ tạm thời hợp thành, sự đau lòng lúc mới bắt đầu mất đi mấy người kia cũng là theo thời gian trôi qua mà tan biến.

"Lại là cái loại kiếm chỗ tang thi dày đặc mà tập luyện dị năng này, cũng không cần liều mạng như vậy đi." So với Võ Tam cũng có dị năng mà tự hạn chế bản thân thì, lúc ban đầu đối đám người kia khinh thường còn bây giờ nhìn tới loại tập luyện dường như không sợ chết này của bọn họ lại có chút kính nể nhàn nhạt.

"Bởi thế, bất quá điều này cũng cùng năng lực của bọn họ có quan hệ trực tiếp với nhau." Nói tới điểm này Lý Tử cũng không thể không mang theo chút kính trọng, đây là sự tán dương dành cho những người biết nỗ lực chứ không có liên quan tới địch hay ta.

Trước đó bọn họ mất đi đội viên nguyên nhân chính là vì thế, lúc đó bọn họ làm sao mà ngờ tới được sẽ có người nhào vô khu vực có nhiều tang thi cơ chứ, khi ấy bọn họ đang cho rằng đó là một cái bẫy.

Nhưng khi nhìn thấy Diễm Quân Ly bọn họ cư nhiên dừng xe lại, đứng một mình ở trên con đường tràn đầy tang thi, tiếp theo cư nhiên còn lấy ra một túi máu người rải trên mặt đất, thực rõ ràng chính là đang hấp dẫn tang thi đi tới.

Sau đó bọn họ chỉ thấy một đội 4 người kia nhào vào giữa đàn tang thi mà luyện đao, luyện dị năng. Lúc này liền đáng thương cho mấy người nào đó vẫn còn là dị năng giả cấp 0, dưới tình huống như vậy chỉ có Bạch Vụ cùng dị năng giả cấp 1 hắn và Võ Tam là còn sống được.

"Làm sao bây giờ?" Lý Tử liếc Bạch Vụ đang nhăn mày nhìn phía trước, vốn là nhiệm vụ lần này chính là từ Bạch Vụ phụ trách.

"Theo vào đi, bắt đầu tiếp xúc, chính diện ." Bạch Vụ tự thân rõ ràng nếu muốn ở sau lưng giở trò không thể nghi ngờ là đang làm chuyện vô ích, chi bằng trực tiếp đàm phán cho xong ít nhất như vậy thì tỷ lệ bị bọn họ xử lý cũng không quá cao.

Bạch Vụ vừa mới nói xong liền thẳng thắn mà đứng dậy đi ra bên ngoài, không cần nghĩ cũng biết nàng muốn đi chính là chỗ nào.

"Nhưng..." Lý Tử lập tức sốt ruột mà định đi ngăn cản, tuy rằng hắn cũng hiểu được như lúc này không nhanh không chậm đi theo sau thì không có chút tiến triển nào nhưng thật sự là muốn đi vô đàn tang thi sao?

"Đi thôi, vô dụng." Võ Tam ở bên vỗ vỗ bả vai Lý Tử, hơi bất đắc dĩ đứng dậy đuổi kịp Bạch Vụ. Cháu gái mình hắn còn có thể không hiểu hay sao? Tính tình kia gọi là bướng bỉnh, nói một không nói hai.

Bên này nhóm người nào đó đang ở bị tiếp cận thì lúc này đang trực tiếp gặp phải một cái tình huống quỷ dị. Từ sau khi tiến vào trong trường học, bọn họ chẳng hề trông thấy một con tang thi nào cả.

"Nơi này một con tang thi đều không có." Lâm Lăng trong phạm vi nhỏ mà chuyển động đầu quan sát chung quanh, súng cùng vũ khí cầm trên tay lúc nào cũng ở trạng thái chờ hiệu lệnh.

"Tang thi ở bên ngoài trường học cũng không có đi vào." Lưu Sở Thiên cảnh giới mặt sau, ánh mắt của gã nhìn cánh cổng lớn của trường học tại phía sau bọn họ, giọng điệu đã mang theo chút ác liệt.

"Ca, khả năng rất lớn là nơi này có tang thi đẳng cấp cao." Thương Viêm lập tức rút ra kết luận, tổng hợp lại nội dung kịch bản của Đế Vương Mạt Thế ,cậu biết loại tình trạng này lớn nhất có thể là tang thi cấp cao.

Uy áp của dị năng giả cấp cao chỉ có thể để cho tang thi không dám tiếp cận, nhưng là không thể khống chế được hành động của tang thi, đương nhiên trừ bỏ người này. Thương Viêm nghĩ thế liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly ở phía trước một cái.

"Trước tìm chỗ nghỉ chân, đồng thời một cái cũng không thể tách ra." Diễm Quân Ly sẽ không bởi vì loại tình huống này liền lùi bước. Y kéo qua Thương Viêm, nhượng Thương Viêm nhanh chóng theo sát phía

sau, toàn thân căng thẳng nhìn bốn phương tám hướng, sắc mặt bình tĩnh mà cảnh giác , giống như một con báo yên tĩnh đang vận sức chờ phát động.

Trường học trống rỗng lặng ngắt như tờ, so với phản ứng bình tĩnh đối đãi của Diễm Quân Ly bọn họ, thì mấy người Bạch Vụ có vẻ câm như hến.

"Chị Bạch Vụ, tình trạng nơi này cũng quá quỷ dị đi ." Tiến vào trường học, Lý Tử liền sử dụng dị năng, thân thể không ngừng hướng đồng bạn tới gần, tay suýt chút nữa liền không tự giác mà nắm lấy góc áo của Võ Tam.

Vốn là cho rằng tang thi ở trường học nhất định là rất nhiều, nhưng tiến vào mới có thể phát hiện nơi này ngay cả cái bóng của tang thi cũng không có một cái. Vật cực tất phản *(nếu như một tình huống tưởng chừng phải có mà lại không có thì chắc chắn có vấn đề), Lý Tử đã có chút hối hận khi tiến vào.

"Bình tĩnh một chút, nói ít lại đi." Lời này là Võ Tam nói ra, Bạch Vụ lúc này căn bản là không rảnh chú ý tới Lý Tử, hắn cũng chỉ có thể nghiêm mặt mà đi cảnh cáo cái người trông qua thì có vẻ vô cùng lén lút này.

Ba người đi từ từ về hướng một khu phòng học nào đó.

"Bọn họ tiến vào ." Một cô bé đứng bên cạnh cửa sổ nói, cái tay không còn chút máu nào nắm chặt một đứa bé trai.

"Vậy làm cho bọn họ lưu lại cùng hai ta đi, chị." Đứa bé trai mạnh mẽ mà nắm chặt tay cô bé, ánh mắt trống rỗng cùng ánh mắt của cô bé nhìn nhau.

Ai cũng đều không chú ý tới sau cửa sổ, có đôi chị em tang thi đang quan sát bọn họ.

49. Chương 49: Bị Bắt Cóc?

Chuyện gì thế này?" Thương Viêm vừa tỉnh dậy, bóng tối ở chung quanh làm cho Thương Viêm cảm thấy được sự bất an, lập tức lấy ra đèn pin, sau đó liền phát hiện cảnh sắc tại chung quanh mình hoàn toàn khác trước khi đi ngủ, hơn nữa càng quan trọng hơn là BOSS cư nhiên không thấy , hoặc là nói cho chính xác hơn là cậu không thấy 3 người bọn BOSS.

Thương Viêm cảm thấy kinh hãi, cậu cư nhiên ngủ tới mức giống như lợn chết, ngay cả bị người di chuyển cũng không biết, hay là nói cậu có bệnh mộng du ( ).

‹Ngươi rốt cục tỉnh ngủ.› Giọng nói của Hệ thống làm cho cậu phản ứng lại, cho dù cậu trước đó đều không có ý thức nhưng có Hệ thống cậu căn bản là không cần lo lắng là không biết đã xảy ra cái gì xung quanh mình.

‹Chuyện gì xảy ra?› Thương Viêm câu đầu tiên đương nhiên là hỏi thăm sự việc đã trải qua.

Trước đó cậu cùng BOSS bọn họ ở trong trường học lục soát một phen càng cảm thấy quái gở, nhưng có BOSS ngay đó bọn họ trái lại cũng không sợ gì cả. Phải biết rằng trước giai đoạn này ở trong mạt thế, tang thi cho dù có hiện tượng kỳ dị là bị no chết đi nữa thì cấp bậc cũng chỉ là cấp 2.

Cho nên rất bình thường mà ngủ lại một đêm, tiếp theo đó là bốn người thực tự nhiên mà thay phiên gác đêm. Sau đó sau khi cậu đi vào giấc ngủ thì tỉnh lại cũng là chỗ này, một chỗ hoàn toàn lạ lẫm.

‹Buổi tối có tang thi đột kích, nhưng mà gọi như thế nào mi cũng không tỉnh, điện hạ Diễm Quân Ly vốn là định chuẩn bị đem mi thả vào không gian hư vô, nhưng năng lực của tang thi lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu›.

‹Mấy tang thi đó cư nhiên đều có dị năng, điện hạ Diễm Quân Ly đương nhiên là dùng tới 'mệnh lệnh tuyệt đối', tang thi cũng ngoan ngoãn mà nghe lời , ngược lại không có người bị thương nhưng mi không ngờ bị

tang thi mang đi, hơn nữa quan trọng nhất là cái con tang thi mang mi đi kia cũng không có nghe theo 'mệnh lệnh tuyệt đối' của điện hạ Diễm Quân Ly›.

Thương Viêm hít sâu một hơi, hiện tại mới bao lâu đã xuất hiện loại tang thi cấp bậc này chứ, Thương Viêm không chút nghi ngờ tang thi bắt cậu đi chính là một con tang thi cấp 3 hoặc là còn cao hơn nữa, phải biết rằng dị năng của BOSS cũng không phải là thứ đơn giản.

Có thể là chuyện phía trước làm cho hệ thống không muốn nói thêm, Thương Viêm cũng không có cùng hệ thống lải nhải cái gì nữa, bây giờ cũng không có thời gian này.

Thương Viêm kiểm tra bản thân mình cũng không có phát hiện vấn đề gì, nhưng chính là cái chuyện không phát hiện ra vấn đề này mới làm cho cậu cảm thấy được bất an, rốt cuộc tang thi bắt cậu tới đây là có mục đích gì?

Tiếp theo Thương Viêm lại quan sát một vòng chung quanh cũng không có phát hiện nguy hiểm, Thương Viêm đem tin nhắn bỏ vào không gian hư vô báo cái bình an cho Boss. Phòng này thực rõ ràng là một cái phòng để dụng cụ, giẻ lau với chổi đều bị đặt lung tung loạn ra mà trái lại trên đất lại rất sạch sẽ.

Phòng cũng không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa. Chói lọi mà chỉ dẫn cho Thương Viêm đi về hướng cái lối ra duy nhất này.

Chậc chậc, cạm bẫy cũng không cần làm rõ ràng tới như vậy chứ, bộ xem cậu là tên ngốc hay sao? Thương Viêm có chút phỉ nhổ chỉ số thông minh của người ở phía sau màn.

‹... Mi có lựa chọn sao?› Hệ thống nhắc nhở Thương Viêm, cho dù là sập bẫy thì làm sao chứ, ngoại trừ nhảy vào thì chỉ có ngồi ở chỗ này chờ chết.

Thương Viêm nhất thời nghẹn lời, cuối cùng Thương Viêm vẫn là gom đủ dũng khí đi về hướng cái cửa nhìn ra khả nghi vô cùng kia, kéo một cái. Ý? Không kéo được, lại kéo, vẫn là không nhúc nhích, bị khóa rồi?

Thương Viêm dựng thẳng ngón tay giữa ở trong lòng, cơn tức soàn soạt mà bốc lên, cuối cùng là muốn làm cái quỷ gì đây? Lui ra phía sau ba bước xuất ra súng lục từ trong không gian, gắn lên ống giảm thanh, mặt đen lại mang theo chút đắc chí mà bắn liên tục về hướng chỗ khóa cửa.

Thương Viêm có chút đắc ý nhìn vào ổ khóa đã muốn tan tành, coi như bị khóa lại thì sao chứ còn không phải giống nhau chịu thua ở trong tay cậu. Thương Viêm thu hồi súng lục và đèn pin, xuất ra một thanh ZFD(tg: tên này là ghi bậy đó, chính là lấy ra cái loại súng có kèm theo bắn điện ←_←) mang theo chút chờ mong mà mở ra cánh cửa đã khiến cậu có hăng hái chiến đấu này.

Chỉ là sau khi mở ra cửa phòng, Thương Viêm giơ súng nhìn tình hình bên ngoài, sắc mặt cứng đờ theo đó là đột nhiên thay đổi biểu tình, còn chưa kịp suy nghĩ tay liền đem cửa phòng yên lặng đóng lại đồng thời còn lui về góc tường phía sau.

Biểu tình trên mặt Thương Viêm là khóc không ra nước mắt, có ai có thể nói cho cậu biết là tại sao bên ngoài đầy nhóc tang thi hay không?

Thương Viêm có thể đảm bảo là tang thi bên ngoài đều không phải là cấp 0, bởi vì chúng nó đều không có nhào về hướng người sống là cậu, biểu tình trên mặt lại càng không có cái loại tràn trề muốn ăn này, cho dù là tang thi cấp 0 bị khống chế cũng không có thể làm được khi nhìn tới thức ăn mà vẫn duy trì được cái loại mặt than không chút biểu cảm như thế.

Vừa rồi cậu mới mở cửa ra, tang thi ở bên ngoài đều đồng loạt quay đầu 180° nhìn hướng về cậu, bị một đám tang thi dùng ánh mắt độc nhất vô nhị của bọn chúng mà nhìn vào Thương Viêm tỏ vẻ áp lực hơi bị lớn.

‹Hệ thống, mi thấy không vậy?› Thương Viêm lui tới góc tường cầm một quả lựu đạn trên tay đồng thời còn làm tốt chuẩn bị tiến vào không gian hư vô.

‹Thấy, ta có thể nói khẳng định là cái này tuyệt đối không phải ảo giác› Trong giọng nói của hệ thống cũng có hơi chút kinh sợ.

‹Hiện tại làm sao bây giờ?› Thương Viêm hỏi hệ thống, tang thi bên ngoài cậu tuyệt đối không thể đối phó nổi, cậu phát hiện tại trong đàn tang thi, lọt vào trong tầm mắt đều có con ngươi có mang theo chút ánh sáng, này rất không giống với ánh mắt trống rỗng như là không có để vào mắt bất cứ thứ gì của tang thi cấp 0, làm cho Thương Viêm xác định bên ngoài ít nhất đều là tang thi cấp 1.

‹…… Tự xem rồi làm đi› Ngữ khí của hệ thống có chút như mắc nghẹn. Cậu hỏi hệ thống, hệ thống hỏi ai, cái loại chuyện này nó cũng không có biết ah!

Thương Viêm được một đáp án không có gì đành lựa chọn cảnh giác, nhưng thời gian trôi qua mà cũng không có khiến cho tang thi vào trong phòng, ngay cả động tĩnh bên ngoài cũng nghe không tới. Thương Viêm nheo lại ánh mắt, cậu bắt đầu nghi ngờ mấy tang thi này là đang bảo vệ cậu chứ không có muốn tấn công cậu.

Để chứng minh, Thương Viêm to gan mở ra cửa phòng, cảnh tượng hiện ra vẫn là cảnh tượng phía trước suýt chút nữa dọa cho Thương Viêm sợ tới mất mật. Chỉ là lần này Thương Viêm đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bị tang thi lần thứ hai quay đầu 180° dùng ánh mắt quỷ dị nhìn, da đầu Thương Viêm hơi run lên rồi đem cửa đóng lại, tiếp theo lại mở ra, tang thi lại quay đầu nhìn cậu.(Sagi:Cháu nó sợ quá hóa rồ à??==")

Lặp lại như thế Thương Viêm lúc này căn bản khẳng định rằng mấy tang thi đó là đang canh giữ cậu, an toàn tạm thời được bảo đảm, bất quá đem cậu bắt tới có lợi ích gì? Thương Viêm nghi hoặc, vừa không ăn cậu cũng không tấn công cậu, cuối cùng là muốn làm gì?

‹Mồi. Cũng may cậu là mồi nhử, vì cậu có giá trị làm mồi nên tang thi cấp 3 đối với cậu cũng khá cẩn thận, không có để cậu bị thương cũng không có để cậu biến thành tang thi, chỉ sợ lúc cậu còn chưa phát huy ra được tác dụng thì chết mất›.

Công lược tốt bụng nhắc nhở Thương Viêm, Thương Viêm giật mình nghĩ lại mà sợ hãi. Hạch tinh của tang thi có tác dụng với dị năng giả thì thân thể của dị năng giả cũng có tác dụng đối với tang thi, vậy nên mục đích của nó là khiến cho con tin là cậu dẫn dụ BOSS tới đây sao?

Thương Viêm nháy mắt đã hiểu, hiện tại khẳng định là cậu bị tang thi bao vây để tới khi BOSS tới cứu cậu thì có thể đem BOSS bắt lấy.

Đồng thời Thương Viêm còn cân nhắc tới việc tang thi dưới cấp 3 đều có thể bị BOSS khống chế, tuy là nói rằng tang thi cấp cao có thể khống chế được tang thi cấp thấp, nhưng 'mệnh lệnh tuyệt đối' là dị năng của BOSS, so với bản năng mà mỗi tang thi đều có thì khác nhau, khi thời điểm đối đầu tỷ lệ BOSS cướp được quyền khống chế của tang thi là rất lớn.

Tại sao lại phải dùng nhiều công sức đối với BOSS như vậy, nó liền như thế chắc chắn khẳng định bản thân chúng có thể đánh bại BOSS hay sao?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Thương Viêm lại toát ra một cái ý tưởng. BOSS chỉ không thể khống chế là tang thi cấp 3 hay cao hơn thôi, như vậy nếu đối thủ khẳng định rằng nó có thể đánh bại BOSS, có thể hay không phía sau màn chính là một con tang thi cấp 4, có tang thi cấp 3 ra làm quân tiên phong, tang thi cấp 2 làm hậu thuẫn mới không có sợ hãi như thế?

Thương viêm không bình tĩnh, cậu dựa vào ngọn đèn quan sát xung quanh, ngọn đèn chiếu đến đâu tổng hội đem mấy con tang thi đều ánh vào tầm mắt, Thương Viêm bị nhìn chằm chằm như vậy hoàn toàn cảm thấy sởn hết cả tóc gáy, không khí khủng bố tới mức ngay cả khi đóng phim ma cũng không có được như thế.

Chiếu xạ của đèn pin cũng không có mạnh lắm, khiến Thương Viêm miễn miễn cưỡng cưỡng biết rằng nơi này là một cái sân vận động không nhỏ, mà chỗ của cậu hiện nay là trong một cái góc.

Tràn đầy tang thi lọt vào trong tầm mắt, Thương Viêm phát hiện trên đầu còn có không ít bóng dáng của tang thi. Loại trình độ đàn tang thi cấp 1 hoặc cao hơn này suýt nữa làm cho Thương Viêm thở ra tiếng, loại nhịp điệu muốn BOSS phải chết này là cậu lỗi giác hay sao?

Thương Viêm nghiến răng siết chặt tay cầm súng. Cậu dám khẳng định trong Đế Vương Mạt Thế không có phần nội dung kịch bản này, khi đó xuất hiện tang thi cấp 1 cũng là sau khi Diễm Quân Mạc chết, thời điểm hiện tại mới có chưa tới một tháng, tang thi thăng cấp có cần nhanh tới vậy không ah? Khốn kiếp!

Cấp bậc cao thấp của tang thi rất có trợ giúp đối với năng lực phán đoán của một tang thi, tang thi một khi đột phá cấp 0 thì bắt đầu khôi phục trí nhớ cùng chỉ số thông minh chỉ là cấp bậc sẽ quyết định tới có bao nhiêu trí nhớ và bao nhiêu trí thông minh.

Trí thông minh của tang thi cấp 3 được đề cao về chất nhưng trí nhớ thì lộn xộn. Trí nhớ tang thi cấp 4 thì mới bắt đầu được đầy đủ và sắp xếp lại, điều này làm xảy ra chuyện tại sao tang thi sẽ có được kiến thức.

Tuyệt đối không thể để BOSS xảy ra chuyện, đây là suy nghĩ đầu tiên của Thương Viêm.

Thương Viêm hít sâu một hơi, tác dụng hiện nay của cậu là làm con tin, chỉ cần cậu không rời khỏi căn phòng này tang thi là sẽ không tấn công cậu, cậu phải ở trong căn phòng này làm chút gì đó chứ khoanh tay ngồi chờ thì chỉ có mỗi một con đường chết.

Thương Viêm đóng cửa lại, ngăn cách mấy ánh mắt bên ngoài làm cho người ta nghẹt thở này, cậu đưa mắt đặt lên trên đầu mình như đang đoán xem trình độ chắc chắn của trần nhà, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. Thân là khách mời nhưng lại không có mang theo quà biếu không phải là phong cách của cậu.

Thương viêm mất tích, người lo lắng nhất không thể nghi ngờ là Diễm Quân Ly, uy áp cấp 3 của Diễm Quân Ly toàn bộ đều bộc phát ra, tang thi căn bản là quay đầu bỏ chạy. Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đi theo phía sau, hai người cũng không hẹn mà đồng thời ổn định lại hơi thở, tận lực cẩn thận không cần khiến cho Diễm Quân Ly chú ý tới.

Áp suất thấp, món đồ được trang bị kèm theo của mỗi BOSS, không cần phải giải thích nhiều.

Hiện tại Diễm Quân Ly rất lo lắng nhưng cũng rất bình tĩnh, tâm tình rất cực đoan. Em trai y không thấy, biến mất ở trước mắt y! Hơn nữa đã được 10 phút rồi mà y vẫn chưa tìm được em trai mình.[= =]

Vì thế…..nội tâm của Diễm Quân Ly ở bề ngoài nhìn như lạnh lùng, nhưng thật chất đã bùng nổ rồi.

Gương mặt bình tĩnh của Diễm Quân Ly, táo bạo cùng tàn nhẫn đã thức tỉnh dưới đáy mắt, càng ngày càng lạnh lẽo.

Diễm Quân Ly như cảm giác được cái gì, bước chân hơi dừng lại, cái loại thả lỏng sau khi khẩn trương qua đi này vừa làm y sinh ra một loại cảm giác uể oải, có thể thấy được lo lắng trước đó nặng tới mức nào. Tờ giấy xuất hiện trong không gian tuy rằng chỉ có hai chữ ngắn ngủn nhưng này đủ để làm cho lo lắng của Diễm Quân Ly được hạ xuống bớt, thành công áp chế một con quái thú tàn bạo đang chuẩn bị cuồng sát.

"Ầm

" Tiếng vang thật lớn ở trong một thành phố yên tĩnh cỏ vẻ cực kỳ nổi bật, Diễm Quân Ly hơi chút yên tâm, lập tức đem ánh mắt tập trung trên tòa nhà ở cách đó không xa, tòa nhà đang sụp đổ khiến cho con ngươi của 3 người còn đang tìm kiếm Thương Viêm co rút lại.

Loại trình độ phá hủy này cũng cần không ít thuốc nổ, ngoại trừ Thương Viêm trong không gian có súng ống đạn dược ra thì còn ai có thể làm được nữa. Ba người nhanh chạy tới, chính là Diễm Quân Ly còn chưa chạy được bao xa liền ở dưới ánh mắt khó hiểu cùng sốt ruột của Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng mà dừng chân lại.

"Ly thiếu gia?" Lâm Lăng gọi khẽ, rõ ràng là thúc giục.

"Tiểu Viêm không ở bên đó" Diễm Quân Ly nhìn nhìn phía hai thủ hạ đang mang theo lo lắng, y không có giải thích nhiều lắm "Các cậu trốn đi, đừng có cản chân tôi". Nói xong Diễm Quân Ly đã đem khoảng cách của mình với 2 người kia nhanh chóng rớt ra.

Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên còn chưa có kịp nói cái gì, nhưng Diễm Quân Ly đã nói Viêm tiểu đệ không ở bên đó bọn họ cũng sẽ không ngu ngốc la to chạy qua đi. Ly thiếu gia chính là lo lắng hơn so với bọn họ gấp mấy lần, đã có chuyện gì đó xảy ra vào lúc hai người họ không biết.

"Chúng ta thật đúng là quá yếu" Lưu Sở Thiên nhìn hướng Diễm Quân Ly biến mất có chút tự giễu, vốn nghĩ tới thời gian khoảng hơn nửa tháng này, đã tiếp cận dị năng giả cấp 2, bọn họ sẽ không quá yếu, nhưng ở trong này lại có loại cảm giác là kẻ yếu.

“Tiếp tục cố gắng lên” Lâm Lăng cảm thán, chính là anh hiểu , cái cảm thán đó rất rõ ràng không thể hoàn thành.

“Chạy mau, đằng sau có tang thi cấp 2!” Ở phía sau bọn họ truyền tới tiếng gào thét vội vã, quay đầu vừa thấy. Phía sau hai người sống này, không phải là tang thi cấp 2 mới gặp nhau ở 10 phút trước đó, bị trúng uy áp nên dọa chạy hay sao?

Mà hai người đang chạy trối chết trong đau khổ này đúng là Võ Tam cũng Lý Tử xui xẻo.

50. Chương 50: Bị Thương

“Ca.” Thương Viêm vừa đi vào trong không gian, như là biết được Diễm Quân Ly đang lo lắng lập tức cậu trưng ra một khuôn mặt cười rất tươi, sự xuất hiện của Thương Viêm, làm cho tâm tình Diễm Quân Ly thoáng chốc vui vẻ hơn.

Ở trong không gian, ý thức của Diễm Quân Ly chính là tuyệt đối, Diễm Quân Ly chỉ cần nghĩ một cái là có thể ở ngoài không gian quan sát được Thương Viêm .

Diễm Quân Ly đem toàn thân cao thấp của Thương Viêm đều liếc nhìn một lần, Thương Viêm hoàn hảo không chút tổn thương nào khiến cho Diễm Quân Ly an tâm lại, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt có cùng 3 phần giống với y. Con ngươi đen dần dần thâm trầm càng phát ra nguy hiểm cùng sắc bén. Nếu em trai đã an toàn trở về, thì bây giờ nên là lúc đi gặp con tang thi kia.

“Ở lại trong đây.” Diễm Quân Ly nói, nhưng giọng điệu cứng rắn cho thấy rõ là y đang ra mệnh lệnh. Thương Viêm cũng không có nói gì, cậu biết bản thân ở bên ngoài chỉ là tồn tại thêm phiền phức, Thương Viêm hơi hơi cúi đầu, che dấu lại tâm tư có chút không cam lòng cùng một chút tự ti của mình.

“Tiểu Viêm, không cần xem nhẹ bản thân.” Thương Viêm bởi vì lời nói của Diễm Quân Ly mà hơi khựng lại, chỉ là nghe giọng nói, Thương Viêm cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cau có không vừa lòng của Diễm Quân Ly khi nói câu này.

“Em biết rồi.” Thương Viêm hiểu ý, cậu chỉ hơi có chút cảm xúc thôi, dù sao cậu cũng là người yếu nhất trong đội. Bất quá hiện tại ngay cả đại BOSS đều nói cậu không cần tự ti, cậu làm sao có thể sẽ vô dụng được.

“Ca, anh phải cẩn thận, tang thi cấp 3 đã có được năng lực tự động hồi phục như cũ, cho nên anh nhất định phải dùng Đọa Thiên. Hơn nữa em đoán rằng còn có một con tang thi cấp 4 nữa.” Nói đến loại đề tài này, Thương Viêm cũng bất giác nghiêm túc hơn. Nhắc mới nhớ, tưởng tượng đến lúc Diễm Quân Ly sẽ cùng con tang thi cấp 4 kia giao đấu, trái tim cậu liền nhói một cái, tiến thoái lưỡng nan.

“Anh sẽ cẩn thận.” Diễm Quân Ly đang đi ở bên ngoài không gian, nhưng cũng rất dễ dàng nhận thấy sự lo lắng của Thương Viêm, khóe miệng treo lên một nụ cười hài lòng, chỉ là duy trì một giây lại trở về với sự nguy hiểm ban đầu, giống như vẻ ôn nhu vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong giọng nói của Diễm Quân Ly có sự dịu dàng rất khác biệt, Thương Viêm hơi có chút ngẩn ngơ, loại ngữ điệu mang theo nhẹ nhàng vui sướng này như là có thể khiến cho người ta nhận thấy được hạnh phúc của người nói chuyện.

“Chẳng qua chỉ là con tang thi cấp 4.” Lời nói của Diễm Quân Ly tràn ngập sự tự tin, nhưng nó cũng làm cho đáy mắt Thương Viêm tối sầm lại, lông mi hơi dài để lại một cái bóng bên dưới mắt, che khuất đi lo lắng cùng một chút đau lòng trong nội tâm.

Nếu trong lúc chiến đấu với tang thi cấp 4, BOSS bị thương thì phải làm sao?

Thương Viêm giật giật miệng, cuối cùng vẫn là không có nói gì cả. Cậu biết, bảo BOSS chạy trốn là việc không thể nào thực hiện được, BOSS sẽ không nghe theo cậu. Diễm Quân Ly có tôn nghiêm của Diễm Quân Ly, quan trọng hơn nữa là bây giờ Diễm Quân Ly đã quyết tâm cùng con tang thi kia một mất một còn.

Vẻ mặt muốn nói lại thôi của Thương Viêm cũng không bị Diễm Quân Ly bỏ qua, nhưng con tang thi này tuyệt đối không thể giữ lại, không chỉ là bởi vì như thế sẽ tạo thành phiền phức sau này, mà còn bởi vì là nó động tới người quan trọng nhất trong lòng y. Hơi lạnh thấu xương đang càn quét nội tâm Diễm Quân Ly…..(Sagi:nói đi nói lại thì đều là do nó đụng đến ng của anh nên anh ghét==")

Ở trong không gian, Thương Viêm ngoan ngoãn im lặng, cậu sợ giọng của mình sẽ làm ồn tới Diễm Quân Ly, cố gắng bình tĩnh ngồi chờ Diễm Quân Ly chủ động liên hệ lại.

Tuy nhiên, các loại suy nghĩ bất an cứ nảy lên liên tục, khiến cho Thương Viêm khó có thể kềm chế được bản thân, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nước chảy, rõ ràng là một địa phương thanh tịnh nhưng chẳng hiểu sao vào lúc này lại càng khiến Thương Viêm có vẻ bất an thêm.

Thương Viêm cười khổ, trước đó còn ghét bỏ hệ thống ở trong đầu quá ồn ào, nghĩ muốn che đậy như thế nào cũng không làm được, nhưng hiện giờ cậu vô cùng hi vọng, có thể có cái gì hấp dẫn lực chú ý của cậu, không đến mức khiến cậu đem cả tâm tư đều đặt lên trên việc lo lắng cho BOSS.

Thương Viêm không biết đã dừng ở trong không gian bao lâu, cậu chỉ là đang lẳng lặng chờ đợi. Chính là cậu cũng không có đợi đến giọng nói của Diễm Quân Ly, không gian thay đổi kịch kiệt làm cho trái tim của Thương Viêm nhảy lên tới tận cổ.

Bầu trời đang dần dần nhiễm đỏ. Không gian tự hình thành một giới hạn, chủ nhân của nó là Diễm Quân Ly, mà đương nhiên thời điểm xuất hiện loại chuyện xấu này cũng chỉ có bởi vì Diễm Quân Ly đã xảy ra chuyện!

Thương Viêm không thể biết bây giờ Diễm Quân Ly đang ở đâu, tim thít chặt đến không thể chịu đựng nỗi. Hiểu biết của Thương Viêm đối với tang thi là không ít, cũng bởi vì hiểu được không ít mà càng thêm khẩn trương.

Thương Viêm bắt đầu an ủi bản thân. Tuy rằng tang thi cấp 4 không đơn giản nhưng năng lực của BOSS rất mạnh, hơn nữa y còn có ánh sáng của nhân vật phản diện. Loại đại BOSS này, chính là tồn tại tới cuối cùng bị Nhân vật chính tiêu diệt, làm sao lại xảy ra chuyện ở chỗ này được.

Nhưng cậu lại nhanh chóng nghĩ đến, vào thời điểm này xuất hiện tang thi cấp 4 căn bản là không hợp lí, loại tang thi miễn cưỡng so với Boss cao hơn một cấp bậc này thật sự không phải tới đối phó BOSS sao?

Tay Thương Viêm có chút run rẩy, con ngươi có chút tan rã, hơi trống rỗng nhìn lên bầu trời ngày càng đỏ sậm.

Diễm Quân Ly khẳng định là đã bị thương, không thể chậm trễ nữa. Mà nhớ tới tác dụng trị liệu của Huyễn ngân hỏa, lập tức khiến cho Thương Viêm hiểu ra mình phải làm gì.

Một cái nháy mắt Thương Viêm liền xuất hiện trên một đống đổ nát, đó là cái xác của Sân Vận Động. Từ nơi nào tiến vào không gian thì sẽ đi ra từ nơi đó, chỉ là bởi vì nguyên bản nơi tiến vào đã bị nổ tung, cho nên cậu liền đứng ở phía trên tòa nhà, này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Thương Viêm không do dự mà sử dụng thuốc nổ.

Mắt Thương Viêm là một mảnh lạnh lẽo, gương mặt kéo căng không có chút biểu tình. Cậu đã bắt buộc bản thân hoàn toàn bình tĩnh lại, chỉ biết là lo lắng sẽ gây khó khăn cho suy nghĩ.

‹Hệ thống đang khởi động… Khởi động xong!› Hệ thống lại hoạt động khiến Thương Viêm nghĩ đến gì đó.

‹Tìm kiếm: Diễm Quân Ly› Thương Viêm gằn từng tiếng nói ra tên của Diễm Quân Ly, chỉ là nghe giọng nói cũng biết Thương Viêm hiện tại có bao nhiêu khó chịu. Cậu lúc này đã có thể tìm kiếm mỗi ngày 2 lần, cậu có chút mong chờ có thể biết được vị trí của BOSS ở trên bản đồ.

‹Tìm kiếm xong, toàn bộ tìm được: 0 cái› Tuy rằng hệ thống còn có chút không hiểu, nhưng tình trạng của Thương Viêm cũng khiến cho nó không dám chậm trễ, dần dần cũng trở nên nghiêm túc.

‹Anh ấy bị thương› Thương Viêm cũng không biết mình nên dùng loại tâm tình nào để nói ra mấy lời này, cậu chỉ là cảm thấy trái tim của mình đập quá nhanh làm cho cậu cảm thấy rất thoát lực.

Lúc này hệ thống đã hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, ngoan ngoãn không lên tiếng, miễn cho quấy rầy suy nghĩ của Thương Viêm. Tuy rằng nó cũng vô cùng lo lắng, nhưng nó lại không thể làm được gì cho điện hạ Diễm Quân Ly, hết thảy vẫn là cần dựa vào Thương Viêm.

Thương Viêm hít sâu một hơi, đem tâm tình vừa chờ mong lại vừa mất mát và lo lắng của mình đè xuống, cậu phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể rối loạn vào lúc này.

Kết quả tìm kiếm cũng không phải vô ích, như vậy ít nhất không cần đi tìm kiếm những nơi đã đi qua. Thương Viêm nhìn xung quanh trái phải cũng không có phát hiện dấu vết gì cho thấy có chiến đấu. Trước tiên, không lo nhiều như vậy, bắt đầu tìm đi.

Thuốc nổ rất có hiệu quả, nhìn xem một đống đổ nát này là biết. Ở bên dưới phế tích còn có rất nhiều tang thi, hiện tại Thương Viêm ở bên trên đống đổ nát, có thể nhìn thấy tang thi bị đè phía dưới, không thể nào nhúc nhích. Thương Viêm cẩn thận bước từng bước chân, nơi cậu đi qua kéo theo một chút gió nhẹ, nhưng đối với mấy con tang thi này mà nói, cũng là mùi thức ăn tươi ngon.

Thương Viêm chú ý xung quanh, cậu bước một bước dài làm cho mấy mảnh ngói vụn nho nhỏ phát ra một chút tiếng động. Thương viêm mẫn cảm nhận thấy được mấy con tang thi bị đặt ở bên dưới giống như giật giật, là cậu nghĩ sai sao? Thương Viêm đi càng nhanh thêm.

Thương Viêm một bên chú ý dưới chân một bên chú ý xung quanh, cầm trên tay chính là Sơ Hàn, đang sẵn sàng chờ cho nơi nào nhảy ra một con tang thi để trở thành vật hi sinh đầu tiên của nó.

‹Tìm kiếm› Sắc mặt của Thương Viêm trở nên gay gắt, cậu cảm thấy được có ánh mắt mãnh liệt nào đó đang dính ở trên người cậu, nhưng cậu căn bản là không thể nhận ra tầm mắt kia là ở hướng nào.

‹Không được!› Hệ thống không chút do dự cự tuyệt, tuy rằng sử dụng tìm kiếm quá độ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng làm như vậy khẳng định sẽ có thêm tác dụng phụ không nhỏ, còn có thể là tính chất vĩnh viễn nữa.

‹Hệ thống!› Thương viêm mang theo giọng điệu gay gắt đồng dạng đẩy trả lại hệ thống, hiện tại cậu muốn tới chỗ của Boss, tuyệt đối không thể bị kéo dài thêm quá nhiều thời gian.

Thương Viêm tưởng tượng đến bộ dáng sẽ bởi vì không kịp chữa trị mà ngã xuống đất không dậy nỗi của BOSS, cậu liền không thể bình tĩnh mà đi từ từ, cậu phải đánh nhanh thắng nhanh cho dù đối thủ có mạnh thế nào đi nữa.

‹Hướng 2 giờ phía trước, Nguy hiểm!› Giọng của công lược rất đúng lúc vang lên, tuy rằng hệ thống có thể biết được mọi thứ ở bên ngoài nhưng chỉ là "xem, nghe" chứ không thể cảm giác được gì. Nhưng công lược thì khác, tuy rằng công lược không thể nói ra được bản thân tại sao lại nghĩ như vậy, nhưng cái cảm giác không có căn cứ này của công lược, không thể nghi ngờ chính là sự thật.

Khóe mắt của Thương Viêm vẫn dừng ở vị trí mà công lược đã nói, thời điểm cậu từ trên đống đổ nát đạp xuống đất bằng, ánh mắt cậu mang theo sát ý và bén nhọn liền bắn thẳng tới chỗ kia, thân mình vờ thả lỏng nhẹ.

Giống như ảo ảnh, một bóng hình chớp mắt phóng về phía Thương Viêm, trong không khí lan tràn ra một mùi vị hôi thối của xác chết, đồng thời còn mang tới âm thanh tựa như vũ khí sắt nhọn đâm vào trong da thịt. Con ngươi của Thương Viêm chống lại ánh mắt tràn đầy u tối của tang thi, vừa không lùi bước cũng không sợ hãi nhìn thẳng vào đối thủ có thực lực chênh lệch quá lớn này.

……. Bắt được mi rồi!

Thời điểm Thương Viêm liếc mắt nhìn về phía nguy hiểm thì Sơ Hàn ở trên tay cậu đã được lệnh sẵn sàng chiến đấu, lúc tay của tang thi cắm vào trong cơ thể cậu, thì Sơ Hàn cũng theo lực khống chế mà đâm xuống đầu tang thi.

Thương Viêm rõ ràng, bản thân cậu chỉ là một bộ thân thể bình thường, cho dù con tang thi này không phải dị năng tốc độ, nhưng tốc độ của một con tang thi cấp 2, 3 cũng không phải người bình thường như cậu có thể theo kịp được.

Cho nên cậu suy nghĩ một cái biện pháp nhỏ, chỉ có thể dùng chính cậu để đánh đổi.

"Phập—!" Sơ Hàn từ mắt cắm xuyên qua đầu tang thi, máu theo miệng vết thương tang thi phun ra, mặt của Thương Viêm bị màu máu đỏ sậm nhuộm đầy, máu của tang thi không hề giống với da thịt chúng nó, Thương Viêm có thể cảm nhận được, trên mặt đang truyền tới cảm giác nóng rát và đau đớn.

Trong lòng Thương Viêm căng thẳng, sắc mặt nháy mắt thay đổi, không chỉ vì cảm giác trên mặt mình, mà còn bởi vì cậu biết bản thân mình cũng không có làm bị thương tới hạch tinh của con tang thi này. Tang thi cấp 3 có năng lực tự động hồi phục, cho dù bị thương ở đầu thì chỉ cần hạch tinh không có việc gì sẽ không xem như chết hoàn toàn.

Tiếp theo, Thương Viêm liền bị một cỗ lực lượng không thể ngăn lại được vứt lên trên không, cậu chỉ có thể dùng sức lực còn lại của mình cầm chặt lấy Sơ Hàn.

Thương Viêm rớt xuống theo một vòng cung, tựa như đường parapol mà đập mạnh trên đất. Thương Viêm không kịp phòng bị, thân thể va vào tường, lại là một trận đau đớn. Thương Viêm có thể rõ ràng cảm giác được, nó theo phần đuôi của xương sống truyền tới.

‹Quá hồ đồ!› Hệ thống quở trách Thương Viêm, đứa nhỏ này sao lại có thể hồ đồ như vậy?

‹Ta hồ đồ?› Thương viêm bị thương rất nặng, cậu cố đỡ lấy bức tường chậm rãi đứng lên, miệng vết thương đang hồi phục lại như cũ, chương trình chữa trị đang vận hành.

Thương Viêm nhìn tang thi đang cảnh giác ở phía trước, tang thi cũng không có liên tục tấn công cậu, bộ dạng lung lay sắp đổ nhìn qua giống như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, chính là con ngươi còn mang theo u quang kia đã chứng minh con tang thì này rất ngoan cường. Khiến nội tâm Thương Viêm không khỏi dựng thẳng lên ngón giữa, vì sao còn chưa đi nhận cặp lồng đựng cơm!(*)

[Khi diễn viên đóng hết vai của mình thì đi ra nhận phần cơm rồi nghỉ]

‹Con tang thi này! Là con đã bắt cóc ngươi đi!› Lời của hệ thống khiến Thương Viêm phải nghiêm túc lại, quan sát thật kỹ đối phương.

Có thể thấy miệng vết thương của con tang thi đang khôi phục lại, nhưng thực rõ ràng tốc độ rất chậm, chắc là do thuốc nổ trước đó. Trên người nó cũng có không ít vết thương, nhìn qua chính là một bộ dáng yếu ớt, nhưng Thương Viêm rất rõ ràng, bản thân mình quả thực xui xẻo. Cho dù suy yếu đến thế nào, thì lạc đà gầy còn hơn là ngựa béo! Người ta là tang thi cấp 3, cấp 3 đó ah

~! Mà cậu chỉ là một người bình thường không có dị năng! Cho dù là con tang thi này hiện tại đang hư hỏng tới sắp gục, nhưng mà tốc độ của nó, Thương Viêm vẫn là đuổi theo không nỗi.

Thân thể của tang thi đều là theo cấp bậc tăng cao mà nâng cao từng bước, không liên quan đến dị năng.

Thương Viêm vuốt ve vết thương đã muốn lành lặn của mình, cậu không phải chẳng biết đau, vết thương này tạo thành một cảm giác nóng rát đến đáng sợ, cùng với cảm giác bị thương trước kia là hoàn toàn không giống nhau. Cậu tình nguyện gặp phải một con tang thi cấp 2 lành lặn còn hơn.

Lúc này, cậu đã biết dị năng của con tang thi kia, chính là – 'ăn mòn'. Vết thương bị tấn công của cậu, cùng với vết máu bị dính trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn vô cùng đã chứng minh cho suy nghĩ của cậu.

Thương Viêm nắm chặt lấy Sơ Hàn, thừa dịp tang thi đối diện đang đề phòng cậu, một bên nhìn chằm chằm tang thi một bên nhanh nhẹn lấy ra một dải băng đem tay của mình và Sơ Hàn cột vào cùng nhau.

Một con tang thi cấp 3 đao kiếm bình thường là không thể làm nó bị thương, nếu không phải có thanh Sơ Hàn này thì cậu tuyệt đối không có chút phần thắng nào.

‹Thương Viêm, cậu phải có được hạch tinh của nó.› Hệ thống tỉnh táo lại, nói ra vô cùng bình tĩnh, thậm chí mang theo cảm giác lãnh tĩnh, nhưng nguyên nhân chính là phần bình bĩnh này khiến cho người ta biết được tình hình nghiêm trọng.

Bệnh độc của tang thi cấp 3……

51. Chương 51: Tiếp Xúc

Trình tự miễn dịch chỉ có thể miễn nhiễm với các bệnh độc sơ khai, nếu như bệnh độc của tang thi cấp 0, 1, 2 thì chỉ cần đủ hạch tinh thì trình tự sẽ cho ra kháng thể.

Trước kia, trình tự miễn địch đã từng bài trừ bệnh độc của tang thi cấp 1, nhưng đó cũng chỉ dành cho các loại tang thi cấp thấp. Hiện tại Thương Viêm bị tang thi cấp 3 làm bị thương, cho dù miệng vết thương xem như khôi phục lại bình thường, nhưng bệnh độc đã ăn sâu vào thân thể. Thương Viêm chỉ còn cách xử lý con tang thi cấp 3 này, ngoài ra chẳng còn bất luận đường lui nào nữa.

‹Ta biết› Thương Viêm híp mắt nhìn con tang thi đang lung lay kia. Bởi vì trước đó, cậu có chấp nhất quá lớn đối với hạch tinh, hơn nữa cậu cũng biết hạch tinh của tang thi cấp 0 đã không còn hữu dụng với 3 người bọn BOSS, cho nên hiện tại tất cả hạch tinh cơ bản đều do chính cậu bảo quản, như vậy cậu tạm thời không sợ hạch tinh chẳng đủ dùng. Thương Viêm hiểu được, khả năng khôi phục thân thể chính là một lợi thế to lớn trong cuộc chiến này, Thương Viêm cũng chẳng mong muốn gì nhiều hơn.

Giao chiến với loại đối thủ chênh lệch quá xa như thế này, thời gian không đủ để cậu suy nghĩ ra biện pháp nào tốt cả. Như vậy, cũng chỉ còn lại có một cách —— liều mạng.

Bởi vì hành động vừa rồi của Thương Viêm mà con tang thi kia không dám trực tiếp lao vào công kích, hiện tại vẫn còn đang vừa khôi phục vừa cảnh giới Thương Viêm, mà Thương Viêm cũng đang câu giờ để khôi phục thể lực, trình tự chữa khỏi không có bao quát luôn cả việc khôi phục thể lực. Hiện tại hai phe đều đang cảnh giới mà gườm nhau.

Chuyên tâm vào con tang thi, nên Thương Viêm cũng thật không ngờ ở lùm cây bên cạnh bọn họ có người.

Thời điểm Bạch Vụ tỉnh lại, thì theo khe hở của lá cây trông thấy dị năng giả hệ không gian kia, đang cùng con tang thi đã đả bại cô giằng co. Đau đớn từ miệng vết thương khiến tầm mắt Bạch Vụ trở nên mơ hồ nhưng cô vẫn phân biệt được con tang thi đã làm mình bị thương, và mục tiêu của nhệm vụ lần này.

Bạch Vụ thực kinh ngạc, cái tên Dị năng giả hệ không gian kia cư nhiên đả thương được con tang thi cấp 3 kia, nhìn cái đầu đang không ngừng chảy máu của nó cũng đủ để thấy cậu ta đã dùng lực mạnh đến cỡ nào.

Lúc nãy cô cùng con tang thi cấp 3 đó giao đấu, nhưng kết quả thực rõ ràng, cô thua, không thể tưởng được cô còn có thể mở mắt ra nhìn cuộc đời.

Cô thử chống tay nâng người dậy, nhưng chạm vào miệng vết thương khiến cô đau đớn đến nỗi muốn ngất xỉu thêm lần nữa. Tuy rằng cô không rõ ràng lắm con tang thi kia vì sao lúc cô ngất xỉu lại không xuống tay luôn, nhưng hiện tại không phải thời điểm để cô tự hỏi, cô có thể tưởng tượng, khi nó giết được Dị năng giả kia xong thì sẽ đến phiên cô.

Có nên đánh cuộc một phen hay không?

“Thừa dịp hiện tại!” Một giọng nữ thình lình truyền vào tai Thương Viêm, mà con tang thi trước mặt Thương Viêm bỗng dưng bị roi nước quấn lấy, tuy rằng Thương Viêm còn không biết chuyện gì đang phát sinh, nhưng đó cũng không gây trở ngại đến hành động của cậu.

Cậu có Sơ Hàn có thể gây tổn thương cho tang thi, nhưng tốc độ của con tang thi kia lại khiến cậu không thể nào làm được, ai ngờ hiện tại lại có người vung tay cho cậu một cái tiện lợi, cậu dại gì mà không thuận theo đó làm tới.

Nếu là trước đó, thì con tang thi sẽ không để mắt đến roi nước này, nhưng hiện tại tình huống của nó lại thập phần không tốt, Bạch Vụ cắn môi xuất toàn bộ trí lực ra để điều khiển roi nước trói chặt nó, lúc con tang thi đang vùng vẫy không ngừng hòng tránh thoát thì Thương Viêm đã phóng tới gần.

Công kích của Thương Viêm vừa nhanh vừa chuẩn, hơn nửa tháng huấn luyện cũng không phải để trưng. Không bị tốc độ và đau đớn quấy nhiễu, Thương Viêm nhảy người lên một cái, nháy mắt đã đem Sơ Hàn cắm phập vào đầu con tang thi kia thêm lần nữa.

Bởi vì có roi nước, Thương Viêm dư thêm thời gian mà chẻ đầu con tang thi ra làm hai nửa, dĩ nhiên khối hạch tinh cấp 3 kia cũng hiện ra trước mắt Thương Viêm.

Đồng thời Thương Viêm lại bị phun một búng máu vào mặt, theo với nó là cảm giác nóng rát lan tràn, cuối cùng là trình tự chữa khỏi làm khôi phục miệng vết thương.

‹Hạch tinh, nhanh lên› Hệ thống lên tiếng thúc giục Thương Viêm, Thương Viêm cũng hiểu được tình trạng hiện giờ của bản thân, xoay người tiến lên một bước, lúc này đem hạch tinh bỏ vào không gian để cho trình tự lấy nó làm nguyên liệu mà bắt đầu công việc.

‹Kháng thể bệnh độc tang thi cấp 3 tạo thành, đã miễn dịch xong› Tốc độ làm việc cua trình tự khiến Thương Viêm lập tức thả lỏng một hơi, tiếp đó lực chú ý của Thương Viêm liền đặt vào trong lời nói của Hệ thống.

‹Nữ nhân kia ngươi định làm như thế nào?› Nhắc tới nữ nhân đã trợ giúp Thương Viêm, giọng nói của Hệ thống tuy rằng có vẻ lạnh lùng, nhưng Thương Viêm cũng không để ở trong lòng, cậu thừa hiểu là Hệ thống sáng nắng chiều mưa mà.

Nghe gợi ý của Hệ thống, lúc này Thương Viêm đưa mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh, trong lòng hơi chút cảnh giác, không biết nữ nhân này có nhìn thấy miệng vết thương rỉ sét của cậu hay không.

Nơi Bạch Vụ té xuống tương đối hẻo lánh, vừa vặn là lùm cây ven đường, cành lá xum xuê che mất tầm mắt của Thương Viêm.

Thương Viêm gạt bụi cây ra, một nữ nhân người toàn là máu xuất hiện ngay trong tầm mắt, từ vũng máu lan tràn bên cạnh có thể cho thấy nếu để cô ta nằm đấy thì sớm muộn gì cũng sẽ chết. Trên mặt cô ta toàn là máu, hai mắt nhắm nghiền, một bộ dáng sắp tắt thở tới nơi.

Thương Viêm nhìn nữ nhân, ở trong đầu nhanh chóng suy nghĩ một phen, nhìn cái dạng này thì chắc cô ta không thể nào nhìn thấy rõ thân thể cậu, dù sao cũng nằm trong bụi cỏ, mà còn cộng thêm miệng vết thương dữ tợn, cô ta muốn nhìn thấy cũng là một chuyện không có khả năng.

Thương Viêm chỉ liếc mắt cũng đoán ra được thân phận cô ta, trong lòng hơi chút rối rắm, nhưng cuối cùng Thương Viêm vẫn quyết định cứu người. Đương nhiên, không phải cậu thiện lương thánh mẫu hay là báo đáp ân tình. Nguyên nhân to lớn mà cậu làm vậy, chính là thử dùng Huyễn ngân hỏa xem sao, hơn nữa cậu cũng muốn từ miệng người này hỏi xem Boss đang ở đâu.

‹Hệ thống› Thương Viêm lấy Huyễn ngân hỏa từ trong không gian ra, cậu cũng chẳng rõ lắm phương pháp sử dụng nó, hỏi Hệ thống là tốt nhất. Hệ thống cũng không dám cự nự cùng Thương Viêm một câu nào, liền cấp tốc chỉ đạo Thương Viêm.

Thương Viêm đem hạch tinh bỏ vào trong Huyễn ngân hỏa, trên tay cầm cái bật lửa kề vào gần hạch tinh, điều này làm Thương Viêm thập phần hoài nghi, cái bật lửa thật có thể châm hạch tinh sao? Nhưng sự thật chứng minh là cậu lo lắng quá nhiều, lúc ngọn lửa tiếp xúc đến hạch tinh, thì hạch tinh bắt đầu cháy lên.

Hạch tinh cấp 0 bị ngọn lửa màu đỏ bao lấy, dần dần, màu đỏ biến mất, chỉ lưu lại một màu trắng bạc. Ở trong mắt Thương Viêm, ngọn lửa màu bạc lắc lư lắc lư trong gió, từ từ huyễn hóa thành vô số những con bướm màu bạc, Thương Viêm có thể cảm giác được những con bươm bướm này có sự tương quan gì đó với cậu, chúng nó nghe theo khống chế của Thương Viêm, bay xuống đáp lên trên miệng vết thương của người dưới đất, sau đó biến mất.

Những con bướm biến mất tới đâu, thì miệng vết thương cũng bắt đầu phục hồi tới đó. Thương Viêm nhìn thấy thương thế xem như đã tạm cầm máu, thì cậu cũng thu lại đàn bươm bướm, cậu tình nguyện để chúng nó tiêu thất trong không khí chứ không để nó tiếp tục chữa thương. Cậu đối với dị năng giả này cũng không có tín nhiệm gì, chỉ cần giữ lại được mạng sống là đủ rồi.

Tiếp, Bạch Vụ dưới ánh mắt lạnh nhạt mà sâu kín của Thương Viêm mà từ từ tỉnh lại, điều đầu tiên là Bạch Vụ nhìn vào Thương Viêm, tuy rằng cô đối với việc Thương Viêm một thân áo rách tả tơi nhưng không hề bị thương thì rất là ngạc nhiên, bất quá cô vẫn thu hồi suy nghĩ đó mà tập trung vào tình thế của bản thân.

Tuy rằng trên người vẫn còn đau đớn không thôi, nhưng cô có thể nhận thấy được miệng vết thương của mình đã không còn chảy máu nữa, nhìn tình huống trước mắt thì xem ra thương thế của cô đã lành lặn không ít.

Ánh mắt Bạch Vụ nhìn Thương Viêm bắt đầu trở nên kì dị, cô là dị năng giả, đối với tình huống thân thể của bản thân cô luôn luôn mẫn cảm, loại trạng thái này rõ ràng là so với lúc trước khi ngất đi khá hơn rất nhiều, nhìn không gian chung quanh thì chắc chắn cô té xỉu cũng không quá lâu, như vậy người nọ đã làm như thế nào?

"Tôi là dị năng giả hệ chữa khỏi." Đương nhiên Thương Viêm không có bỏ sót biểu cảm trên mặt Bạch Vụ, cậu có thể nhìn thấy, sau khi cậu nói xong, đồng tử của người trước mắt hơi có chút co rụt lại, đủ để cho Thương Viêm hiểu được, cô ta đang kinh ngạc.

Quả nhiên, người này chính là một trong những tên theo dõi bọn họ, như vậy BOSS rơi xuống nơi nào chắc chắn có manh mối.

Bạch Vụ cố gắng hết sức chống lưng ngồi dậy, nằm như vậy đối với hành động của cô thực bất lợi. Thương Viêm không ngăn cản, cũng không hề tiến lên giúp đỡ, thậm chí cậu còn lui về sau mấy bước, thập phần cảnh giác. Tuy rằng cậu biết người này đã bị thương nặng đến nỗi không thể tạo nên bất kỳ công kích gì, nhưng cảnh giác sẽ không hề thừa.

Bạch Vụ đối với sự đề phòng của Thương Viêm chẳng nằm ngoài dự kiến, từ trình độ vết thương mà người này chữa cho cô thì cũng đủ cho thấy cậu không dành cho cô chút tín nhiệm nào.

"Không thể tưởng được cậu cư nhiên là Dị năng giả hệ chữa khỏi hiếm gặp, trách không được con tang thi kia lại bỏ qua tôi." Bạch Vụ nhìn cái người xem như là ân nhân – Thương Viêm nở nụ cười, nhưng thực rõ ràng là không thành công, bởi vì động tác làm ảnh hưởng đến miệng vết thương nên khiến cô đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Lời nói của Bạch Vụ nhượng Thương Viêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, quả nhiên con tang thi kia bị hạ mệnh lệnh nên mới ở nơi này, nhất định còn con tang thi cấp 4 nữa.

Cậu biết rõ bản thân là người bình thường, sức hấp dẫn của cậu so với Dị năng giả là không thể nào bằng được, vậy cũng chỉ có thể là con tang thi kia được hạ mệnh lệnh ở đây trông coi cậu.

"Cô nợ tôi một cái ân tình." Thương Viêm nói khiến động tác của Bạch Vụ cứng đờ. "Cậu muốn tôi làm như thế nào?" Bạch Vụ rất nhanh liền phản ứng kịp.

"Diễm Quân Ly ở nơi nào? Đừng nói ngươi không biết." Bạch Vụ cười khổ, "Nguyên lai cậu biết tôi theo dõi." Trước giờ vẫn cho là bọn họ hành động thực bí mật, không thể tưởng được đối phương đã sớm biết là bọn họ theo dõi. Bất quá trong lòng cũng chẳng có nghi hoặc, làm hại lúc nãy cô còn mãi phân vân xem cậu thanh niên lạnh lùng này cứu cô vì mục đích gì.

"Lần cuối cùng khi tôi nhìn thấy anh ta là ở bên kia." Hướng mà Bạch Vụ nói là Kí túc xá không xa bên kia, bọn họ nếu tới để theo dõi, thì đương nhiên sẽ biết rõ vị trí của mục tiêu.

Lúc Thương Viêm bị bắt đi, bọn họ đuổi theo con tang thi cấp 3 kia mà chẳng kịp. Sau lại khi 3 người Diễm Quân Ly tách ra hành động, thì cô đi theo Diễm Quân Ly, Võ Tam và Lý Tứ đi theo hai người còn lại, nhưng sau đó cô bị tập kích, cũng chỉ thấy được Diễm Quân Ly đi vào Ký túc xá.

Bạch Vụ vừa dứt lời, Thương Viêm liền không thể chờ đợi được, hướng về phía kia mà chạy nhanh đi, về phần thông tin này có phải sự thật hay không thì không nằm trong phạm vi suy xét của Thương Viêm, dù sao cậu căn bản cũng chẳng có manh mối gì về BOSS.

"Tôi tên là Bạch Vụ." Nhìn bóng dáng Thương Viêm còn tại trước mắt, Bạch Vụ tự báo tên họ. Tuy rằng nhiệm vụ của cô tới đây là để bắt Dị năng giả hệ không gian này, nhưng sau khi nhìn thấy năng lực của Diễm Quân Ly, cô liền hiểu được khả năng này rất nhỏ. Dưới tình huống như vậy, có cơ hội cùng Song hệ Dị năng giả nhận thức thì cô không dại gì mà bỏ qua.

Thương Viêm cũng không hề quay đầu lại, vẫn cứ chạy vụt đi, về phần ba đào sóng biển nổi lên trong lòng khi nghe thấy tên của Bạch Vụ, nhưng bởi vì an nguy của BOSS, Thương Viêm tạm thời để ở một bên.

Bạch Vụ, Vợ cả của Chung Hư Lữ.

52. Chương 52: Gặp Gỡ

Chung Hư Lữ thân là nhân vật chính của truyện Bàn tay vàng, tuy rằng không thể nói là có hậu cung ba nghìn, nhưng mỹ nữ làm bạn tuyệt không thể thiếu, mà nữ nhân được Thương Viêm nhớ kỹ thì lại không nhiều lắm, Bạch Vụ chính là một trong số đó. Trong đám nữ nhân đông đảo của Nhân vật chính, số chữ miêu tả về sự xuất hiện của Bạch Vụ không tính là nhiều,nhưng cô sở hữu thực lực rất mạnh.

Thương Viêm nhớ đến tư liệu về Bạch Vụ liền cau mày, cậu đem suy nghĩ kéo về mục đích hiện tại, cố gắng đem nghi vấn đang sôi sục nuốt vào bụng, hiện tại quan trọng nhất là BOSS.

Ký túc xá cách Trung tâm Thể Dục Thể Thao không tính là xa, tốc độ của Thương Viêm cũng chỉ 1,2 phút. Thương Viêm không có lập tức tiến vào, nơi này chính là chỗ BOSS bị thương, cậu cứ tùy tiện xông vào từ cửa chính thì chỉ có con đường chết.

Thương Viêm đi vòng ra phía sau, cạnh ký túc xá trồng rất nhiều cây, Thương Viêm tính toán sẽ tiến vào từ lầu hai. Dùng cả tay chân, nhanh như chớp mà bò lên một cổ thụ, thuận lợi mà trèo lên đến ban công của Ký túc xá.

Trước mắt tất cả đều tối như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào căn bản không đủ để cho Thương Viêm nhìn phía trước một cách rõ ràng. Thương Viêm không có dự định lấy đèn pin ra chiếu sáng, như vậy chỉ có thể trở thành bia ngắm sống.

Thương Viêm cẩn thận cảnh giác, đang muốn đi tiếp, đột nhiên trong bóng đêm, một bàn tay từ đằng sau xuất hiện trước mặt Thương Viêm, nháy mắt che lấy miệng của cậu.

Thương Viêm chấn động, nhanh tay vung đao nhỏ về phía cánh tay kia, một cái phản thủ liền hướng người phía sau sáp qua. Chính là thực đáng tiếc, động tác của Thương Viêm như là bị người ta nhìn thấy, trên tay một trận tê dại, dao nhỏ bị đánh rớt, mà cánh tay kia lại chẳng dừng lại, tranh thủ đao nhỏ vừa rơi thì ôm chặt lấy Thương Viêm.

"Tiểu Viêm." Chính là hai chữ nhẹ nhàng kia liền khiến cho Thương Viêm hiểu được sau lưng chính là ai, nghe đến thanh âm này, Thương Viêm thấy mũi của mình chua xót, động tác cũng dừng lại theo.

Thương Viêm cảm giác mình bị người kia ôm từ phía sau, thanh âm của Diễm Quân Ly cậu rất quen thuộc, độ ấm trên tay cũng nói cho Thương Viêm biết, BOSS còn rất tốt .

"Ca?" Thương Viêm quay đầu nhìn Diễm Quân Ly, dựa vào ánh trăng nhạt nhòa, cậu mới phát hiện sắc mặt Diễm Quân Ly thật sự không tốt, chóp mũi tựa như còn có thể nghe được mùi máu tươi thản nhiên.

"Anh bị thương?" Thương Viêm sốt ruột, đang muốn thoát khỏi cái ôm của Diễm Quân Ly để kiểm tra thân thể y. Nhưng rất nhanh cậu liền phát hiện, Diễm Quân Ly không chỉ không buông ra, ngược lại lực đạo còn tăng thêm, mặt Diễm Quân Ly trầm như nước, con ngươi dường như không dung nhập được bất cứ thứ gì, khiến Thương Viêm cảm giác rằng, giờ phút này Diễm Quân Ly thập phần xa lạ.

Thân hình của Diễm Quân Ly so với Thương Viêm cao lớn hơn, đưa lưng về phía ánh trăng, bóng của Diễm Quân Ly phủ kín Thương Viêm, ánh mắt có chút ánh sáng le lói đang trừng trừng nhìn thẳng Thương Viêm, khiến cậu không thể nào dời khỏi đó được, cảm giác sợ hãi chậm rãi dâng lên trong lòng cậu.

Đây mới là bộ mặt chân chính của BOSS ?

Dường như cảm giác được suy nghĩ của Thương Viêm, ánh mắt Diễm Quân Ly híp lại. Tiếp đó Thương Viêm liền thấy xung quanh mình biến đổi, sau khi ý thức được thì đã ở trong không gian hư vô.

Rốt cục Thương Viêm cũng từ trong kinh ngạc khi nhìn thấy Diễm Quân Ly mà hồi phục lại tinh thần, cậu ý thức ra, nơi này là một gian phòng trong không gian hư vô, thu vào trong mắt là bài trí cổ hương cổ sắc, nhưng Diễm Quân Ly cũng không có xuất hiện trước mắt cậu. Cậu nghĩ đến vừa rồi ngửi được mùi máu tươi, thì nhớ lại mục đích của mình khi đến đây.

Nhưng lúc Thương Viêm đang muốn từ không gian đi ra thì phát hiện mình cư nhiên không có cách trở lại bên ngoài, cậu bị BOSS nhốt vào trong không gian!?

Thương Viêm không tin cố thử lại lần nữa, nhưng cậu vẫn đành tiếc nuối mà phát hiện mình bị giam trong này. Tiếp đó, mắt Thương Viêm còn có chút dại ra, Diễm Quân Ly mang theo một thân lệ khí, xuất hiện trước mặt Thương Viêm.

"Ca!" Nhìn thấy Diễm Quân Ly xuất hiện, Thương Viêm lập tức chạy vội đi qua, biểu hiện lo lắng trên mặt là không thể nghi ngờ, nhưng vẫn không hoà tan được lãnh khí trên mặt Diễm Quân Ly.

"Em muốn đi ra ngoài?" Diễm Quân Ly vừa mở miệng chính là những lời này, chẳng hiểu sao lại làm Thương Viêm cảm thấy lạnh sống lưng, đáy lòng Thương Viêm chậm rãi dâng lên một tia khó hiểu.

BOSS nổi giận? Nổi giận với cậu?

"Anh bị thương, em giúp anh trị liệu, em cũng là dị năng giả hệ chữa khỏi." Ánh mắt trên đỉnh đầu khiến áp lực của Thương Viêm tăng lên, cố gắng nói cho hết lời, rồi liền nhìn đến vết thương, Thương Viêm cũng cố không quan tâm đến áp lực mà Diễm Quân Ly tạo ra, bước nhanh đến chỗ Diễm Quân Ly, kiểm tra toàn bộ thân thể của y.

"Dị năng giả hệ chữa khỏi ?" Diễm Quân Ly thản nhiên mà nói ra, chính là trên mặt vẫn không tự chủ mà cong lên một tia cười nhạt, tuy nhiên thực đáng tiếc, rất nhanh liền biến mất vô tung, đương nhiên Thương Viêm đang bận kiểm tra thân thể Diễm Quân Ly nên không hề nhìn thấy.

Tiểu Viêm không phải là loại người lỗ mãng, điều này làm cho y có chút yên tâm. Hơn nữa đối với lo lắng của mình, cũng thật làm cho y cảm thấy thập phần uất ức, mà ngay cả nơi sâu nhất trong lòng cũng bị xúc động đến.

Nghe Diễm Quân Ly nói, toàn thân Thương Viêm liền chấn động, ánh mắt nhìn phía Diễm Quân Ly còn mang theo long lanh lóng lánh, có chút nịnh nọt. Thế nhưng, trong mắt Diễm Quân Ly thì lại có vẻ đáng yêu, coi như là đạt tới mục đích lấy lòng đi.

"Em không phải cố ý gạt anh, em gần đây cũng mới phát hiện." Thương Viêm sợ hãi Diễm Quân Ly hiểu lầm rằng cậu có điều giấu diếm, lập tức giải thích. Kỳ thật là cậu từ khi lấy được Huyễn ngân hỏa, vẫn luôn không có cơ hội sử dụng, cho nên không nhớ rõ thôi!

Đối với lời Thương Viêm nói, Diễm Quân Ly chỉ hơi chớp mắt một chút, càng khiến Thương Viêm thêm chột dạ, cuối cùng Thương Viêm vẫn là đem lực chú ý đặt trên miệng vết thương của Diễm Quân Ly, bỏ lỡ tia mỉm cười trong mắt anh trai nhà mình.

Không biết có phải là ảo giác của Thương Viêm hay không, cậu cảm thấy sau khi tiến vào không gian, mùi máu tươi trên người Diễm Quân Ly lại nặng hơn chút, cậu kéo Diễm Quân Ly ngồi lên ghế trong phòng, bắt đầu đem quần áo của Diễm Quân Ly cởi sạch, băng vải trên người y đã thấm đầy vết máu, màu đỏ chói mắt làm cho trái tim Thương Viêm cảm giác như bị ai đó hung hăng nhéo một cái.

Thương Viêm hút một hơi, bắt đầu đem băng vải cởi bỏ. Nhìn miệng vết thương bị rách một lổ hổng lớn, cậu nên cảm thấy may mắn vì BOSS là dị năng giả cấp 3, thân thể so với người thường mạnh hơn rất nhiều không? Ý chí của y không phải người thường có thể so đến được sao? Loại vết thương này đối với người khác đã là vết thương trí mạng, mà anh trai nhà mình, mặt cư nhiên không đổi sắc tí nào.

"Anh không sao." Nhìn Thương Viêm như là sắp khóc đến nơi, Diễm Quân Ly cũng không duy trì vẻ mặt lãnh khốc, cau mày muốn xoa đầu Thương Viêm.

Vốn là y muốn cho Tiểu Viêm hiểu được, hành động nguy hiểm của cậu phải bị giáo huấn, nhưng hiện tại….có trời mới biết sau khi y cảm giác được Tiểu Viêm chạy ra khỏi không gian thì đã hoảng hốt đến bao nhiêu.

Huyễn ngân hỏa đã sớm xuất hiện trong tay Thương Viêm, không gian của cậu tuy rằng với hệ thống là nhất thể, nhưng không gian hư vô cũng không ngăn cản cậu sử dụng không gian của mình.

Những con bươm bướm màu bạc như tuyết bay khắp bầu trời, cùng lần sử dụng đầu tiên khác biệt, lần này Thương Viêm đem hạch tinh cấp 3 bỏ vào trong Huyễn ngân hỏa. Sau khi đốt lên thì vô số con bướm bạc

bay lượn quanh người Thương Viêm, tạo thành một mảnh mông lung bao phủ lấy Thương Viêm.

Tuy nhiên trong mắt Diễm Quân Ly, hình bóng của Thương Viêm lại nổi bật trong đàn bướm bạc, giờ phút này, mỹ cảm khắc ghi thật sâu trong đáy lòng y, mãi mãi không phai nhòa.

Tiếp đó, dưới sự kinh ngạc của Diễm Quân Ly, Thương Viêm khống chế toàn bộ bướm bay về phía Diễm Quân Ly, sau đó biến mất trên người y. Diễm Quân Ly cảm giác được miệng vết thương có cảm giác ấm áp, như là có miếng lụa mỏng xẹt qua làn da.

Miệng vết thương dần dần biến mất, Thương Viêm cũng không tiếp tục buộc chặt thần kinh, Huyễn ngân hỏa sử dụng năng lượng của hạch tinh, cậu cũng chẳng có gì cố sức, tuy nhiên cậu cảm thấy bản thân dường như mệt mỏi quá độ.

Nhìn vết thương trên người Diễm Quân Ly đã hoàn toàn lành lại, tim của Thương Viêm cũng buông thỏng, nhưng cậu vẫn không thu hồi Huyễn ngân hỏa, bởi vì viên hạch tinh cấp 3 còn chưa có đốt hết hoàn toàn! Cậu không thể để cho viên hạch tinh cấp 3 duy nhất lãng phí vô ích, vẫn điều khiển những con bướm màu bạc bay về phía Diễm Quân Ly, khiến cho nơi ấy bỗng chốc trở nên sáng ngời.

Về phần bệnh độc, Thương Viêm cũng không lo sợ, chỉ cần là Dị năng giả liền sẽ không bị bệnh độc tang thi lây nhiễm, bao gồm bất cứ cấp bậc nào, vì thế trở thành dị năng giả cũng là một lợi thế.

Hạch tinh đã thiêu đốt hoàn tất, bướm bạc cũng đã tiến nhập hoàn toàn vào thân thể của Diễm Quân Ly. Thương Viêm thu hồi Huyễn ngân hỏa, sau đó vẻ mặt không vui mà nhìn Diễm Quân Ly, người này không biết rằng cậu rất lo lắng sao? Tại sao có thể miễn cưỡng chính mình như vậy.

Thương Viêm vừa định nói, thì đã bị Diễm Quân Ly đánh gãy "Em không biết anh sẽ rất lo lắng sao?" Ai? Giống như có cái gì không đúng, hiện tại không phải thời điểm cậu đối với BOSS thuyết giáo sao? Thương Viêm duy trì tư thế há miệng, tiếp đó cậu liền nghe thấy Diễm Quân Ly tiếp tục trách móc.

"Xin lỗi, Tiểu Viêm. Anh không thể tuân thủ ước định." Diễm Quân Ly đứng lên, một phen đem Thương Viêm kéo đến trước mặt của mình, khoảng cách giữa Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly lập tức không còn 1cm nào. Hai tay Diễm Quân Ly ôm eo Thương Viêm, miệng gần như sát bên tai Thương Viêm, tư thế muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

"Bảo vệ tốt chính mình, bất kể là thời điểm nào." Lời nói của Diễm Quân Ly so với bình thường trầm thấp hơn, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng lọt vào lỗ tai của Thương Viêm lại không sót chữ nào.

Thương Viêm bị những động tác liên tiếp này của Diễm Quân Ly khiến cho phản ứng có chút chậm, mà thời điểm cậu kịp thời lấy lại tinh thần, thì cậu mới nhận ra có thứ gì đó tiến nhập vào trong đầu của mình, cắm rễ.

Mệnh lệnh tuyệt đối!

"Ca!" Thương Viêm kinh hô, đẩy Diễm Quân Ly ra, làm cho mình có thể thấy được mặt của y, sau đó Thương Viêm chống lại ánh mắt không cho phản bác của Diễm Quân Ly, Thương Viêm thực không nghĩa khí trừng lại. Lẽ ra, Diễm Quân Ly bị thương, hẳn là đến phiên cậu giáo huấn mới đúng.

"Tốt rồi, hiện tại có thể nói là xảy ra chuyện gì chưa?" Thương Viêm vội ho một tiếng, tuy rằng giống như có cái gì đó bị lược đi, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm nghiên cứu vấn đề này. Dưới áp lực của Diễm Quân Ly, Thương Viêm vội vàng đổi đề tài.

"Có tang thi cấp 4 là không thể nghi ngờ, hơn nữa tới tận hai con." Nói đến chính sự, Diễm Quân Ly cũng không tiếp tục cùng Thương Viêm dây dưa, y buông Thương Viêm ra, ý bảo cậu ngồi ở trên ghế, mà bản thân y cũng ngồi ở một cái ghế bên cạnh.

Hai con!? Thương Viêm đã khẳng định, nó xuất hiện là để chắn đường BOSS.

Sau khi Thương Viêm vào không gian, Diễm Quân Ly liền bắt đầu tìm kiếm con tang thi cấp 4 đó, cuối cùng đi tới ký túc xá, một bóng dáng thu vào trong mắt, đó là một cậu nhỏ toàn thân đều thực sạch sẽ, nhìn qua cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi.

Nhưng ở trong mắt Diễm Quân Ly, cho dù cơ bản là không có ngọn đèn nào, y vẫn có thể nhìn ra được sắc mặt trắng bệnh đặc trưng của tang thi kia. Điều này làm cho đồng tử Diễm Quân Ly tối sầm lại, cư nhiên ở nơi rõ ràng như vậy.

"Nơi này không có bẫy rập." Con tang thi thiếu niên kia nói, lúc trước khi đến đây, y đã giết không ít tang thi ở sân vận động, tuy là không phải chính y ra tay, nhưng hiện tại thực rõ ràng, trên tay hai chị em nó đã không còn tang thi nào có thể sử dụng.

Cư nhiên có thể nói! Diễm Quân Ly nhíu mày, nhưng sau đó lại giãn ra ngay, mệnh lệnh tuy rằng sử dụng không được, nhưng nếu có thể nói, thì phải hỏi.

'Thấu triệt tư duy'.

Tang thi thiếu niên cảm giác thấy trong đầu như có ai có đang nhìn trộm, cậu ta lập tức hiểu được, đây là do dị năng giả trước mắt làm ra. Tuy rằng, Diễm Quân Ly dùng 'Thấu triệt' không nhiều lắm, nhưng cũng hiểu được chung quanh không có bẫy rập, khóe miệng Diễm Quân Ly xuất hiện một đường cong.

Tang thi thiếu niên không nói hai lời lập tức phát động công kích, mặt của nó vẫn là biểu cảm lạnh tanh nhưng Diễm Quân Ly có thể nhận biết được, nó đang phát điên trong lòng. Sau đó, Đọa Thiên xuất hiện trong tay Diễm Quân Ly, chờ đợi con mồi tiến đến.

Tang thi thiếu niên cùng Diễm Quân Ly khác nhau, thân thể tang thi cấp 4 nên ưu thế tốt rất nhiều, nhưng đánh nhau cũng không phải chỉ cần bấy nhiêu là đủ, kinh nghiệm cùng kỹ thuật của Diễm Quân Ly làm cho công kích của nó nhiều lần thất bại.

Diễm Quân Ly biết tốc độ của tang thi cấp 4 y không thể nào nhìn thấy được, cho nên y theo bản năng tránh né là chính, sau đó một bên dùng thấu triệt tư duy quấy nhiễu tang thi. Hoặc là bị thấy được tư duy, hoặc là phải phân ra lực chú ý để chống lại.

Chiêu thức của Diễm Quân Ly đều nhắm ngay vào góc độ xảo quyệt mà ra tay, đương nhiên y cũng không có quên cơ thể khác thường của tang thi, bất quá, tuy rằng y còn không rõ ràng lắm dị năng của tang thi này là cái gì, nhưng trước 'Thấu triệt' cho y biết được, con này là dị năng công kích. Như vậy Diễm Quân Ly cũng thoáng yên tâm hơn. Tác dụng của thanh đao Đạo Thiên cũng không phải là nhỏ, mỗi khi Diễm Quân Ly đắc thủ, vết thương trên thân tang thi đều không thể phục hồi lại như cũ, điều này làm cho tang thi càng thêm lo âu, mà Diễm Quân Ly lại là càng thêm trấn định.

Tang thi này, trừ bỏ ưu thế ở cấp bậc cùng thân thể, cũng không có chỗ gì hơn y. Bất quá phát hiện này làm cho nội tâm Diễm Quân Ly dâng lên từng trận nghi hoặc.

Có thể trở thành tang thi cấp 4, vì sao ở phương diện chiến đấu lại yếu như vậy?

Con tang thi đang bởi vì 'Thấu triệt' mà hoảng thần, bất ngờ bị Đọa Thiên công kích, Diễm Quân Ly dùng hết sức bổ toàn bộ đầu nó ra, tuy nhiên y còn không kịp đem hạch tinh thu vào tay, thì một tang thi cấp 4 khác xuất hiện. Nó lấy tốc độ cực nhanh nhằm về phía y, móng vuốt đã xuất hiện tại trước mắt, y theo bản năng lách người né tránh, thế nhưng con tang thi này cũng không lập tức công kích, mà là đem đèn pin của y giật lại, khiến nó rơi xuống đất.

Bất quá, con tang thi kia sau khi công kích thành công, cũng không có tiếp tục cố gắng, chỉ thấy được con tang thi nữ hài chạy đến gần con tang thi thiếu niên kia, lấy hạch tinh, sau đó chạy mất.

"Thì ra là như vậy?" Sự tình so với cậu nghĩ thì đơn giản hơn, Thương Viêm nâng cằm tự hỏi, cậu vốn là cho rằng tang thi khi đạt đến cấp 2 thì sẽ có đầu óc, nhưng hiện tại nghe BOSS nói, cậu liền nghĩ 2 con tang thi cấp 4 đó cũng chẳng phải thông minh gì.

"Chính là như vậy. Bất quá nhìn từ đèn pin, con tang thi cấp 4 đó đã có tri thức." Kỳ thật Diễm Quân Ly cũng rất kinh ngạc, sự tình lại đơn giản như vậy, chẳng hiểu làm sao mà đối thủ lại rất non yếu.

"Anh trước đi ra ngoài giải quyết chúng nó, em ở lại chỗ này." Nếu vết thương đã hoàn toàn lành lại, như vậy bây giờ chính là thời điểm giải quyết cho xong những con tang thi đó.

"Cẩn thận một chút." Nghe Diễm Quân Ly nói như vậy, Thương Viêm lại lo lắng thêm lần nữa.

"Ừ." Trong lòng Diễm Quân Ly ấm áp, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Chính là, Thương Viêm còn không kịp nói một câu "Bị thương nhớ tiến vào trị liệu." liền nhận được ánh mắt "Trở về sẽ tính sổ sau" của BOSS.

53. Chương 53: Thăng Cấp

2 chị em tang thi,người chị tên Đoạn Ái,người em tên Đoạn Nãi đó nhakˆˆ

"Tang thi cấp 2, chạy mau!" Võ Tam rống to về phía hai người đang đứng phía trước - vốn là mục tiêu của nhiệm vụ lần này, dị năng giả gần cấp 1 như gã hoàn toàn không thể nào ngăn cản được tang thi cấp 2, không có sợ té đ*i là may lắm rồi.

"Sở Thiên, là tang thi cấp 2." Mắt Lâm Lăng dần ngẩng cao, nhìn con tang thi cao hơn mình tận một cấp, Lâm Lăng không hề làm ra động tác gì.

"Động thủ." Khóe miệng Lưu Sở Thiên cười nhạo, đến một tên thì giết một tên, tang thi cấp 2 cũng không sống qua nổi đao của gã.

Lưu Sở Thiên lướt ngang qua hai tên ngốc đang trợn mắt há hốc mồm chạy điên cuồng kia, thẳng tắp một đường nhằm vào con tang thi cấp 2, bình nhỏ màu đỏ trên tay Lưu Sở Thiên bỗng vỡ nát, máu từ đó lan tỏa vây chung quanh Lưu Sở Thiên, tư thế sẵng sàn, chuẩn bị công kích.

Sau khi biết được dị năng của mình là gì, gã vẫn luôn có thói quen bỏ máu vào trong bình. Cũng may, dị năng không có giới hạn trạng thái của máu, cho nên khi gã làm vậy, thời điểm cần thì lấy ra sử dụng, thoải mái và tiện lợi hơn rất nhiều.

Một viên đạn bay xẹt về phía Lưu Sở Thiên và con tang thi, lúc này Lưu Sở Thiên cùng con tang thi đang giao đấu với tốc độ cao, thế nhưng viên đạn không có ngộ thương Lưu Sở Thiên, ngược lại còn áp chế động tác của tang thi, cho dù là tang thi cấp 2, dưới tay Lưu Sở Thiên cũng hoàn toàn không chiếm được ưu thế.

"Nè, các người..." Võ Tam quay đầu nhìn ra phía sau, vốn định gọi Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng mau mau chạy đi, ai ngờ lại trông thấy bọn họ đang cùng con tang thi cấp 2 kia giao đấu.

"Xem ra cho dù là cùng một cấp bậc, thì cũng có chênh lệch." Không biết là từ lúc nào, Lý Tử cũng dừng lại sờ sờ mũi, trong lòng không khỏi có chút thất bại.

Thị lực của Lâm Lăng sau khi có được dị năng thì có phần tinh tường hơn, thời điểm Lưu Sở Thiên đang không ngừng gây trở ngại động tác của tang thi, thì đồng tử của Lâm Lăng hơi co lại, nháy mắt viên đạn chính xác bay ra, xuyên qua máu của Lưu Sở Thiên rồi chui vào cánh tay con tang thi.

Lưu Sở Thiên nhất thời cười tươi như hoa nở, gã nhanh nhẹn phóng ra xa, sau đó tay khẽ động, máu bên trong con tang thi cũng nghe theo hiệu lệnh mà dịch chuyển, cánh tay con tang thi bỗng nhú ra những mũi nhọn, chi chít tựa con nhím, toàn thân nó đều không chỗ nào thoát khỏi, bao quát cả đầu.

Tang thi cấp 2 cứ thoải mái mà bị giải quyết như thế, còn tang thi cấp 4 bên này, tang thi nữ hài sau khi làm bị thương BOSS thì nhanh chóng chộp lấy hạch tinh của em trai rồi bỏ chạy, hiện tại cô bé cần phải tìm được một nơi an toàn, tinh thần lực của tang thi cấp 4 phát ra, mệnh lệnh cho tang thi xung quanh trường học tiến vào.

Nghe thấy tiếng tru, cô biết đàn tang thi đã bắt đầu tiến vào, nhưng cô lại chẳng nghe được tiếng động nào cho thấy có giao đấu bên ngoài kia, hy vọng là bọn nó có thể tranh thủ giùm cô một chút thời gian.

Dưới khuôn mặt lạnh lùng vô cảm đặc trưng của tang thi, là cõi lòng đang loạn cào cào của cô bé. Cô nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chọn trúng một cái WC trong vườn trường đã không còn được sử dụng, nơi này có không ít cây cối che dấu, muốn nhìn ra được khác thường cũng tốn không ít thời gian.

Đoạn Ái xác định chung quanh thực sự an toàn, thì liền đem móng vuốt sắc bén chém đứt một cánh tay của mình, cho dù bầy nhầy máu thịt cũng không khiến thần kinh tang thi của cô cảm thấy đau.

Cánh tay tái nhợt rơi ra khỏi thân thể, trở thành một tồn tại riêng biệt, Đoạn Ái đem hạch tinh của em trai nhét vào đó, dưới biểu tình cứng đờ nhưng ánh mắt khao khát chờ mong, cánh tay bắt đầu biến hóa, cuối cùng xuất hiện trước mặt Đoạn Ái là một thân thể thiếu niên.

Đây là dị năng của chúng nó, chỉ cần một người còn tồn tại, thì một người khác vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.

Đoạn Nãi vẫn còn đang tiếp tục khôi phục, tuy nhiên không kịp nữa rồi, Đoạn Ái đã cảm nhận được sự uy hiếp kia đang dần dần tiến đến đây.

Sau khi Diễm Quân Ly ra khỏi không gian thì trực tiếp hạ lệnh khóa cửa ra lại, cho dù Tiểu Viêm có bất mãn, thì y cũng sẽ không giải trừ.

‹Đến đây›. Rõ ràng, dị năng giả cấp 3 như Diễm Quân Ly không có khả năng hạ mệnh lệnh cho tang thi cấp 4, nhưng Diễm Quân Ly vẫn dùng.

Dị năng của Diễm Quân Ly thuộc hệ tinh thần, chỉ cần nằm trong phạm vi tinh thần lực của y, thì y đều có thể cảm nhận được.

Tìm được… Mệnh lệnh mà y phát ra không phải hoàn toàn không có tác dụng, chỉ là do tang thi cấp 4 dùng tinh thần ngăn cản mà thôi, thế nhưng hiện tại, mệnh lệnh lại giúp cho Dị năng hệ tinh thần của y tra ra nơi đang chống cự.

Trừ bỏ một chỗ, ngoài ra không nơi nào ngăn cản lại mệnh lệnh của y, không cần phải nói, nơi đó dĩ nhiên là địa điểm trú ẩn của con tang thi cấp 4 kia rồi.

Mâu quang Diễm Quân Ly lạnh lẽo, y bỗng nghĩ tới một việc. ‹Tiểu Viêm, lúc nãy em đốt là hạch tinh của tang thi cấp 3?› Diễm Quân Ly nắm quyền chủ đạo không gian hư vô, cho nên đương nhiên có thể thông qua không gian cùng Thương Viêm đối thoại.

Nghe được vấn đề này, trong lòng Thương Viêm không khỏi thịch một cái, cậu nghĩ bây giờ tốt nhất là nên im lặng, nhưng Thương Viêm trầm mặc cũng đủ để thuyết minh rõ vấn đề.

Bước chân Diễm Quân Ly nhanh hơn, sắc mặt âm trầm, khóe miệng vẫn treo lên tươi cười tàn bạo quen thuộc, lệ khí quanh người lan tràn theo cơn gió…(Sagi:ẻm chỉ là oánh nhau vs tang thi cấp 3 thui mà anh làm gì ghê vại==")

Nhanh lên, nhanh lên nữa. Đoạn Ái sốt ruột mà nhìn em trai đang trùng tổ cơ thể, mà cánh tay của cô cũng chậm rãi khôi phục. Cô có thể cảm giác được, cỗ lực lượng kia càng ngày càng mạnh, cô sắp không thể ngăn cản được nó xâm lấn tư duy.

"Chị ơi." Tuy rằng thanh âm có chút mất sức, nhưng nếu đã có thể nói chuyện thì chứng minh trùng tổ đã thành công.

"Chúng ta đi mau." Cô hiểu được nguyên do mà mình cảm thấy sợ hãi, rõ ràng chỉ là một dị năng giả cấp 3, nhưng so sánh với y, cô vẫn còn thua xa.

Ngay từ ban đầu, cô và em trai đã là tang thi, cho nên bọn họ chẳng có kinh nghiệm thực chiến gì cả, tuy rằng trước đó cũng có công kích dị năng giả rồi, nhưng những người đó đều mới có dị năng, xử lý rất dễ dàng.

Tuy nhiên người này lại không giống, cấp bậc của y không chỉ cao, mà còn có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, Đoạn Nãi căn bản không phải là đối thủ. Về phần cô? Cô lại càng không đáng tin, bởi vì trước giờ cô vẫn luôn đối với chuyện giết người có chút bài xích, cơ bản không cần cô động thủ, cho nên cô chẳng giúp ích được gì, khi đó có thể gây thương tích cho Dị năng giả cấp 3 kia cũng là do tấn công bất ngờ và lợi thế cấp bật.

"Nhanh như vậy đã muốn đi sao?" Đột nhiên sau lưng truyền đến một thanh âm, giọng nam trầm thấp không mang tình cảm nhượng Đoán Ái rét run. Cô hốt hoảng quay đầu lại, đem Đoạn Nãi giấu ra phía sau,

đang muốn làm ra tư thế công kích, nhưng lúc này mũi đao của Diễm Quân Ly đã tới.

Đoạn Ái dựa vào bản năng của tang thi cấp 4, ngăn cản Đọa Thiên của Diễm Quân Ly, Đoạn Nãi nằm trên đất cũng kịp thời phản ứng, nhanh chóng đứng dậy công kích về phía Diễm Quân Ly.

Nhưng Diễm Quân Ly đã sớm thăm dò rõ Đoạn Nãi, cho nên căn bản là y đối với công kích của hai con tang thi cấp 4 này thực khinh thường, lực đạo non yếu chẳng khác gì thường dân.

Đáy mắt y lóe ra quang mang, Diễm Quân Ly cố ý lộ sơ hở để thiết trí bẫy rập, sau đó phản thủ, đâm Đọa Thiên vào ngực Đoạn Nãi, rọc mạnh từ trên lưng xuống, từ đó chặt đứt lìa xương sống, dĩ nhiên cậu bé tang thi kia chẳng hề cảm thấy đau, chỉ là nằm vật xuống đất mà thôi.

Tốc độ phục hồi của tang thi cấp 4 cũng không tệ lắm, nhưng dưới lưỡi đao của Đọa Thiên thì bao nhiêu đó cũng chẳng thấm vào đâu, trừ phi là trùng tổ toàn thân như lúc nãy.

Đoạn Nãi vừa ngã xuống, thì Đoạn Ái cũng luống cuống, Diễm Quân Ly thừa dịp này vung Đọa Thiên đâm tới. Bất quá, Đoạn Nãi xem ra có nghị lực hơn y đã tưởng tượng, cư nhiên cắn mắt cá chân của Diễm Quân Ly.

Toàn thân tang thi đều đã được cải tạo, đương nhiên hàm răng cũng không ngoại lệ. Răng năng của Đoạn Nãi cứ thế cắn nhập vào trong xương cốt của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly chau mày, dùng sức vung ra, hất Đoạn Nãi về phía Đoạn Ái, cả hai đồng thời đập mạnh lên vách tường, từ mức độ hư hỏng của nơi đó, cũng đủ cho thấy Diễm Quân Ly sử dụng lực có bao nhiêu lớn.

Thương Viêm ở trong không gian đợi tin, đang hồi hộp lo lắng thì lại thấy bầu trời bỗng chốc biến đỏ, bất quá lần này màu sắc có vẻ nhợt nhạt hơn rất nhiều, nhưng như thế cũng đủ để cho Thương Viêm lo lắng.

Tuy nhiên lo lắng của cậu chưa kịp thành hình, thì màu đỏ bắt đầu chậm rãi tan biến, khôi phục lại khung cảnh xanh biếc cho bầu trời.

Thương Viêm biết lúc này cậu không thể làm rộn Diễm Quân Ly, cho nên dù lo lắng cũng không hề lên tiếng. "Anh không sao, lúc nãy dùng dị năng chữa khỏi, giờ vẫn còn hiệu nghiệm." Diễm Quân Ly như là có thể đoán được suy nghĩ của Thương Viêm.

Thanh âm Diễm Quân Ly không rõ ràng cảm xúc, nhưng Thương Viêm quá quen thuộc với y, cho nên không khó để nhận ra trong lời nói đó mơ hồ có pha lẫn sát khí.

Ngoài không gian, Diễm Quân Ly đang nhìn miệng vết thương của mình, ở nơi đó cư nhiên xuất hiện ánh sáng bạc, tựa như những con bướm lúc nãy, từ đó miệng vết thương cũng mau chóng liền lại, ngay cả máu chảy ra ngoài cũng bị ánh sáng bạc kia cắn nuốt mất.

Chính là, đây lẽ ra là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng Diễm Quân Ly lại cảm thấy trong lòng đau đớn. Y nghĩ tới khối thạch tinh cấp 3 kia, và y phục rách rưới trên người Tiểu Viêm, tuy rằng y có nghi hoặc, bất quá trên đó không có vết máu, nên y cũng đành gác sang một bên. Bất quá bây giờ, y lại nhớ tới điểm đặc biệt ở thân thể Tiểu Viêm.

Y sớm nên nghĩ đến, cho dù Tiểu Viêm có nhiều đồ vật đặc biệt, nhưng thân thể cậu chỉ là một người bình thường, còn thua cả một dị năng giả cấp 0, chống lại tang thi cấp 3 thì làm sao có thể hoàn hảo không việc gì. Vừa nhớ tới quần áo Tiểu Viêm rách nát, đã đủ chứng minh cho y thấy trình độ thương tổn mà cậu chịu đựng lớn cỡ nào.

Khí tức quanh thân Diễm Quân Ly biến đổi, trong đôi mắt phóng ra âm ngoan thô bạo tựa ác quỷ, sát khí dày đặc không chút nào che dấu đều tiết đi ra ngoài.

Đoạn Ái ôm Đoạn Nãi đã không còn có thể nhúc nhích ngước lên nhìn Diễm Quân Ly, trong mắt chỉ toàn là sự sợ hãi, hiện tại phải cố gắng chạy thoát khỏi nơi này, tốc độ của cô, người nọ sẽ theo không kịp .

Tuy Đoạn Ái âm thầm quyết định, nhưng Diễm Quân Ly lại rất rõ ràng ý đồ của cô. Không có tươi cười, không có giả dối, chỉ còn lại lửa giận bùng nổ trong lòng.

Cho tới nay, khi tức giận y vẫn sẽ tươi cười, đây là thói quen dưỡng thành từ lúc y còn non yếu, ngụy trang và nhẫn nại. Nhưng loại ngụy trang này, hiện tại đã không thể nào duy trì được nữa.

Đoạn Ái đang muốn đi chuyển, thì cũng là lúc thân thể bị khống chế mà không thể nào cất bước, "Không được nhúc nhích." Bóng người trước mắt men theo ánh trăng mà đổ vào phòng, trong tai bất giác truyền vào câu nói kia.

Đoạn Ái kinh hãi, cô đây là bị khống chế sao?!

"Mi cũng vậy." Ánh mắt Diễm Quân Ly đảo qua thiếu niên tang thi đang trùng tổ thân thể ở dưới đất, Đoạn Nãi có thể thấy rõ được trong đôi mắt của nam nhân này tràn đầy hung ác nham hiểm cùng tàn nhẫn, khiến người ta cảm thấy cõi lòng tản mát ra bất an.

Diễm Quân Ly cố ý tạo ra tiếng bước chân, theo thanh âm lớn dần, đã nói lên khoảng cách mà Diễm Quân Ly cách chúng nó càng lúc càng gần, sợ hãi trong lòng càng tăng lên gấp nhiều lần.

Diễm Quân Ly đứng trước mặt hai chị em tang thi, ánh mắt như nhìn một sinh vật hèn mọn. Tiếp đó,Đoạn Ái, Đoạn Nãi liền nhìn thấy, bên cạnh kẻ địch bỗng xuất hiện một nam nhân khác. Người này chính là mồi dụ mà chúng nó bắt về.

Thương Viêm vừa mới hoàn hồn, phát hiện mình đã ở bên ngoài không gian, nhìn vẻ mặt âm trầm của Diễm Quân Ly, lại nhìn hai chị em tang thi chật vật bất kham dưới đất, trong nháy mắt liền hiểu được .

BOSS thăng cấp ! Nếu có thể khống chế được tang thi cấp 4, vậy chắc là BOSS đã cấp 5. Nghĩ như vậy, Thương Viêm liền lặng lẽ đưa mắt nhìn lên trên đỉnh đầu của Diễm Quân Ly, nếu bây giờ cậu còn là một đọc giả, thì dĩ nhiên sẽ không ngần ngại tặng cho BOSS 99 cái like!

"Tiểu Viêm?" Diễm Quân Ly nhìn Thương Viêm đã thay đổi một bộ quần áo khác, xem sơ qua thì hoàn toàn không có chuyện gì, lệ khí quanh thân cũng lập tức thu liễm lại, tiếng nói dịu dàng khiến hai chị em tang thi kia không khỏi run rẩy liên hồi.

"Chúng nó chính là tang thi cấp 4?" Thương Viêm thất thần bị phát hiện nên xấu hổ mà cười khan một tiếng, lập tức đem lực chú ý tập trung trên hai con tang thi dưới đất.

Hai đứa trẻ vị thành niên lén lút thậm thụt nhìn trộm cái người nam nhân đột nhiên xuất hiện này, cho dù khuôn mặt không có biểu cảm nhưng cũng không thể nào che giấu được sự kinh ngạc ánh lên trong đôi mắt chúng nó.

"Có thể nói chuyện?" Thương Viêm đã cảm thấy hai 'bị cáo' tang thi kia chẳng còn chút nguy cơ nào, ngược lại còn có điểm hứng thú. Nếu BOSS cho phép cậu ra ngoài này, thì liền chứng minh sẽ chẳng còn gì nguy hiểm.

"Nói chuyện." Diễm Quân Ly hiểu được Thương Viêm đối với hai con tang thi cấp 4 này có hứng thú rất lớn, cho nên y mới không giết chúng nó, bất quá chờ sau khi Tiểu Viêm hết hứng thú thì …

Lần thứ hai Đoạn Ái, Đoạn Nãi cảm nhận được nam nhân kia đang mất hứng. Hai chị em nháy mắt hiểu được, nếu muốn giữ lại mạng thì phải trông chờ vào người vừa mới xuất hiện này.

"Tôi kêu Đoạn Ái." "Đoạn Nãi." Hai chị em tang thi mắt long lanh mà nhìn Thương Viêm, ý tứ lấy lòng rõ ràng, làm khóe miệng Thương Viêm không khỏi cong lên, tang thi cấp 4 quả nhiên bất đồng, cùng với tang thi cấp 3 có sự khác biệt. Bất quá cái tên kia… cai sữa, dứt tình, sao có cảm giác quái quái?

[Đoạn Ái: dứt tình. Đoạn Nãi: cai sữa. Nghĩa của 2 từ đó]

Diễm Quân Ly đối với hành vi của hai chị em kia rất bất mãn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve Đọa Thiên. Y bỗng có cảm giác không vui khi đồ vật thuộc về mình đang có nguy cơ bị cướp đi mất, có nên lập tức giết đi cho rồi?

Ý thức cầu sinh của tang thi quả cao cường, cho dù là Thương Viêm cũng có thể nhìn ra. Thương Viêm nheo nheo mắt, ở cấp độ này tang thi đã có tri thức giống với con người bình thường, hơn nữa cậu cũng có thể nhìn ra Đoạn Ái rất là bảo hộ Đoạn Nãi, đó là biểu hiện cho tình cảm.

Trong Đế Vương Mạt Thế , tình huống này vào Trung Kỳ Mạt Thế mới xuất hiện. Thương Viêm trầm tĩnh mà nhìn về phía hai chị em tang thi, há miệng thở dài…

54. Chương 54: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người

Ngay từ đầu các người đã là tang thi cấp 4?" Thương Viêm hỏi ra vấn đề này, nhưng không cần chúng nó trả lời cũng có mơ hồ đáp án.

"Ưm, ngày đó chúng tôi muốn đến lớp Số học, nhưng lại bất ngờ ngất xỉu hết, khi tỉnh lại thì liền thành tang thi cấp 4, những tang thi cấp 2 và cấp 3 kia ngay từ đầu cũng đã xuất hiện trong sân trường. Sức hấp dẫn của dị năng giả đối với chúng tôi rất lớn, tuy rằng chúng tôi có thể kiềm chế ham muốn ăn người sống, nhưng đối với những dị năng giả có thể khiến chúng tôi mạnh mẽ hơn thì không thể nào cưỡng lại được. Lúc trước gặp được dị năng giả cấp 3 thì chúng tôi liền nảy sinh tâm tư, tang thi cấp 2 kia có thể làm con người mê man, nhưng thực hiển nhiên chỉ hữu hiệu đối với một mình anh, vì thế kế hoạch vốn là trực tiếp mang dị năng giả cấp 3 đi, cuối cùng sửa thành mang anh đi."

Đoạn Ái một hơi mà kể ra toàn bộ, việc này so với sinh mạng của bọn họ thì chẳng có chút giá trị gì mà phải giấu giếm, Đoạn Nãi cũng rõ ràng hiện tại thân bất do kỷ, cho nên thỉnh thoảng thêm vài chi tiết vào câu chuyện của Đoạn Ái.

Diễm Quân Ly đứng một bên nhàm chán mà nghe, đối với y mà nói, lực chú ý đã dồn hết lên trên người Thương Viêm - người vừa nghe hai chị em kia nói xong thì trầm mặc. Những lời này đối với y chẳng có chút giá trị gì, tình báo có được trong đó chỉ là: không cần thăng cấp cũng có thể lập tức biến thành tang thi cấp cao.

Thương Viêm đối với chuyện mà Đoạn Ái nói, chiếm được thông tin nhiều hơn so với Diễm Quân Ly, bất luận là sự xuất hiện của Bạch Vụ hay là tang thi cấp 4, thì so với trong Đế Vương Mạt Thế cũng nhanh hơn mấy giai đoạn. Thương Viêm liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly một cái, chẳng biết dị năng cấp 5 của BOSS có thể sống sót qua khỏi nội dung hỏng hóc của bộ truyện này không nữa?

"Ca, anh thu nhận bọn họ đi." Thương Viêm hơi có chút hứng thú mà nhìn về phía Diễm Quân Ly, căn cứ vào phẩm chất tốt đẹp là không thể lãng phí, lời này liền thuận miệng mà xuất ra, dù sao hiện tại BOSS cũng là dị năng giả cấp 5, tuyệt đối có thể khiến hai con tang thi này nghe lời.

Thương Viêm nói như vậy, ánh mắt của Đoạn Ái và Đoạn Nãi cũng chuyển hướng nhìn về phía Diễm Quân Ly, tuy rằng chúng nó rất sợ Diễm Quân Ly, nhưng vẫn cố gắng biểu đạt cho y thấy nỗi chờ mong trong lòng.

Hai chị em tang thi cảm thấy đây quả là lựa chọn tốt nhất, hiện tại chúng nó là thịt heo nằm trên thớt, nếu muốn sống sót, thì không còn đường nào khác.

Lại nói thêm, chúng nó không thể chui rúc trong trường học này cả đời, có lẽ một ngày nào đó sẽ bị người khác cao cường hơn giết chết, hơn nữa ngay từ khi chúng nó có ký ức của nhân loại, thì đối với chuyện được sinh hoạt trong cộng đồng đã rất là khát vọng, chúng nó chỉ mới có 13 tuổi, chúng nó muốn thoát khỏi sự cô tịch đáng sợ này.

Người này, bất luận là khí tức hay hành động đều đáng sợ, nhưng nếu y có thể thu lưu thì xem ra chúng nó vẫn còn hy vọng. Bởi vì, dù chúng nó có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ là những đứa trẻ sợ hãi cô đơn và tịch mịch.

Chỉ cần là Thương Viêm nói thì Diễm Quân Ly ít nhiều sẽ để tâm một chút, hai con tang thi này cũng có chỗ hữu dụng, nên Diễm Quân Ly cũng không có quá kiên định mà muốn đuổi tận giết tuyệt, tuy rằng y đối với việc chúng nó đã từng gián tiếp hại Thương Viêm rất là căm tức, nhưng Thương Viêm mở miệng đề nghị thì cũng gắng nhắm mắt cho qua.

"Em thích thì tốt." Diễm Quân Ly vươn tay xoa xoa đầu Thương Viêm, xúc cảm tốt đẹp làm khuôn mặt Diễm Quân Ly thoáng nhu hòa hơn một ít. Thương Viêm thấy thế thì khóe miệng cong lên, cậu biết chắc BOSS sẽ nghe theo đề nghị của cậu mà.(Sagi:anh chiều em nó quá riết hư bi giờ==")

Diễm Quân Ly đi tới trước mặt hai chị em tang thi, hung quang hiện lên trong mắt, nhượng chúng nó hiểu được, vừa rồi bọn họ có thể sống sót dưới đao của y chính là do may mắn.

"Tôi không chấp nhận bất cứ phản bội nào, bất luận thời điểm nào, tình huống nào. Nếu như xảy ra, thì các người hãy tự mình hủy đi mạng sống." Mệnh lệnh tuyệt đối cùng Mệnh lệnh ép buộc được sử dụng cùng một lúc, đã tự động hình thành một cái gông cùm xiềng xích trong đầu chúng nó, tùy theo đó là tay chân cũng có thể nhúc nhích trở lại.

"Phản bội là cái gì?" Cô bé tương đối cẩn thận, sau khi tay chân được trả lại tự do thì cô ôm em trai vào lòng, rồi cẩn thận hỏi cái vấn đề mà liên quan đến sống chết của bọn họ sau này, khiếp đảm nhìn về phía Diễm Quân Ly.

Hiện tại đã bị hạ mệnh lệnh, cô cảm thấy sợ hãi đối với người trước mắt càng thêm tăng cao, đương nhiên cô cũng đã nguyện trung thành vì y, sợ hãi chỉ làm lòng trung thành trở nên càng sâu sắc.

"Tự mình nghiền ngẫm." Diễm Quân Ly mặc kệ bọn họ, vì thế nhiệm vụ đầu tiên của hai chị em tang thi đó chính là nghiền ngẫm xem 'phản bội là gì'.

Tiếp đó, đã xác định không còn gì nguy hiểm, Diễm Quân Ly vung tay lên, đem Đọa Thiên thu vào không gian, ánh mắt Đoạn Ái và Đoạn Nãi bỗng trở nên tò mò cùng khâm phục, nhưng khi chạm phải cái nhìn lạnh lẽo của Diễm Quân Ly thì lại khẩn trương mà cúi đầu.

Tuy rằng Đoạn Ái và Đoạn Nãi hiện giờ thân là tang thi, cơ mặt cứng ngắc không có chút biểu tình, nhưng tình cảm trong ánh mắt của chúng nó rất rõ ràng, Thương Viêm có thể nhìn rõ tâm tư của bọn họ.

Thương Viêm phá lệ mà có cảm giác 'cha hiền', cậu cảm thấy hai đứa nhỏ này tựa như là hai con mèo con đang rũ mắt cụp tai. Vì thế liền nhìn đại ca nhà mình một cách trách cứ, dùng ánh mắt để lên án : đã là con cái trong nhà, anh không thể dịu dàng nhỏ nhẹ hơn chút sao. (nghe ra nghĩa khác không ←_←)

Diễm Quân Ly và Thương Viêm bốn mắt nhìn nhau, y đối với ánh mắt quỷ dị của Thương Viêm cảm thấy có một tia ngọt ngào, nhưng vừa nghĩ tới là vì có liên quan đến hai con tang thi kia thì lại vô cùng khó chịu, BOSS cũng có lúc rối rắm mà.

‹Khụ khụ, Thương Viêm sao ngươi không thử xem Huyễn ngân hỏa có tác dụng chữa trị vết thương của Đọa Thiên hay không?› Thanh âm của hệ thống có chút đường đột, nhưng cũng đúng lúc phá vỡ cục diện cứng ngắc này.

"Khụ khụ, em thử xem Huyễn ngân hỏa có thể trị thương cho bọn họ hay không." Thần trí của Thương Viêm bị hệ thống gọi về, cậu cũng phát hiện mình đang cùng ánh mắt của Boss giao lưu mờ ám, cho nên học theo hệ thống ho khan hai tiếng.

Như là đang che giấu xấu hổ, Thương Viêm lấy Huyễn ngân hỏa trong không gian ra, hai chị em tang thi nhìn thấy, lại là một dị năng giả hệ không gian, thì hai mắt nhìn về phía Thương Viêm cũng mang theo tôn kính. Nhớ lại lúc nãy Thương Viêm nói, trị liệu cho bọn họ, cõi lòng lại cảm thấy vui sướng và thân thiết, cư nhiên là song hệ dị năng giả, hơn nữa xem ra thiệt là dịu dàng.

Diễm Quân Ly thì sau khi Thương Viêm dời tầm mắt, cũng rủ xuống hai song đồng, tiếp lại không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng bất giác cong lên, làm Thương Viêm không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Bươm bướm màu bạc thu hút sự chú ý của hai đứa nhỏ, khi màu sắc xinh đẹp kia tiến vào thân thể của bọn nó, vì là tang thi nên miệng vết thương lạnh lẽo, chẳng hiểu sao lúc này lại cảm thấy ấm áp dễ chịu vô cùng.

Cũng chính vì việc này mà Thương Viêm hoàn mỹ thu phục hai chị em tang thi kia, thành công mà tạo dựng hình tượng ca ca dễ mến trong lòng bọn nó.

"Tiểu Viêm." Nhìn thấy Huyễn ngân hỏa, Diễm Quân Ly ngược lại nghĩ tới chuyện mắt cá chân bị thương lúc nãy, khi Thương Viêm nghe thấy Huyễn ngân hỏa còn có công hiệu này, thì trong lòng không khỏi vui vẻ cùng kinh ngạc, Huyễn ngân hỏa thật sự là Bàn tay vàng trong Bàn tay vàng.

"Đi thôi, phải tập họp." Giải quyết xong chuyện tang thi cấp 4, trong lòng Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều cảm thấy thoải mái, Diễm Quân Ly nhớ tới hai cấp dưới bị mình bỏ rơi đâu đó, ý bảo Thương Viêm đi

theo, chính là bàn tay hơi hơi máy động, ánh mắt như có như không mà liếc về phía tay Thương Viêm, mày hơi nhíu lại, trong lòng đang bừng lên dục ! vọng! muốn! nắm! tay!.(Sagi:Pó tay anh==")

"Hai đứa cũng đi theo." Cuối cùng Diễm Quân Ly vẫn rất tự nhiên mà thu hồi tầm mắt, đối với hai chị em đang do dự kia nói.

Sau đó nhớ ra gì đó mà khựng bước lại, trực tiếp sử dụng Mệnh lệnh ép buộc, truyền đạt ý tứ của Diễm Quân Ly. ‹Chuyện không gian, bất luận là vô tình hay cố ý, trực tiếp hay là gián tiếp cũng không được lộ ra›

…

"Bạch Vụ!" Lý Tử kiên trì đi theo phía sau Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, đến khi nhìn thấy Bạch Vụ thì kinh hỉ reo lên, nhưng lúc trông rõ bộ dạng thảm hại đầy máu của cô thì kinh hỉ biến thành kinh hách, bước nhanh về phía trước đỡ lấy Bạch Vụ đang lung lay sắp đổ. Những con tang thi kia quả là lợi hại, cư nhiên ngay cả dị năng giả cấp 2 cũng chịu thua.

Bạch Vụ nhìn thấy người quen thì không kiềm nén nữa, toàn thân đều thả lỏng, ánh mắt nhìn về phía 3 người trước mặt, trừ bỏ Lý Tử, thì hai người kia chính là một trong những mục tiêu của nhiệm vụ Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, không biết vì sao trong lòng Bạch Vụ trầm xuống, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng gặp được Bạch Vụ, hai người đều hơi hơi cảnh giới, cho dù là bị thương, bọn họ vẫn là có thể cảm ứng được đây là Dị năng giả cao cấp hơn so với bọn họ.

"Tôi biết đồng bạn của các người ở đâu, trước đó tôi có gặp bọn họ." Bạch Vụ thều thào nói, sau đó cong thắt lưng nằm lên người Lý Tử. Hiện tại, ngay cả cô và Lý Tử cũng chưa chắc có thể sống sót ra khỏi nơi này, nhưng có thêm bọn người Thương Viêm thì khác, bọn họ mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Lăng dừng bước lại, trầm mặc mà đứng tại chỗ, thăm dò mà nhìn Bạch Vụ. Nữ nhân này có chút đầu óc.

"Ah~, cô biết?" Lưu Sở Thiên nhướng mày, nhìn kỹ Bạch Vụ. Nếu biết thì coi như tốt, còn nếu ngược lại, dám giở trò đùa giỡn thì gã sẽ không khách khí.

Mâu quang của Lưu Sở Thiên thấp thoáng ngoan lệ, khiến Bạch Vụ cảm thấy lòng bàn tay mình ứa ra mồ hôi lạnh, Lý Tử đang cõng Bạch Vụ tuy biết là Lưu Sở Thiên không phải nhìn hắn, nhưng hắn vẫn là có chút run rẩy da đầu.

Sau đó hắn còn phát hiện, không biết từ lúc nào, Lâm Lăng đã đứng ở sau lưng mình, vừa quan sát bọn họ vừa ngắm nghía khẩu fn5 trên tay. Thật sự là trước có Lưu Sở Thiên sau có Lâm Lăng.

"Ở Ký túc xá bên kia." Bạch Vụ đương nhiên biết rõ tình huống hiện giờ, cô cũng không có ý giấu giếm gì, hất đầu về hướng mà lúc nãy đã chỉ cho Thương Viêm.

Lâm Lăng nhướng mày như là đang tự hỏi lời này là thật hay giả, Lưu Sở Thiên bắt lấy Lý Tử, "Vậy cùng đi chung." Mặc dù Ly thiếu gia bảo bọn họ đi trốn đi, nhưng ở nơi này chỗ nào cũng đều có tang thi, bây giờ là do mấy dị năng giả cấp 1 bọn hắn tỏa ra uy áp nên chúng nó mới không dám đến gần. Chi bằng đến gần Ly thiếu gia một chút, đến lúc đó có muốn hội hợp cũng tiện hơn.

Lý Tử buồn rười rượi mà bị Lưu Sở Thiên kéo đi, biết mình có khả năng là đi đến chỗ con tang thi cấp 4, hắn quả thực khóc không ra nước mắt.

Còn Bạch Vụ được Lý Tử cõng thì lại trầm mặc, cô hiểu được Lưu Sở Thiên làm vậy là sợ cô nói dối, nhưng cô cũng không thèm để ý, dù sao mục đích của cô chính là cùng những người này đồng thời hành động, về phần hình thức có hơi khác biệt thì cũng chẳng có sao.

"Lý Tử, Võ Tam đâu?" Thừa dịp khoảng thời gian đi tới Ký túc xá, Bạch Vụ hỏi thăm Lý Tử. Nói đến Võ Tam, hốc mắt Lý Tử có chút phiếm hồng, nhìn thấy vậy là Bạch Vụ đã hiểu, chỉ sợ Võ Tam dữ nhiều lành ít.

"Vốn là chỉ có 1 con tang thi cấp 2 đột kích, bị Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng xử lý , nhưng ai ngờ tràn tới một đàn tang thi, lại còn có tang thi cấp 2 hệ tốc độ, nó bắt Võ Tam mang đi. Tôi… Tôi không thể đuổi

theo kịp."

Bạch Vụ có thể nhìn ra Lý Tử ảo não, trong lòng cô cũng không quá dễ chịu, cô sẽ không trách Lỷ Tử bỏ rơi Võ Tam, nhìn dị năng của Lý Tử là biết, hắn có đuổi theo kịp cũng không cứu được Võ Tam. Về phần Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng không hỗ trợ, cô cũng không trách, trong thời đại mạt thế ai lại đi cứu giúp người xa lạ, huống chi lại là hai người máu lạnh này.

"Sở Thiên, Lăng." Thanh âm này Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều rất quen thuộc, đó là tiếng của Viêm tiểu đệ, nếu Viêm tiểu đệ ở đây thì chắc Ly thiếu gia cũng không thể vắng mặt.

Sau khi Lưu Sở Thiên nhìn thấy Diễm Quân Ly và Thương Viêm thì lập tức vứt bỏ hai người Bạch Vụ và Lý Tử, bước nhanh về phía Diễm Quân Ly, sắc mặt vui mừng biểu lộ rõ ràng.

Lâm Lăng nhìn thấy Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly bình an thì trong lòng buông lỏng, bất quá anh không tiến lên, anh còn bận đề phòng Bạch Vụ và Lý Tử. Anh nhìn kỹ Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly cao thấp mấy lần, phát hiện tình huống của hai người này so với bọn họ còn tốt hơn nhiều. Bất đắc dĩ mỉm cười, anh loạn quan tâm cái gì chứ.

Tầm mắt Diễm Quân Ly trừ bỏ trên người hai thủ hạ, thì cũng đảo qua quan sát Bạch Vụ là Lý Tử một lần.

Ánh mắt lạnh nhạt của Diễm Quân Ly quét qua người Lý Tử, chung quanh thản nhiên phát ra uy áp, làm sắc mặt Lý Tử nháy mắt trắng bệch, trong lòng kinh hãi mà cúi đầu, hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt vô tình của người nam nhân này. Nhưng nội tâm lại muốn nhìn ngắm Dị năng giả cấp cao và Dị năng giả hệ không gian một chút, rối rắm trên mặt hắn rõ ràng đến nỗi, nhượng Thương Viêm cảm thấy nguyên lai biểu tình của người này quá đa dạng.

Diễm Quân Ly thản nhiên nhìn Bạch Vụ, Bạch Vụ ra vẻ trấn định và rất dũng khí nhìn đáp trả Diễm Quân Ly, trong lòng có bao nhiêu hoảng hốt thì chỉ có mình cô biết. Cô có thể cảm giác tinh tường rằng, thực lực của y lại đề cao, tay khoát lên trên người Lý Tử không khỏi run nhẹ.

Sau đó, "Tôi hy vọng có thể gia nhập đội của các người." Bạch Vụ vừa nói xong, thì liền tập trung ánh mắt của mọi người lên người cô, trong đó ánh mắt của Thương Viêm là phức tạp nhất.

55. Chương 55: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người

Trước đây, Bạch Vụ vốn cho rằng dị năng cấp 2 của mình đã là cao nhất tại mạt thế này, nhưng hiện tại cô mới biết bản thân chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhìn đội ngũ 4 người trước mắt chẳng mảy may thương tổn, ý nghĩ muốn gia nhập bỗng tự nhiên thốt ra.

Khi vừa nói xong thì cô thấy mình quá đường đột, tuy nhiên ngay lập tức cô đã bình tĩnh trở lại, đây là một cơ hội tốt, sau này cô sẽ không còn khả năng gặp lại bọn họ, cơ hội không bao giờ chờ đợi ai.

Bạch Vụ kiên định mà xin gia nhập, cô vốn nằm trong đội của Lý Tô Lục, nhưng bây giờ thấy Diễm Quân Ly biểu hiện quá xuất sắc, lòng trung thành mỏng manh được tạo ra từ tình thế bức bách nháy mắt bỗng tan biến.

Đối với lời Bạch Vụ mà nói Diễm Quân Ly cũng không quá quan tâm, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn cô ta một cái rồi xoay người đi, tiêu sái đến nỗi chẳng mang một chút cảm xúc nào. Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên đương nhiên là theo sát phía sau, còn Thương Viêm thì lại có chút rối rắm nhìn Bạch Vụ đang kích động và Lý Tử ngơ ngơ ngác ngác.

Thương Viêm do dự, cậu nhăn mày, đi cũng không được mà không đi cũng không được. Thương Viêm không có đi theo, lúc Diễm Quân Ly phát hiện, thì lập tức quay đầu lại nhìn cậu, trông thấy ánh mắt Thương Viêm đang dừng trên người Bạch Vụ, cảm xúc không muốn buông tha kia khiến trái tim Diễm Quân Ly nháy mắt sụp đổ, khó chịu vô cùng.

Diễm Quân Ly nhìn về phía hai người bọn họ, Bạch Vụ là một cô gái thành thục tràn đầy nữ tính, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra cô có cá tính mạnh mẽ. Tóc túm lại kiểu đuôi ngựa, vừa tạo nên vẻ già dặn vừa phô ra khuôn mặt chẳng hề son phấn. Trên người mặc bộ quần áo vận động gọn gàng nhượng người ta hiểu được cô ta không phải ngu ngốc.

Mà ngược lại … là một nữ nhân xinh đẹp.

Nhưng điều này lại càng làm cho Diễm Quân Ly thêm khó chịu, địch ý lan tỏa khắp toàn thân, môi nhếch nhếch báo hiệu y đang không được vui, bàn tay nắm chặt. Bất quá, ngay cả bản thân y đối với tâm tình quỷ dị này cũng có nghi hoặc, nên không phát tác liền mà nhẫn nhịn xuống.

"Tiểu Viêm, làm sao vậy?" Diễm Quân Ly vẫn đối với Thương Viêm ôn nhu như cũ, nhưng bên trong đó ẩn chứa ghen tuông mà mọi người không thể nào nhìn ra.

"Ca… Anh thu nhận bọn họ đi." Thương Viêm nhíu nhíu mi, hơi chút chần chờ mà nói với Diễm Quân Ly, lúc này mới phạt hiện ra Diễm Quân Ly đang trầm mặc nhìn cậu lom lom, trong lòng Thương Viêm không khỏi thấp thỏm bất an, muốn nói cái gì đó để đánh vỡ cục diện xấu hổ này.

Cũng do cậu nhất thời sốt ruột, Bạch Vụ là người của Chung Hư Lữ, cô ta hết sức quan trọng đối với nghiệp lớn của Chung Hư Lữ, nhưng nếu Bạch Vụ biến thành người của bọn họ, như vậy chẳng khác nào bẻ gãy cánh tay trái của Chung Hư Lữ rồi.

Bất quá, mấy cái này Boss không biết, nếu giờ cậu nói ra sẽ khiến mọi người kinh ngạc cho mà xem.

Lúc Thương Viêm nói lời này, Bạch Vụ và Lý Tử vừa phục hồi lại tinh thần đều quay sang nhìn Thương Viêm, rồi lại đưa ánh mắt đầy sợ hãi và chờ mong nhìn sang Dị năng giả cao cấp kia. Mấy ai mà không hy vọng rằng, lúc mình chưa đủ mạnh, có một người cường đại cho bản thân dựa dẫm vào.

Ngay giây phút Diễm Quân Ly quay đầu lại, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đã nhanh chóng lui xa khỏi cái lốc xoáy kỳ dị này, gặp phải tình huống như vậy thì tốt nhất là nên giả bộ tàng hình.

Thương Viêm há há miệng, nhưng lời đã nói ra thì không thể nào thu hồi lại, cậu ảo não gục đầu, nếu lúc nãy bảo Boss hạ mệnh lệnh tuyệt đối, khiến Bạch Vụ từ nay về sau không thể nào làm địch thủ của bọn họ thì ngon rồi. Thất sách mà.

Diễm Quân Ly vẫn nhìn Thương Viêm, rồi chậm rãi mở miệng, giọng điệu thập phần lạnh nhạt mà nói: "Em thích là được."

Tuy rằng Boss đáp ứng, nhưng Thương Viêm tổng cảm thấy có cái gì đó không đúng thì phải?

Đối với việc Diễm Quân Ly cho phép, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đều không nói gì, lúc Ly thiếu gia nhìn Tiểu Viêm là bọn họ đã biết chắc chắn trước sau gì Ly thiếu gia cũng sẽ thỏa hiệp.

"Tôi không chấp nhận bất cứ loại phản bội nào, cho dù là xảy ra chuyện gì, ở thời điểm gì. Nếu có khi ấy, các người tự mình kết liễu mạng sống." Vẫn là câu nói kia, tuy nhiên chẳng hiểu sao Thương Viêm lại cảm thấy Boss lần này lạnh nhạt hơn lần trước nhiều, hai người họ đã làm gì chọc tới Boss sao?

Lúc này, Bạch Vụ và Lý Tử bỗng cảm thấy như có cái gì đó đang bắt đầu sinh trưởng và cắm rễ trong đại não, bọn họ nháy mắt liền hiểu được, đó là mệnh lệnh tuyệt đối của Diễm Quân Ly. Bởi vậy, chẳng mảy may phản kháng lại nó.

Nếu đã là người một nhà, Thương Viêm cũng không giữ bí mật làm gì, lấy ra Huyễn ngân hỏa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đem thương thế của Bạch Vụ toàn bộ trị liệu hết.

Nhìn làn da đã trở về nguyên bản của mình, Bạch Vụ hé ra biểu tình 'quả nhiên là như thế', nhưng sau đó đôi mắt cũng trở nên ảm đạm, nếu lúc trước liền gia nhập, có phải đã không xảy ra chuyện …

Lý Tử hâm mộ mà nhìn Thương Viêm và Diễm Quân Ly, hâm mộ Thương Viêm có hai hệ dị năng, hâm mộ Diễm Quân Ly có một thủ hạ lợi hại như vậy.

"Giỏi lắm nhóc!" Lưu Sở Thiên quả thực vô cùng mừng rỡ, ở trong mạt thế ai mà dám đảm bảo mình sẽ không bị thương, nhưng thuốc men cùng thiết bị chữa bệnh lúc này lại hiếm hoi vô cùng.

Lưu Sở Thiên nhất thời kích động mà ôm chầm lấy bả vai Thương Viêm, còn vỗ vỗ Thương Viêm hai cái, khiến cho hai mắt Diễm Quân Ly lại thâm trầm thêm vài phần, đặc biệt nhìn kỹ cánh tay đang đặt trên người Thương Viêm khi.

Lâm Lăng đối với việc Thương Viêm có được dị năng cần thiết nhất trong thời đại mạt thế là vô cùng cao hứng, bắt đầu cân nhắc có nên sắp xếp Thương Viêm đứng ở tiền tuyến.

"Trách không được, tố chất thân thể của cậu lại không được tăng cường, nguyên lai là hai hệ dị năng." Sau khi kích động qua đi, Lâm Lăng lại dùng một ánh mắt 'quả là như thế' nhìn Thương Viêm.

Nghe thấy lời này, nội tâm Thương Viêm không khỏi đầm đìa mồ hôi lạnh, cố nén chột dạ nhìn Lâm Lăng một cách ngây thơ chân thật, cũng may cậu là "Hai hệ dị năng giả" .

‹Hệ thống, ta phát hiện ngươi là tình yêu đích thực của ta› Không gian cùng Chữa khỏi đều là Hệ thống mang đến, Thương Viêm bỗng cảm thấy có được Hệ thống bên mình thật là may mắn.

‹…› Hệ thống đối với lời trêu chọc của Thương Viêm cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

"Các người ra đây." Diễm Quân Ly thu hồi tầm mắt khỏi Thương Viêm và Lưu Sở Thiên, giọng điệu mang theo cường ngạnh mà ra mệnh lệnh. Chỉ thấy hai con tang thi bỗng chốc từ phía sau dãy nhà xuất hiện, đứng trước mặt đám người đang trợn mắt há hốc mồm.

Thương Viêm biết Diễm Quân Ly sẽ không nói nhiều, thân là người trung gian thứ hai, cậu đành nhảy ra giới thiệu cho hai bên nhận thức.

"Đoạn Ái, Đoạn Nãi, tang thi cấp 4, hiện tại là người của chúng ta." Thương Viêm đơn giản mà giới thiệu, sau đó thu về một đống biểu tình kinh ngạc và nghi hoặc, ý tứ thực rõ ràng là: tiếp theo thì sao?

Tuy rằng Thương Viêm muốn nói nhiều thêm một chút, nhưng cậu thật chẳng biết phải nói gì giờ. Bỏ qua 4 cặp mắt lòe lòe kia, quay đầu nhìn về phía hai chị em tang thi. "Lưu Sở Thiên, Lâm Lăng, Bạch Vụ, Lý Tử."

Ngược lại, Đoạn Ái và Đoạn Nãi chẳng có nghi vấn gì, đối với thực lực cùng dị năng của những người này, bọn họ cơ bản đã nắm rõ, cho nên hai chị em nhanh chóng gật đầu chào nhóm người sau này sẽ là đồng bạn của mình.

Bốn người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai tang thi kia, không hổ là Diễm Quân Ly (Ly thiếu gia).

"Toàn bộ các người đều đi thành phố B đi." Còn chưa kịp tiêu hóa tin tức đồng bạn của mình lại là tang thi, thì Diễm Quân Ly tiếp tục quăng bom oanh tạc.

Thương Viêm cũng nằm trong đám kinh ngạc, BOSS đây là làm sao vậy? Cậu và BOSS cũng đã từng thảo luận qua là đi căn cứ ở thành phố B, nơi đó trước kia là đô thị phồn hoa, người nhiều thì bây giờ tang thi cũng nhiều.

Điều này đối với người khác là sự sợ hãi tột cùng nhưng đối với BOSS mà nói thì lại là nơi tốt nhất. Tuy nhiên, lời vừa rồi của BOSS là có ý gì?

"Tiểu Viêm đi theo tôi, còn lại đều đi Thành phố B." Diễm Quân Ly thản nhiên mở miệng thêm lần nữa, ánh mắt rét căm căm mà liếc nhìn đám người, khi quét tới Thương Viêm thì bỗng trở nên nhu hòa mềm mại.

Diễm Quân Ly đột nhiên phát hiện, đám người kia đứng bên cạnh Thương Viêm thân thân thiết thiết nhìn thực là chướng mắt, đã thế lực chú ý mà cậu dành cho y còn bị dời đi không ít. Nghĩ như vậy, tầm mắt Diễm Quân Ly lại tập trung trên người Thương Viêm, cảm xúc chìm nổi trong đó chẳng ai có thể nhìn thấu được.

"Tôi biết." Lâm Lăng là người đầu tiên nhận thấy được sự kiên định của Diễm Quân Ly, anh biết nếu bọn họ còn tiếp tục không có phản ứng hoặc nói ra lời phản bác, Ly thiếu gia sẽ không thèm để ý mà dùng mệnh lệnh tuyệt đối.

"Viêm tiểu đệ và Ly thiếu gia cũng cẩn thận một chút." Lưu Sở Thiên mỉm cười mà dặn dò bọn họ, gã nhận thức Ly thiếu gia cũng không ít hơn so với Lâm Lăng.

Tiếp đó, Diễm Quân Ly liền cường ngạnh kéo Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng đi trước một bước, chỉ chừa lại bóng lưng cho sáu người đằng sau. Thương Viêm nhìn đám người đang càng ngày càng xa, lập tức lấy một chiếc Hummer trong không gian ra.

Từ lúc trước, thời điểm cậu chỉnh lý không gian, cũng đã đem xăng rót vào trong Hummer luôn, hiện tại vừa xuất ra là đã xài được ngay.

"Lăng, cậu có phát hiện Ly thiếu và Viêm tiểu đệ có cái gì đó không đúng không?" Lưu Sở Thiên khó có được lúc trầm tư mà nhìn bóng lưng Thương Viêm và Diễm Quân Ly rời đi, trước đó gã đã cảm thấy không khí giữa hai người kia không đúng lắm, thế nhưng hôm nay lại càng thêm rõ rệt.

"Viêm tiểu đệ là thân nhân duy nhất của Ly thiếu gia." Lâm Lăng kỳ quái mà liếc nhìn Lưu Sở Thiên, anh không biết Lưu Sở Thiên đang rối rắm cái gì, đối với anh mà nói, Ly thiếu gia và Thương Viêm luôn đặc biệt, cho nên cũng chẳng cảm thấy có gì kỳ quái.

"Không phải, cậu không biết là..." Lưu Sở Thiên cũng không biết nên hình dung như thế nào, vẻ mặt vô cùng khó xử. Lâm Lăng lười nói chuyện với Lưu Sở Thiên, nếu Ly thiếu gia bảo tới thành phố B, thì không cần phải nói, nhất định là muốn bọn họ tới nơi đó thành lập căn cứ.

Cho nên hiện tại, bọn họ phải làm sao cho căn cứ đó nhanh chóng phát triển thật tốt, để Ly thiếu gia và Viêm tiểu đệ nhìn thấy sẽ vừa lòng.

Lưu Sở Thiên nhìn thấy Lâm Lăng không thèm để ý đến lời mình nói, thì đành gãi đầu đem tâm tư trong lòng buông xuống, nhanh tay cùng Lâm Lăng an bài cho bốn người vừa mới gia nhập kia.

Nói đến việc tang thi cấp 2 bắt đi Võ Tam bên kia.

Võ Tam bị tang thi cấp 2 xách ra bên ngoài trường học, vì nó sợ tang thi cấp 4 sẽ đến cướp đi thức ăn tươi sống này, sau đó hắn may mắn gặp được một Dị năng giả vô cùng tốt bụng cứu giúp.

Hắn dùng ánh mắt vô vàn cảm kích mà nhìn ân nhân cứu mạng mình."Tôi tên là Võ Tam, về sau có chuyện gì cần thì cứ tới tìm tôi."

Võ Tam tỏ ra thập phần thánh ý, đối với Dị năng giả sâu không lường được này hắn rất là biết ơn.

"Vừa lúc, chúng tôi cũng muốn vào thành phố, vậy cảm phiền anh chỉ đường giúp ." Thanh âm mang theo chút kinh hỉ khiến người nghe nảy sinh thiện cảm, tiếng nói của. Chung Hư Lữ rất ôn hòa, thái độ thân thiết rất nhanh đã làm cho hảo cảm mà Võ Tam dành cho gã tăng lên vài phần,.

"Đương nhiên!" Võ Tam nghe Chung Hư Lữ nói xong thì cảm thấy thật là may mắn cho mình, tuy nhiên cũng có hơi chút mất mát. Hắn vốn là người thành phố, chỉ do lần này bị Lý Tô Lục phái đi làm nhiệm vụ ở thành phố S mà thôi.

Về phần tìm kiếm Bạch Vụ, chẳng khác nào là đi tìm chết, hơn nữa hắn cũng không muốn cầu xin Dị năng giả trẻ tuổi này giúp đỡ, cái loại gọi là nhân tình này thiếu ít một chút thì càng tốt. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện cho Dị năng giả cấp 2 như cô có thể sống sót trở về..

Chung Hư Lữ trưng ra khuôn mặt tươi cười vô vàn là chân thành, "Tôi giới thiệu đồng bạn của tôi cho anh. Đây là Phạm Thanh, Nguyên Liên Hoa..." Chung Hư Lữ giới thiệu đồng bạn của mình, một bên ôm chặt Phạm Thanh vào trong ngực, người sáng suốt vừa nhìn là đã biết quan hệ của hai người mờ ám rồi.

"Hư Lữ." Khuôn mặt vốn hững hờ của Phạm Thanh nháy mắt đỏ ửng, tay nhỏ bé lặng lẽ lôi kéo góc áo Chung Hư Lữ. Mà Chung Hư Lữ thì mắt điếc tay ngơ ôm chặt hơn, thâm tình mà nhìn cái Bàn tay vàng to bự nhất của gã ở thời điểm hiện tại.

Phạm Thanh, Dị năng giả biết trước..

Phạm Thanh vốn cũng là một người trong hậu cung của Chung Hư Lữ, nhưng cảnh mà cô ta xuất hiện không phải lúc này, bất quá gã cũng hiểu được, chắc là kẻ xuyên qua kia xuất hiện bên cạnh Diễm Quân Ly cho nên Phạm Thanh mới lên sàn sớm để trợ giúp gã.

Gã chính là nhân vật chính của thế giới này!

Phạm Thanh biết trước một số việc, căn cứ theo lời tự thật của cô ta, Chung Hư Lữ đoán Thương Viêm sẽ xuất hiện ở thành phố này, không cần nghĩ cũng biết, mục đích của Thương Viêm chính là Bàn tay vàng trọng yếu kia.

Dĩ nhiên gã cũng không hổ là nhân vật chính, chỉ thuận tay cứu giúp một người, vậy mà người này không chỉ biết rõ đường đi nước bước của thành phố, mà còn là cậu ruột của Bạch Vụ, chắc chắn Bạch Vụ cũng sẽ mau chóng xuất hiện trợ giúp gã.

Hiện tại không thể nghi ngờ rằng, Diễm Quân Mạc là địch nhân của gã, tuy rằng cuối cùng La Dịch Di cũng không sống sót qua khỏi, nhưng những gì nên biết thì gã cũng đã biết hết.Vừa nghĩ tới sau này, tên xuyên qua kia nhìn thấy gã có được Bàn tay vàng mà vẻ mặt hoảng sợ lo lắng, bỗng chốc tâm tình gã nhéo nhéo đi lên.

Người bị YY – Thương Viêm vẫn chẳng hay biết gì, vì cậu đang gặp phải một vấn đề.

Sau khi cậu và Boss chia tay mọi người, liền đi ra khỏi trường học, tuy nhiên tình huống giữa cậu và Diễm Quân Ly có cái gì đó không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

Diễm Quân Ly ngồi bên ghế lái, dĩ nhiên Thương Viêm sẽ ngồi ở phó lái.. Nhưng Diễm Quân Ly thắt dây an toàn xong, thì quay sang nhìn cậu không chớp mắt.

Vốn chỉ là ánh mắt bình thường, nhưng Thương Viêm lại bất giác cảm thấy khẩn trương, dẫn đến việc dây an toàn thắt làm sao cũng cảm thấy không thoải mái..

"Anh giúp em." Nhìn Thương Viêm luống cuống tay chân, Diễm Quân Ly bỗng cảm thấy vô cùng thư thái, không khỏi cười cười. Y chồm người sang kéo dây an toàn của Thương Viêm thắt lại, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến nỗi chỉ cần y hơi ngẩng đầu thì hô hấp của y và cậu sẽ dây dưa hòa quyện vào nhau.

Diễm Quân Ly nghĩ đến đây, lưu quang trong mắt chợt lóe, y ngẩng đầu, vừa vặn thu được biểu tình xấu hổ và kinh ngạc của cậu. Đầu tiên, Diễm Quân Ly hơi sửng sốt, tiếp đó thì ý cười càng thêm sâu..

Ánh mắt Diễm Quân Ly dừng lại ở song nhãn Thương Viêm, sau đó Diễm Quân Ly rũ chân màyxuống, tầm mắt xẹt qua chóp mũi và môi Thương Viêm, tiếp Diễm Quân Ly lại trở về bình tĩnh lúc ban đầu, giống như những ái muội vừa rồi không có xảy ra.

Lúc hơi thở của Diễm Quân Ly rời đi, trong lòng Thương Viêm trộm thở phào một hơi, tuy nhiên khi trông thấy vẻ mặt của Diễm Quân Ly cư nhiên mang theo vẻ trêu tức mà nhìn cậu, cậu tức khí mà trừng mắt nhìn lại Diễm Quân Ly.

"Không đi sao?" Thương Viêm ép buột bản thân bình tĩnh, cậu không rõ sao mình lại lúng túng một cách bất bình thường thế này, mẫn cảm với ánh mắt của Boss như vậy, nhưng vài giây đồng hồ sau cậu liền hiểu được, có một loại đồ vật gọi là 'giác quan thứ sáu'..

. <…> Thương Viêm trầm mặc, <…> Hệ thống trầm mặc, <…> Công lược trầm mặc.

Cuối cùng Thương Viêm rốt cục kịp phản ứng, Thương Viêm cảm thấy tiếng nói của mình có chút run rẩy.

đây là câu trả lời của hệ thống, đây là câu trả lời của công lược. Thương Viêm trợn trắng mắt, công lược sama, sớm sinh quý tử không phải dùng trong trường hợp này.!

"Tiểu Viêm." Có thể là do biểu tình của Thương Viêm quá mức vặn vẹo, Diễm Quân Ly đang lái xe cũng quay sang lo lắng mà hỏi Thương Viêm.

"Không có việc gì." Thương Viêm mặt ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm lúc này đã gào thét khôn nguôi, đến tột cùng là sai lầm chỗ nào!

56. Chương 56: Trước Khi Vào Thành

"Hai cậu cũng muốn đi vào thành đó à?" Một gã đàn ông trông có vẻ lén lút rất cẩn thận đứng bên cạnh xe của Thương Viêm, mặc dù có chút sợ hãi cảm giác nguy hiểm do Diễm Quân Ly mang đến nhưng hắn vẫn kiên trì thong thả bước lên bắt chuyện. Đây chính là dê béo mà.

Hắn chuyên môn đứng bên cửa sổ của người có vẻ dễ nói chuyện, chiếc xe Việt dã này xem sao cũng không giống như người bình thường có được, hơn nữa hai chàng trai này nhìn qua rất sạch sẽ và khỏe mạnh, chắc chắn là dị năng giả rồi.

Động tác vốn cầm chai uống nước của Thương Viêm dừng lại, quay đầu cách cửa thủy tinh xe nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện này, quần áo trên người nam nhân có hơi bẩn, tuy chưa đến mức nói là xanh xao vàng vọt nhưng nhìn qua quả là có chút thiếu dinh dưỡng, khiến bộ dáng vốn nhìn bình thường của hắn càng tăng thêm vài phần nghèo nàn.

Thương Viêm chỉ là liếc mắt nhìn nam nhân này một cái, phát hiện không có uy hiếp gì liền lạnh nhạt quay đầu đi, thái độ vô cùng lạnh lùng khiến cho nụ cười nịnh nọt của người đàn ông kia cứng đơ ở trên mặt.

Hai người Thương Viêm và Diễm Quân Ly đang tiến đến gần thành phố, bây giờ cậu đang dừng ở ven đường cách thành khoảng hơn 20 phút. Bởi vì gần căn cứ nên xe trên đường không ít, nhưng tang thi cũng không có hay đi vào trong này, đối với loại tình trạng này Thương Viêm cũng cho cái người quản lý thành kia một sự thừa nhận nhất định.

Cũng có không ít xe dừng ở ven đường giống như bọn họ, phụ cận có không ít người tập trung lại căn cứ này, trên đường chắc chắn là không có được nghỉ ngơi tốt cho lắm, bây giờ nhìn thấy ở nơi đây không có tang thi nên lập tức muốn dừng lại sửa soạn một chút. Còn Thương Viêm và Diễm Quân Ly đương nhiên là không có cần sửa soạn lại, bọn họ chỉ là muốn xem tình hình mà thôi.

Ở một bên đường cái là một con đường trống dành cho xe chạy, xe gì cũng không thể chặn lại sự thông thoáng của con đường này, chỉ là Thương Viêm vẫn thường có thể nhìn thấy có xe đi về hướng trái ngược thành đi qua chỗ này.

"Cái đó, nơi đó là con đường chuyên dụng của dị năng giả trong thành." Người đàn ông thấy ánh mắt của Thương Viêm dừng ở trên con đường trống trải kia, lập tức không bỏ qua cơ hội này.

Nhưng lời này không chỉ hấp dẫn được ánh mắt của Thương Viêm, mà ngay cả ánh mắt của Diễm Quân Ly cũng rơi vào trên mình người nam nhân cách cửa kính xe này.

Khi người đàn ông nhìn thấy ánh mắt Thương Viêm rốt cục cũng đặt lên người mình, hắn bắt đầu suy tính kế sách. Nhưng khi chàng trai ngồi ở ghế lái nhìn về phía hắn, hắn cảm giác được một nỗi sợ hãi khiến máu cũng chảy ngược. Hắn thấy rõ tin tức trong ánh mắt của chàng trai kia nhắn lại.

Đừng có giở trò.

Diễm Quân Ly lúc này rất khó chịu. Từ sau khi rời khỏi cái trường tiểu học kia thái độ của Tiểu Viêm đối với y cũng rất kỳ lạ, y có thể cảm thấy rất rõ Tiểu Viêm đang tránh né y lại gần, nhưng cho dù có hỏi cũng không lấy được đáp án, loại hành động xa lánh này khiến y cảm thấy rất sốt ruột.

"Vậy nói đi." Thương Viêm hạ kính xe xuống, rốt cuộc nhìn người đàn ông này, mang chút hứng thú ra hiệu người nam nhân nói ra.

Người đàn ông bị Diễm Quân Ly hù dọa phục hồi lại tinh thần, nghe thấy lời Thương Viêm nói, đỡ lấy ánh mắt sâu thẳm của Diễm Quân Ly lập tức có chút nhát gan trả lời: "Đó là chuyên dụng của dị năng giả, thuận tiện cho dị năng giả ra khỏi thành, ở trên con đường này không có tang thi cũng là công lao của bọn họ".

Nói đến điểm này vẻ mặt của người đàn ông bất giác mang theo sự kính trọng, Thương Viêm nghe xong híp mắt lại, khóe miệng cong lên, kẻ trong thành trái lại biết cách lôi kéo lòng người đấy.

"Mấy thứ này cho anh, nói cho tôi tin tức trong thành."Nghe được mấy lời người đàn ông nói cậu đã nhớ ra một cái nghề trong căn cứ ở mạt thế, nghề buôn bán tin tức cơ bản trong thành cho người ngoài thành ở

bên ngoài căn cứ - Kẻ dẫn đường.

Thương Viêm rốt cuộc nhớ tới thứ này, cũng giống trong Đế vương mạt thế vậy thôi, dùng thực vật đến trao đổi tin tức. Chỉ là vẻ mặt của người này làm sao lại quái lạ như vậy chứ? Thương Viêm nhíu mày, không hiểu Kẻ dẫn đường này sao nhận được thức ăn lại lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc như vậy? Chẳng lẽ bây giờ không phải dùng thực vật để trao đổi sao? Có nên đổi thành tiền hay không đây?

Thương Viêm nghĩ vậy cũng tiện thể nói ra. Người đàn ông vừa nghe muốn đổi thành tiền, lập tức căng thẳng đem lốc yakult cùng bọc bánh mì vuông lớn như tấm giấy a4 gắt gao ôm vào trong lòng.

"Không cần không cần, ngài muốn biết tin tức trong thành đúng không?" Người đàn ông cười nịnh nọt với Thương Viêm, khi nhận được cảm giác nguy hiểm từ Diễm Quân Ly còn tưởng rằng phải làm không công, không ngờ rằng chàng trai này lại dễ nói chuyện như vậy.

"Hành động của thành sau khi mạt thế được xem như nhanh nhất, phương sách ở các mặt cũng rất tốt. Đất trong thành nhiều nhưng dân cư lại không nhiều lắm nên việc giải quyết tang thi trái lại không khó, hơn nữa sau khi phát hiện ra dị năng giả trong thành liền tụ tập dị năng giả ở các thành thị xung quanh lại, mà tiểu đội dị năng giả hiện nay là do ngài Tô Lục Lý phụ trách"

Nghe thấy tên này Thương Viêm hơi kinh ngạc, thật sự là oan gia ngõ hẹp mà. Còn Diễm Quân Ly thì cười khinh miệt khi nghe thấy cái tên sắp quên đi này, bây giờ y đã cấp 5 còn không phải dễ dàng giải quyết Tô Lục Lý hay sao chứ?

Người đàn ông không có chú ý tới tâm tình của cố chủ mình lúc này, tiếp tục tự nói việc của mình, "Nếu muốn vào thành thì không khó, chỉ cần không phải tang thi đều được, nhưng nếu muốn ở trong thành không bị đói chết thì có chút khó khăn, nhưng tôi nghĩ không cần giới thiệu việc này cho hai vị đâu nhỉ."

Người đàn ông nói, cúi đầu liếc nhìn đống thức ăn đang ôm trong tay một cái, số thức ăn này đủ cho hắn ăn ba bữa rồi, nếu ăn ít một chút có thể trong hai ngày không cần chịu đói. Mà hai người này ra tay lại hào phóng như vậy tin rằng cũng là có bản lĩnh, vậy cũng không cần lo có người đánh cướp rồi.

Hiện tại đã ở mạt thế gần một tháng, thức ăn chưa xem như rất thiếu thốn, nhưng ở khi đã không còn sản xuất được thì thực vật luôn là quan trọng nhất, còn có một số lượng lớn người muốn không làm mà hưởng, kẻ yếu chỉ có thể chịu bị người ta cướp đoạt.

"Mà hai cậu nếu là dị năng giả thì trái lại không cần phải xếp hàng để vào thành, đương nhiên cũng không cần kiểm tra." Mọi người đều biết dị năng giả có thể chống lại bệnh độc của tang thi.

Người đàn ông nói, Thương Viêm suy nghĩ trong lòng, bọn họ rốt cục là nên lấy thân phận dị năng giả tiến vào hay là lấy thân phận người thường để tiến vào đây.

"Kiểm tra có những gì?" Lời này là Diễm Quân Ly nói ra, nghe vào trong tai nam nhân có chút trầm thấp lại mang theo áp lực đặc biệt, sau khi khựng lại một cái liền lập tức trả lời.

"Kỳ thật cũng chỉ là cởi quần áo kiểm tra trên người có… miệng vết thương nào hay không thôi, không có thì chỉ cách ly khoảng hơn 6 tiếng không biến thành tang thi là được, nhưng nếu có thì cách ly 2 ngày. Hiện tại trong thành đã nghiên cứu người ta bị biến thành tang thi là trong khoảng hơn 6 tiếng, còn về việc 2 ngày chỉ là để bảo hiểm thêm một chút…"

Người đàn ông chỉ nói được phân nửa, dưới tình huống thảo luận không chút lịch sự của Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều đã quyết định phải lấy thân phận dị năng giả để tiến vào.

BOSS làm sao có thể cho phép bản thân bị người ta thấy hết được, đây chính là đại BOSS đó! Đây là ý nghĩ của Thương Viêm.

Làm sao có thể để cho người khác thấy thân thể của Tiểu Viêm, y chỉ cần tưởng tượng có khả năng này, y liền cảm thấy mình muốn đem ánh mắt người kia móc ra, lại khiến người nọ trần truồng đứng khiêu vũ giữa đàn tang thi ←v←, đây là ý nghĩ của Diễm Quân Ly.

"Ở trong thành, trên cơ bản chỉ dùng điểm cống hiến để giao dịch, cậu làm bao nhiêu việc sẽ nhận được điểm cống hiến tương đương. Muốn vào trong thành, nếu có thực vật còn có thể cùng trong thành trao đổi

điểm cống hiến, dùng điểm cống hiến có thể cùng trong thành trao đổi dược phẩm này đó vân vân", người đàn ông đoán rằng hai người đó có không ít thực vật ngược lại nói tin tức này cho họ.

"Đại khái chỉ có thế." Tin tức vào thành chỉ có bao nhiêu đây, sau khi mình vào thành thì cũng có thể biết thêm càng nhiều. Sau đó người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía Thương Viêm như nhớ tới gì đó, có vẻ có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là cái gì cũng đều không có nói.

"Ông anh cũng không dễ dàng gì, Tiểu Viêm". Ánh mắt Diễm Quân Ly nhìn thẳng vào nam nhân, ánh sáng lạnh lẽo từ bên trong kiến người đàn ông không nhịn được run lên. Thương Viêm bị gọi đến hơi suy tư một chút, ở trước mặt người đàn ông lấy ra một túi mì gói từ trong không gian đưa cho anh ta.

"…. Dị năng giả không gian!" Nam nhân kinh ngạc nói khẽ, hai mắt trừng rất lớn, nhìn ra được sự quan trọng cùng hiếm có của dị năng giả không gian. Tiếp theo sau khi người đàn ông lại tiếp xúc đến ánh mắt cảnh cáo của Diễm Quân Ly thì hiểu ra bọn họ muốn chính là tin tức gì, ở dưới sự cưỡng bức lợi dụ hắn đành thỏa hiệp.

Vốn là việc này không phải hắn có thể biết được, nhưng hắn chính là trùng hợp biết đến. Ban đầu hắn còn nghĩ sẽ không tình cờ gặp được dị năng giả không gian như vậy đâu, nhưng sự thật thì lại như thế đó.

"Tôi cũng chỉ là tối hôm qua trùng hợp biết được, thiệt hay giả tôi không thể chắc chắn. Tôi nghe nói có người muốn bắt đi dị năng giả không gian không muốn tiến vào đội dị năng." Người đàn ông lại gần Thương Viêm một chút, khẽ nói ra, nhận được một cái ánh mắt không vui của Diễm Quân Ly, nhìn chòng chọc tới mức hai chân nam nhân bắt đầu mềm nhũn.

Thương Viêm nghe xong ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, lại lấy ra một hộp Pure Milk từ trong không gian, tin tức này rất có ích á. Tiếp theo người nam nhân liền có đôi mắt tràn đầy sáng rọi mà vui vẻ đi rồi.

"Ca, thấy sao?" Thương Viêm quay đầu không mang theo xa lánh mà nhìn vào Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly nhìn thấy ánh mắt như vậy giống như là về tới khi trước Tiểu Viêm còn chưa có tránh né y vậy.

Sự thay đổi này của Thương Viêm khiến Diễm Quân Ly cao hứng cong lên khóe miệng, đang định trả lời câu hỏi của Thương Viêm, nhưng ở khi y hé môi ra, dư quang phát hiện thấy có mấy chiếc xe đổ lại ở chung quanh bọn họ. Điều này khiến cho sắc mặt của Diễm Quân Ly trở nên xanh mét, nhếch miệng cười, giật giật ngón tay, như là suy nghĩ phải xử lý mấy tên làm trở ngại y và Tiểu Viêm trao đổi cảm tình này như thế nào.

Xe tiếp cận rất rõ ràng Thương Viêm đương nhiên cũng nhận ra. Nhìn đến tình huống này Thương Viêm không nhịn được mà đỡ lấy trán, cậu biết là sẽ xuất hiện tình trạng này mà.

Ở trên đoạn đường đến gần thành phố này, có không ít đoàn xe khác nhau lướt qua bọn họ, có Audi, có BMWs, có Honda, nhưng xe việt dã thì chỉ có duy nhất một chiếc của bọn họ, phải biết rằng chiếc xe này chính là một chiếc Hummer đã được cải tạo qua.

Thương Viêm nghĩ đến vẻ mặt ngạc nhiên của mấy người đi qua trước đó khi phát hiện hai người họ chính là người bên trong chiếc xe này, cậu cũng đã đoán trước sẽ xảy ra chuyện thế này rồi, hai người bọn họ và xe đều rất nổi bật, nhưng tại trên đường cao tốc thế này cũng không phải nói đổi thì liền đổi được.

Sau đó cậu nhìn thấy người trên mấy chiếc xe vây quanh họ đi xuống, mười mấy người đàn ông lực lưỡng đi ra từ trên xe, "Anh đi xử lý." Không đợi Thương Viêm nói gì hết, Diễm Quân Ly liền lạnh mặt đi xuống Hummer.

Thương Viêm nhìn thấy có một người đứng canh ở bên cửa xe cậu, những người còn lại thì vây quanh ở bên cạnh Diễm Quân Ly, Thương Viêm có thể nghe được có người đang uy hiếp Diễm Quân Ly giao xe ra, tiếp theo cậu không có nghe được BOSS trả lời cái gì, nhưng cậu trái lại nghe thấy giọng đột nhiên điên tiết lên của người ở đối diện BOSS.

Thương Viêm quan sát chung quanh, xung quanh có không ít đoàn xe chạy qua nơi đây, có thể xuyên qua chiếc xe không xem như kín đáo lắm mà nhìn thấy tình hình ở đây, nhưng là sẽ không có ai dừng chân lại đi quan tâm đến chuyện rắc rối này cả, liền ngay cả dị năng giả trong xe cũng chỉ là tùy ý liếc qua đây qua một cái, chỉ có mấy người lắc lắc đầu khi nhìn thấy nơi này.

Xem ra loại tình trạng này không hiếm gặp.

Thương Viêm thu hồi tầm nhìn, đem tầm mắt tập trung lại trên người BOSS đang đưa lưng về phía cậu, nhưng sau đó cậu cư nhiên nhìn thấy cái người táo bạo kia dùng tay đẩy BOSS *(amen -.-!!) Nhưng hiển nhiên là BOSS không hề lay động chút nào. Thương Viêm mở to mắt nhìn tình huống trước mặt, lặng lẽ vẽ một cái chữ thập trong lòng, cầu nguyện.

BOSS, xin đừng làm lớn chuyện quá. Tuy là cậu cũng rất có hứng thú nhìn thấy vẻ mặt sửng sốt của nhóm người này.

57. Chương 57: Bạch Liên Hoa

"Thức thời thì đem xe giao ra đây." Nam nhân khiêu khích chỉ vào ngực, trên tay cầm một khối kim loại nhỏ chơi đùa, nhìn thấy kim loại trên tay nam nhân không ngừng biến hóa ngoại hình thì liền biết ngay người này là dị năng giả hệ kim.

Diễm Quân Ly không có trả lời, chỉ lạnh nhạt nhìn người đàn ông như đang diễn hài kịch này.

Nụ cười khẩy của Diễm Quân Ly làm cho người trước mắt nổi giận, ngay sau khi hắn trở thành dị năng giả cấp 2 thì cái loại ánh mắt khinh miệt này hắn sẽ không nhẫn nhịn nữa, trước mạt thế hắn không học vấn không năng lực, căm ghét nhất chính là kiểu coi thường này.

Nam nhân lúc này rất thiếu lễ độ, đẩy Diễm Quân Ly một cái, chỉ là sau khi hắn dùng 8 phần sức lực đi đẩy cái người coi thường hắn này, thì hắn nhận ra đối phương căn bản là hoàn toàn không có lùi về sau chút nào cả, mà đôi mắt của Diễm Quân Ly lại thêm một tia tàn bạo dần dần trở nên sắc bén.

Tay Diễm Quân Ly khẽ nhúc nhích, trên tay có thêm một cây dao xếp nhỏ khoảng hơn 10cm, trong mắt người khác xem ra thì giống như là giấu dao nhỏ ở trong tay áo vậy.

Diễm Quân Ly cố ý che giấu đi thực lực, che giấu đến mức mọi người có thể miễn cưỡng thấy được động tác của y. Tay của Diễm Quân Ly chém về phía nam nhân, nam nhân rõ ràng lắp bắp kinh hãi tạm thời tránh thoát được, nhưng ở vị trí ngay ngực hắn vẫn là có thêm một vết máu.

Thương Viêm phản ứng lại trước tiên, cậu vẫn luôn chú ý động tác của BOSS, trong nháy mắt BOSS bắt đầu hành động thì với người đã quá quen thuộc BOSS như cậu liền hiểu được Boss muốn làm gì.

"Ca!" Thương Viêm lập tức mở cửa xe, nhưng thực rõ ràng cậu không thể nào ngăn động tác của Diễm Quân Ly lại được, hành động của Diễm Quân Ly đã chấm dứt rồi.

Mà ngay khi Thương Viêm mở cửa xe ra thì Diễm Quân Ly đột nhiên xoay người, con dao nhỏ liền rời khỏi tay, động tác liên tục dứt khoát không chút ngập ngừng.

Con dao nhỏ đúng lúc xuyên qua tay của người định chạm đến Thương Viêm, trên dao mang theo vết máu cắm xuống mặt đất, ánh bạc sáng ngời tràn đầy lạnh lẽo, mang đến một tiếng hét thảm thiết.

Bởi vì Diễm Quân Ly tấn công, người nam nhân ở phía trước Diễm Quân Ly liên tục lùi về phía sau, cuối cùng té ngã ra trên đất. "Hổ ca!" Nhìn thấy nam nhân thất thế, mấy đàn em chung quanh đều cảng thẳng quát to, nhưng ngay sau đó cư nhiên đều bỏ chạy khỏi chỗ này, ngoại trừ tên đàn em trên tay còn đang chảy máu lăn lộn trên mặt đất ra thì còn lại đều biến sạch sẽ.

Diễm Quân Ly nghe giọng của Thương Viêm liền nhìn về phía cậu, chớp mi một cái trên tay lại có thêm một con dao nhỏ nữa, thản nhiên nói với Thương Viêm: "Sao thế?"

Thương Viêm lập tức nghẹn họng, mang chút bất đắc dĩ nhìn vào người ngã trên mặt đất. Diễm Quân Ly nháy mắt hiểu ra: "Không có bị thương đến chỗ hiểm yếu."

Đó là do người ta tránh né kịp thời! Khóe miệng Thương Viêm co giật, hơi đồng tình nhìn vị Hổ ca bởi vì bị BOSS tấn công và phản ứng của đàn em mà đang ngẩn ra kia: "Vậy anh ra tay nhẹ một chút."

Tuy cậu không muốn xảy ra chuyện gì bất trắc, nhưng cái bộ dạng của Diễm Quân Ly lúc này cậu liền hiểu được, nếu như không để cho BOSS đang khó chịu vô cớ được trút giận thì là chuyện không thể nào.

"Các người đang làm gì đó! Kẻ địch của nhân loại hiện nay là tang thi, giữa con người với nhau sao có thể làm như thế được!" Giọng nữ đột ngột chen vào hiện trường bị dọa ngược này.

Hổ ca và Thương Viêm đều nhìn về phía chủ nhân của giọng nói, chỉ thấy một cô gái mặc một bộ quần áo màu trắng, bộ dạng xem ra quả thật khá xinh khiến cho mấy người xem tang thi đến phát ngán đều lễ độ ba phần đối với cô.

Thương Viêm thấy cô gái này hai mắt liền híp lại, trong lòng trầm xuống. Màu trắng là dễ nhìn ra được dơ bẩn nhất, nhưng ở trên người cô gái này bộ đồ trắng lại không hề có chút vết bẩn nào, điều này chứng tỏ hoặc là người này rất mạnh hoặc là cô ta có kẻ mạnh bảo vệ.

Trái tim Hổ ca kia quả thật là đang run lên, vừa rồi hắn đã có thể cảm nhận được tử thần đang đến gần. Hắn nhìn cô gái kia lại nhìn chàng trai cầm dao trước mặt, nếu không phải bây giờ là loại tình huống này hắn nhất định sẽ kêu cô ta thu hồi lại việc chĩa mũi vào chuyện người khác trước.

Nhưng lúc này thì…. Hổ ca run rẩy chịu đựng đau đớn, không dấu vết mà nhích về phía sau, hắn có thể rõ ràng quan sát tới sườn mặt càng ngày càng u ám của Diễm Quân Ly.

Sau đó con dao nhỏ trên tay của Diễm Quân Ly lại biến mất, bất quá lần này là hướng về phía của cô gái kia, cô gái rõ ràng bị hành động của Diễm Quân Ly dọa sợ, mà vào lúc này một bàn tay to đã chụp lấy con dao nhỏ ngay khi nó chưa cắm vào đầu cô gái.

Thương Viêm hơi nâng tầm nhìn lên, một nam nhân sắc mặt xanh mét xuất hiện ở trong mắt, hai mắt tức giận nhìn thẳng vào Diễm Quân Ly.

"Thôi bỏ đi, Trần Hạo." Cô gái phục hồi lại tinh thần, hai tay xoa lên cánh tay Trần Hạo. "Liên Hoa." Trần Hạo không tán thành nhìn Liên Hoa, Liên Hoa chính là hiền lành như thế đó.

Nghe thấy tên cô gái trong đầu Thương Viêm liền nổ 'oành' một tiếng, tầm mắt liền nhìn thẳng vào trên người Liên Hoa. *(trong mạt thế làm sao có thể thiếu Bạch Liên Hoa đâu *quá xúc động~ing*)

Một trong hậu cung của Chung Hư Lữ: Liên Hoa, dị năng giả hệ trị liệu.

Liên Hoa trong Đế vương mạt thế xuất hiện ở một trấn nhỏ của thành phố E, liền giống như trong tất cả kịch bản máu chó khác, Liên Hoa cứu Chung Hư Lữ nên thành công được diễn viên chính thu làm một trong hậu cung.

Quan trọng hơn là ở trong Đế vương mạt thế cô gái này là người mà BOSS-thương-thầm đó, không phải có câu mấy kẻ trong hắc ám thường hay bị hấp dẫn bởi những người thuần khiết hay sao? Đế vương mạt thế cũng diễn một màn máu chó như thế đó.

Thương Viêm bị cái tình huống đột ngột xuất hiện thế này dọa sợ, tiết tháo của nội dung kịch bản-kun có phải đã biến mất sạch sẽ rồi hay không vậy.

Sau khi biết đây chính là Liên Hoa, Thương Viêm không muốn lại dây dưa ở chỗ này nữa, cậu có chút lo lắng bàn tay vàng trong thành có thể bị ảnh hưởng đến hay không. Nghĩ thế Thương Viêm liền bất chấp mấy thứ này, cậu chỉ nghĩ mau mang theo BOSS đi vào thành tìm kiếm bàn tay vàng thôi.

Thương Viêm bước nhanh đến bên cạnh Diễm Quân Ly, lại phát hiện BOSS cư nhiên đang nghiêm túc quan sát Liên Hoa, trong đó còn có chứa một chút dò xét.

Thương Viêm thấy BOSS như thế bèn đè sự kích động muốn đem BOSS lôi đi của bản thân xuống. Ánh mắt phức tạp rơi vào trên người Liên Hoa như là đang chăm chú ghi nhớ hình dạng của người này vậy.

Hạ quyết tâm, khẽ thì thầm bên cạnh Diễm Quân Ly: "Ca, chúng ta đi thôi, nếu muốn giải quyết cái người tên Trần Hạo kia thì sẽ mất rất nhiều thời gian."

Nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói lệ khí trên người đã bí mật mang thêm một tia sát khí, Diễm Quân Ly đang quan sát Liên Hoa rốt cuộc có cái gì hấp dẫn được Thương Viêm phải mấy lần chăm chú nhìn vào, đem ánh mắt trở về trên người Thương Viêm.

Y lúc này có thể thấy rõ ràng tầm mắt của Tiểu Viêm vẫn là ở trên mình người đàn bà kia, là đang nể mặt của người đàn bà này sao? Là không muốn kết thù oán với người này hay sao? Người đàn bà này liền khiến em có cảm tình như vậy? Nếu Thương Viêm biết suy nghĩ của Diễm Quân Ly khẳng định miệng sẽ phun máu tươi ra xa ba mét.

Diễm Quân Ly lạnh lạnh liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái như trách móc: "Không sao, có thể nhanh chóng giải quyết", bị Diễm Quân Ly cự tuyệt Thương Viêm còn tính nói thêm gì nữa, thì Trần Hạo ở đối diện bị mấy lời của Diễm Quân Ly chọc giận liền làm khó dễ, "Với loại trình độ này của mày một ngón tay của tao cũng có thể đánh mày nằm bẹp xuống rồi". *(chết chắc rồi)

"Xin lỗi, tâm tình của anh trai tôi không được tốt." Lời Thương Viêm nói ra khiến sắc mặt của Diễm Quân Ly đột nhiên thay đổi, nhìn về phía Thương Viêm như không thể tin được, cô gái kia tốt đến vậy sao,chả lẽ là nhất kiến chung tình?

Diễm Quân Ly giấu hết tất cả cảm xúc vào trong lòng, lấy lại gương mặt tươi cười mang theo sự lạnh lẽo trên mặt, nhìn quét mắt qua Thương Viêm một cái. Sau đó Diễm Quân Ly liền tùy ý Thương Viêm bởi vì ánh mắt của y mà có chút chột dạ, đem cậu kéo về trên ghế phó của chiếc Hummer.

Trần Hạo không có ngăn cản, bởi vì hắn nhận ra nụ cười của Diễm Quân Ly khiến cho hai chân hắn không ngừng run rẩy, cảm giác nguy hiểm đập thẳng vào mặt.

Cuối cùng vẫn là Thương Viêm tăng ga, đâm một chiếc xe vây chung quanh ra, đem tiết mục này quăng lại phía sau.

Trong lòng Thương Viêm khá là sốt ruột, quan sát kỹ Diễm Quân Ly cũng không có thấy cảm xúc giống như đã động tình, là bởi vì có cậu mà nội dung kịch bản bị thay đổi hay là do BOSS che giấu quá kỹ đây?

Thương Viêm nghĩ đến trong Đế vương mạt thế cô gái này tồn tại như là người BOSS yêu nhưng không chiếm được, đoạn tình cảm này chính là kiểu câu chuyện mà lão đại gian ác yêu phải cô gái thuần khiết, sau đó chính là nội dung kịch bản kiểu Boss chỉ yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn.

"A!!" Làm sao như thế được chứ, Thương Viêm đột nhiên phanh lại, bộ dạng như nổi bão khiến cho tầm mắt của Diễm Quân Ly chú ý tới chỗ cậu.

"Không sao." Vẻ mặt Thương Viêm bình tĩnh mỉm cười, như là tiếng kêu vừa rồi giống như không phải của cậu vậy, nhưng chỉ có tự cậu biết trong lòng mình lúng túng biết bao nhiêu.

Thương Viêm đang tự mình bổ não , không có chú ý tới thân thể của Diễm Quân Ly bởi vì hành động của mình mà hơi khựng lại, sau đó vẻ mặt của Diễm Quân Ly vẫn bình tĩnh ngồi yên, nhìn như vô tình mà đưa ánh mắt về phía sau thấu kính, mang theo tầm mắt quỷ dị nhìn về nơi xảy ra sự việc nhỏ đã không nhìn thấy được kia.

Thương Viêm vừa lái xe vừa nghĩ, đột nhiên cậu nghĩ đến, việc Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên rời đi là ở không lâu sau khi Liên Hoa rời khỏi Diễm Quân Ly, mà bắt đầu phản bội lại Diễm Quân Ly.

Lấy điều kiện của Boss là không có chuyện sẽ nhất kiến chung tình kiểu này đâu, cho nên ở trong Đế vương mạt thế Liên Hoa và Boss là đã có một đoạn thời gian sống chung với nhau, nhưng cuối cùng rất rõ ràng Bạch Liên Hoa thiện lương làm sao có thể chịu được sự tàn bạo của Boss chứ, cuối cùng đương nhiên là rời khỏi rồi.

Thương Viêm dùng sự não bổ vô địch của mình mà tưởng tượng ra bí mật của câu chuyện cũ này, cậu đoán là ở trong Đế vương mạt thế , BOSS là cầu mà không được nhưng Chung Hư Lữ lại chiếm được, nên BOSS liền phái ra hai trợ thủ đắc lực nhất của mình giả vờ phản bội, trà trộn vào chỗ Chung Hư Lữ để đoạt lại Liên Hoa.

Sau đó vì chuyện gì đó mà Lâm Lăng đã chết, Lưu Sở Thiên thành công tiến vào trong tầm mắt của Chung Hư Lữ, nhưng khi cậu ta ở bên Chung Hư Lữ đã trải nghiệm đến hạnh phúc, có được vợ, bạn bè, gia đình sau đó trái tim liền dần dần hướng về phía Chung Hư Lữ, tiếp theo lại nghĩ đến chuyện Lâm Lăng đã chết liền hoàn toàn mất đi sự trung thành với Diễm Quân Ly. *(sức tưởng tượng quá phong phú mà)

Thương Viêm càng nghĩ càng giận, thay vì khiến BOSS có ý với nữ nhân này còn không bằng làm với cậu cho xong, không phải chỉ là bị bạo cúc thôi sao! *(…..)

"Liên Hoa." Thương Viêm nghĩ về chuyện của Liên Hoa, cái tên này liền nhẹ nhàng thốt ra từ miệng của Thương Viêm, Diễm Quân Ly nhạy cảm chú ý đến, hơi hơi nhăn mày lại, nắm chặt ngón tay giấu ở trong tay áo.

Vốn chỉ là đoán Tiểu Viêm đang suy nghĩ về người đàn bà kia, lúc này xem như đã xác định. Người đàn bà này y vốn đã không thích, mà bây giờ lại càng khiến y trở nên chán ghét hơn, vừa nghĩ đến người đàn bà này y sẽ không hiểu nổi Tiểu Viêm thích gì ở ả, đúng thế, chính là thích. Y đã cho rằng Tiểu Viêm thích Liên Hoa.

"Tiểu Viêm, bây giờ là mạt thế, còn không có thích hợp để yêu đương đâu." Giọng của Diễm Quân Ly còn âm u hơn so với khi bình thường, mang theo chút khàn khan, cực kỳ nghiêm túc nhìn vào Thương Viêm.

"Em cũng nghĩ như vậy." Diễm Quân Ly cắn chữ trong giọng nói, mỗi chữ ngừng lại một lát khiến Thương Viêm sợ hãi, nhưng sau đó chính là vui vẻ, như vậy có thể thay mặt cho lần gặp ngẫu nhiên này không có khiến BOSS để ý tới Liên Hoa hay không vậy.

58. Chương 58: Vào Thành

Thương Viêm đã dần dần có thể thấy bóng của thành phố, càng tới gần thành phố xe bên ngoài càng nhiều, thậm chí xuất hiện tình trạng kẹt xe, nhưng lần này lại không có bất luận người nào ấn vang còi xe, đều đang im lặng chờ đợi.

Thương Viêm liếc nhìn ra hướng bên ngoài, đôi mắt hơi trầm xuống, người chung quanh đều mang theo vài phần cảm xúc phấn khởi yên tâm, những người này sau khi vào thành sẽ từng bước hiểu được đạo lí là cho dù có thể đi vào căn cứ, muốn sinh sống cũng tuyệt đối sẽ không thoải mái hơn ở bên ngoài.

"Đem xe cất vào, chúng ta đi bộ qua" nhìn giống như là xe rồng vào ngày tết*(dòng xe đông đúc vào dịp lễ tết)Diễm Quân Ly rất mất hứng, trong mắt hiện lên một chút phiền chán, nhíu mày, cố gắng đè lại sự khó chịu bởi vì chuyện của Liên Hoa trước đó trong lòng xuống.

"Biết rồi" tay nắm tay lái của Thương Viêm ngừng lại, hai mắt híp lại liền hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly, đây là muốn cậu lấy thân phận dị năng giả không gian tiến vào căn cứ.

Thương Viêm nhảy xuống xe, Diễm Quân Ly đã ở bên cạnh Thương Viêm, Thương Viêm giáp mặt mọi người hào phóng mà đem xe thu vào trong không gian, nhận được vô số ánh mắt ngạc nhiên. Nhưng với này đó Thương Viêm chỉ là lạnh nhạt không nhìn, còn Diễm Quân Ly lại là hơi hơi phát ra uy áp của thực lực được che giấu đem ánh mắt bức trở về.

Diễm Quân Ly đi ở đằng trước Thương Viêm, tay tự nhiên mà nắm lấy tay của Thương Viêm. Thương Viêm không khỏi bị động tác này của Diễm Quân Ly dọa sợ, nháy mắt liền muốn tránh khỏi.

"Đừng quấy" Diễm Quân Ly không vui nhìn về phía Thương Viêm, xem ánh mắt kia chính là tưởng như đang nhìn vào một đứa trẻ không nghe lời vậy. Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt chăm chú lại nghiêm túc của Diễm Quân Ly, hai má Thương Viêm bỗng đỏ lên, phản ứng qua đi lập tức ý thức được bản thân phản ứng quá độ.

Về phần đằng trước sau khi Diễm Quân Ly quay đầu đi, trong hai tròng mắt lóe ra ý cười Thương Viêm không có nhìn đến, tay bị ngón tay cái Diễm Quân Ly hơi hơi sỗ sàng cọ sát cũng không có chú ý tới. *(quá trắng trợn may mà vợ anh ngây quá)

Căn cứ đang xây dựng tường thành, tuy thứ này đã có chút xưa cũ, nhưng ở lúc bấy giờ thì nó lại quan trọng thế đấy. Bởi vì mạt thế chưa được bao lâu nên tường thành cũng chỉ vẻn vẹn xây dựng chưa bao lâu, hiển nhiên còn chưa có làm xong, cũng bởi vậy tại bên ngoài căn cứ có rất nhiều dị năng giả đang canh gác.

Diễm Quân Ly và Thương Viêm nổi bật giữa đám đông, bọn họ mắt sắc hiển nhiên có thể thấy được. Ở mạt thế, di chuyển đường dài là không thể dùng đi bộ được, đó không nghi ngờ gì chính là tự sát. Tuy rằng cũng có không ít người là đi nhờ xe đến, nhưng đường đi của xe và đường đi của người là được phân ra, Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi như vậy trong làn xe chỉ có hai cái khả năng.

Một cái là bị đuổi xuống xe, một cái là có thêm không gian dị năng giả.

Dị năng giả đứng ở bên cạnh căn cứ đều có vài phần chú ý Thương Viêm và Diễm Quân Ly, cùng tầm mắt của người bình thường trước đó không giống nhau, những dị năng giả này cho dù chỉ là dò xét bình thường thì cũng sẽ vô tình mang theo sự sắc bén.

Thương Viêm không có dị năng nên cảm thụ những ánh mắt như là thực chất này khiến đôi lông mày xinh đẹp nhíu chặt, thân thể có rất nhỏ run rẩy. Cuối cùng Thương Viêm hít sâu một hơi chạy chậm về phía trước, khiến cho khoảng cách vốn không xa lắm với Diễm Quân Ly càng gần sát thêm, Diễm Quân Ly nhạy cảm đã có thể cảm nhận được hơi nóng Thương Viêm thở ra.

So với Thương Viêm, Diễm Quân Ly càng có thể cảm nhận được ánh mắt chung quanh hơn, chỉ là anh là dị năng giả cấp 5, loại dò xét trình độ này căn bản là không làm cho anh cảm thấy có gì uy hiếp cả. Nhưng mà… Diễm Quân Ly dùng dư quang nhìn nhìn Thương Viêm, cánh tay khẽ động ôm chầm eo của Thương Viêm, không để ý ánh mắt người bên ngoài đem nửa người Thương Viêm ôm vào trong ngực.

Thương Viêm bởi vì động tác này của Diễm Quân Ly mà bật kêu một tiếng, nhưng may mắn Thương Viêm vẫn nhớ rõ nơi này còn có rất nhiều người, giọng nhỏ xíu cũng chỉ Diễm Quân Ly nghe thấy được.

"Ca!" Thương Viêm tuy ra tiếng không đồng ý, nhưng mà không có làm ra chống cự, bởi vì ậu có thể cảm giác được sau khi được Boss ôm vào trong ngực, sự bất an sinh ra do tầm mắt của dị năng giả đang dần dần giảm bớt.

"Đừng sợ" giọng của Diễm Quân Ly từ đỉnh đầu Thương Viêm truyền đến, Thương Viêm nao nao, hơi thở quen thuộc bao vây lấy Thương Viêm. Diễm Quân Ly dịu dàng nhẹ giọng an ủi, Thương Viêm biết loại đối xử đặc biệt này của Boss chỉ có cậu có thể hưởng thụ đến. Nghĩ ngợi lung tung như thế, cũng khiến cậu tùy theo thả lỏng thân thể không biết đã banh chặt từ lúc nào.

Diễm Quân Ly để Thương Viêm kề sát vào mình, anh biết cho dù Tiểu Viêm ở trên lý trí cũng không có sợ hãi đối với dị năng giả, nhưng ở dưới cái kiểu dò xét với mật độ cao như vậy, người thường sẽ xuất hiện loại tình trạng này cũng không khác thường chút nào cả.

Lúc sau y cảm giác Tiểu Viêm đã thả lỏng, Diễm Quân Ly gợi lên một nụ cười rất nhạt. Chỉ là tay ôm Thương Viêm của y đã cứng ngắc, y cụp mắt xuống, chỉ sợ là bản thân nhịn không được dùng ánh mắt tràn ngập lang lệ *(ánh mắt hung ác của sói) để đối chọi với những dị năng giả này.

Phía trước căn cứ không hề ít cổng kiểm tra, mà một cái ít người nhất đương nhiên chính là chỗ kiểm tra của dị năng giả, Thương Viêm căn bản là không cần quan sát liền có thể tìm được.

Ngay khi Thương Viêm nhìn thấy cổng kiểm tra cũng đã ra khỏi vòng tay của Diễm Quân Ly, vẻ mặt xấu hổ nhìn nơi khác, bây giờ cậu rốt cục nhớ tới quan hệ mờ ám của cậu và Boss lúc này.

Mà đối với tình huống này Diễm Quân Ly lại có chút mất mác, nhưng ít ra Tiểu Viêm đã không hề trốn tránh y giống như trước đó nữa, nhìn vào vẻ mặt của Thương Viêm thấy cậu hơi lơ đãng.

Người ở lối vào gặp được có hai người trẻ tuổi đi tới hướng bên này, ánh mắt liền sáng lên, xem quần áo sạch sẽ thế kia liền biết là dị năng giả có năng lực không tệ rồi.

"Chào hai vị, tôi là Vương Nhị của căn cứ, xin mời đến bên này" thái độ Vương Nhị không tệ, vẻ mặt tươi cười cũng không có vẻ nịnh nọt, nhưng điều này không thể làm Thương Viêm nảy sinh cảm tình. Mà ở phía sau Vương Nhị còn có mấy người đàn ông mặc trang phục quân nhân, đang cảnh giác nhìn hai người muốn vào thành.

Diễm Quân Ly đi ở phía trước Thương Viêm, nên Thương Viêm có thể xem tới động tác nho nhỏ ở ngón tay của Diễm Quân Ly, chỉ thấy Diễm Quân Ly gắt gao nắm nắm tay một chút, tiếp theo liền nhanh chóng rút lại. Đây là ám hiệu trước đó đã thương lượng tốt.

Đôi mắt Thương Viêm tối sầm lại, quả nhiên dị năng giả ở đây rất nhiều, liền ngay cả cái tên Vương Nhị kia cũng là dị năng giả, hơn nữa chung quanh đều là cấp 1, có lẽ từ một chỗ bí mật gần đó để phòng họ còn có thể có không ít cấp 2 nữa.

Thương Viêm và Diễm Quân Ly cùng bị đưa đến một căn phòng kiểm tra được dựng tạm bợ, bốn phía có chút tối tăm, Vương Nhị cười tủm tỉm nhìn Thương Viêm và Diễm Quân Ly nhưng không có nói chuyện, tuy ánh mắt không có ác ý, nhưng mà cái bộ dạng như đang nắm quyền chủ đạo vẫn khiến hai cái người căn bản không có bị mạt thế làm mất đi sự kêu ngạo này khó chịu.

"Dị năng giả lực lượng" mặt Diễm Quân Ly lặng yên như nước, một quyền thẳng tắp đem một bên tường căn phòng đánh nát, có bộ dạng như đang trút giận.

Thân thể của dị năng giả đã được cải tạo qua, lấy thân thể dị năng giả cấp 5 của Diễm Quân Ly thì thực lực của dị năng giả lực lượng có cấp 2 cũng không là gì cả. Vương Nhị nhìn bức tường, góc tường căn bản đã nát hết cả, hơi hơi mở to mắt, "Cấp 2 sao, không tệ", Vương Nhị luôn miệng khen ngợi, ngay trong lúc ca trực của hắn nếu xuất hiện dị năng giả càng nhiều, càng tốt, càng có ích thì sẽ có lợi rất lớn đối với điểm cống hiến của hắn.

"Còn cậu này?" Vương Nhị lúc này đã hoàn toàn nổi lên hứng thú, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn Thương Viêm. Đối với cái loại ánh mắt hận không thể nhìn thấu của Vương Nhị nhìn về phía Thương Viêm này, Diễm Quân Ly lặng lẽ cong khóe miệng lên, rủ mắt xuống. Nếu không phải Thương Viêm phát hiện mình không vui nắm chặt góc áo mình, y dám khẳng định trên mình người này bây giờ đã phủ lên một màu đỏ rồi.

"Dị năng giả không gian" Thương Viêm hơi hé miệng, có chút không quá tình nguyện nói ra, tiện tay đem một thùng mì gói trong không gian đặt ở trên mặt đất.

Đôi mắt Vương Nhị sáng càng thêm sáng, khi nghe nói là dị năng giả không gian hắn liền bắt đầu hưng phấn, lúc thấy Thương Viêm rộng rãi lấy ra ngay một thùng mì gói như vậy, hắn có thể khẳng định không gian của người này chắc chắn có không ít thức ăn, vả lại không gian còn rất lớn nữa.

Vương Nhị trong hưng phấn còn có thêm cả tính kế, chỉ là hắn không có chú ý tới sự khinh miệt được che giấu vào trong của hai người trước mặt.

"Căn cứ chào đón các bạn" Vương Nhị lộ ra một gương mặt cười thật lớn, nhưng hai người ở trước mặt hắn cũng hơi bị thiếu hứng thú, "Xin hỏi hai cậu có muốn đi vào đội dị năng không?". Nhưng Vương Nhị không ngại, sau đó mang theo tươi cười thân thiết hỏi.

"Tôi gia nhập, Tiểu Viêm…. đang suy nghĩ" nói chuyện chính là Diễm Quân Ly, đương lúc Vương Nhị nghe thấy dị năng giả không gian không gia nhập thì tươi cười có vẻ có chút kỳ lạ.

"Các cậu có muốn trao đổi vật phẩm hay không?". Dị năng giả loại này có ai không kiêu ngạo chứ, bất quá ngay sau khi vào thành hy vọng bọn họ đừng bởi vì điều này mà sau đó hối hận là được rồi. Trong lòng Vương Nhị có loại cảm giác xem kịch vui mà nghĩ.

Thương Viêm nhìn về phía Diễm Quân Ly, sau đó Vương Nhị nhìn thấy Diễm Quân Ly thì thầm với Thương Viêm, tiếp theo Vương Nhị liền thấy Thương Viêm lấy ra 20 thùng mì gói và 20 lọ tương, còn có một đống đồ ăn vặt nhiều năng lượng nữa. *(calo).

"Chúng tôi cũng không thích đồ ăn vặt, hẳn là có thể đổi đi", Thương Viêm chẳng hề để ý nói ra, như là có chút buồn rầu giải quyết số đồ ăn vặt này như thế nào ấy.

Vương Nhị nghe thấy lời Thương Viêm nói, tay cầm một bịch bánh quy khựng một cái nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, nham hiểm trong mắt bị Vương Nhị nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng đè xuống.

"Đương nhiên" nếu không cẩn thận nghe, căn bản nghe không ra bên trong đang nghiến răng nghiến lợi. Vương Nhị xoay người ra khỏi phòng, Vương Nhị có lẽ là đi chuẩn bị làm điểm cống hiến. Sau đó mấy gã lực lưỡng đi vào, khi bọn họ nhìn thấy thức ăn trên mặt đất thì ánh mắt có sự tham lam lướt qua. Nhưng sau đó liền thu liễm lại vẻ mặt, khuân vác thức ăn trên mặt đất lên.

"Đây là thẻ cống hiến điểm của hai vị, bởi vì bây giờ là mạt thế cho nên hơi đơn giản một chút", nói cái này Vương Nhị như là ngượng ngùng, làm bộ làm tịch sờ sờ mũi, "chúng tôi chỉ nhận thẻ không nhận người, xin giữ kỹ".

Thương Viêm nhận lấy thẻ cống hiến điểm, kỳ thực thẻ cống hiến điểm này thật sự rất sơ sài, chỉ là dán một đóa hoa hồng nhỏ lên trên một tấm thẻ nhựa cứng, như vậy nếu mất hoặc là bị hư hỏng thì cống hiến trước đó có thể sẽ bị hủy trong phút chốc, thật là tính toán tốt lắm mà.

Thương Viêm chỉ là nhàn nhạt "ừ" một tiếng, Diễm Quân Ly thì cái gì cũng không nói, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn lướt thoáng qua tấm thẻ, nhìn thế nào đều giống như không cần điểm cống hiến lắm, Vương Nhị thực hung ác nghiến nghiến răng, nhưng trên mặt cũng hoàn toàn giấu diếm đi.

Bất quá Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều có thể đoán ra tâm tình của Vương Nhị lúc này, mục đích của bọn họ đã đạt thành.

Khi Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi rồi, Vương Nhị lập tức đi vào một căn phòng bí mật, bên trong có vài người, thấy Vương Nhị, mấy người kia đều mang theo ánh sáng nhìn về phía Vương Nhị. Vương Nhị quan sát một cái rồi gọi người chạy nhanh nhất lại đây.

Vương Nhị nhìn cái tên rời đi truyền tin, trong lòng liền sảng khoái một trận. Cho các người còn không thèm để ý như vậy, xã hội cũng không phải có năng lực là giỏi đâu, đặc biệt là ở thời buổi loạn lạc lúc này đấy.

"Đi theo" nếu không có dị năng như Lý Tử làm sao có thể giấu Diễm Quân Ly được, Diễm Quân Ly không ngừng cười lạnh trong lòng, đôi mắt hơi hơi nheo lại mang theo ánh khát máu, toàn thân trong mắt Thương Viêm đều có vẻ như đang chộn rộn.

Thương Viêm vỗ nhẹ cánh tay Diễm Quân Ly, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn chung quanh như là cảm thấy cực kỳ tò mò đối với mọi sự vật ở quanh đây vậy.

Bị boss nói trúng rồi. Bọn họ vốn hoài nghi căn cứ chính là chủ mưu bắt cóc dị năng giả không gian. Khi trước nghe thấy chuyện có dị năng giả không gian biến mất, Boss liền hoài nghi tới những nhân viên kiểm tra này chính là đội tiên phong.

Dị năng giả không gian sẽ không gióng trống khua chiêng nói ra bản thân có không gian, như vậy chính là cái kẻ nhìn thấy dị năng giả thi triển dị năng đã báo tin trước.

Diễm Quân Ly hiểu rất rõ, không gian của bọn chúng khá lớn, không tệ, nhưng không thể khi tất cả thu thập vật tư bọn chúng đều đi theo được, nên bọn họ cần có dị năng giả không gian.

Cho nên nói một trong những mục tiêu bọn họ tới căn cứ là tới đào chân tường đó mà. *(không hổ là Boss, hại người cũng nói nghe như đúng rồi á)

Thương Viêm phụ trách trà trộn vào trong dị năng giả không gian bị bắt cóc, còn Diễm Quân Ly thì trà trộn vào trong đoàn đội dị năng giả

59. Chương 59: Trở Thành Đồng Bạn?

Đi đội dị năng trước đi." Diễm Quân Ly cầm cánh tay Thương Viêm, kéo Thương Viêm đang ở phía sau ra trước để Thương Viêm xuất hiện trong tầm mắt mình.

Thương Viêm gật gật đầu, lúc này đi đâu trước đều không sao cả. Hơn nữa tin tức BOSS gia nhập vào đội dị năng đã được báo cáo lên cấp trên của căn cứ, xác thực nếu không đi báo danh một chút sẽ khiến tầm mắt của một số kẻ có tâm tập trung vào đây.

Chỉ là Thương Viêm làm sao cũng không ngờ tới vừa đi một chuyến thế này liền bị người quấn lấy, đúng hơn chính là BOSS bị người ta quấn lên.

Nơi đội dị năng giả đóng quân là căn cứ của cục công an hồi trước. Bởi vì là chỗ của dị năng giả nên bề ngoài đều sửa sang vô cùng sạch sẽ, ở hai đầu ngoài cửa còn có hai tráng hán đứng canh bất quá xem ra không phải là dị năng giả.

Ở lầu một không có người nào, trống rỗng khiến nơi này có vẻ thật lạnh lẽo, chỉ có mấy cái quầy kiếng giống như ngân hàng, nhưng bên trong quầy chỉ có một cô gái trẻ ngồi ở ngay chính giữa. Tuy vậy có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện từ trên lầu truyền xuống, trên lầu hẳn là còn có không ít người.

"Xin hỏi ngài là dị năng giả hay là đến để phát nhiệm vụ?" Diễm Quân Ly và Thương Viêm đi vào trong quầy. Tuy trên mặt cô gái trẻ nở nụ cười nhưng vẫn có thể thấy cô ấy không thích ứng đối với công việc này, hai bàn tay nắm lại đặt lên bàn có sự run rẩy rất khó nhận thấy.

Điều này làm Thương Viêm cảm thấy có chút ngạc nhiên, người trong thành sẽ không để một người không có chút ưu thế nào đến làm việc tại đại sảnh của đội dị năng.

"Chào cô, anh ấy là đến báo danh." Thương Viêm liếc nhìn Diễm Quân Ly một cái, biểu tình lạnh lùng của Diễm Quân Ly khiến Thương Viêm biết muốn tin tức chỉ có thể tự thân vận động, mỉm cười nhìn về phía trước nói.

Qúa trình báo danh không quá phức tạp, chỉ cần tự mình đến nơi này ra hình thức xuất hiện cái mặt, ghi một tờ đơn là được rồi. Trong lúc này, tuy quá trình ăn nói khách sáo của Thương Viêm không xem như cao siêu gì nhưng đối tượng của y cũng chỉ là một cô gái tư duy bình thường, trái lại không khiến người ta phát hiện ra mục đích của bản thân.

Cô gái trẻ tên Trương Liễu, vốn cũng chỉ là con gái của một gia đình bình thường. Nhưng khi mạt thế tới, nàng thức tỉnh dị năng "xem qua là nhớ", nên mới được làm việc tại đại sảnh của dị năng giả.

Thương Viêm nháy mắt mấy cái, tại mạt thế có khá nhiều loại dị năng, cho dù không phải dị năng giả thuộc hệ chiến đấu thì vẫn còn những tác dụng khác.

"Lầu hai là sảnh nhiệm vụ, đội dị năng chúng ta ngoại trừ nhiệm vụ của căn cứ là không thể trì hoãn ra thì số thời gian còn lại có thể cho mọi người tự do bố trí. Nhiệm vụ trên lầu các anh có thể nhận tự nhiên." Trương Liễu vẫn là có chút khẩn trương giới thiệu.

Trương Liễu nói xong, Thương Viêm và Diễm Quân Ly liếc nhau, đều có thể hiểu được ý tứ của đối phương. Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly đi lên lầu hai. Sảnh nhiệm vụ cũng không phải chỉ có dị năng giả mới có thể tiến vào, tất cả nhiệm vụ trừ phi là có nói rõ không thì mọi người đều có tư cách tham gia.

Cho dù có máy phát điện, nhưng không ai lại dùng để chạy thang máy, nên khi Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi qua cánh cửa duy nhất tại lầu hai, chỉ có vài ánh mắt trong đại sảnh tập trung ở trên người họ.

Những ánh nhìn chằm chằm cũng không ảnh hưởng đến Thương Viêm và Diễm Quân Ly. Lầu hai cũng trống trải không kém gì lầu một, chỉ là ở lầu hai phải đi qua không ít cửa rào sắt, mọi người đang tại xem xem có tin tức về nhiệm vụ nào phù hợp với mình không, giống như là tại thị trường thông báo tuyển dụng vậy.

Thương Viêm vẻ mặt hứng thú lôi kéo Diễm Quân Ly đi về hướng bảng nhiệm vụ. Diễm Quân Ly nhìn cánh tay đang nắm lấy tay áo y của Thương Viêm, ánh mắt có chút bất đắc dĩ nhưng lại đầy cưng chiều.

Thanh lý tang thi, thanh lý tang thi, thanh lý tang thi…Thương Viêm hắc tuyến, như thế nào tất cả đều là thanh lý tang thi, tối đa củng chỉ khác nhau về lộ trình cùng quy mô lớn hay nhỏ thôi. Nói như vậy chẳng phải dù thế nào Diễm Quân Ly cũng phải rời căn cứ sao?

Thương Viêm là định để BOSS nhận vài lần nhiệm vụ, về sau bọn họ cũng muốn thành lập căn cứ làm quen một chút quy trình trước cũng không phải là xấu.

"Là các người!" Thương Viêm ngớ người ra, tay chân cứng ngắc. Chắc không phải là cô ta chứ? Thương Viêm mang theo ánh mắt chờ mong nhìn về phía người tới, phát hiện sự thật tàn khốc khiến Thương Viêm hận không thể đóng gói BOSS mang đi.

Liên Hoa đang tràn đầy kinh ngạc lại mang theo vài phần ngây thơ tự nhiên vốn có, như là hoàn toàn không có đem chuyện khi trước Diễm Quân Ly tấn công cô ta để ở trong lòng vậy.

Thương Viêm cứ như vậy quan sát Liên Hoa, nghĩ lại thấy cũng đúng, nữ nhân này trong Đế vương mạt thế là người BOSS thầm mến, nếu Liên Hoa hiện tại liền chán ghét BOSS, vậy thì BOSS cũng tuyệt đối không thể nào thiếu tự trọng mà đi thích một người ghét mình được.

Ngay khi Thương Viêm phát hiện ánh mắt Liên Hoa bắt đầu chuyển hướng BOSS thì tự nhiên bước một bước đứng về phía trước Diễm Quân Ly, khiến ánh mắt Liên Hoa tập trung vào trên người mình.

Mà ở đằng sau Liên Hoa là Trần Hạo với vẻ mặt tức giận, sự bất mãn trên nét mặt hắn đang chỉa thẳng vào Diễm Quân Ly, hiển nhiên không phải tốt lành gì.

Đối với sự căm thù của Trần Hạo biểu cảm trên mặt Diễm Quân Ly đều không có chút thay đổi nào, chỉ là đem ánh mắt phức tạp nhìn Thương Viêm. Động tác nhỏ của Tiểu Viêm y thấy được, Tiểu Viêm liền hy vọng được người đàn bà này chú ý đến như vậy hay sao? Y đem tầm mắt lạnh lùng từ từ chuyển về hướng Liên Hoa, đôi mắt có hàng chân mày hẹp dài âm hổi *(u ám tàn độc) khó phân.

"Đi thôi" Giọng nói của Diễm Quân Ly tràn ngập hàn ý liền kéo cổ tay của Thương Viêm đi ra ngoài, tuy rằng y không rõ nguyên nhân sinh ra sự khó chịu của mình đối với người đàn bà này, nhưng sự chua xót hiện ra trong lòng khi y thấy được ánh mắt Tiểu Viêm nhìn chăm chú Liên Hoa y vẫn có thể nhận ra được.

Khi nháy mắt tay bị kéo đi Thương Viêm không rõ tình hình nhăn mày lại, tại sao BOSS lại chủ động yêu cầu rời đi? Liên Hoa thế nhưng còn ở đây cơ mà. Bất quá sau đó não bổ đế*(đột nhiên thích gọi vua suy diễn hơn) Thương Viêm liền tự động tự giác vì BOSS tìm ra lý do.

Nhất định là tên Trần Hạo này tâm sinh bất mãn mà hiện tại BOSS cũng không có thích Liên Hoa, nên cũng liền không tiếp tục ở trong này dây dưa thêm, nhưng lại bởi BOSS cư nhiên liền dễ dàng không đếm xỉa đến Trần Hạo kiếm chuyện như vậy, cậu lại đoán BOSS có phải có cảm tình với Liên Hoa rồi hay không đây.

Hai người Thương Viêm và Diễm Quân Ly muốn bỏ đi, nhưng bọn họ còn chưa đi được vài bước thì Trần Hạo liền bước nhanh về phía trước chặn đường, Trần Hạo đối với thái độ của Diễm Quân Ly một trận chán nản, lại nhớ đến bộ dáng không coi ai ra gì của Diễm Quân Ly trước đó, cơn tức trong lòng liền không lên cũng chẳng xuống được.

"Xin lỗi." Trần Hạo đọc rõ phát âm tiêu chuẩn của tiếng phổ thông hướng Diễm Quân Ly nghiêm túc lại mang theo chút uy hiếp nói ra.

"Thôi mà." Liên Hoa nghe thấy lời nói của Trần Hạo liền biết Trần Hạo là đang nói về chuyện lúc trước, chạy chậm đến bên người Trần Hạo mang theo xin lỗi mà nhìn phía Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm.

Cái nhìn này khiến Thương Viêm ớn lạnh một trận, Bạch Liên Hoa thật sự là bạch triệt để, cư nhiên lại hướng về đối tượng tấn công mình xin lỗi, tư duy thật sự không phải cùng một cái cấp độ mà.

Khóe miệng Thương Viêm co rút, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười lễ phép, chỉ là nụ cười này dừng ở trong mắt Diễm Quân Ly lại là có một cỗ bi thương đang lan tràn dưới đáy lòng, tay nắm lấy Thương Viêm không tự giác mà siết chặt, có cái đáp án nào đó đang sinh động hiện ra ngoài.

Giọng của Trần Hạo không lớn, nhưng điều này không gây trở ngại cho người ở đây nghe được rõ ràng, người chung quanh đều đầy hứng thú mà nhìn vào hai người đang hết sức căng thẳng này.

Ánh mắt gần như vô tình của Diễm Quân Ly rốt cục nhìn thẳng vào Trần Hạo, xem bề ngoài thì cái người mặc bộ đồ hưu nhàn này hình như là không bị mạt thế ảnh hưởng đến, hơn nữa muốn che chở dị năng giả trị liệu Liên Hoa dị năng hẳn có 3 cấp đi.

"Tất cả mọi người trong đội dị năng đến ngoài thành tập hợp." Đang lúc Diễm Quân Ly cùng Trần Hạo giằng co thì có một giọng nói đường đột chen vào. Đó là Trương Liễu ban nãy ở dưới lầu, cô vừa lên đến liền phát hiện khác thường, nhưng hiện tại không thể quan tâm được nhiều như vậy.

"Ngài Diễm Quân Ly, ngài Trần Hạo." Nhìn hai người còn đang đối mặt nhau, Trương Liễu sốt ruột thúc giục , giọng nói run rẩy vẫn là có thể nghe ra được sự bất an của cô.

Ai đều không có chú ý tới khi Liên Hoa nghe thấy tên của Diễm Quân Ly thì biểu lộ ra cảm xúc phức tạp lạ kỳ, cô ta dùng mái tóc dài của mình che lại ánh mắt của bản thân.

“Rất nhiều tang thi đang tiến lại gần căn cứ, tất cả mọi người phải lên đường. Ngài Trần Hạo cô Liên Hoa xin hãy nhanh lên.” Trương liễu đặc biệt chỉ đích danh, Trần Hạo là dị năng giả cấp 3 duy nhất của căn cứ và Liên Hoa là dị năng giả trị liệu duy nhất.

“Diễm Quân Ly, chúng ta cùng đi đi.” Liên hoa lộ ra tươi cười nhìn chăm chú vào Diễm Quân Ly, mà Thương Viêm lại không được nhìn tới, loại đối xử đặc biệt vừa rõ ràng lại khó hiểu này khiến chân mày giữa trán Diễm Quân Ly nhăn lại, đôi mắt tối lại càng thêm tối.

Mà Thương Viêm còn lại là bởi vì lời nói của Liên Hoa làm kinh ngạc, Liên Hoa này có cần nhiệt tình đến vậy hay không chứ. Bất quá may mắn BOSS không đáp ứng, thật sự khiến Thương Viêm thở phào một hơi.

“Vậy tôi ở bên ngoài chờ anh nha.” Liên Hoa nói xong liền kéo Trần Hạo đang mang vẻ mặt âm trầm đi xuống lầu, sự tình phát triển quỷ dị khiến Thương Viêm chớp lên một cái lại một cái.

“Tiểu Viêm.” Thương Viêm đang tự mình hết sức hoảng thần, tùy ý Diễm Quân Ly dắt chính mình đi theo, khi phục hồi lại tinh thần thì cũng đã bị Diễm Quân Ly kéo đến một chỗ không người. “Nhiệm vụ toàn thể lần đầu tiên không thể không đi, anh đưa em vào trong không gian.”

Nghe thấy Diễm Quân Ly nói vậy Thương Viêm cũng hiểu được ý tứ Diễm Quân Ly, cậu không phải là người của đội dị năng nên sẽ không bị triệu tập, nhưng một mình cậu ở lại căn cứ Diễm Quân Ly cũng sẽ không yên tâm.

Đối với lời nói của Diễm Quân Ly Thương Viêm không trả lời, chỉ là có chút bất an mà nhìn Diễm Quân Ly, trong lòng cuống lên nguyên nhân là vì sự nhiệt tình đột nhiên của Liên Hoa.

Thương Viêm bắt đầu xin Hệ thống Công lược giúp đỡ.

Mấy lời bình thản không chút dao động của Công lược nói ra khiến hai mắt Thương Viêm mở to.(Sagi:Em lạy== công lược-sama thặc là ngàn trấm==”)

Hệ thống nghiêm trọng nói ra hậu quả.

Thương Viêm trả lời như đinh đóng cột. nhưng lời Hệ thống nói này khiến Thương Viêm vô cùng rối rắm.

Thương Viêm có chút do dự, hắn chính là nam, từ trong Đế vương mạt thế BOSS sẽ thích Liên Hoa liền có thể biết hình tượng nhân vật của BOSS là một thẳng nam.

Hệ thống hỏi lại Thương Viêm, như là trong thế giới này người thân mật với BOSS nhất chính là cậu.(Sagi:Hệ thống-chan thành hủ hùi nào thía??=]]])

Thương Viêm thực quan tâm vấn đề này, muốn hắn áp BOSS là không có khả năng, vậy chỉ có thể bị áp thôi à.*( )

Nếu như xử lý tốt, Hệ thống lặng lẽ thêm một câu ở phía sau.

Thương Viêm khiêm tốn thỉnh giáo.

Câu trả lời của Công lược vẫn là sâu sắc thế đấy.

60. Chương 60: Giữa Nhiệm Vụ

“Tiểu Viêm.” Diễm Quân Ly thấy sắc mặt Thương Viêm thay đổi trong lòng khó nén nghi hoặc, lên tiếng quấy rầy việc thả hồn của Thương Viêm.

“Không có việc gì.” Thương Viêm tưởng tượng tới việc sắp làm cậu liền cảm thấy trên mặt nóng rần lên, ánh mắt có chút trốn tránh cái nhìn chăm chú của Diễm Quân Ly, rất là chột dạ.

Diễm Quân Ly không hiểu vì sao Thương Viêm lại lộ ra loại vẻ mặt này, nhưng tiếng tập hợp ở cách đó không xa truyền tới đã rất gấp rút, giương miệng ra cuối cùng vẫn là quyết định sau khi xong nhiệm vụ lại từ từ nghiên cứu sau vậy.

Diễm Quân Ly nhìn phía Thương Viêm ra hiệu, vẻ mặt Thương Viêm đỏ rực gật gật đầu, ngay lúc khung cảnh trước mắt thay đổi, trong đầu còn vang lên tiếng cố lên có chút 'thiếu quánh' của Hệ thống.

Xuất hiện trước mắt chính là cảnh tượng an hòa của không gian, nhưng ở trong lòng Thương Viêm lúc này, trái tim lại đang vô cùng ra sức đập mạnh.

"Tiểu Viêm, ngoan ngoãn ở yên đó." Giọng của Diễm Quân Ly đột nhiên vang lên, khiến người nào đó đang chột dạ suýt nữa kêu lên, sau đó mới vội vàng hấp tấp trả lời lại Diễm Quân Ly.

Thương Viêm mang cả lòng nặng trĩu lại gần Phủ hư vô , cái loại đồ vật như nước ấm này không khó, ở trong không gian của cậu còn có mấy thùng nước nóng lớn, dù sao bây giờ là mùa đông, từ trước khi mạt thế cậu đã đun không ít nước nóng, cho dù ở trong không gian cũng sẽ không nguội được.

Phủ hư vô rất cổ kính, Thương Viêm vì hiệu quả hấp dẫn có thể tốt một chút, lấy một cái bồn tắm bằng gỗ lớn ở trong không gian ra, còn thiếu chút không bỏ thêm hoa tươi lên mặt nước nữa thôi.

Thương Viêm tuy nhăn nhó nhưng vẫn nhanh chóng cởi quần áo, nhất định phải ở trước khi BOSS và Liên Hoa gặp nhau hấp dẫn được lực chú ý của BOSS.

Nhưng sau khi Thương Viêm cởi sạch sẽ nhìn vào cậu nhỏ nhà mình liền quấn, cuối cùng vẫn là giật một cái khăn từ trong không gian ra quấn ngay hông mình.

Da mặt cậu vẫn rất là mỏng a.

Thương Viêm ngâm mình vào trong nước, phát ra một tiếng kêu thoải mái, nhưng lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình thì tay chân không khỏi có chút cứng ngắc. Thương Viêm đem cơ thể mình đều làm ướt, nuốt nước miếng xuống, hít sâu một hơi cố gắng làm bản thân thả lỏng.

Về phần BOSS có vì động tác của cậu mà xuất hiện hành động dọa người nào hay không thì không phải là việc cậu cần lo, đó chính là BOSS, làm sao có thể ngay cả loại tình huống này đều sẽ xấu mặt được chứ.

"Ca." Thương Viêm chú ý tới giọng nói của mình có chút run, nhưng cậu đã cực lực áp chế, trái tim đập đến mức giống như là muốn nhảy ra khỏi miệng vậy.

"Sao….." Chữ 'sao' còn chưa có nói ra, giọng của Diễm Quân Ly liền biến mất ở trong cổ họng. Tất cả cảnh tượng trong không gian hư vô đều có thể tới thẳng trong đầu của Diễm Quân Ly, đương nhiên lúc bình thường Diễm Quân Ly không phải lúc nào cũng đều quan sát đến không gian.

Nhưng ngay khi nói chuyện với Thương Viêm, tinh thần của Diễm Quân Ly phải đặt ở trên người Thương Viêm, hiển nhiên sẽ nhìn tới tình trạng của Thương Viêm lúc này.

"Ca?" Thương Viêm kiên nhẫn đợi một hồi cũng không có nghe thấy Diễm Quân Ly nói tiếp nữa, tiếng gọi Diễm Quân Ly hơi hơi tăng lên.

"Sao thế?" Diễm Quân Ly vẫn bình thản như cũ, như là hoàn toàn không có bị Thương Viêm ảnh hưởng tới.

Thương Viêm đoán không ra suy nghĩ của Diễm Quân Ly lúc này, cậu nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Diễm Quân Ly âm thầm có chút sốt ruột. Theo như lời Công lược nói là muốn cậu gợi lên tình dục của BOSS, từ đó khiến cho sự ái muội của BOSS đối với cậu thăng cấp lên.

Tuy cậu cũng không rõ là bản thân có thể làm được hay không, nhưng Hệ thống và Công lược đều nói rất chắc chắn, nói trong nói ngoài đều là BOSS thích cậu, vẫn là cái kiểu thích của người yêu nhau kia ấy.

"Nhìn thấy Liên Hoa hay chưa?" Thương Viêm vừa ra khỏi miệng chính là điều này, không có thấy được hiệu quả nên cậu rất để ý BOSS có gặp Liên Hoa hay chưa.

"Vẫn chưa" Diễm Quân Ly lặng im một hồi mới trả lời, mấy lời BOSS nói khiến Thương Viêm tạm thời thở phào một hơi, thế cho nên cậu không có phát hiện giọng điệu khó nén sự khó chịu của Diễm Quân Ly, do đó lúc sau lại làm thêm mấy việc vô ích.

"Khi gặp Liên Hoa thì nói cho em biết." Thương Viêm một bên lo lắng Liên Hoa, một bên đang suy tư về việc công lược nói, quan hệ của bọn họ lúc này chỉ cần ra thêm chút sức là có thể thuận lợi câu được BOSS, ngăn chặn lại sự tồn tại giống như của Liên Hoa.

Nhưng bây giờ BOSS bình tĩnh đến thế có phải sức quyến rũ của cậu không đủ hay không, Thương Viêm im lặng nhìn về cái khăn đang vây quanh người mình, nó không phải là nên cởi ra thêm một chút chứ?

"..... được." Diễm Quân Ly nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói quả thật chính là nghiến răng nghiến lợi, cả mặt y đều cứng ngắc, nhưng vẫn miễn cưỡng ngăn chặn mùi vị chua xót trong lòng, chỉ là người bên cạnh y đều lặng lẽ kéo ra một khoảng cách vừa phải với y.

Diễm Quân Ly nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc của bản thân. Còn gì đau đớn hơn việc khi vừa mới biết mình thích một người, liền phát hiện trái tim của người mình thích lại không ở trên người mình chứ.

Y đi theo đại đội ra ngoài thành trước, cùng tất cả dị năng giả đứng chung với nhau, tuy thân phận bên ngoài của y là dị năng giả cấp 2 nhưng dị năng giả cấp 2 ở trong này cũng không phải là ít, y cũng sẽ không nhận được sự đối đãi đặc biệt nào cả.

Lúc ấy y đang quan sát dị năng giả chung quanh có thể chọn được người nào mang đi hay không, thì nghe thấy giọng của Tiểu Viêm, sau đó khi lực chú ý của y rơi vào trong không gian thì nhìn đến chính là bộ dạng Tiểu Viêm đang tắm rửa.

Khắp gian phòng tràn ngập sương mờ, phảng phất giống như dấn bước vào cõi tiên. Tiểu Viêm đang tắm rửa, mang vài phần thoải mái ngồi ở trong bồn tắm gỗ, nghe thấy giọng cậu mới hơi hơi hoàn hồn lại, con ngươi vốn lạnh lẽo giờ đang tràn đầy thỏa mãn, chỉ nhìn như thế cũng có thể biết được cơ thể vừa phải kia có bao nhiêu dẻo dai, vòng eo nhỏ gầy khiến y cảm thấy cổ họng thắt lại, có luồng hơi nóng chảy về phía nửa người dưới.

Điều này khiến cho Diễm Quân Ly nhịn không được tưởng tượng đến bộ dáng Thương Viêm nằm ở trên giường cùng y quấn lấy nhau. Diễm Quân Ly nghĩ thế lại bởi vì giọng của Thương Viêm mà phục hồi lại tinh thần, y đoán y đã biết cảm giác của mình đối với Tiểu Viêm là cái gì rồi.

Thì ra, y thích Tiểu Viêm, cái kiểu thích như là người yêu vậy.

Nhưng lời nói kế tiếp cũng khiến y bị giáng một đòn cảnh cáo, Liên Hoa Liên Hoa, Liên Hoa mà Tiểu Viêm để ý có phải đã làm cho Tiểu Viêm có cảm tình rồi hay không?

"Diễm Quân Ly" tiếng kêu ở cách đó không xa truyền tới, khiến Diễm Quân Ly chấn động cả người, cái giọng này không phải là Liên Hoa mà Tiểu Viêm vừa mới nhắc đến ư. Diễm Quân Ly nhìn về phía trong không gian theo phản xạ, tư lợi quấy phá khiến cho y mở miệng: "Không có thấy Liên Hoa".

"À", Thương Viêm đúng lúc bước ra khỏi mặt nước, cơ thể gầy nhỏ nhìn không sót một cái, một giọt nước xoay vòng ngay chỗ xương quai xanh, không cam lòng chảy xuống dưới, chạy đến nơi vốn đã bị khăn tắm che đi mất. Dưới sự che đậy mờ ảo của làn sương, Thương Viêm trong mắt Diễm Quân Ly đang phát ra một loại hấp dẫn tột độ.

Thương Viêm đỏ mặt từ cái bồn tắm gỗ đứng lên, toàn thân đỏ bừng chậm rãi mặc quần áo, bất quá bởi vì đang ở trong tình huống này nên mặt Thương Viêm đỏ lên cũng không có gì là lạ cả. Thương Viêm hiếm khi đi chú ý động tác của mình có sức quyến rũ hấp dẫn người ta hay không, phải biết rằng cậu chính là chờ để cho Boss thấy bức tranh tắm rửa của cậu đấy, nếu như bị một động tác hủy mất cậu phải đi chỗ nào khóc đây chứ.

Động tác của Thương Viêm khiến Diễm Quân Ly có cảm giác không thở nổi, ánh sáng tình dục chảy xuôi trong mắt, Diễm Quân Ly chú ý đến sự biến đổi của nửa thân dưới, nơi đó rất là khó chịu. Y tự nhiên mà nhìn nửa thân dưới một cái, bởi vì là mùa đông nên cái áo khoát bành tô y mặc vừa lúc che khuất cái chỗ đang bắt đầu biến đổi kia.

"Diễm Quân Ly, ở đây nè", Liên Hoa đoán là Diễm Quân Ly không có nghe thấy giọng của cô cho nên mới không có nhìn về hướng của cô ta, giọng nói của Liên Hoa giống như một cây gai đâm vào trong lòng Diễm Quân Ly, tất cả sóng gợn đều biến mất tăm, còn lại chỉ có hơi lạnh thấu xương.

Diễm Quân Ly khôi phục lại bộ dạng vốn có, chỉ là sát ý cất giấu dưới đáy mắt khiến cho cả người y đều có vẻ lạnh lẽo âm u, nhìn Liên Hoa đang chạy về hướng bên này, y không thèm suy nghĩ liền không đếm xỉa tới, dư quang nhìn thấy vẻ mặt Liên Hoa khó xử và xấu hổ, trong tim Diễm Quân Ly chứa một ít rầu rĩ, Tiểu Viêm….

"Ê, mi…." Trần Hạo đương nhiên sẽ không để Liên Hoa ở một mình ngay chỗ của tang thi, Trần Hạo đi theo phía sau Liên Hoa cũng đi về phía Diễm Quân Ly, thấy được thái độ của Diễm Quân Ly lập tức muốn tranh cãi với Diễm Quân Ly, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt Diễm Quân Ly thì tất cả những lời hắn định nói rốt cuộc đều không nói ra được.

Đáy mắt Diễm Quân Ly gần như vô tình, giống như là hoàn toàn không có chút tình cảm nào vậy, cảm giác lạnh như băng quấn vào đáy lòng, thân thể hơi hơi phát run, từng đợt sợ hãi khiến hắn có một loại cảm giác bị ngạt thở, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy Diễm Quân Ly đi lướt qua bên cạnh mình.

Diễm Quân Ly cất bước đi lên xe con của đội dị năng, Liên Hoa nhìn bóng lưng Diễm Quân Ly đi xa, vẫn là cắn môi chạy chậm theo đuôi, lúc này Trần Hạo cũng phản ứng lại, cảm xúc phức tạp đuổi theo Liên Hoa.

Liên Hoa và Trần Hạo thấy xe đã ngồi đầy, dị năng giả bên cạnh đó biết điều tránh ra chỗ ngồi để hai dị năng giả đặc biệt này ngồi lên.

Xe rốt cục bắt đầu xuất phát, ở cách căn cứ không xa có một đám tang thi, mục tiêu của bọn họ chính là nơi đó. Dọc theo đường đi Liên Hoa đều ở bên cạnh Diễm Quân Ly không ngừng nói chuyện, Diễm Quân Ly cũng không quan tâm Liên Hoa mà chỉ lẳng lặng ngồi im, còn tâm tư của Trần Hạo vẫn ở trên cái liếc mắt trước đó của Diễm Quân Ly kia, trái lại không có đi gây chuyện với Diễm Quân Ly.

Đối với tổ hợp ba người kỳ lạ này, người ở trên xe đều phân ra giới tuyến với bọn họ, đặc biệt là khi chú ý tới sát khí trên người Diễm Quân Ly.

"Diễm Quân Ly, Thương Viêm là em trai ruột của anh đúng không? Thế sao họ của hai người lại khác nhau vậy?" Sau khi Liên Hoa nói ra một đống mấy lời vớ vẩn, thì lời này rốt cục khiến cho Diễm Quân Ly quay lại.

Nghe thấy mấy lời Liên Hoa nói, Diễm Quân Ly không khỏi nheo hai mắt lại, tuy là câu này cũng chỉ là một câu nói vô nghĩa, nhưng một khi đề cập tới Thương Viêm, Diễm Quân Ly chính là vô cùng nhạy cảm, y cảm thấy câu này của Liên Hoa là có ý gì đó.

"Tên em ấy vốn là Diễm Quân Mạc" y muốn biết mục đích của Liên Hoa, Diễm Quân Ly đối mặt với Liên Hoa, y muốn đem tất cả động tác của Liên Hoa đều nhìn vào trong mắt. Quả nhiên, Liên Hoa vừa nghe thấy tên thật của Thương Viêm, cái loại tình huống lơ đễnh này khiến cho người ta không khỏi nghi ngờ.

Sau khi Liên Hoa lấy lại tinh thần thì nhìn thấy hai tròng mắt mang theo suy nghĩ sâu xa lại nguy hiểm của Diễm Quân Ly, trong lòng căng thẳng, "Khi tôi còn nhỏ thì ba mẹ đã ly hôn, nhưng có một người em cái có tình cảm rất sâu đậm tên là Mạt Lỵ. Lúc trước em ấy bảo em ấy đang kết giao với cậu Diễm Quân Mạc, chỉ là muốn nhìn một chút bạn trai của Mạt Lỵ có ở bên em ấy hay không thôi".

Nói tới Mạt Lỵ trên mặt Liên Hoa hiện lên một vẻ tưởng nhớ, nhưng ngay sau đó Diễm Quân Ly sắc bén nhận ra khi nói đến Tiểu Viêm thì có ngay cái loại biểu cảm mang theo hận ý.

"Không ngờ là lại có duyên như vậy" nói thật, Liên Hoa thật sự không ngờ Thương Viêm chính là Diễm Quân Mạc, dù sao quan hệ của Diễm Quân Ly và Diễm Quân Mạc trước khi mạt thế là mọi người đều có thể nhìn thấy được. Trước đó cô còn tưởng rằng Thương Viêm là em trai mà Diễm Quân Ly mới nhận đó chứ.

Đối với mấy lời Liên Hoa nói, Diễm Quân Ly chỉ là liếc mắt nhìn Liên Hoa sâu một cái, đối với chữ bạn trai tạm thời coi như chả hề nghe thấy, một nụ cười rất nhạt lướt qua trên mặt. Nếu Liên Hoa thật sự có hận ý với Tiểu Viêm, vậy thì y có thể dùng cái này làm điểm đột phá để Tiểu Viêm hết hy vọng với cô ta, vả lại y cũng có thể vì thế mà làm cho Liên Hoa biến mất, có lẽ nhiệm vụ lần này chính là một cơ hội tốt đây.

Diễm Quân Ly dời tầm mắt về phía ngã tư đường càng ngày càng ít xe qua lại ngoài cửa sổ….

Xe ngừng lại, tiếng la hét của tang thi rốt cuộc khiến đám dị năng giả này có cảm giác chân thực, bọn họ gặp phải chính là một đàn tang thi, nhưng trong này cũng không có bao nhiêu người sợ hãi cả, người ở trong đây nhiều hay ít đều từng giết qua tang thi, nhưng đây chỉ là bọn họ còn chưa có đạt đến cách nghĩ như ở chiến trường thôi.

Bọn họ lúc này đang dừng ở một thị xã nhỏ thuộc thành phố W, căn cứ W rất coi trọng đối với an toàn chung quanh, ở trong này đã sớm không còn tang thi nữa, đàn tang thi lần này là vào từ bên ngoài.

Diễm Quân Ly xuống xe liền phát hiện bọn họ đều đứng ở xung quanh một cái kho hàng, xem ra chỗ này chính là cứ địa của căn cứ bên trong thành phố W này. Địa thế của kho hàng tương đối cao, có thể thấy rõ ràng tình hình, ở từng nơi trong thành phố cơ bản đều có người đang chiến đấu, trong lúc này hướng gió đều đột nhiên trở nên nhanh hơn, ngọn lửa đỏ rực làm nổi bật lên những ngôi nhà không cao, so với chiến trường súng thật đạn thật còn kịch liệt hơn nhiều.

Bất luận dị năng giả là ở chỗ kho hàng hay là trong thành phố đều là một đám hỗn loạn, làm bên trong mắt Diễm Quân Ly mang theo chút trào phúng, nếu không phải cấp bậc của dị năng giả đa số đều là ở cấp 1-2 thì tang thi đã sớm chiếm lấy chỗ này rồi. Xem ra y vẫn là đánh giá căn cứ W quá cao.

Diễm Quân Ly còn chưa có kịp nhìn rõ địa thế của nơi này đã bị người ta thúc giục ra tiền tuyến, còn Trần Hạo và Liên Hoa lại là được lễ phép mời vào trong kho hàng. Diễm Quân Ly hoàn toàn không thèm để ý, không đếm xỉa tới vẻ mặt muốn nói lại thôi của Liên Hoa, rất nhanh rời đi theo người ta.

Đọa Thiên còn ở giữa không gian, y không thể trực tiếp lấy ra, y cũng không định sẽ lấy ra, cái loại đao chỉ nhìn qua là biết đặc biệt này không thích hợp để mang ra ngoài. Y chỉ là khi đi khắp nơi ở tiền tuyến thì tiện tay cầm lấy một cây bẫy sắt làm vũ khí.

Y và một đám cũng là mấy kẻ vừa mới gia nhập đội dị năng bị người ta đưa đến chỗ đã ngập tràn khói lửa, mà đám dị năng giả kia còn là vẻ mặt dạt dào hăng hái nữa chứ.

Đứng ở tiền tuyến, ngoại trừ Diễm Quân Ly còn đứng tại chỗ ra thì những người khá đã gia nhập vào trong chiến đấu. Diễm Quân Ly hờ hững nhìn một đám dị năng giả tràn đầy mồ hôi không ngừng dùng dị năng của bọn họ, đối với dị năng giả mà nói dị năng rất là tiêu hao thể lực.

Một ít tang thi thì không sao, nhưng một đàn tang thi sẽ không dễ dàng đối phó đến vậy, đặc biệt ở khi uy áp của dị năng giả cấp 2 không có tác dụng, loại tình huống này hiển nhiên là có sự lãnh đạo của tang thi cấp 3, Trần Hạo hẳn là sẽ bị mời đi đối phó với tang thi cấp 3.

Tốc độ tiến bước của tang thi khá chậm chạp, cho dù có tang thi cấp 2, cũng dưới tình huống bị mấy dị năng giả cấp 2 bao vây tấn công đánh bại rồi.

Ở trên tường nhà từng mảnh vết máu, trong một tiếng rống của tang thi còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của người ta, và tiếng của đồ vật nào đó bị phá hủy.

Diễm Quân Ly tìm kiếm mục tiêu của bản thân, bắt đầu chạy ở giữa đàn tang thi, tay nâng lên, tang thi tới gần không hề ngoài ý muốn bị giết chết, thậm chí ngay cả dị năng giả bị tang thi làm bị thương nữa, chỉ gần có uy hiếp tới gần y đều không có buông tha.

Gương mặt bình tĩnh và kiểu tấn công vô tình này của Diễm Quân Ly, khiến cho rất nhiều người muốn tiến lên liên hợp với y đều chùn chân lại, điều này cũng hợp với ý muốn của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly càng chạy càng xa, những người khác lo cho mình còn không kịp cũng không có chú ý tới có một người biến mất. Khi Diễm Quân Ly đi tới một nơi không có một dị năng giả nào, tìm được một căn nhà có thể nhìn thấy được kho hàng, phóng ra uy áp cấp 5.

'Tới đó' hướng Diễm Quân Ly tàn nhẫn nhìn chính là kho hàng nơi của Liên Hoa. khiến tang thi cấp 3 đang đối đầu với Trần Hạo bất chấp kẻ địch trước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân mà rời khỏi.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn tang thi bỏ trốn, tang thi cấp 3 không có lý do gì sẽ bỏ qua dị năng giả cấp 3 là hắn này cả. Trần Hạo thu hồi quả cầu lửa trên tay, do dự một chút rồi chạy theo.

61. Chương 61: Ôm Cái Nào

Tiểu Tam: cuối cùng cũng có chút thịt *trấm nước mắt*

—

"Grào." Tang thi gầm nhẹ xuất hiện trước mặt Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly cũng không có ý định phóng uy áp ra, chỉ là tang thi cấp 3 cũng loáng thoáng cảm nhận được sự nguy hiểm do người trước mặt mang đến.

Tầm mắt của Diễm Quân Ly chuyển từ bên kia kho hàng đến trên người tang thi, bề ngoài của con tang thi này so với tang thi cấp 4 không giống nhau, cả người mặc một bộ quần áo rách nát đầy máu, từ đó có thể thấy được nó đã từng bị thương rất nặng, chỉ là bây giờ đã phục hồi, gương mặt nó bẩn đến mức không thể nhìn ra được hình dạng.

"Nghe lệnh ta." Giọng nói lạnh nhạt của Diễm Quân Ly vang lên, tuy cũng có tác dụng đối với con tang thi này, nhưng tang thi đã có trí thông minh thì y phải dùng thêm một lần nữa.

Tang thi cấp 3 tuy có thể chú ý tới có thứ gì đó xâm nhập vào trong đầu, nhưng nó căn bản là không có năng lực để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt khuất phục dưới chân người này.

Tiếp theo, Diễm Quân Ly một bên quan sát tình hình chiến đấu của dị năng giả và tang thi, một bên ra lệnh cho tang thi cấp 3 bắt nó chỉ huy tang thi bên dưới.

Dị năng giả tuy vốn chỉ huy bất lợi nhưng vẫn giữ được ưu thế đông người rất nhanh liền phát hiện ưu thế của tang thi đang từ từ nghiêng về một bên. Một đống tang thi cấp 0 vốn đang chụm lại bắt đầu phân tán ra ngoài, mỗi cách mấy mét mới xuất hiện một con tang thi, tình huống một đòn tấn công bằng dị năng có thể tiêu diệt hơn mười con tang thi trước đó đã không còn xuất hiện nữa.

Mà tang thi cấp 1 cấp 2 theo đội tiên phong ban đầu đến giờ thì lại biến mất vô tung, tình huống quỷ dị khiến cho đám dị năng giả trong phút chốc đều dưới tình trạng không có chút đầu mối mà đem khủng hoảng mình xem nhẹ trong lòng này tăng lên vô hạn.

"Có việc à?" Giọng nói bình tĩnh của Diễm Quân Ly vang lên, tầm mắt vẫn nhìn ra cảnh máu tanh bên ngoài cửa sổ. Nhưng lại bảo tang thi cấp 3 ở trong gian nhà cũ nát lộ ra tư thế tấn công, cũng khiến trong lòng người nào đó đang cảnh giác bên ngoài căn nhà phải giật mình.

"Mày là con người!" Trần Hạo tự biết bản thân đã không che giấu được nữa, thong thả đi ra từ phía sau bức tường, cảm xúc nặng nề trên mặt khiến cho vẻ mặt hắn lúc này vô cùng phức tạp.

"Grào!" Trí nhớ của tang thi cấp 3 tuy vẫn là lộn xộn, mấy lời Trần Hạo nói nó không thể nghe hiểu được, nhưng nó có thể cảm nhận được người vừa mới trở thành lão đại nhà mình bị người ta nói xấu.

Trần Hạo bị tang thi đột nhiên phát uy dọa sợ, nhanh chóng phóng ra mấy quả cầu lửa bên người, khi suýt chút phát động công kích theo phản xạ thì chống lại hai mắt sắc bén của Diễm Quân Ly, điều này khiến cho trong lòng hắn chấn động, động tác cũng bị chậm lại.

Lúc này hắn mới hiểu được hành động tác của bản thân nguy hiểm như thế nào, nếu ban nãy hắn thật sự tấn công thì bây giờ hắn đã không còn trên đời này nữa rồi.

"Vậy thì sao?" Diễm Quân Ly nhàn nhạt lướt mắt nhìn tang thi cấp 3 một cái, tang thi cấp 3 liền ngoan ngoãn ngồi xổm bên người Diễm Quân Ly, chỉ thiếu chưa có lắc đuôi nữa thôi.

Sự hời hợt của Diễm Quân Ly khiến cho Trần Hạo đột nhiên nghẹn họng. Liếc mắt nhìn tang thi cấp 3 đang nhẹ răng trợn mắt với hắn một cái, hắn vẫn là dồn lấy dũng khí: "Mày là con người làm sao có thể làm bạn với tang thi ăn thịt người được chứ!", chỉ là từ giọng nói của Trần Hạo có thể nghe ra sự tức giận và ý tứ kiểu như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của hắn, đương nhiên còn có sợ hãi nữa.

Nghe mấy lời Trần Hạo nói, Diễm Quân Ly có chút ngoài ý muốn nhướng mày lên, tang thi cấp 3 bên cạnh tin là Trần Hạo thấy được, như vậy thì Trần Hạo cũng sẽ không nhìn không ra việc cấp bậc của mình chắc chắn cao hơn so với hắn, trái lại có dũng khí đấy.

Tuy tính cách không phải tốt lắm, nhưng thời gian ngắn ngủi chưa đến một tháng có thể trở thành dị năng giả cấp 3 đều là người tài có thể đào tạo được, nếu có thể thì y cũng khá hy vọng có thể thu vào trong tay.

"Tang thi ăn thịt người, người giết người, có gì khác nhau không?" Diễm Quân Ly nhìn Trần Hạo với bộ dạng cưng sai rồi, không nhịn được cười lạnh trong lòng, trưng ra vẻ mặt nói là cười chi bằng nói là giễu cợt thì đúng hơn. Tang thi là bởi vì không có tính người, kiếm ăn bằng bản năng, mà có bao nhiêu con người là giữ vững lý trí khi giết người đây.

Trần Hạo sửng sốt lại nói không ra lời, ánh mắt tránh né như là còn đang cố gắng suy nghĩ làm sao thuyết phục Diễm Quân Ly, cuối cùng hắn nghẹn đỏ mặt nói ra một câu tệ nhất: "Thế Thương Viêm thì sao? Cậu ta biết cậu làm như vậy chắc chắn sẽ rất thất vọng đối với cậu."

Trần Hạo nghĩ tới Thương Viêm, tuy gặp mặt không nhiều lắm, nhưng từ trong vài lần gặp gỡ đó nhận ra được Thương Viêm tuy cũng có chút lạnh nhạt, nhưng vẫn là một cậu thanh niên có tam quan bình thường *(sắc: chắc hông cưng?)

"Không liên quan tới mi." Diễm Quân Ly lúc này nghe thấy mấy lời nói của Trần Hạo thì sắc mặt lập tức sa sầm xuống, ánh mắt âm u tàn nhẫn mang theo sát ý hóa thành thanh kiếm sắc bén cắm lên trên người Trần Hạo, khiến Trần Hạo không khỏi run lên, cảm giác phía sau lưng đột nhiên toát ra một trận lạnh lẽo.

Khi Trần Hạo nhận thức lại được, hắn lúc này muốn nói gì đó để bù lại lời nói lỡ của mình nhưng Diễm Quân Ly đã không còn cho hắn cơ hội để nói chuyện nữa, tang thi cấp 3 đã nhào lên vào lúc hắn đang trợn to mắt, hắn chỉ có thể ngậm miệng lại ngăn cản công kích.

"Giết hắn." Diễm Quân Ly bị chọt trúng chỗ hiểm, không chút nể nang nào liền quyết định việc sống chết của Trần Hạo, gương mặt vốn đã không dịu dàng lại càng trở nên âm u, động chân một cái đã tới căn nhà đối diện, đem vị trí nhường lại cho tên phía sau.

Nhận được mệnh lệnh của Diễm Quân Ly, lúc này tang thi cấp 3 tấn công không chút nể tình. Diễm Quân Ly không muốn đêm dài lắm mộng, vẫn đứng cách đó không xa dùng uy áp của mình để khống chế Trần Hạo lại.

Tuy uy áp giữa dị năng giả với nhau không có tính áp chế như với tang thi, nhưng cấp bậc kém 2 cấp vẫn khiến Trần Hạo bó tay bó chân, hơn nữa đối diện chính là một con tang thi cấp 3 có cấp bậc ngang với hắn, ngay sau khi dùng dị năng vài lần thì mọi mặt đều bị đàn áp xuống.

Ngay khi cuối cùng sắp cận kề cái chết thì ánh mắt nhìn phía Diễm Quân Ly đã có thêm một chút căm hận, đem dị năng bản thân phát huy đến mức tận cùng, quả cầu lửa cực lớn xuyên qua tang thi hướng về phía Diễm Quân Ly, thứ cuối cùng Trần Hạo vì dị năng mà dần dần mất đi sự sống nhìn thấy, chính là ánh mắt trên cao nhìn xuống tràn ngập chế nhạo ở phía sau quả cầu lửa nuốt sạch mọi thứ chung quanh kia.

"Ca?" Thương Viêm khó hiểu nhìn Diễm Quân Ly đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, không hiểu tại sao Diễm Quân Ly rõ ràng đang làm nhiệm vụ lại xuất hiện ở trong này.

"Đi tách ra mất, cho nên tiến vào xem em." Đây là lần đầu tiên đối mặt với Thương Viêm sau khi Diễm Quân Ly hiểu rõ cảm giác của chính mình, Diễm Quân Ly nghĩ tới tình cảm của bản thân, gương mặt so với thái độ dịu dàng lúc trước đối với Thương Viêm lập tức lại nhiều thêm một loại tình cảm, hiện giờ hoàn toàn nhìn không ra là cái người ban nãy vừa quyết định việc sống chết của người khác.

Thương Viêm chưa nói gì, chỉ là cười cười giống như đã nhận ra cái gì đó, suy nghĩ cũng biết là BOSS không thích mấy người đó nên tự chạy đi, hành động này của BOSS thiệt là giống con nít quá đi à. *(nghĩ trớt quớt rồi cưng -.-!)

Diễm Quân Ly không biết Thương Viêm suy nghĩ cái gì, bất quá nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như là ăn vụng của Thương Viêm, thì sự khó chịu do Trần Hạo mang tới khi nãy lập tức tan thành mây khói.

Diễm Quân Ly vươn tay xoa xoa đầu Thương Viêm, vuốt nhẹ sợi tóc vẫn còn hơi ẩm của cậu, điều này khiến y nhớ tới lần tắm rửa trước đó của Thương Viêm, trên người có chút khô nóng.

Diễm Quân Ly nheo lại đôi mắt nhìn Thương Viêm, đột nhiên Thương Viêm cho rằng không hiểu sao ánh mắt của BOSS khiến cậu cảm thấy có chút nguy hiểm, không khỏi lùi về phía sau một chút, mà cái động tác vô ý này cũng khiến ánh mắt Diễm Quân Ly tối sầm lại, nụ cười bắt đầu ứ đọng. Sau đó cánh tay xoa đỉnh đầu Thương Viêm cũng ngừng lại, từ ót vuốt xuống lưng Thương Viêm sau đó kéo mạnh vào trong lòng ngực.

Thương Viêm bị cái động tác bất thình lình này của Diễm Quân Ly làm giật mình, hầu như cả người cậu đều vùi vào trong lồng ngực BOSS, đang định giãy dụa thì phát hiện nửa người dưới BOSS khác thường, BOSS anh động dục đúng không!? Động dục đúng không!!!

"Cái này, có cần chuẩn bị nước lạnh giúp anh hay không?" Thương Viêm bị ôm, thân thể đều cứng đờ, trong lúc bối rối vẫn đem mấy từ 'cần em giúp đỡ' này nuốt vào trong bụng.

Cậu coi như đã biết động tác lúc nãy đều có tác dụng với BOSS, trong lòng hiển nhiên là rất vui vẻ. Nhưng tưởng tượng đến tình huống mấy lời này sẽ xuất hiện cậu liền nhịn không được muốn lùi bước, quả nhiên tưởng tượng cùng sự thật là không có giống nhau, Hệ thống ~ Công lược ~ cậu hơi sợ ~ o(> <>

Phản ứng của Thương Viêm có chút lớn, Diễm Quân Ly không có khả năng không nhận ra, âm thầm thở dài trong lòng, là y lỗ mãng, nếu có một bước sai lầm thì Tiểu Viêm đừng nói lưỡng tình tương duyệt với y, nếu không có lánh xa cũng đã là quá tốt rồi.

"Không cần." Hai chữ này gần như là từ sát kẽ răng mà ra, Diễm Quân Ly không có buông ra Thương Viêm. Y không phải không biết cái bộ dạng này bây giờ chỉ có hiệu quả ngược lại, nhưng y vẫn không muốn buông tay ra, cảm giác lần đầu tiên dùng loại tình cảm này đem Tiểu Viêm ôm vào lòng thật sự rất kỳ diệu.

Diễm Quân Ly nhắm hai mắt lại kiềm chế, nửa người dưới lúc này đã trướng đến phát đau khiến y không thể không buông Thương Viêm ra, nhưng ngay khi y hạ quyết định muốn đẩy Thương Viêm ra thì chợt nghe thấy giọng nói hơi lo lắng cùng do dự của Thương Viêm.

"Có cần phát tiết ra hay không?" Thương Viêm có thể cảm giác được Diễm Quân Ly đang cực lực kiềm chế, Tiểu Quân Ly ở trong khoảng thời gian này không chỉ không có mềm xuống mà ngược lại còn càng thêm sức sống hơn. Tuy Thương Viêm bị loại tình huống này khiến cho mặt đỏ bừng, nhưng cũng để cậu tạm thời quên đi bản thân mình đang nằm trong lòng ngực của đại hôi lang, cậu lúc này chỉ là đứng dưới góc độ của một cậu con trai mà đề nghị.

Diễm Quân Ly ở tình huống này khiến Thương Viêm không khỏi nghĩ tới tình cảnh của Diễm Quân Ly trước kia, nằm ở bệnh viện 2 năm khẳng định là không có loại tình trạng này, sau khi tỉnh lại lại là mạt thế, nhiều thứ cần lo nghĩ như vậy căn bản là không có thời gian. Thương Viêm nghĩ thế cho nên thái độ cảm thấy có chút áy náy đối với việc khiêu khích nhưng không chịu trách nhiệm dập lửa của mình ban nãy.

Mấy lời Thương Viêm nói khiến đôi mắt Diễm Quân Ly sáng rực, cánh tay ôm Thương Viêm thoáng tăng thêm chút sức, "Vậy em giúp anh, được không?" Hơi thở ấm áp toàn bộ đều phả vào trên tai Thương Viêm, giọng khàn khàn lại giàu trầm cảm mang theo làm nũng nhè nhẹ giống như ảo giác, khiến Thương Viêm gần như nói ra lời từ chối rốt cuộc không thể phát ra tiếng.

"..... được." Vừa mới nói xong một chữ Thương Viêm liền cảm thấy trời đất quay cuồng, phục hồi lại tinh thần thì nhận ra bản thân đã ở trong , đang bị BOSS ôm chặt đè ở trên giường.

Tình hình lúc này dường như rất nguy hiểm, Thương Viêm chớp mắt mấy cái nghĩ vậy.

Diễm Quân Ly vẫn ôm lấy Thương Viêm như thế, khiến cho cằm của Thương Viêm dán vào nơi xương quai xanh của y, hai tay đặt ở trên vai Thương Viêm, cả thân thể đều đè ở trên người Thương Viêm. Đương nhiên y cũng chú ý tới Tiểu Viêm, không để cho trọng lượng của bản thân đều đè hết lên người Thương Viêm, chỉ là khiến động tác Tiểu Viêm hơi bị ngăn lại..... kỳ thực chính là giam cầm.

Y không dám để cho Tiểu Viêm thấy vẻ mặt mình lúc này, y có thể tưởng tượng ra hai mắt mình chắc chắn đang khẽ mang theo tình yêu, nếu chỉ là sự giúp đỡ của anh em bình thường còn có thể nói qua được, nhưng

để Tiểu Viêm biết tình cảm của y thì bây giờ còn chưa phải lúc, y sẽ làm Tiểu Viêm chấp nhận y mà bỏ qua vấn đề đạo đức cùng với chuyện cùng giới tính.(Sagi:Bình thường cái con khỉ -_-)

Diễm Quân Ly mang theo chút nôn nóng mà nắm lấy tay Thương Viêm kéo về phía cái chỗ cực nóng kia, ngay khi tay Thương Viêm cách quần đụng đến Tiểu Quân Ly thì trong lòng liền run lên, cậu còn có thể từ chối chứ?

Việc Thương Viêm cứng đờ Diễm Quân Ly đều nhìn thấy hết, nhưng y chỉ là cười khẽ một tiếng, khi Thương Viêm đang rất luống cuống tinh thần thì lấy tay Thương Viêm đút vào trong quần. Ngay khi tay của Thương Viêm chính thức tiếp xúc tới thứ đó của mình, Diễm Quân Ly nhịn không được cắn nhẹ môi, Tiểu Quân Ly cũng rất nể mặt mà lớn thêm một chút.

Thương Viêm lúng túng nhìn đầu giường, trong nháy mắt liền thừ người ra, sau đó phục hồi lại tinh thần từ trong giọng nói khó nhịn giấu diếm cầu xin của Diễm Quân Ly. Hít sâu một hơi, rốt cuộc dồn lấy dũng khí run run rẩy rẩy nắm lấy cái thứ khiến cho cậu lúng túng kia, mang theo một phần ý chí liều mạng bắt đầu hoạt động có quy luật.

Khi Thương Viêm chủ động nắm lấy thì trong mắt Diễm Quân Ly liền chứa chan ý cười, sự gian xảo chợt lướt qua, biết chắc là Tiểu Viêm sẽ mềm lòng mà, sau đó chính là….. ánh sáng trong mắt Diễm Quân Ly tối sầm lại.

Hơi thở gấp gáp của Diễm Quân Ly phun ra trên lổ tai và trên cổ của Thương Viêm, tiếng rên rỉ rất nhỏ bị Diễm Quân Ly vô ý phát ra, nghe tới mức trên người Thương Viêm cũng dần dần bắt đầu trở nên khô nóng, Tiểu Thương Viêm đã ở trong giai đoạn hơi đứng thẳng.

"Anh giúp em." Đạt được mục đích.

Thương Viêm còn chưa kịp nói không thì ngón tay Diễm Quân Ly đã nhanh nhẹn nắm lấy Tiểu Thương Viêm, Thương Viêm không nhìn thấy được Diễm Quân Ly, kêu lên một cái, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Diễm Quân Ly liếm liếm môi, nhẹ nhàng hôn lên hõm vai Thương Viêm, Thương Viêm cảm giác có một luồng điện chạy từ cột sống thẳng xuống bụng dưới, Tiểu Thương Viêm đã bắt đầu trướng đau.

"Đừng dừng lại." Diễm Quân Ly xấu xa mà ra sức xoay tay, cảm giác đau đớn và sung sướng khiến Thương Viêm giật mình một cái, cái loại cảm giác không thể xả ra này khiến cho Thương Viêm rất không chịu nổi, đồng thời cũng đã nhớ ra bản thân cũng có 2 tháng rồi chưa có phát tiết như thế.

Cậu nhỏ ở trong tay Diễm Quân Ly, Thương Viêm cũng biết bản thân nếu muốn thích thì phải hầu hạ BOSS cho tốt, về phần cái cảm giác nguy hiểm, tiết tháo gì trước đó, nó là gì cơ? Ăn được không?

Thương Viêm cố gắng kiềm nén rên rỉ, rốt cuộc run rẩy mà bắn ra ở trên tay Diễm Quân Ly, nhịn không được ngẩng cổ lên, trên tay cũng không tự giác dùng sức.

Ở trên tay người mình thích phát tiết ra đó là một kiểu khoái cảm khác biệt cực cao, bất luận là dưới đáy lòng hay là trên thân thể, Diễm Quân Ly sau khi cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trong cơ thể Thương Viêm cũng nhịn không được bắn ra ở trên tay Thương Viêm.

Hai người ở trên giường thở dốc, hai mắt Thương Viêm mê mang còn mắt Diễm Quân Ly ngược lại là lấp lánh sáng ngời, tuy y định thừa dịp Tiểu Viêm lơ đãng mà làm hết toàn bộ, nhưng y biết Tiểu Viêm sau đó nhất định sẽ quở trách y. Diễm Quân Ly không biết suy nghĩ của Thương Viêm nên đáng tiếc thế đấy.

"Tiểu Viêm em nghỉ ngơi trước đi" Diễm Quân Ly nói vô cùng dịu dàng, bên trong còn có sự cưng chiều và tình yêu nồng nàn, chỉ là Thương Viêm lúc này vẫn còn đang trong giai đoạn thả hồn.

Nói xong Diễm Quân Ly liền đứng dậy rời khỏi, y sợ y sẽ nhịn không được lại làm thêm một lần, rất rõ ràng là Tiểu Viêm lúc này đã bị dọa sợ rồi. Bất quá tuy là sợ dọa tới Thương Viêm, nhưng ngay khi đứng lên Diễm Quân Ly vẫn là cố ý nhẹ ngàng dùng môi chạm lên hai má mịn màng của Thương Viêm.

Sau đó để Thương Viêm lại một mình nhìn chất lỏng đầy tay mà ngẩn người….

62. Chương 62: Thu Người

Diễm Quân Ly ra khỏi không gian thì cả người đều khoan khoái, tất cả u ám đều không còn nữa, y biết Tiểu Viêm cũng không kháng cự y đụng vào, nói cách khác, độ tiếp nhận của Tiểu Viêm đối với tình cảm của y là rất lớn, điều này khiến Diễm Quân Ly không khỏi bật cười.

Về phần Liên Hoa, Mạt Ly, bạn trai, y dám cam đoan mấy thứ này đều sẽ nhanh chóng biến mất, sau đó tràn ngập trong lòng cũng chỉ có một mình y thôi. Trong lòng Diễm Quân Ly có sát ý vụt lên, giữa mày xẹt qua nét tàn nhẫn. Trải qua lần này y có thể khẳng định ấn tượng Liên Hoa lưu lại ở trong lòng Tiểu Viêm cũng không sâu, nếu không Tiểu Viêm nhất định sẽ từ chối y.

Khi từ không gian ra ngoài, lơ lửng trên không, ánh mắt Diễm Quân Ly dừng ở trên người Trần Hạo chết không nhắm mắt ở cách đó không xa đã bị ăn hơn một nửa người, ý chế nhạo lại càng thêm nồng nặc. Quả cầu lửa của Trần Hạo khiến cho cả 5 tầng lầu đều biến mất, quả nhiên tiềm lực của con người chính là vô hạn, nhưng tiếc là hoàn toàn không có tác dụng.

Bởi vì sự tấn công của Trần Hạo nên chỗ Diễm Quân Ly đứng đã biến thành tro bụi, nơi Diễm Quân Ly đứng vốn là lầu 8 nên Diễm Quân Ly cứ thế mà xuất hiện giữa trời, nhưng y vẫn vững vàng rơi xuống trên sàn nhà của tầng 3.

"Grào." Người đầu tiên chú ý tới Diễm Quân Ly chính là con tang thi cấp 3 kia, Diễm Quân Ly có chút bất ngờ khi nhìn thấy con tang thi bị nổ mất một cánh tay. Tang thi dường như có chút lo lắng vòng một vòng xung quanh Diễm Quân Ly, nhận thấy Diễm Quân Ly không có bị chút thương tổn nào, khuôn mặt không có biểu cảm bỗng biểu hiện như là buông xuống nỗi lo lắng vậy.

Chỉ là một cánh tay thôi sao? Là một tang thi có thể bồi dưỡng được. Diễm Quân Ly nhìn hành động của tang thi từ từ lộ ra vài phần xem xét, có và khống chế tang thi trong tay, trái lại có thể trở thành một đội tiên phong còn tốt hơn so với con người. Diễm Quân Ly nghĩ thế, nhìn về phía tang thi cấp 3 liền có thêm vài phần ẩn ý.

Bất quá bây giờ còn chưa phải lúc nói mấy chuyện này, Diễm Quân Ly thu lại mấy suy nghĩ đang nhảy ra, đi lại phía trước chỗ Trần Hạo chết, không chút do dự lấy ra súng lục từ trong không gian, khi tiếng súng vừa vang lên trên đầu Trần Hạo liền có thêm một vết đạn.

Trần Hạo đã giải quyết, vậy chỉ còn một người…. một ngón tay khung xương rõ ràng khác của Diễm Quân Ly chỉ về phía chỗ kho hàng, tang thi bên cạnh liền nhoáng một cái biến mất ngay tại chỗ. Ở bên trong căn nhà lầu âm u, bóng mờ che đi vẻ mặt tràn đầy ý cười tàn nhẫn của Diễm Quân Ly.

"Lui lại!" Người phụ trách nhiệm vụ lần này rất tức giận, nhưng lại đành chịu mà nói ra mấy lời này, hắn đem máy liên lạc ném mạnh lên mặt đất khiến nó bị vỡ tan tành.

Trần Hạo lúc này đều không có truyền về tin tức, trước đó máy liên lạc đã không thể liên hệ được, nhưng từ phong cách hành động kỳ lạ của tang thi thì xem ra Trần Hạo đã thất bại rồi.

"Đường lui đã bị chặn, là tang thi cấp 2." Một dị năng giả khẩn trương hốt hoảng chạy vào trong kho hàng, ngay cả đi đường cũng có chút không vững, lập tức bị chiếc ghế dựa bên chân làm vấp ngã.

Nghe thấy tin tức này người phụ trách liền ngồi bệt xuống trên ghế, nháy mắt như là già đi mấy chục tuổi. Mà trong mắt người xung quanh, thấy được cái bộ dạng này của người phụ trách thì trong lòng đều cuống thành một đám, có người đang thúc giục, có người đang suy nghĩ làm sao mới có thể phá vây ra.

Bọn họ sợ hãi không chỉ là vấn đề về đường lui, mà là ý đồ kiểu muốn một lưới bắt hết của tang thi, vẻn vẹn chỉ là xem từ cục diện chiến đấu phía trước thì đây đã không phải là một con tang thi cấp 3 có khả năng làm được nữa, cái loại đàn tang thi có chỉ số thông minh ngang nhau, lại có ưu thế về số lượng này khiến cho người ta kinh hãi.

"Á!" "Cứu tôi!" "Tang thi cấp 2!" … ….

Tiếng la hét bên ngoài đã truyền vào bên trong lổ tai của người phụ trách, hắn lập tức chú ý xung quanh chỉ sợ có một con tang thi từ chỗ nào nhảy ra. Người chung quanh hắn cũng cảnh giác như thế.

Nhưng thực đang tiếc hắn đã đoán đúng việc sẽ có tang thi tấn công hắn, nhưng hắn lại không đoán đúng được cấp bậc của tang thi tấn công hắn, tang thi cấp 3 vừa xuất hiện đầu của người phụ trách liền rơi xuống đất. Dị năng của con tang thi này là gió nên rất dễ dàng tạo ra đường gió sắc nhọn không có quy luật trên không, lúc này vách tường bốn phía lại trở thành chướng ngại lớn nhất để bọn họ chạy trốn.

Ngay sau khi tang thi cấp 3 làm loạn trong này xong thì không ít tang thi cấp 2 cũng xông vào, về phần tang thi cấp 3? Nó đã rời khỏi căn nhà chỉ có mỗi đàn ông này rồi, nó muốn tìm tới một người phụ nữ, một phụ nữ thích mặc quần áo màu trắng, sau đó giết chết.

Sự tấn công của tang thi đến đột ngột lại mãnh liệt, trên cơ bản tất cả nhân viên có sức chiến đấu đều ở tiền tuyến phía trước, những người này vốn chỉ nghĩ là chỉ cần giữ vững hậu phương thì sẽ không bị tấn công, dù sao ở trong mắt tang thi còn chưa có cái ý thức là đánh lừa này, cho dù là tang thi cấp 3.

Nhưng lúc này tang thi ở tiền tuyến đều tách rời ra, vừa tiêu hao thể lực của dị năng giả lại có thể rút ra người để tấn công đại bản doanh.

Dị năng giả ở tiền tuyến bởi vì thế lực và sự quay lại của tang thi cấp 2 mà liên tiếp lùi về phía sau, mà khi bọn họ lùi về sau tới chỗ đóng quân mới phát hiện nơi đó đã muốn bị bao vây rồi. Từ việc mấy dị năng giả lùi về sau làm tang thi tiến lại gần, khiến vòng vây của tang thi đang nhỏ dần.

Tang thi tổn thất trên tay dị năng giả, nhưng dị năng giả đang dần giảm bớt, hơn nữa tang thi người ta tổn thất và mất đi ra sao thì vẫn còn một số lượng cực kỳ lớn, dị năng giả nhận ra được điều này bắt đầu dần dần tuyệt vọng.

Nhưng ở ngay khi bọn họ đều bị bao vây ở kho hàng chờ chết, một con tang thi nhảy từ trên nóc kho hàng xuống làm cho đám tro bụi mù mịt trên mặt đất bốc lên, nó gầm rú một tiếng, tiếp theo tất cả tang thi đều bắt đầu rời khỏi kho hàng, hai mắt vô thần đứng vây quanh ở chung quanh kho hàng.

Tất cả bọn dị năng giả đều chưa hết kinh hãi, ngay giữa hành động kỳ dị của tang thi đợi hơn 10 phút cũng không thấy tang thi tấn công, vì thế bọn họ đều đi ra, đại khái là muốn liên hợp phá vây.

Ngay khi tất cả dị năng giả đều tụ tập lại một chỗ. Ở trong ánh mắt ngạc nhiên ngờ vực của bọn họ, con tang thi cấp 3 kia lại gào lên một tiếng, đàn tang thi ở trước mặt bọn họ tách ra một con đường đi, ngay khi một cái bóng dáng cực giống con người đi ra, xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bọn họ đã không biết nên dùng cái gì để diễn tả cảm giác của bản thân nữa rồi.

Diễm Quân Ly từ từ xuất hiện trước mặt người khác, trên mặt là nụ cười vừa quỷ dị vừa nguy hiểm, lại khiến người ta hiểu ra gì đó, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi, hai tay đặt bên hông hơi hơi run lên. Thấy loại tình trạng này, khóe miệng của Diễm Quân Ly cũng dần dần kéo ra thêm, mang theo chế nhạo mà quan sát.

Diễm Quân Ly nhìn một vòng bên trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên tang thi cấp 3, tang thi cấp 3 như là nhận được mệnh lệnh gì đó không biết từ trong cái góc nào tha ra một cái xác, xem ra là một người phụ nữ.

Diễm Quân Ly lẳng lặng nhìn thi thể của Liên Hoa, Liên Hoa lúc này vô cùng nhếch nhác, y phát hiện cơ thể Liên Hoa đã bắt đầu trắng bệch, đây là biểu hiện của tang thi hóa.

Tình trạng này khiến Diễm Quân Ly rất khó hiểu, không phải dị năng giả sẽ không bị nhiễm hay sao? Bất quá Diễm Quân Ly cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, giơ lên cây súng lục còn chưa bỏ vào trong không gian bổ sung một phát lên đầu của Liên Hoa.

Sau đó Diễm Quân Ly nhìn về một hướng nào đó có thể quan sát đến chỗ này, cũng không có nhìn thấy sự bất mãn từ trong ánh mắt của người y để ý, thậm chí ngay cả thương hại cũng không có, nụ cười của y mới có chút dịu dàng trong phút chốc.

Ngay khi tang thi bắt đầu khác thường, đám dị năng giả đã không còn phát ra âm thanh nào nữa, chỉ sợ kích thích tới tang thi, mà bọn họ lúc này cả mặt đều trắng bệch, yên lặng nhìn hành động của Diễm Quân

Ly.

Giải quyết xong Liên Hoa nên tâm tình của Diễm Quân Ly không tệ, ánh mắt nhìn về phía đám dị năng giả còn sống sót, tuy là không có mang theo sự ấm áp nhưng cũng không còn hiện ra vẻ hung ác nữa.

"Các ngươi muốn nói gì thì nói đi." Diễm Quân Ly hỏi giống như không thèm quan tâm, chậm rì rì đảo qua mấy dị năng giả này, đem sự chán nản, sợ hãi, cảnh giác của bọn họ đều đưa vào đáy mắt.

Ở trong sự im lặng này, không ai muốn làm người đầu tiên cả, Diễm Quân Ly cũng không vội, một bộ dạng ung dung nhàn nhã lại khiến đám dị năng giả cúi đầu không dám nhìn xung quanh kia im lặng xuống.

"Mục đích của cậu là gì?" Rốt cục câu hỏi đầu tiên cũng vang lên, không phải hỏi thân phận, năng lực; không phải hỏi sự bất thường của tang thi, bởi vì mấy cái thứ này đều không chút quan trọng so với mục đích.

Từ chỗ âm thanh vang lên và tầm mắt của Diễm Quân Ly, đám dị năng giả đều thức thời tách ra một con đường để cho Diễm Quân Ly nhìn rõ cái người phát ra tiếng kia.

Nhận thấy tầm mắt của Diễm Quân Ly, dị năng giả kia ngẩng đầu lên, vết máu trên mặt hắn đã bắt đầu khô đi, bộ quần áo u ám rách mướp, trên mặt cũng không có chỗ nào còn xem được, chỉ là cặp mắt còn mang theo sự cẩn thận kia khiến cho Diễm Quân Ly cảm thấy người này còn có chút khác biệt.

Tuy trong tiếng nói có run rẩy nhưng hỏi ra vấn đề này hiển nhiên là một người có lý trí bình tĩnh, điều này khiến Diễm Quân Ly đối với người này sinh ra chút ý định muốn bồi dưỡng.

"Tên." Vẻ mặt Diễm Quân Ly thản nhiên nhìn vào, giọng điệu giống như không chút để ý nói ra câu hỏi, chi bằng nói là mệnh lệnh thì đúng hơn.

Dị năng giả bị Diễm Quân Ly nhìn chằm chằm toàn thân đều run rẩy. Tuy chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhưng hắn cũng cảm thấy toàn thân mình bị chàng trai đối diện nhìn thấu hết, sau khi sững sờ liền lập tức trả lời câu hỏi của Diễm Quân Ly: "Dương Thụ."

Diễm Quân Ly chỉ là lặng im quan sát Dương Thụ một hồi liền thu lại tầm mắt, cũng không có trả lời câu hỏi của Dương Thụ.

"Các người có hai sự lựa chọn, hoặc là phục tùng tôi, hoặc là….." Diễm Quân Ly không có nói thêm gì nữa nhưng tất cả mọi người im lặng nhìn y, bọn họ đều nghe ra được hai chữ 'phục tùng' từ trong lời nói của Diễm Quân Ly, không phải là đang triệu tập đồng bọn.

Có vài người cúi đầu không để cho vẻ khinh thường rõ ràng trên mặt mình bị Diễm Quân Ly nhìn tới, chỉ cần nói trung thành là được rồi, sau khi trở lại thành phố W xem người này còn năng lực gì nữa.

Suy nghĩ thông suốt….. Diễm Quân Ly gợi lên một nụ cười lạnh, tang thi cấp 3 liền bắt đầu hành động, trên mặt lại xuất hiện mấy vết máu nóng.

Diễm Quân Ly ở trong mắt mọi người hành động thế này như là đang minh chứng cho lời nói của mình, khiến người ta kinh hãi, tàn nhẫn không chút do dự giống như hết thảy đều là chuyện đương nhiên vậy.

"Tôi… tôi….. sẽ không…. làm bạn với tang thi." Sau phút chốc sợ hãi vẫn là có người run rẩy biểu đạt ra ý kiến của bản thân, giống như là đem mọi thứ đều vứt bỏ, tuy giọng nói đứt quãng nhưng tiếng xem như to rõ vẫn khiến không ít người trắng mặt phản đối đề nghị của Diễm Quân Ly. Cùng với sau đó bị tang thi giết chết thì lúc này bị giết cũng chả có gì khác nhau cả, hơn nữa bọn họ đối với tang thi vẫn là có sự xa lạ.

Diễm Quân Ly không để ý tới, chỉ là đem ánh mắt dừng ở trên người Dương Thụ như đang ra hiệu hắn nói chuyện, "An toàn làm sao đây?" Dương Thụ chú ý tới ánh mắt Diễm Quân Ly, chỉ có thể kiên trì cố gắng khiến bản thân nhìn qua có chút bình tĩnh.

"Tang thi cấp 3 bắt đầu có trí thông minh, còn tang thi cấp 4 liền bắt đầu có trí nhớ, lúc sau trừ phi là tình huống đặc biệt, thì cho dù là tang thi cũng sẽ không ăn thịt người nữa, dù sao tang thi cũng không phải chỉ là lấy con người làm thức ăn".

"Hạch tinh!" Dương Thụ như là nghĩ ra gì đó, bừng tỉnh mở to mắt nhớ lại lúc trước thấy bộ dạng tàn sát lẫn nhau của tang thi cấp 1.

Sau khi Dương Thụ vừa nói ra phần lớn người chung quanh đều dừng lại, thứ đầu tiên bọn họ nghĩ tới chính là người thân trước đó bị biến thành tang thi.

" có thể ra lệnh cho tất cả tang thi nhỏ hơn tôi một cấp." Mấy lời Diễm Quân Ly nói liền giống như là một quả bom lớn, đem đám người này đều nổ tới không còn hình dạng.

"Tôi ra lệnh tang thi cấp 3, còn tang thi cấp 3 không chế tang thi cấp 2, cứ thế mà suy diễn." Mấy lời Diễm Quân Ly nói khiến tất cả mọi người hít vào một hơi, như vậy khi cấp bậc của Diễm Quân Ly đủ cao thì chẳng phải có thể đem tang thi nắm giữ ở trong tay à.

Đã bắt đầu có không ít người dao động, với người như thế căn bản không phải là vấn đề đối đầu, mà bọn họ ngay cả năng lực để đối đầu cũng-không-có. Quan trọng hơn là ích lợi có được khi theo người như vậy....

"Tôi sẽ không cho các người không giết tang thi, chỉ là tang thi cấp 3 trở lên của mình không thể giết." Nghe thấy Diễm Quân Ly nói, có chút người có thù hằn bắt đầu suy xét mấy lời của Diễm Quân Ly.

Mặc dù có xa cách nhưng mà không thể đem sai lầm đều đổ hết lên người tang thi được, hơn nữa đối với tang thi giống như người bọn họ thật sự có thể ra tay hay sao? Ra tay đối với một đám người đáng thương đột nhiên thình lình biết được bản thân bị biến thành tang thi mà mỗi người đều muốn giết chết hay sao?

Trông thấy mọi người dao động vì lời nói của y, Diễm Quân Ly lộ ra vẻ mặt tự tin đắc chí, mà lời nói kế tiếp của Diễm Quân Ly khiến không ít người hạ quyết tâm.

"Mỗi người đầu tiên khi theo tôi đều có một vị trí, ngay sau khi bạn thân hoặc người thân các người biến thành tang thi, tôi sẽ để bọn họ an toàn lên cấp 4 khôi phục lại trí nhớ".

Trái tim bị mạnh mẽ tóm lấy, điều này quá hấp dẫn rồi, ai mà không có người quan trọng cơ chứ, khi lúc sau nếu mấy người này biến thành tang thi mà còn cứu chữa được, thì đó xem là một kỳ tích cũng chưa đủ nữa là.

Dương Thụ làm một người cũng bị động lòng, hắn nhớ tới người vợ còn ở căn cứ W - người yêu vẫn sống nương tựa vào nhau sau khi mạt thế. Hắn nhìn xung quanh, biết rõ đã có người hạ quyết tâm nhưng vẫn là không có ai làm chim đầu đàn cả.

Dương Thụ thở dài, thật ra đây là một cái cơ hội khiến cho lão đại tương lai nhớ kỹ mình. "Tôi gia nhập." Sau khi chim đầu đàn Dương Thụ vừa nói xong thì mọi người cũng đều bày tỏ thái độ, Diễm Quân Ly nhìn càng ngày càng nhiều người hạ quyết tâm, tuy biết cái loại trung thành này rất dễ dàng phản bội nhưng y hoàn toàn không cần lo lắng về mấy điều này.

"Trung thành với tôi." Theo lời nói của Diễm Quân Ly rơi xuống, mọi người ngẩn ra, trong lòng bị khóa một cái khóa chắc chắn không thể nào phá vỡ được.

"Có ý kiến? Các người không phải đã hạ quyết tâm sao?" Diễm Quân Ly giương mày lên, mọi người nhìn Diễm Quân Ly đang dần phát ra nguy hiểm, tang thi chung quanh rục rịch.

Mọi người nhanh chóng lắc đầu, "Một khi đã như thế...." Ánh mắt Diễm Quân Ly quét một vòng trên mấy người bị thương rồi dịu dàng nhìn về một hướng nói tiếp, "Dị năng giả cấp 4 không gian-trị liệu, em trai tôi Thương Viêm".

Ngay trong tiếng nói của Diễm Quân Ly và ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thương Viêm thong thả đi ra từ bên trong đàn tang thi.(Sagi: Y như ra mắt Diễm phu nhân trước toàn dân ý ==")

63. Chương 63: Trở Về Thành

Khi Thương Viêm đi ra từ bên trong đàn tang thi, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người Thương Viêm, Diễm Quân Ly nhìn phía Thương Viêm, ánh mắt vô cùng dịu dàng, con ngươi đen như mực lấp lánh sự quyến luyến huyền ảo.

Mà Thương Viêm cũng liếc mắt một cái trông thấy Diễm Quân Ly, lại tránh né ánh nhìn chăm chú của y, mang chút lạnh lùng như khó xử khiến hơi thở Diễm Quân Ly chớp mắt nặng trĩu, nhưng sau đó phát hiện ra lỗ tai Thương Viêm ửng đỏ thì sự bất mãn lấp kín trong lòng liền nhẹ bẫng trong tích tắc, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

"Cười gì đấy?" Nghe thấy tiếng cười của Diễm Quân Ly, tầm mắt của Thương Viêm rốt cục quang minh chính đại rơi vào trên người Diễm Quân Ly, vì che giấu sự xấu hổ của bản thân nên cậu chau mày lạnh nhạt hỏi, trong giọng nói mang một chút cảm giác không kiên nhẫn.

Hệ thống chết tiệt, cậu chưa bao giờ giống như lúc này muốn quay đầu lại tát chết hệ thống cả. Mỗi khi tầm mắt của cậu rơi vào trên người BOSS, thì hệ thống thường cứ không thèm nhìn sự phản kháng của cậu, mà đem mối quan hệ của cậu và BOSS lúc này đều đóng khung gắt gao in ở trong mắt cậu, khiến cậu muốn bỏ qua sự ngại ngùng quái quỷ này cũng không được nữa.

Xem đi xem đi, lại hiện ra nữa rồi, , mà trên hai chữ theo-đuổi còn tăng thêm màu đỏ đậm nữa chứ. (¯ ¯)

Ngay khi đám dị năng giả ở bên cạnh lo lắng cái kiểu thái độ vô lễ này của Thương Viêm sẽ chọc Diễm Quân Ly tức giận, Diễm Quân Ly không nói gì mà cứ tự nhiên đi qua nắm tay của Thương Viêm, cái loại ánh mắt dịu dàng này quả thực như là muốn tràn ra ngoài vậy, mọi người nhìn đến trợn mắt.

Lúc này Thương Viêm định tránh khỏi tay Diễm Quân Ly, nhưng bất luận rút thế nào thì tay cậu vẫn ở trên tay Diễm Quân Ly, động tác của cậu càng kịch liệt thì tầm mắt của người chung quanh lại càng quỷ dị thêm khiến Thương Viêm thở dài, chỉ có thể cam chịu số phận đem tay mình đưa cho người thanh niên trước mắt này.

Cái động tác thả lỏng này khiến Diễm Quân Ly nhịn không được lén vui vẻ, nhưng khi nghĩ đến trước đó, y cũng không khỏi mà tự giễu đối với chỉ số thông thông minh thấp của mình, y đến tột cùng sao lại cho rằng Tiểu Viêm có cảm tình đối với Liên Hoa cơ chứ.

Nghĩ thế, Diễm Quân Ly nắm tay Thương Viêm nhẹ nhàng cọ sát, sau đó đột nhiên lại gần Thương Viêm, ngay khi Thương Viêm đang định lùi về phía sau thì ở bên tai Thương Viêm nói khẽ, cuối cùng còn không cẩn thận đụng tới đầu lỗ tai của Thương Viêm khiến Thương Viêm kích động run lên một cái.

Thương Viêm đang muốn dùng tay đi sờ lỗ tai, lại thấy được vẻ mặt tràn đầy trêu tức của Diễm Quân Ly, khiến Thương Viêm cảm thấy bản thân phản ứng như thế này có phải đang tự mình lừa mình hay không đây, tay rất không tự nhiên mà dừng lại ở trên không, cuối cùng khi Thương Viêm nhận ra chỉ có thể ngượng ngùng thu tay lại.

Động tác của Thương Viêm và Diễm Quân Ly khiến mấy dị năng giả bên cạnh nhìn thấy choáng váng, không khỏi đều bắt đầu đoán Thương Viêm ngoại trừ thân phận là em trai ra thì vị này không thể nghi ngờ chính là phu nhân tương lai rồi. Bất quá nếu muốn ân ái thì có thể chú ý tới bọn họ một chút hay không chứ!! (- -)

Thương Viêm trợn trừng liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly một cái, ho nhẹ một tiếng che giấu sự xấu hổ của bản thân, Diễm Quân Ly nhìn quét mắt thấy mọi người đã hiểu rõ tỏ vẻ rất hài lòng, tay nắm Thương Viêm lại chặt thêm một chút.

Thương Viêm biết tay mình là không thể rút lại được nữa nên cố gắng xem nhẹ sự kích động do Diễm Quân Ly mang tới, trưng một bộ mặt không chút thay đổi lấy từ trong không gian ra.

Sự thể hiện nhỏ này của Thương Viêm liền có thể lập tức khiến mọi người quên đi chuyện phía trước, mà chuyên tâm quan sát thứ gì đó trong tay bản thân Thương Viêm.

"Dị năng trị liệu của tôi có chút đặc biệt, cần phải có phụ trợ mới có thể sử dụng được." Thương Viêm lạnh nhạt lên tiếng giải thích, chỉ là ngay khi cậu định bỏ hạch tinh vào mới nhận ra tay kia của mình đã không thể động đậy.

Ngay lúc Thương Viêm tự tin tràn đầy muốn mở miệng để Diễm Quân Ly buông ra, thì Diễm Quân Ly đã vô cùng săn sóc mà đem mấy viên hạch tinh cấp 1 bỏ vào trong , còn nhân tiện tặng kèm thêm một nụ cười nhàn nhạt ngay khi Thương Viêm bất mãn nhìn lại nữa chứ.

Thương Viêm hít sâu một hơi tạm thời đem BOSS ném ra khỏi trong óc cậu, đem lực chú ý đặt lên trên , vẻ mặt của Thương Viêm trở nên chăm chú, ngay sau khi hạch tinh đốt cháy, con bướm giống như là ảo ảnh xuất hiện khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Theo con bướm nhập vào trong cơ thể, bọn họ có thể cảm nhận được vết thương mà thân thể mình phải chịu cũng đang dần dần khỏi hẳn,và ngay cả tang thi cấp 3 ở bên cạnh cũng không có bỏ sót, khi ánh mắt của mấy người trước mặt lại chú ý tới con tang thi này thì cánh tay của tang thi đã gần như khôi phục lại như cũ rồi.

Thương Viêm khống chế rất thành thạo, vừa khiến cho vết thương trí mạng khôi phục lại hơn một nửa nhưng cậu cũng không làm cho tất cả vết thương đều khỏi hẳn, ít nhất để mấy người này nhìn qua đều như đang gần sát trọng thương, về phần sau đó làm sao lừa qua được nhân viên y tế thì chính là chuyện của riêng bọn họ.

Ánh mắt mọi người nhìn Thương Viêm đã từ không tin được, tới khâm phục lại đến may mắn, may mắn bản thân nương nhờ vào người như vậy. Bọn họ đều lờ mờ cảm thấy cho dù dị năng giả trị liệu thật sự đã lên tới cấp 4 cũng chả làm được đến trình độ này của Thương Viêm.

Đối với nhận xét của những người này với Thương Viêm, Diễm Quân Ly tất nhiên là nhìn ở trong mắt, sự khâm phục của những người này đối với Thương Viêm càng nhiều càng tốt, về phần tên cá biệt ghen tị hoặc không cam lòng thì y sẽ dạy dỗ từng cái.

Sau đó Diễm Quân Ly để Thương Viêm lấy ra một chiếc xe buýt từ trong không gian, bảo tang thi tấn công lên bên ngoài, lại bảo đám dị năng giả thi triển mấy dị năng trên xe, vẩy lên một ít máu, liền để mấy dị năng giả này mang 'trọng thương' 'trốn về' căn cứ.

… …… ….

"Như vậy thực sự được chứ?" Thương Viêm đi ra từ trong không gian hư vô lại dẫm lên mặt đất của căn cứ W, ở sau khi đội dị năng rời khỏi, Diễm Quân Ly liền đi theo phía sau, nhưng khi tiến vào căn cứ W lại là lén lút lẻn vào.

"Anh chỉ là một người mới vừa mới tiến vào trong căn cứ W hôm nay, đột nhiên đi làm việc lại không có đăng ký nhiệm vụ, cho dù lén trở về cũng sẽ không có ai biết, hơn nữa như thế vừa lúc có thể thoát khỏi việc dò hỏi của nhân viên căn cứ W" Diễm Quân Ly nói dửng dưng.

"Tên Dương Thụ này khá thông minh, nếu muốn em có thể tận tình sai bảo hắn." Diễm Quân Ly đột nhiên nhớ ra gì đó, không chút quan tâm nào mà đem Dương Thụ cho Thương Viêm làm cu li.

Nhìn Thương Viêm còn đang suy xét lời nói của y, Diễm Quân Ly tự nhiên mà vươn tay đem đầu tóc lộn xộn của Thương Viêm chỉnh lại, sau đó đầy mập mờ vuốt hai má của Thương Viêm "Xúc cảm rất không tệ" ( )

Thương Viêm sửng sốt, ký ức trước đó kéo về giống như dòng thác lũ, nhìn thấy sắc mặt của Thương Viêm từ đỏ chuyển sang xanh, lại nhìn thấy bóng lưng thẹn quá hóa giận xoay người bỏ đi. Diễm Quân Ly lơ đãng nhếch lên khóe miệng, cười đến có chút đắc ý khi đạt thành.

Thương Viêm một người nổi giận đùng đùng mà bước đi ở phía trước, cả đầu óc đều là bị y đùa giỡn. Nhưng rất nhanh liền phát hiện không bình thường, BOSS sao lại còn chưa theo kịp chứ? Cậu không có bước đi nhanh lắm mà? * (em nó hình như càng ngày càng ngạo kiều thì phải ( ))

Thương Viêm nhịn không được quay đầu lại nhìn, phát hiện Diễm Quân Ly ở phía sau cậu không nhanh không chậm theo sát cách cậu một mét, tích tắc khi nhìn thấy cậu quay đầu lại đối diện vào nhau, Thương Viêm rõ ràng nhận thấy được trong đôi mắt sâu của Diễm Quân Ly có chứa đựng sự ung dung và vui sướng.

Thấy loại vẻ mặt này của Diễm Quân Ly, Thương Viêm rất cố gắng để bản thân mình không xù lông lên, cậu nhấp môi vẻ mặt không vui quay đầu đi, nhưng ai ngờ chính là trùng hợp đúng lúc đem người phía trước va chạm thân mật một cái.

"Tên chết tiệt nào thế?!" Chỉ nghe giọng nói cũng biết người đụng vào cùng Thương Viêm nóng nảy như thế nào.

Mặt Diễm Quân Ly sầm mạnh xuống, trong ánh mắt vốn vui vẻ lúc này tràn đầy tối tăm, Thương Viêm chú ý tới vẻ mặt của Diễm Quân Ly, trong lòng kinh hãi một cái, phản ứng đầu tiên đó là lùi về sau níu lấy tay của Diễm Quân Ly, tiện thể che đi ánh mắt của BOSS nhìn người nọ, đây chỉ là một lần va chạm rất bình thường không cần biến thành nghiêm trọng đến như thế.

"Ai chà ~" Nam nhân nhìn thấy người thanh niên hơi thấp một chút va vào trên người mình, gương mặt vốn tức giận lập tức liền thay một chút mờ ám. Thanh niên nhìn qua có chút gầy yếu nhưng được ở có một bộ mặt không tệ chút nào, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, mái tóc đen mềm mại, da thịt nhìn qua khiến người ta cảm thấy xúc cảm rất tốt.

Nhìn thấy ánh mắt mờ ám không chút che giấu của người này, Thương Viêm chỉ cảm thấy bao tử đau một trận, không phải là ánh mắt người này rõ ràng bao nhiêu, mà là BOSS sắp BÙNG NỔ rồi kìa!! Σ(° °|||) Thương Viêm chú ý tới đã có tầm mắt của không ít người tập trung lại chỗ này, không bày ra cái mặt lạnh nỗi nữa, nhanh chóng nắm tay BOSS mười ngón đan xen.

Tại sao bị quấy rối chính là cậu mà an ủi người lại cũng là cậu chứ. o( )o

Thanh niên chú ý tới sự lén lút của Thương Viêm, cười nhạo một tiếng, "Tôi tên Lý Nguyên. Sau này.... có thể tới tìm tôi" Tầm mắt của Lý Nguyên từ trên người Thương Viêm chuyển sang trên người Diễm Quân Ly, hai thanh niên đồng dạng đối mặt, tay của Diễm Quân Ly bị Thương Viêm nắm lấy, Diễm Quân Ly cũng biết ý tứ của Thương Viêm nên đem tất cả cảm xúc đều thu hết vào trong bụng, mặt không chút thay đổi tùy ý Lý Nguyên quan sát.

Lý Nguyên lặng im nhìn Diễm Quân Ly một lát, ánh mắt mang theo khiêu khích lướt qua, thực hiển nhiên vị Lý Nguyên này đã đem Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly xác định thành đi bán và chủ mua rồi, dù sao Diễm Quân Ly và Thương Viêm nhìn qua chính là cái kiểu mập mờ thế này cơ mà.

Diễm Quân Ly nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay của Thương Viêm, tỏ ý Thương Viêm không cần lo lắng y. Diễm Quân Ly cảm thấy đặc biệt kiềm chế, bất quá y tin tưởng không bao lâu là có thể giải quyết. Diễm Quân Ly nghĩ thế liền trưng ra nụ cười vốn có của y, ánh mắt không có chút cảm xúc giống như là không thể tiêm bất cứ tình cảm gì vào bên trong.

"Đi thôi, chúng ta đi sắp xếp chỗ ở." Diễm Quân Ly khống chế cảm xúc của mình thật hoàn hảo, quay đầu cười với Thương Viêm giống như là đã đem chuyện vừa rồi hoàn toàn quên đi.

Diễm Quân Ly dắt Thương Viêm rời đi, Thương Viêm cùng lúc thở phào lại liếc mắt nhìn chằm chằm bóng lưng rời khỏi của Lý Nguyên thật sâu một cái.

Lý Nguyên, đàn em đắc lực của Chung Hư Lữ, Lý gia cũng là người nắm giữ bàn tay vàng lần này. Cái này phiền rồi đây, Thương Viêm cau mày, trong lòng chán nản một nửa.

… …… ….

Thương Viêm có không ít điểm cống hiến nên bọn họ có thể ở một nơi khá tốt, bọn họ đi tới một khu phố nhỏ, tuy trên mặt đất còn có vết máu và vết bẩn không thể lau chùi sạch được nhưng so với độ dơ bẩn ở chỗ khác thì đã sạch sẽ không ít rồi.

Bởi vì là mạt thế nên tất cả thủ tục đều phải giảm bớt, chỉ cần vừa ý chỗ nào lại đi đến Phòng cư trú giao đủ điểm cống hiến là được rồi, sau đó thì treo lên đã có người ở trước cửa nhà là xong.

Thương Viêm nhìn một phòng ngủ và một phòng khách trống rỗng nhún nhún vai không sao cả, dù sao ở trong không gian của cậu có không ít đồ dùng trong nhà. Thương Viêm dựa theo sở thích của bản thân mà đem một ít gia cụ đơn giản từ trong không gian ra sắp xếp, dù sao chỉ là bày biện một chút, đến lúc đó còn không phải là ngủ ở trong không gian sao.

"Cốc cốc." Tiếng gõ bên ngoài cửa khiến Thương Viêm lập tức cảnh giác, Diễm Quân Ly từ phòng ngủ đi ra, gật gật đầu với Thương Viêm, ra hiệu cậu đứng yên tại chỗ còn bản thân thì đi về phía cửa.

"Xin chào, xin hỏi ngài có cần gia cụ hay không ạ?" Ngoài cửa là một người thanh niên khá lễ phép cầm một quyển sách dán hình các loại đồ dùng trên tay, bên dưới còn có các loại giá cả, mỗi một món gia cụ ít

nhất cũng cần hai ngày điểm cống hiến của một người bình thường. Diễm Quân Ly chỉ là đem cửa hé ra một chút, người thanh niên cũng không thể chú ý tới tình hình phía sau cửa được.

Nghe được mấy lời người thanh niên nói Diễm Quân Ly chỉ là liếc mắt nhìn mỉa mai một cái liền đóng cửa lại, ngay lúc người thanh niên há hốc mồm thì nghe thấy một câu "không cần" hờ hững.

Người thanh niên bị cự tuyệt ở ngoài cửa sắc mặt liền tối sầm, một lúc lâu sau mới tuôn ra một câu, "TMD, cho mi ngủ dưới sàn đi!"

"Chỉ cho nhà không cho gia cụ, trái lại rất có lời đây." Thương Viêm cười lạnh một tiếng, không dám bày tỏ ý kiến đối với cách làm này của căn cứ W, tuy nói là đang mạt thế nhưng cái cách làm này sẽ chỉ khiến người ta không có lòng trung thành đối với căn cứ W mà thôi, đây cũng chả phải là cái chuyện tốt gì.

"Trước tiên khoan nói tới việc này, Tiểu Viêm, anh mệt." Giữa mày Diễm Quân Ly lộ ra một chút uể oải, Thương Viêm nhìn thấy Diễm Quân Ly như thế trong lòng tràn ngập một mảnh áy náy.

Hôm nay BOSS đi ra ngoài làm nhiệm vụ dùng nhiều sức lực và tinh lực như vậy chắc chắn mệt chết rồi, mà cậu cư nhiên không có chú ý tới điều này còn bảo BOSS giúp đỡ sắp xếp lại nhà cửa nữa, Thương Viêm cảm thấy mình rất không quan tâm tới Diễm Quân Ly. *(cưng quan tâm thêm chút nữa là bọn này có thịt xem từ lâu rồi ( ))

Thấy vẻ áy náy trên mặt Thương Viêm, Diễm Quân Ly chỉ là cười đầy ẩn ý, sửa ngay lại cái bộ dạng mệt nhọc trước đó, "Cho nên Tiểu Viêm giúp anh mát xa một chút nhé, thế nào?"

64. Chương 64: Nói Ra Hết

"Lên trên một chút, đúng, chính là chỗ đó." Diễm Quân Ly thoải mái mà hưởng thụ sự phục vụ của Thương Viêm, hai tay Thương Viêm không nặng không nhẹ xoa bóp hai chân của Diễm Quân Ly, nhìn bộ dạng nheo lại hai mắt sắp ngủ của Diễm Quân Ly, Thương Viêm chẳng những không cảm thấy không đúng trái lại càng áy náy sâu thêm.

"Ca, sau này anh có thể để cho em cùng san sẻ một chút nhé." Ánh mắt Thương Viêm rơi vào cái ót đang nằm sấp trên giường của Diễm Quân Ly. Tuy sức chiến đấu của cậu không tốt, nhưng chỉ cần Hệ thống và bàn tay xám thì nhất định có thể giúp đỡ được, cái chuyện luôn đứng ở trong không gian vào thời khắc quan trọng thật khiến cậu cau chặt mày lại.

"Không được." Diễm Quân Ly không thèm nghĩ liền từ chối, y sẽ không để Tiểu Viêm rơi vào bên trong nguy hiểm, hơn nữa y cũng không phải mệt mà chỉ là làm bộ để Tiểu Viêm dùng nhiều quan tâm lên người y hơn mà thôi.

Nghe thấy câu trả lời của Diễm Quân Ly, Thương Viêm dùng sức ấn một cái ở trên đùi Diễm Quân Ly, nhận lấy một tiếng khó chịu của Diễm Quân Ly, "Sao chứ, em rất yếu hay sao?" Thương Viêm dùng giọng điệu hỏi vặn lại để chứng tỏ sự bất mãn của cậu, trên tay càng dùng thêm sức. Dù sao thì BOSS cũng là dị năng giả, tuyệt đối không cần phải nhẹ tay làm gì.

"Này?" Thương Viêm xả giận một hồi, phát hiện Diễm Quân Ly không cho cậu chút phản ứng nào, tay cậu có thể cảm nhận được cơ thể của Diễm Quân Ly cứng ngắc lên, khó hiểu vỗ vỗ sau lưng Diễm Quân Ly, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm xấu.

Thương Viêm nháy mắt mấy cái, tuy cậu không phải rất tin tưởng đối với trực giác của bản thân, nhưng cậu vẫn không khỏi dừng cái tay ở trên đùi Diễm Quân Ly lại, từ từ lùi về phía sau.

Thương Viêm thấy Diễm Quân Ly chậm rãi lật người lên, Diễm Quân Ly cởi bỏ áo ngoài chỉ còn một cái áo sơ mi ngồi ở trên giường, Thương Viêm vô ý liếc mắt một cái liền phát hiện sự khác thường của Diễm Quân Ly, bước chân chợt ngừng lại.

Cậu có thể thấy sự thay đổi ở nửa người dưới của Diễm Quân Ly, không ngờ rằng BOSS cư nhiên mẫn cảm đến thế, mấy lời của Hệ thống và Công lược trước đó lại vang lên bên tai, cậu có cần phải nắm chặt cơ hội này hay không đây?

"Lại đây." Diễm Quân Ly không có đem cái bộ dạng này của mình che lại, còn vẻ mặt cân nhắc liếc mắt nhìn Thương Viêm đang nhìn chằm chằm vào bụng dưới mình một cái. Vẻn vẹn chỉ là một ánh mắt một câu nói khiến vẻ mặt Thương Viêm đỏ bừng, như kêu người ta tìm cái hố đem bản thân chôn xuống đi vậy.

Vừa mới nói xong, ngay lúc Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng liền trực tiếp đem người nào đó đứng yên tại chỗ kéo vào trong lòng, từ phía sau ôm lấy Thương Viêm, khiến Thương Viêm thuận thế ngồi lên trên giường. Ngón tay của tay kia nhanh nhẹn vuốt ve chỗ sống lưng của Thương Viêm vài cái. Thương Viêm bị động tác bất thình lình xảy ra dọa giật mình, cực kỳ phối hợp mà run rẩy, suýt chút nữa liền bật người lên.

"Đủ rồi." Thương Viêm nhanh chóng bắt lấy ngón tay không thành thật phía sau lưng này, hung ác trừng mắt liếc nhìn Diễm Quân Ly một cái, nhưng mà không có đứng dậy rời khỏi.

Tầm mắt nóng rực của Diễm Quân Ly dừng ở trên gương mặt xoay qua của Thương Viêm, nhìn thấy bộ dạng mặc dù có chút kháng cự nhưng không nỡ rời đi của Thương Viêm, cổ họng y bắt đầu khô khốc, chịu không nổi sự hấp dẫn, thoát khỏi Thương Viêm đang đè tay y, sờ mó một mạch tới phía bụng dưới mẫn cảm của Thương Viêm.

Thương Viêm vốn định đẩy tay Diễm Quân Ly ra, nhưng lúc này Tiểu Thương Viêm lại bị nhéo mạnh vài cái trong tay Diễm Quân Ly khiến cả người Thương Viêm run cầm cập, toàn thân lập tức đều mềm xuống ở trong lòng ngực của Diễm Quân Ly.

Khóe miệng Diễm Quân Ly nở nụ cười, đem cằm đặt ở trên vai Thương Viêm, yên lặng nhìn vào chỗ Thương Viêm cực lực che giấu, cứ như thật mà ở bên tai Thương Viêm nói ra "Cứng, sao đây?" ( )

Diễm Quân Ly ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào bộ dáng đã xấu hổ vô cùng của Thương Viêm, từ trong lòng cảm thấy người em trai này thật sự rất dễ bắt nạt, trong lòng ngứa ngáy giống như là bị lông chim vuốt qua, trong đôi mắt màu đen ngoại trừ dục vọng còn có sự quyến luyến sâu sắc.

Làm sao bây giờ!? Thương Viêm cắn môi dưới đem tiếng rên rỉ ban nãy suýt nữa nhịn không nổi nuốt vào lại. Thương Viêm đảm do tâm sinh (*có thể tạm dịch là sự can đảm do bản thân sinh ra bởi vì baidu không có câu này) nheo lại cặp mắt mang theo sự không cam lòng kia, trong ánh mắt không tin nổi của Diễm Quân Ly, hơi hơi xoay người lại cắn lấy môi Diễm Quân Ly.

Mùi máu tươi nhàn nhạt tiến vào xoang mũi, bộ dạng ngớ người ra của Diễm Quân Ly khiến Thương Viêm cảm thấy rất đắc ý, tâm tình tốt mà buông môi của Diễm Quân Ly ra, thuận tiện còn như khiêu khích mà liếm liếm lên vết thương, cuối cùng còn cảm thấy chưa đủ lại sáp qua ngậm lấy môi của Diễm Quân Ly mút vào một chút.

"Em biết em đang làm gì không?" Đợi khi môi của Thương Viêm rời khỏi mới nhận ra Diễm Quân Ly đã thu hồi vẻ tươi cười, tay Diễm Quân Ly ôm bên hông Thương Viêm siết chặt lại, trong ánh mắt sâu lắng đã tối lại càng thêm tối, cho dù là Thương Viêm đang gần ngay trước mắt cũng không thể nhìn ra được thứ gì từ trong hai con ngươi đóng kín mọi cảm xúc này.

Thương Viêm bị sự thay đổi đột ngột của Diễm Quân Ly khiến cho có chút kích động, luống cuống nhìn Diễm Quân Ly "Sao…. sao…. cơ?" BOSS, sự thay đổi này của anh cũng phá không khí quá đó, dũng khí cậu khó lắm mới có được giờ giống như khí cầu bị thủng bị bóp nổ trong nháy mắt.

Diễm Quân Ly cái gì cũng không nói, Thương Viêm bị nhìn, chống lấy áp lực mà nhớ lại câu hỏi trước đó của Diễm Quân Ly, "Biết." Thương Viêm cụp mắt xuống, nhỏ giọng mà đảo quanh. *(là đảo mắt đấy T^T)

Nghe thấy câu trả lời của Thương Viêm, Diễm Quân Ly thở dài, dịu dàng sờ sờ đỉnh đầu của Thương Viêm, buông cánh tay đang trói buộc Thương Viêm ra, ra vẻ muốn đứng lên rời khỏi.

Lúc trước y đem Tiểu Viêm kéo lại, là y nóng vội. Thấy ánh mắt xem như trắng trợn của cái gã Lý Nguyên kia khiến y rất muốn cùng Tiểu Viêm 'giúp đỡ' lẫn nhau lần nữa, để Tiểu Viêm mau chóng quen thuộc với loại hành động này của y, để chuẩn bị cho việc tiếp nhận y sau này.

Chỉ là động tác của Tiểu Viêm ra ngoài dự đoán của y, giúp đỡ lẫn nhau còn có thể nói bừa là sự tương tác giữa anh em, nhưng mà như vậy thì đã ra khỏi mối quan hệ giữa anh em mất rồi.

Tuy là Tiểu Viêm có thể như thế y rất vui vẻ, nhưng sau khi hưng phấn rồi bình tĩnh lại, có thể nhận ra Tiểu Viêm cũng không 'YÊU' y, cho dù vô cùng ỷ lại và trung thành với y, thậm chí thích y, nhưng đó cũng không phải là tình yêu.

Sắp thấy Diễm Quân Ly sẽ đứng dậy, Thương Viêm luống cuống, mấy lời nói của hệ thống và công lược chợt lóe qua. Lập tức xoay người ôm lấy eo của Diễm Quân Ly, mím đôi môi mang chút vết máu uất ức nhìn Diễm Quân Ly, thân thể không ngừng áp sát Diễm Quân Ly "Anh ghét sao?"

Hình thức dụ thụ toàn bộ phát động. Σ(° °|||)

Lúc trước khi Diễm Quân Ly cường thế thì cậu muốn lùi bước, nhưng khi Diễm Quân Ly muốn ngừng thì cậu lại bắt đầu sốt ruột, đây không phải kêu là thiếu tự trọng sao chứ ( ).

Việc áp sát của Thương Viêm là có thêm mục đích, Tiểu Thương Viêm rất chuẩn xác mà cùng Tiểu Quân Ly áp vào nhau, độ cực nóng của hai bên lấy Tiểu Quân Ly thắng lợi. *(hết chuyện so rồi hả cưng?)

"Tiểu Viêm!" Diễm Quân Ly không nỡ thô bạo đẩy Thương Viêm ra, bộ phận bị Thương Viêm áp đang dần dần bắt đầu nóng lên, đặc biệt là khi Thương Viêm liếm miệng như là đang nói 'muốn' khiến tiếng hít thở của y không khỏi càng tăng thêm, y có thể đoán ra nếu cứ ở trong này thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Anh không muốn em hay sao?" Thương Viêm cắn môi cười khẽ, sau đó gần như là thách thức định lực của Diễm Quân Ly mà ngậm lên cổ họng - bộ phận yếu nhất của một người, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm.

Diễm Quân Ly hít sâu một hơi, định lực của y ở trước mặt Thương Viêm đều trở nên rất đáng cười, nhưng y vẫn là cố chịu đựng. "Đừng phá nữa!" Diễm Quân Ly bắt đầu dùng sức kéo Thương Viêm đang quấn ở trên người y ra. Không phải y không muốn, mà là y sợ Tiểu Viêm sẽ hối hận.

Y định tiến hành theo thứ tự từng bước một, để sau khi Thương Viêm tiếp nhận tình cảm của y thì mới làm đến bước này *(người đàn ông tốt của thế kỷ *ôm mặt*), nếu lúc này vẻn vẹn chỉ là dựa trên dục vọng thân thể để đối với Tiểu Viêm vẫn chưa có loại cảm giác này với y, thì y sợ sau này Tiểu Viêm sẽ hối hận, y đoán được khi đó y sẽ phát rồ mà giam cầm Tiểu Viêm lại.

Giọng khàn khàn nhưng vẫn đang cự tuyệt, điều này khiến Thương Viêm phải nhướng mày, cậu cũng không tin cậu làm không được đấy. Thương Viêm theo lực tay Diễm Quân Ly buông ra, sắc mặt lập tức trở nên lạnh nhạt, nếu không phải trước đó Diễm Quân Ly đều tận mắt nhìn thấy, thì lúc này cũng không nhìn ra là Thương Viêm có một chút dấu vết tình dục nào cả.

"Tiểu Viêm?" Thương Viêm rất dứt khoát bò xuống giường, đứng bên cạnh giường mặc áo khoát vào và chỉnh lại quần áo của mình, mắt không thèm nhìn Diễm Quân Ly, có thể là thái độ của Thương Viêm thật là quá lạnh lùng khiến Diễm Quân Ly nhăn mày lại, bất giác nắm lấy tay của Thương Viêm.

"Hừ, em đi tìm người giải quyết." Thương Viêm không vui mà kéo tay ra ngoài, nhưng cậu còn chưa có kéo ra liền bị Diễm Quân Ly nắm lấy gắt gao, dùng sức một cái liền bị Diễm Quân Ly kéo về lại trên giường, cả người ngã xuống trên giường.

Thương Viêm mở to mắt ngã ngồi trên giường, tuy là giường rất mềm mại, nhưng mà lập tức ngã xuống như vậy vẫn là rất đau đấy.

Thế này khiến Thương Viêm cũng có chút nổi giận, tuy là cậu cố ý nói thế, nhưng BOSS không biết cậu chỉ là người thường, ở trước mặt dị năng giả rất là thân kiều thịt quý *(ý chỉ thân thể em ấy rất mềm mại) sao chứ!

Thương Viêm giương mắt nhìn về phía Diễm Quân Ly, còn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng trước mắt, xúc cảm nóng cực nhỏ liền rơi vào trên môi Thương Viêm, tuy đang xen lẫn trong cơn giận cố gắng cử động nhẹ lại nhưng Diễm Quân Ly vẫn như mang theo cơn tức mà mút lấy.

Diễm Quân Ly nâng khuôn mặt của Thương Viêm lên, cố hết sức quấn vào với đầu lưỡi mềm mại của Thương Viêm, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh cắn nhẹ lên đầu lưỡi Thương Viêm.

Lửa giận trong mắt Thương Viêm liền tan ra trong chớp mắt, để lại một cơn chột dạ và thấp thỏm không yên, biết tâm tình Diễm Quân Ly không tốt nên cậu cố gắng bỏ qua cảm giác khó chịu của mình, chiều theo động tác của Diễm Quân Ly mà đáp trả. Dường như cảm giác được Thương Viêm thả lỏng ra, động tác của Diễm Quân Ly cũng nhẹ lại, động tác dây dưa mà quấn lấy đầu lưỡi của Thương Viêm.

Cậu không phải là giẫm trúng bom rồi chứ? Sau này có thể làm nũng, có thể phản kháng, nhưng tuyệt đối không thể nhắc đến người thứ 3!

Diễm Quân Ly rút lưỡi về, hơi hơi nâng người lên, trên cao nhìn xuống mà nhìn thẳng vào Thương Viêm, lệ khí cả người đều dốc hết ra, thậm chí giữa mày dường như còn lộ ra sát khí, lại gợi lên một nụ cười quỷ dị, Thương Viêm gần trong gang tấc cả người đều tuôn ra khí lạnh.

"Tìm người? Hử?" Âm cuối hơi hơi nâng cao, có nét mê hoặc và nguy hiểm không thể nói thành lời, Thương Viêm biết mình chỉ cần trả lời một cái đáp án khẳng định, thì cậu nhất định sẽ bị tra tấn đến chết trên tay BOSS.

Thương Viêm nuốt nuốt nước miếng, không có trả lời câu hỏi của Diễm Quân Ly, chỉ là dùng hành động thực tế để biểu đạt ý kiến của bản thân. Chỉ thấy tay của Thương Viêm đặt lên Tiểu Quân Ly, bắt đầu từ vành tai của Diễm Quân Ly vẫn hôn đến tận chỗ xương quai xanh của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly bắt lấy cái tay đang làm càn kia đặt ở bên miệng hôn, "Sẽ không cho em có lựa chọn hối hận, cho dù hối hận anh cũng sẽ đem em nhốt vào trong không gian, chặt chẽ mà giam lại ở bên cạnh anh."

"Em còn hiểu rõ hơn so với anh đấy." Thương Viêm khẽ trả lời, nghiêm túc nhìn Diễm Quân Ly, đem một sợi lý trí cuối cùng của Diễm Quân Ly kéo đứt, Diễm Quân Ly thô bạo mà xé quần áo của Thương Viêm, một ngụm ngậm vào hạt đậu đỏ đã sớm dựng thẳng lên kia.

Đến khi Diễm Quân Ly rốt cuộc bắt đầu hành động, Thương Viêm cuối cùng cũng thở phào ra một hơi, dụ thụ này kia thật sự không phải là dễ làm mà.

65. Chương 65: Ăn Xong

Diễm Quân Ly dùng răng nanh cắn ngực của Thương Viêm, không mạnh nhưng vẫn khiến Thương Viêm vì cảm thấy đau mà nhíu mày, theo phản xạ mà định đẩy Diễm Quân Ly ra, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ qua trong chớp mắt, giây tiếp theo liền thả lỏng thân thể, nhích nhích người để cho bản thân nằm càng thoải mái hơn.

Diễm Quân Ly đem quần áo Thương Viêm cởi ra khỏi đỉnh đầu để thân trên Thương Viêm đều in vào trong mắt, Diễm Quân Ly gần như tham lam mà quan sát thân thể của Thương Viêm, như là muốn đem hình dáng của Thương Viêm khắc vào trong đầu vậy.

"Nhanh lên!" Tuy Thương Viêm trước đó rất là chủ động, nhưng tới bước này rồi cũng chỉ có thể dựa vào Diễm Quân Ly tới chủ động thôi, Thương Viêm bị Diễm Quân Ly nhìn cả người đều bắt đầu ửng đỏ. Ánh mắt Diễm Quân Ly quá mức lộ liễu nhưng lại không làm gì cả, khiến Thương Viêm nhịn không được thúc giục, bị nhìn như vậy so với 'làm' còn khiến người ta khó có thể giữ vững trái tim lại như bình thường hơn đó.

"Anh đang nghĩ nên đánh dấu ở chỗ nào thì tốt hơn đây?" Nghe thấy giọng nói như không kiên nhẫn của Thương Viêm, ở trong tai Diễm Quân Ly giống như là Thương Viêm đang 'cầu yêu' vậy, khóe miệng y không khỏi nhếch lên một độ cong rất nhỏ, chăm chú nhìn chằm chằm phối hợp với thân thể đang từng bước một tỏa ra hormone, làm Thương Viêm bối rối nhận ra bản thân cư nhiên rất hưng phấn, ít nhất Tiểu Thương Viêm rất hưng phấn a.

Điều này cũng khiến Thương Viêm xác định được mình là song tính luyến *(Bixexual), trước kia từng có quen bạn gái, nhưng lúc này cậu cũng không cảm thấy sự đụng chạm của Diễm Quân Ly có gì chán ghét cả.

"Ở đây tốt lắm." Diễm Quân Ly như đã tìm được chỗ tốt, ngay khi Thương Viêm còn chưa có kịp phản ứng lại thì đã ở chỗ bụng dưới của Thương Viêm. Diễm Quân Ly dùng sức rất mạnh, khiến cảm giác đau đớn và sung sướng kết hợp vào nhau, để thân thể Thương Viêm ghi nhớ thật rõ ràng.

"– Nhẹ một chút." Thương Viêm hoảng sợ một tiếng, không tin nổi mà ngẩng đầu lên nhìn về phía Diễm Quân Ly, tuy không có xuất hiện vết thương nhưng thực sự là rất đau, mà còn là ở cái chỗ mẫn cảm này nữa chứ.

"Đau thì tốt, như vậy em có thể ghi nhớ thật rõ chuyện xảy ra hôm nay, lần đầu tiên của em là ở trong tay anh, sau này đến tận cuối cùng đều sẽ chỉ là của anh. Đương nhiên chỗ này, chỗ này, chỗ này cũng thế, còn có chỗ này nữa". *(tự dưng ngứa mũi)

Tay của Diễm Quân Ly vuốt ve lên mọi chỗ trên da thịt của Thương Viêm, cuối cùng dừng lại ở ngay chỗ trái tim của Thương Viêm. Trong mắt có một loại ý muốn chiếm đoạt khác, không chút che đậy mà nói lên tính chiếm hữu của bản thân mình.

"Vậy anh cũng thế, nếu không em sẽ cảm thấy anh rất bẩn, cho dù chỉ là một lần đi nữa." Thương Viêm đột nhiên nghĩ tới tình hình sau này, tuy cả mặt vẫn đỏ rực nhưng vẻ mặt cậu cũng nghiêm túc tới đáng sợ.

Thương Viêm nói ra rất nghiêm trọng, không phải nói không gặp mình nữa, mà là sẽ bắt đầu chán ghét từ trong lòng. Bất luận cuối cùng Diễm Quân Ly sẽ bị thế nào, BOSS chính là BOSS, có người bên giường một chút cũng không lạ, vì nghĩ cho sau này nhất định phải ngăn chặn điểm ấy lại, bất kể là phía nào đi nữa. *(cái này có phải điển hình cho việc chưa cưới đã sợ ông chồng lăng nhăng không vợi)

"Đương nhiên." Bởi vì mấy lời của Thương Viêm mà con ngươi Diễm Quân Ly co lại, đặt xuống một nụ hôn trên môi Thương Viêm, không liên quan đến dục vọng, nhẹ nhàng giống như là sự thành kính.

"Anh sẽ không phản bội em, bất luận là phương thức nào đi chăng nữa." Thương Viêm chú ý tới trên không có cảm giác gì đó khang khác, khó hiểu nhìn về phía Diễm Quân Ly.

"Là ." Diễm Quân Ly cưng chiều mà hôn hôn bên môi Thương Viêm, nhưng lần này sẽ không có trong sáng như lần trước nữa, ngay khi Thương Viêm mở to mắt, Diễm Quân Ly lại đem lưỡi đút vào trong miệng Thương Viêm càn quét, đem tất cả những lời Thương Viêm nói ra đều nuốt vào trong miệng.

Thương Viêm nhắm mắt lại, sau khi kinh ngạc trong chốc lát cậu cảm thấy bản thân mình dường như sắp bị chìm đắm, ngay cả việc cậu xuyên qua này so ra đều kém hơn sự rung động ở trong lòng.

Cậu nhớ lại một câu hỏi trước đó từng nghe qua, 'Một người là người mình yêu, một người là người yêu mình, bạn sẽ chọn ai?' Khi đó cậu không chút suy nghĩ liền chọn câu sau, bởi vì cậu hiểu rõ bản thân, muốn phải lòng một người yêu mình thật sự không khó.

Trước đó có lẽ có thêm không ít do nội dung kịch bản, kết cục vì không muốn BOSS thua mới nhào lên BOSS, nhưng lúc này cậu muốn cùng BOSS đến một đoạn cảm tình cũng không xấu chứ.

Thương Viêm trúc trắc đáp lại Diễm Quân Ly, chủ động ôm lấy cổ Diễm Quân Ly, đầu lưỡi khiêu khích mà đấu với Diễm Quân Ly, thậm chí còn đem lưỡi đẩy vào trong miệng của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly nhận được sự đáp lại của Thương Viêm, cả người run lên một cái, sau đó càng thêm cố gắng khiêu khích Thương Viêm, đương nhiên cũng khiến chính y càng không thể dừng lại được nữa.

Âm thanh khiến cho người ta phải đỏ mặt tía tai lượn lờ ở trong không khí, chất lỏng trong suốt bởi vì không kịp nuốt vào theo cổ Thương Viêm chảy xuống, không phân rõ là của người nào. Hai người cuối cùng tách môi ra mà thở từng hớp từng hớp một, Thương Viêm là bởi vì thiếu dưỡng khí, Diễm Quân Ly lại bởi vì quá hưng phấn.

Diễm Quân Ly hôn một đường xuống cổ, xương quai xanh, bụng, tới chỗ nào đều sẽ để lại một cái dấu ấn, có chút đau đớn nhưng lại khiến Thương Viêm không cầm giữ nổi, thân thể run rẩy theo từng động tác của Diễm Quân Ly.

Tiếp theo Thương Viêm đang lơ đễnh liền nhận ra dưới thân chợt lạnh, thậm chí ngay cả chỗ của Tiểu Thương Viêm cũng là một mảnh lạnh lẽo, xem cũng không cần xem, cậu ngay lập tức hiểu được Diễm Quân Ly đang làm gì.

"Cởi…. ra." Thương Viêm vô lực mà kéo quần áo Diễm Quân Ly một cái, chỉ có một mình cậu phải cởi thật sự là quá gian xảo rồi.

Diễm Quân Ly mỉm cười, rất nhanh liền cởi đi quần áo cản trở hai người tiếp xúc nhau ra, trên người Diễm Quân Ly nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, cơ thể vừa phải khiến Thương Viêm đỏ mắt nhìn chằm chằm, lại đem tầm mắt quét tới chỗ mà mỗi nam nhân đều muốn đi so về kích thước kia, Thương Viêm ghen tị nhếch miệng quay đầu không thèm xem cái cơ thể khiến cậu ghen ghét tới ngứa răng này.

Chỉ là xem phản ứng của Thương Viêm, Diễm Quân Ly liền biết Thương Viêm đối thân thể của mình vừa lòng tới bao nhiêu, người mình thích hài lòng đối với thân thể của mình là một chuyện rất là vui vẻ.

Diễm Quân Ly một bên hôn lên điểm mẫn cảm vừa mới tìm thấy của Thương Viêm, một bên lấy tay lướt thẳng qua Tiểu Thương Viêm đã đứng thẳng từ lâu kia rồi đặt ở bên cạnh tiểu huyệt Thương Viêm dò xét. Thương Viêm bị Diễm Quân Ly làm cho giật mình một cái, ngạc nhiên khó hiểu nhìn đỉnh đầu đang 'cày cấy' ở trên người mình.

Sao lại thế này, bên trong bản thuyết minh hình chữ (manga) được Hệ thống bổ sung cho lúc trước không phải đều vẽ, trong việc giao hợp sẽ làm người bên dưới thoải mái trước hay sao? Sao mà khi tới chỗ của BOSS thì lại tới thẳng bước này luôn rồi.

Diễm Quân Ly cảm giác được việc cứng ngắc của người bên dưới, lập tức hôn lên ngực của Thương Viêm, không nặng không nhẹ mà cắn hạt đậu đỏ của Thương Viêm, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm qua, tay kia thì cũng vê một hạt đậu đỏ khác.

"Ư ~" Thương Viêm bị kích thích mà nảy người lên một cái, hai mắt càng bị hơi nước tràn ngập thêm. Bỏ qua vậy, cậu cũng không tin BOSS không cho cậu thoải mái đấy. Nghĩ thế, Thương Viêm đem thuốc bôi trơn lấy ra từ trong không gian nhét vào trong tay Diễm Quân Ly, đây là Hệ thống từ bên trong một đống đồ dùng hàng ngày mà tìm ra cho cậu đó.

Khi nhìn thấy thuốc bôi trơn, Diễm Quân Ly ngẩn ra, nhưng sau đó cả mặt trêu ghẹo mà thổi một hơi vào bên cạnh lổ tai Thương Viêm, như là đang nói cho Thương Viêm 'anh hiểu rồi' vậy.

Thương Viêm hừ nhẹ một tiếng che giấu sự xấu hổ của bản thân, cố gắng thả lỏng thân thể, Thương Viêm biết sắp phải làm gì nên vô cùng khẩn trương. Diễm Quân Ly mở lọ thuốc bôi trơn ra, không sợ lãng phí mà đổ hết lên tay, Diễm Quân Ly thật cẩn thận mà đem ngón tay đưa vào trong tiểu huyệt, từ từ thăm dò vào sâu bên trong.

"A ha…. ưm." Bởi vì vật lạ tiến vào khiến Thương Viêm nhăn mày lại, Diễm Quân Ly đau lòng mà quan sát sắc mặt của Thương Viêm, ngón tay cũng không động đậy nữa. "Đau lắm ư?" Diễm Quân Ly hỏi khẽ, một bên cũng cố gắng dời đi sự chú ý của Thương Viêm.

"Cũng…. không phải, chỉ là không có quen, hơi trướng trướng. Em không sao, anh di chuyển đi." Thương Viêm ngượng ngùng mà chăm chú đi cảm nhận cảm giác của nơi đó, lặng lẽ xoay mặt đi, căn bản là không dám dùng cái mặt nóng như lửa đốt của mình đối diện với Diễm Quân Ly.

"Anh sẽ khiến cho em thoải mái, cục cưng." Mồ hôi trên trán Diễm Quân Ly rơi xuống trên ra giường, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa kiềm chế, nửa người dưới không ngừng trướng đau, Tiểu Quân Ly lại bị mấy lời của Thương Viêm nói làm cho càng thêm không thể khống chế mà trướng to hơn.

Giọng nói tràn ngập tình dục khiến Thương Viêm nắm chặt lấy ra giường, cắn môi dưới muốn cho bản thân thả lỏng thêm chút nữa.

Diễm Quân Ly liếm liếm đôi môi khô ráo, ngón tay bắt đầu đẩy đưa chầm chậm, cố gắng để mặt sau của Thương Viêm quen với sự tồn tại của ngón tay. Bốn ngón tay đều đút vào trong cơ thể Thương Viêm, "Tiểu Viêm…." Diễm Quân Ly kiềm nén hỏi Thương Viêm.

"Vào đi." Thương Viêm lấy cánh tay che đôi mắt mình lại, giọng nói khàn khàn nghiến răng nghiến lợi mà nói ra. Ban nãy không biết BOSS đè trúng chỗ nào khiến cậu chịu không nổi kêu to lên, dẫn tới 'phía trước' của cậu suýt chút nữa đã nhịn không được, bất quá BOSS cư nhiên ngay khi cậu định tự mình dùng tay tự xử thì ngăn-cậu-lại! Hừ, đợi lát cậu không sướng được thì cậu cũng sẽ không để cho BOSS sướng đâu đấy.

Diễm Quân Ly được sự cho phép liền nhích người một cái đút vào hơn phân nửa, làm cho chỗ lần đầu tiên nhét đồ vật kia của Thương Viêm rất khó chịu, nhưng vì tiền diễn làm khá đủ nên thật ra không có đau đớn. Diễm Quân Ly dùng lực ý chí mạnh mẽ của bản thân bảo mình ngừng động tác muốn tiến thêm về phía trước lại, để Thương Viêm thích ứng chút đã.

"Ah –" Diễm Quân Ly lại va chạm vào cái nữa, hoàn toàn đụng vào chỗ nhạy cảm nhất của Thương Viêm, khoái cảm còn hơn mọi thứ, cơ thể tức khắc co rút một trận, phía dưới cũng cùng lúc kẹp chặt thêm.

Diễm Quân Ly lập tức bị kẹp tới hít sâu một hơi, tiếng kêu của Thương Viêm khiến lòng tự tôn của y nháy mắt đầy ắp, ngay khi cơn khoái cảm của Thương Viêm còn chưa qua đi liền nhanh chóng mà đong đưa.

"Ư ~ ha…. " Thương Viêm cảm thấy mê man, nhưng mà khoải cảm cứ kéo đến từng cơn, còn mang theo cảm giác tê dại lạ lẫm khiến cậu không thể tự thoát ra.

Diễm Quân Ly đem hai chân Thương Viêm kéo ra, đem nơi kết hợp của mình và Thương Viêm in vào trong mắt, tăng nhanh nhịp độ khiến cho người bên dưới liên tục phát ra tiếng rên rỉ.

Trong đôi mắt Diễm Quân Ly hiện lên ánh sáng, mắt y chứa đầy ý cười, xem ra Tiểu Viêm rất hài lòng lần làm tình này, tiếp theo Diễm Quân Ly cũng nhanh chóng đẩy mạnh bắn ra chất lỏng nóng bỏng vào trong cơ thể Thương Viêm.

"Ưm… a… ha…" Thương Viêm thở gấp, toàn thân cậu đã mệt gần chết rồi, sau khi cơn khoái cảm qua đi cảm giác buồn ngủ liền nặng nề kéo tới.

"Ngủ đi, anh sẽ rửa sạch cho em." Diễm Quân Ly dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của Thương Viêm.

Thương Viêm cũng không thèm quan tâm nhiều đến vậy, dù sao cũng bị xem hết sờ hết rồi, lại cáu kỉnh nữa chính là tự mình chịu khổ thôi, trong ba chữ bày tỏ tình yêu ngọt ngấy của Diễm Quân Ly mà chìm vào mê man.

… ……

"Ưm-" Thương Viêm mở hai mắt ra, mơ mơ màng màng mà nhìn gương mặt phóng to gần ngay trước mắt, ở sau đó hai ba giây đồng hồ mới mới nhớ lại chuyện trước đó, hơn nữa cảm giác khó chịu ở dưới thân đã chứng tỏ đây thực sự đều từng xảy ra.

Thương Viêm giật giật chân, liền phát hiện một cái vấn đề rất nghiêm trọng. TMD, cư nhiên còn ở bên trong nữa, tuy cảm giác vẫn rất là khoan khoái, nhưng sự cứng rắn của Tiểu Quân Ly khiến cậu lập tức hiểu rằng nếu không ngăn lại, thì lát nữa liền sẽ lại trở thành dính sềnh sệch thôi.

Thương Viêm đang định ngăn cản bi kịch như thế xảy ra, cánh tay Diễm Quân Ly liền xiết một cái, đem Thương Viêm gắt gao giam vào trong lòng ngực, không thể nhúc nhích được.

"Chào buổi sáng." Diễm Quân Ly lười biếng mà hôn nhẹ vào trán Thương Viêm, đôi môi mỏng của Diễm Quân Ly lúc này tràn ngập nụ cười khiến người ta lóa mắt, vẻ mặt bây giờ vô cùng mơ màn, lại có một nét hấp dẫn khác biệt.

"Lấy-ra-ngoài." Thương Viêm bị Diễm Quân Ly như thế làm cho ngẩn ngơ, bất quá cậu rất nhanh đã tỉnh táo lại, nhấn rõ từng chữ từng chút một. Tuy bề ngoài BOSS xinh đẹp, nhưng mỹ nhân kế này kia đã vô dụng mất rồi.

"Tại sao chứ? Nó chính là của anh mà." Diễm Quân Ly bắt đầu chơi xấu, chan chứa ý cười mà trêu chọc người yêu mới ra lò này. Diễm Quân Ly thậm chí còn giật giật ở bên trong Thương Viêm, khiến Thương Viêm vội vàng cắn môi dưới đem tiếng rên rỉ nuốt vào.

Thương Viêm đỏ bừng mặt quăng qua một cái tát "Anh động nữa xem!" Vẻ thẹn quá hóa giận vô cùng rõ ràng. Diễm Quân Ly cũng không muốn làm Thương Viêm thật sự tức giận, bộ dạng vô cùng uất ức mà rút ra.

Thương Viêm bị Diễm Quân Ly buông ra, ra vẻ muốn xuống giường mặc quần áo, ngay khi chăn rơi xuống, dấu ấn phủ đầy trên người rốt cuộc bị Thương Viêm phát hiện. Thương Viêm còn chưa kịp chất vấn Diễm

Quân Ly liền cảm thấy sau lưng chợt lạnh, Thương Viêm run lên một cái lập tức lấy quần áo ra đem cơ thể mình che lại, cậu lúc này cũng không có muốn lại bị ăn thêm lần nữa đâu.

Khi Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly đều mặc xong ra tới bên ngoài không gian, đã là buổi trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng rực giống như sự sáng lạn trong lòng Diễm Quân Ly vậy.

Thương Viêm vừa ra khỏi không gian, Hệ thống và Công lược liền đưa đến lời chúc phúc của riêng bọn họ.

Hệ thống: .

Công lược:

Thương Viêm cảm thấy trên đầu xuất hiện một loạt hắc tuyến (_ _|||), may là còn có cái chương trình còn coi được 'Chương trình trị liệu khởi động, đã chữa khỏi', tuy cũng không phải đau nhưng cảm giác khó chịu vẫn là rất nặng.

"Sao thế?" Diễm Quân Ly khó hiểu hỏi Thương Viêm đột nhiên bày ra gương mặt tươi cười, cử chỉ vô cùng thân mật mà ôm eo Thương Viêm, vỗ nhẹ lên cái cơ thể hôm qua bị sử dụng quá độ.

"Không có gì, chỉ là trị liệu một chút thôi." Diễm Quân Ly nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói, cánh tay xoa bên eo Thương Viêm chợt ngừng lại, quan sát Thương Viêm từ trên xuống một cái, khi nhận ra dấu ấn trên cổ lúc trước để lại đã biến mất, con ngươi không khỏi tối sầm lại, tiếp theo dời tầm mắt về phía bụng dưới của Thương Viêm.

Thương Viêm bởi vì ánh mắt của Diễm Quân Ly mà nổi lên một chút cảm giác nguy hiểm, vội vàng giãy khỏi vòng tay của Diễm Quân Ly, chạy chậm ra mở cửa phòng, lao xuống dưới lầu. Đối với động tác của Thương Viêm Diễm Quân Ly chỉ là cười cười, bộ dạng kích động của Tiểu Viêm thật không tệ, bất quá trị liệu cũng là có được có mất thôi.

Sau khi Thương Viêm phản ứng lại khi bị Diễm Quân Ly đùa giỡn, bước chân xuống lầu chợt khựng lại, sau đó liền tức giận mà chạy xuống dưới lầu.

Bọn họ hôm nay tính toán sẽ đi chung quanh căn cứ W một chút, cậu đi trước cũng chả sao cả. Chỉ là cậu làm sao cũng không ngờ tới vừa xuống dưới lầu liền phát hiện ra Lý Nguyên và Chung Hư Lữ đang đi về hướng bên này.

66. Chương 66

Thương Viêm khựng lại một cái, cắn chặt khớp hàm nhanh chóng xoay người trốn vào trong hành lang, Thương Viêm lấy tay vỗ ngực, biểu cảm trên mặt đầy ngạc nhiên, có thể còn mang theo ít sợ hãi nữa.

Tại sao Chung Hư Lữ lại xuất hiện trong chỗ này sớm đến thế? Căn cứ W thân là căn cứ đầu tiên Chung Hư Lữ gặp gỡ, đương nhiên là bị Chung Hư Lữ thu vào trong túi rồi, cùng lúc khiến Lý Nguyên có địa vị khá cao trong căn cứ 'vừa gặp đã thương', sống chết kiên quyết muốn trở thành đàn em của Chung Hư Lữ.

Chỉ là nếu Chung Hư Lữ không có thực lực thì sao có thể làm được chứ, tuy Thương Viêm biết Chung Hư Lữ là người xuyên qua, nhưng Chung Hư Lữ cũng sẽ không ở dưới tình huống không có thực lực mà tới chỗ này được. Thương viêm rất khó hiểu, Chung Hư Lữ lúc này ở trong Đế vương mạt thế cũng chỉ tồn tại như dị năng giả cấp 3 mà thôi.

Bất quá! Thương viêm đột nhiên giật mình một cái. Trần Hạo trước đó cũng đã là dị năng giả cấp 3 rồi, cũng bắt đầu xuất hiện tang thi cấp 4, như vậy nói thế thì, Chung Hư Lữ thân là con ruột của thế giới này sao lại có thể sẽ không thăng cấp lên được chứ.

Tiếng chuyện trò nhỏ bé của Lý Nguyên và Chung Hư Lữ đã truyền vào trong tai của Thương Viêm, trong lòng Thương Viêm đập bình bịch, cậu vừa nghĩ tới BOSS đang ở bên trên liền càng thêm không thể bình

tĩnh lại. Nếu là trước đó cho phép chạm mặt còn có thể kêu BOSS lập tức tiêu diệt Chung Hư Lữ, nhưng lúc này không ai biết thực lực của Chung Hư Lữ cả.

Nghĩ thế, sắc mặt của Thương Viêm liền trở nên tái nhợt, cậu nghĩ tới có thể thực lực của Chung Hư Lữ còn mạnh hơn so với BOSS và mục đích tới chỗ này của người nọ, Thương Viêm quả thật đã muốn phát điên rồi, cậu cũng không tin người này chỉ là trùng hợp đi một cái liền đi tới nơi ở của BOSS.

Thương viêm hít sâu một hơi, vỗ về tâm tình bởi vì gặp được Chung Hư Lữ mà có chút hoang mang của mình. Ánh mắt nhanh chóng quan sát tới chung quanh, ở naysau khi nhận ra không có ai, xoay người một cái nấp ở bên dưới lầu thang tiến vào không gian.

Thương viêm đi vào không gian Diễm Quân Ly đương nhiên sẽ biết trước nhất, y phát hiện mặt Thương Viêm tái nhợt như người bệnh, cùng tình trạng tay chân có chút như lả đi, trong lòng liền ngẩn ra.

"Không cần đứng ở trong phòng, không cần xuống lầu, đi vào không gian." Thương Viêm giương miệng nghiêm túc nói ra, sắc mặt của Diễm Quân Ly đã sớm bị tình trạng căng thẳng này của Thương Viêm làm cho xấu đi.

Nghe thấy lời Thương Viêm nói, chân Diễm Quân Ly vốn đã ở lầu thang tầng 2 liền khựng lại, y chau mày lo lắng, nhưng động tác sau đó cũng không hề chần chừ, y tùy tiện gõ cửa phòng một nhà nào đó, ở trong nháy mắt người bên trong mở cửa ra, dùng khiến người ta phục tùng y, cùng lúc còn ra lệnh người nọ phải che giấu sự tồn tại của y.

Diễm Quân Ly tiến vào nhà của người xa lạ, ngoại trừ người đàn ông mở cửa ra còn có một người đàn ông ở phòng khách đang cảnh giác y, Diễm Quân Ly không nói nhiều liền một cái trực tiếp khống chế người nọ, khiến hắn phục tùng mình.

"Chỗ này cũng chỉ có hai người các ngươi sao?" Diễm quân ly ra hiệu người đàn ông mở cửa đem cửa đóng lại, ngăn cách tầm mắt bên ngoài và trong phòng, nhìn quanh không gian của chỗ này.

"Chỉ có hai chúng tôi thôi." Người bị ra lệnh cũng không phải không có tự chủ, chỉ là ở trước mặt Diễm Quân Ly đều sẽ vô điều kiện mà phục tùng, cho dù bọn họ có cảm thấy điều này không hợp lý đi chăng nữa.

Xem nhẹ hai người đang ngạc nhiên nghi ngờ phía sau, Diễm Quân Ly đi vào trong một căn phòng nhìn cửa phòng tương đối chắc chắn, tiếp theo liền đóng cửa đi vào không gian.

"Tiểu Viêm, sao thế?" Diễm quân ly đi vào không gian trước tiên chính là đem Thương Viêm kéo vào trong lòng, tuy Thương Viêm lúc này đã khôi phục lại như bình thường, nhưng sắc mặt trước đó y thấy được cũng là nhất thanh nhị sở. *(rõ đến không thể rõ hơn)

"Em… em thấy được Lý Nguyên." Thương Viêm cái này có hơi lúng túng lên, cậu bây giờ đã hối hận với hành động vừa mới nãy của bản thân lắm rồi, cậu lại không thể nói mình gặp được Chung Hư Lữ và suy nghĩ của mình được.

"Hắn làm gì?" Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm cứng lại, kéo khóe miệng lên cười nguy hiểm, con ngươi u ám mà híp lại, giọng điệu dịu dàng như đang gợi mở Thương Viêm nói ra gì đó.

Trước đó Tiểu Viêm nhìn thấy Lý Nguyên cũng không có cảm giác gì, nhưng bây giờ cư nhiên lại xuất hiện loại tình trạng này, khả năng duy nhất chính là cái gã tên Lý Nguyên kia đã làm cái gì đó.

"Em…. hắn…. không có gì". Thương Viêm đột nhiên nhỏ giọng phủ định, chỉ là tay cậu cũng lén lút ôm lại Diễm Quân Ly, như là đang tìm cảm giác an toàn vậy.

Thương Viêm đem đầu vùi vào trong lòng ngực của Diễm Quân Ly, không để cho Diễm Quân Ly thấy vẻ mặt vừa vui sướng khi người gặp họa lại như sống sót sau tai nạn của cậu. Xin lỗi nhé, Lý Nguyên, không phải anh chết chính là tôi chết, anh chết thật sự so với tôi chết thì tốt hơn á! *(em nó đã dùng mỹ nhân kế :v)

Cậu biết nói dối không lừa được BOSS đâu, vì thế cậu liền cố ý nói thành thế này đấy, BOSS quả nhiên đã hiểu sai như cậu mong muốn, bất quá bây giờ còn có một vấn đề nữa.

“Ca, anh không cần đi tìm hắn ta.” Thương Viêm ở trong lòng ngực Diễm Quân Ly phát ra tiếng rầu rĩ, cái loại biểu hiện này ở trong mắt Diễm Quân Ly lại càng khó chịu thêm, nét mặt có chút u ám, cũng dùng thêm mấy phần sức ôm Thương Viêm.

Đã nhận ra cảm xúc của Diễm Quân Ly, Thương Viêm giương miệng khuyên bảo Diễm Quân Ly….

Bên này Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm ở trong không gian , bên kia Chung Hư Lữ cùng Lý Nguyên tìm tới cửa còn lại là hai mặt nhìn nhau. Sau khi Lý Nguyên và Chung Hư Lữ kêu cửa không có hiệu quả liền dùng cách thô bạo đem cửa đá văng, nhưng mà khiến bọn họ thất vọng chính là người bọn họ muốn tìm căn bản là không có ở trong phòng.

“Hư Lữ, cậu xác định bọn họ là gián điệp sao?” Tuy quan hệ của Lý Nguyên và Chung Hư Lữ là rất không tệ, nhưng hắn vẫn có chút nghi ngờ đối với mấy lời mà Chung Hư Lữ nói.

“Ừ, khi lúc trước tôi ở căn cứ J liền gặp qua bọn họ. Bọn họ khi đó ỷ vào thân phận có người ở bên trên mà hung ác chèn ép người khác, mà tôi chính là một trong số đó, tôi tuyệt đối sẽ không quên hắn ta đâu.” Chung Hư Lữ nói về Diễm Quân Ly và Thương Viêm, mặt lộ ra vẻ nặng nề cùng đau khổ, đương nhiên thứ quan trọng nhất là chán ghét cũng không có bỏ quên.

“Hư Lữ….” Thấy Chung Hư Lữ vừa mới trở thành bạn tốt lộ ra loại vẻ mặt này, trong lòng Lý Nguyên khó nén áy náy và không đành lòng, nếu không phải việc hắn nghi ngờ Hư Lữ, cậu ấy cũng sẽ không lại nhớ tới loại quá khứ này đâu.

“Không sao, còn có thể sống sót tôi cũng thấy đủ lắm rồi, nhưng nếu không khử hai người này, căn cứ W chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.” Chung Hư Lữ miễn cưỡng cười cười, nháy mắt mấy cái đã đem hơi nước trong mắt xóa đi.

Thấy bộ dáng Chung Hư Lữ như vậy trong lòng Lý Nguyên cũng không chịu nổi, tuy là quen biết với người này cũng mới bất quá mấy ngày thôi, nhưng người này lại có thể khiến hắn gia tăng cảm tình, khiến hắn từ tận đáy lòng mà đem người này xem như người bạn chí cốt của mình.

“Hơn nữa Tiểu Thanh đoán được trong chuyện căn cứ W bị phá huỷ, cũng có nhìn thấy hai người đó nữa.” Nói tới chuyện này Chung Hư Lữ thu vẻ đa cảm lại, nghiêm túc lại khẩn thiết mà nhìn vào Lý Nguyên, muốn tìm người tin tưởng lời nói của mình.

“Tôi sẽ để cho người của mình bí mật tăng thêm nhân thủ đi tìm bọn họ.” Chung Hư Lữ cũng biết cái cô gái Phạm Thanh ở bên cạnh Chung Hư Lữ kia là dị năng giả tiên đoán, tuy chỉ là cấp 0, nhưng chuyện cô ấy đoán được thì tuyệt đối sẽ không sai.

“Không thể làm cho Lý gia ra tay hay sao?” Chung Hư Lữ chần chừ một chút vẫn là hỏi ra vấn đề này.

Lý Nguyên chỉ là khó xử mà lắc đầu, cho dù hắn tin lời Chung Hư Lữ và Phạm Thanh nói, nhưng những người ở tầng lớp trên cũng sẽ không tin tưởng mấy chuyện hư vô mờ mịt *(ko xác định rõ) này đâu, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn của bản thân mà tra tìm thôi, liền ngay cả Lý gia của bọn họ cũng không được kinh động tới.

“Chỉ có thể thế thôi vậy, hy vọng chuyện Tiểu Thanh đoán được sẽ không xảy ra”. Chung Hư Lữ rũ mi xuống, che lại ánh sáng trong đôi mắt mình. Câu trả lời trong dự kiến, hắn ta cũng không cảm thấy thất vọng lắm, ngược lại nhắc tới chuyện Phạm Thanh có thể tiên đoán cũng nằm trong sự dự đoán của hắn ta, biểu cảm trên mặt Chung Hư Lữ lại càng cẩn thận thêm.

Vốn ở trong Đế vương mạt thế việc Phạm Thanh ra trận là tương đối gần về sau này, nhưng hiện tại liền xuất hiện ở bên người hắn ta, hiển nhiên là sự giúp đỡ rất lớn, không chỉ có thể cung cấp tài liệu *(coi con ngta là tài liệu sao?Σ(° °|||)) có năng lực, còn có thể lợi dụng cái thân phận kia khiến cho người ta càng tin tưởng lời nói của hắn hơn.

Hắn ta vẫn chú ý tư liệu của người vào thành, ai ngờ Diễm Quân Ly nhanh như vậy đã tới rồi, cũng là vì bàn tay vàng đi. Chung Hư Lữ đột nhiên cười nhạo một cái, nhìn về phía Lý Nguyên đang tìm kiếm ở trong căn nhà, bàn tay vàng sẽ chỉ là của hắn thôi.

… ……

"Anh đồng ý với em" Thương Viêm nhìn BOSS mặt đen thui nhưng đã đáp ứng với cậu, cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi ở trong lòng, cuối cùng cũng thuyết phục được BOSS rồi, tuy là cắt đất đền tiền *(chịu thiệt :v)này kia thực khiến người ta đau trứng, nhưng ít ra BOSS đã đáp ứng với cậu là sẽ không đi tìm Lý Nguyên nữa.

"Anh thật sự thật sự không thể tìm Lý Nguyên." Thương Viêm lo lắng mà nhắc nhở Diễm Quân Ly lại lần nữa, thành công nhìn thấy sắc mặt Diễm Quân Ly lại đen thêm vài phần.

Mặt Diễm Quân Ly âm u, nhìn thấy cái miệng đang khép khép mở mở kia, đôi mắt híp lại liền sáp qua, đem mấy lời nói quá nhiều của Thương Viêm nuốt vào trong miệng.

"Anh đi ra bên ngoài trước." Tâm tình của Diễm Quân Ly cuối cùng bị vẻ mặt đang mờ mịt của Thương Viêm vuốt lại, Thương Viêm bị Diễm Quân Ly hôn tới mức đần độn mơ hồ, tuy là cảm giác cậu bị thiệt thòi, nhưng là khiến tâm tình BOSS tốt lên lại cũng xem như là không tệ lắm.

Diễm Quân Ly ra không gian liền không có lập tức mang Thương Viêm ra, y gọi hai người trong căn nhà này lại, ra lệnh không thể lộ ra chút gì có liên quan tới chuyện của hôm nay, Diễm Quân Ly ở trong ánh mắt mê muội lại sợ hãi của hai người mà từ cửa sổ nhảy xuống, biến mất ở trong mắt của hai người qua đường này.

"Chỗ này là?" Thương Viêm bị Diễm Quân Ly mang ra từ trong không gian, cảnh sắc quanh người đều là xa lạ, Thương Viêm cau mày bịt mũi lại, chỉ số không khí chỗ này quả là có thể thành mức thấp mới nhất trong lịch sử đấy. Chỗ của Thương Viêm và Diễm Quân Ly hiện nay là một cái hẻm nhỏ vắng tanh, mùi và mức độ dơ dáy có thể so với khu bãi rác.

"Chỗ đó." Diễm Quân Ly xoa xoa đầu của Thương Viêm, nhìn bộ dạng khó chịu của Thương Viêm cảm thấy vô cùng áy náy và đau lòng, nhưng y vẫn là ra hiệu Thương Viêm nhìn ra bên ngoài hẻm nhỏ.

Thương Viêm lấy ra hai cái khăn ướt từ trong không gian, một cái che mũi mình, một cái đưa cho Diễm Quân Ly. Lúc này mới đem đầu chuyển về phía hướng Diễm Quân Ly nói.

Thương Viêm không thể nhìn thấy quá nhiều cảnh sắc, tuy là ánh mắt không có bị cản trở, nhưng không thể chịu được tầm mắt hạn hẹp cùng khoảng cách quá xa xôi, Thương Viêm cũng không thể thấy rõ được gì cả, chỉ có thể ở khi dựng thẳng lổ tai lên nghe thấy tiếng mặc cả của một hai người mà thôi.

Trước mắt Thương Viêm đột nhiên sáng lên, cậu đã hiểu được ý nghĩ của Diễm Quân Ly, ở trong từng cuốn tiểu thuyết mạt thế luôn sẽ có một chỗ giao dịch, mà bọn họ lúc này tuy là bị theo dõi, nhưng nên làm vẫn là phải làm thôi.

"Dị năng giả bên kia không cần thêm người nữa, thực lực của dị năng giả này không tệ, hiện tại cũng chỉ còn lại bên dị năng giả không gian này thôi." Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, tâm tình Diễm Quân Ly bình phục lại khá tốt, đặc biệt nghĩ tới chuyện Liên Hoa đã không còn nữa thì tâm tình của y chính là đang từ từ tăng lên lại.

Bọn họ trước đó đã thương lượng muốn đợi vài ngày rồi mới hành động, nhưng lúc này bởi vì nguyên do bị theo dõi chỉ có thể hành động ngay lập tức thôi. Nhìn thấy mình gần như là bị đánh gãy Diễm Quân Ly lại bắt đầu khó chịu, tuy là y cho rằng Lý Nguyên không thể nào tạo thành uy hiếp được, nhưng y cũng thấy rõ tình trạng sốt ruột của người bên giường, cũng chỉ có thể như Thương Viêm mong muốn mà thôi.

"Ca, anh vào không gian đi, em đi một mình." Thương Viêm vốn định kéo Diễm Quân Ly đi ra ngoài, nhưng cậu nghĩ tới có một dị năng giả ở bên cạnh, những người đó lại chần chừ do dự mà bỏ qua khối thịt béo là cậu thì phải làm sao? Không đem cậu bắt đi thì làm sao đi vào đám dị năng giả không gian này được chứ?

"Được." Diễm Quân Ly liếc mắt nhìn Thương Viêm thật sâu một cái, cũng không có từ chối, chỉ là lo lắng lại cương quyết cau mày lên, khu giao dịch y chọn này chính là khu hỗn loạn nhất, có cần phải chọn lại khu khác hay không đây.

Thương Viêm sau khi thừ người ra, liền quay lại nhìn Diễm Quân Ly cười, BOSS cuối cùng cũng biết buông cậu ra rồi.*(thực đáng mừng ( )) Bất quá chỉ là xem vẻ mặt liền biết BOSS là đang lo lắng cho cậu.

"Hạch tinh lúc trước trị liệu cho anh là cấp 3 đấy." Ngụ ý chính là cậu có thể giết chết tang thi cấp 3, chỉ là một đám dị năng giả cấp 2 không làm khó cậu được đâu.

"Biết rồi, em lợi hại lắm." Nhìn biểu hiện bướng bỉnh của Thương Viêm, Diễm Quân Ly chỉ là thở dài, y đã biết Thương Viêm nói ra mấy lời này thì tuyệt đối sẽ không thu hồi lại, "Cẩn thận một chút". Sau đó Diễm Quân Ly cũng chỉ là sờ sờ đầu của Thương Viêm rồi đi vào không gian.

Nguyên nhân sở dĩ y làm thế này cũng không phải là vì sự bướng bỉnh của Tiểu Viêm, càng nhiều là do với Thương Viêm trước đó và chức năng mới của không gian, mới khiến y miễn cưỡng yên tâm thôi.

Đi vào không gian mặc dù khi đi ra sẽ ở ngay tại chỗ cũ, nhưng để một người khác mang đi ra thì lại không giống nhau, như vậy khi Tiểu Viêm cần y, chỉ cần Tiểu Viêm tưởng tượng y, y liền có thể xuất hiện ở bên cạnh Tiểu Viêm.

Đối với tình huống lần này có thể dễ dàng khiến Diễm Quân Ly thỏa hiệp, Thương Viêm rất là vui vẻ, sau khi thấy Diễm Quân Ly rời khỏi, cậu đem tầm mắt chuyển về cái khu giao dịch hỗn loạn kia.

Hôm nay, ông đây sẽ làm một tên xài tiền như nước tốt mà hung hăng kéo chỉ số thù hận đấy nhá.

67. Chương 67: Bị Bắt Cóc

Khu giao dịch rất loạn, bởi vì độ phát triển chỉ là chưa đến một tháng, nên mức độ về các mặt không phải rất tốt, đặc biệt ở phương diện an toàn. Thương Viêm tuy chỉ là một thân quần áo bình thường, nhưng loại trang phục này ở mạt thế chính là vô cùng nổi bật, đặc biệt là khí tức sạch sẽ trên người cậu càng khiến người ta nhìn chăm chú thêm.

Toàn thân trên dưới của Thương Viêm đều không hề phù hợp với nơi này, giống như là con nhà giàu đi tới khu bình dân vậy, người ở đây dù là người mua hay người bán đều rất bẩn thỉu , trên người không có bao nhiêu thịt cả.

Thương Viêm hếch một cái mặt như khinh thường mà nhìn khắp nơi, còn làm kiểu rất khác người là lấy khăn ướt che mũi, khiến ánh mắt của người nơi đây trên cơ bản đều tập trung vào trên người cậu. Không phải là trong căn cứ không có người nào giống như Thương Viêm thế này, chỉ là loại người đó sẽ không lựa chọn khu giao dịch loạn nhất này đâu.

Tuy nói là khu giao dịch, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là mấy sạp nhỏ ven đường thôi. Từ từ Thương Viêm tiến vào sâu bên trong khu giao dịch, tình hình bên trong lại càng hỗn loạn hơn, không khí lại có một mùi hôi thối bẩn thỉu.

Vết máu trên mặt đất bị vết bẩn che lấp, khiến trong lòng người ta trở nên nặng nề, vết nứt trên tường nói cho Thương Viêm biết nơi này thường xuyên xảy ra đánh nhau, ánh mắt trừng trừng chung quanh đều lén lút đặt ở trên người Thương Viêm, ven đường các loại giao dịch đang tiến hành.

Thương Viêm đối với những ánh mắt tràn ngập ý xấu kia làm như không thấy, nét mặt vẫn khiêu khích cùng xem thường như cũ, nhìn những người bên cạnh trong thâm tâm nảy sinh cảm giác khó chịu với cậu, Thương Viêm tỏ vẻ cậu nếu có thể chống được ánh mắt của BOSS thì mấy áp lực nho nhỏ này tính là gì cơ chứ.

Cái ngã tư nhỏ của khu giao dịch này rất sâu, càng vào trong thì càng ít người, nhưng ở trong không khí cũng dần dần truyền lại mùi vị của máu, trong tay Thương Viêm cầm một thanh súng lục, ý bảo người chung quanh đừng nên giở trò gì thì hơn.

Mùi máu tươi ở chỗ này rất nặng, khả năng lớn nhất chính là ở trong này luôn có tranh chấp xảy ra, hoặc có thể nói là có nhiều vụ giết người. Tuy là cậu muốn có người tìm đến, nhưng chủ ý của cậu cũng không phải là ở trên mấy người bình thường này, những người này còn chưa thể tiếp cận tới mấy tên có thể bắt cóc cậu giao cho căn cứ được.

Mọi người xung quanh thấy súng thì hơi lúng túng, hung ác liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái liền hoàn toàn buông tha cho miếng thịt béo Thương Viêm này. Khi Thương Viêm nhìn thấy mấy sạp nhỏ bên cạnh càng ít đi liền nhíu mày, khi sắp đến cuối đường, trong lòng Thương Viêm đã bắt đầu thấy nản lòng.

Mặc dù ở loại địa phương này là dễ gây thù hằn nhất, cậu cũng có năng lực gây thù chuốc oán nữa mà, nhưng mấy thứ chỗ này bán căn bản là không thể phô trương thân phận 'nhà giàu mới nổi' của cậu được. Ở loại chỗ này tuyệt đối không có thức ăn có thể trao đổi, ở Thương Viêm xem ra thì thứ quý nhất cũng chỉ là tấm chăn đọng đầy vết ố vàng mà thôi.

Thương Viêm dừng chân lại, cả gương mặt đen đầy đến mức như có thể nhỏ ra nước, chỗ này sắp là cuối phố rồi, sạp nhỏ cơ bản cũng chả còn, còn gì có thể đáng thương hơn tên nhà giàu mới nổi cậu đây nữa không chứ!

"Thưa ngài, không biết ngài có hứng thú ghé qua bên này nhìn xem hay không ạ?" Giọng khàn khàn vang lên ở bên trái Thương Viêm, một người đàn ông trùm kín áo khoác mang theo chút hưng phấn mà nhìn vào Thương Viêm.

"Hừ, ông chắc chắn là có đồ tốt chứ?" Thương Viêm nhướng mắt, liếc xéo người đàn ông mặc cái áo khoác rách nát kia, hơi thiếu hăng hái hỏi.

"Đương nhiên." Nam nhân cúi người xuống, cả người đều có vẻ vô cùng kính cẩn "Tuyệt đối là bên ngoài không có đâu." Người đàn ông nói chắc chắn, trái lại khiến Thương Viêm thật sự cảm thấy hứng thú.

"Dẫn đường đi." Thương Viêm hất hất mày, vẫn làm tròn trách nhiệm sắm vai một tên nhà giàu mới nổi lấy 'mắt chó khinh người', cậu còn tiện tay vứt một thỏi chocolate vào trong lòng ngực nam nhân.

Người đàn ông thấy được thứ này trong mắt liền sáng rực, nhanh chóng ôm vào lòng, nhưng ánh mắt hắn nhìn Thương Viêm cũng không có sự cảm ơn, mà chỉ là tràn ngập lòng tham thôi.

Nam nhân không biết dẫn Thương Viêm rẽ qua bao nhiêu khúc ngoặc, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà đổ nát, Thương Viêm nhìn tòa nhà lung lay sắp đổ này mà nghi hoặc trong lòng, tòa nhà này ở trước khi mạt thế có thể coi như là tòa lầu cao đi (*), hơn nữa nơi này chính là khu phố cổ, kiến trúc chung quanh đều nằm trong phạm vi của tòa lầu cao này.

Thương Viêm sờ sờ cằm, há miệng ra đang định hỏi một chút, nhưng khi quay đầu lại liền phát hiện người nam nhân kia đã sớm không thấy bóng dáng nữa, mà chính là mấy người đàn ông lực lưỡng thay vào chỗ hắn.

Thương Viêm hơi hơi suy nghĩ liền hiểu ra, những người này là do kẻ ở phía sau màn phái tới để thăm dò năng lực của cậu, nhìn đám người tới kiếm chuyện này liền 'chậc' một tiếng khiêu khích, lấy súng lục từ trong không gian ra bắn về phía mặt đất.

Thương Viêm vừa lộ năng lực ra một cái, mấy người đang tiến lại gần đều mở to mắt lùi về phía sau, những người này có thể ở đây liền nói ra họ không phải là dị năng giả, dù năng lực có tốt hơn đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi kiểu bắn loạn xạ này được.

"Người anh em người anh em." Mắt thấy bên trong súng lục sắp hết đạn, Thương Viêm đang suy nghĩ có cần phải lấy một cây súng tự động ra để lấy chút mặt mũi hay không thì bỗng mơ hồ nghe thấy một giọng nói.

"Sao hả? Có chuyện gì?" Thương Viêm dừng tay lại, khẩu súng nhắm ngay vào người vừa mới xuất hiện này, người nọ tuy cũng không phải rất sạch sẽ, nhưng tổng quát mà nói liền thấy có sự khác biệt so với người khác. Nếu nói quần áo chung quanh đều là trang phục ăn mày rách rưới, thế thì người này chính là mặc một bộ đồ hơi cũ nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Sự nể mặt của Thương Viêm khiến cho người đối diện từ sợ hãi liền nở ra nụ cười, Thương Viêm cũng hiểu được mấy người ban nãy là định làm gì. Một người giống như cậu mà đi tới chỗ này không phải bại não thì chính là có năng lực, mà việc cậu cần làm ở đây chính là trước mặt mấy tên do thám này thể hiện ra bản thân vừa có năng lực bảo vệ mình nhưng cũng không quá mạnh mẽ, dùng nó để khiến cho người ở phía sau có lòng muốn 'bắt cóc' cậu.

“Hiểu lầm hiểu lầm thôi. Người anh em đừng tức giận, lại đây lại đây, tôi mang cậu đi tới chỗ của tôi, có không ít thứ đâu đấy.” Cái bộ dạng thiếu đánh của Thương Viêm không có tác dụng gì với người trước mặt này cả, nụ cười của người nọ khiến Thương Viêm nhớ tới mấy nhân viên tới cửa chào hàng, Thương Viêm tỏ ra một bộ dạng kiêu căng mà nhìn cái người đang ý định tiếp cận cậu này, thu cây súng trên tay về.

“Người anh em tên gì thế, tôi tên Trần Nhất, mong được giúp đỡ nhiều hơn.” Trần Nhất vô cùng thân thiết mà vỗ vỗ vai Thương Viêm, giống như anh em tốt mà ôm lấy bả vai Thương Viêm *(BOSS bình tĩnh) liền mang Thương Viêm đi về một hướng nào đó.

Thương Viêm nhếch miệng, thân thể khi Trần Nhất vỗ vào liền hơi cứng đờ. Có cần dùng sức dữ vậy không chứ, tên khốn kiếp này! Cậu vừa mới sử dụng súng xong, cánh tay bị lực phản chấn lại rất đau đó biết không hả!!?

Chỗ Trần Nhất mang Thương Viêm đi là một cái nhà hàng không xa, hẳn là chỗ giao nhau giữa khu phố cũ và khu phố mới, nhà hàng khá đẹp hơn nữa chỗ này cách trụ sở chính của căn cứ W khá xa.

Thương Viêm đi theo Trần Nhất vào nhà hàng, hoàn cảnh ở nơi này cũng không tệ, Trần Nhất mang Thương Viêm lên lầu. “Bà chủ.” Thương Viêm đi theo Trần Nhất vào một chỗ tương tự như phòng KTY, Thương Viêm nhấp nhấp miệng nhìn xung quanh, như là đang soi mói sự bài trí của nơi này vậy, lại đưa tầm mắt vào người phụ nữ cậu đã sớm dùng dư quang quan sát tới này.

“Lâu lắm không có anh chàng đẹp trai thế này tới giao dịch rồi, tôi tên Lý Nhất, cậu muốn gì nào?” Người phụ nữ mặc âu phục mời Thương Viêm tới trên sô pha, bảo mọi người đều lui hết ra ngoài, ánh mắt lóe sáng mà nhìn Thương Viêm.

Thương Viêm híp mắt lại, ở trên cái bàn trước mặt cậu có một chai rượu vang XX, Thương Viêm thở dài trong lòng, rốt cuộc tới phiên nhà giàu mới nổi ra sân rồi đây.

“Cô em, anh muốn em, đổi sao đây?” Thương Viêm quay đầu đi vừa châm biếm lại đầy hứng thú mà hỏi, gương mặt Lý Nhất không xem như xinh đẹp, nhưng được cái vóc dáng đẹp. Trên mặt Lý Nhất có chút cứng đờ, nhưng sau đó lại giống như là đổi mặt vậy, cười đến vô cùng tươi tắn.

“Tôi ư? Tôi đắt giá lắm đấy nhé?” Lý Nhất nhếch chân bắt chéo lên, thuận tay cầm một ly nước trà trên bàn đặt lên miệng uống, trong ánh mắt như đang coi rẻ Thương Viêm vậy.

“Vậy thì sao nào?” Trong lòng Thương Viêm nhảy một cái, bán thật sao hả? Cậu chỉ là đang sắm vai một kẻ không có đầu óc thôi mà. Bất quá Thương Viêm vẫn là duy trì bộ dạng của một tên ăn chơi trác táng, tiện tay vung lên một cái, ở bên trong phòng liền tăng thêm mấy chục vò tương cùng mấy thùng dược phẩm.

Thương Viêm khiêu khích nhìn về phía Lý Nhất, mà hành động của Lý Nhất cũng ra ngoài sự dự đoán của Thương Viêm, cái mặt phóng to của Lý Nhất kề sát bên cạnh, khi Thương Viêm phản ứng lại được thì nhận ra cậu đã bị hônΣ(° °|||), đầu lưỡi cạy miệng của cậu ra, một dòng nước ấm mang vị trà liền chảy vào trong cổ họng, tiếp theo đó là trời đất đảo lộn.

Thương Viêm hiểu ra, đây là bị người ‘đút’ thuốc mê đó ư. *(có cảm giác cô ta sẽ chết rất thảm (-))

Ý thức của Thương Viêm còn chưa kịp biến mất liền khôi phục sự minh mẫn, .

Nghe hệ thống nói thế, Thương Viêm cảm thấy chương trình trị liệu thực sự rất hiệu nghiệm.

“Bà chủ.” Thương Viêm ngã xuống trên sô pha, cậu nhắm mắt lại cố tận trách sắm vai một người ngất xỉu, cậu đang vãnh tai nên có thể nghe được đó là giọng nói của Trần Nhất.

“Đem cậu ta giao cho Tô Lục Lý. Cậu ta hẳn là có một không gian không nhỏ chút nào, lần này chắc là có thể chứa thêm được mấy thứ nữa”. Lý Nhất lau lau miệng nhìn Thương Viêm đã mất đi ý thức, Tô Lục Lý trong miệng cô ta chính là kẻ chủ mưu chuyên môn bắt cóc dị năng giả không gian.

Trong khu vực của bọn họ cũng có không ít người biết chuyện này, vì có được thêm càng nhiều sự bảo vệ, bọn họ cũng giúp Tô Lục Lý tìm kiếm dị năng giả không gian.

“Không phải chỉ là một cái dị năng giả không gian thôi sao, vậy cũng kiêu ngạo tới như thế.” Như có chút hung ác khó hiểu Thương Viêm bị Lý Nhất đá một cước lên trên bụng, may mà một cước này khiến cơ thể

Thương Viêm đúng lúc ngã lên sàn nhà trên mặt đất, nên không ai có thể thấy được vẻ mặt đau đớn của Thương Viêm lúc này, tiếp theo trong đầu của Thương Viêm liền không phụ sự mong đợi mà nghe thấy tiếng nhắc nhở của chương trình.

"Bà chủ, không gặp phiền phức chứ?" Trần Nhất có chút lo lắng, người này có nhiều vật tư như vậy, sẽ không là thiếu gia của gia tộc nào trong căn cứ đấy chứ.

"Sao thế được, nếu thật là thiếu gia cậu ta mới không chỉ đi ra ngoài có một mình, với lại còn dưới tình huống khó hiểu này nữa. Lại nói cho dù đúng thế thì đã sao, hiện nay là mạt thế bọn họ có thể điều tra ra được cái gì cơ chứ". Lý Nhất lắc lắc đầu, cho dù là bọn ăn chơi trác táng ở trong căn cứ W cũng sẽ không như thế này đâu, ngu ngốc đến vậy thì người lớn trong nhà cũng sẽ dặn qua là đừng tới những nơi như thế này rồi.

"Vâng, bà chủ, bất quá tại sao lại không cho người này lấy ra thêm vài thứ chứ?" Trần Nhất nhìn về phía đống vò bên cạnh, rất khó mà nhịn xuống không đi nhìn lén.

"Nếu Tô Lục Lý không thể từ trong không gian của người này lấy được số lượng mà hắn đoán, tới khi đó chúng ta còn phải tự nhả ra không ít nữa." Lý Nhất liếc mắt nhìn cảnh cáo Trần Nhất một cái.

"Vậy bà chủ, tôi đi ra ngoài trước đây." Trần Nhất bừng tỉnh hiểu ra, nói xong đem Thương Viêm khiêng lên người. Thương Viêm giống như con cá chết mà bị vác đi, cậu là thật lòng cho rằng cuối cùng cũng đi được tới bước này rồi.

Bởi vì tại Lý Nguyên nên cậu không thể thoải mái gây thù khiến người ta chú ý tới cậu cũng thuận tiện bắt cóc cậu, cậu chỉ có thể lén lút hành động thế này mà thôi. Cũng may là ở nơi nào cũng đều có bọn ác ôn kiểu này nên cậu mới có thể thành công được.

"Bịch" Thương Viêm còn đang cảm thán bản thân thật không dễ dàng bỗng chốc bị người ta quăng vào trong xe, đầu đập mạnh lên cửa xe, nhưng cậu lại vẫn phải duy trì bộ dạng đang mê man, Thương Viêm cắn chặt hàm răng nghe giọng nói của chương trình trị liệu, cậu thật sự là quá chuyên nghiệp rồi mà.

Giải thích: (nguồn baidu)

Lầu cao: (nguyên văn: nguy lâu).

Nghĩa 1: mấy kiến trúc nguy hiểm, xập xệ, đổ nát, có thể gây nguy hiểm cho sư an toàn của người sinh sống.

Nghĩa 2: tòa lầu cao.

Bonus một bài thơ về nguy lâu:

Dạ túc sơn tự (Lý Bạch)

Nguy lâu cao bách xích

Thủ khả trích tinh thần

Bất cảm cao thanh ngữ

Khủng kinh thiên thượng nhân.

Dịch nghĩa (mỗ ko biết làm thơ đâu :3)

Lầu cao hàng trăm thước

Tay có thể hái được sao trời

Không dám nói lớn tiếng

Sợ làm kinh động đến người trên trời.

68. Chương 68: Lẻn Vào

Thương Viêm có thể cảm nhận được xe đang đi về phía trước, cảm giác run rẩy lắc lư có thể nhận ra con đường này cũng không xem như bằng phẳng. Thương Viêm vẫn nhắm mắt lại, trong xe không ai nói chuyện, Thương Viêm cũng không thể biết được gì cả, cậu thỉ có thể cảm giác được trên xe kể cả cậu thì cũng chỉ có 4 người, nhưng cũng không có trói cậu lại, những người này trái lại rất có sự tin tưởng đối với thuốc mê của mình.

Nói tới thuốc mê, Thương Viêm liền nhớ tới cái hôn kia không khỏi có chút chột dạ, tuyệt đối không thể để BOSS biết được! Tuy lúc này cậu còn chưa có tự giác của một người yêu, nhưng liền chuyện tối hôm qua cậu cũng có thể biết được BOSS là một người có tính độc chiếm mãnh liệt. Người phụ nữ kia có gặp xui xẻo hay không cậu không biết, cậu chỉ biết một khi BOSS đã biết được thì cậu nhất định sẽ bị vắt khô! =))

Trong xe không có máy điều hòa, trong không khí tràn ngập một mùi khó nghe, Thương Viêm rất tận trách giữ vững vai diễn của mình đến ngay cả mày cũng không nhăn một chút nào cả.

"Trương Nhị, đem người trói lại, gọi dậy." Lời nói của Trần Nhất chứng tỏ đã sắp tới mục đích, vừa dứt lời, Thương Viêm liền cảm thấy được hai tay và hai chân của mình bị dây thừng trói chặt, làm cho Thương Viêm bỗng nhiên cảm thấy rất mà cho rằng mình là con lợn béo đang chờ bị bán vậy.

Xe từ từ dừng lại, trong lòng Thương Viêm căng thẳng, cố sức thả lỏng bản thân, cậu biết chốc nữa cậu sẽ gặp được cái gã Tô Lục Lý kia. Không phải nói Tô Lục Lý là người phụ trách của đội dị năng giả hay sao, sao ngay cả chuyện dụ bắt dị năng giả không gian đều là hắn phụ trách cơ chứ.

Nhớ tới lần gặp mặt của mình và Tô Lục Lý trước đó, Thương Viêm liền cảm thấy đau đầu, với lần gặp mặt trước, cậu đã có thể tưởng tượng ra mình sẽ trở thành đối tượng chăm sóc trọng điểm rồi.

"Chát!" Thương Viêm đột nhiên bị đánh mạnh vào mặt một cái, chỉ từ tiếng động cũng biết được ra tay mạnh đến thế nào. Thương Viêm vốn đang hồi hộp bị dọa đến nhảy dựng, suýt chút nữa sẽ mở to mắt cái 'xoạch' theo phản xạ rồi.

"Còn chưa có tỉnh, đánh lại cái nữa." Giọng nói bình tĩnh của Trần Nhất khiến Thương Viêm trong nháy mắt liền có dục vọng muốn đóng cửa thả BOSS. Thương Viêm từ từ mở to mắt, giống như một người không biết tình trạng gì mà mơ mơ màng màng nhìn chung quanh, sau đó trợn to hai mắt, động đậy tay chân bị trói lại của mình.

"Các người đang làm gì đó!" Thương Viêm như là nhận ra được tình trạng của mình, lập tức trở nên hung dữ, hai mắt bốc lửa mà nhìn thẳng vào Trần Nhất nhìn có chút hả hê và mấy tên đàn em khác đang khinh bỉ cậu.

"Chát!" Tên đàn em bên cạnh lại tát qua thêm một cái, Thương Viêm cố nén suy nghĩ muốn gọi BOSS trong lòng lại, lộ ra một bộ dạng như hung dữ nhưng mà không có chút năng lực phản kháng nào.

"Thằng nhóc, mày còn chưa có hiểu rõ tình trạng sao hả?" Cả mặt Trần Nhất chán nản mà lắc đầu, giống như là đối diện với một đứa trẻ chưa hiểu chuyện đời vậy. Sau đó sắc mặt Trần Nhất bỗng nhiên thay đổi, đấm một đấm vào trên người Thương Viêm.

"Cái lũ lấy mắt chó nhìn người như bọn bây này nên bị dạy dỗ mới được." Trần Nhất xé ra bộ mặt dối trá mà dữ tợn nhìn vào Thương Viêm, "Nhìn tay chân nó cẩn thận, nó là dị năng giả không gian đó."

Trần Nhất đem dị năng giả không gian nói rất nặng, khiến 2 người trên xe vốn đã ghét Thương Viêm lúc này lại càng tập trung tầm mắt vào trên tay cậu gắt gao hơn, trên nét mặt của bọn họ giống như còn đang ở cân nhắc có cần hạ độc thủ với Thương Viêm hay không.

Thương Viêm nghe âm thanh nhắc nhở của chương trình, trong lòng hung hăng cho Trần Nhất một dấu gạch chéo, cho dù có chương trình cậu cũng rất đau đó.

Trần Nhất nói xong liền một mình xuống xe, có lẽ là đi đàm phán, bộ dạng của Thương Viêm như là đã hiểu tình cảnh của bản thân nên không có nói thêm gì nữa, chỉ là đưa tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Kiến trúc nơi đây chính là một cái nhà tù ở ngoại ô được chà rửa vô cùng sạch sẽ, chung quanh không có tòa nhà thừa thãi nào khác, nhìn qua rất lạnh lẽo, điều này khiến cho cảm tình của Thương Viêm đối với căn cứ W lại càng kém hơn.

Thương Viêm chưa kịp quan sát lâu lắm đã bị người ta thô bạo lôi xuống xe, Thương Viêm nhếch miệng không tình nguyện mà bị kéo đi về phía trước. Tô Lục Lý lúc này đang cùng Trần Nhất đồng thời đứng ở trước một cái nhà tù, phía sau còn có mấy dị năng giả. Thương Viêm có thể nhận ra tầm mắt của Tô Lục Lý ở sau khi cậu bước xuống xe liền chưa từng rời khỏi, không khỏi nắm chặt lòng bàn tay.

"Ha ha, chúng ta lại gặp mặt rồi." Trong giọng nói của Tô Lục Lý có sảng khoái cùng cười nhạo, Thương Viêm "hừ" một tiếng, trên mặt cười lạnh, đương nhiên trong lòng cũng đang cười lạnh luôn, nếu không phải cậu đây cố tình thì làm sao có thể bị bắt được cơ chứ.

"Ngài Tô, trước đó đã nói rõ..." Trần Nhất cười theo với Tô Lục Lý, tuy là ngạc nhiên Thương Viêm và Tô Lục Lý cư nhiên biết nhau, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra được quan hệ của hai người này cũng không phải tốt đẹp gì, Trần Nhất cũng không thèm để ý tới mấy chuyện này, hắn chỉ muốn lấy được một phần thuộc về bọn hắn mà thôi.

"Thêm 1/2 phần thuốc nữa." Tô Lục Lý hơi hơi gật đầu, ra hiệu cho người đứng ở phía sau, Trần Nhất nghe thế sắc mặt liền lộ vẻ vui mừng, mà Thương Viêm còn là giống như hiểu ra gì đó sắc mặt ở trong mắt mọi người liền nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Trong lúc khi Trần Nhất và người của hắn muốn rời khỏi, Thương Viêm đột nhiên nhảy lên một cái, trong tay có thêm một con dao nhỏ, dây thừng trên người đã sớm bị cắt ra. Chỉ thấy Thương Viêm kéo một người bên cạnh Trần Nhất qua, sau đó thu dao nhỏ lại, lấy ra súng lục chỉ vào huyệt thái dương của người nọ.

Sắc mặt Trần Nhất và đồng bọn của hắn biến đổi nhanh chóng, Tô Lục Lý còn lại là có chút thả lỏng, Thương Viêm híp mắt lại nhìn mọi người, hơi ngừng lại một chút ở trên người Tô Lục Lý, trong mắt nhanh chóng hiện lên ý cười.

Với biểu hiện từng ở trước mặt Tô Lục Lý phản kháng thành công của cậu lúc trước, cho dù cậu là bị bắt tới, Tô Lục Lý cũng chắc chắn sẽ nghi ngờ mình có phải là cố ý tới nơi này hay không, lúc này phản kháng lại chính là vì trừ đi lòng nghi ngờ của Tô Lục Lý, tuy là một lát nữa nhất định lại phải ăn khổ rồi đây.

Thương Viêm đen mặt, cậu đã chú ý tới ở phía sau cậu không xa có vài dị năng giả vây lại đây. Dư quang của Thương Viêm tập trung ở trên người kẻ đang bị mình lấy làm con tin, nhướng nhướng mày, cậu nhận ra tên này á, tên này không phải là cái tên vừa rồi mới tát cậu hay sao!

Đau một mình không bằng mọi người cùng đau, tâm lý Thương Viêm không cân bằng một cái, liền nả một phát súng vào phía trên chân người này, cũng vừa vặn đúng với biểu hiện bắt cóc con tin của cậu.

Tuy Thương Viêm vẫn là có lương tâm chỉ để viên đạn sượt qua thôi, nhưng người này vẫn là "á" lên một tiếng rồi ngã bệt ra đất, cái bộ dạng kia coi như là giây tiếp theo sẽ bật khóc ra thì Thương Viêm cũng sẽ không bất ngờ đâu.

Nhìn thấy vẻ hèn nhát của người này Thương Viêm còn muốn nả thêm một phát súng nữa, lại cảm thấy cả người đau nhức tê dại. TMD, cư nhiên dùng chày điện. Thương Viêm làm bộ dạng té xỉu ra đất, đương nhiên Thương Viêm cũng không muốn làm mình bị đau, vừa đúng lúc dùng con tin ở phía trước mình làm cái đệm thịt.

"Mang đi vào." Giọng nói của Tô Lục Lý khó nén sự phấn khích và tự mãn, hắn cũng biết trong không gian của Thương Viêm có vũ khí á, về phần gã Diễm Quân Ly kia, khi thời gian hắn tìm tới nơi này, Thương Viêm đã sớm là người của hắn rồi.*nghe câu này thật là ba chấm( )

Thương Viêm lại bị dị năng giả hệ gió giật điện cậu ở phía sau khiêng ở trên người, lắc tới lắc lui khiến cho Thương Viêm có loại cảm giác muốn nôn, tên dị năng giả này khiêng sao lại so với Trần Nhất còn cực nhọc hơn vậy chứ!

Tiếng nói chuyện vụn vặt ở phía sau càng ngày càng nhẹ, lực chú ý của Thương Viêm cũng tập trung lại chung quanh người mình, cậu bị đặt lên một cái cáng cứu thương, trực tiếp mà cứu vớt cái dạ dày của Thương Viêm.

Thương Viêm có thể cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt đặt ở trên người mình, làm cho Thương Viêm cảm thấy mình giống như là bị cởi sạch vậy, thân thể cứng ngắc của Thương Viêm lại bị người ta khiêng lên, đưa đến trên giường, mùi gỉ sắt xung quanh khiến Thương Viêm đoán mình đang ở bên trong nhà tù.

Tiếp theo Thương Viêm cảm thấy cánh tay bị thứ gì đó lạnh lẽo va chạm vào, mang theo một chút đau đớn như có thứ gì đó bị truyền vào bên trong thân thể cậu, khi trong phòng chỉ còn một mình cậu, chương trình trị liệu không ngoài ý muốn của cậu mà bắt đầu khởi động, khiến Thương Viêm hiểu được Tô Lục Lý là muốn dùng thuốc để khống chế cậu.

Cái này Thương Viêm là gặp khó khăn thật đây, sau khi cậu tỉnh lại phải dùng thái độ gì đi đối mặt bây giờ? Hơn nữa cậu tới nơi này còn có một cái mục đích nữa.

Lúc trước khi tới căn cứ W cũng không có nghĩ nhiều đối với bàn tay vàng, dựa theo ý nghĩ đi từng bước tính từng bước thôi, đương nhiên cũng là muốn tiếp cận với Lý Nguyên nữa, nhưng lúc này Chung Hư Lữ và Lý Nguyên gặp nhau nên cậu chỉ có thể đi tìm một con đường khác mà thôi.

Ở trong Đế vương mạt thế chỉ có hai người biết vị trí chính xác của bàn tay vàng, một người là Lý lão, một người là Lý Thiên thuộc họ xa không được coi trọng của nhà họ Lý.

Lý Thiên này là làm sao biết về bàn tay vàng thì không thể đoán ra, nhưng Thương Viêm có thể biết được người tên Lý Thiên này chính là một BOSS nhỏ sau này sẽ tranh giành bàn tay vàng với Chung Hư Lữ, mà Lý Thiên cũng là dị năng giả không gian bị chộp tới.

Tuy là biết Lý Thiên sau này chắc chắn sẽ khôi phục lại, nhưng lúc này có lý trí hay không thì hơi khó nói, không biết có thể chữa trị tốt được hay không.

"Tiểu Viêm." Diễm Quân Ly thử gọi to Thương Viêm, đã qua lâu đến vậy sự kiên nhẫn của Diễm Quân Ly đã dùng sạch mất rồi, ở trong không gian không chỉ có một lần muốn đi ra ngoài nhìn xem Thương Viêm, muốn biết Tiểu Viêm em ấy có bị thương hay không đây nữa.

Giọng nói trầm ổn của Diễm Quân Ly lập tức dập tắt đi sự nôn nóng của Thương Viêm, trong lòng Thương Viêm thở phào nhẹ nhõm. "Ca, em đi vào rồi, hiện tại đang trong hôn mê, nói chuyện cùng em đi." Bởi vì là đối mặt với Diễm Quân Ly, giọng điệu của Thương Viêm liền lập tức thoải mái lên ngay.

"Hôn mê là chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Thương Viêm, Diễm Quân Ly tuy vẫn là bị hai chữ 'hôn mê' mà nhăn mày lại vẫn là yên tâm không ít.

"Chỉ là vì trốn tránh thôi, hơi chút phản kháng nhỏ, loại trình độ này có thể dễ dàng tránh đi tai mắt mà trị liệu. Bất quá còn phải giả vờ, ít nhất phải nằm hơn 4 tiếng nữa."

Diễm Quân Ly nghe thấy lời Thương Viêm nói liền mỉm cười, năng lực trị liệu của Tiểu Viêm mạnh đến thế nào anh cũng biết mà, nên không có lo lắng nữa.

Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly câu được câu không mà trò chuyện, hơn 3 tiếng liền qua, trong phòng cũng nhiều thêm mấy dị năng giả, Thương Viêm cũng không cùng Diễm Quân Ly nói chuyện phiếm nữa, nhưng Thương Viêm lúc này cũng đột nhiên nhớ tới cậu với BOSS nói chuyện quá high đi, cậu còn chưa có kịp nghĩ phải giả vờ ra sao đây nữa.

Đôi mắt Thương Viêm mong chờ mà cầu cứu Công lược , vừa nghe giọng nói này, Thương Viêm có chút ngẩn ngơ.

Công lược-kun, ngươi lúc này là đang giận lẩy đó hả? Sao mà cậu còn nghe ra được một chút ghen tị vậy? Thân ái, ngươi cũng không thể học Hệ thống đi theo đường ngạo kiều đấy nhá!

Không cần hỏi này chắc chắn là hệ thống rồi.

không thèm để ý tới Hệ thống, trong lòng Thương Viêm có chút sốt ruột, cho dù biết Công lược sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng theo thời gian cấp bách cậu không thể không vội được.

"Cậu nói tên này sao lại hôn mê lâu tới vậy chứ, người bình thường có thể hơn 4 tiếng liền tỉnh lại, nhưng dị năng giả thì nhiều lắm là hơn 2 tiếng có thể tỉnh lại rồi mà." Bên tai Thương Viêm truyền tới giọng nói nghi ngờ, cậu còn có thể cảm nhận được người chung quanh đều dùng ánh mắt khó hiểu mà dán vào cậu.

Thương Viêm đã quên mất đám dị năng giả này, khi kích động, cơ thể Thương Viêm liền không đúng lúc mà giật giật lên. Làm người xung quanh đều cho rằng Thương Viêm cuối cùng cũng tỉnh lại, Thương Viêm lúc này chỉ có thể đâm lao phải theo lao mà thôi.

Công lược vẫn là Công lược-kun, sắp thấy Thương Viêm sẽ 'không được', Công lược ngừng một chút vẫn là cho Thương Viêm bốn chữ. *(2 câu phải 8 chữ chứ nhỉ ??)

Thương Viêm giật mình một cái, đây không phải là hiệu quả của *(thuật thôi miên gì đó ấy)mà trên mạng trước đó được truyền rất rộng rãi hay sao? May là còn biết hướng để sắm vai. Thương Viêm ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người mà mở to mắt ra, nhưng từ trong đôi mắt đã không còn nhìn ra sắc thái gì nữa.

Biểu hiện của Thương Viêm khiến người chung quanh đều lộ ra nụ cười, Thương Viêm không thể suy nghĩ nhiều lắm, nếu không sẽ có cảm xúc xuất hiện ở trong mắt, cậu chỉ có thể đem bộ dạng của mấy người này ghi tạc vào trong lòng trước.

Thương Viêm theo giọng nói xung quanh mà xuống giường đi lại, cậu đi qua lại theo người ở phía trước mặt, dư quang của cậu liên tục mà quan sát, cậu nhìn thấy chỗ cậu vừa mới ở chính là nơi giam giữ, ở trong mỗi nhà tù đều có người, người ở bên trong đều là hai mắt vô hồn, nhìn thấy tình hình này Thương Viêm cũng cảm thấy sáng tỏ.

Thương Viêm hơi hơi rủ mi xuống, như khúc gỗ mà đi đi lại lại. Có lẽ đây là một cơ hội tốt để biết về bàn tay vàng từ trên người Lý Thiên, chỉ là trước tiên cậu phải tìm thấy người này mới được.

69. Chương 69: Lý Thiên

Thương Viêm mặt đờ đẫn bị đưa đến trước mặt Tô Lục Lý, chỗ của Tô Lục Lý lúc này chính là phòng kiểm soát của nhà giam, xung quanh hắn đặt đầy mấy bàn làm việc thẳng tắp nhau, nhân viên ngồi tại chỗ làm việc khiến chỗ này nhìn sơ qua chẳng khác gì với mấy tòa cao ốc văn phòng cả.

Nhìn thấy Thương Viêm xuất hiện, Tô Lục Lý không hề phụ sự coi trọng của bản thân đối với Thương Viêm, biết rõ không có tư tưởng mà vẫn vỗ vỗ lên vai Thương Viêm, nụ cười tươi rói trên mặt thể hiện rõ tâm tình của hắn đang rất tốt, những người khác trong phòng cũng vì thế mà đem ánh mắt tò mò rơi vào trên người Thương Viêm.

Trong lòng Thương Viêm có chút thiếu bình tĩnh, cậu không biết mình có thể bị lộ tẩy trước mặt những người ở đây hay không nữa, may mắn là Tô Lục Lý để ý tới không gian của cậu còn hơn bản thân cậu nhiều, trong mắt Tô Lục Lý lúc này đang ngập tràn khao khát đối với không gian của cậu.

Tô Lục Lý đưa Thương Viêm đi đến một căn phòng trống, "Đem mấy thứ trong không gian toàn bộ lấy ra hết". Giọng nói của Tô Lục Lý mang theo sự hưng phấn, hắn biết những thứ trong không gian của Thương Viêm không hề giống với mấy thứ linh tinh nhỏ nhặt của các dị năng giả khác, hắn rất chờ mong với mấy thứ có thể đạt được trong không gian của Thương Viêm.

Sự tham lam không hề che giấu kia khiến khóe miệng Thương Viêm không nhịn được mà co rút, câu này nghe như lời thoại của thổ phỉ là sao vậy hả, may là không có ai chú ý tới nét mặt của Thương Viêm lúc này.

Thương Viêm trưng cái bộ mặt như xác chết, vung tay lên lấy mấy thứ đã chuẩn bị sẵn trong không gian ra, vũ khí và dược phẩm mỗi thứ đều chiếm một nửa, đương nhiên cái tên lòng dạ hẹp hòi Thương Viêm này còn nhớ kỹ việc bị 'ăn hành' ở chỗ của Lý Nhất và Trần Nhất, thức ăn ngoại trừ hai bịch bánh mì ra thì cái gì cũng không có lấy.

Thương Viêm không hề có chút không cam lòng nào đối với việc mấy thứ này sắp không còn thuộc về mình, dùng chút vật tư nho nhỏ đổi lấy dị năng giả không gian, nói sao vẫn là cậu có lợi hơn mà, giao chút phí dụng cũng chả sao cả.

Hơn nữa những vũ khí này đều là súng, một viên đạn với thuốc nổ cậu đều không có lấy ra, về phần dược phẩm, đó đều là mấy loại thuốc trị cảm sốt có thể tùy tiện thấy được trong tiệm thuốc mà thôi, còn mấy thứ cướp được trong bệnh viện đang được cất giữ trong không gian của BOSS á.

Khi Tô Lục Lý nhìn thấy vũ khí và dược phẩm trong lòng liền khó kìm nổi sự vui sướng, tuy biết rằng vũ khí trong cục cảnh sát không chỉ có mỗi nhiêu đây, cũng không có đạn với thuốc nổ, nhưng hắn cũng không hề cho rằng Diễm Quân Ly sẽ đem tất cả vũ khí giao cho Thương Viêm bảo quản một mình. Hơn nữa đây không phải còn có thuốc ư, những thứ này ở mạt thế cũng là thứ rất quan trọng đó.

Người bên cạnh thấy được mấy thứ trong không gian của Thương Viêm trong mắt liền không ngừng lóe ra ánh sáng xanh, đương nhiên bọn họ không chỉ hưng phấn về mấy thứ trong không gian của Thương Viêm, mà còn vì kích thước không gian của Thương Viêm nữa, lúc này hơn phân nửa căn phòng đều chật ních đồ vật.

Chỉ là khi Tô Lục Lý phát hiện bên trong chỉ có hai bịch bánh mì, sắc mặt hơi hạ xuống, hắn biết chắc chắn là Lí Nhất giở trò thôi. Còn Thương Viêm ở khi lực chú ý của mọi người đều tập trung vào những thứ dưới đất, dùng dư quang lén lút quan sát Tô Lục Lý, ở khi chắc chắn rằng Tô Lục Lý đã hiểu rõ tình hình thì vô cùng tốt bụng mà vì bọn người Lí Nhất sắp gặp xui xẻo kia đốt lên mấy ngọn nến.

Sự biểu hiện của Thương Viêm trong mắt đám người Tô Lục Lý là Thương Viêm đã hoàn toàn bị bọn họ khống chế rồi, dù sao không có ai sẽ có ý thức mà đem một đống thứ lấy ra 'tặng' người như vậy cả. Bộ dạng đần độn mê man của Thương Viêm khiến tất cả mọi người thả lỏng sự cảnh giác với cậu, vẻn vẹn chỉ là khi đưa cậu trở về phòng giam là có thể nhìn ra được.

Lúc trước khi đi ra là có mấy dị năng giả bao quanh cậu, lúc này chỉ còn có hai người bình thường một trước một sau canh giữ cậu trở về mà thôi. Thương Viêm hơi hơi cúi đầu, lông mi dài ngăn lại ánh sáng lơ đãng lóe lên trong ánh mắt.

Tròng mắt của Thương Viêm lặng lẽ di chuyển, quan sát bố cục của chỗ này. Ngục giam chia thành hai tầng, ở lầu hai có thể nhìn thấy được tình hình của phía dưới, giống cái kiểu như của cửa hàng bách hóa tổng hợp vậy đó. Dị năng giả sẽ cách một khoảng thời gian ngắn xuất hiện ở mỗi đoạn đường, có lẽ là tuần tra theo thông lệ.

Lý Thiên kỳ thực rất dễ nhận ra, ở trong Đế vương mạt thế Lý Thiên có một đầu tóc bạc, tuy nhìn qua có chút yếu đuối, nhưng cái màu tóc khác người này trái lại đã cứu vãn được danh dự BOSS nhỏ của hắn đấy.

Đầu của Thương Viêm càng ngày càng thấp, đôi mắt càng quan sát càng sáng rực, cậu lúc này đang nhìn chằm chằm vào một buồng giam ở lầu một, tuy cậu biết rõ cậu lập tức tìm thấy Lý Thiên là chuyện không thể nào, nhưng cậu vẫn không nhịn được có chút sốt ruột.

Đột nhiên, mắt của Thương Viêm đối diện với mắt của một dị năng giả ở lầu một, trong lòng đập mạnh một cái, Thương Viêm lập tức đem mấy thứ trong đầu tống sạch đi, giả vờ thành một bộ dạng đang ngẩn ra nhìn mặt đất. May mắn cái tên dị năng giả kia chỉ là liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái liền dời tầm mắt đi, Thương Viêm sợ tới mức tim cứ đập bình bịch.

Điều này khiến Thương Viêm không dám nhìn bậy bạ nữa, biết nghe lời theo sát người phía trước, ánh mắt vẫn luôn ở trạng thái trống rỗng vô hồn.

……..

"Ngài Tô, như thế được chứ?" Dị năng giả bên cạnh Tô Lục Lý có chút lưỡng lự về sự phân phó của Tô Lục Lý, ở mạt thế tất cả mọi người đều không dễ dàng gì, làm như vậy không nghi ngờ gì sẽ khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

"Bọn họ lấy thứ thuộc về căn cứ W của chúng ta, nôn trở ra cũng là chuyện phải làm thôi. Hơn nữa cũng dễ dàng khiến người bên ngoài biết được, không cần giở trò ở trước mặt chúng ta." Tô Lục Lý hoàn toàn không có đem mấy lời nói của người nọ đặt ở trong lòng, khóe miệng cười lạnh với một bộ dạng khinh thường.

Lý Nhất dùng Thương Viêm đổi lấy một đống đồ dùng chữa bệnh, nhưng bây giờ bọn chúng cư nhiên lại lấy đi những thứ thuộc về bọn họ, mấy đồ dùng chữa bệnh này đương nhiên phải thu hồi lại rồi, còn có mấy thứ đạt được từ trong túi của Thương Viêm kia cũng phải lấy lại nữa.

"….Tôi hiểu rồi". Dị năng giả chau mày tay nâng lấy cằm, mặc dù có hơi khó xử nhưng vẫn đồng ý với mấy lời nói của Tô Lục Lý.

"Ngài Tô, cái tên…. họ Lý kia…. lại…" cái tên chạy đến báo cáo thở hổn hển nói, thấy cái bộ dạng thở dốc của hắn liền biết hắn là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến.

Tô Lục Lý không đợi người kia nói xong thì đã chạy tới buồng giam, gương mặt vốn châm chọc đã sớm được thay thế bằng sự nghiêm túc, không gian của Lý Thiên ngoại trừ Thương Viêm hôm nay vừa có được là lớn nhất trong mọi người, bởi do thuốc nên Lý Thiên trong mấy lần nhiệm vụ này đều thể hiện rất xuất sắc, hắn cũng không muốn mất đi dị năng giả không gian này đâu.

"Grừ —grào—" Một người có cái đầu tóc bạc xen lẫn với tóc đen gắt gao nắm chặt lấy lan can, vẻ mặt dữ tợn gầm rú lên với Thương Viêm vừa mới đi ngang qua, cái biểu hiện điên cuồng kia tập tức khiến cho người bên cạnh biết người nọ sắp tan thuốc.

Thương Viêm bị biến cố xảy ra bất thình lình làm hoảng sợ, một chân không tự chủ mà bước một bước nhỏ sang chỗ khác, đầu suýt chút nữa đã nhịn không được mà nâng lên về phía cái người nổi điên kia rồi.

Nhưng may là lực chú ý của mọi người lúc này không ở trên người Thương Viêm, Thương Viêm cũng đúng lúc ngăn lại động tác của mình, vẫn đang cúi đầu đóng giả tên ngốc, tầm mắt chăm chú cứ như muốn đem sàn nhà tràng ra một đóa hoa vậy.

Đầu óc Lý Thiên vừa choáng vừa căng trướng, nhưng hắn vẫn lờ mờ thấy được sự mờ ám của Thương Viêm, trong lòng vui vẻ, người kia xem ra không có bị thuốc khống chế đâu á.

Lý Thiên cứ nghĩ thế khiến đầu càng căng đau hơn, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ nữa mà ôm chặt lấy cánh tay của Thương Viêm, hắn không thể khống chế được sức lực, hắn có thể nhận thấy cánh tay của người bị hắn nắm lấy run rẩy một chút theo phản xạ, càng thêm chắc chắn đối với dự đoán người nọ là tỉnh táo, trên tay cũng càng dùng thêm sức.

Tuy đầu Lý Thiên căng đau, nhưng tư duy của hắn cũng đã không còn bị cản trở nữa, suy nghĩ cũng không chậm chút nào. Phải nghĩ cách để người này ở chung với mình mới được, vậy thì xác xuất thành công chạy khỏi nơi này mới có thể cao hơn, dù cho lúc này hắn còn chưa biết người kia có thể tin tưởng được hay không.

Thương Viêm bị nắm rất đau, móng tay đều muốn đâm vào trong thịt của cậu, trong lòng Thương Viêm đã muốn chửi thề liên tục, nhưng cậu lại tuyệt đối không thể biểu hiện ra chút biểu cảm nào, còn phải giả vờ cái bộ dạng ngu ngốc nữa chứ. Cậu đã bị thuốc khống chế, thần kinh đã trở nên trì trệ, loại cảm giác đau này cậu 'chắc là' không có đâu.

Tô Lục Lý chạy tới nhìn thấy được chính là Lý Thiên đã trở nên ngoan ngoãn và Thương Viêm đang bị túm lấy, Tô Lục Lý khó hiểu mà nhìn Lý Thiên, tính kháng thuốc của Lý Thiên rất mạnh, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn thoát ra khỏi sự không chế của thuốc, nhưng như hôm nay thế này cũng là lần đầu tiên đó.

Lý Thiên lập tức sửa lại cái thái độ như thường lệ, vẻ mặt ngây ngô nhìn về phía Thương Viêm, niềm khao khát bên trong khiến trong lòng Thương Viêm đang bình tĩnh nhìn sàn nhà cũng nổi da gà một trận.

Tô Lục Lý thấy lạ với cái tình huống như vậy, ánh mắt xét đoán từ trên người Lý Thiên bay tới trên người Thương Viêm. Tình trạng này của Lý Thiên không phải là lần đầu, nhưng ngày đầu tiên tên Thương Viêm này tới đã xuất hiện loại tình huống kinh ngạc này rồi.

Thương Viêm tỏ vẻ cậu nằm thôi mà cũng bị trúng đạn nữa.

"Tách bọn họ ra." Tô Lục Lý thật sự không muốn nhìn thấy có chuyện gì xảy ra ngoài dự đoán của hắn, lập tức gọi người đem tay của Lý Thiên kéo ra.

Lý Thiên lặng im nghe thấy lời nói này, trong lòng luống cuống, điều này sao được chứ!

Người bên cạnh bắt đầu thực thi nhiệm vụ cứu vớt Thương Viêm ra khỏi tay Lý Thiên, Lý Thiên là dị năng giả, tuy hắn chỉ là dị năng không gian, nhưng sức lực của hắn cũng không phải thường đâu, vì thế đáng thương cho Thương Viêm bên ngoài chỉ có thể vẫn duy trì giả ngốc, còn bên trong đã đau đến mức nguyền rủa a.

"Ba ba ~ đừng đi mà ~" Σ(° °|||) Lý Thiên vừa nói xong, người chung quanh đều dùng ánh mắt kinh khủng mà nhìn Lý Thiên chằm chằm, sau đó liền đưa tầm mắt tới trên người Thương Viêm đang bị lạnh run.

Sắc mặt của Tô Lục Lý đủ loại màu sắc kỳ lạ, tầm mắt vẫn luôn đặt ở trong ánh mắt tủi thân lại sùng bái của Lý Thiên kia, khóe miệng run run, lúc này là cái tình huống gì vậy? Chẳng lẽ Thương Viêm thực sự là Lý Thiên…..

Tô Lục Lý lắc đầu, đem mấy ảo tưởng linh tinh quăng hết ra óc. Đây là di chứng do dùng thuốc quá độ sao? Đúng rồi, bởi vì tính kháng thuốc của Lý Thiên, thuốc dùng với hắn vẫn luôn liên tục tăng gấp đôi, mấy sợi tóc bạc trong tóc đen của Lý Thiên cũng là do điều này mang đến, bị dần độn cũng không phải là không có khả năng.

Đến nỗi dùng ra cái loại tình huống này, có thể là do dị năng của Thương Viêm cao hơn so với Lý Thiên, mọi người đều có bản năng sùng bái kẻ mạnh, nghĩ như vậy xem ra cũng không có gì không đúng.

Ngoại trừ Thương Viêm đang nhìn chằm chằm sàn nhà cùng Lý Thiên đem tầm mắt nhìn chăm chú vào trên người Thương Viêm, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tô Lục Lý.

Tô Lục Lý ho nhẹ một cái, nhìn cái điệu bộ tuyệt đối không buông tha Thương Viêm của Lý Thiên kia, lên tiếng nói: "Đem bọn họ nhốt chung đi, ít nhất phải có hai dị năng giả trông giữ đấy." Còn về điểm có cần tiêm thuốc vào cơ thể của Lý Thiên hay không, Tô Lục Lý do dự, tình trạng của Lý Thiên hiện nay thực sự rất là không thích hợp lắm.

Nhìn cái bộ dạng bé ngoan của Lý Thiên, Tô Lục Lý vẫn là quyết định chuyện thuốc men trước tiên trì hoãn một chút vậy, một trong dị năng giả không gian với một dị năng giả không thể đánh đấm, nếu bởi vì thuốc mà đem Lý Thiên giết chết thì mất nhiều hơn được nha.

Nghe thấy lời này trong lòng Thương Viêm chửi liên thanh, cậu còn đang trở thành đối tượng canh giữ quan trọng, cậu còn chưa có tìm được Lý Thiên đâu đó!

Cuối cùng Thương Viêm và Lý Thiên bị nhốt trong gian phòng của Lý Thiên, Thương Viêm dựa vào ý tưởng không thể lòi đuôi nên ngay từ đầu liền vẫn luôn cúi đầu che đi cảm xúc không thể giấu được trong mắt mình, nên bây giờ cậu mới nhìn thấy…. cái ót của người từ lúc vừa bước vào trong buồng giam liền nhào vào lòng cậu ngất xỉu này.

Đầu bạc thêm tóc đen? Thương Viêm quay lưng về phía hai tên dị năng giả bị giữ lại bên ngoài nháy mắt mấy cái, trong lòng không nhịn được cười trộm, cái chuyện tốt nhân họa đắc phúc*(gặp may mắn trong tại nạn)này vậy mà bị cậu đụng trúng nha, hay là nói giữa BOSS với BOSS là sẽ có kết nối sao hả? E hèm, lạc đề.

Vai diễn hiện tại của Thương Viêm chính là một tên ngu ngốc, cậu cũng không có cái loại hình thức suy nghĩ sẽ mang người ta lên giường đâu, vì thế tay hơi hơi dùng sức, lấy bóng lưng của mình ngăn chặn tầm mắt của mấy dị năng giả, dùng kỹ xảo khéo léo mà kéo tay của Lý Thiên trên tay mình xuống.

Sau đó Thương Viêm rất ngoan ngoãn mà nghe theo câu mệnh lệnh "ở yên trên giường" kia của Tô Lục Lý, bỏ lại Lý Thiên một mình mà đi tới bên giường, nghe thấy một tiếng nhỏ gần như không nghe thấy của đầu rơi xuống đất ở phía sau, trên mặt Thương Viêm hiện ra một nụ cười xấu xa.

Sau đó liền nằm xuống nhắm mắt lại, chẳng qua là nhìn thấy cái bộ dạng chổng mông nằm dưới đất của Lý Thiên trong lòng vẫn là không nhịn được cười trộm mà thôi à.

Chương 68: Thảo luận xong.

Edit: Tiểu Tam

Ps: Phải lôi đống chương trước ra đọc lại mới edit được chương này, ôm quá nhiều bộ nên văn phong bi loạn(_ _)

Lý Thiên từ tử mở mắt ra, tuy đầu vẫn rất đau nhưng tư duy của hắn lúc này cũng rất tỉnh táo, phát hiện này khiến khóe miệng hắn nhịn không được mà nhếch lên. Sau đó hắn liền nhận ra mình cư nhiên nằm ở trên sàn nhà hơn nữa cơn đau trên trán làm hắn bắt đầu nghĩ lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn hình như gặp được một người không có bị thuốc khống chế, sau đó hắn nắm chặt cánh tay của người kia….. Lý Thiên cau mày, trí nhớ sau đó có chút mơ hồ.

Lý Thiên để hai mắt mình từ từ thích ứng với bóng tối, nghĩ tới Thương Viêm, Lý Thiên đang định đứng dậy dò xét cho rõ ràng nhưng lại có một bóng người lướt qua trước mắt hắn. Trong lòng Lý Thiên kinh hãi, cẩn thận đưa tầm mắt ra ngoài buồng giam mới nhận ra ở bên ngoài buồng giam có hai tên dị năng giả, tuy bọn họ đang buồn chán mà đưa lưng về phía hắn nói chuyện phiếm nhưng một khi động tác của hắn quá lớn thì hai tên dị năng giả nhạy cảm này nhất định sẽ nhận ra. Ánh đèn lúc này rất u ám, đã là buổi tối rồi, bóng dáng của dị năng giả hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy sơ sơ mà thôi.

Thật ra phát hiện dị năng giả ở bên ngoài trong lòng Lý Thiên mừng như điên, bởi vì đột nhiên có người đến giám thị chỗ này không phải nói rõ nơi đây có gì thay đổi hay sao.

Lý Thiên từ từ xoay cái đầu đang nhìn phía trước ra sau, mà ở phía sau của hắn, một chỗ phồng nhỏ trên giường hắn không phải chứng minh nơi đó có một người ư.

Từng phòng trong đây đều có một cái cửa sổ nhỏ có song sắt. Một khi đến buổi tối nơi đây sẽ là một mảnh tối đen, cho dù nơi này có máy phát điện cũng vẻn vẹn chỉ mở 2-3 cây đèn mà thôi.

Lý Thiên từ từ di động thân thể, cố gắng không để cho đám dị năng giả chú ý mà di chuyển tới trước giường định đánh thức Thương Viêm. Chỉ là khi hắn cúi hông di chuyển đến bên giường đang định đánh thức Thương Viêm thì phát hiện hắn đã bị khóa lại trong tầm nhìn của một đôi mắt, khoảng cách giữa hai đôi mắt nhiều lắm cũng chỉ khoảng 20cm.

Tuy Lý Thiên biết chủ nhân của đôi mắt này nhưng mà bất thình lình nhìn thấy một đôi mắt trong bóng đêm như thế thì là người đều sẽ bị dọa sợ thôi. Lý Thiên lập tức lấy tay che miệng mình lại, chưa hết kinh hoàng mà dùng tay kia vỗ về tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của mình.

Động tác của Lý Thiên Thương Viêm có thể thấy rất rõ ràng, như vậy thực sự làm Thương Viêm rất hài lòng nha, nhìn thấy cái bộ dạng rất sợ hãi nhưng không thể la to của Lý Thiên, Thương Viêm tỏ vẻ cậu đã hoàn trả lại toàn bộ việc bị làm hoảng sợ trước đó rồi đấy.

Lý Thiên bất mãn mà trừng vào cái vẻ mặt trêu tức của Thương Viêm, vỗ vỗ ngực của bản thân, tuy là ấn tượng đầu tiên của người trước mắt mang đến cho hắn thực sự không phải tốt lắm, nhưng cái loại bộ dạng này căn bản không phải là người bị thuốc khống chế được.

“Sao vậy hả?” Giọng nói của một dị năng giả bên ngoài buồng giam vang lên, Lý Thiên quay đầu theo phản xạ, sau đó là đôi mắt của Lý Thiên và hai dị năng giả nhìn nhau, còn Thương Viêm đã sớm huấn luyện đến chuyên nghiệp rồi nên khi vừa nghe thấy tiếng nói liền nhắm mắt lại ‘ngủ say’.

“Nó tỉnh rồi, mày đi báo cáo một cái đi.” Một dị năng giả hoàn toàn không có để ý tới cái đôi mắt đang ngập tràn cảm xúc kia của Lý Thiên, dùng giọng lười biếng mà nói ra, nói xong còn dùng tay đụng đụng người bên cạnh.

“Tại sao không phải mày chứ?” Một người khác tuy không phục nói ra nhưng vẫn chạy chậm rời khỏi, mà cái tên dị năng giả ở yên tại chỗ kia chỉ quét mắt nhìn Lý Thiên một cái liền quay đầu đi với một bộ dạng chán nản.

Lý Thiên nháy mắt mấy cái, sao thế này? Lý Thiên đưa tầm mắt lại trên người Thương Viêm, Thương Viêm nhận được ánh mắt khó hiểu của Lý Thiên, chân mày khẽ nhướng, trong lòng hơi tức giận, cái thứ này cư nhiên không nhớ rõ hành động vĩ đại của mình sao hả? Thực sự là thằng con ngoan mà!

Tiếng bước chân “cộc cộc cộc” dần dần lại gần, Thương Viêm bĩu môi liếc mắt nhìn khinh bỉ Lý Thiên một cái, im lặng ngáp một cái, cậu vì xác định tên này có thực sự tỉnh táo hay không cho nên vẫn không có dám ngủ, lúc này chính là buồn ngủ gần chết á, nghĩ thế liền nhắm mắt lại đi ngủ.

Lý Thiên mở to mắt, người này sao lại đáng ghét quá vậy, sao có thể dùng cái thái độ này đối với người vừa gặp và cũng có khả năng sẽ là đồng bọn với nhau cơ chứ.

Lý Thiên chưa kịp nghĩ nhiều thì cửa phòng giam liền bị mở ra, ánh sáng của đèn pin đã chiếu lên người hắn. Lý Thiên luống cuống, bây giờ hắn phải làm gì đây??

"Bình tĩnh một chút, con trai." Thương Viêm nhắm mắt lại khóe miệng khẽ nhúc nhích, giọng của cậu rất nhỏ, nếu Lý Thiên không phải là dị năng giả thì cho dù ở khoảng cách gần như thế thì hắn cũng không thể nghe thấy được.

Con trai? Lý Thiên lay đầu một chút, người này sao lại biến thành ba ba hắn rồi? Đúng rồi là ba ba mà hắn nhận nha. Lý Thiên xem như đã phục hồi lại tinh thần, Tô Lục Lý chắc chắn đã cho rằng hắn bị đần độn rồi đây.

Nhìn thấy người bên ngoài đã chạy đến trước mặt hắn, Lý Thiên tức khắc như được ảnh đế nhập vào, nhớ lại cái vẻ mặt của thằng con đầu to*(phim hoạt hình bố đầu nhỏ con đầu to)lúc trước từng xem.

"Ba ba~" Lý Thiên đột nhiên nhào lên người Thương Viêm, chu cái miệng nhỏ mà sợ hãi nhìn mấy người vừa mới xông vào như đang sợ bị người ta mang khỏi bên cạnh Thương Viêm vậy.

Thương Viêm bị một cái thái sơn áp đỉnh xảy ra bất thình lình biến thành suýt chút nữa đã hộc máu, còn phải cố liều mạng kiềm chế vẻ mặt của mình xuống không được méo mó mà chỉ có thể giữ cái mặt bình tĩnh say ngủ.

Ác ma nhỏ trong lòng Thương Viêm lập tức chiếm cứ lấy tâm hồn Thương Viêm, Thương Viêm không chút khách sáo mà nhéo mạnh một phát ngay trên bụng Lý Thiên, còn thử vặn trái vặn phải nữa chứ.

Lý Thiên đau đến mức há lớn miệng, liền muốn đấm một đấm lên mũi của Thương Viêm, nhưng hắn cũng nhớ ra tình trạng hiện tại nên chỉ có thể dựa vào ưu thế đưa lưng về phía mọi người mà bặm chặt môi, đem sức nặng toàn thân thực vững vàng đặt hết lên người Thương Viêm.

Thương Viêm có thể cảm nhận được sức nặng đang tăng thêm, lực đạo trên tay cũng không hề nhẹ đi chút nào cả, lúc trước vốn nghĩ là chung một con thuyền cho nên mới nhẹ tay một chút nhưng lúc này xem ra là không cần rồi.

Lý Thiên và Thương Viêm hai bên giằng co nhưng người ngoài không thể biết được, ở trong mắt bọn họ xem ra chính là Lý Thiên trở nên ngây thơ còn ôm lấy Thương Viêm vừa mới lên chức ba ba đang ngủ say sưa.

"Lý Thiên ngoan nha, ra ngoài cho chú kiểm tra kiểm tra cơ thể được không nào? Đi cùng chú sẽ có kẹo rất ngọt rất ngọt ăn nha ~" Vị bác sĩ mặc áo dài trắng rất thân thiết mà cười nói với Lý Thiên.

Lý Thiên và Thương Viêm đang chiến đấu ác liệt bỗng lạnh run một cái, cái câu thoại của ông chú biến thái này là chuyện gì vậy???

Cuối cùng ông chú mặc áo dài trắng tuyên bố thất bại đành phải bắt đầu kiểm tra thân thể cho Lý Thiên ngay tại chỗ, phát hiện Lý Thiên thực sự rất khỏe mạnh, về phần vết bầm ở bụng không ai để ý cả, ngã ngã đụng đụng luôn gặp được thôi mà.

Rốt cuộc tiễn người kiểm tra đi rồi cả phòng liền tối tăm trở lại, chỉ còn có hai người Lý Thiên và Thương Viêm. Còn sau khi hai tên dị năng giả bên ngoài liếc nhìn hai người đang an phận trong buồng giam một cái, rồi cư nhiên dời một cái ghế dài tới chỗ cây đèn phía trước không xa bắt đầu chơi đấu địa chủ*(tương tự như cờ tỷ phú ấy), cũng không biết bọn họ tìm thấy ở đâu nữa.

Thương Viêm đợi đám dị năng giả vừa đi mắt liền xoạch một cái mở to mắt ra u oán mà nhìn Lý Thiên, con sâu ngủ lúc nãy đã biến mất từ lúc Lý Thiên đè tới rồi.

"Đừng nhìn tôi như vậy tôi sẽ tưởng cậu thích tôi đó." Đầu Lý Thiên xoay một cái không liếc mắt với Thương Viêm nữa, cười hì hì nói với Thương Viêm.

Mặt Thương Viêm đầy hắc tuyến, thật muốn ghi âm lại câu này quá, rồi một ngày nào đó về sau tìm một ngày mà tâm tình của BOSS tệ hại nhất đem nó phát ra để cho cái tên không biết tốt xấu này biết rằng

cậu không dễ chọc nha. Sự coi trọng của BOSS đối với cậu sâu đậm bao nhiêu vẻn vẹn chỉ từ quan hệ hiện tại của bọn họ — người yêu sâu sắc là có thể biết rồi.

Lý Thiên không biết vì sao trong ánh mắt của Thương Viêm hơi co rút, cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút lạnh vậy chứ?

"Thương Viêm." Thương Viêm nói khẽ, tuy cậu cảm thấy người này rất không đáng tin cậy nhưng ít ra còn có chút đầu óc, hơn nữa cái này còn có quan hệ đến Bàn tay vàng nên cậu sẽ không làm cho quan hệ với người này kém đi đâu.*(Sắc: Cậu đã làm mất rồi!)

"Tôi là Lý Thiên, cậu nói đi cậu khôi phục lại như thế nào vậy?" Lý Thiên hạ thấp giọng nói chuyện với Thương Viêm, ánh mắt long lanh mà nhìn vào cậu. Rất tự nhiên mà dính lên Thương Viêm thậm chí còn chen mất nửa cái giường của cậu nữa chứ.

Hắn biết Thương Viêm không có ý xấu gì với hắn cả, chuyện ban nãy cũng chỉ vẻn vẹn là tiểu đánh tiểu nháo xem như đùa giỡn với nhau vậy thôi, tuy nhiên chỉ cần không cẩn thận một cái là sẽ bị phát hiện ngay ( ).

Thương Viêm nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn vui vẻ của Lý Thiên, không ngờ rằng người này cũng khá tùy tiện nên cũng không để ý việc cùng Lý Thiên chen chung một cái giường.

Giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Hệ thống suýt nữa khiến Thương Viêm bị sặc bởi nước miếng của chính mình.

Công lược nói nghiêm túc, giọng điệu cứ như có chuyện đó thật khiến Thương Viêm lập tức cảm thấy Công lược-kun học xấu mất rồi.

"Cậu sao thế?" Lý Thiên nhìn cái vẻ mặt loáng thoáng mất tự nhiên của Thương Viêm trong bóng đêm, thử đến gần Thương Viêm định hạ thấp giọng xuống thêm một chút nữa. Thương Viêm bị Lý Thiên áp sát lại như vậy lời ban nãy của Hệ thống và Công lược nói liền vang lên bên tai, cậu cư nhiên phản xạ có điều kiện mà rớt ra khoảng cách với Lý Thiên.

"Thương Viêm?" Đối mắt với giọng nói nghi hoặc của Lý Thiên, Thương Viêm biết là bản thân mình đã phản ứng quá độ "Không có gì, chỉ là chưa từng gần gũi với người khác như vậy mà thôi".

"Ra thế" Lý Thiên không có nghi ngờ gì cậu mà cho rằng cậu đang đề phòng hắn, dù sao giờ đang là mạt thế nên có sự đề phòng cũng là chuyện bình thường thôi mà.

"Tôi chữa khỏi cho cậu và giúp cậu ra ngoài nhưng tôi muốn cậu phải làm việc." Thương Viêm đi thẳng vào chủ đề, bây giờ trước có Tô Lục Lý sau có Chung Hư Lữ nên cậu cũng muốn tăng nhanh tốc độ lên.

"Việc gì?" Lý Thiên lập tức liền cảnh giác mà kích động lên, nhưng vẫn lặng im nhìn vào bề ngoài của Thương Viêm, hai mắt híp lại, hơi do dự nhưng vẫn là hỏi trước phải làm gì cho thỏa đáng. Hắn cũng không muốn buông ra cơ hội tốt lần này nhưng hắn cũng đang đề phòng lời nói của Thương Viêm có thật hay không, đương nhiên còn phỏng đoán mục đích Thương Viêm xuất hiện trong đây nữa chứ.

"Mạn Địch, còn có cậu." Thương Viêm không chút chột dạ mà nhìn lại Lý Thiên, cũng không thèm thăm dò nữa, đến lúc này rồi vẫn là nói thẳng ra thì tốt hơn.

Câu trước khiến Lý Thiên nhíu mày lại, Mạn Địch là đồ gia truyền của nhà hắn, tuy không ai biết cái cây sáo gỗ tồi tàn đó có tác dụng gì nhưng lão già trong nhà vẫn rất là quý trọng nó, về phần làm sao biết được vị trí của Mạn Địch cũng chỉ là duyên phận trùng hợp mà thôi.

Đầu Lý Thiên xoay mạnh một cái, nửa câu sau của Thương Viêm cũng đã nói ra, câu sau này lại là khiến cho Lý Thiên phải trợn to mắt lên, hai tay ôm ngực, "Cậu… cậu… cư nhiên có loại sở thích này ư?".

Ánh mắt của Lý Thiên quá mức quái dị cho dù Thương Viêm nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được, vừa nghe câu này mặt của Thương Viêm liền không có gì bất ngờ mà đen lại, nhưng đột nhiên lại cười lên duỗi ra một bàn tay kéo Lý Thiên về phía lồng ngực, hơi ái muội mà thở vào bên tai Lý Thiên "Cậu nghĩ sao?".

"Tôi chỉ nói giỡn thôi đại ca, thật đấy." Lý Thiên bị Thương Viêm làm một cái giật mình, sắc mặt đột nhiên biến thành nịnh hót, luống cuống tay chân mà giãy ra khỏi vòng tay của Thương Viêm.

"Vậy giờ cậu đồng ý hay là không đồng ý hả?" Thương Viêm vẫn không có buông tay chỉ là vẻ mặt nghiêm túc đến mức ngay cả tên Lý Thiên này cũng không nhịn được mà đi quan tâm đến tình cảnh nguy hiểm có thể sẽ 'bị đè' của bản thân nữa.

"Có thể, ngày mai sẽ có một lần nhiệm vụ định kỳ, cậu giúp tôi chạy trốn tôi sẽ mang Mạn Địch đem về cho cậu." Lý Thiên sờ sờ cằm, mang chút tính toán mà ngắm gương mặt hơi lờ mờ của Thương Viêm.

"Được, ngày mai tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi chỗ này." Thương Viêm nhướng mi dùng đôi mắt tràn đầy tự tin nhìn vào hai mắt của Lý Thiên, hoàn toàn xem nhẹ cảm xúc của Lý Thiên sau khi nghe thấy mấy lời nói đó, xoay người đưa lưng về phía Lý Thiên, ngủ.

Lý Thiên mở to mắt do dự mà há miệng ra, cuối cũng vẫn là thở dài một tiếng "Tôi sẽ quay về" Lý Thiên vỗ vỗ bả vai của Thương Viêm, cũng không nói thêm gì nữa, trong đêm tối khóe miệng của hắn có chứa lấy một chút ý cười, vừa là khó hiểu bất đắc dĩ lại vừa là một loại vui sướng phức tạp cùng đề phòng.

Như đã nhận ra cảm xúc của Lý Thiên thay đổi, môi Thương Viêm kéo lên một độ cong rất khó thấy, thực ra cậu không phải hoàn toàn tin tưởng vào một người vừa mới gặp như thế đâu. Lý Thiên ở trong Đế vương mạt thế tuy bị viết khá là hung ác nhưng Thương Viêm từ một mặt khác có thể thấy được người này rất trọng tình nghĩa.

Những dị năng giả không gian cùng rời khỏi nơi này với Lý Thiên đều có thể được Lý Thiên xem ở trên mặt từng cùng nhau chịu áp bức qua mà nhận được sự giúp đỡ của hắn, chỉ là ở cuối cùng những người này đều chịu không nổi cách báo thù tàn nhẫn của Lý Thiên với Tô Lục Lý nên đều đi hết về phe của Chung Hư Lữ, đây cũng là đội dị năng giả đầu tiên của Chung Hư Lữ đấy.

Hơn nữa Thương Viêm còn biết Lý Thiên là bị Lý gia đưa vào nơi này, cho dù ra ngoài được thì Lý Thiên cũng không có chỗ dựa, ở trong truyện Lý Thiên có thể đi ra ngoài là do Tô Lục Lý bị người khác lật đổ nên hắn cũng vì báo đáp mà trở thành thủ hạ của người nọ, còn lúc này cậu chỉ là thay thế vào vị trí của người kia mà thôi.

Cho dù lúc này chỉ là bất đắc dĩ đi theo cậu nhưng về sau cậu cũng có thể nghĩ cách khiến người này một lòng mà đi theo mình.

Lý Thiên và Thương Viêm đều không có nói chuyện, buồng giam rất nhanh liền yên tĩnh lại, Thương Viêm và Lý Thiên đều tự chiếm một nửa chiếc giường nhắm hai mắt lại.

Còn về bóng dáng treo ở trên vách tường ngoài buồng giam, ánh mắt khó hiểu kia chuẩn xác mà rơi vào trên mặt Thương Viêm, ngón tay cắm chặt vào bên trong vách tường để duy trì thăng bằng.

"Tìm được rồi, Thương Viêm…."

70. Chương 70: Kẻ Làm Loạn Đến Rồi

"Lý Thiên cũng phải tham gia vào nhiệm vụ lần này sao?" Một dị năng giả ở bên cạnh Tô Lục Lý có chút lo lắng hỏi Tô Lục Lý, hắn không hiểu tại sao lại đem thành phần không xác định là Lý Thiên gia nhập vào trong nhiệm vụ lần này chứ.

"Tại sao lại không chứ?" Tô Lục Lý ngồi ở trên ghế, vẻ mặt thoải mái uống cà phê thứ được xem như là quý báu vào thời mạt thế, hắn không có chút quan tâm nào đến sự lo lắng của người kia "Nếu bị đần độn thật thì có Thương Viêm ở đó Lý Thiên sẽ ngoan ngoãn thôi, nếu là giả thì phải thử thử xem, với loại năng lực này của hắn muốn chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay của nhiều dị năng giả như vậy là chuyện không thể nào đâu".

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ kêu thêm 3 dị năng giả cấp 2 đặc biệt giám sát bọn họ" Người kia nghe hiểu ý của Tô Lục Lý, liền dùng bộ đàm một lần nữa sắp xếp người cho đội ngũ đã xuất phát.

Đối với sự sắp xếp đó Tô Lục Lý chỉ cười cười mà thôi, không gian của Thương Viêm và Lý Thiên gộp lại tuyệt đối còn lớn hơn so với một nửa dị năng giả không gian ở nơi này cộng lại, nếu ở trong nhiệm vụ mà không có bọn họ thì sẽ là một thiệt hại vô cùng lớn.

Thương Viêm đã ra khỏi căn cứ, một tay thì bị Lý Thiên ôm lấy còn một tay thì bị một tên dị năng giả cấp 2 nắm chặt, Thương Viêm lúc này đang duy trì trạng thái ngu ngốc ngồi trên một chiếc xe không được thoải mái lắm. Mùi mồ hôi nồng nặc trên xe kích thích xoang mũi của Thương Viêm, điều này khiến Thương Viêm hiểu được rằng việc ưa sạch sẽ của cậu có bao nhiêu khó thay đổi.

Đột nhiên, chiếc xe chỉ chở có hai dị năng giả không gian bọn họ và 3 tên dị năng giả cấp 2 khác bỗng ngừng lại, sau đó lại có thêm 3 tên dị năng giả cấp 2 lên nữa, thực hiển nhiên là vừa để bảo vệ bọn họ đồng thời cũng vừa tăng thêm sự giám sát.

Đối với loại tình huống này Thương Viêm không có cảm giác gì cả, dù sao đối với cậu mà nói thì bao nhiêu dị năng giả cấp 2 cũng như nhau mà thôi. Nhưng Lý Thiên lại không thể giữ vững bình tĩnh như thường được, ở dưới vẻ mặt mang nét khờ dại của hắn đã sớm đem tổ tiên của Tô Lục Lý thăm hỏi qua mười tám lần rồi.

Tay Lý Thiên ôm Thương Viêm không khỏi nắm chặt lại, tuy việc phải làm sao mang hắn đi khỏi là chuyện mà Thương Viêm cần lo, nhưng loại tình huống này cũng khiến trong lòng hắn sinh ra bất an. Hắn bị phát hiện một lần cũng rất có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa, lần này hắn cũng là bất đắc dĩ bị bức ép mà thôi, bỏ qua cơ hội lần này hắn cũng không biết có thể còn có cơ hội nào để chạy trốn hay không nữa.

Thương Viêm đã nhận ra Lý Thiên đang khẩn trương nhưng cậu cũng không làm gì cả, hơn nữa cậu lại còn có tâm lý vui sướng khi người gặp họa nữa chứ.

Ra căn cứ W, xe cứ chạy chạy rồi dừng dừng, mà càng về sau thì thời gian dừng lại càng dài thêm, Thương Viêm đoán là đoàn xe đã bị tang thi tấn công. Thương Viêm vì che giấu nên luôn cúi đầu nhìn dưới chân, mà tiếng động bên ngoài truyền tới đã trở thành căn cứ để Thương Viêm phán đoán năng lực thực sự của đội ngũ này.

Tiếng gầm rú của tang thi không ít có thể nhận ra tang thi ở bên ngoài cũng không phải ít, nhưng cậu cũng không có nghe thấy tiếng kêu thét của người nào cả, xem ra Tô Lục Lý có thể nói là rất chịu bỏ vốn liếng vì dị năng giả không gian đấy.

Thương Viêm không biết bọn họ lúc này đang ở đâu, người trên xe đều ngủ không có nói lời nào làm cậu không thể biết thêm được tin tức gì cả, nhưng cậu ước đoán rằng cũng sẽ không cách quá xa căn cứ W đâu, nếu như không có bị tang thi ngăn cản thì đại khái chỉ khoảng 40 phút xe chạy mà thôi.

"Xuống xe." Người túm lấy tay cậu cả đoạn đường tên là Vương Nhất, có thể nói hắn chính là người ra lệnh kiêm giám sát ở bên ngoài ngục giam, đây cũng là từ trong buồng giam lúc trước nghe đám dị năng giả canh giữ bọn họ tám chuyện mà biết được.

Đám dị năng giả giết sạch lũ tang thi ở chung quanh rồi mới cho dị năng giả không gian xuống xe, mà Thương Viêm cũng rất nghe lời ngoan ngoãn cúi đầu đi xuống, Lý Thiên đang kéo tay cậu cũng giả vờ rất hiếu kỳ mà quan sát chung quanh, con ngươi không ngừng chuyển động.

Ở khi Thương Viêm xuống xe thì đám dị năng giả đã sớm đem tang thi chung quanh giải quyết sạch sẽ rồi, khi nhìn rõ tình trạng hiện tại con ngươi Lý Thiên không khỏi co rút lại, số lượng và cấp bậc của dị năng giả còn nhiều hơn so với sự tưởng tượng của hắn nữa.

Tay Lý Thiên nắm lấy Thương Viêm hơi hơi di chuyển xuống nắm lấy lòng bàn tay của Thương Viêm, một bàn tay để che đậy còn một bàn tay viết thứ gì đó lên trên tay Thương Viêm.

Cảm giác ngứa trên tay không dễ chịu cho lắm nhưng cũng không phải không nhịn được. 17 tên cấp 2, 38 tên cấp 1, 8 tên dị năng giả không gian, Tô Lục Lý thực sự là ông chủ lớn mà.

Lý Thiên lại ngẩng đầu liếc nhìn chữ trên tòa trung tâm bách hóa lớn này một cái, nhiệm vụ trước đó của bọn họ vốn đều là tiến hành ở trong đây, trước mặt là Trung tâm bách hóa của Diễm thị, các thứ ở bên trong nổi danh là vừa tốt lại vừa đầy đủ.

Lý Thiên bĩu môi như trẻ con liếc mắt nhìn lén Thương Viêm một cái: "Ba ba, bốn chữ kia là *(Trung tâm bách hóa Diễm thị)đúng không ạ?" Lý Thiên đang tại tiết lộ vị trí của bọn họ cho Thương Viêm, dị năng giả đi theo Thương Viêm liếc mắt nhìn Lý Thiên một cái lại lướt qua Thương Viêm không có chút xíu phản ứng nào, cuối cùng xem như không nghe thấy lời nói của Lý Thiên.

Nghe thấy lời nói của Lý Thiên trong lòng Thương Viêm rất vui vẻ, thực sự không ngờ cư nhiên lại đúng lúc tới ngay trung tâm bách hóa của nhà mình.

"Ca" Thương Viêm liên lạc với Diễm Quân Ly "Đi tìm xem bản đồ phụ cận Trung tâm bách hóa Diễm thị của chúng ta đi". Thương Viêm nhớ rõ mình đem bản đồ đặt ở nếu tìm thấy cậu có thể dễ dàng rà soát thêm một lần nữa.

Nghe thấy lời Thương Viêm nói trong mắt Diễm Quân Ly chợt lướt qua ý cười, "Được, bất quá Tiểu Viêm, khi anh không ở đây em có thể báo tin bình an một cái được hay không? Anh rất lo cho em, đêm qua đều không có ngủ được".

Bắt đầu từ ngày hôm qua y vẫn không có ngủ chỉ vì chờ tin tức của Thương Viêm. Vốn là với dị năng giả như y mà nói không ngủ một đêm cũng chả sao cả, nhưng cái này cũng không làm cản trở đến việc y nâng độ cảm tình của Thương Viêm nha.

Giọng của Diễm Quân Ly rất mềm mỏng, còn mang theo ý mệt mỏi và an tâm khiến Thương Viêm lập tức cảm thấy áy náy "Em xin lỗi", Thương Viêm vô cùng chân thành nói câu xin lỗi, qua việc này cậu sẽ tự kiểm điểm thật tốt.

Ý cười của Diễm Quân Ly càng nồng đậm thêm, Tiểu Viêm dễ dàng mềm lòng thế này thì nhất định phải tranh thủ lợi dụng càng nhiều lợi ích hơn nữa mới được.

Thương Viêm bị nhanh chóng mang vào trung tâm bách hóa, có thể là trước đó đã đến mấy lần rồi nên tang thi ở chỗ này đã sớm bị tiêu diệt sạch sẽ, Thương Viêm có thể cảm giác được cơ thể vẫn banh cứng của Vương Nhất có hơi thả lỏng ra, tuy lúc sau vẫn cảnh giác cao độ nhưng so sánh với bên ngoài trung tâm bách hóa vẫn là có chút thả lỏng hơn.

Tay của Vương Nhất nắm lấy Thương Viêm, nhiệm vụ của hắn thà nói cảnh giới tang thi chi bằng nói là canh giữ Thương Viêm thì đúng hơn.

Thương Viêm cùng tất cả mọi người đi vào kho hàng của siêu thị, Thương Viêm thừa dịp mọi người không chú ý mà liếc nhìn mấy thứ trong kho hàng một cái, tuy cửa của kho hàng đích xác bị dùng sức mở ra nhưng mấy thứ bên trong vẫn không hề ít đi, ít nhất còn chiếm khoảng một nửa kho hàng.

Sau khi đám dị năng giả lấy đi thứ mình cần xong thì 8 tên dị năng giả bắt đầu làm việc. Ngay cả Lý Thiên cũng giả bộ hiếu kỳ học theo Thương Viêm nhét thức ăn vào. Lý Thiên nhét rất hăng hái, sau hôm này có thể sẽ thoát khỏi nên chứa được bao nhiêu thì đều thuộc về hắn cả.

Thương Viêm cúi đầu, trong lòng tỏ ra rất bất đắc dĩ đối với Vương Nhất vẫn còn đang nắm chặt cậu. Trong lòng Thương Viêm khó nén lại mà thở dài, nói một câu xin lỗi. Tiếp theo Thương Viêm dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người dùng sức vung tay của Vương Nhất ra, Vương Nhất bị hành động xảy ra bất thình lình của Thương Viêm làm cho lảo đảo về phía sau.

Sau khi tiến vào kho hàng đóng cửa lại thần kinh của đám dị năng giả rất rõ ràng có chút thả lỏng ra, hơn nữa Thương Viêm với thân phận là dị năng giả không gian khiến bọn họ có chút do dự đối với việc có nên tấn công Thương Viêm hay không, mà nhờ có sự do dự đó nên mới giúp cho Thương Viêm tranh thủ được.

Thương Viêm nhìn Vương Nhất sắp đánh lại đây, nhếch miệng cười, hoàn toàn xem sự uy hiếp của dị năng giả như không thấy, trong sự nghi hoặc của Vương Nhất mà khẽ kêu lên một câu: "Tiểu Tam Nhi".Σ(° °|||)

Lý Thiên hiển nhiên cũng bị mấy lời Thương Viêm nói khiến cho u mê, trong lòng cũng động lên, ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại, một con tang thi liền chặn ngang giữa Thương Viêm và Vương Nhất.

Con tang thi cấp 3 này đã có thêm trí lực, sau khi nó trung thành với Diễm Quân Ly biết được tầm quan trọng của Thương Viêm đối với chủ nhân của nó nên đương nhiên phải đứng ra bảo vệ rồi, đương nhiên Diễm Quân Ly cũng từng hạ mệnh lệnh với nó là phải đi theo bảo vệ Thương Viêm.

Động tác của con tang thi đã được Thương Viêm chữa trị này rõ ràng nhanh hơn so với Vương Nhất nhiều, ngay ranh giới đòn tấn công của Vương Nhất còn chưa hình thành, tang thi đã ra tay đem một cánh tay của Vương Nhất đang ở gần bên xé xuống, theo một tiếng gầm rú của tang thi, cánh cửa bị đóng của kho hàng lập tức vang lên một tiếng va chạm kịch liệt.

Không cần phải nói tất cả mọi người đều biết đã xảy ra chuyện gì, ngoại trừ đám dị năng giả không gian còn mơ hồ về ý thức kia, thì tất cả mọi người đều hoảng sợ mà đem lực chú ý đặt vào trên người tang thi cấp 3 ở giữa cửa kho.

Thương Viêm nhìn trái nhìn phải, ngay khi phát hiện lực chú ý của mọi người cũng không có ở trên người cậu, cậu liền lặng lẽ chầm chậm lùi về một bên, dựa vào mấy cái thùng được đặt rất cao liền vung tay lên thả Diễm Quân Ly từ trong không gian ra.*(đây là đóng cửa thả BOSS đúng ko??)

Thương Viêm nháy mắt nhìn đắc ý về phía Diễm Quân Ly, trong lòng Diễm Quân Ly thấy buồn cười, tuy Thương Viêm không có làm chuyện gì có thể đắc ý được cả nhưng y vẫn rất nể tình mà gật gật đầu với Thương Viêm, từ từ kéo gần khoảng cách giữa hai người sau đó tay rất tự nhiên mà kéo Thương Viêm vào lòng ngực, sáp lại gần khóe miệng cắn nhẹ một cái.

"Thương…. Viêm…." Lý Thiên nhìn thấy dị năng giả và tang thi cấp 3 đã bắt đầu đánh lên, biết được con tang thi này là của Thương Viêm bởi vì nó cũng không có tấn công hắn với Thương Viêm dù khoảng cách hai người ở rất gần với lại khá yếu nữa.

Lý Thiên phục hồi tinh thần lại rồi phát hiện Thương Viêm đã không còn ở phía trước hắn, dư quang lướt đến hai người đang dính sát vào nhau, hắn chần chừ quay đầu lại liền phát hiện Thương Viêm mặt đỏ tía tai bị một người ôm vào lòng, Thương Viêm đang nhìn người nam nhân cao lớn hơn so với hắn kia còn hai tay đang che miệng mình lại.

Nhận thấy được ánh mắt của Lý Thiên, Diễm Quân Ly thu sự dịu dàng lại, ánh mắt như kim châm quan sát Lý Thiên thật kỹ, Lý Thiên cảm thấy sau lưng hơi lạnh, toàn thân đều rùng mình một cái. Hắn miễn cưỡng cười cười nhìn về phía Thương Viêm cầu cứu.

Sự xuất hiện của Diễm Quân Ly đương nhiên sẽ khiến cho đám dị năng giả chú ý cao độ rồi, nhưng sau đó Diễm Quân Ly chỉ vẻn vẹn nói ra một câu không được nhúc nhích bọn họ liền hiểu được người nọ muốn bóp chết bọn họ quả thực là rất dễ dàng, sự sợ hãi đang tràn ngập khắp trong lòng.

Mà lúc này tang thi ở bên ngoài cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà xông vào, Diễm Quân Ly một ánh mắt cũng không cho tang thi cấp 3 một cái, chỉ để lại một câu "Trông chừng bọn họ".

Tiểu Tam Nhi khi đối mặt với Diễm Quân Ly cứ như người bình thường mà gật gật đầu, ngay sau khi nhìn thấy Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm rời khỏi liền đem ánh mắt vô hồn đặt lên trên người đám dị năng giả này. Nhưng nó cũng không có làm gì cả mà chỉ ra lệnh cho đám tang thi đem dị năng giả đều bao vây lại thành một vòng.

Lý Thiên nhìn loại tình huống quỷ dị này, lại nhìn Thương Viêm bị Diễm Quân Ly ôm đi khỏi, tuy đã há hốc mồm không biết nên dùng cách nào để suy nghĩ nữa, nhưng hắn vẫn hiểu là lúc này hắn hẳn là nên đuổi theo Thương Viêm mới đúng.

Lý Thiên mới ra khỏi cửa kho hàng liền bị Thương Viêm một phen ôm lấy bả vai, hắn có chút hoảng sợ mà nhìn vào Thương Viêm còn Thương Viêm chỉ cười rồi nói với hắn: "Đi theo tôi có thịt ăn đấy". Sau đó Thương Viêm liền lộ một vẻ mặt như 'tôi tự hào tôi là thổ hào' vậy.

Nếu còn ở vào vài phút trước Lý Thiên nhất định sẽ nói móc một câu để biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình, nhưng hiện tại ánh mắt của hắn cũng chỉ có thể nhìn Diễm Quân Ly đang ở phía sau Thương Viêm, cười như không cười mà nhìn vào ót Thương Viêm.

"Đây là đương nhiên rồi, Viêm ca" Lý Thiên giật mình một cái, từ sợ hãi biến thành tỉnh táo hiểu rõ, thực ra con người Thương Viêm cũng không tệ lắm, tuy nhiên hắn vẫn còn rất hoang mang.

Thực lực của Thương Viêm hay nói đúng hơn là thực lực của người yêu của Thương Viêm thực sự là quá dũng mãnh mà, trước đó hắn vẫn còn phiền não phải làm sao để chạy trốn, vậy mà chỉ có vẻn vẹn một câu của người ta thì đã thành công rồi. Nếu hắn đoán đúng thì con tang thi cấp 3 trước đó cũng là của người nam nhân này.

Đối với xưng hô của Lý Thiên, Thương Viêm cực kỳ hài lòng, nụ cười trên mặt không khỏi sâu thêm một chút, còn sắc mặt của Diễm Quân Ly ở đằng sau lại không khỏi tối đi một chút, khiến trong lòng Lý Thiên đập loạn cả lên.

"Vậy thì.... Mạn Địch" Thương Viêm có chút suy nghĩ sâu xa mà nhìn chằm chằm vào Lý Thiên, Lý Thiên cũng thông minh nghĩ đến chuyện về Mạn Địch liền lập tức cam đoan. Tuy là hắn cũng không biết đi theo Thương Viêm có dễ hay không, nhưng xem ở tình hình hiện tại thì đi theo trước cũng không sao cả, tuy người yêu của Thương Viêm thực sự rất đáng sợ nhưng chỉ cần Thương Viêm có cảm tình với hắn thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Sau khi Thương Viêm nghe xong trong mắt liền sáng ngời, quay đầu nhìn về phía Diễm Quân Ly, đang định mở miệng thì Tiểu Tam Nhi đã xuất hiện ở trước mặt cậu.

"Nó sẽ đi theo bảo vệ sự an toàn cho em" Lời này là Diễm Quân Ly nói với Lý Thiên, con ngươi đen không có chút cảm xúc nào khiến cho Lý Thiên theo phản xạ cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng.

Lý Thiên gật đầu thật mạnh một cái tỏ vẻ hắn hoàn toàn hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly, cái hàm ý nhỏ trên danh nghĩa bảo vệ kia – giám thị.

Diễm Quân Ly không có quan tâm tới Mạn Địch gì kia cho lắm, nhưng chỉ cần Thương Viêm muốn thì y nhất định sẽ cho. Nhìn thấy bóng dáng Lý Thiên đã rời đi, Thương Viêm tỏ vẻ rất hài lòng, Thương Viêm đụng đụng Diễm Quân Ly "Anh nói xem dị năng giả bên trong có thể toàn bộ đều trở thành người một nhà hay không?"

Thương Viêm không nhận được câu trả lời của Diễm Quân Ly, khó hiểu mà quay đầu lại nhìn về phía Diễm Quân Ly liền phát hiện Diễm Quân Ly bậm lấy môi vô cùng nguy hiểm mà nhìn vào cậu.

"Hắn ta là ai? Hai người quan hệ tốt lắm sao? Hử~?" âm cuối của Diễm Quân Ly nâng cao, Thương Viêm nghe tới mức run lên một cái. Diễm Quân Ly nâng cánh tay Thương Viêm vừa mới ôm bả vai Lý Thiên lên vỗ vỗ, như là muốn phủi đi thứ gì đó vậy.

Thương Viêm nuốt một ngụm nước miếng, "Cậu ta là Lý Thiên, dị năng giả không gian tốt nhất căn cứ W ấy". Nghe thấy mấy lời của Thương Viêm nụ cười của Diễm Quân Ly không hề thay đổi "Mới quen một ngày liền biết rồi ư?"

Thương Viêm không được tự nhiên mà khẽ ho một cái, lúc này còn không nhìn ra là BOSS đang ghen thì EQ của cậu chính là số âm á. Thương Viêm ngẩng đầu lên nhìn mấy đôi mắt chỉ cách cậu có 10 mét bên trong, hạ quyết tâm trong lòng áp lên cặp môi mỏng kia.

Con ngươi của Diễm Quân Ly phóng to, trong lòng như bị giáng một cú thật mạnh, đang định hôn sâu xuống thì đúng vào lúc này lông mày của Diễm Quân Ly nhíu một cái, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng khó chịu, y nhanh chóng ôm Thương Viêm tránh về phía bên trái một bước, sau khi một vệt bóng đen sượt qua bên người thì trên tay của Diễm Quân Ly liền có thêm một vết xước màu đỏ.

71. Chương 71: Đạt Được Bàn Tay Vàng

"Còn nhớ rõ tôi không nào?" Trong giọng nói mềm mại có che giấu sát khí không thể bỏ qua, Thương Viêm nhìn vào người phụ nữ đáng lẽ đã sớm chết đi này, trong lòng không thể nén xuống sự bất an, cho dù được

Diễm Quân Ly ôm ở trong lòng thì cậu cũng không khỏi run lên một cái.

Diễm Quân Ly vỗ vỗ phía sau lưng của Thương Viêm, càng thêm dùng sức ôm chặt Thương Viêm vào lòng hơn nữa "Không nhớ rõ". Diễm Quân Ly hoàn toàn không có kích động, khóe miệng cong lên chứa một vệt hàn ý, giọng điệu lạnh lẽo khiến lời nói của y tăng thêm một phần khinh bỉ.

"Vậy thật đúng là tiếc quá đi" Liên Hoa lấy móng vuốt có dính máu của Diễm Quân Ly đặt vào bên miệng, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm sau đó lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Thương Viêm quan sát Liên Hoa, tuy là bộ dạng của Liên Hoa cực kỳ nhếch nhác nhưng biểu hiện của cô ta lại vô cùng ung dung, điều này khiến cho Thương Viêm phải nhăn mày lại.

Tư duy của Liên Hoa rất là tỉnh táo, loại tình huống này khiến Thương Viêm hiểu được Liên Hoa ít nhất cũng là tang thi cấp 4, nhưng lúc này nhìn thấy cô ta ở trước mặt Boss cư nhiên lại có trạng thái như thế Thương Viêm liền bắt đầu lo âu về cấp bậc của Liên Hoa.

"Cấp 5."Diễm Quân Ly nói khẽ vào bên tai Thương Viêm, tuy tang thi cấp 5 cũng rất phiền phức nhưng Thương Viêm cũng có chút yên tâm lại, dù sao trước đó cũng từng xuất hiện tình huống có cấp cao hơn BOSS rồi mà.

Diễm Quân Ly và Liên Hoa đều không có chủ động tấn công, cấp bậc của song phương cao bằng nhau nhưng ai cũng không biết được át chủ bài của đối phương là gì. Vẻ mặt Liên Hoa ác độc nhìn vào Diễm Quân Ly và Thương Viêm, người kia là người đã giết cô còn Thương Viêm lại là kẻ thù của người chị em tốt Mạt Lỵ của cô.

"Diễm Quân Mạc, mi còn nhớ rõ Mạt Lỵ hay không hả?" Nói tới người thân của mình Liên Hoa trái lại có chút mềm nhẹ, nhưng sau đó giống như đã nhớ lại cái gì sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn.

Nghe thấy cách Liên Hoa xưng hô với cậu khiến Thương Viêm có chút không phản ứng kịp, bất quá Mạt Lỵ? Là ai vậy?

Vẻ mặt của Thương Viêm tuy là không có chút thay đổi nào, nhưng sự nghi hoặc cùng suy ngẫm lại cứ rõ rành rành ra như thế, Liên Hoa thấy mà tức giận ngút trời "Em gái ta yêu mi như thế mà mi lại từ bỏ nó, để nó phải trải qua cuộc sống khốn khổ đến thế này, tên phá gia chi tử như mi thế nào thì gặp gỡ đúng loại bạn trai thế đấy."

Lời nói của Liên Hoa còn chưa có nói xong thì đòn tấn công đã đến theo, cái móng vuốt đánh về phía ngực Thương Viêm kia khiến Diễm Quân Ly giận tái cả mặt, một tay ôm Thương Viêm lùi về sau một tay lấy Đọa Thiên ra chém về phía con tang thi đã không còn được bao nhiêu lý trí này.

Liên Hoa cảm nhận được một luồng cảm giác nguy hiểm khiến cô ta tạm thời tỉnh táo lại, ngừng động tác rồi né tránh qua nhưng vẫn bị Diễm Quân Ly chém đứt cái cánh tay công kích về phía Thương Viêm kia.

Nghe thấy từ 'bạn trai' trong lời nói của Liên Hoa, Thương Viêm ngoại trừ trước tiên có chút chột dạ ra thì sau đó liền nhớ lại người phụ nữ mình đã sớm quên mất kia.

Thế cho nên Mạt Lỵ và Liên Hoa là một đôi bách hợp sao hả?!! Mạt Lỵ là người của N năm trước rồi vậy mà giờ cư nhiên lại biến thành lẽ sống của Bạch Liên Hoa hắc hóa á! Kịch bản-kun, cho dù bị tan vỡ cũng xin không cần không theo lẽ thường như vậy chứ, tên của các cô ấy hoàn toàn không hợp lý nha ←-← *(hoa sen với hoa nhài chỗ nào không hợp??)

Liên Hoa hung ác mà nhìn vào mặt của Thương Viêm, hoàn toàn không thèm để ý đến cánh tay bị thương của mình, sau đó tay của Liên Hoa trong sự kinh ngạc của Thương Viêm và sự khó chịu của Diễm Quân Ly bắt đầu từ từ hồi phục lại, có vẻ như qua thêm khoảng 5 phút nữa là có thể hoàn toàn khôi phục lại như cũ.

Liên Hoa gầm lên một tiếng, tang thi bị khống chế trong kho hang đồng loạt xông ra ngoài, Diễm Quân Ly cau mày, cái này có chút phiền phức rồi đây. của y quả thực có tác dụng với tang thi, nhưng thật ra cũng giống như việc tang thi cấp cao ra lệnh cho tang thi cấp thấp vậy, chỉ cần có Liên Hoa ở đây thì mệnh lệnh sẽ rất dễ dàng bị thay đổi đi.

Đương nhiên nếu là thì trái lại sẽ không có xuất hiện tình huống bị triệt tiêu, nhưng mấy con tang thi này căn bản là không có trí lực nên cho dù là dùng thì lũ tang thi này cũng không thể hiểu được.

"Đám tang thi này giao cho em" Thương Viêm cũng hiểu rằng lúc này Diễm Quân Ly cần tập trung để đối phó với Liên Hoa, mấy thứ nhân tố thừa thãi không cần thiết này vẫn là không cần tồn tại thì tốt hơn.

Diễm Quân Ly liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái, gật đầu một cách lạnh nhạt, chỉ là Đọa Thiên trong tay bị y nắm đến mức tay cũng bắt đầu đau lên, sau đó từ từ thả lỏng vòng tay đang ôm lấy Thương Viêm ra.

Liên Hoa nheo mắt lại, trên gương mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn rất xinh đẹp có sự điên cuồng khiến người ta không thể hiểu nổi, cô ta lúc này đã trở thành tang thi nên rất nhạy bén mà cảm giác được Thương Viêm cũng không phải là dị năng giả "Một khi đã như vậy…."

Liên Hoa vừa dứt lời, lũ tang thi trước đó bị Tiểu Tam Nhi khống chế ở bên trong đều đi về phía của Thương Viêm, Thương Viêm lén nắm cánh tay của Diễm Quân Ly một cái ý bảo Diễm Quân Ly hãy yên tâm. Thật ra trong lòng Thương Viêm đang thở phào nhẹ nhõm, ít nhất lúc này lũ tang thi kia cũng sẽ không chạy đi làm phiền BOSS được.

Thương Viêm nhìn thấy tang thi càng ngày càng gần liền xoay người bỏ chạy, cậu tin rằng bọn tang thi này đều sẽ đi theo cậu, cậu cũng không bằng lòng phô bày con át chủ bài của mình ra ngay trước mặt người khác đâu.

Thương Viêm chưa chạy được vài bước thì nghe thấy tiếng rống của mấy chục con tang thi và tiếng kho hàng đóng cửa, có lẽ là dị năng giả trong kho hàng muốn bảo đảm một chút cho yên tâm thôi.

Tang thi ở phía sau Thương Viêm vẫn đuổi theo không rời, trải qua một khoảng thời gian rèn luyện độ linh hoạt của Thương Viêm đã được nâng lên rất cao, tang thi cấp 2 không có được dị năng tốc độ là không thể nào đuổi kịp được Thương Viêm, còn về việc sử dụng dị năng tấn công ư? Chỉ cần Thương Viêm không bị ngã xuống ngay đòn tấn công đầu tiên thì chương trình hiển nhiên sẽ chữa khỏi thôi à.

Tang thi không có trí tuệ Thương Viêm bây giờ hoàn toàn không có để vào mắt, cậu chạy khỏi trung tâm bách hóa chỉ để tránh việc gây ra thiệt hại cho nơi đó, sau khi cậu dụ tang thi đi đến một cái nhà hàng lớn ở gần đó thì liền nhanh chóng lấy boom ra, bản thân thì lại xoay người tiến vào trong không gian, chỉ "ầm" một tiếng thì đã giải quyết xong toàn bộ.

Bên tai hơi hơi truyền tới tiếng nổ mạnh, nhận ra hình dáng của người yêu đã ở bên trong không gian, Diễm Quân Ly lặng yên nở nụ cười, còn Liên Hoa cũng đồng dạng nghe thấy thì ngược lại lập tức càng trở nên quái gở hơn.

Không tiếc trả một cái giá đắt là hy sinh một chân để đem tang thi ở chung quanh đều tụ tập lại, tuy là do cấp bậc của tang thi không cao nên không thể ra mệnh lệnh quá mức phức tạp được nhưng chỉ cần gọi lại đây thì chắc chắn sẽ bị hơi thở của người sống trên người Thương Viêm hấp dẫn thôi.

Đối với ý định của Liên Hoa Diễm Quân Ly cũng không phải không đoán ra, nhưng năng lực của Thương Viêm y vẫn biết một chút chứ, tuy không có thân thể như dị năng giả nhưng có khả năng đối phó với tang thi cấp 3 và thêm không gian thì y tin rằng Tiểu Viêm cũng sẽ không sao đâu.

Thương Viêm rời khỏi không gian thì phải đối mặt ngay với nhà hàng đang ngập tràn khói lửa, cảnh tượng máu thịt lẫn lộn bên trong không phải Thương Viêm chưa từng gặp qua chỉ là mùi vị kia khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn mà thôi.

Thương Viêm không muốn ngừng lại, cậu muốn có được Mạn Địch cho nên mặc kệ cô ta là cấp 5 hay cấp 6 cũng được đều không có quan hệ gì. Mạn Địch có thể khống chế được thực vật, không giống như kiểu của dị năng, nó không có cấp bậc và hạn chế gì hết cho nên đương nhiên là thực vật biến dị ở mạt thế cũng phải nghe theo.

Không chỉ có như thế, âm thanh của Mạn Địch cũng vô cùng có ích cho dị năng giả, âm thanh của nó có thể khiến cho tinh thần lực của người ta được nâng cao hơn, tuy nhiên ở trước mạt thế nó chỉ có thể làm cho người ta sống lâu hơn mà thôi, nhưng sau khi có sự xuất hiện của dị năng giả nó có thể khiến dị năng của người ta càng dễ dàng thăng cấp hơn, nghe trong một thời gian dài thậm chí còn có thể làm cho mệnh lệnh của BOSS đối với người đó mất đi hiệu lực.

Thời gian gấp rút, Thương Viêm lúc này liền lấy ra một chiếc Hummer rồi leo lên chạy như điên suốt cả đoạn đường, may mắn là dù Thương Viêm không có để ý tới con đường khi đi đến, Hệ thống là không cần

mong chờ gì rồi, nhưng Công lược lại rất có trách nhiệm nên nhớ rất kỹ lộ tuyến.

Còn về phần tang thi ư? Chướng ngại vật ư? Thương Viêm mới không thèm quan tâm nhiều vậy á, tông thẳng vào là được, nếu là tang thi quá nhiều hay là đường không thông thì quăng thẳng một quả boom qua, cũng may là có chương trình trị liệu nếu không thì với cái kiểu liều lĩnh này của Thương Viêm thì đã sớm chết ngắc từ lâu rồi.

Ngay khi Thương Viêm vừa sốt ruột vừa chật vật đi đến căn cứ W thì xe cũng đã báo hỏng hết 3 chiếc, đây đều là do dị năng của tang thi gây ra, quần áo trên người Thương Viêm cũng rách tung tóe cả.

Nơi Thương Viêm đến cũng không phải là lối vào của căn cứ W mà là bên cạnh căn cứ W được rào quanh bằng dây thép. Hơi thở của Thương Viêm có chút không ổn định, cậu nhíu mày nhìn vào quần áo trên người mình, đem áo khoác rách nát cởi ra sau đó lấy một cái áo khoác lớn từ trong không gian của mình ra, suýt chút nữa đã đem cả người mình đều bao kín trong cái áo.

Dây thép còn chưa có thứ như hàng rào điện cho nên được dựng rất là cao nhưng điều đó cũng không làm khó Thương Viêm được, cậu trực tiếp lấy cây thang từ trong không gian ra liền thoải mái mà tiến vào bên trong căn cứ W. Thương Viêm mang khẩu trang với nón để tránh có người nhận ra mình, ví dụ như là cái gã Lý Nguyên kia chẳng hạn.

Bởi vì là bên cạnh căn cứ nên nơi này không có ai cả, cậu lấy ra một chiếc xe đạo để tăng tốc độ lên, Thương Viêm vốn định lấy ô tô ra nhưng nghĩ lại thì ô tô hơi bị gây chú ý quá.

Nhà họ Lý rất nổi tiếng trong căn cứ nên địa chỉ cũng không phải khó kiếm cho lắm nhưng Thương Viêm cũng phải tốn hết mấy bịch bánh quy thì mới lấy được địa chỉ, trong lòng Thương Viêm đang sốt ruột nên cũng không để ý mấy.

"Cậu muốn đi đâu đó?" Cái giọng nói này Thương Viêm nghe thấy hơi quen tai, lúc này Thương Viêm đang núp ở bên cửa sổ của nhà họ Lý, cụm biệt thự cao cấp ở chỗ này phân bố rất rời rạc nên Thương Viêm cũng không sợ hành động lén lút của mình bị phát hiện ra.

"Tôi đi đâu liên quan gì đến anh chứ?" Lý Thiên bị Lý Nguyên bắt lấy đang cố sức vung tay của Lý Nguyên ra, trong lòng Lý Thiên càng thêm bực bội hơn, vẻ mặt nhìn Lý Nguyên lại càng thêm chán ghét. Tên anh họ này không phải chỉ là muốn bắt cậu đem về chỗ của Tô Lục Lý để đảm bảo mấy thứ nhà họ Lý sẽ nhận được từ chỗ của Tô Lục Lý thôi sao!

"Tôi quan tâm cậu" Lý Nguyên lo lắng nhìn Lý Thiên "Cậu mất tích làm tất cả mọi người chúng tôi đều rất lo lắng, bây giờ cậu hãy ngoan ngoãn ở yên trong phòng đi đứng làm cho chúng tôi phải lo thêm nữa". Lý Nguyên giống như là đang dỗ trẻ con mà khuyên nhủ Lý Thiên, nhưng sự lo nghĩ trong giọng nói còn nhiều hơn cả lo lắng nữa.

"Quan tâm? Quan tâm đến mức đưa tôi đến chỗ của Tô Lục Lý kia ư?" Giọng điệu của Lý Thiên nâng cao lên, châm chọc mà hừ lạnh một tiếng. Quả nhiên ngay sau khi Lý Thiên nói xong câu này vẻ mặt của Lý Thiên trên căn bản là kinh hãi lại có mang theo chút cương quyết, không hề để ý đến sự phản kháng của Lý Thiên, lợi dụng vào ưu thế là dị năng giả tấn công của bản thân mà đem Lý Thiên kẹp vào trong ngực chuẩn bị kéo lên lầu khóa lại.

Lý Thiên không hối hận việc bản thân cùng nhà họ Lý xé rách mặt, cùng lắm thì bảo Tiểu Tam Nhi đang giấu ở trên nóc nhà giết chết cái tên trước mặt một vẻ sau lưng lại một vẻ này thôi. Dưới sự hỗ trợ lẫn nhau giữa hắn và tang thi cấp 3, hai người đều thuận lợi dùng biện pháp không được chính quy cho lắm mà vào được căn cứ.

Mọi thứ vốn đều tốt đẹp, nhà họ Lý đã không còn người hầu nữa nên rất yên tĩnh không có lấy một người. Chỉ là hắn rất không ngờ khi bước vào phòng của Lý ông chuẩn bị lấy đi cây Mạn Địch kia thì cư nhiên lại bị Lý Nguyên bắt gặp.

Dù sao trong trí nhớ của hắn thì Lý ông cũng không cho phép có người nào đi vào phòng mình nên khi đó hắn mới không có đề phòng nhiều lắm, sau đó hắn cơ trí chạy phốc xuống lầu một nhưng vẫn bị tên dị năng giả cấp 2 Lý Nguyên này bắt được.

"Lý Nguyên", nghe thấy giọng nói này trong mắt Lý Thiên liền sáng lên, còn Lý Nguyên thì lại quay đầu ra đòn công kích theo phản xạ, nhưng sợi roi nước trên thay còn chưa hoàn thành, thì Thương Viêm ở ngoài cửa sổ liền khinh thường chả có chút khách sáo nào dùng súng lục đã giảm thanh tặng mấy phát lên trên cơ thể Lý Nguyên.

Thương Viêm đã sớm biết dị năng giả rất nhạy cảm, sau khi mạt thế cậu vẫn luôn cố gắng học cách để che giấu bản thân, còn tên Lý Nguyên này dù cho đang trong thời mạt thế vẫn là kẻ xuôi chèo mát mái, hơn nữa còn đang tập trung hết lực chú ý lên người Lý Thiên lại thêm cái tâm tình đang buồn bực phức tạp của bản thân nên liền bị Thương Viêm tranh thủ cơ hội.

Trên đùi bị súng bắn trúng cho dù Lý Thiên có dị năng thì lúc này cũng chả làm được gì, ai kêu hắn ta còn chưa có cái loại năng lực nhịn đau cơ chứ. Thương Viêm không có nói nhiều mà trực tiếp ném cho Lý Thiên một cây "Giết hắn ta chứ?".

Lý Thiên nhận lấy cây súng tay không khỏi run lên, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, Lý Nguyên ngẩng đầu, Lý Thiên ở trong ánh mắt khó tin nổi của hắn ta lại như đang cười nhạo mà nổ súng, một cái sinh mạng liền đơn giản mất đi như thế.

"Viêm ca, chúng ta đi thôi" Lý Thiên biết nơi này không nên ở lâu, lấy Mạn Địch từ trong không gian ra ném cho Thương Viêm.

Tuy là đối với việc chấm dứt một sinh mạng như vậy vẫn khiến tâm tình của hắn rất phức tạp, nhưng nguyên nhân hắn bị đưa đến chỗ của Tô Lục Lý cũng là bởi do Lý Nguyên tiết lộ dị năng của hắn ra nên hắn trái lại không hề có chút hối hận nào.

Thương Viêm thấy sự biểu hiện của Lý Thiên thì âm thầm gật gật đầu, quả nhiên là BOSS nhỏ nha, tam quan đúng là không bình thường mà, bất quá như vậy mới có thể làm thuộc hạ của đại BOSS được chứ.

"Lấy được Bàn tay vàng" Thương Viêm liếc mắt nhìn Mạn Địch một cái nhưng không có xem kỹ liền bỏ vào trong không gian. Lý Thiên thật ra cũng không hiểu nổi Thương Viêm muốn thứ này để làm gì, món đồ gia truyền này hắn cũng biết là có thể gia tăng tuổi thọ của người khác nhưng lúc này là mạt thế ai lại đi quan tâm nhiều vậy chứ.

"Đi thôi" Thương Viêm mặt không chút biểu cảm nào mà nhìn lướt qua Lý Thiên, sau đó liền tự nhiên mà xoay người bước đi, Lý Thiên nhìn vào cảm thấy Thương Viêm dường như lập tức tỏa ra khí phách thì phải?

Thương Viêm với Lý Nhật và Tiểu Tam Nhi đi theo ở đằng sau rất nhanh đã rời khỏi căn cứ W, khi nhà họ Lý phát hiện ra thi thể của Lý Nguyên nằm giữa đại sảnh, thì ba người đã sớm ở dưới sự giúp đỡ của Tiểu Tam Nhi phóng xe như bay quay về Trung tâm bách hóa Diễm thị rồi.

72. Chương 72: Chiến

"Cậu đi tìm một chỗ trốn đi" Thương Viêm thấy được cảnh tượng ở Trung tâm bách hóa Diễm thị thì liền cau mày, rất nhanh đã chuyển xe tới một con phố khác, sau đó lại kêu Tiểu Tam Nhi chăm sóc cho Lý Thiên.

Vừa rồi khi sắp đến Trung tâm bách hóa Diễm thị, ở chung quanh trung tâm bách hóa có một đống tang thi tụ lại ngay cửa, nhận ra Thương Viêm tới thì tang thi cấp 2 đều quay đầu nhìn về phía xe.

Lý Thiên nhìn đàn tang thi rậm rạp kia thì trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, nhưng còn chưa kịp nói nỗi sợ của bản thân ra thì đã bị Thương Viêm giao cho Tiểu Tam Nhi rồi, có Tiểu Tam Nhi ở đây thì tính mạng của cậu ta xem như không lo nữa.

Lý Thiên ngồi trên ghế lái nhìn bóng lưng Thương Viêm rời đi, phút chốc cảm thấy mình thật sự là quá yếu "Tiểu Tam Nhi mi nói xem sau này ta có thể trở nên mạnh hơn hay không?" Lý Thiên quay đầu lại nhìn Tiểu Tam Nhi không biết đã ngồi ở sau lưng mình từ lúc nào, mà đáp lại Lý Thiên chính là ánh mắt vô hồn nhìn vào của Tiểu Tam Nhi.

Sau đó cổ tay đột nhiên đau xót, thì ra là tay của cậu ta bị Tiểu Tam Nhi nắm lấy, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của cậu ta Tiểu Tam Nhi đem cậu ta lôi ra ngoài ném khỏi xe.

Lý Thiên bị quăng đến mức cả người đều đau, chỉ là khi cậu ta nhìn về phía xe thì lòng căm thù đối với Tiểu Tam Nhi cũng biến mất sạch, Tiểu Tam Nhi đang đánh với một con chó biến dị ngay chỗ ban đầu cậu ta ngồi.

Thương Viêm chạy về Trung tâm bách hóa Diễm thị, lúc này đã có thể nhìn thấy được bóng dáng của tang thi, vẻ mặt cậu cẩn thận lấy Mạn Địch ra, bàn tay vàng này đối với BOSS mà nói là quan trọng trong quan trọng đấy, bởi vì nó được cho là thứ khắc với đó BOSS nha. Thương Viêm không khỏi nắm chặt lấy Mạn Địch sau đó dường như hạ quyết tâm rồi đặt vào bên miệng.

giọng của Công lược vừa vang lên, một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt khiến cho Thương Viêm phải nheo mắt lại, phản xạ còn nhanh hơn so với suy nghĩ trong đầu, chỗ ban đầu Thương Viêm đứng đã cháy đen một mảnh, lỗ hổng do sấm sét tạo thành khiến mặt Thương Viêm lập tức trở nên trắng bệch, nghĩ lại cậu thấy có chút sợ hãi cùng với việc sinh ra một chút khẩn trương không nói được đối với kẻ tấn công.

Thương Viêm vừa ngẩng đầu lên liền thấy được Chung Hư Lữ đang đứng ngay chỗ phản quang, hắn ta đang đứng ở trên sân thượng trung tâm bách hóa mà nhìn xuống Thương Viêm, cho dù ở góc độ này thì Thương Viêm cũng có thể cảm nhận được ánh mắt coi thường khiến cậu thấy bất an của Chung Hư Lữ kia.

Hệ thống cũng biết tính nghiêm trọng của việc lúc này, nó cũng đã nhớ ra chủ nhân của tia sét này là ai, cư nhiên nhanh vậy đã để Thương Viêm gặp phải rồi.

Thương Viêm nghe thấy lời Hệ thống nói cũng phản ứng lại, chỉ là cái bóng toát ra từ phía sau khiến cho Thương Viêm bị giật mình, trên tay truyền tới sự cảm nhận sâu sắc khi bị cắn xé làm cho tay cầm Mạn Địch cũng chợt buông lỏng ra, nhưng Mạn Địch còn chưa có kịp rơi xuống mặt đất thì xoạch một cái đã bị cướp mất.

Thương Viêm nhìn về phía cánh tay, không ngờ là một con cọp biến dị đang hung ác cắn lấy tay cậu, trong lòng Thương Viêm không những không có sợ hãi mà còn giận bừng lên, trong lòng nảy lên một suy nghĩ độc ác, lật tay nắm lấy đầu của con cọp, cho dù có bị con cọp cắn bị thương cổ tay đi nữa cũng không thèm quan tâm, tay kia thì lấy súng lục ra bắn mạnh mấy phát.

Chung Hư Lữ nhảy từ trên mái nhà cao xuống, tóc và áo quần phất phơ theo gió, gương mặt khá được kết hợp với vẻ mặt bình tĩnh lại kiêu ngạo nhìn giống như thần linh hạ phàm vậy. Nhưng trong mắt Thương Viêm lúc này chỉ có một cách nói là 'nhìn đã thấy ghét' mà thôi.

Chung Hư Lữ đứng vững ở trên mặt đất, uy áp của dị năng cấp 4 tỏa ra khiến tang thi đều nhường đường, thậm chí không còn tang thi cấp 2 nào sau khi Chung Hư Lữ xuất hiện rời khỏi trung tâm bách hóa nữa.

Cái con kim điêu dùng móng vuốt cầm lấy Mạn Địch kia sau khi chuẩn xác đem Mạn Địch ném vào trong lòng Chung Hư Lữ thì liền nhu thuận đáp xuống trên vai Chung Hư Lữ.

Thương Viêm hung ác mà nhìn vào Chung Hư Lữ, không hổ là người được vầng sáng của nhân vật chính lưu luyến, tuy động vật biến dị chỉ có thể nâng cao được tốc độ, nhưng trước hết không nói việc gặp được động vật biến dị có bao nhiêu khó khăn mà chỉ cần xem sau khi có được động vật biến dị, chỉ số tâm tính của động vật biến dị tăng soàn soạt như thế thì đã nhìn ra ánh sáng của Chung Hư Lữ mạnh bao nhiêu rồi.

Thương Viêm nhìn lướt qua kim điêu có bộ lông màu nâu đen, kim điêu nổi tiếng bởi bề ngoài nổi trội cùng năng lực bay lượn nhanh nhẹn mạnh mẽ, được xem là loài chim hung ác nhất, ngay cả với con cọp trên đất Thương Viêm cũng chỉ có thể trào phúng một cái mà thôi, đây là đang cố tình để cậu kiến thức tới vầng sáng của nhân vật chính hay sao hả?

Chung Hư Lữ cũng đang nhìn Thương Viêm, khi lướt mắt qua con cọp đã chết trên mặt đất thì không khỏi có chút ác độc. Không ngờ rằng chỉ với thân thể của một người bình thường lại làm được đến mức này, xem như là hắn tính sai vậy, bất quá có được Mạn Địch thì chút hy sinh nho nhỏ ấy cũng xem như là đáng giá.

Chung Hư Lữ duỗi tay xoa xoa đầu của kim điêu bảo nó tự mình rời đi, trong trường hợp bây giờ thì Thương Viêm đã là chim trong lồng rồi nên Chung Hư Lữ cũng không có lời nào muốn nói với Thương Viêm cả, hắn

chỉ muốn để Thương Viêm nhận ra được sự thật sau đó ngoan ngoãn đem mấy bàn tay vàng trước đó nhất là giao ra mà thôi.

Tốc độ của dị năng giả cấp 4 Chung Hư Lữ không phải là thường, hơn nữa dị năng của hắn ta lại là sấm sét nữa, Thương Viêm căn bản là không thể dùng mắt thường để thấy được bóng dáng của Chung Hư Lữ thì đã bị hung hăng đánh bay ra ngoài rồi.

Thương Viêm lập tức đâm vào bên trong cái tiệm nhỏ bên cạnh, cơn đau ngay ngực rất là rõ ràng, thứ ở bên trong dạ dày cũng cuồn cuộn lên, Thương Viêm liền nhịn không được "ọe" một cái đem tất cả mọi thứ ở bên trong dạ dày phun ra hết.

Chung Hư Lữ đi nhanh đến gần Thương Viêm, nhìn bộ dạng thảm hại của Thương Viêm trong lòng hắn vô cùng khoan khoái, sự bất bình và buồn bực do bị cướp mất bàn tay vàng trước đó lập tức biến mất hết. Chung Hư Lữ nhẹ nhàng vuốt ve Mạn Địch, quả nhiên dị năng tiên đoán của Phạm Thanh rất hữu dụng đấy.

Ngày hôm qua Phạm Thanh thấy được có một gã thiếu niên đầu bạc đi vào nhà họ Lý, hắn vừa nghĩ liền biết đó là Lý Thiên, công lao bóp méo kịch tình trừ hắn ra cũng chỉ có một người mà thôi, cho nên hắn đã sớm tìm người giám thị ở bên cạnh nhà họ Lý rồi. Quả thực Lý Thiên đã bị hắn bắt gặp phải, hắn còn đi theo Thương Viêm một đường vào đây nữa, không cần đoán nhiều cũng biết Diễm Quân Ly đang gặp nguy cơ, Chung Hư Lữ nhìn lướt qua Trung tâm bách hóa Diễm thị.

" ở chỗ của Diễm Quân Ly sao? Nếu mi giúp ta cầm lại thì ta tạm tha mi khỏi chết, sao hả?" Lúc nãy khi Chung Hư Lữ nhìn thấy Thương Viêm cư nhiên gặp nguy hiểm cũng không đi vào trong không gian thì đoán rằng Thương Viêm đã đem nó tặng cho Diễm Quân Ly rồi.

Tuy Thương Viêm đang nôn rất cực khổ, nhưng nghe thấy mấy lời Chung Hư Lữ nói thì Thương Viêm cũng rất nể mặt mà tặng một ánh nhìn khinh bỉ cho Chung Hư Lữ. Chung Hư Lữ hừ lạnh một tiếng, rất có khí phách đó chứ? Vậy thì cứ tiếp tục khí phách đi nhé.

Chung Hư Lữ nhìn chằm chằm Thương Viêm từ trên cao, đột nhiên mỉm cười đem Mạn Địch đặt ở bên miệng. Trước kia hắn vốn là một fan cuồng, nên sau khi gặp được thứ xem như là vũ khí tối thượng của BOSS này thì chợt nổi hứng mà đi học một khúc nhạc, đúng lúc bây giờ thử xem sao đã.

Mạn Địch thực ra chỉ là một cây sáo gỗ, bên ngoài ngoại trừ hơi mộc mạc ra thì chả khác gì với mấy cây sáo khác cả. Còn Thương Viêm khi nhìn thấy động tác của Chung Hư Lữ dùng Mạn Địch thì sắc mặt đã trắng lại càng trắng hơn.

Cậu biết lúc này tiến vào không gian mới là an toàn nhất nhưng lúc này BOSS khẳng định còn chưa có tiêu diệt được Liên Hoa, cậu không biết sau khi vào không gian rồi Chung Hư Lữ có thể sẽ đi tấn công BOSS hay không nữa. Cậu không thể cho phép tình huống bởi vì mình mà khiến BOSS rơi vào nguy hiểm phát sinh được, cậu lúc này cho rằng bản thân chỉ có thể làm chính là kéo dài thời gian để BOSS mau chóng tiêu diệt Liên Hoa.

Một khúc nhạc đơn giản chậm chạp vang lên truyền vào trong tai Thương Viêm, dù trong lòng cậu thấy bất an nhưng vẫn không có cách nào phản kháng lại, nước mắt bởi do nôn mửa mà chảy ra khiến Thương Viêm cảm thấy chỉ với thân thể bình thường như mình có phải chỉ biết cản trở thôi hay không, một luồng cảm giác tự ti đang chiếm tràn trong lòng.

Sau đó rễ cây ở bên dưới mặt đất liền đâm ra khỏi nền xi măng, cứ như không có giới hạn gì mà bắt đầu sinh trưởng lên.

giọng nói của Hệ thống không ngừng nâng cao độ, nếu như nó mà vang ở bên tai thì Thương Viêm có thể tưởng tượng ra cái lổ tai lúc này có lẽ đã bị hỏng mất.

Giọng nói của hệ thống rất đúng lúc đánh gảy việc tự ti của bản thân Thương Viêm, thấy được rễ cây kéo tới Thương Viêm cũng không kịp nghĩ nhiều mà lập tức lấy Sơ Hàn ra nghênh chiến. Chương trình trị liệu đã làm việc xong, động tác của Thương Viêm đã không còn bị ảnh hưởng gì nữa.

Tuy Chung Hư Lữ khá kinh ngạc vì Thương Viêm hình như có ngoại quải*(kiểu chương trình gian lận)giúp đỡ, nhưng Chung Hư Lữ cũng không có quan tâm lắm, ở thế giới này có ai có ngoại quải tốt hơn hắn được

chứ, đương nhiên đó là ở dưới tình huống không có bị cướp mất.

Chung Hư Lữ điều khiển Mạn Địch khiến vô số rễ cây tấn công về phía Thương Viêm, lần này Thương Viêm đã hoàn toàn phát huy hết tiềm năng, rễ cây dày đặc chẳng những không có quơ trúng Thương Viêm mà ngược lại còn bị Sơ Hàn Thương Viêm cầm trên tay chặt đứt không ít nữa.

Sự biểu hiện của Thương Viêm khiến trong lòng Chung Hư Lữ phát lạnh, tay dừng lại một chút liền trực tiếp lướt đến phần cao trào. Thực ra năng lực khống chế thực vật của Mạn Địch rất là mất sức, điều này cũng nằm ngoài dự đoán của Chung Hư Lữ, cái trán của hắn lúc này đã bắt đầu rơi đầy mồ hôi lạnh nhưng mà vẫn có giá trị thực nghiệm đó chứ.

Rễ cây bắt đầu đuổi theo mắt cá chân của Thương Viêm, ngay khi bắt được Thương Viêm thì rễ cây liền kéo cậu hung hăng quật vào trên đất một cái. Lúc này Thương Viêm lập tức cuộn mình lại bảo vệ đầu, cái loại đau đớn này còn kịch liệt hơn so với lần trước đánh tang thi cấp 3 nữa, thật sự là cơn sau còn đau hơn cơn trước á.

Rễ cây quấn lấy cổ Thương Viêm, cảm giác ngạt thở khiến Thương Viêm nhịn không được giãy dụa lên, nhưng cậu vẫn không có buông Sơ Hàn ra dù cho tay đã bị rễ cây trói chặt.

Thương Viêm bị nâng lên khá cao so với mặt đất, giọng của chương trình trị liệu vẫn không ngừng vang lên bên tai, Thương Viêm không cam lòng nhưng cũng không quên nhìn vào Chung Hư Lữ đang từ từ lại gần, cái ánh mắt thương hại đó giống như là đang nhìn thấy Chung Hư Lữ bị Diễm Quân Ly dẫm ở trên mặt đất vậy.

Hai mắt Chung Hư Lữ tràn đầy giận dữ, rễ cây cứ như cảm nhận được tâm tình của Chung Hư Lữ mà càng ngày càng trói chặt hơn khiến ý thức của Thương Viêm bắt đầu biến mất, Sơ Hàn trên tay cũng bắt đầu từ từ có dấu hiệu bị trượt xuống.

Thì ra chương trình trị liệu cũng có nhược điểm nha, Thương Viêm tự giễu một cái đối với việc quá ỷ lại vào chương trình trị liệu, đang suy nghĩ định tiến vào không gian.

đây là Hệ thống nói.

đây là Công lược nói.

Hai giọng nói không giống như là đang nói đùa, cũng sẽ không nói đùa ở ngay thời điểm này đâu.

Tuy Thương Viêm rất đau đớn nhưng những việc trước đó đều khiến cho Thương Viêm có một sự tin tưởng nhất định đối với chúng nó. Thương Viêm cố gắng muốn nắm chặt lấy Sơ Hàn, tuy là hiệu quả cũng không lớn cho lắm.

. Giọng của Hệ thống qua đi Thương Viêm liền cảm thấy có một dòng nước ấm chảy vào bên trong cơ thể, thân thể bắt đầu trở nên có sức sống lại.

Chung Hư Lữ bị cảnh tượng đột ngột xảy ra làm hoảng sợ, bước chân không khỏi lùi về phía sau, tiếng địch suýt chút nữa là ngừng lại. Trên người Thương Viêm lúc này đặc biệt là ở ngay cổ cư nhiên tràn ra những con bướm màu bạc, sau đó thanh đao Thương Viêm nắm ở trong tay cũng biến mất không thấy.

Chung Hư Lữ cảm thấy một sự bất an, đang định ngừng diễn tấu trực tiếp giết chết Thương Viêm thì tiếng thủy tinh vỡ tan ở phía sau khiến suy nghĩ của hắn chợt khựng lại một cái. Mùi máu tươi nồng nặc lướt qua bên người, Chung Hư Lữ phản xạ ngừng cây sáo lại quay đầu nhìn, thì thấy cư nhiên là một tang thi nữ đang hộc máu chỉ còn có nửa người trên.

Trong mắt Liên Hoa tràn ngập sợ hãi, cô cư nhiên ngốc đến mức đi chọc cái loại quái vật này, không biết là Diễm Quân Ly có phải rất có thành kiến với cô ta hay không, y đầu tiên chém chân của cô sau đó là đùi, cuối cùng là nửa người dưới. Tang thi cấp 4 đã bắt đầu có cảm giác đau rồi, nhưng ngoại trừ cơn đau trên thân thể ra thì sự sợ hãi trong lòng lại càng tra tấn người ta hơn nữa.

Cô phát hiện vết thương của mình lần này cư nhiên không hồi phục lại được, dị năng của cô với thêm thuộc tính của tang thi vậy mà không thể khiến miệng vết thương có chút thay đổi nào cả. Trước đó không biết vết đao chém của Diễm Quân Ly sao lại như thế, cái loại vết thương này với dị năng của cô ta vốn chỉ mấy mươi giây là có thể phục hồi lại như cũ mà giờ lại kéo dài đến tận mấy phút.

Tay của Liên Hoa bắt đầu run lên, cô thân là tang thi nên vốn không cần hô hấp nhưng cô lại cảm thấy được bản thân thở rất khó khăn. Ngực giống như có cái gì lấp vào, đè nặng, siết chặt lấy vậy, ngay cả động cũng không động nổi, nỗi sợ hãi hiện ra trên gương mặt đã không biết nên hình dung như thế nào kia đặc biệt bắt mắt.

Sau đó là một trận tiếng vang, Chung Hư Lữ quay đầu lại thì trong lòng chợt lạnh, hai mắt trợn to, có loại sợ hãi đến mức câm lặng bởi vì Diễm Quân Ly đang toàn thân đầy máu đứng ở phía sau cách hắn không xa.

Trên vẻ mặt vô cảm của Diễm Quân Ly tràn đầy âm u, hai tròng mắt giống đêm tối kia vô tình như lưỡi đao sắc, đôi môi mỏng bặm chặt với hàm ý lạnh lẽo, máu tươi không biết của ai từ trên người y nhỏ xuống trên mặt đất khiến vết máu nở rộ như đóa hoa, lại càng tăng thêm vài phần quỷ dị hơn nữa.

73. Chương 73: Chạy Trối Chết

Vẻn vẹn chỉ với thứ sát khí yên ả trên người của Diễm Quân Ly kia, liền đủ để cho Chung Hư Lữ cấp thấp hơn so với Diễm Quân Ly sợ tới mức mỗi khúc xương đều run lên, có loại uy áp không nhìn ra được đang tràn ra từ trên người y.

Mạn Địch rơi từ trên tay Chung Hư Lữ xuống, tiếng vang do nó rơi xuống đất khiến Chung Hư Lữ run rẩy lên, trước tiên che lỗ tai mình lại xoay người bỏ chạy, hắn tuyệt đối không thể để Diễm Quân Ly không chế hắn được, thậm chí ngay cả Mạn Địch rơi trên đất cũng không thể chiến thắng bản năng muốn sống của hắn.

Mạn Địch mặc dù có năng lực có thể ức chế dị năng của Diễm Quân Ly, nhưng nó cần ở dưới một thời gian dài mới có hiệu quả, lúc này mới nghe có một lần làm sao có hiệu quả chứ.

Ở phía trước cửa Trung tâm bách hóa Diễm thị đang lan tràn vô số rễ cây, tang thi đã sớm không biết bị đánh tới đâu rồi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt Diễm Quân Ly đó là: Thương Viêm buông xuôi hai tay, bị bóp lấy cổ treo ở trên không, cứ như đã không còn chút sự sống nào vậy.

Diễm Quân Ly hơi hơi trợn to mắt, môi không khỏi run run lên, máu toàn thân giống như là bị đông lại, cảnh tượng phía trước đánh sâu vào vào lý trí của y, sau đó y giống như là một đứa nhỏ không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà nhìn vào Thương Viêm. Tuy y biết Thương Viêm không sao cả, chỉ với con bướm xung quanh cũng biết ngay là Thương Viêm không sao… đúng không?

Không thèm nhìn Chung Hư Lữ đang chạy trốn và Liên Hoa trên mặt đất đang cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân sau khi nhìn thấy y, Diễm Quân Ly xông đến trước mặt Thương Viêm, chỉ là tay y còn chưa kịp chạm đến cái rễ cây bởi vì không còn tiếng sáo mà ngừng lại kia, thì có một Bàn tay hành động trước y một bước nắm lấy rễ cây kéo một cái.

Ý thức của Thương Viêm từ từ hồi phục lại, cậu còn chưa biết rõ trong nháy mắt mình ngất xỉu kia đã xảy ra chuyện gì, cậu chỉ biết là rễ cây đã không còn tăng thêm sức lực nữa, bất quá cho dù lúc này có tăng thêm thì cũng chả sao cả.

Móng tay của Thương Viêm bấm vào rễ cây, hơi hơi dùng sức thì rễ cây đã rời khỏi cổ cậu. Tiếp theo, ngay khi cậu rơi xuống đất thì lập tức đâm sầm vào một vòng tay quen thuộc, trong lòng Thương Viêm vui sướng, bất quá cùng với yên tâm thì còn có thêm một loại dự cảm không tốt.

Sau khi tầm mắt mang theo vui sướng và sợ hãi của Diễm Quân Ly lướt qua toàn thân Thương Viêm xong, rồi nhìn chằm chằm vào chiếc cổ không còn chút dấu vết nào kia, người trong lồng ngực hoàn toàn không có việc gì. Sau khi nhận ra điều đó thì lồng ngực đau âm ỉ đã truyền tới tiếng đập mỏng manh, máu bị đông lại cuối cùng cũng bắt đầu chảy xuôi.

Thương Viêm nhìn về phía cơ thể của Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly cũng không phải chỉ với từ thảm hại là có thể hình dung được, tay của Thương Viêm ở trong lòng ngực của Diễm Quân Ly, chỉ cần tùy ý di chuyển thì có thể cảm nhận được thứ xúc cảm dính sềnh sệch kia, mùi tanh gay gắt lượn quanh đầu mũi.

Sắc mặt Thương Viêm trầm xuống, giữa trán nhăn lại, đang định ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt của Diễm Quân Ly, nhưng còn chưa có kịp thấy rõ thì miệng đã bị chặn lại, không biết là có phải do đầu lưỡi của Diễm Quân Ly trở nên vụng về hay không mà cùng lúc còn có cả vị máu.

Thương Viêm lập tức bị bao quanh bởi hơi thở quen thuộc, tay tự có ý thức ôm lấy cổ của Diễm Quân Ly, nhưng mà ngay khi tay của Thương Viêm đụng đến nơi cổ họng thì có thể song song cảm nhận được cơ thể của Diễm Quân Ly hơi khựng lại.

Con ngươi của Thương Viêm hơi co rút, cổ họng của BOSS bị thương sao?

Thương Viêm muốn đẩy Diễm Quân Ly ra để kiểm tra vết thương nhưng Diễm Quân Ly lại gắt gao khóa chặt Thương Viêm lại trong ngực, cánh tay kia bởi vì sợ hãi mà vẫn còn đang run lên. Thương Viêm chỉ có thể thở dài một tiếng, ánh mắt hoàn toàn mềm mại xuống, cảm giác ướt át nơi hốc mắt khiến Thương Viêm cảm thấy cái mũi rất chua xót.

Ngoài miệng nhẹ nhàng trấn an trái tim che giấu bất an của Diễm Quân Ly, tay thì mang chút đau lòng và dịu dàng mà xoa lên vết thương trên cổ họng Diễm Quân Ly, con bướm màu bạc trên đầu ngón tay lượn vòng như ánh trăng tiến vào miệng vết thương của y, mấy con bướm còn đang bay lượn chung quanh cũng vội vàng tiến vào thân thể của Diễm Quân Ly.

Liên Hoa nhìn vào hai người hôn nhau cứ như trong ảo cảnh, khóe miệng kéo lên một chút tự giễu và không cam tâm. Thảo nào Diễm Quân Ly hoàn toàn không thèm để ý đến tay mình, thậm chí ngay cả cổ họng có liên quan đến dị năng của mình y cũng có thể không thèm quan tâm đến.

Mạn Địch đang ở trước mặt cô, cô biết là dị tượng của rễ cây xung quanh mình chắc chắn là do thứ này làm ra, nhưng cô cũng sẽ không nhờ vào việc này mà chạy trốn được đâu. Nước mắt rơi xuống hai má, Liên Hoa hơi ngạc nhiên, hóa ra là tang thi cấp 5 cũng có thể rơi nước mắt.

Cô sẽ xong như vậy hay sao? Liên Hoa nghĩ tới năng lực của Diễm Quân Ly trước đó thì lập tức liền tuyệt vọng, nước mắt cuồn cuộn rơi khiến tầm nhìn bị mờ đi.

Không, sẽ không đâu. Mi còn phải báo thù nữa, mi còn có thể làm được, còn có thể làm được mà! Cô - Liên Hoa sẽ không cứ quên đi như thế!

Liên Hoa thừ người ra một cách khó hiểu, nỗi tuyệt vọng và sợ hãi đang dần dần biến mất, tiếp theo liền bị một cổ quyết tâm và hận ý không biết đến từ nơi đâu tấn công vào ý chí và chủ ý của cô ta.

Sự hung ác lan tràn khắp trong lòng, Liên Hoa thừa cơ hội hai người đều không có chú ý tới nơi này, một ngụm cắn lấy Mạn Địch qua, Liên Hoa cố gắng khống chế động tác của bản thân cẩn thận đem Mạn Địch cắn một góc nhỏ rồi ngậm vào miệng, sau đó vẫn duy trì im lặng.

Dị năng của cô ta lúc này cũng không phải trị liệu nữa mà là phục hồi, năng lực khôi phục hết thảy vật chất lại như cũ, còn về phần tang thi cấp 4 là cô ta có thể khôi phục được bao nhiêu thì phải xem ý trời rồi….

Diễm Quân Ly cuối cùng cũng thả lỏng miệng của Thương Viêm ra, con bướm chung quanh đã sớm biến mất hết, vết thương của Diễm Quân Ly cũng đã được chữa khỏi toàn bộ. Nhưng Thương Viêm vẫn không yên tâm mà đặt tay lên người Diễm Quân Ly để cho con bướm tiến vào trong cơ thể Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly và Thương Viêm bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đã phẳng lặng lại của Diễm Quân Ly tràn đầy đau lòng và cưng chiều khiến trái tim Thương Viêm bị tan ra đến không còn hình dạng, thật sự muốn cứ được nhìn như vậy cho tới vĩnh viễn mà.

"Không cần làm anh sợ như vậy nữa được không?" Trong giọng nói của Diễm Quân Ly mang theo chút khẩn cầu nhè nhẹ, nỗi đau lan ra trong ánh mắt, Diễm Quân Ly lúc này yếu ớt đến mức làm cho Thương Viêm phải giật mình, cùng lúc đó cái trái tim đã không còn ổn định kia của cậu cũng bắt đầu hoàn toàn không còn khống chế được nữa, thứ gì đó đang tràn ra dưới đáy lòng đã nở hoa rồi.

"Xin lỗi" Thương Viêm hiểu được lần này là cậu đã khiến Diễm Quân Ly phải sợ hãi nên rất nghiêm túc mà gật gật đầu, tuy lần sau cậu có thể còn làm như thế nữa nhưng ít ra cũng biết rằng phải tránh Diễm Quân Ly đi mới được.

Diễm Quân Ly buông Thương Viêm ra, ánh mắt không chút cảm tình lướt qua Liên Hoa, tiếp theo tay của Liên Hoa từ từ di chuyển lên, sau đó liền hung hăng cắm vào đầu của bản thân đem hạch tinh quan trọng nhất của tang thi đào ra, chỉ còn chừa lại một gương mặt tràn đầy thù hận mà thôi.

Trong lòng Thương Viêm kinh ngạc, vừa sùng bái lại vừa vui sướng mà nhìn về phía Diễm Quân Ly. nha! Không quan tâm đến ý thức của chính chủ mà trực tiếp khống chế thân thể của người khác á.

Đó chính là 2 năm sau khi mạt thế BOSS trở thành dị năng giả cấp 8 mới có thể dùng tới đấy, điều này cũng chả trách cổ họng BOSS bị thương mà vẫn còn có thể khiến Liên Hoa thảm đến như vậy. Bất quá BOSS lúc này là cấp 8 sao? Cấp bậc của cậu quá thấp nên hoàn toàn không nhìn ra được ( ) .

Đối với ánh mắt của Thương Viêm, Diễm Quân Ly chỉ là dịu dàng lại cưng chiều mà cười cười "Còn thừa một con chuột nhỏ nữa, chờ anh". Ý cười dịu dàng kia hoàn toàn không còn cái bộ dạng vô tình như vừa rồi, là sự đối đãi đặc biệt chỉ có duy nhất một phần của Thương Viêm mà thôi.

Thương Viêm nhớ tới Chung Hư Lữ thì sắc mặt trở nên rất âm u, nhếch miệng, hơi ngập ngừng rồi gật gật đầu, nếu lúc này có thể đem tên tai họa Chung Hư Lữ này tiêu diệt thì sau này cậu cũng sẽ không căng thẳng và bất an như vậy nữa, đương nhiên cậu cũng đồng thời dặn Diễm Quân Ly cẩn thận một chút.

Diễm Quân Ly mỉm cười quay đầu đi, trong ánh mắt sâu lắng không ngừng chớp tắt, ý cười khóe môi nhếch lên đã biến mất, sự bất mãn trong nháy mắt đã đọng lại trên mặt. Tại sao trước đó lại vô dụng chứ? "Bảo vệ bản thân cho tốt, bất kể là lúc nào".

Diễm Quân Ly nào biết được Thương Viêm có nhiều con bài chưa lật như vậy đâu: Không gian - Hệ thống - còn có Bàn tay xám nữa, cái loại công kích này trong mắt Thương Viêm cũng không được xem như là nguy hiểm thì làm sao đến mức bảo vệ được chứ.

Uy áp cấp 8 trải rộng ra khắp nơi, tang thi chung quanh xôn xao một trận rồi vội vàng chạy trối chết, còn Chung Hư Lữ tuy đang vội vã chạy trốn nhưng trong lòng cũng không phải không có nắm chắc. Nhưng lúc này lại phát ra loại uy áp như thế thì đã biết ngay sự chênh lệch của hắn với Diễm Quân Ly cũng không phải chỉ một chút nữa rồi.

Chung Hư Lữ lảo đảo một cái, trái tim hắn nhảy lên tới tận cổ họng, việc khẩn trương khiến động tác của hắn trở nên cứng ngắc nhưng hắn vẫn không hề dám ngừng lại.

Nhưng mà chuyện xảy ra lại không được như ý mình. Ngay khi Chung Hư Lữ đang đổ mồ hôi lạnh cố sức bỏ chạy thì chân hắn cư nhiên lại trở nên không thể tự khống chế, hắn chỉ có thể trợn to mắt mà vùng vẫy lung tung một lần lại một lần mà thôi.

Bất kể là ô tô hay là vách tường đều đâm vào một lần, hắn rất muốn dừng lại, cho dù là ở dưới tình trạng không thể đứng yên nhưng với cơ thể dị năng giả cấp 4 của hắn cũng không phải là người thường có thể sánh được.

Vết thương trên người cũng từ loại hành vi này mà ngày càng xuất hiện nhiều hơn, đương nhiên ngoại trừ cơn đau trên người ra thì càng khiến hắn sợ hãi hơn chính là bất luận hắn cố gắng bao nhiêu cũng đều không có cách nào đoạt lại quyền chủ đạo.

Mặt của hắn sợ tới mức trắng bệch như giấy dán cửa sổ, hắn sao có thể không rõ chứ - - chiêu thức cấp 8 của Diễm Quân Ly.

"Chơi vui không?" Chung Hư Lữ vừa mới thoát khỏi khống chế thì quỳ ngay xuống mặt đất dơ bẩn, hai tay chống đất, đỉnh đầu cũng truyền đến giọng nói nghiền ngẫm nhưng lại cực kỳ nguy hiểm của Diễm Quân Ly, cả người hắn bắt đầu không thể ức chế mà run lên.

"Chơi vui không?" Không có được câu trả lời của Chung Hư Lữ nên Diễm Quân Ly lại hỏi một lần nữa. Ngay khi vừa thấy được cảnh tượng ở phía trước Trung tâm thương mại Diễm thị thì đã biết ngay người này đã làm gì cục cưng nhà y rồi.

"Chơi không vui à, vậy thì chơi trò khác" Vẫn không có được câu trả lời nhưng Diễm Quân Ly cũng không giận, nhíu mày lại nói rất thoải mái cứ như là nói thời tiết hôm nay rất tốt a.

Chung Hư Lữ há miệng phát ra một tiếng kêu sợ hãi khàn khàn, rất khó thở, hắn cảm thấy như có đao đang bổ ngực hắn ra vậy. Mà sự thực thì Diễm Quân Ly cũng quả là dùng Đọa Thiên cắm một đao ngay ngực Chung Hư Lữ khiến máu tươi chen nhau trào ra.

Diễm Quân Ly nhìn Chung Hư Lữ đang tê liệt trên mặt đất giống như là đang nhìn một con sâu nhỏ, rút Đọa Thiên ra đang định chém thêm một đao. Nhưng Chung Hư Lữ trước sau vẫn là Chung Hư Lữ, là nhân vật chính của thế giới này đó mà.

Con kim điêu trung thành kia lại bay trở về, hoàn toàn đem nỗi sợ hãi đối với Diễm Quân Ly áp xuống đáy lòng rồi bay thẳng về phía Diễm Quân Ly, móng vuốt sắc nhọn nhắm vào ngay cổ Diễm Quân Ly.

Kim điêu đến từ phía sau Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly hơi hơi quay đầu lại rồi vung tay lên kim điêu lập tức giống như con diều đứt dây mà rơi xuống trước mặt y. Ngay từ đầu Diễm Quân Ly cũng không có để ý tới con kim điêu này lắm, chỉ là khi y nhìn lại chỗ của Chung Hư Lữ thì phát hiện ra cơ thể của gã nam nhân bị y đâm thủng kia đã biến mất.

Khí tức quanh người Diễm Quân Ly càng tỏa ra đậm đặc hơn, ánh mắt ngay tức khắc trở nên u ám khó phân biệt, cánh tay đang gắt gao nắm chặt, sau khi y thở ra một hơi thật sâu mới không cam lòng mà buông ra. Từ chuyện của Liên Hoa trước đó y đã xác định được tầm quan trọng của người chết, tuy trái tim đã bị đâm thủng hoàn toàn nhưng cũng không thể bảo đảm rằng trong thời mạt thế kì lạ này thì cái loại vết thương đó không thể cứu sống được.

Diễm Quân Ly nhìn khắp chung quanh, dựa vào sự nhạy cảm của dị năng giả cấp 8 y cũng không phát hiện ra chung quanh y có bóng người nào cả, có cần tìm một lát hay không đây? Diễm Quân Ly đột nhiên hơi do dự, tuy là y cũng không hiểu rõ cho lắm là tại sao phải do dự nữa.

Bỗng nhiên Diễm Quân Ly giật mình một cái, Thương Viêm!

Thương Viêm đem hạch tinh của Liên Hoa thu vào không gian, một Bàn tay thì cầm Mạn Địch, tuy trên Mạn Địch thiếu mất một góc nhỏ nhưng trước đó cậu không có nhìn kỹ nên cũng không biết xảy ra chuyện gì cả, cho dù trước đó không xác định thì Thương Viêm cũng không thể đảm bảo rằng khi Chung Hư Lữ làm rơi nó xuống đất thì có bị hư hao gì hay không.

Bất quá nói lại, cậu lúc này cũng đã dung hợp với Bàn tay xám rồi. Huyễn ngân hỏa không cần phải nói vẫn là trị liệu mà thôi, hạch tinh để trị liệu cũng là được trừ thẳng ở trong không gian luôn. Sơ Hàn lại làm cho thân thể cậu mỗi khi cậu muốn thì sẽ trở nên cứng rắn như Sơ Hàn vậy, răng nanh và móng tay cũng biến thành sắc nhọn, Thương Viêm đột nhiên cảm thấy mình giống như biến thành tang thi vậy á.

"Chít chít" Lỗ tai Thương Viêm tuy kém hơn dị năng giả nhưng lại tốt hơn trong số những người bình thường, cậu hình như nghe được dưới đất truyền tới tiếng kêu của con chuột. Thương Viêm suy nghĩ một lát rồi lại kết hợp với động vật biến dị trước đó, tuy rằng không tin cho lắm nhưng cậu vẫn cảnh giác chung quanh.

Chỉ là cậu còn chưa kịp thấy bộ mặt thật của mấy con chuột đó thì nghe thấy tiếng kêu của chúng lại càng ngày càng xa. Thương Viêm chớp mắt mấy cái khó hiểu, sao lại thế này?

"Hừ, chạy nhanh đấy" Diễm Quân Ly vẻ mặt đầy lệ khí hiện ra trong tầm nhìn của Thương Viêm, cơ thể căng cứng toàn thân ôm chầm lấy Thương Viêm, hít một hơi thật dài ngay cổ cậu khiến trong mũi mình đều tràn ngập mùi của Thương Viêm, sự lo lắng trong lòng dần dần biến mất đi.

Nhìn ra được tâm tình của Diễm Quân Ly không tốt, Thương Viêm vỗ vỗ sau lưng của Diễm Quân Ly, ngay khi Diễm Quân Ly bình tĩnh lại mới hỏi ra câu mà cậu quan tâm nhất "Tên kia…. đã chết sao?"

"…. không có" Một hồi lâu sau, Diễm Quân Ly đem sát khí trong lòng mình đè xuống rồi mới trả lời câu hỏi của Thương Viêm, đối với Thương Viêm y trước sau vẫn đều luôn đặt ở trong lòng yêu thương.

Nghe thấy lời nói của Diễm Quân Ly, nói không thất vọng là giả nhưng trong lòng cậu cũng đã có chuẩn bị trước rồi, lần này chỉ là thử xem 'vầng hào quang' của Chung Hư Lữ mà thôi. Bất quá, cậu đã đoán được

là khi lần sau nghe tới lời đồn về Chung Hư Lữ, thì ở bên cạnh cái tên 'gián đập không chết' kia nhất định sẽ xuất hiện thêm một vị hồng nhan tri kỷ và không biết lại thêm bao nhiêu cái Bàn tay vàng nữa đây.

Thương Viêm nghĩ tới tình huống trước đó, Mạn Địch này rất quan trọng nên cho dù là đồ thay thế thì Thương Viêm cũng không muốn Chung Hư Lữ có được.

Hệ thống cũng đã nhớ ra đồ thay thế, trong giọng nói có một chút không cam lòng và sự tức giận đang đè nén.

"Ca, đạp nát thứ này đi" Thương Viêm đẩy Diễm Quân Ly ra, tính khí như trẻ con cực kỳ căm phẫn mà yêu cầu Diễm Quân Ly. Thế giới này thực sự rất không công bằng đối với BOSS mà.

Diễm Quân Ly không hiểu chuyện gì cả, thứ này hẳn chính là món đồ chơi mà Tiểu Viêm muốn có, bất quá Diễm Quân Ly vẫn luôn tôn trọng với quyết định của Thương Viêm. Ném ngay Mạn Địch xuống đất, chỉ vẻn vẹn một cước đã khiến Mạn Địch tan nát.

Thương Viêm nhìn xác của Mạn Địch vẫn thấy hơi lo lắng, lấy bật lửa ra đốt cây Mạn Địch được làm bằng gỗ kia để cho nó trở về với cát bụi. Mà lần này Chung Hư Lữ cũng quả thực không có đạt được đồ vật thay thế nào cả....

74. Chương 74: Thành Phố B

Quét bụi quét bụi* Chủ nhà đã về, có ai nhớ tui hôn nà?

Đối với hành động của Chung Hư Lữ, trong lòng Thương Viêm có chút hoảng sợ, đây là lần đầu tiên cậu đối mặt với Chung Hư Lữ, tuy rằng hắn và cậu đều xuyên qua, nhưng đem hai người so sánh sẽ thấy rõ hơn kém nhau rất nhiều, nếu không có Hệ thống thì hiện tại không biết cậu đã chết mất xác ở đâu rồi.

Một dị năng giả cấp 4 nho nhỏ mà có thể trước mặt BOSS cấp 8 chạy trốn, không thể không nói ánh sáng nhân vật chính của Chung Hư Lữ thật sự rất mạnh.

Tuy rằng BOSS muốn đuổi theo giết Chung Hư Lữ nhưng bị cậu ngăn cản. Lấy định luật nhân vật chính ra mà nói thì nhân vật chính bị thương càng nhiều dĩ nhiên sẽ kéo theo bàn tay vàng và năng lực bản thân cũng tăng thêm. Nhân vật chính chỉ cần bị thương liền có thể thu hoạch được ngoài ý muốn, do đó Thương Viêm tuyệt đối không thể vì tức giận tạm thời mà che mờ hai mắt.

Sau đó Thương Viêm và Diễm Quân Ly dắt tay nhau vào Trung tâm bách hóa Diễm thị cướp đoạt vật tư, bất quá Thương Viêm không có đem toàn bộ đồ vật trong trung tâm dọn hết, vẫn để lại không ít thứ.

Tiếp đến, Thương Viêm chữa khỏi cho Tiểu Tam Nhi đã trọng thương vừa được Lý Thiên đỡ sang cùng với các dị năng giả không gian. Dị năng giả không gian này đều là bị căn cứ W bắt đến, đối với căn cứ W trừ bỏ chán ghét cũng chẳng còn gì dư thừa, mà những dị năng giả không gian này, dưới ánh mắt quan sát của Diễm Quân Ly, ai thật tâm nguyện trung thành y đều thấy rõ ràng.

Thật tâm dĩ nhiên sẽ được lưu lại, còn những tên lòng đầy xảo trá kia thì bị Thương Viêm bày mưu đặt kế khiến Diễm Quân Ly hạ mệnh lệnh xong thì thả trở về căn cứ, đương nhiên sẽ không phải là cái mệnh lệnh tốt lành gì, cuối cùng biến thành phần tử gây rối cho Lý Tô Lục.

Nếu đã đạt được mục đích thì Thương Viêm cũng không cần phải tiếp tục ở trong này phát ngốc, qua sự kiện Chung Hư Lữ, Thương Viêm rất muốn giúp đỡ BOSS nhanh chóng thành lập căn cứ của riêng mình.

Đối với căn cứ W, Diễm Quân Ly cũng không có cảm tình gì đặc biệt, lại nghe Thương Viêm nói vậy dĩ nhiên y càng muốn nhanh chân đến thành phố B, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đã được y phái đến đó. Nhân tiện, khiến cho những dị năng giả vừa thoát thân kia quay trở về đầu phục dưới trướng của y.

Một đám người chậm rãi khởi hành đến thành phố B, trên đường có Diễm Quân Ly - dị năng giả cấp 8 thì không chỉ không có tang thi nào dám đến quấy rối, mà ngay cả những dị năng giả cao ngạo, sau khi đụng

mặt Diễm Quân Ly cũng nhanh như chớp bị giải quyết hết, một ít người không an phận thì ngạo khí lập tức lụi tàn, ngoan ngoãn đến nỗi có việc cũng không dám tìm.

Trên mặt đường, Thương Viêm lấy ra mấy chiếc xe cùng một xe tải ngụy trang chở thực vật, cậu không thể để cho người khác đoán được diện tích không gian của mình, cho nên khi nhìn thấy thực vật cậu sẽ đi thu thập lên xe tải trước tiên.

Khoảng cách giữa thành phố S cùng thành phố B có thể nói là khá xa, đám người Thương Viêm đông đúc như vậy ước chừng dùng thời gian hơn một tháng mới tới được. Dưới sự đe dọa của vũ lực cũng không có phát sinh sự kiện gì lớn, mà những ma sát nho nhỏ giữa những dị năng giả kia thì chỉ cần một cái liếc mắt của Diễm Quân Ly thì không lại xảy ra nữa.

Thành phố B không hổ là thành phố B, xe trên đường nhiều không đếm xuể, đám người của Thương Viêm chạy trên đường lớn của thành phố B, còn chưa kịp nhìn thấy kiến trúc bên trong thì đã bị kẹt xe.

Bất ngờ, đầu lĩnh - xe tải của Diễm Quân Ly đã nhanh chóng quẹo sang một con đường nhỏ, theo sau là những dị năng giả cùng thân nhân của họ xen lẫn nhau mà chạy vào, tuy rằng thập phần nghi hoặc, nhưng từ kinh nghiệm trong một tháng ở chung vừa qua, mọi người ai cũng đều không có ý kiến. Bọn họ biết cho dù là Thương Viêm - người nhìn sơ qua thì thấy dễ nói chuyện, tuy nhiên khi chém giết tang thi thì không có chút gì là nương tay, đối đãi những người quậy chuyện cũng không có chút nể mặt lưu tình.

"Bên này." Ngồi phía sau xe tải chính là tiểu cô nương Đoạn Ái, Đoạn Ái tuy vẫn là cấp 4, khuôn mặt cứng ngắc kia cũng không có cách nào biểu đạt tình cảm, nhưng dạo gần đây thanh âm đã trở nên sáng sủa hơn rất là nhiều.

Diễm Quân Ly lái xe quẹo sang hướng mà Đoạn Ái vừa chỉ, Thương Viêm ngồi bên ghế phó lái liếc mắt nhìn thấy con đường này so với đường lớn khi nãy vắng vẻ hơn rất là nhiều, trong mắt cậu không khỏi lóe lên tinh quang. Xem ra đây là đường chuyên dụng, bên cạnh đường có không ít dị năng giả đang trò chuyện tươi cười.

"Đoạn Ái, dạo gần đây tình huống nơi này ra sao?" Đã nhận ra Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên tại thành phố tràn đầy nhân tài này hỗn đến không tồi, tâm tình Thương Viêm cũng bất giác tốt hơn.

"Tôi cùng em trai hiện tại đều ở chỗ của anh Sở Thiên, chị Bạch Vụ cùng anh Lý Tử thì ở tại chỗ của anh Lâm." Nói đến cái này, Đoạn Ái tuyệt không hề che giấu, cho dù là nhiều ngày không thấy, nhưng đối với người trước kia đã chữa trị cho chị em bọn họ, biểu hiện của Đoạn Ái nhiệt tình vượt xa so với cô dành cho Diễm Quân Ly.

Đoạn Ái huyên thuyên nói một đống, Thương Viêm và Diễm Quân Ly cũng đại khái hiểu được tình huống, mà lúc này ở phía trước khoảng mười bước cũng xuất hiện bóng dáng của Lưu Sở Thiên, mái tóc đầy phô trương kia nhìn sơ ngang là thấy ngay, thật không biết Lưu Sở Thiên tìm đâu ra thuốc nhuộm nữa.

Thương Viêm nhìn cảnh sắc chung quanh, ở ngã tư đường cũng coi như nội thành, bốn bên san sát những cửa hiệu lâu năm, tuy không quá sang trọng nhưng cũng xem là một nơi tốt, tuy nhiên nơi này cũng không phải dễ dàng khống chế được, ít nhất không có Đoạn Ái Đoạn Nãi trợ giúp thì quả thực rất khó.

Xe chạy vào một xưởng sửa xe 4S, nơi này đã có rất nhiều người chờ, bất quá từ dáng người cứng ngắc không dám thả lỏng kia thì có thể thấy họ là người mà Lưu Sở Thiên tương đối thưởng thức.

"Ly thiếu gia!" Gặp được Diễm Quân Ly, Lưu Sở Thiên rất là kích động, mà ngay cả thủ hạ của Lưu Sở Thiên đối với nhiệt tình của gã cũng có chút giật mình.

Mọi người ở phía sau gã đứng thẳng tắp sống lưng, y như là gặp phải thủ trưởng, bọn họ cũng hiểu được đây là Lưu Sở Thiên cấp bọn họ một cái cơ hội.

Diễm Quân Ly đi lên trước, ôm lấy bả vai của Lưu Sở Thiên, nụ cười thản nhiên tựa như đang tán dương những vất vả mà Lưu Sở Thiên đạt được. Lưu Sở Thiên cũng khẽ ôm lại y, giương mắt liền nhìn thấy Thương Viêm đã lâu không gặp, trên người Thương Viêm bây giờ phát ra khí tức có chút khan khác, tựa hồ càng thêm lãnh tĩnh và cường đại.

Đối với việc Lưu Sở Thiên tìm tòi nghiên cứu cậu lại cảm thấy có chút cao hứng, cho nên cứ thản nhiên mà tiếp thu, lộ ra khuôn mặt tươi cười thập phần hữu hảo. Đang lúc hai người mắt qua mày lại giao lưu, thì Thương Viêm đột ngột bị Diễm Quân Ly một phen ôm chặt lấy eo, cái tay kia như muốn biểu hiện rõ cho mối quan hệ của Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm.

Đám người vừa theo sau Thương Viêm xuống xe kia, đối với động tác của Diễm Quân Ly lại vô cùng bình tĩnh, thử nghĩ xem, nhìn suốt một tháng trời còn chưa có thói quen hay sao?

Tuy nhiên, đối với đám người của Lưu Sở Thiên thì lại cảm thấy rất là kinh ngạc. "Ly thiếu, ngài quyết định?" Lưu Sở Thiên hỏi đến thật cẩn thận, vẻ mặt kỳ quái mà nhìn Thương Viêm rồi lại đưa mắt sang Diễm Quân Ly, sau đó... cau mày, gã biết rõ Thương Viêm là em trai của Ly thiếu.

"Uhm" Diễm Quân Ly thản nhiên mà gật đầu, cánh tay ôm Thương Viêm hơi hơi buộc chặt, hiện tại y làm ra cử chỉ này là để tỏ rõ cho mọi người hiểu, Thương Viêm là của y.

"Tôi biết ." Trong lòng Lưu Sở Thiên lộc cộc, hiện tại Viêm tiểu đệ thành chị dâu, thật đúng là một cảm giác quái dị, nhưng gã cũng không ngạc nhiên quá lâu, trước kia gã đã nhận thấy có gì đó không đúng rồi. Nghĩ như vậy, Lưu Sở Thiên đột nhiên rất muốn nhìn xem biểu tình của Lâm Lăng khi biết tin tức này

Còn Thương Viêm thì lại xấu hổ mà bị ôm lấy, cậu thử gỡ tay Diễm Quân Ly ra, nhưng thực rõ ràng ý tưởng này không thể thành công, do đó cậu phải đành chấp nhận bị ôm khư khư như thế, miễn cho xuất hiện thêm mấy cái tư thế kỳ quái nữa, đương nhiên Thương Viêm cũng muốn dùng cơ hội này làm rõ quan hệ của bọn họ, miễn cho một số người không có mắt lộn xộn này nọ.

Diễm Quân Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ eo Thương Viêm ý bảo cậu thả lỏng, khóe miệng tạo nên một nụ cười ấm áp tựa như nước mùa xuân mà nhìn Thương Viêm. Sau khi nhận thấy Thương Viêm nhu thuận hơn, thì ánh mắt Diễm Quân Ly mới trở nên sắc bén, dừng tại trên người đám dị năng giả đang đứng sau Lưu Sở Thiên.

Cảm nhận được tầm mắt của Diễm Quân Ly, trong lòng bọn họ giật thót, ai ai cũng cố gắng thẳng lưng, mong mình có thể cấp BOSS lớn lưu lại ấn tượng tốt. Áp lực cường đại chỉ từ một ánh mắt cũng khiến cho đám dị năng giả kia không dám đối MẮT nhìn Diễm Quân Ly, lưng chậm rãi đổ mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt.

Thanh âm chung quanh cũng trong nháy mắt biến mất, không gian trở nên yên tĩnh đến ngay cả tiếng hô hấp cũng bị ghìm đến thấp nhất. "Đi thôi." Diễm Quân Ly thản nhiên thu hồi tầm mắt, lưu loát mà xoay người mang theo Thương Viêm đi hướng một chiếc Hummer tốt nhất.

Tầm mắt của Diễm Quân Ly vừa dời đi, những dị năng giả kia đều thở phào một hơi, chỉ là bọn họ còn chưa kịp thở phào xong đã cảm thấy có một tầm mắt sắt nhọn chỉa thẳng vào trên người mỉnh, so với ánh mắt ban nãy còn tăng thêm một tầng sát khí.

Đám dị năng giả đều theo bản năng đi tìm kiếm ánh mắt kia, lại phát hiện nó xuất phát từ người đang bị Diễm Quân Ly ôm vào trong ngực - Thương Viêm. Sau khi nhìn thấy đám dị năng giả chú ý tới mình, Thương Viêm mỉm cười, nhìn qua cảm thấy rất là vô hại, giống như cái nhìn kia hoàn toàn không tồn tại.

Biến hóa này khiến da đầu đám dị năng giả tê rần, vốn bọn họ cho rằng người yêu của lão đại cũng chỉ là một tiểu bạch kiểm, nhưng hiện tại xem ra người này tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể đối phó .

Thương Viêm thu hồi ánh mắt, nhướng nhướng mày ánh mắt dần tối, cậu tuyệt đối sẽ không lưu cho mọi người một hình tượng yếu đuối, đừng vội vàng mà đánh giá cậu là một bình hoa.

Ý cười xẹt qua mắt Diễm Quân Ly, khiến khuôn mặt đều có vẻ ôn hòa. Y chỉ biết Tiểu Viêm có thể tự mình xử lý tốt, y không phải không biết sẽ xuất hiện loại tình huống này, nhưng trừ việc để cho Tiểu Viêm phơi bày ra năng lực, nếu không chẳng có cách nào khác để mọi người ý thức được Tiểu Viêm xứng đáng đứng ngang hàng với y.

Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm đi theo Lưu Sở Thiên lên xe, Tiểu Tam Nhi vì thăng cấp 4 đã được giao cho Đoạn Ái Đoạn Nãi, Lý Thiên cùng Dương Thụ thì lưu lại cùng Lưu Sở Thiên an bài việc đăng ký.

Lúc đi tản bộ trên đường, Thương Viêm nhìn thành phố B trật tự y như chưa có mạt thế xảy ra, bèn hỏi Lưu Sở Thiên chuyện nơi này, Lưu Sở Thiên mỉm cười, vui vẻ lôi kéo Thương Viêm nói chuyện với nhau.

Thành phố B lớn hơn so với thành phố W, nhân tài quân đội cũng nhiều, do đó việc thanh lý tang thi rất là nhanh, căn bản không nơi nào khác có thể so sánh. Khi đám người Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng tới đây, thành phố B đã xấp xỉ chứa hơn 60 thế lực.

Mà hai người chẳng biết từ đâu chui ra gầy dựng thế lực riêng, dẫn đến việc đắc tội không ít người, Lâm Lăng mang theo Bạch Vụ cùng nhau đi từng thế lực đàm phán, Lý Tử thì dựa vào dị năng của bản thân lẻn vào cơ sở của bọn họ để khui lén bí mật.

Mà để cho người kiêng kị chính là Lưu Sở Thiên, đặc biệt khi Lưu Sở Thiên mang theo Đoạn Ái Đoạn Nãi đại sát tứ phương, Đoạn Ái Đoạn nãi không hề hé ra một tiếng. Lưu Sở Thiên mấy ngày nay cũng nhờ vào đó mà thăng cấp bậc, chỉ còn một chút nữa là gã có thể đột phá được cấp 4.

Thương Viêm nghe đến hứng thú nồng hậu, Lưu Sở Thiên cũng nói đến vẻ mặt hưng phấn, mà Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm ăn đậu hũ cũng rất là thoải mái.

"Lăng mang theo Bạch Vụ đi những thế lực khác, trễ một chút là có thể nhìn thấy. Bất quá dị năng của Lý Tử kia dùng quá tốt, rất nhiều tin tức đều là do hắn moi ra tới." Tâm tình Lưu Sở Thiên hôm nay rất tốt, bùm bùm mà nói không ngừng, bắt đầu có hiềm nghi mắc chứng lẩm bẩm.

Diễm Quân Ly cười nhạt đem tầm mắt đặt ở ngoài cửa sổ, trong căn cứ B trừ vết ma sát của xe cộ và vết máu mờ nhạt, ít nhất tại ở mặt ngoài nhìn vào là một khung cảnh bình thản. Chính là tại đây mặt sau cất giấu nhiều ít hắc ám điều này làm cho Diễm Quân Ly thực cảm thấy hứng thú, hắc ám càng nhiều, thì thời gian mà y tiếp nhận nó càng ngắn, y hoàn toàn không có quên y đã đáp ứng Tiểu Viêm phải làm người đứng đầu thiên hạ.

Nói nói một hồi, Lưu Sở Thiên đột nhiên từ kính chiếu hậu trông thấy nụ cười quen thuộc khiến người ta mao cốt tủng thiên của Diễm Quân Ly thì gã liền hiểu được, căn cứ B sắp sửa rụng đài, rụng vào tay lão đại nhà bọn họ.

"Ầm!" Một tiếng vang, thực rõ ràng Hummer bị công kích, Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm hoàn toàn không bất luận cái gì tổn thương mà thoát ra xe, Lưu Sở Thiên cũng nhảy ra xe.

Thương Viêm nhìn chiếc Hummer đang điên cuồng thiêu cháy ở trên đường, dấu vết sấm sét thực rõ ràng, chính là dị năng giả làm ra. Sắc mặt Lưu Sở Thiên tối sầm đen thui, Gã mới đem Ly thiếu nhận đến liền xuất hiện loại tình huống này, đây không phải là đang tát vào mặt gã hay sao?

Ngược lại Diễm Quân Ly biểu tình gì cũng đều không có, nhìn bóng người dần xuất hiện trong làn khói đặc, vỗ vỗ lưng Thương Viêm, tươi cười mang theo cổ vũ, trận chiến đầu tiên của Tiểu Viêm sẽ là với người này

75. Chương 75: Tiểu Viêm Bộc Lộ Tài Năng

Thương Viêm hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly, bĩu môi ngưng mắt mà nhìn bóng dáng đang từ từ hiện ra sau làn khói, cậu ghét nhất chính là Dị năng giả hệ lôi!

Diễm Quân Ly cũng chú ý tên dị năng giả vừa xuất hiện này, y nhè nhẹ vỗ cho đất cát trên người rơi xuống, quét mắt liếc nhìn Lưu Sở Thiên đang đứng phía sau.

Nơi này vừa vặn ngay tại một quán trà sữa ven đường, tuy rằng mọi nơi đều có dính vết máu khô, nhưng Diễm Quân Ly vẫn tìm được hai cái ghế dựa sạch sẽ, thực tự nhiên ngồi xuống, người không biết còn tưởng rằng Diễm Quân Ly đang nhàn nhã hưởng thụ một buổi chiều cuối tuần.

Lưu Sở Thiên cau mày nhưng cũng rất nhanh buông thõng, nếu Ly thiếu mặc kệ, gã cũng không xen vào làm gì, bất quá thực lực của Viêm tiểu đệ đã đến mức độ này rồi sao? Lưu Sở Thiên học theo Diễm Quân

Ly, lui ra phía sau mà ngồi xuống, nhìn bóng dáng của Thương Viêm, Lưu Sở Thiên lại bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Thương Viêm đứng thẳng người giật giật tay, trên mặt hoàn toàn không có sợ hãi hoặc khẩn trương, có thể nói thần tình của cậu lúc này là hơi hơi mất hứng, nhưng trong mắt kẻ địch, thì biểu hiện của Thương Viêm không thể nghi ngờ là một loại khinh thị.

Âm trầm, đây là cảm giác đầu tiên khi Thương Viêm nhìn thấy Tống Tùng , người trước mắt toàn thân hắc y đứng tại trên con đường rộng lớn, vì mái tóc dài mà khiến người xem có cảm giác thiếu ánh sáng, cho dù đôi mắt kia có thể chiết xạ quang mang thì cũng chẳng khiến người khác cảm thấy hắn và ánh sáng có tí liên quan nào.

Thấy rõ bộ dáng của Tống Tùng, Thương Viêm có chút ngơ ngẩn, sau đó từ trong yết hầu phát ra một tiếng cười khẽ, vốn là địch ý nhưng chẳng hiểu sao khi phát ra lại biến mất không thấy, thật sự rất hữu duyên, có mối liên hệ với BOSS nhân vật phản diện ah~, chỉ cần có thể khiến Chung Hư Lữ ngột ngạt cậu đều sẽ thích, cho dù chỉ trong phút chốc.

Lưu Sở Thiên và Tống Tùng đều bị Thương Viêm làm cho có chút sững sờ, Lưu Sở Thiên nhìn về phía Diễm Quân Ly, nhưng Diễm Quân Ly lúc này chỉ bất đắc dĩ mà nhìn bóng lưng của Thương Viêm rồi sau đó mất mác mà lắc lắc đầu, kỳ thật y không thể nào hiểu hết được Tiểu Viêm.

"Hắn là ai vậy?" Tầm mắt của Diễm Quân Ly rốt cục từ trên người Thương Viêm chuyển dời sang Tống Tùng, một tên không có gì đặc sắc, nhưng Tiểu Viêm chú ý tới hắn, y cũng phải quan sát xem sao.

"Đội trưởng của một tiểu đội dị năng giả, Tống Tùng. Có chút khôn lỏi, nhưng rất có trí tuệ... Ah, có thể nói là một kẻ bị xem như súng ống mà đem ra đùa giỡn." Nói đến đây, Lưu Sở Thiên không khỏi có chút khinh thường, tên này bị người ta thiết kế khiến hắn đối đầu với bọn họ, cứ như vậy mà trở thành một quân cờ cho người ta lợi dụng, thật kém cỏi.

"Tiểu Viêm, lưu người sống." Diễm Quân Ly thản nhiên mà nói với Thương Viêm, thuận tiện quét mắt nhìn đám người xung quanh, cảnh cáo bọn họ một chút.

Thương Viêm không hề gì mà nhún nhún vai, người này lưu hay giết thì cậu cũng chẳng quan tâm cho lắm. Quan trọng là cậu có thể từ cuộc đấu với hắn ta mà biết được sức chiến đấu của mình đã đạt tới trình độ nào. Tính tính ngày, người này hiện tại chắc cũng là dị năng giả cấp 3.

Tống Tùng, cùng là dị năng giả hệ lôi giống như nhân vật chính, giai đoạn trước người này tư chất cũng không tồi, ít nhất khi đó Chung Hư Lữ đuổi theo không kịp, hai người vô tình gặp nhau, rồi từ đó thường thường so đấu tài nghệ mà biết được. Dần dần bởi vì Chung Hư Lữ có cố gắng đề cao thực lực cho nên vượt qua Tống Tùng.

Nhưng Tống Tùng bởi vì bị vượt mặt mà nảy sinh ghen tỵ không thôi, vì thế phản bội chỉ là chuyện sớm muộn. Đơn giản máu chó nhất mà nói thì Tống Tùng chính là vật hy sinh để cho dị năng cùng tư tưởng của Chung Hư Lữ có cơ hội trưởng thành.

Đối với thái độ chẳng thèm để ý của Thương Viêm, Tống Tùng khó có được mà nhăn chặt lông mày, loại thái độ này cho thấy một là đang giả bộ hai là thực lực thật sự cao cường. Tống Tùng càng thêm do dự, hơn nữa hai người ngồi ở bên kia khiến hắn cảm thấy sự nguy hiểm, bước chân đã sớm không dám bước tới.

Hắn và Ly thiên (Thế lực của Diễm Quân Ly) có quan hệ không tốt, hắn chỉ muốn đánh áp một chút, nhưng xem ra thực trạng so với tin tức mà hắn biết có sự khác biệt. Không phải nói chỉ là một dị năng giả cấp 1 sao? Nếu như là dị năng giả cấp 1 thì sao lại có uy áp nguy hiểm mạnh mẽ đến như vậy? Hiện tại, cho dù hắn không được thông minh cho lắm thì cũng cảm giác được mình bị đem ra làm vật dò đường.

Thương Viêm cong lên khóe miệng, liếc thấy Tống Tùng đang có xu thế co giò chạy trốn, thì liền chụp cánh tay của hắn lại, tốc độ của cậu chẳng khác gì so với một dị năng giả.

"Đánh một trận, tao vừa lòng thì tha cho mày một mạng, nếu không hài lòng tao cũng sẽ tha cho mày một mạng, như thế nào?" Tống Tùng đột nhiên bị Thương Viêm bắt lấy, trong lòng đã sớm luống cuống đến nỗi quên cả tránh né, cứ như vậy mà bị một người thường không phải dị năng giả như Thương Viêm bắt được.

Nghe thấy Thương Viêm nói, toàn thân hắn cứng ngắc, nhìn lại đôi mắt đen hoắm kia, không có sát ý không có địch ý, chỉ có tràn đầy thú vị, người này đến tột cùng là muốn làm cái gì?

"Được" Tống Tùng nói chuyện âm điệu có chút quái dị, cho dù chỉ là một chữ đơn giản khi phát ra từ yết hầu của hắn cũng mang theo chút gì đó kỳ quặc, cộng thêm một thân lùm xùm hắc y khiến người xem không thể nào nảy sinh thiện cảm nổi.

Bất quá, Thương Viêm cũng không cảm nhận gì nhiều, nhếch miệng mỉm cười rớt ra khoảng cách giữa hai người, căn cứ theo quy luật kẻ địch của kẻ địch thì tức là bạn, dù không là bạn Thương Viêm cũng không có ghét bỏ gì Tống Tùng.

Tống Tùng len lén hít một hơi thật sâu, trong tay áo rộng thùng thình lúc này đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, điều đó cũng đủ chứng minh tâm tình của hắn lúc này. Thương Viêm không bắt đầu động thủ, rất rõ ràng là cậu đem quyền chủ động giao qua tay Tống Tùng, thế nhưng đối với loại hành động khinh thị này, hiện tại Tống Tùng không còn thời gian để mà không cam tâm.

Tống Tùng thả lỏng thân thể của chính mình, giấu trong quần áo chính là những dòng điện đang lưu chảy tập trung về mười đầu ngón tay, Tống Tùng phóng ra một đạo tử lôi nhằm về phía Thương Viêm, tại thời điểm sắp chạm vào cơ thể Thương Viêm thì nhoắt một cái, Thương Viêm lắc mình biến mất, chỉ còn chừa lại một ít điện lưu xẹt xẹt trên đất.

Toàn thân Thương Viêm đều đang run rẩy, dựa vào chính sức lực của mình để thăng cấp lên thành Dị năng giả cấp 3, quả nhiên năng lực không kém.

Chỉ trong nháy mắt, điện lưu từ trên tay Tống Tùng đã quấn quanh trên người Thương Viêm. Dòng điện mỏng manh chui vào thân thể tuy rằng thương tổn không lớn, nhưng choáng váng trong đầu cũng khiến Thương Viêm tạm thời đình chỉ suy nghĩ.

Tiếp theo đó, Tống Tùng mặt âm trầm mà xuất hiện sau lưng Thương Viêm, bàn tay do sấm sét quấn quanh nên không hiện rõ màu sắc kia nhẹ nhẹ nhàng nhàng đặt lên trên lưng Thương Viêm, phát lực một cái, ánh sáng màu tím chói mắt lóe lên, đến nỗi Thương Viêm phải nhắm hai mắt lại, tuy nhiên lúc này khóe môi cậu lại treo lên một mạt ý cười.

"Ly thiếu." Trong không khí tràn ngập mùi da thịt bị nướng khét. Lưu Sở Thiên thét lên một tiếng kinh hãi, từ trên ghế nhảy dựng lên, sau đó không dám chớp mắt mà nhìn Thương Viêm. Quả nhiên, là gã coi thường Tống Tùng, tuy rằng có thể đoán được năng lực của Tống Tùng ở cấp bậc nào, nhưng hiện tại đánh nhau với hắn là Viêm tiểu đệ, như vậy thật sự là không có chuyện gì sao?

Diễm Quân Ly híp hai mắt lại, ngược lại có chút bản lĩnh, xem ra mức độ chưởng khống dị năng của hắn ta so với dị năng giả cấp 4 còn tốt hơn, bất quá… Diễm Quân Ly bình tĩnh mà vươn tay chặn lại Lưu Sở Thiên đang muốn lao đi ra, "Tiểu Viêm không kém." Khóe mắt đảo qua Lưu Sở Thiên đang hấp tấp nóng nảy, y phán một câu chắc nịch.

"Đến lúc đó có chuyện gì thì đừng hối hận." Lưu Sở Thiên nôn nóng dùng tay cào cào tóc, bất mãn mà liếc mắt sang Diễm Quân Ly đang bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn nữa, nhấc chân lên lại đặt mông ngồi xuống, nhưng cũng nhịn không được khẩn trương mà lom lom nhìn Thương Viêm cùng Tống Tùng bên kia.

Trong mắt Thương Viêm tràn đầy hưng phấn, giữa hai mày hiện rõ sự nghiêm túc khiến người xem có cảm giác Thương Viêm thực rất trầm ổn. Trên tay Tống Tùng còn đang phím tử quang lòe lòe, qua bàn tay truyền đến hắn có thể rõ ràng biết được dị năng của mình đã xuyên vào thân thế ấy, nhưng chẳng hiểu sao sau lưng lại lạnh mướt mồ hôi.

Thương Viêm nghe thanh âm gợi ý vang bên tai, cúi đầu liền nhìn thấy sàn nhà bị nướng cháy đen, xem ra hắn ta khống chế lực đạo rất chuẩn, thế nhưng tuy thân thể này không thể so sánh độ cứng với Sơ Hàn, bất quá cũng không phải dễ dàng phá hủy.

Hắn làm sao biết được muốn đả thương được cậu phải sử dụng lực rất lớn, nếu dùng lực đạo so với bình thường thì cơ hồ chẳng ảnh hưởng, có thể nói là lãng phí vô ích.

Sắc mặt Tống Tùng trắng bệch, tay đã không còn khống chế được mà run rẩy, bóng dáng trước mắt bỗng trở nên mơ hồ, hắn biết đây là dấu hiệu dị năng của mình đã dùng quá độ, hắn cố gắng lắc lắc đầu hy vọng

bản thân có thể thanh tỉnh hơn một chút.

Trình tự chữa khỏi đã khép lại miệng vết thương hoàn toàn, tuy rằng rất đau nhưng đau riết rồi cũng thành thói quen ( ). Thương Viêm chẳng thèm che giấu miệng vết thương của mình, thân xác con người mà vừa không có máu, vừa có thể bay ra bươm bướm, có gì khó giải thích đâu, cứ phán một câu do dị năng là được.

Thương Viêm cười cười, kỳ thật Tống Tùng cũng rất băn khoăn, bản thân hắn không giống như Chung Hư Lữ đi lên nhờ hào quang của Nhân vật chính, hiện tại chẳng lẽ thu tay?

Cho dù hắn thì nghĩ vậy, nhưng Thương Viêm thì lại không đồng ý. Thương Viêm phản thủ một cái đã bắt chặt lấy tay Tống Tùng, Tống Tùng hốt hoảng trong lòng, vừa mới định trốn khỏi Thương Viêm thì tay bỗng cảm thấy đau xót, nguyên lai là móng tay của Thương Viêm cắm vào da thịt hắn. Hơn nữa ngón cái Thương Viêm vừa đúng ngay động mạch trên tay hắn.

Biểu hiện của Thương Viêm khiến Lưu Sở Thiên kinh ngạc vô cùng, đương nhiên kinh ngạc la vì… Đây là dị năng hệ chữa khỏi? Quả nhiên, Ly thiếu phải xứng với người có tài, nếu có thể đứng cạnh Ly thiếu thì sao lại là một người bình thường cho được. Lưu Sở Thiên buồn so mà ưu thương cho chỉ số thông minh của mình.

Diễm Quân Ly không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú trên người Thương Viêm, ngón trỏ vô ý thức mà xẹt qua khóe miệng đang hàm ý cười.

Mặt Tống Tùng lúc này vừa trắng vừa xanh, đối diện với Thương Viêm tràn đầy thoải mái, Tống Tùng cắn răng cố phát động dị năng, nhưng lần này đừng nói là có thể công kích mạnh như ban nãy, ngay cả cọng tóc của Thương Viêm hắn cũng không thể thương tổn được, nhiều lắm là quần áo trên người bị phá hủy không ít.

Thương Viêm mỉm cười tùy ý cho Tống Tùng công kích, Tống Tùng thông suốt một điều, ngay từ khi bắt đầu cuộc chiến này thì hắn đã chẳng có bất luận cơ hội chiến thắng nào. Đối với loại người như Tống Tùng, kỳ thật cũng không khó thuần phục, chỉ cần khiến hắn lúc thì không cam tâm, sau đó thì ghen tỵ, và rồi cuối cùng là sợ hãi đến không thể khống chế là xong.

Tống Tùng run rẩy đôi môi, tuy rằng Thương Viêm và hắn cao thấp không chênh lệch quá lớn, nhưng hắn lại cảm thấy khuôn mặt ý cười loan loan kia đang nhìn xuống hắn.

Thương Viêm làm như không nhìn thấy sắc mặt của Tống Tùng, giật giật móng vuốt, roẹt một cái miếng thịt trên tay Tống Tùng đã bị giật xuống. Thương Viêm một bên bắt lấy Tống Tùng đang không ngừng vặn vẹo, một bên nghiêm túc quan sát tay của mình, thật lợi hại, thử lại một lần nữa xem sao.

Tống Tùng chống cự lại Thương Viêm, cảm giác không cam tâm cùng ghen tỵ đã biến đâu mất, hiện tại chỉ còn duy nhất một nỗi sợ hãi khôn nguôi.

Tống Tùng tận lực nuốt tiếng rên vào bụng, tuy rằng Thương Viêm muốn thử lại một lần nữa, nhưng cậu cũng không có ham mê ngược đãi, "Mày… Có muốn đi theo tao không?" Thương Viêm có chút chần chờ hỏi, cậu nhìn về phía Diễm Quân Ly liền thấy Diễm Quân Ly vẫn luôn chú ý tới cậu đang gật gật đầu.

"A?" Hiển nhiên là Tống Tùng bị hỏi đến ngây người, "Tao có điều kiện". Nhưng dưới cái nhìn chú mục của Thương Viêm, hắn tận lực xem nhẹ cảm giác đau đớn của bản thân, cố gắng bình tĩnh thanh âm, hồi phục lại tinh thần.

"Mày nói xem?" Thương Viêm ngoài ý muốn mà nhíu mày, từ lúc cậu cảm thấy được sự sợ hãi của Tống Tùng thì cậu cứ nghĩ hắn hẳn sẽ ngay lập tức đồng ý. Theo như trong Đế Vương Mạt Thế miêu tả thì người này rất là sợ chết, nếu không cũng không có nội dung vở kịch là quỳ xuống cầu xin Chung Hư Lữ tha cho hắn một mạng.

"Tao muốn giết một người, tình nhân của lão đại thành phố B." Tống Tùng nói đến nghiến răng nghiến lợi, Thương Viêm cau mày, điều kiện của người này vượt ra khỏi suy nghĩ của cậu, bất quá này cùng cậu cũng không quan hệ gì, chỉ hơi dừng lại một chút tự hỏi, ngay sau đó liền gật gật đầu đồng ý.

Ngược lại Tống Tùng khiếp sợ mà nhìn cậu, há miệng thở dốc, "Mày sẽ mang họa sát thân đó." Nghe hắn nói, trong lòng Thương Viêm có thể gọi là hoàn toàn ngây dại, này. . . này. . . này là Tống Tùng trong

truyện mà cậu đọc sao!?

"Hừ, đến lúc đó toàn bộ thành phố B đều là của Ly thiếu, nói chi là một cái tình nhân." Lưu Sở Thiên từ bên cạnh đi tới, miệng không ngừng nói lời cuồng vọng, nhưng Tống Tùng lại không thể nào xem đó là lời nói đùa mà bỏ qua.

"Tao biết, tao đi theo mày." Tống Tùng nói thực nhỏ tuy nhiên lại rất là nghiêm túc. Thương Viêm lúc này vẫn còn chìm đắm trong sự kinh ngạc về biểu hiện của Tống Tùng, nhưng khi tay Diễm Quân Ly đặt lên lưng cậu thì rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần.

Thương Viêm buông lỏng ra bàn tay đang trảo Tống Tùng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trên miệng vết thương, đàn bươm bướm từ mu bàn tay xuất hiện tiến vào thân thể của Tống Tùng, tốc độ khép lại mà mắt thường có thể trông thấy được khiến Tống Tùng và Lưu Sở Thiên đều trợn trắng mắt.

Đáy mắt Tống Tùng nhoáng lên quái dị, vừa có sợ hãi cũng có cảm tạ, đương nhiên còn có chút tự ti, một dị năng giả hệ chữa khỏi cũng có thể đả bại hắn thảm hại đến nhường này. Trong lòng Thương Viêm cười trộm, đạo lý quất một roi cho một cục đường cậu rất rõ, bất quá tính cách của người này so với trong Đế Vương Mạt Thế thực không giống ah~!

Một đoạn hội ngộ nho nhỏ với Tống Tùng này, tin chắc đám thám tử đang núp xung quanh nhất định sẽ giúp cậu thông báo một cách tốt nhất…

76. Chương 76: Phản Bội

Lưu Sở Thiên dẫn đám người Thương Viêm đến một khu dân cư, chung quanh bắt đầu tụ tập một đám người, nhưng có thể là do Lưu Sở Thiên ở đây, những người này cũng không dám công khai nhìn thẳng.

Dọc theo đường đi,Thương Viêm có thể nhìn thấy rõ ràng nơi này, cho dù là phương tiện hay là an toàn cũng không phải là bên ngoài có thể so sánh.

"Trong thành tuy là địa bàn của chúng ta, nhưng người của mình cũng không nhiều lắm, những người bên ngoài tiểu khu Ly Thiên đều là người dân bình thường hoặc là thành viên ngoại lai, chỉ có trong tiểu khu này mới có thể coi là người một nhà." Lưu Sở Thiên đi phía trước dẫn đường, gã cảm thấy có chút đắc ý, đi đường hết huơ tay lại huơ chân, làm cho Thương Viêm trong lòng buồn cười không thôi, nhưng mà không thể phủ nhận Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đem nơi này cải tạo thực xuất sắc.

Diễm Quân Ly mặt không đổi sắc mà đi phía sau, đầy người khí thế làm cho đám người xung quanh dù lòng đầy hiếu kì cũng không dám làm càn, mà Thương Viêm lại là bị Diễm Quân Ly ôm vào trong ngực, tuy rằng hai tai vốn đã đỏ bừng, nhưng cậu cũng không phản đối.

Đi ở cuối cùng chính là Tống Tùng vừa mới gia nhập, nhìn thấy nơi này, hắn cũng không dám công khai quan sát xung quanh, đối với những tầm mắt như có như không cũng chỉ có thể làm bộ bình tĩnh, cho dù hiện tại hắn đã âm thầm kinh hãi không thôi.

Thủ vệ cùng tuần tra đều là dị năng giả cấp 4, mà những dị năng giả hắn nhìn thấy ở nơi này ít nhất cũng đã cấp 3, ngay cả người nhà của họ, chỉ là nhìn ánh mắt cũng biết tuyệt không phải là nhưng kẻ chỉ biết khiếp đảm trốn tránh, sợ là tất cả người nơi này đều đã từng giết qua tang thi.

Phát hiện này vừa nảy ra, Tống Tùng cũng bị ý tưởng của chính mình làm cho hoảng sợ, nhìn bóng dáng ba người phía trước hắn không biết phải là dùng tâm tình gì để hình dung mới tốt.

Tiểu khu bởi vì là nơi xa hoa, cho nên trong phương diện an toàn cũng rất chú trọng, bốn phía đều có tường vây, tuy rằng không cao nhưng đó cũng là nguyên nhân Lưu Sở Thiên lựa chọn nơi này, bọn họ còn ở mặt trên sửa chữa một chút, phòng ngừa không ít dị năng giả có ý đồ xông vào.

Thương Viêm đối với sự an bài của Lưu Sở Thiên dành cho dị năng giả cũng không tỏ thái độ, cậu tin tưởng người này sẽ có nhiều ý tưởng hơn so với mình. Cậu nghĩ nghĩ về vài thứ đồ còn tại trong không gian, hắn

là có không ít thứ phù hợp trang bị trong này. Đám người rất nhanh liền tới nhà trọ, phương tiện nơi này so với tiểu khu còn muốn tốt hơn,chỉ cần nhìn những khẩu súng tự động treo ở giá trên tường đã đủ nói lên tất cả, Thương Viêm đếm, tổng cộng có 12 khẩu súng tự động.

Bên trong nhà trọ không có người, Thương Viêm nhìn xem có chút nghi hoặc. "Chỉ có tôi cùng Lăng ở tại trong này, đương nhiên phòng của Ly thiếu cùng Viêm tiểu đệ các người cũng đã chuẩn bị tốt từ sớm. Về phần Lý Nhật bọn họ lại là ở khu nhà bên cạnh, mà hai khu nhà trọ này không phải ai cũng có thể tiến vào." Lưu Sở Thiên nói xong chỉ chỉ khu nhà trọ giống như đúc ở bên cạnh.

Bốn người ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, trừ bỏ Tống Tùng mấy người còn lại đều là thập phần thả lỏng, hoàn toàn đem nơi này xem thành nhà mình. Mà Tống Tùng thì lại vô cùng câu nệ, dáng ngồi cực kỳ giống học sinh tiểu học đang đối mặt giáo viên chủ nhiệm.

Hiện tại hắn vẫn không thể tin tưởng chính mình dễ dàng như vậy liền thành người của Ly Thiên được. Trước còn cùng người bên Ly Thiên mâu thuẫn nặng nề đến vậy. Kỳ thật là Tống Tùng không biết, cái loại đánh nhau gây sự nho nhỏ ngay cả người chết cũng không có này, tại trong mắt Lưu Sở Thiên gần như chính là chuyện mỉm cười liền có thể cho qua.

"Anh nói người kia là ai?" Thương Viêm thoát khỏi bàn tay không chịu an phận của Diễm Quân Ly, thân mình hơi hơi hướng về phía trước, từ trong không gian lấy ra lá trà cao cấp nhất cùng bộ ấm trà tuyệt phẩm. Cậu rất để ý chuyện của Tống Tùng, tuy rằng chỉ là vì người này trong hiện thực khác với trong Đế Vương Mạt Thế .

Diễm Quân Ly nghe thấy lời Thương Viêm nói bắt đầu quan sát Tống Tùng từng chút, áp lực thản nhiên tản ra, như là không thèm để ý mà tiếp nhận ly trà Thương Viêm đưa tới, ngón tay cố tình chính xác xẹt qua mu bàn tay Thương Viêm, chiếm được một cái trừng mắt của Thương Viêm.

Tống Tùng bị câu hỏi đột nhiên của Thương Viêm làm cho giật mình, thân thể lại là khẩn cấp run rẩy, tiếp đó là bị Diễm Quân Ly yên lặng nhìn lại, mồ hôi lạnh thực gây thất vọng mà che kín cái trán, ngay cả ly trà Thương Viêm đặt ở trước mặt cũng không chú ý tới.

"Ly thiếu, cậu lại nhìn nữa, người này liền muốn té xỉu." Lưu Sở Thiên nhíu mày trêu chọc, đem trà Long Tĩnh loại tốt nhất đưa lên miệng thổi thổi, hương thơm của lá trà làm Lưu Sở Thiên nheo lại hai mắt, có Viêm tiểu đệ ở đây thật tốt.

Đã nhận ra cảm xúc của Diễm Quân Ly, trong lòng Thương Viêm buồn cười mà nắm chặt tay Diễm Quân Ly, "Nhìn em còn chưa đủ sao?" Thương Viêm cười tủm tỉm mà nói, thiếu chút nữa làm Lưu Sở Thiên đem trà ngon khó có trong miệng mà nhổ ra.

Diễm Quân Ly cười nhạt, không để ý đến ánh mắt như muốn đem cả tròng mắt đều trừng ra của Lưu Sở Thiên, đem ánh nhìn chuyển hướng Thương Viêm, như chỉ đem một mình Thương Viêm nhập vào trong đó.

Lưu Sở Thiên trợn mắt há hốc mồm, Lăng sao vẫn chưa trở lại, để gã một mình mang loại biểu tình này thật sự khó chịu.

Tống Tùng xấu hổ dời tầm mắt, che dấu mà bưng trà lên uống, "Người tôi muốn giết tên Tiêu Tận, là tình nhân của Lâm Nhất thuộc môn phái XX, Lâm Nhất rất sủng ái Tiêu Tận, cô ta là người tôi nhất định phải giết, vô luận là như thế nào, nếu cô ta không chết tôi cho dù ngay cả chết cũng không nhắm mắt." Tống Tùng thực khẳng định nói, mười ngón tay nắm chặt, trên khuôn mặt dữ tợn che kín quyết tâm.

Thương Viêm có chút giật mình cùng nghi hoặc, chính là vì lý do này cho nên mới đặc biệt quý trùng sinh mệnh của mình sao? Mới có thể cầu Chung Hư Lữ buông tha cho hắn? Bất quá cuối cùng người này vẫn là chết, nếu không hẳn là sẽ làm nên không ít chuyện.

"Lâm Nhất? Hôm nay đối tượng cùng Lăng đàm phán chính là hắn, dị năng giả hệ gió cấp 5, XX môn phái cũng là môn phái lớn nhất của thành phố B, về phần Tiêu Tận… Chưa từng nghe qua." Lưu Sở Thiên ngón tay nhẹ gõ lên sô pha, suy nghĩ một hồi vẫn là không nghĩ ra sự tồn tại của cô ả Tiêu Tận này.

"Không thể! Mỗi lần hội nghị Lâm Nhất đều sẽ mang cô ta theo, tuy rằng là tôi nhìn trộm, nhưng đã qua nhiều lần cũng không thể cứ nhìn lầm, đương nhiên cũng nhìn thấy cô ta cùng các người gặp mặt." Tống

Tùng mở to hai mắt kinh hô, lập tức mãnh liệt đứng dậy, ngay cả nước trà bị đánh đổ lên đùi cũng không thèm để ý, bất quá cũng làm cho Diễm Quân Ly ánh mắt hơi trầm xuống nhìn nước trà bị lãng phí.

Lưu Sở Thiên nhíu mày, nghe thấy loại câu nói khẳng định của Tống Tùng, không cảm thấy là Tống Tùng đang lừa hắn, mà là có thể thấy được chuyện này không phải là nhỏ, "Cậu nói một chút về người tên Tiêu Tận này xem."

Thương Viêm ngồi một bên cũng nhẹ khiêu mi, cậu cúi đầu chống cằm, cậu luôn luôn có chút cảm giác không thích hợp, ở nơi nào nhỉ?

"Như thế nào cũng được, cũng sẽ không là chướng ngại." Diễm Quân Ly thản nhiên nói, nhẹ nhấp một hơi nước chè xanh, đem ngón tay Thương Viêm đặt trong lòng bàn tay thưởng thức, giọng điệu bình tĩnh như thể không rõ câu nói của chính mình vừa rồi có bao nhiêu ngông cuồng.

"A ~" Thương Viêm kịp thời phản ứng trước câu nói của Diễm Quân Ly, khẽ cười một tiếng, "Anh thật sự là khí phách." Thương Viêm ngã xuống trên vai Diễm Quân Ly, hưởng thụ ánh mắt tràn đầy ý cười của y.

Lưu Sở Thiên đưa tay xoa lên mặt mình, thật sự là ấm áp như muốn giết người khác ah, ông già cô đơn như mình không khỏi bị tổn thương, hơn nữa câu nói kia thật sự rất khí phách, đúng như Viêm tiểu đệ nói. Lưu Sở Thiên nhìn Tống Tùng liếc mắt một cái, nghĩ xem có nên chừa lại không gian hai người cho Ly thiếu hay không.

"Lưu ca, việc lớn, không tốt." Đoạn Ái hô to xông vào, tuy rằng giọng điệu lo âu đến chết người, nhưng vẫn là một bộ mặt than.

"Chuyện gì?" Lưu Sở Thiên thu liễm biểu tình, Đoạn Ái Đoạn Nãi làm người có đúng mực, tùy tiện mà xông tới như vậy nhất định là chuyện lớn.

"Anh Lăng đầu phục bên Lâm Nhất, mà ngay cả bên phía Lý Tử cùng chị Bạch Sương cũng không có tin tức." Đoạn Ái lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người, một hơi nói xong, làm cho tất cả những người đang ngồi đều có chút không kịp phản ứng.

Tống Tùng kinh ngạc mà nhìn 3 người phía trong đại sảnh, hắn biết Lâm Lăng chính là cánh tay thứ hai của Ly Thiên. Lưu Sở Thiên đã không biết dùng biểu tình gì để đối mặt, nhìn qua hoàn toàn ngây dại ra.

Diễm Quân Ly nguy hiểm mà nheo lại ánh mắt, mi tâm một mảnh sắc bén tàn nhẫn, bàn tay nắm lấy Thương Viêm căng thẳng, "Phải không?" Âm cuối cất cao, bỗng nhiên câu môi mỉm cười, cười đến bén nhọn quỷ dị.

Thương Viêm trong lòng căng thẳng, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Diễm Quân Ly thì cảm giác vô cùng khó chịu, trong đầu có cái gì hiện lên.

Phản bội? Chính là lần phản bội trong 《Đế Vương Mạt Thế》 sao?! Như vậy Lưu Sở Thiên… Thương Viêm nhìn chằm chằm mặt đất, gắt gao nắm chặt tay Diễm Quân Ly, cậu nhất định sẽ ngăn cản!

"Tiêu Tận, khi nào mới đi giết Diễm Quân Ly." Thanh âm quen thuộc cùng câu nói không quen thuộc, đôi mắt Lâm Lăng một mảnh sát ý nhìn về phía Tiêu Tận.

"Không vội, nếu Diễm Quân Ly là người đứng đầu của Ly Thiên, như vậy y là một người rất mạnh, nhất định phải tìm cơ hội tốt. Hơn nữa tưởng muốn y khổ sở, chúng ta có thể đem người mà y để ý đều kéo qua bên này." Tiêu Tận cười đến quyến rũ, cô mặt sườn xám đứng bên cạnh Lâm Lăng, tay mang theo hấp dẫn vô tận mà phất qua mặt Lâm Lăng. "Như thế nào cũng được, chỉ cần có thể làm y đau khổ là tốt." Hận ý của Lâm Lăng với Diễm Quân Ly không phải là giả, trong lòng chỉ có báo thù hắn cũng không để ý đến Tiêu Tận đùa giỡn.

"Đương nhiên sẽ làm y đau khổ." Tiêu Tận hôn lên hai mắt lạnh lùng của Lâm Lăng, xoay người rời đi căn phòng chuẩn bị cho Lâm Lăng.

"Bên chỗ Bạch Sương sao rồi?" Ra khỏi phòng, Tiêu Tận không còn là mặt đầy ý cười, tuy nhiên cô ta trở nên lạnh lùng như vậy mà giơ tay nhấc chân vẫn mang theo mị hoặc câu nhân.

Cùng đứng cùng Tiêu Tận trên sàn nhà trải thảm đỏ là một nam nhân nhìn qua không tệ, dáng người cũng không tệ, khuôn mặt đứng đắn chỉ có tràn ngập tình yêu dành cho Tiêu Tận.

"Bọn họ đều bị theo dõi, cũng đã hạ dược, không làm được gì to tát, kế tiếp thì sao?" Lâm Nhất ôm lấy phần eo của Tiêu Tận, đem Tiêu Tận kéo vào trong ngực mình, tuy nhiên hắn còn chưa kịp âu yếm đã bị Tiêu Tận dùng giày cao gót hung hăng đạp một cái, làm cho Lâm Nhất mặt đỏ như gan heo, nhưng vật nằm giữa hai chân cũng ẩn ẩn có động tác.

Tiêu Tận một cái tát vứt lên trên mặt Lâm Nhất, đưa tới Lâm Nhất thấp giọng rên rỉ, "Đương nhiên là tên dị năng giả hệ chữa khỏi cùng Lưu Sở Thiên." Tiêu Tận hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Nhất, trong lúc vô tình quyến rũ người làm cho Lâm Nhất nuốt một hơi nước miếng.

Trong mắt người bên ngoài Tiêu Tận là tình nhân của Lâm Nhất, nhưng chỉ có rất ít người biết Tiêu Tận mới là người chỉ đạo, Tiêu Tận nói một Lâm Nhất nhất định sẽ không phản đối, bởi vì Lâm Nhất "Yêu" Tiêu Tận, cũng "Yêu" cách đối xử thô lỗ của Tiêu Tận đối với hắn.

Lâm Nhất bị Tiêu Tận nhìn như vậy xương cốt đều ngứa, hắn thích nhất cái miệng này của Tiêu Tận, "Anh lập tức đi làm." Nhân cơ hội hôn Tiêu Tận một cái, tâm tình thập phần tốt đẹp mà rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của Lâm Nhất, Tiêu Tận mới lộ ra khuôn mặt tràn đầy dã tâm, chính là, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chất lỏng màu đỏ tươi lập tức nhảy lên cổ họng.Khuôn mặt trét đầy phấn vẫn không thể che dấu được trắng bệch, nửa thân thể đều ngã lên bên tường, nhưng Tiêu Tận hoàn toàn không thèm để ý, chính là nhẹ nhàng xuất ra khăn tay đem máu lau đi, cô biết đây chỉ là cái giá cho việc dùng dị năng quá mức mà thôi.

Ký ức hư ảo, cô thân là dị năng giả cấp 5, đọc đúng theo mặt chữ mà giải thích là có thể làm ra một đoạn ký ức giả thay thế ký ức thật của một người.

Trước cùng Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên gặp mặt, chính là làm mơ hồ hơn một ít ấn tượng về bản thân với bọn họ, ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng bây giờ là tại trên người Lâm Lăng đem ký ức về Diễm Quân Ly toàn bộ đổi thành ký ức Diễm Quân Ly đuổi giết hắn, đương nhiên, cô cũng thêm vào một số ký ức đau khổ do Diễm Quân Ly mang đến, tỷ như người thân bị giết, bạn bè phản bội.

Tuy rằng, cô chuẩn bị còn chưa quá đầy đủ, nhưng cô cũng không có lựa chọn khác, không thể tưởng được người đứng đầu của Ly Thiên lại là một người khác, hơn nữa người nọ lại hết sức lợi hại, bên cạnh còn có một dị năng giả hệ chữa khỏi có thể đánh bại dị năng giả hệ lôi cấp 3, cô thật là nóng nảy.

Bất quá, loại dị năng này cũng không phải dễ sử dụng, đồ vật cô cần cũng không thiếu, đặc biệt là loại bóp méo trên diện tích rộng thế này. Trừ bỏ Lâm Lăng cũng chỉ có Lâm Nhất, cô cần có năng lực của Lâm Nhất, cho nên cô lựa chọn làm cho mình trở thành người yêu của Lâm Nhất, về phần dùng giả dối ký ức làm Lâm Nhất biến thành M, là chỉ vì phòng ngừa bản thân cùng với người này dây dưa, như vậy chỉ cần đánh mắng Lâm Nhất.

Lâm Nhất, Lâm Nhất cũng có thể đến cao trào, rất đơn giản.

Tiêu Tận nuốt vào ngụm máu trong miệng, đứng thẳng người, chỉnh lý một chút suối tóc dài uốn lượn của mình, mang theo một tia cười nhạt biến mất tại cuối hành lang.

"Tiểu Tam, em có thể nói chuyện được hay không, khó có thể được nói chuyện." Lý Thiên thực bất đắc dĩ thuyết giáo với tiểu Tam nhi, nhưng tiểu Tam nhi chính là thưởng cho Lý Thiên một bộ mặt than.

"Nói chuyện đi nói chuyện đi~" Đòn sát thủ của Lý Thiên đều tung ra, nhưng trừ bỏ tiểu Tam nhi ra vẻ rùng mình một cái, ngoài ra cái gì cũng không có được.

Lý Thiên là buồn đến luống cuống, trước không là bị nhốt chính là ngồi xe, hiện tại thật vất vả đến thành phố B lại bị bắt buộc ngồi ở trong phòng. Mà thân là không gian dị năng giả hắn quá yếu, Thương Viêm hảo tâm mà cùng Lưu Sở Thiên nói một tiếng để tiểu Tam nhi đi theo hắn, đương nhiên cũng đồng thời ở chung một phòng.

Đối với điểm ấy hắn là rất cao hứng, trừ bỏ mặt than một chút ít nói một chút, rất tốt… Tốt cái rắm! Hắn buồn chết đi được!

"Lý Thiên?" Thanh âm có chút chần chờ, nhưng là thập phần đường đột. Lý Thiên phản xạ có điều kiện nhìn về phía cửa sổ truyền ra thanh âm.

Tiểu Tam nhi nhanh chóng đem Lý Thiên ôm vào trong ngực lui về phía sau, hắn cư nhiên không phát hiện có người ở bên ngoài, đây là hắn thất trách.

"Tôi là Lý Tử, tôi có việc gấp." Lý Tử cũng không cố kị nhiều, từ cửa sổ tiến vào, người tên Lý Thiên này là hắn nghe người khác nói qua, hình như có quan hệ rất tốt với Thương Viêm…

Bên này Thương Viêm hoàn toàn không biết trạng thái của Lâm Lăng, cậu bị BOSS khóa ở trong phòng, cậu cũng biết đây là vì BOSS muốn bảo vệ cậu, chuyện này quá mức quỷ dị.

Thương Viêm lo âu mà khẽ cắn ngón tay, trong Đế Vương Mạt Thế , đoạn phản bội này cũng không có giải thích chính xác, đương nhiên cũng có độc giả nhìn ra không hợp lý, khi đó Tiết Tháo đại đại (tác giả) là nói như thế nào ah?

"Đây là một nút thắt, nhưng sẽ không giải thích."

Nút thắt cái beep á, Thương Viêm nhớ tới Tiết Tháo đại đại nói, hận không thể đem khổ qua nhét vào trong OO của Tiết Tháo đại đại!

"Viêm ca, tôi là Lý Thiên." Thanh âm của Lý Thiên từ phía sau truyền tới, Thương Viêm chớp mắt, buồn bực trong lòng biến mất một chút, Lý Thiên có đem đến chuyện mà cậu chờ mong không?

77. Chương 77: Động Tác

Thương Viêm mở cửa phòng ra, vừa giương mắt nhìn đã thấy Lý Thiên cùng Tiểu Tam nhi, Lý Thiên có chút giống lưu manh, nhìn thấy Thương Viêm thì mày cau lại, bộ dáng nhìn ngó tứ phía nếu người không biết còn tưởng hắn là kẻ trộm.

"Làm sao vậy?" Thương Viêm nhìn thấy Lý Thiên thì những thắc mắc trong lòng cũng buông lỏng, hơi hơi lộ ra ý cười để Lý Thiên cùng tiểu Tam nhi tiến vào phòng.

"Thương Viêm, em đã nói với anh, em nhìn thấy một người tên là Lý Tử." Lý Thiên ngồi trên ghế to trong phòng, mở to mắt cẩn thận quan sát đến biểu tình của Thương Viêm đang ngồi ở đối diện, tại khi nhìn thấy Thương Viêm lộ ra cảm xúc hưng phấn hắn mới xác định người tên là Lý Tử này thật sự quen biết Thương Viêm.

Tiểu Tam nhi đứng ở một bên, vẻ lo lắng ánh lên trong mắt tuyệt đối không ít hơn so với những người khác, hắn tuy rằng nhìn qua thập phần lạnh nhạt, nhưng đối với chuyện của Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm hắn còn quan tâm hơn so với kẻ khác.

Thương Viêm nghe thấy Lý Thiên nói thì biết mọi chuyện rốt cuộc có đường phá giải, mặt mang vẻ vui mừng "Hắn nói cái gì?" Thương Viêm một cái bắt được bả vai Lý Thiên, nhìn thẳng vào mắt Lý Thiên, rõ ràng lộ vẻ vội vàng.

"Hắn nói có một ả đàn bà tên là Tiêu Tận có thể bóp méo ký ức của người khác, Bach Sương bị bắt, mà bản thân hắn là nhờ có dị năng mới có thể về tới đây được." Lý Thiên bị hành động của Thương Viêm làm cho hoảng sợ, kinh hách nhìn Thương Viêm, nhưng hắn cũng hiểu được tính nghiêm trọng của việc này, một hơi đem toàn bộ sự tình nói hết ra.

Mọi việc nói thông suốt, Thương Viêm cũng biết mình kích động, ngồi lại vị trí cũ. Lâm Lăng không bị BOSS hạ mệnh lệnh tuyệt đối, bởi vì BOSS vẫn là thập phần tín nhiệm Lâm Lăng, xem ra về sau cho dù chiếm được sự tin cậy vẫn là dùng mệnh lệnh tuyệt đối an toàn hơn.

Bất quá, Tiêu Tận? Thương Viêm xoa cằm, hồi tưởng lại trong Đế Vương Mạt Thế có người này tồn tại hay không? Chính là vô luận nghĩ như thế nào, Thương Viêm vẫn là thật không nhớ đến thông tin có liên quan đến người này, người này chẳng lẽ là kẻ chuyên môn dùng để đối phó với bọn họ?

Tiểu Tam nhi ngồi tại một bên nghe thấy loại dị năng kì lạ kia thì trong lòng không khỏi ngạc nhiên, hai tay ôm chặt trước ngực, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

"Lý Tử còn nói gì nữa?" Thương Viêm triệt để tỉnh táo lại, sau khi hít sâu một hơi biểu tình đã là cực kì bình tĩnh, tay hơi hơi gấp khúc và đặt chồng lên nhau, hấp tấp nóng nảy đã hoàn toàn không thấy, cố gắng nhớ lại những gì đã nghe được.

"Đúng rồi, hắn nói Tiêu Tận đã biết được Diễm Quân Ly là người đứng đầu, chuyện này có tính không?" Lý Thiên cau mày cố gắng hồi tưởng, nhưng cũng không tìm ra tin tức gì có giá trị.

Hửm? Điểm ấy…"Hắn vì sao không tự mình đến?" Thương Viêm nghi hoặc, tay phải nâng cằm. Tòa nhà này tuy không phải ai cũng có thể tiến vào, nhưng làm nhóm thành viên đầu tiên nguyện trung thành lại có mệnh lệnh tuyệt đối chống đỡ, cậu tin tưởng Lý Tử là có thể ra vào nơi này.

"Em cũng hỏi, nhưng hắn cái gì cũng không có nói, bất quá em nhớ rõ vẻ mặt của hắn không tốt lắm, giống như có chút khổ sở." Lý Thiên nghiêng đầu, mặc dù là chuyện vừa mới phát sinh, tuy nhiên lúc ấy hắn cũng không quá chú ý biểu cảm của Lý Tử.

"Hắn nói, bọn họ không thể tin, năng lực của tôi đối với bọn họ là có hạn." Tiểu Tam nhi vốn đang trầm mặc nói. "Tại sao anh không nghe thấy?" Lý Thiên nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Tam nhi.

"Lỗ tai tôi tương đối thính." Tiểu Tam nhi liếc mắt nhìn Lý Thiên, tuy rằng không có cảm xúc gì, nhưng Lý Thiên cũng hiểu được mình đang bị một tang thi xem thường. Lý Thiên căm giận trừng tiểu Tam nhi, hiện tại có việc, chờ xong việc này nhất định phải lột da tên tang thi kia.

"Nội gián!" Thương Viêm nghĩ tới điều gì đập bàn, ly trà trên bàn run lên hai cái, hai mắt híp lại. Cũng chỉ có hơn bốn trăm thành viên của Ly Thiên biết bọn họ sẽ đến, hiểu rõ thời gian BOSS tới cũng chỉ có mười mấy người vừa tiếp đón bọn họ lúc trước. Điều này cũng khó trách Lý Tử cảm thấy bi thương, nói vậy bọn người coi như là thành viên trung thành kia có quan hệ không tệ với Lý Tử.

Hoặc là mọi chuyện đều do Tống Tùng giả trang, cậu cũng không tin Tống Tùng muốn giết Tiêu Tận, do đó Tiêu Tận đối Tống Tùng sẽ không có sát ý.

"Hai người đi trước, tìm một chỗ ẩn nấp, nếu họ không tìm thấy tôi thì sẽ liên lụy đến trên đầu các người, đồng thời tôi cũng muốn hai người giám thị những kẻ tới làm phiền kia." Thương Viêm nghĩ nghĩ, tuy rằng rất có khả năng cậu bị giam lỏng, nhưng kỳ thật cậu cũng không quá gấp, chỉ cần tiến vào không gian bảo BOSS "lấy" cậu đi ra là xong.

Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên bên kia cũng không cần quá lo lắng, có hệ thống cùng công lược ở đây thì mọi chuyện đều có biện pháp, nếu không nữa thì trước đem người cứu ra, chờ đến khi thần xuất hiện thì cũng sẽ có biện pháp. Thương Viêm đột nhiên thập phần lạc quan ( ).

"Viêm ca, anh đừng có mạo hiểm." Nghe được Thương Viêm cố ý muốn đi ra ngoài, Lý Thiên luống cuống, nếu như Thương Viêm có chuyện gì, tất cả mọi người sẽ rước lấy họa lớn.

"Tôi ở đây." Tiểu Tam Nhi gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý suy nghĩ của Lý Thiên, hắn cũng thực lo lắng cho Thương Viêm, đương nhiên hắn càng lo lắng phản ứng của Diễm Quân Ly sau khi Thương Viêm gặp chuyện không may.

"Tôi sẽ có đúng mực." Nghĩ ổn thỏa, Thương Viêm thản nhiên mà cười cười, cho thấy chính mình không có việc gì, "Tiểu Tam Nhi cậu cũng phải đi, Lý Thiên so với tôi còn yếu hơn, tôi ít nhất có thể an toàn chẳng việc gì mà giết chết một tang thi cấp 3." Nói đến sự tích anh dũng của bản thân, dáng vẻ Thương Viêm dào dạt đắc ý, Tiểu Tam Nhi nhìn thấy, cuối cùng vẫn gật gật đầu tỏ vẻ mình sẽ bảo vệ Lý Thiên.

Chờ đến khi Lý Thiên và Tiểu Tam Nhi vừa đi, liền có một người lấy lý do đưa nước đến mà gõ cửa, trong lòng Thương Viêm cười lạnh, mở ra cửa phòng thì thấy đó là một dị năng giả xa lạ, khi trông thấy Thương Viêm biểu cảm của người nọ lộ rõ vui sướng, thần sắc vốn có chút lo lắng lập tức tản ra.

Thương Viêm đóng cửa lại, cười nhạo một tiếng, loại giam lỏng này thật đúng là nhàm chán, Thương Viêm chỉnh sửa sắc mặt sau đó tiến vào Không gian hư vô, Thương Viêm vừa vào không gian, Diễm Quân Ly cũng lập tức cảm nhận đến.

"Làm sao vậy?" Tuy rằng thanh âm Diễm Quân Ly vẫn ôn hòa như trước, nhưng Thương Viêm sao lại không nghe ra được trong giọng nói của Diễm Quân Ly có phẫn nộ và hỏa khí, nháy mắt trái tim Thương Viêm nhảy dựng.

"Không có gì, chỉ là muốn ra ngoài, nhưng lại không muốn người khác biết." Thương Viêm lắc lắc tỏ vẻ không có việc gì, thần thái thoải mái mà cùng Diễm Quân Ly nói chuyện, chính là giọng điệu đột nhiên biến đổi, bén nhọn nhưng trực tiếp, "Ngược lại anh thì sao, anh làm sao vậy?"

"... Không thấy Sở Thiên." Nghe thấy Thương Viêm nói thì biết, Thương Viêm đối với người nào đó trong tòa nhà nghi ngờ, y cũng sẽ không gạt Thương Viêm bất kỳ chuyện gì, liền trực tiếp đem việc Lưu Sở Thiên mất tích nói cho Thương Viêm.

Thương Viêm hít sâu một hơi, cắn môi dưới có chút tự trách, vẫn là chậm một bước sao? "Lý Tử nhờ Lý Thiên tìm em, Tiêu Tận là một dị năng giả có thể bóp méo ký ức, là cô ta đang làm quỷ, Lăng cùng Sở Thiên đều không có hạ mệnh lệnh tuyệt đối."

Diễm Quân Ly nhăn lại mày trầm tư, giải thích như vậy coi như rõ ràng mọi chuyện, hai mắt đen ngòm bỗng dưng loe lóe, ý cười thoáng xuất hiện rồi biến mất, lắc lắc Đọa Thiên trên tay, đem máu trên đó vun vẩy rơi xuống đất.

"Ca, hiện tại xung quanh anh có ai không? Em muốn đi ra." Nghe thấy Thương Viêm nói, Diễm Quân Ly hơi khựng người, "Chờ một chút, trước giải quyết xong tên này đã." Thanh âm Diễm Quân Ly để lộ ra hơi chút lạnh ý, nhưng Thương Viêm cũng xem như không hề gì mà nhún nhún vai.

Diễm Quân Ly mặt không đổi sắc mà nhìn nhóm dị năng giả đối diện, chung quanh bọn họ nằm ngổn ngang không biết bao nhiêu là thi thể. Nhìn kiến trúc cho thấy đây là nội thành, do đó không cần đoán cũng biết bọn họ tới là để lấy mạng Diễm Quân Ly.

"Trò chơi kết thúc." Diễm Quân Ly nhướng mày mà nói, cái gì muốn biết thì cũng đã biết, những người này không còn tác dụng gì nữa.

Tiếp theo sau đó, Đọa Thiên bị Diễm Quân Ly thu hồi vào trong không gian, những người đó nhìn thấy hành động của Diễm Quân Ly mà ngơ ngác, sau đó vẫn còn trong nghi hoặc thì bị Diễm Quân Ly hạ thuật con rối: "Tự sát."

Diễm Quân Ly đem Thương Viêm thả ra khỏi không gian, mùi máu tươi gay mũi khiến Thương Viêm thật không khó thích ứng, xem ra Tiêu Tận lần này kết cục chắc chắn thảm, "Ca, em đi tìm Tiêu Tận, anh trở về trấn thủ đi." Tuy rằng không biết bắt được Tiêu Tận có tác dụng gì không, nhưng tốt nhất vẫn nên nắm trong tay kẻo phát sinh phiền toái.

Diễm Quân Ly thoáng suy xét cũng hiểu được, xảy ra chuyện như thế này, Ly Thiên chẳng còn ai cầm quyền, vì thế y đành phải ra mặt, nhưng y là một kẻ vừa mới đặt chân tới thành phố B nên chẳng có ai phục tùng y, lúc này chính là thời cơ tóm lấy Ly Thiên tốt nhất. Nhưng đáng tiếc, chỉ cần có năng lực cao, cho dù chỉ còn một tia hấp hối y cũng có thể thay đổi cục diện.

"Được rồi, em cẩn thận một chút đó." Diễm Quân Ly ôm chầm Thương Viêm, chóp mũi nhẹ nhàng mà đụng nhau, bởi vì biết ở đại bảng doanh của Lâm Nhất không có nhiều dị năng giả, cũng chẳng quá lo lắng, mà Tiêu Tận. Trong lòng Diễm Quân Ly hừ lạnh, bóp méo ký ức thì phải có kịch bản, nhưng Thương Viêm đột nhiên xuất hiện, y chẳng sợ Thương Viêm trúng chiêu giống Lâm Lăng.

"Ừm." Thương Viêm bị ngạc nhiên mà mở to hai mắt, vốn là tưởng sẽ hôn hôn, nhưng không thể ngờ được chỉ có vậy, nhượng Thương Viêm đối với suy nghĩ xấu xa trong lòng mình mà ai thán không thôi.

"Suy nghĩ cái gì? Chờ em trở về sẽ tiếp tục." Như là nhận ra khốn quẫn của Thương Viêm, rất hảo tâm mà để lại một câu, mỉm cười trên gương mặt nháy mắt nhu hòa xuống dưới, trong giọng nói còn mang theo vẻ trêu tức.

"Mơ đi." Thương Viêm hướng Diễm Quân Ly nhe răng trợn mắt, bỏ ra bàn tay của Diễm Quân Ly, chẳng thèm quay đầu lại mà ly khai khỏi tầm mắt Diễm Quân Ly, nhìn bóng lưng Thương Viêm biến mất, nguyên bản đôi mắt nhu tình như nước trong phút chốc trở nên lo lắng, hơi chút chỉnh lý y phục của mình, nhếch lên khóe miệng, đạp lên máu tươi mà rời đi.

"Nơi này thật sự là..." Thương Viêm cong thắt lưng, tránh ở một góc hành lang mà nghĩ biện pháp, cậu không biết nên hình dung cảm xúc lúc này như thế nào, vừa hấp tấp nóng nảy nhưng lại không có chỗ khả thi, hành lang thật dài cùng với vô số căn phòng làm Thương Viêm thiếu chút nữa hôn mê.

Địa bàn của Lâm Nhất là một tòa khách sạn cao cấp, chỉ cần nhìn số phòng thôi thì Thương Viêm đã nảy lên dục vọng buông tha tìm kiếm. Loại thủ thuật che mắt này thật thông minh, khẳng định không phải căn phòng nào cũng có người ở, khả năng rất cao là toàn bộ đều là bẫy rập, từ trong nhiều căn phòng như vậy tìm ra một người quả thật chỉ biết nhờ vào vận khí.

Thương Viêm vẻ mặt rối rắm mà hỏi Công lược, nếu như vậy mà tìm kiếm thì việc bị phát hiện chỉ là vấn đề thời gian, cậu đã đụng trúng vài cái cơ quan, tuy rằng bây giờ còn không có ai phát hiện ra cơ quan bị động qua, nhưng như vậy không thể được.

Công lược vẫn trước sau như một mà đáng tin cậy, nghe thấy thanh âm của công lược, Thương Viêm cũng an tâm xuống, thật chẳng như gia hỏa kia.

Cũng không biết Hệ thống sao lại đọc được suy nghĩ của Thương Viêm, liền phì phì phò phò mà xuất hiện trong đầu cậu, Tuy rằng Thương Viêm đối với càu nhàu của Hệ thống không quá để ý, nhưng lần này Hệ thống nói quả thật rất đúng, đương nhiên, không cần thiết phải đánh sập nơi này, chỉ cần làm chút phiền toái nhỏ dẫn xà xuất động là xong.

Việc Thương Viêm tìm Tiêu Tận đã có chút ý tưởng, còn chuyện của Diễm Quân Ly nơi đây cũng vừa bắt đầu.

Khi hai vị bả thủ của Ly Thiên xuất hiện tại cửa lớn, thì trừ bỏ BOSS cá biệt ra, ai ai cũng vạn phần sửng sốt, bởi vì Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều là đi theo Lâm Nhất tấn công Ly Thiên .

"Các người lựa chọn đầu hàng hay là tôi cưỡng chế các người đầu hàng." Tâm tình Lâm Nhất thật tốt, cười tủm tỉm giống như bắt được vàng, cong khóe miệng mà nhìn nhóm dị năng giả đang hốt hoảng nội tâm kia.

Tận Nhi làm việc lần này quả là chính xác, cho dù thủ lĩnh xuất hiện thì như thế nào, ai mà thèm để ý cái tên Diễm Quân Ly mặt mũi còn chưa thấy qua chứ, hoặc là cái tên Diễm Quân Ly kia hiện tại đã đi gặp diêm vương rồi không chừng. Lâm Nhất vui sướng đến nỗi chỉ muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Nhóm dị năng giả của Ly Thiên hai mặt nhìn nhau vô cùng do dự, biểu cảm đó đều bị Lâm Nhất thu vào trong mắt, chỉ thấy Lâm Nhất hơi hất mặt nhìn về một góc nào đó. Tiếp theo liền có người thứ nhất lên tiếng đầu hàng, còn đầu hàng đến đúng lý hợp tình, khiến người người tâm động, "Tô trung tâm chính là Sở Thiên ca, hiện tại Sở Thiên ca tại Lâm Thiên (môn phái của Lâm Nhất, tha thứ ngẫu gọi là vậy nha, =]]), tôi đương nhiên là đi theo."

Có cái thứ nhất liền có cái thứ hai, hơn nữa một đám toàn đưa ra lý do vô cùng chính đáng, những người muốn phản bội nghe được cũng tùy theo đó mà đầu hàng, đương nhiên cũng có vài tên ngu ngốc không biết cái gì, tuy rằng đáp ứng rời khỏi Ly Thiên, nhưng mà không nghĩ gia nhập Lâm Thiên.

"Nếu thoát ly, vậy không là địch nhân rồi." Lâm Nhất sờ sờ cằm nói, giọng điệu chân thành khiến người nghe vui vẻ, nhưng sau đó giọng điệu lại chuyển, "Nhưng sau này bị cái gì giết chết cũng chẳng liên quan chúng tôi."

Cả khuôn mặt bỗng trở nên nham hiểm, Lâm Nhất sử dụng dị năng hệ Phong lập tức tạo ra một cơn lốc xoáy, "Bai bai ~ "

"Mày chính là Lâm Nhất, cũng không được tốt lắm." Ngữ khí chẳng chút để ý lại kèm theo khinh miệt, khiến cả người Lâm Nhất khựng lại.

Từ trong góc xuất hiện một bóng người, xung quanh y tản mát ra lệ khí như có như không, lạnh lùng mà nhìn đàn dị năng giả có hơn vài trăm này, trên khuôn mặt mỉm cười không có một tia gợn sóng, trong mắt lại đầy khinh thường, nhìn xung quanh giống như là nhìn những tử thi.

78. Chương 78: Biến Cố

Tìm được. Thương Viêm nhìn điểm đỏ trên bản đồ lộ ra ý cười, toàn thân nháy mắt thoải mái rất nhiều, quả nhiên không thể thiếu Công lược.

Thương Viêm xác định được mục tiêu cũng không lại đứng tại chỗ lâu lắm, cẩn thận mà tránh đi đám người, cũng may mắn hơn phân nửa dị năng giả đều xuất động đến Ly Thiên, toàn bộ Lâm Thiên đang trong tình trạng thiếu nhân viên, nếu không cậu cũng không dám khẳng định trước khi mục đích đạt được sẽ không bị vây công.

Thương Viêm đi vào một phòng, cố ý bước nhanh hơn, tâm tình vui vẻ nheo mắt lại, không biết người bên trong có khẩn trương hay không. Điểm đỏ ngay tại sau cánh cửa này, hẳn là nghe thấy có người "cướp ngục" nên nấp vào chờ đánh lén.

Thương Viêm nắm chặt nắm tay, cậu thật là chờ mong, lúc Lâm Nhất dẫn quân công kích Ly Thiên trở về phát hiện đại bản doanh của mình đột nhiên giảm mạnh sẽ có biểu tình gì. Thương Viêm giống tuyển thủ quyền anh thổi thổi nắm tay, híp hai mắt mang theo nét tinh nghịch, sau đó cậu có chút chờ mong mà nện một quyền lên cửa gỗ vốn đã không quá rắn chắc.

Tiềm lực con người là vô hạn, nhưng vì bảo vệ mình nên sẽ luôn không dám dùng hết sức lực, tuy nhiên hiện tại ThươngViêm đã dung nhập với Sơ Hàn, cậu không hề băn khoăn lập tức đem cửa gỗ đánh nát.

Hai dị năng giả hệ lực lượng trong phòng vốn là dồn toàn bộ lực chú ý vào người bên ngoài cánh cửa, khi Thương Viêm đánh vỡ cánh cửa, hai người đang nghi hoặc sao lại có người có thể tiến vào Lâm Thiên và đồng thời cũng phát động công kích.

Thương Viêm yên lặng nghênh đón công kích của hai người, cậu lập tức bị đánh ngã ra đất, mà nắm tay của hai dị năng giả cũng theo đó dừng trên người Thương Viêm, không hề thu lực lại.

"Rầm ầm ầm~" Mặt đất xuất hiện lỗ thủng lớn làm Thương Viêm thực tự nhiên mà rớt xuống phía dưới tầng trệt, nhưng quỷ dị chính là, đám dị năng giả nhìn thấy trên người Thương Viêm hoàn toàn không có thương tổn, ngay cả vết máu cũng không có, đơn giản mà nói chính là lông tóc vô thương.

Thương Viêm chậm rãi đứng lên, dùng vách tường trợ lực nhảy về phía phòng giam giữ Bạch Sương, vẻ mặt trêu tức mà cười, vỗ nhẹ nhẹ phủi bụi trên người, một bàn tay đặt ở bên trong túi áo, hoàn toàn là đem công kích lúc trước xem như trò đùa.

Tuy rằng bộ dạng cà lơ phất phơ, nhưng ánh mắt Thương Viêm lại lướt qua hai dị năng giả kia, nhìn về phía Bạch Sương, không chỉ bị xiềng xích giam giữ còn bị hôn mê, hé miệng tỏ vẻ bản thân rất bất mãn, dị năng giả bọn họ chưa khi nào bị đối xử như vậy.

Hai dị năng giả kia bị hành động của Thương Viêm làm ngơ ngác, hai mặt nhìn nhau, lặng lẽ quan sát nắm tay mình một chút, bắt đầu sinh ra hoài nghi với công kích của bản thân, bước chân hơi hơi chập choạng.

"Mấy người … thật yếu." Thương Viêm thu hồi ánh mắt nhìn Bạch Sương, đem vẻ mặt cẩn thận bất an của hai người xem vào mắt, cười nhạo một tiếng, hơi hơi nghiêng đầu vừa ác ý vừa thú vị mà đả kích hai tên dị năng giả. Nói xong còn lấy tay hóa thành đao, để lại vết đao thật sâu trên bức tường phía sau, làm hai kẻ đang lung lay sắp đổ chỉ có thể hét lên rồi ngã gục.

…

"Lăng, Sở Thiên, sắc mặt mấy người trắng bệch, không sao chứ?" Tay buông thõng hai bên, Diễm Quân Ly ra khỏi góc âm u, yên lặng đứng ở nơi trống trải, khóe mắt thoáng nheo như là không chút nào để ý hoàn cảnh xung quanh.

Nghe thấy Diễm Quân Ly nói, trong lòng Lâm Nhất lo lắng, phân ra một chút lực chú ý để quan sát hai người kia. Lúc này mới phát hiện, Lưu Sở Thiên đã tựa sát lên người người bên cạnh, trên trán mồ hôi lạnh không sợ lãng phí mà chảy ròng ròng.

Tình trạng của Lâm Lăng còn tốt hơn một chút, tuy nhiên sắc mặt có chút khó coi, nhíu chặt hai mày, sau khi lắc lắc đầu lộ ra một nụ cười với Lâm Nhất, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

Nhưng ánh mắt hai người cũng là nhất trí giống nhau, thẳng tắp nhìn chằm chằm Diễm Quân Ly, như là đang chống lại cái gì đó.

Lâm Nhất vừa nhìn thấy tình huống hai người thì trong lòng thoáng động, cũng không phải lo lắng vấn đề ký ức giả, hắn chỉ cho rằng hai người này nhìn thấy kẻ thù nên tâm tình kích động, bởi vì hắn căn bản không biết dị năng Tiêu Tận là gì.

Lâm Nhất nghĩ vậy, nhanh chóng tạo ra một luồng lốc xoáy đánh về phía Diễm Quân Ly, hắn tưởng muốn bắt sống Diễm Quân Ly, như vậy có thể thuận lợi chiếm được ân tình của 2 dị năng giả cấp 5.

Lốc xoáy nháy mắt biến lớn, phong nhận sắc bén che dấu thanh âm, cũng làm mờ ảo tầm mắt, tuy nhiên lúc Lâm Nhất hưng phấn đang muốn công kích Diễm Quân Ly thì lại bị những dị năng giả đứng phía sau công kích, Lâm Nhất một thoáng vô ý, không chỉ làm biến mất lốc xoáy thật vất vả mới tạo ra được, sau lưng cũng nhiều thêm mấy vết thương. Dị biến quá mức đột nhiên cũng quá sức tưởng tượng, chung quanh bắt đầu yên tĩnh trở lại. Mà điều đầu tiên Lâm Nhất đang phẫn nộ làm, là xoay người một cái, phong nhận lần thứ hai hoạt động, những dị năng giả vô tội kia nháy mắt mất đi tánh mạng, Lâm Nhất vẫn còn đang nổi giận, liếc mắt nhìn những dị năng giả kia một cái, khiến bọn họ hoảng sợ không thôi.

Ở đây chỉ có Diễm Quân Ly đang nhếch khóe miệng là hiểu được chuyện gì xảy ra, y không kiêng nể mà biểu đạt sự châm chọc trên khuôn mặt của mình.

Mà những kẻ biết được sự tình ngoài Diễm Quân Ly ra, đều đã trở thành người chết không thể nào nói được.

"Bên Ly Thiên thế nào rồi?" Kẻ quan tâm đến vấn đề của Ly Thiên còn hơn cả Lâm Nhất chính là Tiêu Tận.

Tiêu Tận nằm trên giường, hai lần liên tục tạo ra ký ức hư ảo làm cho cô không quá thoải mái, nhưng cho dù sắc mặt tái nhợt vẫn là vô cùng để ý sự việc của Ly Thiên, đây chính là kế hoạch cô tỉ mỉ bày ra.

"Vốn là cơ bản đều đầu hàng, nhưng lúc sau tên Diễm Quân Ly kia lại đột nhiên xuất hiện." Cô nhóc đang pha trà lài ở một bên nhỏ nhẹ nói, Tiêu Tận không thoải mái cô không dám lớn tiếng chọc đến.

"Cái gì!"Thanh âm Tiêu Tận đột nhiên trở nên bén nhọn, lập tức từ trên giường bật dậy, hành động kịch liệt làm cho cô nhóc bên cạnh hoảng sợ, mà ngay cả Tiêu Tận cũng bị động tác của chính mình làm cho đầu váng mắt hoa. Dị năng của cô thuộc phương diện tinh thần lực, sử dụng quá độ, đầu của cô sẽ trở nên đau đớn không thôi.

"Tiêu Tận tiểu thư?" Cô nhóc đúng là có chút bị dọa đến, chân lùi về phía sau một bước dài, thanh âm nhỏ hết mức có thể, nhưng sau lại thấy được bộ dáng thống khổ của Tiêu Tận làm cho nó không nhịn được muốn tiến về phía trước.

"Không có việc gì." Tiêu Tận vô lực khoát tay, chậm rãi hít một hơi đến giảm bớt đau đớn trong đầu. Giữa đôi mày cô nhíu chặt, phất phất tay tỏ vẻ chính mình muốn ở một mình .

Thấy được Tiêu Tận không có việc gì, cô nhóc cũng là thở một hơi, nếu bị Lâm Nhất biết nó không chăm sóc tốt cho cô nó chắn chắn sẽ không có kết quả tốt, bây giờ có thể lui ra là tốt nhất. Về phần tin tức Lâm Nhất bị người của mình phản bội cùng công kích nó đã sớm bị Tiêu Tận dọa sợ đến không dám nói, hơn nữa sự tồn tại của Tiêu Tận trong ý thức của nó vốn cũng chỉ là tình nhân được sủng ái, có biết hay không đều không có gì.

Tiếng cửa phòng đóng thật sự rất nhỏ, nhưng vẫn là bị lỗ tai đang dựng thẳng lên của Tiêu Tận nghe thấy được, lúc này cô mới thực sự thả lỏng. Nhưng sau đó lại nghĩ đến chuyện Diễm Quân Ly còn sống, còn gặp được Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, suy nghĩ lại lần thứ hai hỗn loạn.

Rõ ràng đã muốn xuất động 3 dị năng giả cấp 5 cùng 13 dị năng giả cấp 4, còn cố ý sai Ám Kỳ đem một mình Diễm Quân Ly dẫn tới nơi đã an bài tốt, chính là vì không cho Diễm Quân Ly trở về, nhưng hiện tại... Cái tên Diễm Quân Ly kia thật sự mạnh như vậy sao? Tiêu Tận đỡ trán, không biết tình huống hiện tại của Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên thế nào? Ký ức hư ảo của cô mặc dù là bao trùm ký ức nguyên bản, nhưng nói cho cùng vẫn là giả, trong sinh hoạt bình thường sẽ có rất nhiều chỗ không thể giải thích, tỷ như rõ ràng đã chiếm được sự tin tưởng của Diễm Quân Ly, vì cái gì không đi ám sát mà là đầu phục Lâm Thiên.

Cũng bởi vậy một khi che đi ký ức, cô phải định kỳ thêm vào ký ức mới để hoàn thiện, nếu không ký ức giả liền sẽ mất đi hiệu lực. Mà hiện tại những ký ức đó vẫn chưa hoàn toàn được tiếp thu, lại để cho Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên gặp phải Diễm Quân Ly, như vậy hai cỗ ký ức sẽ sinh ra xung đột .

Tiêu Tận lấy tay che ở trước mặt, nhắm mắt lại, xem ra cô vẫn cần phải đi một chuyến, cũng không thể thất bại trong gang tấc. Tiêu Tận nghĩ vậy muốn đứng dậy, lại bị một tiếng vang làm giật mình mở mắt.

"Loảng xoảng–" Đây là tiếng thủy tinh bị đập vỡ, Tiêu Tận nhìn về phía trước, tiếng động kia xem ra xuất phát từ tầng trệt, sau đó Tiêu Tận liền nghe thấy tiếng thân thể đập mạnh xuống đất, cô đã có thể đoán được là có người ngã xuống lầu.

Tiêu Tận tâm thần không yên, đan chéo tay ngồi trên giường, tròng mắt qua lại trái phải, cô đang chờ đợi tin tức thông báo.

Chính là, tiếp theo cô lại nghe thấy tiếng đánh nhau bên ngoài, điều này làm cho Tiêu Tận bị dọa đến, đồng thời truyền vào trong tai không chỉ là tiếng vũ khí va vào nhau, còn có tiếng la đau đớn.

Trong lòng khó tránh khỏi bắt đầu khủng hoảng, cấp bậc dị năng của cô đúng là cao, này không phải là giả, nhưng dị năng của cô là thôi miên, muốn sử dụng phải để đối phương nhìn vào hai mắt của mình, trong chiến đấu hoàn toàn không hữu dụng.

Tiêu Tận bị thanh âm làm cho đầu đau đến muốn nứt ra, nhưng là chỉ có thể cứng rắn chống cự mà tránh trong tủ quần áo. Tiêu Tận vừa mới trốn xong, thanh âm bên ngoài cũng đã yên tĩnh lại, yên tĩnh đến mức làm cho Tiêu Tận tâm hoảng ý loạn.

"Tiêu Tận tiểu thư, Lâm Thiên có kẻ xâm lấn, mời mở cửa, tôi phụ trách đưa cô đến nơi an toàn." Giọng nói của người này thật xa lạ, nhưng căn bản không che dấu nổi mệt mỏi cùng sốt ruột trong đó, hắn mạnh mẽ gõ cửa phòng, căn bản là không đúng mực.

Tiêu Tận không dám lên tiếng, cô hoang mang rối loạn mà tránh trong tủ quần áo. Người tới gõ cửa phòng, khi không nhận được phản ứng gì cũng không còn kiên nhẫn, trực tiếp xông vào phòng, một bên còn gọi hô Tiêu Tận.

Tiêu Tận nhắm mắt lại, không biết là nên cầu nguyện người này không tìm được mình hay là rời xa mình, nhưng vô luận Tiêu Tận có do dự thế nào đi chăng nữa cũng không ích gì, bởi người tới đã mở ra tủ quần áo, tìm thấy cô.

"Tiêu Tận tiểu thư, mau đi với tôi, kẻ xâm nhập không ít, người bảo hộ ngoài cửa đã chết, tôi cũng chỉ có thể đánh lui bọn họ mà thôi, chỉ sợ không lâu sau sẽ có người tới." Người nói chuyện là một thanh niên mi thanh mục tú, đôi mày vốn đang cau lại dần biến mất trong lúc nói chuyện vì vui vẻ khi tìm được cô, thay thế chính là một loại kích động.

Tiêu Tận giương mắt nhìn về phía người vừa tới, trên người người nọ tràn đầy vết máu, bộ dáng rất chật vật nhưng cũng không che dấu được cảm giác an toàn, làm cho Tiêu Tận cảm thấy an ổn rất nhiều, hơn nữa người nọ trong lúc cuống quýt cũng không quên vươn tay làm tư thế mời vừa khiến cho cô nhận ra được được thiện ý của hắn đối với mình, vừa làm cho cô yên tâm.

Tiêu Tận nuốt nước miếng, sau khi cảm thấy trong lòng an tâm liền nắm lấy tay người nọ, nhìn thấy người nọ vui sướng mỉm cười trong lòng Tiêu Tận càng thêm ổn định. "Đi thôi." Tiêu Tận chỉnh lý quần áo một

chút, sắc mặt đã khôi phục bình thường, liếc nhìn bộ dáng của người nọ, sau khi quyết định để cho người này ở bên cạnh mình làm việc.

Không phải cô chưa bao giờ cho rằng người này là kẻ xâm lấn, nhưng đối mặt với một người phụ nữ vô dụng như cô ai sẽ lưu lại tánh mang chứ, còn có kiên nhẫn như vậy để đổi lấy tín nhiệm của cô. Người biết năng lực của cô căn bản không tồn tại, cho dù biết Lâm Nhất yêu cô cũng chỉ có vài ba người, người này cũng không có khả năng biết. Tiêu Tận rất nhanh đi đến cửa phòng, ngoài cửa hương vị máu tanh vẫn còn chưa tiêu tan cũng không làm cho sắc mặt Tiêu Tận thay đổi dù chỉ một chút, cảnh tượng như vậy ở mạt thế còn thiếu sao?

Người tới đứng bên cạnh Tiêu Tận, vừa cảnh giác tiền phương cũng chú ý mặt sau, ở gốc chết mà Tiêu Tận không thấy, người nọ khẽ giơ ngón tay cái ra hiệu. Lui lại sao? Người nào đó đang trốn tránh ở một bên hành lang nhìn thấy thủ thế, dùng tay xoa xoa vết máu, lạnh như băng liếc mắt nhìn thanh niên kia một cái, khi xác định không có người còn sống mới xoay người biến mất.

79. Chương 79: Bắt Lấy

"Mày…" Lâm Nhất cũng không ngu ngốc, lúc trước là hắn nóng vội, hiện tại hắn bình tĩnh lại thì xem ra những kẻ phản đồ công kích hắn có chút khác thường. Lâm Nhất tự hỏi trong lòng, sau đó chuyển hướng nhìn Diễm Quân Ly, ánh mắt lập tức trở nên khác trước, cảnh giác, nghi hoặc, khẩn trương, hoảng hốt.

"Là tôi làm." Diễm Quân Ly trả lời rất rõ ràng, bước chân chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Nhất, nhóm dị năng giả lúc trước đầu hàng Ly Thiên đều mau mắn nhường đường, vừa lúc đám người của Lâm Thiên cũng đem Diễm Quân Ly, Lâm Nhất, Lâm Lăng, Lưu Sở Thiên 4 người quây thành một vòng tròn, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lâm Nhất bị Diễm Quân Ly làm sửng sốt, sắc mặt trở nên khó coi, muốn nói gì đó để tìm về khí thế, nhưng lại bị Diễm Quân Ly giành trước một bước.

"Lăng, Sở Thiên, hai người không thoải mái thì nghỉ ngơi một chút đi." Diễm Quân Ly thản nhiên nói, nhưng nghe vào tai Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên thì lại quỷ dị mà nghe ra trong đó có thái độ quan tâm.

Càng tới gần Diễm Quân Ly, Lưu Sở Thiên càng cảm thấy đầu của mình đau đớn kịch liệt hơn, hiện tại Diễm Quân Ly vừa nói ra miệng, Lưu Sở Thiên giống như trúng một đòn nghiêm trọng. Vốn dĩ vừa mới bị thôi miên, còn chưa hoàn toàn ổn định, một ít đoạn ngắn ký ức xen lẫn vào nhau mà xung đột, hắn cắn chặt hàm răng áp chế tiếng rên rỉ, cho dù đổ máu cũng không buông thõng, cuối cùng hắn té xuống hôn mê bất tỉnh.

"Sở Thiên!" Tuy rằng tình huống của Lâm Lăng cũng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng đã ổn định, ký ức hắn và Lưu Sở Thiên ở chung không có bị bóp méo, cho nên khi thấy Lưu Sở Thiên đột nhiên té xỉu hắn rất là khẩn trương .

Diễm Quân Ly nhìn Lưu Sở Thiên té trên mặt đất cùng Lâm Lăng đang ở một bên lo lắng không thôi, đôi mày không khỏi nhíu lại, "Dẫn hắn đi vào nghỉ ngơi." Câu này là Diễm Quân Ly nói với Lâm Lăng.

Trong mắt Lâm Lăng lúc sáng lúc tối, chữ "Được" bất giác mà nói ra, sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện mình vừa rồi làm cái gì. Thân thể hắn run rẩy một chút, hắn cảm thấy sự tình không giống như trong trí nhớ của hắn. Có quá nhiều chuyện không hợp lý, vì thế Lâm Lăng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định thuận theo bản năng của chính mình.

Mọi người mắt mở trừng trừng mà nhìn Lâm Lăng đỡ Lưu Sở Thiên lướt qua Lâm Nhất, khi đi ngang người Diễm Quân Ly, Lâm Lăng liếc nhìn thấy ánh mắt còn vương lại lo lắng của Diễm Quân Ly. Sau đó cúi đầu mỉm cười, hình như lựa chọn của mình không có sai.

Lâm Nhất liếc mắt nhìn Lâm Lăng đang định rời đi, lúc này nghĩ muốn đứng ra ngăn cản, nhưng hắn quên phía trước đó, cách hắn không xa còn có Diễm Quân Ly. Tay Diễm Quân Ly vừa nhấc lên, thì Lâm Nhất giật mình hốt hoảng, liên tiếp lui về phía sau, thiếu chút nữa là hắn bị Diễm Quân Ly bắt lấy.

"Thật là đáng tiếc." Diễm Quân Ly cũng không thèm để ý, vẫy vẫy tay, cười lạnh một tiếng với Lâm Nhất đang căm tức.

"Mày đừng quá kiêu ngạo!" Rốt cục bên Lâm Thiên có người nhịn không được, tuy rằng nhìn thì Diễm Quân Ly dường như chỉ có một người, nhưng loại thần thái một chút đều không khẩn trương này, đã sớm khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên vừa mới nói xong, đã cảm thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, song đồng mở lớn, hắn cảm thấy tầm nhìn của mình càng ngày càng thấp, đến cuối cùng mới nhận ra được trên cổ của mình đau nhức, hắn rốt cục ý thức được tình cảnh bản thân, đầu của hắn…

"Chuyện của Ly thiếu từ lúc nào mấy người có thể cho ý kiến." Đoạn Nãi mặt không đổi sắc hừ lạnh một tiếng, nhóc từ trong đám đông đi ra, tuy dáng người nhỏ bé nhưng phá lệ thu hút sự chú ý, bởi vì nhóc vừa mới dùng tay không chém rơi đầu một dị năng giả.

"Nếu không hiểu biết, thì cảm phiền mấy người đứng ngoài đợi một chút được chứ?"

Đoạn Ái ôm lấy bả vai Đoạn Nãi từ phía sau, lại là một kẻ đột nhiên xuất hiện, chính là lời của cô nhóc tuy rằng nói rất êm tai, nhưng hành động thì lại làm người người ta mao cốt tủng nhiên.

Chỉ thấy Đoạn Ái mặt không đổi sắc nắm tay Đoạn Nãi giơ lên trước miệng, vươn ra đầu lưỡi nho nhỏ hé ra liếm vết máu đỏ tươi kia.

Mọi người một trận run run, lúc này bọn họ mới nhìn rõ tay Đoạn Ái và Đoạn Nãi quen thuộc đến cỡ nào, đó là bàn tay mà tang thi mới có.

"Tang thi!" Không biết là một câu của ai, nhóm dị năng giả đều bắt đầu kích động, lực chú ý của tất cả dị năng giả đều tập trung đến trên thân hai tang thi có nhân tính này.Đoạn Ái Đoạn Nãi đều không chờ đến công kích, cũng đã đứng ở phía sau Diễm Quân Ly, thân hình nhỏ nhỏ đứng ở bên cạnh Diễm Quân Ly cao lớn có chút buồn cười, nhưng không ai nhìn hiểu được hai con tang thi này là được nuôi dưỡng.

"Dị năng của tôi, mệnh lệnh tuyệt đối, mệnh lệnh tang thi mà thôi không cần rất giật mình." Diễm Quân Ly vừa nói xong mọi người liền ngây dại, đặc biệt là những thành viên cũ của Ly Thiên, hiện tại bọn họ hối hận còn kịp sao?

"Trừ bỏ Lâm Nhất, những kẻ khác mấy nhóc tự mình quyết định." Diễm Quân Ly nhìn lướt qua đám người đang ngồi, đem vẻ mặt của bọn họ trông vào mắt, hoảng sợ, mê man, hối hận, chán ghét, nhưng Diễm Quân Ly đều không quan tâm.

"Hiểu được." Đoạn Ái và Đoạn Nãi tinh thần tỉnh táo lại, đây cũng chính là một lần khảo nghiệm liên quan đến cuộc sống sau này của bọn họ, phát động não, từ trong tiểu khu cư nhiên xuất hiện số lượng lớn tang thi, đều là tang thi cấp 2, làm cho vô luận là ai, dù là dị năng giả cấp 5, cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Mấy trăm dị năng giả chạy tới phía sau Lâm Nhất, còn ở phía sau Diễm Quân Ly lại là Đoạn Ái Đoạn Nãi cùng với hàng ngàn tang thi cấp 2.

…

"Nguy rồi, tôi không mang chìa khóa xe." Thương Viêm mang theo Tiêu Tận vội vội vàng vàng chạy tới bãi đỗ xe khách sạn, Thương Viêm hoàn toàn sắm vai thành tiểu đệ, kinh hô một cái, trưng lên điểm đáng thương nhìn Tiêu Tận đứng ở bên cạnh xe, Tiêu Tận thấy thế thì tâm run lên, không khỏi ngắm Thương Viêm đang lộ ra khuôn mặt cún con nhiều thêm hai lần.

"Cậu đi bên kia lấy chìa khóa, cứ nói là tôi muốn." Tiêu Tận dời tầm mắt đang dừng ở trên người Thương Viêm, ho nhẹ một tiếng làm cho Thương Viêm đi đến chỗ người quản xe lấy chìa khóa họ muốn.

"Vâng". Nhìn thấy Tiêu Tận không lộ ra vẻ mặt thất vọng hoặc bất mãn, Thương Viêm lập tức kéo ra tươi cười, gật gật đầu, rất nhanh mà chạy về phía phòng bảo vệ.

Thương Viêm đưa lưng về phía Tiêu Tận, tươi cười lập tức tắt ngấm, bĩu môi biểu lộ sự khó chịu của bản thân đối với Tiêu Tận, trong lòng nổi giận đùng đùng. Vừa nghĩ tới vẻ mặt Tiêu Tận mới vừa nhìn mình đã cảm thấy khó chịu. Cái bà già Tiêu Tận này cư nhiên dám đánh giá toàn thân cậu! Đừng tưởng rằng bí mật nhìn thì cậu sẽ không biết, móa nó!"Xin chào, tôi muốn chìa khóa chiếc xe kia." Thương Viêm chạy chậm đến phòng bảo vệ, 3 dị năng giả ở bên trong nhìn thấy Thương Viêm liền thả bộ bài pu-khơ trong tay xuống.Hiện tại Thương Viêm đang chỉ vào cái xe nhỏ cạnh Tiêu Tận, khiến mặt của Tiêu Tận tiến vào trong mắt đám dị năng giả, mà Thương Viêm lại vừa lúc nhìn thấy ánh mắt Tiêu Tận nhìn hắn, Thương Viêm nhịn xuống bất mãn cười cười.

"Vậy, chìa khóa." Bị Thương Viêm hỏi dị năng giả kia hai mắt nhìn người phụ nữ tại bên cạnh xe, sau khi nhận ra người nọ chính là tình nhân của lão Đại nhà mình liền lười nhác đem chìa khóa khóa tại quầy đưa cho Thương Viêm.

Thương Viêm vội vàng nói cám ơn rồi chạy trở về bên người Tiêu Tận, cậu chỉ biết mặt của Tiêu Tận dùng được, vừa mới lúc ở trên lầu cũng vậy, cậu chỉ cần đứng bên cạnh Tiêu Tận thì tất cả các dị năng giả đều không có hoài nghi cậu chính là kẻ xâm lấn kia, thật muốn nhìn xem biểu tình lúc Tiêu Tận biết mình là ai ghê.

"Mày nói, trong Lâm Thiên chúng ta có người như vậy sao?" Một dị năng giả cầm lấy bài pu-khơ nhìn phía hai người còn lại, hơi nghi hoặc mà lắc đầu, vẫn là nhớ không nổi tiểu đệ lúc nãy là ai. Vẻ mặt của hắn có chút lo lắng, nếu không biết Tiêu Tận, hắn cũng sẽ không đưa chìa khóa dễ dàng như vậy.

"Mày quản nhiều như vậy làm gì, người của Lâm Thiên mày cũng không có khả năng nhận thức hết." Dị năng giả bên trái thở dài, từ trong túi quần lấy ra một điếu thuốc nhăn nheo sắp biến hình ra để lên môi, nhưng mà không châm, mạt thế thuốc lá rất hiếm có, hắn cũng chỉ có thể đem điếu thuốc ngậm trong miệng khi quá nghiện mà thôi."Chính là, nói không chừng người nọ là tiểu bạch kiểm của Tiêu Tận, tụi mày không thấy hai người này thực ái muội sao?" Dị năng giả bên phải chia bài, khinh miệt mỉm cười. Nghe thấy người này nói, hai người bên cạnh cũng buông lỏng tâm tư, nhịn không được mà hùa theo nói bậy về Tiêu Tận, xem như giải trí.

Ba người ở đây bàn tán, hoàn toàn không hay biết gì về chuyện xảy ra ngoài bãi đỗ xe, Thương Viêm vốn cũng chỉ là muốn đạt tới mục đích, dưới tình huống chỉ có cậu và Bạch Vụ hai người thì cũng biết không nên gây ra động tĩnh quá lớn. Hơn nữa, hiện tại người gây án đều buông tay mặc kệ, vậy càng không có ai đi thông báo cho ba người này, cũng làm cho Thương Viêm chỉ cần nhờ mặt của Tiêu Tận thôi cũng có thể thoải mái đi ra ngoài.

Về phần Bạch Vụ, Thương Viêm tỏ vẻ cậu mặc kệ, một dị năng giả cấp 4 mà gặp phải Lâm Thiên nhân số thưa thớt như thế này thì còn lo không thoát được sao? Cậu nghĩ cậu nên giám định lại năng lực của Bạch Vụ một lần nữa

Thương Viêm rất nhẹ nhàng liền ra khỏi căn cứ Lâm Thiên, một đường lái xe, có khi cậu bỗng cảm thấy gai sống lưng, trong lòng nhịn không được run run một trận, khỏi phải nói khẳng định lại là ả đàn bà Tiêu Tận kia nhìn cậu, cậu đành cố nén mà nhìn thẳng phía trước làm bộ như không chú ý tới.

"Tiêu Tận tiểu thư, hiện tại chúng ta phải đi Ly Thiên, Lão Đại có nói qua một khi có chuyện gì liền đem Tiêu Tận tiểu thư mang tới chỗ của hắn." Thương Viêm hiện tại đã rẽ vào hướng đến Ly Thiên, vì không để cho Tiêu Tận có hoài nghi cậu lấy cớ trước một bước.

"Phải không?" Tiêu Tận thân hình thoáng khựng lại, cô vừa lúc nghĩ muốn như thế nào có thể đi đến bên trong Ly Thiên nhìn xem Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, như bây giờ là tốt nhất. Nghĩ thế cô hoàn toàn không lưu ý đến lời nói của Thương Viêm có bao nhiêu lỗ hổng.

Nếu Lâm Nhất đem người yêu giao cho Thương Viêm, đã nói lên cậu là tâm phúc, nhưng Tiêu Tận lại hoàn toàn chưa gặp qua Thương Viêm, lỗ hổng lớn như vậy đã bị sự vội vàng muốn đến Ly Thiên của Tiêu Tận che lấp mất.

"Cậu tên gì?" Tảng đá lớn trong lòng buông xuống một nửa, Tiêu Tận cũng bắt đầu có tâm tư đi "Quan tâm" tên dị năng giả vừa cứu cô khỏi nước sôi lửa bỏng, Tiêu Tận ngồi ở mặt sau đánh giá bóng dáng coi như rắn chắc của Thương Viêm.

"Tôi kêu A Thất, dị năng giả hệ lực lượng." Thương Viêm nghe thấy câu hỏi của Tiêu Tận trong lòng hơi hơi cảnh giác, đây là muốn điều tra gốc gác của cậu sao? Nhưng ở mặt ngoài Thương Viêm vẫn là cười đến vẻ mặt đơn thuần, đối đãi Tiêu Tân có vài phần cẩn thận và tôn trọng.

"Mấy tuổi? Cấp bậc?" Tiêu Tận đối với giọng điệu của Thương Viêm thực hưởng thụ, thanh kèm thêm thân thiết, thậm chí hơi hơi ngã người về phía trước sờ lãnh địa quen thuộc của Diễm Quân Ly – tóc Thương Viêm.

Dị năng của cô không thể ra sáng, cho nên ở Lâm Thiên cô không hề được tôn trọng, hoặc có thể nói là bị coi rẻ, vì thế cô rất thích được người ta tôn trọng mình.

"22 tuổi, cấp 3. Tuy nhiên sau này tôi sẽ cố gắng." Thương Viêm liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu ,thấy tay Tiêu Tận đặt lên trên tóc mình, nhưng cậu không có thấy nguy cơ, mà ngược lại còn cảm thấy Tiêu Tận đang dần tin tưởng mình.

"Không tồi. Về sau cậu cứ đi theo tôi, đương nhiên, vị trí của cậu không phải những tên hộ vệ kia có thể so sánh, tôi sẽ nói với Lâm Nhất." Tiêu Tận mỉm cười mà quyết định đường đi cho Thương Viêm, còn Thương Viêm khi nghe thấy lời này thì vờ như vừa áp lực vừa vui sướng.

"Thật sự? Cám ơn Tiêu Tận tiểu thư, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Nhìn về phía Tiêu Tận với thần thái cảm ơn, nhưng chỉ có Thương Viêm tự mình biết nội tâm của cậu và biểu hiện bên ngoài khác nhau đến cỡ nào.

Dưới đáy lòng Thương Viêm trộm dựng thẳng ngón tay giữa, trước mặc kệ cậu có phải là người của Lâm Thiên hay không, cho dù phải, mà bị tình nhân của lão đại trực tiếp bảo mình trở thành tình nhân của ả, nếu là nam nhân ai sẽ lại đồng ý. Cậu có thể khẳng định, nếu cậu thật sự là người của Lâm Thiên nhất định sẽ bị Lâm Nhất dòm chừng đến gắt gao.Tiêu Tận vừa lòng cười cười, người cô "coi trọng" không tồi, nhưng mà đó không phải là thích, cô cần chỉ là một tên người hầu nhu thuận, biết tôn kính mình, cô nói một sẽ không nói hai.

Thương Viêm chạy xe từ từ vào địa bàn của Ly Thiên, nhưng Thương Viêm không trực tiếp đi tiểu khu, không cần nghĩ cũng biết cửa tiểu khu hiện tại tập trung đông đúc dị năng giả như thế nào.

"Sao lại dừng?" Tiêu Tận xuống xe nhìn chung quanh, cùng Thương Viêm vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Nơi này cũng không phải là căn cứ địa của Ly Thiên, cô nghi hoặc cảnh giác mà nhìn kỹ Thương Viêm, bàn tay đút vào túi áo khoác, nơi đó có một tay cây súng lục.

Lúc này Tiêu Tận đã có chút hối hận bản thân lỗ mãng, hẳn là nên đi cùng vài tên quen mặt thì tốt hơn, nhưng Tiêu Tận đâu có ngờ những tên dị năng giả kia sớm đã bị giết, về phần những thứ khác? Có ai sẽ cố ý ra chiến trường bào vệ một ả tình nhân.

"Tiêu Tận tiểu thư, chúng ta phải cẩn thận một chút." Thương Viêm chú ý tới động tác nhỏ của Tiêu Tận, có chút thất vọng và khó xử mà nói với Tiêu Tận.

Thương Viêm chỉ nói như thế Tiêu Tận liền hiểu được, hiện tại Ly Thiên và Lâm Thiên giao chiến, thân là người của Lâm Thiên, quả thật bọn họ không thể để cho người ta chú mục.

"Xin lỗi." Tiêu Tận khó có được khép nép, há há miệng nói ra. Cô đi qua vỗ vỗ bả vai Thương Viêm tỏ vẻ thân cận của mình, hiện tại nơi này tạm thời chỉ có người này có sức chiến đấu, trước khi nhìn thấy Lâm Nhất còn cần cậu ta bảo vệ.

"Không cần nói xin lỗi." Thương Viêm đột nhiên ngẩng đầu, suy sụp gì đó hoàn toàn không thấy bóng dáng. Tay cậu vụt nắm chặt tay Tiêu Tận đang đặt trên vai mình, mà một tay khác thì cầm súng bắn vào cảnh bộ của Tiêu Tận, súng gây tê.

"Thân là người bị bắt cóc mà giải thích thì khiến người ta có chút ngại ngùng." Thương Viêm lộ ra tươi cười chói mắt, ý cười nồng đậm tựa như ánh mặt trời sáng lạn, bất quá đi vào trong mắt Tiêu Tận lại vô cùng ác liệt, làm cô ta bắt đầu hoảng sợ.

Thương Viêm nhìn Tiêu Tận bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, thần thanh khí sảng mà thở phào một hơi, sau đó đưa một cuốc giẫm mạnh lên khuôn mặt xinh đẹp của ả.

Thương Viêm thu hồi súng, cậu sém quên mất việc này luôn rồi.

Công lược nói, khiến Thương Viêm cảm thấy quá ư là cao thâm, Thương Viêm dường như nhìn ra trán của mình đang chảy xuống một loạt hắc tuyến, công lược cư nhiên chơi trò này.

. Công lược không tiếp tục nói, lời này là hệ thống đang xoát giá trị tồn tại.

Nghĩ như vậy Thương Viêm lại giẫm thêm một cái lên đầu Tiêu Tận, mái tóc suông mượt bị Thương Viêm biến thành loạn thất bát tao. Trong Đế Vương Mạt Thế vì nữ nhân này mà khiến BOSS phải lẻ loi một mình, hơn nữa vừa nãy, ánh mắt ả ta cũng khiến Thương Viêm thấy khó chịu.

Trong thanh âm của Hệ thống có nồng đậm hứng thú, nó đối với Tiêu Tận thực hỏng bét, đối Lâm Nhất cũng thực hỏng bét, vậy lấy hai người này chơi đùa một chút.

Thương Viêm gật gật đầu tán thành chủ ý của Hệ thống, bắt lấy một cánh tay của Tiêu Tận kéo lê về một hướng, dù sao là dị năng giả, kéo một lát cũng không chết được.

80. Chương 80: Chấm Dứt

"Anh, em bắt được Tiêu Tận." Thương Viêm hưng phấn đứng giữa không gian hư vô nói, sau lại đem biện pháp tiêu trừ ký ức giả nói cho Diễm Quân Ly. Diễm Quân Ly nghe xong nhẹ yên lòng, tuy rằng y giữ bình tĩnh không tồi, nhưng y chẳng hề muốn vì một nữ nhân mà mất đi huynh đệ, tâm tình buồn bực cũng đỡ đi phần nào.

"Anh đi qua tìm em." Diễm Quân Ly nheo lại hai mắt, trước mặt là Lâm Nhất với thần thái tràn đầy hoảng sợ sau khi nhìn thấy tang thi, Diễm Quân Ly đảo qua phía sau, nhóm dị năng giả với bộ dạng vừa sợ hãi lại chán ghét, đột nhiên nghĩ tới điều gì, gợi lên một mạt ý cười băng lãnh, ánh mắt trầm tựa hồ nước, thong dong mà rời khỏi nơi này, để lại mọi người đang chẳng hiểu cái gì.

"Được." Thương Viêm nhếch miệng mỉm cười, ra không gian, đúng ngay căn phòng ở Ly Thiên mà cậu rời đi lúc ban đầu.

Cậu sờ sờ cằm nhìn chăm chú vào Tiêu Tận đang nằm trên mặt đất, trực tiếp lấy trong không gian ra một cái bao tải to đem Tiêu Đồng quẳng vào bên trong, nếu cứ như vậy kéo đi có chút bất nhã, ít nhất sẽ làm tổn hại bộ dáng tiêu sái của mình.

"Tiểu Viêm." Diễm Quân Ly không tiếng động mà từ đằng sau ôm lấy Thương Viêm, Thương Viêm bị dọa giật mình thét lên một tiếng, sắc mặt hơi xấu hổ, sau đó cậu mới phát hiện người đằng sau là ai, không nói hai lời một cái khuỷu tay trực tiếp thụi qua.

"Đừng làm rộn, để anh ôm một cái." Diễm Quân Ly dễ dàng bắt được tay Thương Viêm, đặt lên bên miệng hôn hôn, xem như cũng thuận tay. Tiếp theo liền đem cằm đặt trên vai Thương Viêm, bộ dạng u buồn khiến Thương Viêm thiếu chút nữa cho là mình xuất hiện ảo giác.

"… Anh?" Thương Viêm cũng hiểu được trong lòng Diễm Quân Ly không thoải mái , ai xem qua nội dung của Đế Vương Mạt Thế thì biết Diễm Quân Ly rất coi trọng Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, lần này thiếu chút nữa liền bị phản bội, trong lòng BOSS khó tránh khỏi có chút suy sụp. Thương Viêm đưa tay sờ sờ tóc Diễm Quân Ly an ủi.

"Nếu Tiểu Viêm muốn an ủi anh, dùng nơi này hiệu quả sẽ càng tốt hơn một chút." Nhận thấy được ý đồ của Thương Viêm, ánh mắt Diễm Quân Ly chợt lóe, lập tức đem mặt trái cảm xúc xóa bỏ.

Trứng thối! Thương Viêm lần thứ hai cắn răng chụp lấy cái tay đang dần dần di chuyển về phía bụng dưới của mình. "Buông tay." Thương Viêm bất mãn nói, người này đến rốt cuộc có biết câu xem trường hợp mà làm việc hay không vậy, lực đạo trên tay cậu cũng theo đó tăng lớn thêm, nhưng đối với Diễm Quân Ly mà nói chút công kích ấy của Thương Viêm chỉ sợ tựa như gãi nhột.

"Lần trước không đủ." Diễm Quân Ly không thuận theo ý Thương Viêm, ngược lại dùng sức vói vào trong quần cậu, khoảng cách hai người bây giờ chỉ còn lại một cái quần lót ngăn cản. Y và Tiểu Viêm làm chuyện đó tính đi tính lại cũng chỉ có một lần kia, sau này khi đi đường Tiểu Viêm không cho y làm, nhiều lắm đánh mấy lần 'súng lục', hiện tại nhớ tới thật sự rất không cam lòng.

"Anh ~" Thương Viêm khẩn cầu bắt lấy tay Diễm Quân Ly, nếu đã uy hiếp không được thì chuyển sang cầu xin tha thứ, Thương Viêm không hổ là một trang tuấn kiệt thức thời, nháy mắt mấy cái nhìn Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly nhíu mày, vốn cũng chỉ muốn khiêu khích một chút mà thôi, nhưng hiện tại bị Thương Viêm nhìn như vậy ngược lại đã bắt đầu có phản ứng. Quang mang trong đôi mắt dần trầm xuống, nhưng tựa hồ lại dâng lên ám hỏa, tay cứ thế trực tiếp cùng Tiểu Thương Viêm thân mật va chạm.

Thương Viêm chấn động toàn thân, có một cỗ điện lưu đánh vào chỗ cuối xương sống, mặt bắt đầu nóng lên, thanh minh trong hai mắt dần mơ hồ. Tay Diễm Quân Ly động đậy khiến cho Thương Viêm cảm thấy hai chân như nhũn ra, bên tai lại vang lên tiếng Diễm Quân Ly cười khẽ, triệt triệt để để khiến mặt Thương Viêm đỏ đến phừng cháy, từng đợt ngượng ngùng khoái cảm đánh úp lại, cũng làm cho Thương Viêm nháy mắt tỉnh táo lại.

". . . Ưm. . ." Trên mặt đất bất thình lình có động tĩnh khiến Thương Viêm khẩn trương lên, lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có một "Địch nhân", liền hung tợn mà nhìn phía Diễm Quân Ly, mặt rất là không vui, muốn y buông mình ra.

Diễm Quân Ly cảm thấy thực mất hứng, trong lòng y, bị Thương Viêm ngăn cản và bị người khác quấy rầy là hai việc hoàn toàn khác nhau, tuy rằng hiện tại Thương Viêm sẽ không cho y làm, nhưng bị quấy nhiễu như vậy y rất dễ muốn giận chó đánh mèo.

"Lần sau tiếp tục." Diễm Quân Ly ôn nhu mà hôn hôn hai cái má đỏ bừng của Thương Viêm, ngoan ngoãn buông cậu ra, còn có việc chính phải làm.

Thương Viêm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quăng một cước đem Tiêu Tận đá lăn đến bên chân Diễm Quân Ly, sau đó thở phì phì mà rời khỏi phòng, đem Diễm Quân Ly vứt ở phía sau đầu. Nhưng cũng vì thế mà Thương Viêm không được nhìn thấy Diễm Quân Ly khó có được mà chột dạ, sờ sờ cái mũi cam chịu kéo cái "gói" to theo sát phía sau Thương Viêm.

Rời khỏi cửa chính, vốn dĩ bên Diễm Quân Ly và bên Lâm Nhất nên hết sức căng thẳng, nhưng Diễm Quân Ly lại đột nhiên rời đi, nhóm dị năng giả bắt đầu hoang mang không yên, có không ít dị năng giả muốn chạy trốn, nhưng chờ đến khim bọn họ lùi đến bên ngoài mới phát hiện, bọn họ sớm đã bị tang thi vây quanh, kỳ thật tang thi cấp 3 cũng không hề ít.

Bọn họ từng suy đoán lần này đối phương xem ra là có chuẩn bị, bây giờ trong lòng xác định chắc chắn thôi, bọn họ cũng không dám phát động công kích, ai biết ở trong này còn có bao nhiêu tang thi ẩn nấp, đến lúc đó ngay cả đầu hàng cũng làm không được .

"Anh Lâm à, làm sao bây giờ?" Một dị năng giả đứng bên cạnh ra vẻ bó tay mà hướng Lâm Nhất hỏi, hiện tại xem ra là bị giam lỏng, hơn nữa sinh mệnh còn không có bảo đảm.

Lâm Nhất đương nhiên cũng bối rối, nhưng vì đẳng cấp dị năng mà ở trong này hắn ngược lại so những người khác trấn định hơn nhiều lắm. Mọi người nghe thấy tiếng nói thì đều sôi nổi chuyển đầu nhìn về phía Lâm Nhất, chuyện lần này là Lâm Nhất khởi xướng, đương nhiên hiện tại làm sao để kết thúc thì trách nhiệm cũng thuộc về Lâm Nhất.

"Làm như thế nào? Đương nhiên là công kích, chờ tên Diễm Quân Ly kia bỏ qua cho chúng ta hay sao?" Lâm Nhất biết Diễm Quân Ly sẽ không bỏ qua cho mình, hắn trộm hướng thân tính vứt một ánh mắt ra hiệu. Tiếp theo trong thanh âm tràn đầy vẻ căm giận và giựt giây. Một dị năng giả đứng ra chỉ về hướng hai chị em nhà họ Đoạn đang ngồi bên kia, bộ dạng rõ ràng là ghê tởm họ.

"Muốn công kích thì tự mày đi đi. Đừng nghĩ bọn tao ngu dốt không biết gì!" Một người vốn là thành viên của Ly Thiên lớn tiếng rống lên, hắn không ngốc, hiện tại nghe thấy ý đồ của Lâm Nhất là đi công kích đàn tang thi kia, một dị năng giả cấp 3 như hắn chẳng khác nào lao ra làm đế lót giầy. Lại nói, nếu Diễm Quân

Ly thật có lòng giết bọn họ thì cũng đành chịu, nhưng hiện tại y không hề động tay, đây chẳng phải nói rõ lên vấn đề hay sao.

Vừa mới im ắng không có thanh âm nào, giờ lại cãi vã khiến cửa trước của Ly Thiên ầm ĩ giống hệt cái chợ. Đám dị năng giả ai ai cũng kiên trì bảo vệ suy luận của mình, Diễm Quân Ly còn chưa có làm gì, bọn họ đã vung tay lao vào đánh nhau, Đoạn Ái Đoạn Nãi nhìn mà trào phúng không thôi.

"Đều dừng lại." Thanh âm không lớn, nhưng ẩn bên trong đó uy áp không cho phép kháng cự khiến đám dị năng giả đồng loạt khựng lại, dừng công kích, bộ dạng họ nhất thời hốt hoảng tựa hồ như đoán ra được điều gì.

Đây là mệnh lệnh tuyệt đối sao? Thân thể mình hoàn toàn không thể làm chủ được nữa rồi.

Thương Viêm đi ở đằng trước, Diễm Quân Ly kéo Tiêu Tận đi ở phía sau. Tiêu Tận bị nhồi trong bao tải, chỉ có cái đầu là lộ ra, cô ả vừa thấy đám tang thi chung quanh thì độ ấm thân thể liền tuột xuống tựa khối băng.

"Viêm ca, Lão Đại." Thấy Thương Viêm tới, khí tức của Đoạn Ái Đoạn Nãi lập tức thay đổi, dịu ngoan giống như hai con mèo hoa nhỏ. Thậm chí còn tranh thủ lúc Thương Viêm đến, tỏ vẻ mình thực kích động, mức độ thân cận dành cho cậu còn lớn hơn so với Diễm Quân Ly.

Thương Viêm cười cười, cũng không thu hồi tay, chỉ là bị hai chị em kéo góc tay áo một hồi, lại phát giác ánh mắt của Diễm Quân Ly chứ chằm chằm nhìn vào cánh tay bị nắm của mình, lúc này mới ngượng ngùng rút lại.

Diễm Quân Ly lên tiếng trừ bỏ mệnh lệnh tuyệt đối, phất tay áo ý bảo đám tang thi đều lui ra, tác dụng kinh sợ cũng đả đủ rồi, tin tưởng sau này sẽ không lại có ai dám mom mem vào lãnh địa của y.

Đoạn Ái Đoạn Nãi liếc nhau, tang thi tựa như thuỷ triều mà nhanh chóng rời đi, nửa ngày, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Thấy tang thi lui lại, tất cả dị năng giả đều nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhưng sau đó cũng nghi hoặc lên, Diễm Quân Ly là muốn làm cái gì?

"Tận Nhi!" Sau khi bị chà qua đạp lại, rốt cục Lâm Nhất cũng có thể đối mặt với Diễm Quân Ly, nhìn thấy kia đúng thật là Tiêu Tận, lập tức khiến sắc mặt của hắn trở nên dữ tợn, "Nếu Đồng Nhi có chuyện gì tao tuyệt đối sẽ không buông tha cho mày."

Tận Nhi? Tận Nhi? Rất quen thuộc.

Thương Viêm mở to ánh mắt nghĩ, cách gọi tên này khiến cậu nghĩ đến một cô vợ của Chung Hư Lữ trong Đế Vương Mạt Thế , Tiêu Tận - là một dị năng giả hệ thôi miên.

Mà Đồng Nhi là nick name do Chung Hư Lữ đặt, cô ta lên sân khấu làm vật hy sinh để đối phó tiểu Boss, hơn nữa tên thật cũng chỉ xuất hiện có một lần, ít nhất trong trong ấn tượng mơ hồ của cậu là như thế này.

Thương Viêm nhếch miệng, nguyên lai vòng vòng chuyển chuyển vẫn là cùng Chung Hư Lữ có liên quan, như vậy trong truyện, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên trở thành thủ hạ của Chung Hư Lữ cũng không có gì kỳ quái. Nghĩ như vậy Thương Viêm nhìn về phía Tiêu Tận, ánh mắt càng thêm không tốt, thậm chí chân rất là 'không cẩn thận' mà dẫm nát phần thịt non trên tay Tiêu Tận.

Tiêu Tận cắn răng, hai mắt đẫm lệ lưng tròng mà ngẩng đầu nhìn về phía Thương Viêm, chẳng qua là cô vừa nhấc đầu không chỉ nhìn thấy ánh mắt người chết của Thương Viêm, lại còn phát hiện thêm ánh mắt sắc nhọn dường như hóa thành thực chất của Diễm Quân Ly, lập tức da đầu ong lên, toàn thân không rét mà run.

Thấy Tiêu Tận thống khổ nhưng biểu tình lại nhẫn nại làm trái tim Lâm Nhất muốn nát, nhưng che giấu đau thương trong lòng, đương nhiên còn có hận thù đối với Thương Viêm và Diễm Quân Ly. Bất quá, lần này Lâm Nhất cái gì cũng đều không có biểu hiện ra ngoài, biểu tình thực nghiêm túc đứng đắn.

Nhìn kỹ Lâm Nhất, Diễm Quân Ly cười nhạo một tiếng, há miệng thở dốc: "Cho cậu một cái lựa chọn, nhóm dị năng giả phía sau cậu, hay là nữ nhân này, tôi chỉ có thể buông tha cho một bên mà thôi." Diễm

Quân Ly đứng ở bên này vừa nói xong, Thương Viêm cũng làm trò trước mặt mọi người, rất không thương hương tiếc ngọc mà giẫm lên chân Tiêu Tận, khí lực lớn đến nỗi khiến Tiêu Tận vốn đang làm bộ làm tịch bi thảm mà thét một tiếng.

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương, điềm đạm đáng yêu của Tiêu Tận, Lâm Nhất thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Bộ dáng khó xử của Lâm Nhất đều bị Thương Viêm thấy rõ, tròng mắt đảo một vòng, nếu Lâm Nhất quả thật buông bỏ nữ nhân này thì chẳng còn trò gì hay để mà nhìn.

Thương Viêm ngồi xổm xuống trực tiếp xé mở bao tải, mọi người ở đây không biết hành động kia của Thương Viêm vào thời điểm này thì có ý nghĩa gì, chỉ thấy Thương Viêm ngay cả quần áo Tiêu Tận cũng cởi, lộ ra thân thể lung linh nõn nà, sau đó tiếp tục giả dạng lưu manh mà khiêu khích Lâm Nhất.

Lâm Nhất xanh cả mặt, sắc mặt Diễm Quân Ly cũng phát xanh, tuy nhiên trong lòng bất đồng.

Lâm Nhất căng thẳng, nắm tay liên tục run rẩy, nhìn nữ nhân ủy khuất đến không xong, ánh mắt nhìn về phía hắn cầu cứu, hắn liền nhịn không được muốn đem cô ôm chặt vào trong ngực.

Hiện tại Tiêu Tận chỉ mặc đồ lót, gió lạnh cướp đi độ ấm trên thân thể cô. Trong lòng đã sớm hối hận muốn chết, đồng thời cũng hoảng sợ không thôi, cô không có khả năng thôi miên Diễm Quân Ly, cho nên cô không có biện pháp phản kháng, nhưng nhìn những việc cô làm phía trước mà xem, chắc chắn bọn họ sẽ không buông tha cho cô, và cơ hội duy nhất thì …

"Nói chuyện phải giữ lời." Lâm Nhất chỉ có thể nghiêm mặt nhìn chằm chằm Diễm Quân Ly, nghe thấy Lâm Nhất nói, các dị năng giả đều dựng thẳng lỗ tai lên. "Đương nhiên, tôi muốn giết các người còn không dễ dàng sao?" Hỏi lại với giọng điệu thản nhiên, nhưng không ai biết câu nói nhìn như mây nhạt gió nhẹ kia lại mang theo hàm ý không hề nhỏ.

"… Được, tao chọn Tận Nhi." Lời này, Lâm Nhất đúng là dán hàm răng mà nói ra, chung quanh các dị năng giả đều mở to ánh mắt, nếu không phải kiêng kị Diễm Quân Ly, Lâm Nhất hiện tại chỉ sợ đã bị tấn công hội đồng.

Tiêu Tận nghe thấy thì phấn khích sắp điên, cô không muốn kết thúc ở đây, người đã thấy qua quá nhiều cái chết thì rất là sợ chết, bởi vì chết là hết.

Đoạn Ái Đoạn Nãi đều đầy mặt khinh thường, Thương Viêm thì vẻ mặt quả nhiên như thế, chỉ có Diễm Quân Ly vẫn bình tĩnh như thường, với y mà nói Lâm Nhất chọn cái gì đều như nhau, chỉ là chọn như vậy sẽ khiến y bớt rất nhiều công sức đi thuần phục đám dị năng giả này.

Mệnh lệnh tuyệt đối đương nhiên có thể làm cho người ta trung thành, nhưng Diễm Quân Ly muốn khi sử dụng người nào đó thì trong lòng họ sẵn sàng làm việc vì y, tự nguyện trung thành và ép buột trung thành có sự khác biệt rất lớn.

Thương Viêm lại cho một cước, Tiêu Đồng bị lăn đến chỗ chân Lâm Nhất, Lâm Nhất cởi áo khoác khoác lên người Tiêu Tận, che giấu sâu đậm oán hận và tràn ngập sát ý,dưới ánh mắt của mọi người mà chật vật đi mất.

Mà ngay lúc Lâm Nhất vừa rời khỏi thì Đoạn Ái Đoạn Nãi cũng biến mất không thấy đâu, về phần là đi làm cái gì không nói cũng biết, Thương Viêm hơi hơi cười trộm.

Hiện tại chỉ còn lại có nhóm dị năng giả và đám người Diễm Quân Ly, không khí phi thường quỷ dị, ai cũng không mở miệng, áp lực khiến người ta ngay cả thở cũng không dám thở ra, mọi người cúi đầu chẳng hề có ý định chạy trốn, tuy rằng tang thi đã không thấy, nhưng ai biết một khi trộm đi sẽ phát sinh chuyện gì.

"Anh, Ly Thiên của chúng ta đang thiếu người, nếu không…" Lời này của Thương Viêm còn chưa dứt, nhưng ý tứ bên trong cũng đã quá rõ ràng, cảm xúc biết ơn mà mọi người giành cho Thương Viêm lập tức bay lên vài chục phần trăm.

"Không cần, có tang thi là đủ rồi, tang thi đều nguyện ý bị hạ mệnh lệnh tuyệt đối, cũng sẽ không phản bội." Diễm Quân Ly hừ lạnh một tiếng, bất quá sau đó lại thưởng cho Thương Viêm một cái liếc mắt. Khóe miệng Thương Viêm co rút, cậu biết Diễm Quân Ly muốn cậu làm Bạch Diện, nhưng cậu thật sự không muốn làm cái này, cậu tình nguyện làm Hắc Diện.

[Bạch Diện là đại diện cho hiền lành, còn Hắc Diện là đại diện cho kẻ ác, đại loại thế]

Mọi người tại lúc cực độ khẩn trương đều không có lưu ý đến cuộc đối thoại đầy âm mưu của Thương Viêm và Diễm Quân Ly, Thương Viêm trong lời nói như là vô tình lộ ra tác dụng của tang thi và việc thả tang thi đối với Diễm Quân Ly không có ảnh hưởng.

Chậm rãi, ngay từ đầu không muốn cùng tang thi làm bạn nhưng dị năng giả cũng bắt đầu suy xét tác dụng của tang thi, cứ thế mà nghĩ là có thể dễ dàng nhìn ra dị năng của Diễm Quân Ly có vị trí như thế nào trong mạt thế này, đối với chuyện gia nhập Ly Thiên cũng bắt đầu ngứa tâm.

Về phần cuối cùng lần này Diễm Quân Ly không cần làm lớn chuyện nhưng vẫn chiếm được bao nhiêu chỗ tốt, Thương Viêm tạm thời không có hứng thú đi làm công tác thống kê, hiện tại cậu chỉ thấy nguy cơ trước mặt .

Ánh trăng nhiễu lòng người, mà tiếng lòng của Diễm Quân Ly bị nhiễu loạn chính là thanh niên mà y đặt dưới thân ah~…

81. Chương 51: Tiếp Xúc

Trình tự miễn dịch chỉ có thể miễn nhiễm với các bệnh độc sơ khai, nếu như bệnh độc của tang thi cấp 0, 1, 2 thì chỉ cần đủ hạch tinh thì trình tự sẽ cho ra kháng thể.

Trước kia, trình tự miễn địch đã từng bài trừ bệnh độc của tang thi cấp 1, nhưng đó cũng chỉ dành cho các loại tang thi cấp thấp. Hiện tại Thương Viêm bị tang thi cấp 3 làm bị thương, cho dù miệng vết thương xem như khôi phục lại bình thường, nhưng bệnh độc đã ăn sâu vào thân thể. Thương Viêm chỉ còn cách xử lý con tang thi cấp 3 này, ngoài ra chẳng còn bất luận đường lui nào nữa.

‹Ta biết› Thương Viêm híp mắt nhìn con tang thi đang lung lay kia. Bởi vì trước đó, cậu có chấp nhất quá lớn đối với hạch tinh, hơn nữa cậu cũng biết hạch tinh của tang thi cấp 0 đã không còn hữu dụng với 3 người bọn BOSS, cho nên hiện tại tất cả hạch tinh cơ bản đều do chính cậu bảo quản, như vậy cậu tạm thời không sợ hạch tinh chẳng đủ dùng. Thương Viêm hiểu được, khả năng khôi phục thân thể chính là một lợi thế to lớn trong cuộc chiến này, Thương Viêm cũng chẳng mong muốn gì nhiều hơn.

Giao chiến với loại đối thủ chênh lệch quá xa như thế này, thời gian không đủ để cậu suy nghĩ ra biện pháp nào tốt cả. Như vậy, cũng chỉ còn lại có một cách —— liều mạng.

Bởi vì hành động vừa rồi của Thương Viêm mà con tang thi kia không dám trực tiếp lao vào công kích, hiện tại vẫn còn đang vừa khôi phục vừa cảnh giới Thương Viêm, mà Thương Viêm cũng đang câu giờ để khôi phục thể lực, trình tự chữa khỏi không có bao quát luôn cả việc khôi phục thể lực. Hiện tại hai phe đều đang cảnh giới mà gườm nhau.

Chuyên tâm vào con tang thi, nên Thương Viêm cũng thật không ngờ ở lùm cây bên cạnh bọn họ có người.

Thời điểm Bạch Vụ tỉnh lại, thì theo khe hở của lá cây trông thấy dị năng giả hệ không gian kia, đang cùng con tang thi đã đả bại cô giằng co. Đau đớn từ miệng vết thương khiến tầm mắt Bạch Vụ trở nên mơ hồ nhưng cô vẫn phân biệt được con tang thi đã làm mình bị thương, và mục tiêu của nhệm vụ lần này.

Bạch Vụ thực kinh ngạc, cái tên Dị năng giả hệ không gian kia cư nhiên đả thương được con tang thi cấp 3 kia, nhìn cái đầu đang không ngừng chảy máu của nó cũng đủ để thấy cậu ta đã dùng lực mạnh đến cỡ nào.

Lúc nãy cô cùng con tang thi cấp 3 đó giao đấu, nhưng kết quả thực rõ ràng, cô thua, không thể tưởng được cô còn có thể mở mắt ra nhìn cuộc đời.

Cô thử chống tay nâng người dậy, nhưng chạm vào miệng vết thương khiến cô đau đớn đến nỗi muốn ngất xỉu thêm lần nữa. Tuy rằng cô không rõ ràng lắm con tang thi kia vì sao lúc cô ngất xỉu lại không xuống tay luôn, nhưng hiện tại không phải thời điểm để cô tự hỏi, cô có thể tưởng tượng, khi nó giết được Dị năng giả kia xong thì sẽ đến phiên cô.

Có nên đánh cuộc một phen hay không?

"Thừa dịp hiện tại!" Một giọng nữ thình lình truyền vào tai Thương Viêm, mà con tang thi trước mặt Thương Viêm bỗng dưng bị roi nước quấn lấy, tuy rằng Thương Viêm còn không biết chuyện gì đang phát sinh, nhưng đó cũng không gây trở ngại đến hành động của cậu.

Cậu có Sơ Hàn có thể gây tổn thương cho tang thi, nhưng tốc độ của con tang thi kia lại khiến cậu không thể nào làm được, ai ngờ hiện tại lại có người vung tay cho cậu một cái tiện lợi, cậu dại gì mà không thuận theo đó làm tới.

Nếu là trước đó, thì con tang thi sẽ không để mắt đến roi nước này, nhưng hiện tại tình huống của nó lại thập phần không tốt, Bạch Vụ cắn môi xuất toàn bộ trí lực ra để điều khiển roi nước trói chặt nó, lúc con tang thi đang vùng vẫy không ngừng hòng tránh thoát thì Thương Viêm đã phóng tới gần.

Công kích của Thương Viêm vừa nhanh vừa chuẩn, hơn nửa tháng huấn luyện cũng không phải để trưng. Không bị tốc độ và đau đớn quấy nhiễu, Thương Viêm nhảy người lên một cái, nháy mắt đã đem Sơ Hàn cắm phập vào đầu con tang thi kia thêm lần nữa.

Bởi vì có roi nước, Thương Viêm dư thêm thời gian mà chẻ đầu con tang thi ra làm hai nửa, dĩ nhiên khối hạch tinh cấp 3 kia cũng hiện ra trước mắt Thương Viêm.

Đồng thời Thương Viêm lại bị phun một búng máu vào mặt, theo với nó là cảm giác nóng rát lan tràn, cuối cùng là trình tự chữa khỏi làm khôi phục miệng vết thương.

‹Hạch tinh, nhanh lên› Hệ thống lên tiếng thúc giục Thương Viêm, Thương Viêm cũng hiểu được tình trạng hiện giờ của bản thân, xoay người tiến lên một bước, lúc này đem hạch tinh bỏ vào không gian để cho trình tự lấy nó làm nguyên liệu mà bắt đầu công việc.

‹Kháng thể bệnh độc tang thi cấp 3 tạo thành, đã miễn dịch xong› Tốc độ làm việc cua trình tự khiến Thương Viêm lập tức thả lỏng một hơi, tiếp đó lực chú ý của Thương Viêm liền đặt vào trong lời nói của Hệ thống.

‹Nữ nhân kia ngươi định làm như thế nào?› Nhắc tới nữ nhân đã trợ giúp Thương Viêm, giọng nói của Hệ thống tuy rằng có vẻ lạnh lùng, nhưng Thương Viêm cũng không để ở trong lòng, cậu thừa hiểu là Hệ thống sáng nắng chiều mưa mà.

Nghe gợi ý của Hệ thống, lúc này Thương Viêm đưa mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh, trong lòng hơi chút cảnh giác, không biết nữ nhân này có nhìn thấy miệng vết thương rỉ sét của cậu hay không.

Nơi Bạch Vụ té xuống tương đối hẻo lánh, vừa vặn là lùm cây ven đường, cành lá xum xuê che mất tầm mắt của Thương Viêm.

Thương Viêm gạt bụi cây ra, một nữ nhân người toàn là máu xuất hiện ngay trong tầm mắt, từ vũng máu lan tràn bên cạnh có thể cho thấy nếu để cô ta nằm đấy thì sớm muộn gì cũng sẽ chết. Trên mặt cô ta toàn là máu, hai mắt nhắm nghiền, một bộ dáng sắp tắt thở tới nơi.

Thương Viêm nhìn nữ nhân, ở trong đầu nhanh chóng suy nghĩ một phen, nhìn cái dạng này thì chắc cô ta không thể nào nhìn thấy rõ thân thể cậu, dù sao cũng nằm trong bụi cỏ, mà còn cộng thêm miệng vết thương dữ tợn, cô ta muốn nhìn thấy cũng là một chuyện không có khả năng.

Thương Viêm chỉ liếc mắt cũng đoán ra được thân phận cô ta, trong lòng hơi chút rối rắm, nhưng cuối cùng Thương Viêm vẫn quyết định cứu người. Đương nhiên, không phải cậu thiện lương thánh mẫu hay là báo đáp ân tình. Nguyên nhân to lớn mà cậu làm vậy, chính là thử dùng Huyễn ngân hỏa xem sao, hơn nữa cậu cũng muốn từ miệng người này hỏi xem Boss đang ở đâu.

‹Hệ thống› Thương Viêm lấy Huyễn ngân hỏa từ trong không gian ra, cậu cũng chẳng rõ lắm phương pháp sử dụng nó, hỏi Hệ thống là tốt nhất. Hệ thống cũng không dám cự nự cùng Thương Viêm một câu nào, liền cấp tốc chỉ đạo Thương Viêm.

Thương Viêm đem hạch tinh bỏ vào trong Huyễn ngân hỏa, trên tay cầm cái bật lửa kề vào gần hạch tinh, điều này làm Thương Viêm thập phần hoài nghi, cái bật lửa thật có thể châm hạch tinh sao? Nhưng sự thật chứng minh là cậu lo lắng quá nhiều, lúc ngọn lửa tiếp xúc đến hạch tinh, thì hạch tinh bắt đầu cháy lên.

Hạch tinh cấp 0 bị ngọn lửa màu đỏ bao lấy, dần dần, màu đỏ biến mất, chỉ lưu lại một màu trắng bạc. Ở trong mắt Thương Viêm, ngọn lửa màu bạc lắc lư lắc lư trong gió, từ từ huyễn hóa thành vô số những con bướm màu bạc, Thương Viêm có thể cảm giác được những con bươm bướm này có sự tương quan gì đó với cậu, chúng nó nghe theo khống chế của Thương Viêm, bay xuống đáp lên trên miệng vết thương của người dưới đất, sau đó biến mất.

Những con bướm biến mất tới đâu, thì miệng vết thương cũng bắt đầu phục hồi tới đó. Thương Viêm nhìn thấy thương thế xem như đã tạm cầm máu, thì cậu cũng thu lại đàn bươm bướm, cậu tình nguyện để chúng nó tiêu thất trong không khí chứ không để nó tiếp tục chữa thương. Cậu đối với dị năng giả này cũng không có tín nhiệm gì, chỉ cần giữ lại được mạng sống là đủ rồi.

Tiếp, Bạch Vụ dưới ánh mắt lạnh nhạt mà sâu kín của Thương Viêm mà từ từ tỉnh lại, điều đầu tiên là Bạch Vụ nhìn vào Thương Viêm, tuy rằng cô đối với việc Thương Viêm một thân áo rách tả tơi nhưng không hề bị thương thì rất là ngạc nhiên, bất quá cô vẫn thu hồi suy nghĩ đó mà tập trung vào tình thế của bản thân.

Tuy rằng trên người vẫn còn đau đớn không thôi, nhưng cô có thể nhận thấy được miệng vết thương của mình đã không còn chảy máu nữa, nhìn tình huống trước mắt thì xem ra thương thế của cô đã lành lặn không ít.

Ánh mắt Bạch Vụ nhìn Thương Viêm bắt đầu trở nên kì dị, cô là dị năng giả, đối với tình huống thân thể của bản thân cô luôn luôn mẫn cảm, loại trạng thái này rõ ràng là so với lúc trước khi ngất đi khá hơn rất nhiều, nhìn không gian chung quanh thì chắc chắn cô té xỉu cũng không quá lâu, như vậy người nọ đã làm như thế nào?

"Tôi là dị năng giả hệ chữa khỏi." Đương nhiên Thương Viêm không có bỏ sót biểu cảm trên mặt Bạch Vụ, cậu có thể nhìn thấy, sau khi cậu nói xong, đồng tử của người trước mắt hơi có chút co rụt lại, đủ để cho Thương Viêm hiểu được, cô ta đang kinh ngạc.

Quả nhiên, người này chính là một trong những tên theo dõi bọn họ, như vậy BOSS rơi xuống nơi nào chắc chắn có manh mối.

Bạch Vụ cố gắng hết sức chống lưng ngồi dậy, nằm như vậy đối với hành động của cô thực bất lợi. Thương Viêm không ngăn cản, cũng không hề tiến lên giúp đỡ, thậm chí cậu còn lui về sau mấy bước, thập phần cảnh giác. Tuy rằng cậu biết người này đã bị thương nặng đến nỗi không thể tạo nên bất kỳ công kích gì, nhưng cảnh giác sẽ không hề thừa.

Bạch Vụ đối với sự đề phòng của Thương Viêm chẳng nằm ngoài dự kiến, từ trình độ vết thương mà người này chữa cho cô thì cũng đủ cho thấy cậu không dành cho cô chút tín nhiệm nào.

"Không thể tưởng được cậu cư nhiên là Dị năng giả hệ chữa khỏi hiếm gặp, trách không được con tang thi kia lại bỏ qua tôi." Bạch Vụ nhìn cái người xem như là ân nhân – Thương Viêm nở nụ cười, nhưng thực rõ ràng là không thành công, bởi vì động tác làm ảnh hưởng đến miệng vết thương nên khiến cô đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Lời nói của Bạch Vụ nhượng Thương Viêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, quả nhiên con tang thi kia bị hạ mệnh lệnh nên mới ở nơi này, nhất định còn con tang thi cấp 4 nữa.

Cậu biết rõ bản thân là người bình thường, sức hấp dẫn của cậu so với Dị năng giả là không thể nào bằng được, vậy cũng chỉ có thể là con tang thi kia được hạ mệnh lệnh ở đây trông coi cậu.

"Cô nợ tôi một cái ân tình." Thương Viêm nói khiến động tác của Bạch Vụ cứng đờ. "Cậu muốn tôi làm như thế nào?" Bạch Vụ rất nhanh liền phản ứng kịp.

"Diễm Quân Ly ở nơi nào? Đừng nói ngươi không biết." Bạch Vụ cười khổ, "Nguyên lai cậu biết tôi theo dõi." Trước giờ vẫn cho là bọn họ hành động thực bí mật, không thể tưởng được đối phương đã sớm biết là bọn họ theo dõi. Bất quá trong lòng cũng chẳng có nghi hoặc, làm hại lúc nãy cô còn mãi phân vân xem cậu thanh niên lạnh lùng này cứu cô vì mục đích gì.

"Lần cuối cùng khi tôi nhìn thấy anh ta là ở bên kia." Hướng mà Bạch Vụ nói là Kí túc xá không xa bên kia, bọn họ nếu tới để theo dõi, thì đương nhiên sẽ biết rõ vị trí của mục tiêu.

Lúc Thương Viêm bị bắt đi, bọn họ đuổi theo con tang thi cấp 3 kia mà chẳng kịp. Sau lại khi 3 người Diễm Quân Ly tách ra hành động, thì cô đi theo Diễm Quân Ly, Võ Tam và Lý Tứ đi theo hai người còn lại, nhưng sau đó cô bị tập kích, cũng chỉ thấy được Diễm Quân Ly đi vào Ký túc xá.

Bạch Vụ vừa dứt lời, Thương Viêm liền không thể chờ đợi được, hướng về phía kia mà chạy nhanh đi, về phần thông tin này có phải sự thật hay không thì không nằm trong phạm vi suy xét của Thương Viêm, dù sao cậu căn bản cũng chẳng có manh mối gì về BOSS.

"Tôi tên là Bạch Vụ." Nhìn bóng dáng Thương Viêm còn tại trước mắt, Bạch Vụ tự báo tên họ. Tuy rằng nhiệm vụ của cô tới đây là để bắt Dị năng giả hệ không gian này, nhưng sau khi nhìn thấy năng lực của Diễm Quân Ly, cô liền hiểu được khả năng này rất nhỏ. Dưới tình huống như vậy, có cơ hội cùng Song hệ Dị năng giả nhận thức thì cô không dại gì mà bỏ qua.

Thương Viêm cũng không hề quay đầu lại, vẫn cứ chạy vụt đi, về phần ba đào sóng biển nổi lên trong lòng khi nghe thấy tên của Bạch Vụ, nhưng bởi vì an nguy của BOSS, Thương Viêm tạm thời để ở một bên.

Bạch Vụ, Vợ cả của Chung Hư Lữ.

82. Chương 52: Gặp Gỡ

Chung Hư Lữ thân là nhân vật chính của truyện Bàn tay vàng, tuy rằng không thể nói là có hậu cung ba nghìn, nhưng mỹ nữ làm bạn tuyệt không thể thiếu, mà nữ nhân được Thương Viêm nhớ kỹ thì lại không nhiều lắm, Bạch Vụ chính là một trong số đó. Trong đám nữ nhân đông đảo của Nhân vật chính, số chữ miêu tả về sự xuất hiện của Bạch Vụ không tính là nhiều,nhưng cô sở hữu thực lực rất mạnh.

Thương Viêm nhớ đến tư liệu về Bạch Vụ liền cau mày, cậu đem suy nghĩ kéo về mục đích hiện tại, cố gắng đem nghi vấn đang sôi sục nuốt vào bụng, hiện tại quan trọng nhất là BOSS.

Ký túc xá cách Trung tâm Thể Dục Thể Thao không tính là xa, tốc độ của Thương Viêm cũng chỉ 1,2 phút. Thương Viêm không có lập tức tiến vào, nơi này chính là chỗ BOSS bị thương, cậu cứ tùy tiện xông vào từ cửa chính thì chỉ có con đường chết.

Thương Viêm đi vòng ra phía sau, cạnh ký túc xá trồng rất nhiều cây, Thương Viêm tính toán sẽ tiến vào từ lầu hai. Dùng cả tay chân, nhanh như chớp mà bò lên một cổ thụ, thuận lợi mà trèo lên đến ban công của Ký túc xá.

Trước mắt tất cả đều tối như mực, chỉ có ánh trăng chiếu vào căn bản không đủ để cho Thương Viêm nhìn phía trước một cách rõ ràng. Thương Viêm không có dự định lấy đèn pin ra chiếu sáng, như vậy chỉ có thể trở thành bia ngắm sống.

Thương Viêm cẩn thận cảnh giác, đang muốn đi tiếp, đột nhiên trong bóng đêm, một bàn tay từ đằng sau xuất hiện trước mặt Thương Viêm, nháy mắt che lấy miệng của cậu.

Thương Viêm chấn động, nhanh tay vung đao nhỏ về phía cánh tay kia, một cái phản thủ liền hướng người phía sau sáp qua. Chính là thực đáng tiếc, động tác của Thương Viêm như là bị người ta nhìn thấy, trên tay một trận tê dại, dao nhỏ bị đánh rớt, mà cánh tay kia lại chẳng dừng lại, tranh thủ đao nhỏ vừa rơi thì ôm chặt lấy Thương Viêm.

"Tiểu Viêm." Chính là hai chữ nhẹ nhàng kia liền khiến cho Thương Viêm hiểu được sau lưng chính là ai, nghe đến thanh âm này, Thương Viêm thấy mũi của mình chua xót, động tác cũng dừng lại theo.

Thương Viêm cảm giác mình bị người kia ôm từ phía sau, thanh âm của Diễm Quân Ly cậu rất quen thuộc, độ ấm trên tay cũng nói cho Thương Viêm biết, BOSS còn rất tốt .

"Ca?" Thương Viêm quay đầu nhìn Diễm Quân Ly, dựa vào ánh trăng nhạt nhòa, cậu mới phát hiện sắc mặt Diễm Quân Ly thật sự không tốt, chóp mũi tựa như còn có thể nghe được mùi máu tươi thản nhiên.

"Anh bị thương?" Thương Viêm sốt ruột, đang muốn thoát khỏi cái ôm của Diễm Quân Ly để kiểm tra thân thể y. Nhưng rất nhanh cậu liền phát hiện, Diễm Quân Ly không chỉ không buông ra, ngược lại lực đạo còn tăng thêm, mặt Diễm Quân Ly trầm như nước, con ngươi dường như không dung nhập được bất cứ thứ gì, khiến Thương Viêm cảm giác rằng, giờ phút này Diễm Quân Ly thập phần xa lạ.

Thân hình của Diễm Quân Ly so với Thương Viêm cao lớn hơn, đưa lưng về phía ánh trăng, bóng của Diễm Quân Ly phủ kín Thương Viêm, ánh mắt có chút ánh sáng le lói đang trừng trừng nhìn thẳng Thương Viêm, khiến cậu không thể nào dời khỏi đó được, cảm giác sợ hãi chậm rãi dâng lên trong lòng cậu.

Đây mới là bộ mặt chân chính của BOSS ?

Dường như cảm giác được suy nghĩ của Thương Viêm, ánh mắt Diễm Quân Ly híp lại. Tiếp đó Thương Viêm liền thấy xung quanh mình biến đổi, sau khi ý thức được thì đã ở trong không gian hư vô.

Rốt cục Thương Viêm cũng từ trong kinh ngạc khi nhìn thấy Diễm Quân Ly mà hồi phục lại tinh thần, cậu ý thức ra, nơi này là một gian phòng trong không gian hư vô, thu vào trong mắt là bài trí cổ hương cổ sắc, nhưng Diễm Quân Ly cũng không có xuất hiện trước mắt cậu. Cậu nghĩ đến vừa rồi ngửi được mùi máu tươi, thì nhớ lại mục đích của mình khi đến đây.

Nhưng lúc Thương Viêm đang muốn từ không gian đi ra thì phát hiện mình cư nhiên không có cách trở lại bên ngoài, cậu bị BOSS nhốt vào trong không gian!?

Thương Viêm không tin cố thử lại lần nữa, nhưng cậu vẫn đành tiếc nuối mà phát hiện mình bị giam trong này. Tiếp đó, mắt Thương Viêm còn có chút dại ra, Diễm Quân Ly mang theo một thân lệ khí, xuất hiện trước mặt Thương Viêm.

"Ca!" Nhìn thấy Diễm Quân Ly xuất hiện, Thương Viêm lập tức chạy vội đi qua, biểu hiện lo lắng trên mặt là không thể nghi ngờ, nhưng vẫn không hoà tan được lãnh khí trên mặt Diễm Quân Ly.

"Em muốn đi ra ngoài?" Diễm Quân Ly vừa mở miệng chính là những lời này, chẳng hiểu sao lại làm Thương Viêm cảm thấy lạnh sống lưng, đáy lòng Thương Viêm chậm rãi dâng lên một tia khó hiểu.

BOSS nổi giận? Nổi giận với cậu?

"Anh bị thương, em giúp anh trị liệu, em cũng là dị năng giả hệ chữa khỏi." Ánh mắt trên đỉnh đầu khiến áp lực của Thương Viêm tăng lên, cố gắng nói cho hết lời, rồi liền nhìn đến vết thương, Thương Viêm cũng cố không quan tâm đến áp lực mà Diễm Quân Ly tạo ra, bước nhanh đến chỗ Diễm Quân Ly, kiểm tra toàn bộ thân thể của y.

"Dị năng giả hệ chữa khỏi ?" Diễm Quân Ly thản nhiên mà nói ra, chính là trên mặt vẫn không tự chủ mà cong lên một tia cười nhạt, tuy nhiên thực đáng tiếc, rất nhanh liền biến mất vô tung, đương nhiên Thương Viêm đang bận kiểm tra thân thể Diễm Quân Ly nên không hề nhìn thấy.

Tiểu Viêm không phải là loại người lỗ mãng, điều này làm cho y có chút yên tâm. Hơn nữa đối với lo lắng của mình, cũng thật làm cho y cảm thấy thập phần uất ức, mà ngay cả nơi sâu nhất trong lòng cũng bị xúc động đến.

Nghe Diễm Quân Ly nói, toàn thân Thương Viêm liền chấn động, ánh mắt nhìn phía Diễm Quân Ly còn mang theo long lanh lóng lánh, có chút nịnh nọt. Thế nhưng, trong mắt Diễm Quân Ly thì lại có vẻ đáng yêu, coi như là đạt tới mục đích lấy lòng đi.

"Em không phải cố ý gạt anh, em gần đây cũng mới phát hiện." Thương Viêm sợ hãi Diễm Quân Ly hiểu lầm rằng cậu có điều giấu diếm, lập tức giải thích. Kỳ thật là cậu từ khi lấy được Huyễn ngân hỏa, vẫn luôn không có cơ hội sử dụng, cho nên không nhớ rõ thôi!

Đối với lời Thương Viêm nói, Diễm Quân Ly chỉ hơi chớp mắt một chút, càng khiến Thương Viêm thêm chột dạ, cuối cùng Thương Viêm vẫn là đem lực chú ý đặt trên miệng vết thương của Diễm Quân Ly, bỏ lỡ tia mỉm cười trong mắt anh trai nhà mình.

Không biết có phải là ảo giác của Thương Viêm hay không, cậu cảm thấy sau khi tiến vào không gian, mùi máu tươi trên người Diễm Quân Ly lại nặng hơn chút, cậu kéo Diễm Quân Ly ngồi lên ghế trong phòng,

bắt đầu đem quần áo của Diễm Quân Ly cởi sạch, băng vải trên người y đã thấm đầy vết máu, màu đỏ chói mắt làm cho trái tim Thương Viêm cảm giác như bị ai đó hung hăng nhéo một cái.

Thương Viêm hút một hơi, bắt đầu đem băng vải cởi bỏ. Nhìn miệng vết thương bị rách một lổ hổng lớn, cậu nên cảm thấy may mắn vì BOSS là dị năng giả cấp 3, thân thể so với người thường mạnh hơn rất nhiều không? Ý chí của y không phải người thường có thể so đến được sao? Loại vết thương này đối với người khác đã là vết thương trí mạng, mà anh trai nhà mình, mặt cư nhiên không đổi sắc tí nào.

"Anh không sao." Nhìn Thương Viêm như là sắp khóc đến nơi, Diễm Quân Ly cũng không duy trì vẻ mặt lãnh khốc, cau mày muốn xoa đầu Thương Viêm.

Vốn là y muốn cho Tiểu Viêm hiểu được, hành động nguy hiểm của cậu phải bị giáo huấn, nhưng hiện tại....có trời mới biết sau khi y cảm giác được Tiểu Viêm chạy ra khỏi không gian thì đã hoảng hốt đến bao nhiêu.

Huyễn ngân hỏa đã sớm xuất hiện trong tay Thương Viêm, không gian của cậu tuy rằng với hệ thống là nhất thể, nhưng không gian hư vô cũng không ngăn cản cậu sử dụng không gian của mình.

Những con bươm bướm màu bạc như tuyết bay khắp bầu trời, cùng lần sử dụng đầu tiên khác biệt, lần này Thương Viêm đem hạch tinh cấp 3 bỏ vào trong Huyễn ngân hỏa. Sau khi đốt lên thì vô số con bướm bạc bay lượn quanh người Thương Viêm, tạo thành một mảnh mông lung bao phủ lấy Thương Viêm.

Tuy nhiên trong mắt Diễm Quân Ly, hình bóng của Thương Viêm lại nổi bật trong đàn bướm bạc, giờ phút này, mỹ cảm khắc ghi thật sâu trong đáy lòng y, mãi mãi không phai nhòa.

Tiếp đó, dưới sự kinh ngạc của Diễm Quân Ly, Thương Viêm khống chế toàn bộ bướm bay về phía Diễm Quân Ly, sau đó biến mất trên người y. Diễm Quân Ly cảm giác được miệng vết thương có cảm giác ấm áp, như là có miếng lụa mỏng xẹt qua làn da.

Miệng vết thương dần dần biến mất, Thương Viêm cũng không tiếp tục buộc chặt thần kinh, Huyễn ngân hỏa sử dụng năng lượng của hạch tinh, cậu cũng chẳng có gì cố sức, tuy nhiên cậu cảm thấy bản thân dường như mệt mỏi quá độ.

Nhìn vết thương trên người Diễm Quân Ly đã hoàn toàn lành lại, tim của Thương Viêm cũng buông thỏng, nhưng cậu vẫn không thu hồi Huyễn ngân hỏa, bởi vì viên hạch tinh cấp 3 còn chưa có đốt hết hoàn toàn! Cậu không thể để cho viên hạch tinh cấp 3 duy nhất lãng phí vô ích, vẫn điều khiển những con bướm màu bạc bay về phía Diễm Quân Ly, khiến cho nơi ấy bỗng chốc trở nên sáng ngời.

Về phần bệnh độc, Thương Viêm cũng không lo sợ, chỉ cần là Dị năng giả liền sẽ không bị bệnh độc tang thi lây nhiễm, bao gồm bất cứ cấp bậc nào, vì thế trở thành dị năng giả cũng là một lợi thế.

Hạch tinh đã thiêu đốt hoàn tất, bướm bạc cũng đã tiến nhập hoàn toàn vào thân thể của Diễm Quân Ly. Thương Viêm thu hồi Huyễn ngân hỏa, sau đó vẻ mặt không vui mà nhìn Diễm Quân Ly, người này không biết rằng cậu rất lo lắng sao? Tại sao có thể miễn cưỡng chính mình như vậy.

Thương Viêm vừa định nói, thì đã bị Diễm Quân Ly đánh gãy "Em không biết anh sẽ rất lo lắng sao?" Ai? Giống như có cái gì không đúng, hiện tại không phải thời điểm cậu đối với BOSS thuyết giáo sao? Thương Viêm duy trì tư thế há miệng, tiếp đó cậu liền nghe thấy Diễm Quân Ly tiếp tục trách móc.

"Xin lỗi, Tiểu Viêm. Anh không thể tuân thủ ước định." Diễm Quân Ly đứng lên, một phen đem Thương Viêm kéo đến trước mặt của mình, khoảng cách giữa Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly lập tức không còn 1cm nào. Hai tay Diễm Quân Ly ôm eo Thương Viêm, miệng gần như sát bên tai Thương Viêm, tư thế muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

"Bảo vệ tốt chính mình, bất kể là thời điểm nào." Lời nói của Diễm Quân Ly so với bình thường trầm thấp hơn, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng lọt vào lỗ tai của Thương Viêm lại không sót chữ nào.

Thương Viêm bị những động tác liên tiếp này của Diễm Quân Ly khiến cho phản ứng có chút chậm, mà thời điểm cậu kịp thời lấy lại tinh thần, thì cậu mới nhận ra có thứ gì đó tiến nhập vào trong đầu của mình, cắm rễ.

Mệnh lệnh tuyệt đối!

"Ca!" Thương Viêm kinh hô, đẩy Diễm Quân Ly ra, làm cho mình có thể thấy được mặt của y, sau đó Thương Viêm chống lại ánh mắt không cho phản bác của Diễm Quân Ly, Thương Viêm thực không nghĩa khí trừng lại. Lẽ ra, Diễm Quân Ly bị thương, hẳn là đến phiên cậu giáo huấn mới đúng.

"Tốt rồi, hiện tại có thể nói là xảy ra chuyện gì chưa?" Thương Viêm vội ho một tiếng, tuy rằng giống như có cái gì đó bị lược đi, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm nghiên cứu vấn đề này. Dưới áp lực của Diễm Quân Ly, Thương Viêm vội vàng đổi đề tài.

"Có tang thi cấp 4 là không thể nghi ngờ, hơn nữa tới tận hai con." Nói đến chính sự, Diễm Quân Ly cũng không tiếp tục cùng Thương Viêm dây dưa, y buông Thương Viêm ra, ý bảo cậu ngồi ở trên ghế, mà bản thân y cũng ngồi ở một cái ghế bên cạnh.

Hai con!? Thương Viêm đã khẳng định, nó xuất hiện là để chắn đường BOSS.

Sau khi Thương Viêm vào không gian, Diễm Quân Ly liền bắt đầu tìm kiếm con tang thi cấp 4 đó, cuối cùng đi tới ký túc xá, một bóng dáng thu vào trong mắt, đó là một cậu nhỏ toàn thân đều thực sạch sẽ, nhìn qua cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi.

Nhưng ở trong mắt Diễm Quân Ly, cho dù cơ bản là không có ngọn đèn nào, y vẫn có thể nhìn ra được sắc mặt trắng bệnh đặc trưng của tang thi kia. Điều này làm cho đồng tử Diễm Quân Ly tối sầm lại, cư nhiên ở nơi rõ ràng như vậy.

"Nơi này không có bẫy rập." Con tang thi thiếu niên kia nói, lúc trước khi đến đây, y đã giết không ít tang thi ở sân vận động, tuy là không phải chính y ra tay, nhưng hiện tại thực rõ ràng, trên tay hai chị em nó đã không còn tang thi nào có thể sử dụng.

Cư nhiên có thể nói! Diễm Quân Ly nhíu mày, nhưng sau đó lại giãn ra ngay, mệnh lệnh tuy rằng sử dụng không được, nhưng nếu có thể nói, thì phải hỏi.

'Thấu triệt tư duy'.

Tang thi thiếu niên cảm giác thấy trong đầu như có ai có đang nhìn trộm, cậu ta lập tức hiểu được, đây là do dị năng giả trước mắt làm ra. Tuy rằng, Diễm Quân Ly dùng 'Thấu triệt' không nhiều lắm, nhưng cũng hiểu được chung quanh không có bẫy rập, khóe miệng Diễm Quân Ly xuất hiện một đường cong.

Tang thi thiếu niên không nói hai lời lập tức phát động công kích, mặt của nó vẫn là biểu cảm lạnh tanh nhưng Diễm Quân Ly có thể nhận biết được, nó đang phát điên trong lòng. Sau đó, Đọa Thiên xuất hiện trong tay Diễm Quân Ly, chờ đợi con mồi tiến đến.

Tang thi thiếu niên cùng Diễm Quân Ly khác nhau, thân thể tang thi cấp 4 nên ưu thế tốt rất nhiều, nhưng đánh nhau cũng không phải chỉ cần bấy nhiêu là đủ, kinh nghiệm cùng kỹ thuật của Diễm Quân Ly làm cho công kích của nó nhiều lần thất bại.

Diễm Quân Ly biết tốc độ của tang thi cấp 4 y không thể nào nhìn thấy được, cho nên y theo bản năng tránh né là chính, sau đó một bên dùng thấu triệt tư duy quấy nhiễu tang thi. Hoặc là bị thấy được tư duy, hoặc là phải phân ra lực chú ý để chống lại.

Chiêu thức của Diễm Quân Ly đều nhắm ngay vào góc độ xảo quyệt mà ra tay, đương nhiên y cũng không có quên cơ thể khác thường của tang thi, bất quá, tuy rằng y còn không rõ ràng lắm dị năng của tang thi này là cái gì, nhưng trước 'Thấu triệt' cho y biết được, con này là dị năng công kích. Như vậy Diễm Quân Ly cũng thoáng yên tâm hơn. Tác dụng của thanh đao Đạo Thiên cũng không phải là nhỏ, mỗi khi Diễm Quân Ly đắc thủ, vết thương trên thân tang thi đều không thể phục hồi lại như cũ, điều này làm cho tang thi càng thêm lo âu, mà Diễm Quân Ly lại là càng thêm trấn định.

Tang thi này, trừ bỏ ưu thế ở cấp bậc cùng thân thể, cũng không có chỗ gì hơn y. Bất quá phát hiện này làm cho nội tâm Diễm Quân Ly dâng lên từng trận nghi hoặc.

Có thể trở thành tang thi cấp 4, vì sao ở phương diện chiến đấu lại yếu như vậy?

Con tang thi đang bởi vì 'Thấu triệt' mà hoảng thần, bất ngờ bị Đọa Thiên công kích, Diễm Quân Ly dùng hết sức bổ toàn bộ đầu nó ra, tuy nhiên y còn không kịp đem hạch tinh thu vào tay, thì một tang thi cấp 4 khác xuất hiện. Nó lấy tốc độ cực nhanh nhằm về phía y, móng vuốt đã xuất hiện tại trước mắt, y theo

bản năng lách người né tránh, thế nhưng con tang thi này cũng không lập tức công kích, mà là đem đèn pin của y giật lại, khiến nó rơi xuống đất.

Bất quá, con tang thi kia sau khi công kích thành công, cũng không có tiếp tục cố gắng, chỉ thấy được con tang thi nữ hài chạy đến gần con tang thi thiếu niên kia, lấy hạch tinh, sau đó chạy mất.

"Thì ra là như vậy?" Sự tình so với cậu nghĩ thì đơn giản hơn, Thương Viêm nâng cằm tự hỏi, cậu vốn là cho rằng tang thi khi đạt đến cấp 2 thì sẽ có đầu óc, nhưng hiện tại nghe BOSS nói, cậu liền nghĩ 2 con tang thi cấp 4 đó cũng chẳng phải thông minh gì.

"Chính là như vậy. Bất quá nhìn từ đèn pin, con tang thi cấp 4 đó đã có tri thức." Kỳ thật Diễm Quân Ly cũng rất kinh ngạc, sự tình lại đơn giản như vậy, chẳng hiểu làm sao mà đối thủ lại rất non yếu.

"Anh trước đi ra ngoài giải quyết chúng nó, em ở lại chỗ này." Nếu vết thương đã hoàn toàn lành lại, như vậy bây giờ chính là thời điểm giải quyết cho xong những con tang thi đó.

"Cẩn thận một chút." Nghe Diễm Quân Ly nói như vậy, Thương Viêm lại lo lắng thêm lần nữa.

"Ừ." Trong lòng Diễm Quân Ly ấm áp, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Chính là, Thương Viêm còn không kịp nói một câu "Bị thương nhớ tiến vào trị liệu." liền nhận được ánh mắt "Trở về sẽ tính sổ sau" của BOSS.

83. Chương 53: Thăng Cấp

2 chị em tang thi,người chị tên Đoạn Ái,người em tên Đoạn Nãi đó nhakˆˆ

"Tang thi cấp 2, chạy mau!" Võ Tam rống to về phía hai người đang đứng phía trước - vốn là mục tiêu của nhiệm vụ lần này, dị năng giả gần cấp 1 như gã hoàn toàn không thể nào ngăn cản được tang thi cấp 2, không có sợ té đ*i là may lắm rồi.

"Sở Thiên, là tang thi cấp 2." Mắt Lâm Lăng dần ngẩng cao, nhìn con tang thi cao hơn mình tận một cấp, Lâm Lăng không hề làm ra động tác gì.

"Động thủ." Khóe miệng Lưu Sở Thiên cười nhạo, đến một tên thì giết một tên, tang thi cấp 2 cũng không sống qua nổi đao của gã.

Lưu Sở Thiên lướt ngang qua hai tên ngốc đang trợn mắt há hốc mồm chạy điên cuồng kia, thẳng tắp một đường nhằm vào con tang thi cấp 2, bình nhỏ màu đỏ trên tay Lưu Sở Thiên bỗng vỡ nát, máu từ đó lan tỏa vây chung quanh Lưu Sở Thiên, tư thế sẵng sàn, chuẩn bị công kích.

Sau khi biết được dị năng của mình là gì, gã vẫn luôn có thói quen bỏ máu vào trong bình. Cũng may, dị năng không có giới hạn trạng thái của máu, cho nên khi gã làm vậy, thời điểm cần thì lấy ra sử dụng, thoải mái và tiện lợi hơn rất nhiều.

Một viên đạn bay xẹt về phía Lưu Sở Thiên và con tang thi, lúc này Lưu Sở Thiên cùng con tang thi đang giao đấu với tốc độ cao, thế nhưng viên đạn không có ngộ thương Lưu Sở Thiên, ngược lại còn áp chế động tác của tang thi, cho dù là tang thi cấp 2, dưới tay Lưu Sở Thiên cũng hoàn toàn không chiếm được ưu thế.

"Nè, các người..." Võ Tam quay đầu nhìn ra phía sau, vốn định gọi Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng mau mau chạy đi, ai ngờ lại trông thấy bọn họ đang cùng con tang thi cấp 2 kia giao đấu.

"Xem ra cho dù là cùng một cấp bậc, thì cũng có chênh lệch." Không biết là từ lúc nào, Lý Tử cũng dừng lại sờ sờ mũi, trong lòng không khỏi có chút thất bại.

Thị lực của Lâm Lăng sau khi có được dị năng thì có phần tinh tường hơn, thời điểm Lưu Sở Thiên đang không ngừng gây trở ngại động tác của tang thi, thì đồng tử của Lâm Lăng hơi co lại, nháy mắt viên đạn chính xác bay ra, xuyên qua máu của Lưu Sở Thiên rồi chui vào cánh tay con tang thi.

Lưu Sở Thiên nhất thời cười tươi như hoa nở, gã nhanh nhẹn phóng ra xa, sau đó tay khẽ động, máu bên trong con tang thi cũng nghe theo hiệu lệnh mà dịch chuyển, cánh tay con tang thi bỗng nhú ra những mũi nhọn, chi chít tựa con nhím, toàn thân nó đều không chỗ nào thoát khỏi, bao quát cả đầu.

Tang thi cấp 2 cứ thoải mái mà bị giải quyết như thế, còn tang thi cấp 4 bên này, tang thi nữ hài sau khi làm bị thương BOSS thì nhanh chóng chộp lấy hạch tinh của em trai rồi bỏ chạy, hiện tại cô bé cần phải tìm được một nơi an toàn, tinh thần lực của tang thi cấp 4 phát ra, mệnh lệnh cho tang thi xung quanh trường học tiến vào.

Nghe thấy tiếng tru, cô biết đàn tang thi đã bắt đầu tiến vào, nhưng cô lại chẳng nghe được tiếng động nào cho thấy có giao đấu bên ngoài kia, hy vọng là bọn nó có thể tranh thủ giùm cô một chút thời gian.

Dưới khuôn mặt lạnh lùng vô cảm đặc trưng của tang thi, là cõi lòng đang loạn cào cào của cô bé. Cô nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chọn trúng một cái WC trong vườn trường đã không còn được sử dụng, nơi này có không ít cây cối che dấu, muốn nhìn ra được khác thường cũng tốn không ít thời gian.

Đoạn Ái xác định chung quanh thực sự an toàn, thì liền đem móng vuốt sắc bén chém đứt một cánh tay của mình, cho dù bầy nhầy máu thịt cũng không khiến thần kinh tang thi của cô cảm thấy đau.

Cánh tay tái nhợt rơi ra khỏi thân thể, trở thành một tồn tại riêng biệt, Đoạn Ái đem hạch tinh của em trai nhét vào đó, dưới biểu tình cứng đờ nhưng ánh mắt khao khát chờ mong, cánh tay bắt đầu biến hóa, cuối cùng xuất hiện trước mặt Đoạn Ái là một thân thể thiếu niên.

Đây là dị năng của chúng nó, chỉ cần một người còn tồn tại, thì một người khác vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.

Đoạn Nãi vẫn còn đang tiếp tục khôi phục, tuy nhiên không kịp nữa rồi, Đoạn Ái đã cảm nhận được sự uy hiếp kia đang dần dần tiến đến đây.

Sau khi Diễm Quân Ly ra khỏi không gian thì trực tiếp hạ lệnh khóa cửa ra lại, cho dù Tiểu Viêm có bất mãn, thì y cũng sẽ không giải trừ.

‹Đến đây›. Rõ ràng, dị năng giả cấp 3 như Diễm Quân Ly không có khả năng hạ mệnh lệnh cho tang thi cấp 4, nhưng Diễm Quân Ly vẫn dùng.

Dị năng của Diễm Quân Ly thuộc hệ tinh thần, chỉ cần nằm trong phạm vi tinh thần lực của y, thì y đều có thể cảm nhận được.

Tìm được… Mệnh lệnh mà y phát ra không phải hoàn toàn không có tác dụng, chỉ là do tang thi cấp 4 dùng tinh thần ngăn cản mà thôi, thế nhưng hiện tại, mệnh lệnh lại giúp cho Dị năng hệ tinh thần của y tra ra nơi đang chống cự.

Trừ bỏ một chỗ, ngoài ra không nơi nào ngăn cản lại mệnh lệnh của y, không cần phải nói, nơi đó dĩ nhiên là địa điểm trú ẩn của con tang thi cấp 4 kia rồi.

Mâu quang Diễm Quân Ly lạnh lẽo, y bỗng nghĩ tới một việc. ‹Tiểu Viêm, lúc nãy em đốt là hạch tinh của tang thi cấp 3?› Diễm Quân Ly nắm quyền chủ đạo không gian hư vô, cho nên đương nhiên có thể thông qua không gian cùng Thương Viêm đối thoại.

Nghe được vấn đề này, trong lòng Thương Viêm không khỏi thịch một cái, cậu nghĩ bây giờ tốt nhất là nên im lặng, nhưng Thương Viêm trầm mặc cũng đủ để thuyết minh rõ vấn đề.

Bước chân Diễm Quân Ly nhanh hơn, sắc mặt âm trầm, khóe miệng vẫn treo lên tươi cười tàn bạo quen thuộc, lệ khí quanh người lan tràn theo cơn gió…(Sagi:ẻm chỉ là oánh nhau vs tang thi cấp 3 thui mà anh làm gì ghê vại==")

Nhanh lên, nhanh lên nữa. Đoạn Ái sốt ruột mà nhìn em trai đang trùng tổ cơ thể, mà cánh tay của cô cũng chậm rãi khôi phục. Cô có thể cảm giác được, cỗ lực lượng kia càng ngày càng mạnh, cô sắp không thể ngăn cản được nó xâm lấn tư duy.

"Chị ơi." Tuy rằng thanh âm có chút mất sức, nhưng nếu đã có thể nói chuyện thì chứng minh trùng tổ đã thành công.

"Chúng ta đi mau." Cô hiểu được nguyên do mà mình cảm thấy sợ hãi, rõ ràng chỉ là một dị năng giả cấp 3, nhưng so sánh với y, cô vẫn còn thua xa.

Ngay từ ban đầu, cô và em trai đã là tang thi, cho nên bọn họ chẳng có kinh nghiệm thực chiến gì cả, tuy rằng trước đó cũng có công kích dị năng giả rồi, nhưng những người đó đều mới có dị năng, xử lý rất dễ dàng.

Tuy nhiên người này lại không giống, cấp bậc của y không chỉ cao, mà còn có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn, Đoạn Nãi căn bản không phải là đối thủ. Về phần cô? Cô lại càng không đáng tin, bởi vì trước giờ cô vẫn luôn đối với chuyện giết người có chút bài xích, cơ bản không cần cô động thủ, cho nên cô chẳng giúp ích được gì, khi đó có thể gây thương tích cho Dị năng giả cấp 3 kia cũng là do tấn công bất ngờ và lợi thế cấp bật.

"Nhanh như vậy đã muốn đi sao?" Đột nhiên sau lưng truyền đến một thanh âm, giọng nam trầm thấp không mang tình cảm nhượng Đoán Ái rét run. Cô hốt hoảng quay đầu lại, đem Đoạn Nãi giấu ra phía sau, đang muốn làm ra tư thế công kích, nhưng lúc này mũi đao của Diễm Quân Ly đã tới.

Đoạn Ái dựa vào bản năng của tang thi cấp 4, ngăn cản Đọa Thiên của Diễm Quân Ly, Đoạn Nãi nằm trên đất cũng kịp thời phản ứng, nhanh chóng đứng dậy công kích về phía Diễm Quân Ly.

Nhưng Diễm Quân Ly đã sớm thăm dò rõ Đoạn Nãi, cho nên căn bản là y đối với công kích của hai con tang thi cấp 4 này thực khinh thường, lực đạo non yếu chẳng khác gì thường dân.

Đáy mắt y lóe ra quang mang, Diễm Quân Ly cố ý lộ sơ hở để thiết trí bẫy rập, sau đó phản thủ, đâm Đọa Thiên vào ngực Đoạn Nãi, rọc mạnh từ trên lưng xuống, từ đó chặt đứt lìa xương sống, dĩ nhiên cậu bé tang thi kia chẳng hề cảm thấy đau, chỉ là nằm vật xuống đất mà thôi.

Tốc độ phục hồi của tang thi cấp 4 cũng không tệ lắm, nhưng dưới lưỡi đao của Đọa Thiên thì bao nhiêu đó cũng chẳng thấm vào đâu, trừ phi là trùng tổ toàn thân như lúc nãy.

Đoạn Nãi vừa ngã xuống, thì Đoạn Ái cũng luống cuống, Diễm Quân Ly thừa dịp này vung Đọa Thiên đâm tới. Bất quá, Đoạn Nãi xem ra có nghị lực hơn y đã tưởng tượng, cư nhiên cắn mắt cá chân của Diễm Quân Ly.

Toàn thân tang thi đều đã được cải tạo, đương nhiên hàm răng cũng không ngoại lệ. Răng năng của Đoạn Nãi cứ thế cắn nhập vào trong xương cốt của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly chau mày, dùng sức vung ra, hất Đoạn Nãi về phía Đoạn Ái, cả hai đồng thời đập mạnh lên vách tường, từ mức độ hư hỏng của nơi đó, cũng đủ cho thấy Diễm Quân Ly sử dụng lực có bao nhiêu lớn.

Thương Viêm ở trong không gian đợi tin, đang hồi hộp lo lắng thì lại thấy bầu trời bỗng chốc biến đỏ, bất quá lần này màu sắc có vẻ nhợt nhạt hơn rất nhiều, nhưng như thế cũng đủ để cho Thương Viêm lo lắng.

Tuy nhiên lo lắng của cậu chưa kịp thành hình, thì màu đỏ bắt đầu chậm rãi tan biến, khôi phục lại khung cảnh xanh biếc cho bầu trời.

Thương Viêm biết lúc này cậu không thể làm rộn Diễm Quân Ly, cho nên dù lo lắng cũng không hề lên tiếng. "Anh không sao, lúc nãy dùng dị năng chữa khỏi, giờ vẫn còn hiệu nghiệm." Diễm Quân Ly như là có thể đoán được suy nghĩ của Thương Viêm.

Thanh âm Diễm Quân Ly không rõ ràng cảm xúc, nhưng Thương Viêm quá quen thuộc với y, cho nên không khó để nhận ra trong lời nói đó mơ hồ có pha lẫn sát khí.

Ngoài không gian, Diễm Quân Ly đang nhìn miệng vết thương của mình, ở nơi đó cư nhiên xuất hiện ánh sáng bạc, tựa như những con bướm lúc nãy, từ đó miệng vết thương cũng mau chóng liền lại, ngay cả máu chảy ra ngoài cũng bị ánh sáng bạc kia cắn nuốt mất.

Chính là, đây lẽ ra là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng Diễm Quân Ly lại cảm thấy trong lòng đau đớn. Y nghĩ tới khối thạch tinh cấp 3 kia, và y phục rách rưới trên người Tiểu Viêm, tuy rằng y có nghi hoặc, bất quá trên đó không có vết máu, nên y cũng đành gác sang một bên. Bất quá bây giờ, y lại nhớ tới điểm đặc biệt ở thân thể Tiểu Viêm.

Y sớm nên nghĩ đến, cho dù Tiểu Viêm có nhiều đồ vật đặc biệt, nhưng thân thể cậu chỉ là một người bình thường, còn thua cả một dị năng giả cấp 0, chống lại tang thi cấp 3 thì làm sao có thể hoàn hảo không việc gì. Vừa nhớ tới quần áo Tiểu Viêm rách nát, đã đủ chứng minh cho y thấy trình độ thương tổn mà cậu chịu đựng lớn cỡ nào.

Khí tức quanh thân Diễm Quân Ly biến đổi, trong đôi mắt phóng ra âm ngoan thô bạo tựa ác quỷ, sát khí dày đặc không chút nào che dấu đều tiết đi ra ngoài.

Đoạn Ái ôm Đoạn Nãi đã không còn có thể nhúc nhích ngước lên nhìn Diễm Quân Ly, trong mắt chỉ toàn là sự sợ hãi, hiện tại phải cố gắng chạy thoát khỏi nơi này, tốc độ của cô, người nọ sẽ theo không kịp .

Tuy Đoạn Ái âm thầm quyết định, nhưng Diễm Quân Ly lại rất rõ ràng ý đồ của cô. Không có tươi cười, không có giả dối, chỉ còn lại lửa giận bùng nổ trong lòng.

Cho tới nay, khi tức giận y vẫn sẽ tươi cười, đây là thói quen dưỡng thành từ lúc y còn non yếu, ngụy trang và nhẫn nại. Nhưng loại ngụy trang này, hiện tại đã không thể nào duy trì được nữa.

Đoạn Ái đang muốn đi chuyển, thì cũng là lúc thân thể bị khống chế mà không thể nào cất bước, "Không được nhúc nhích." Bóng người trước mắt men theo ánh trăng mà đổ vào phòng, trong tai bất giác truyền vào câu nói kia.

Đoạn Ái kinh hãi, cô đây là bị khống chế sao?!

"Mi cũng vậy." Ánh mắt Diễm Quân Ly đảo qua thiếu niên tang thi đang trùng tổ thân thể ở dưới đất, Đoạn Nãi có thể thấy rõ được trong đôi mắt của nam nhân này tràn đầy hung ác nham hiểm cùng tàn nhẫn, khiến người ta cảm thấy cõi lòng tản mát ra bất an.

Diễm Quân Ly cố ý tạo ra tiếng bước chân, theo thanh âm lớn dần, đã nói lên khoảng cách mà Diễm Quân Ly cách chúng nó càng lúc càng gần, sợ hãi trong lòng càng tăng lên gấp nhiều lần.

Diễm Quân Ly đứng trước mặt hai chị em tang thi, ánh mắt như nhìn một sinh vật hèn mọn. Tiếp đó,Đoạn Ái, Đoạn Nãi liền nhìn thấy, bên cạnh kẻ địch bỗng xuất hiện một nam nhân khác. Người này chính là mồi dụ mà chúng nó bắt về.

Thương Viêm vừa mới hoàn hồn, phát hiện mình đã ở bên ngoài không gian, nhìn vẻ mặt âm trầm của Diễm Quân Ly, lại nhìn hai chị em tang thi chật vật bất kham dưới đất, trong nháy mắt liền hiểu được .

BOSS thăng cấp ! Nếu có thể khống chế được tang thi cấp 4, vậy chắc là BOSS đã cấp 5. Nghĩ như vậy, Thương Viêm liền lặng lẽ đưa mắt nhìn lên trên đỉnh đầu của Diễm Quân Ly, nếu bây giờ cậu còn là một đọc giả, thì dĩ nhiên sẽ không ngần ngại tặng cho BOSS 99 cái like!

"Tiểu Viêm?" Diễm Quân Ly nhìn Thương Viêm đã thay đổi một bộ quần áo khác, xem sơ qua thì hoàn toàn không có chuyện gì, lệ khí quanh thân cũng lập tức thu liễm lại, tiếng nói dịu dàng khiến hai chị em tang thi kia không khỏi run rẩy liên hồi.

"Chúng nó chính là tang thi cấp 4?" Thương Viêm thất thần bị phát hiện nên xấu hổ mà cười khan một tiếng, lập tức đem lực chú ý tập trung trên hai con tang thi dưới đất.

Hai đứa trẻ vị thành niên lén lút thậm thụt nhìn trộm cái người nam nhân đột nhiên xuất hiện này, cho dù khuôn mặt không có biểu cảm nhưng cũng không thể nào che giấu được sự kinh ngạc ánh lên trong đôi mắt chúng nó.

"Có thể nói chuyện?" Thương Viêm đã cảm thấy hai 'bị cáo' tang thi kia chẳng còn chút nguy cơ nào, ngược lại còn có điểm hứng thú. Nếu BOSS cho phép cậu ra ngoài này, thì liền chứng minh sẽ chẳng còn gì nguy hiểm.

"Nói chuyện." Diễm Quân Ly hiểu được Thương Viêm đối với hai con tang thi cấp 4 này có hứng thú rất lớn, cho nên y mới không giết chúng nó, bất quá chờ sau khi Tiểu Viêm hết hứng thú thì ...

Lần thứ hai Đoạn Ái, Đoạn Nãi cảm nhận được nam nhân kia đang mất hứng. Hai chị em nháy mắt hiểu được, nếu muốn giữ lại mạng thì phải trông chờ vào người vừa mới xuất hiện này.

"Tôi kêu Đoạn Ái." "Đoạn Nãi." Hai chị em tang thi mắt long lanh mà nhìn Thương Viêm, ý tứ lấy lòng rõ ràng, làm khóe miệng Thương Viêm không khỏi cong lên, tang thi cấp 4 quả nhiên bất đồng, cùng với tang thi cấp 3 có sự khác biệt. Bất quá cái tên kia… cai sữa, dứt tình, sao có cảm giác quái quái?

[Đoạn Ái: dứt tình. Đoạn Nãi: cai sữa. Nghĩa của 2 từ đó]

Diễm Quân Ly đối với hành vi của hai chị em kia rất bất mãn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve Đọa Thiên. Y bỗng có cảm giác không vui khi đồ vật thuộc về mình đang có nguy cơ bị cướp đi mất, có nên lập tức giết đi cho rồi?

Ý thức cầu sinh của tang thi quả cao cường, cho dù là Thương Viêm cũng có thể nhìn ra. Thương Viêm nheo nheo mắt, ở cấp độ này tang thi đã có tri thức giống với con người bình thường, hơn nữa cậu cũng có thể nhìn ra Đoạn Ái rất là bảo hộ Đoạn Nãi, đó là biểu hiện cho tình cảm.

Trong Đế Vương Mạt Thế , tình huống này vào Trung Kỳ Mạt Thế mới xuất hiện. Thương Viêm trầm tĩnh mà nhìn về phía hai chị em tang thi, há miệng thở dài…

84. Chương 54: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người

Ngay từ đầu các người đã là tang thi cấp 4?" Thương Viêm hỏi ra vấn đề này, nhưng không cần chúng nó trả lời cũng có mơ hồ đáp án.

"Ưm, ngày đó chúng tôi muốn đến lớp Số học, nhưng lại bất ngờ ngất xỉu hết, khi tỉnh lại thì liền thành tang thi cấp 4, những tang thi cấp 2 và cấp 3 kia ngay từ đầu cũng đã xuất hiện trong sân trường. Sức hấp dẫn của dị năng giả đối với chúng tôi rất lớn, tuy rằng chúng tôi có thể kiềm chế ham muốn ăn người sống, nhưng đối với những dị năng giả có thể khiến chúng tôi mạnh mẽ hơn thì không thể nào cưỡng lại được. Lúc trước gặp được dị năng giả cấp 3 thì chúng tôi liền nảy sinh tâm tư, tang thi cấp 2 kia có thể làm con người mê man, nhưng thực hiển nhiên chỉ hữu hiệu đối với một mình anh, vì thế kế hoạch vốn là trực tiếp mang dị năng giả cấp 3 đi, cuối cùng sửa thành mang anh đi."

Đoạn Ái một hơi mà kể ra toàn bộ, việc này so với sinh mạng của bọn họ thì chẳng có chút giá trị gì mà phải giấu giếm, Đoạn Nãi cũng rõ ràng hiện tại thân bất do kỷ, cho nên thỉnh thoảng thêm vài chi tiết vào câu chuyện của Đoạn Ái.

Diễm Quân Ly đứng một bên nhàm chán mà nghe, đối với y mà nói, lực chú ý đã dồn hết lên trên người Thương Viêm - người vừa nghe hai chị em kia nói xong thì trầm mặc. Những lời này đối với y chẳng có chút giá trị gì, tình báo có được trong đó chỉ là: không cần thăng cấp cũng có thể lập tức biến thành tang thi cấp cao.

Thương Viêm đối với chuyện mà Đoạn Ái nói, chiếm được thông tin nhiều hơn so với Diễm Quân Ly, bất luận là sự xuất hiện của Bạch Vụ hay là tang thi cấp 4, thì so với trong Đế Vương Mạt Thế cũng nhanh hơn mấy giai đoạn. Thương Viêm liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly một cái, chẳng biết dị năng cấp 5 của BOSS có thể sống sót qua khỏi nội dung hỏng hóc của bộ truyện này không nữa?

"Ca, anh thu nhận bọn họ đi." Thương Viêm hơi có chút hứng thú mà nhìn về phía Diễm Quân Ly, căn cứ vào phẩm chất tốt đẹp là không thể lãng phí, lời này liền thuận miệng mà xuất ra, dù sao hiện tại BOSS cũng là dị năng giả cấp 5, tuyệt đối có thể khiến hai con tang thi này nghe lời.

Thương Viêm nói như vậy, ánh mắt của Đoạn Ái và Đoạn Nãi cũng chuyển hướng nhìn về phía Diễm Quân Ly, tuy rằng chúng nó rất sợ Diễm Quân Ly, nhưng vẫn cố gắng biểu đạt cho y thấy nỗi chờ mong trong lòng.

Hai chị em tang thi cảm thấy đây quả là lựa chọn tốt nhất, hiện tại chúng nó là thịt heo nằm trên thớt, nếu muốn sống sót, thì không còn đường nào khác.

Lại nói thêm, chúng nó không thể chui rúc trong trường học này cả đời, có lẽ một ngày nào đó sẽ bị người khác cao cường hơn giết chết, hơn nữa ngay từ khi chúng nó có ký ức của nhân loại, thì đối với chuyện được sinh hoạt trong cộng đồng đã rất là khát vọng, chúng nó chỉ mới có 13 tuổi, chúng nó muốn thoát khỏi sự cô tịch đáng sợ này.

Người này, bất luận là khí tức hay hành động đều đáng sợ, nhưng nếu y có thể thu lưu thì xem ra chúng nó vẫn còn hy vọng. Bởi vì, dù chúng nó có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ là những đứa trẻ sợ hãi cô đơn và tịch mịch.

Chỉ cần là Thương Viêm nói thì Diễm Quân Ly ít nhiều sẽ để tâm một chút, hai con tang thi này cũng có chỗ hữu dụng, nên Diễm Quân Ly cũng không có quá kiên định mà muốn đuổi tận giết tuyệt, tuy rằng y đối với việc chúng nó đã từng gián tiếp hại Thương Viêm rất là căm tức, nhưng Thương Viêm mở miệng đề nghị thì cũng gắng nhắm mắt cho qua.

"Em thích thì tốt." Diễm Quân Ly vươn tay xoa xoa đầu Thương Viêm, xúc cảm tốt đẹp làm khuôn mặt Diễm Quân Ly thoáng nhu hòa hơn một ít. Thương Viêm thấy thế thì khóe miệng cong lên, cậu biết chắc BOSS sẽ nghe theo đề nghị của cậu mà.(Sagi:anh chiều em nó quá riết hư bi giờ==")

Diễm Quân Ly đi tới trước mặt hai chị em tang thi, hung quang hiện lên trong mắt, nhượng chúng nó hiểu được, vừa rồi bọn họ có thể sống sót dưới đao của y chính là do may mắn.

"Tôi không chấp nhận bất cứ phản bội nào, bất luận thời điểm nào, tình huống nào. Nếu như xảy ra, thì các người hãy tự mình hủy đi mạng sống." Mệnh lệnh tuyệt đối cùng Mệnh lệnh ép buộc được sử dụng cùng một lúc, đã tự động hình thành một cái gông cùm xiềng xích trong đầu chúng nó, tùy theo đó là tay chân cũng có thể nhúc nhích trở lại.

"Phản bội là cái gì?" Cô bé tương đối cẩn thận, sau khi tay chân được trả lại tự do thì cô ôm em trai vào lòng, rồi cẩn thận hỏi cái vấn đề mà liên quan đến sống chết của bọn họ sau này, khiếp đảm nhìn về phía Diễm Quân Ly.

Hiện tại đã bị hạ mệnh lệnh, cô cảm thấy sợ hãi đối với người trước mắt càng thêm tăng cao, đương nhiên cô cũng đã nguyện trung thành vì y, sợ hãi chỉ làm lòng trung thành trở nên càng sâu sắc.

"Tự mình nghiền ngẫm." Diễm Quân Ly mặc kệ bọn họ, vì thế nhiệm vụ đầu tiên của hai chị em tang thi đó chính là nghiền ngẫm xem 'phản bội là gì'.

Tiếp đó, đã xác định không còn gì nguy hiểm, Diễm Quân Ly vung tay lên, đem Đọa Thiên thu vào không gian, ánh mắt Đoạn Ái và Đoạn Nãi bỗng trở nên tò mò cùng khâm phục, nhưng khi chạm phải cái nhìn lạnh lẽo của Diễm Quân Ly thì lại khẩn trương mà cúi đầu.

Tuy rằng Đoạn Ái và Đoạn Nãi hiện giờ thân là tang thi, cơ mặt cứng ngắc không có chút biểu tình, nhưng tình cảm trong ánh mắt của chúng nó rất rõ ràng, Thương Viêm có thể nhìn rõ tâm tư của bọn họ.

Thương Viêm phá lệ mà có cảm giác 'cha hiền', cậu cảm thấy hai đứa nhỏ này tựa như là hai con mèo con đang rũ mắt cụp tai. Vì thế liền nhìn đại ca nhà mình một cách trách cứ, dùng ánh mắt để lên án : đã là con cái trong nhà, anh không thể dịu dàng nhỏ nhẹ hơn chút sao. (nghe ra nghĩa khác không ←_←)

Diễm Quân Ly và Thương Viêm bốn mắt nhìn nhau, y đối với ánh mắt quỷ dị của Thương Viêm cảm thấy có một tia ngọt ngào, nhưng vừa nghĩ tới là vì có liên quan đến hai con tang thi kia thì lại vô cùng khó chịu, BOSS cũng có lúc rối rắm mà.

‹Khụ khụ, Thương Viêm sao ngươi không thử xem Huyễn ngân hỏa có tác dụng chữa trị vết thương của Đọa Thiên hay không?› Thanh âm của hệ thống có chút đường đột, nhưng cũng đúng lúc phá vỡ cục diện cứng ngắc này.

"Khụ khụ, em thử xem Huyễn ngân hỏa có thể trị thương cho bọn họ hay không." Thần trí của Thương Viêm bị hệ thống gọi về, cậu cũng phát hiện mình đang cùng ánh mắt của Boss giao lưu mờ ám, cho nên học theo hệ thống ho khan hai tiếng.

Như là đang che giấu xấu hổ, Thương Viêm lấy Huyễn ngân hỏa trong không gian ra, hai chị em tang thi nhìn thấy, lại là một dị năng giả hệ không gian, thì hai mắt nhìn về phía Thương Viêm cũng mang theo tôn

kính. Nhớ lại lúc nãy Thương Viêm nói, trị liệu cho bọn họ, cõi lòng lại cảm thấy vui sướng và thân thiết, cư nhiên là song hệ dị năng giả, hơn nữa xem ra thiệt là dịu dàng.

Diễm Quân Ly thì sau khi Thương Viêm dời tầm mắt, cũng rủ xuống hai song đồng, tiếp lại không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng bất giác cong lên, làm Thương Viêm không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Bươm bướm màu bạc thu hút sự chú ý của hai đứa nhỏ, khi màu sắc xinh đẹp kia tiến vào thân thể của bọn nó, vì là tang thi nên miệng vết thương lạnh lẽo, chẳng hiểu sao lúc này lại cảm thấy ấm áp dễ chịu vô cùng.

Cũng chính vì việc này mà Thương Viêm hoàn mỹ thu phục hai chị em tang thi kia, thành công mà tạo dựng hình tượng ca ca dễ mến trong lòng bọn nó.

"Tiểu Viêm." Nhìn thấy Huyễn ngân hỏa, Diễm Quân Ly ngược lại nghĩ tới chuyện mắt cá chân bị thương lúc nãy, khi Thương Viêm nghe thấy Huyễn ngân hỏa còn có công hiệu này, thì trong lòng không khỏi vui vẻ cùng kinh ngạc, Huyễn ngân hỏa thật sự là Bàn tay vàng trong Bàn tay vàng.

"Đi thôi, phải tập họp." Giải quyết xong chuyện tang thi cấp 4, trong lòng Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều cảm thấy thoải mái, Diễm Quân Ly nhớ tới hai cấp dưới bị mình bỏ rơi đâu đó, ý bảo Thương Viêm đi theo, chính là bàn tay hơi hơi máy động, ánh mắt như có như không mà liếc về phía tay Thương Viêm, mày hơi nhíu lại, trong lòng đang bừng lên dục ! vọng! muốn! nắm! tay!.(Sagi:Pó tay anh==")

"Hai đứa cũng đi theo." Cuối cùng Diễm Quân Ly vẫn rất tự nhiên mà thu hồi tầm mắt, đối với hai chị em đang do dự kia nói.

Sau đó nhớ ra gì đó mà khựng bước lại, trực tiếp sử dụng Mệnh lệnh ép buộc, truyền đạt ý tứ của Diễm Quân Ly. ‹Chuyện không gian, bất luận là vô tình hay cố ý, trực tiếp hay là gián tiếp cũng không được lộ ra›

…

"Bạch Vụ!" Lý Tử kiên trì đi theo phía sau Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên, đến khi nhìn thấy Bạch Vụ thì kinh hỉ reo lên, nhưng lúc trông rõ bộ dạng thảm hại đầy máu của cô thì kinh hỉ biến thành kinh hách, bước nhanh về phía trước đỡ lấy Bạch Vụ đang lung lay sắp đổ. Những con tang thi kia quả là lợi hại, cư nhiên ngay cả dị năng giả cấp 2 cũng chịu thua.

Bạch Vụ nhìn thấy người quen thì không kiềm nén nữa, toàn thân đều thả lỏng, ánh mắt nhìn về phía 3 người trước mặt, trừ bỏ Lý Tử, thì hai người kia chính là một trong những mục tiêu của nhiệm vụ Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên, không biết vì sao trong lòng Bạch Vụ trầm xuống, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng gặp được Bạch Vụ, hai người đều hơi hơi cảnh giới, cho dù là bị thương, bọn họ vẫn là có thể cảm ứng được đây là Dị năng giả cao cấp hơn so với bọn họ.

"Tôi biết đồng bạn của các người ở đâu, trước đó tôi có gặp bọn họ." Bạch Vụ thều thào nói, sau đó cong thắt lưng nằm lên người Lý Tử. Hiện tại, ngay cả cô và Lý Tử cũng chưa chắc có thể sống sót ra khỏi nơi này, nhưng có thêm bọn người Thương Viêm thì khác, bọn họ mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Lăng dừng bước lại, trầm mặc mà đứng tại chỗ, thăm dò mà nhìn Bạch Vụ. Nữ nhân này có chút đầu óc.

"Ah~, cô biết?" Lưu Sở Thiên nhướng mày, nhìn kỹ Bạch Vụ. Nếu biết thì coi như tốt, còn nếu ngược lại, dám giở trò đùa giỡn thì gã sẽ không khách khí.

Mâu quang của Lưu Sở Thiên thấp thoáng ngoan lệ, khiến Bạch Vụ cảm thấy lòng bàn tay mình ứa ra mồ hôi lạnh, Lý Tử đang cõng Bạch Vụ tuy biết là Lưu Sở Thiên không phải nhìn hắn, nhưng hắn vẫn là có chút run rẩy da đầu.

Sau đó hắn còn phát hiện, không biết từ lúc nào, Lâm Lăng đã đứng ở sau lưng mình, vừa quan sát bọn họ vừa ngắm nghía khẩu fn5 trên tay. Thật sự là trước có Lưu Sở Thiên sau có Lâm Lăng.

"Ở Ký túc xá bên kia." Bạch Vụ đương nhiên biết rõ tình huống hiện giờ, cô cũng không có ý giấu giếm gì, hất đầu về hướng mà lúc nãy đã chỉ cho Thương Viêm.

Lâm Lăng nhướng mày như là đang tự hỏi lời này là thật hay giả, Lưu Sở Thiên bắt lấy Lý Tử, "Vậy cùng đi chung." Mặc dù Ly thiếu gia bảo bọn họ đi trốn đi, nhưng ở nơi này chỗ nào cũng đều có tang thi, bây giờ là do mấy dị năng giả cấp 1 bọn hắn tỏa ra uy áp nên chúng nó mới không dám đến gần. Chi bằng đến gần Ly thiếu gia một chút, đến lúc đó có muốn hội hợp cũng tiện hơn.

Lý Tử buồn rười rượi mà bị Lưu Sở Thiên kéo đi, biết mình có khả năng là đi đến chỗ con tang thi cấp 4, hắn quả thực khóc không ra nước mắt.

Còn Bạch Vụ được Lý Tử cõng thì lại trầm mặc, cô hiểu được Lưu Sở Thiên làm vậy là sợ cô nói dối, nhưng cô cũng không thèm để ý, dù sao mục đích của cô chính là cùng những người này đồng thời hành động, về phần hình thức có hơi khác biệt thì cũng chẳng có sao.

"Lý Tử, Võ Tam đâu?" Thừa dịp khoảng thời gian đi tới Ký túc xá, Bạch Vụ hỏi thăm Lý Tử. Nói đến Võ Tam, hốc mắt Lý Tử có chút phiếm hồng, nhìn thấy vậy là Bạch Vụ đã hiểu, chỉ sợ Võ Tam dữ nhiều lành ít.

"Vốn là chỉ có 1 con tang thi cấp 2 đột kích, bị Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng xử lý , nhưng ai ngờ tràn tới một đàn tang thi, lại còn có tang thi cấp 2 hệ tốc độ, nó bắt Võ Tam mang đi. Tôi… Tôi không thể đuổi theo kịp."

Bạch Vụ có thể nhìn ra Lý Tử ảo não, trong lòng cô cũng không quá dễ chịu, cô sẽ không trách Lỷ Tử bỏ rơi Võ Tam, nhìn dị năng của Lý Tử là biết, hắn có đuổi theo kịp cũng không cứu được Võ Tam. Về phần Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng không hỗ trợ, cô cũng không trách, trong thời đại mạt thế ai lại đi cứu giúp người xa lạ, huống chi lại là hai người máu lạnh này.

"Sở Thiên, Lăng." Thanh âm này Lưu Sở Thiên cùng Lâm Lăng đều rất quen thuộc, đó là tiếng của Viêm tiểu đệ, nếu Viêm tiểu đệ ở đây thì chắc Ly thiếu gia cũng không thể vắng mặt.

Sau khi Lưu Sở Thiên nhìn thấy Diễm Quân Ly và Thương Viêm thì lập tức vứt bỏ hai người Bạch Vụ và Lý Tử, bước nhanh về phía Diễm Quân Ly, sắc mặt vui mừng biểu lộ rõ ràng.

Lâm Lăng nhìn thấy Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly bình an thì trong lòng buông lỏng, bất quá anh không tiến lên, anh còn bận đề phòng Bạch Vụ và Lý Tử. Anh nhìn kỹ Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly cao thấp mấy lần, phát hiện tình huống của hai người này so với bọn họ còn tốt hơn nhiều. Bất đắc dĩ mỉm cười, anh loạn quan tâm cái gì chứ.

Tầm mắt Diễm Quân Ly trừ bỏ trên người hai thủ hạ, thì cũng đảo qua quan sát Bạch Vụ là Lý Tử một lần.

Ánh mắt lạnh nhạt của Diễm Quân Ly quét qua người Lý Tử, chung quanh thản nhiên phát ra uy áp, làm sắc mặt Lý Tử nháy mắt trắng bệch, trong lòng kinh hãi mà cúi đầu, hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt vô tình của người nam nhân này. Nhưng nội tâm lại muốn nhìn ngắm Dị năng giả cấp cao và Dị năng giả hệ không gian một chút, rối rắm trên mặt hắn rõ ràng đến nỗi, nhượng Thương Viêm cảm thấy nguyên lai biểu tình của người này quá đa dạng.

Diễm Quân Ly thản nhiên nhìn Bạch Vụ, Bạch Vụ ra vẻ trấn định và rất dũng khí nhìn đáp trả Diễm Quân Ly, trong lòng có bao nhiêu hoảng hốt thì chỉ có mình cô biết. Cô có thể cảm giác tinh tường rằng, thực lực của y lại đề cao, tay khoát lên trên người Lý Tử không khỏi run nhẹ.

Sau đó, "Tôi hy vọng có thể gia nhập đội của các người." Bạch Vụ vừa nói xong, thì liền tập trung ánh mắt của mọi người lên người cô, trong đó ánh mắt của Thương Viêm là phức tạp nhất.

85. Chương 55: Tiểu Viêm Và Boss Bắt Đầu Chuyến Hành Trình Hai Người

Trước đây, Bạch Vụ vốn cho rằng dị năng cấp 2 của mình đã là cao nhất tại mạt thế này, nhưng hiện tại cô mới biết bản thân chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhìn đội ngũ 4 người trước mắt chẳng mảy may

thương tổn, ý nghĩ muốn gia nhập bỗng tự nhiên thốt ra.

Khi vừa nói xong thì cô thấy mình quá đường đột, tuy nhiên ngay lập tức cô đã bình tĩnh trở lại, đây là một cơ hội tốt, sau này cô sẽ không còn khả năng gặp lại bọn họ, cơ hội không bao giờ chờ đợi ai.

Bạch Vụ kiên định mà xin gia nhập, cô vốn nằm trong đội của Lý Tô Lục, nhưng bây giờ thấy Diễm Quân Ly biểu hiện quá xuất sắc, lòng trung thành mỏng manh được tạo ra từ tình thế bức bách nháy mắt bỗng tan biến.

Đối với lời Bạch Vụ mà nói Diễm Quân Ly cũng không quá quan tâm, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn cô ta một cái rồi xoay người đi, tiêu sái đến nỗi chẳng mang một chút cảm xúc nào. Lâm Lăng cùng Lưu Sở Thiên đương nhiên là theo sát phía sau, còn Thương Viêm thì lại có chút rối rắm nhìn Bạch Vụ đang kích động và Lý Tử ngơ ngơ ngác ngác.

Thương Viêm do dự, cậu nhăn mày, đi cũng không được mà không đi cũng không được. Thương Viêm không có đi theo, lúc Diễm Quân Ly phát hiện, thì lập tức quay đầu lại nhìn cậu, trông thấy ánh mắt Thương Viêm đang dừng trên người Bạch Vụ, cảm xúc không muốn buông tha kia khiến trái tim Diễm Quân Ly nháy mắt sụp đổ, khó chịu vô cùng.

Diễm Quân Ly nhìn về phía hai người bọn họ, Bạch Vụ là một cô gái thành thục tràn đầy nữ tính, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra cô có cá tính mạnh mẽ. Tóc túm lại kiểu đuôi ngựa, vừa tạo nên vẻ già dặn vừa phô ra khuôn mặt chẳng hề son phấn. Trên người mặc bộ quần áo vận động gọn gàng nhượng người ta hiểu được cô ta không phải ngu ngốc.

Mà ngược lại … là một nữ nhân xinh đẹp.

Nhưng điều này lại càng làm cho Diễm Quân Ly thêm khó chịu, địch ý lan tỏa khắp toàn thân, môi nhếch nhếch báo hiệu y đang không được vui, bàn tay nắm chặt. Bất quá, ngay cả bản thân y đối với tâm tình quỷ dị này cũng có nghi hoặc, nên không phát tác liền mà nhẫn nhịn xuống.

"Tiểu Viêm, làm sao vậy?" Diễm Quân Ly vẫn đối với Thương Viêm ôn nhu như cũ, nhưng bên trong đó ẩn chứa ghen tuông mà mọi người không thể nào nhìn ra.

"Ca… Anh thu nhận bọn họ đi." Thương Viêm nhíu nhíu mi, hơi chút chần chờ mà nói với Diễm Quân Ly, lúc này mới phạt hiện ra Diễm Quân Ly đang trầm mặc nhìn cậu lom lom, trong lòng Thương Viêm không khỏi thắp thỏm bất an, muốn nói cái gì đó để đánh vỡ cục diện xấu hổ này.

Cũng do cậu nhất thời sốt ruột, Bạch Vụ là người của Chung Hư Lữ, cô ta hết sức quan trọng đối với nghiệp lớn của Chung Hư Lữ, nhưng nếu Bạch Vụ biến thành người của bọn họ, như vậy chẳng khác nào bẻ gãy cánh tay trái của Chung Hư Lữ rồi.

Bất quá, mấy cái này Boss không biết, nếu giờ cậu nói ra sẽ khiến mọi người kinh ngạc cho mà xem.

Lúc Thương Viêm nói lời này, Bạch Vụ và Lý Tử vừa phục hồi lại tinh thần đều quay sang nhìn Thương Viêm, rồi lại đưa ánh mắt đầy sợ hãi và chờ mong nhìn sang Dị năng giả cao cấp kia. Mấy ai mà không hy vọng rằng, lúc mình chưa đủ mạnh, có một người cường đại cho bản thân dựa dẫm vào.

Ngay giây phút Diễm Quân Ly quay đầu lại, Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên đã nhanh chóng lui xa khỏi cái lốc xoáy kỳ dị này, gặp phải tình huống như vậy thì tốt nhất là nên giả bộ tàng hình.

Thương Viêm há há miệng, nhưng lời đã nói ra thì không thể nào thu hồi lại, cậu ảo não gục đầu, nếu lúc nãy bảo Boss hạ mệnh lệnh tuyệt đối, khiến Bạch Vụ từ nay về sau không thể nào làm địch thủ của bọn họ thì ngon rồi. Thất sách mà.

Diễm Quân Ly vẫn nhìn Thương Viêm, rồi chậm rãi mở miệng, giọng điệu thập phần lạnh nhạt mà nói: "Em thích là được."

Tuy rằng Boss đáp ứng, nhưng Thương Viêm tổng cảm thấy có cái gì đó không đúng thì phải?

Đối với việc Diễm Quân Ly cho phép, Lưu Sở Thiên và Lâm Lăng đều không nói gì, lúc Ly thiếu gia nhìn Tiểu Viêm là bọn họ đã biết chắc chắn trước sau gì Ly thiếu gia cũng sẽ thỏa hiệp.

"Tôi không chấp nhận bất cứ loại phản bội nào, cho dù là xảy ra chuyện gì, ở thời điểm gì. Nếu có khi ấy, các người tự mình kết liễu mạng sống." Vẫn là câu nói kia, tuy nhiên chẳng hiểu sao Thương Viêm lại cảm thấy Boss lần này lạnh nhạt hơn lần trước nhiều, hai người họ đã làm gì chọc tới Boss sao?

Lúc này, Bạch Vụ và Lý Tử bỗng cảm thấy như có cái gì đó đang bắt đầu sinh trưởng và cắm rễ trong đại não, bọn họ nháy mắt liền hiểu được, đó là mệnh lệnh tuyệt đối của Diễm Quân Ly. Bởi vậy, chẳng mảy may phản kháng lại nó.

Nếu đã là người một nhà, Thương Viêm cũng không giữ bí mật làm gì, lấy ra Huyễn ngân hỏa, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đem thương thế của Bạch Vụ toàn bộ trị liệu hết.

Nhìn làn da đã trở về nguyên bản của mình, Bạch Vụ hé ra biểu tình 'quả nhiên là như thế', nhưng sau đó đôi mắt cũng trở nên ảm đạm, nếu lúc trước liền gia nhập, có phải đã không xảy ra chuyện …

Lý Tử hâm mộ mà nhìn Thương Viêm và Diễm Quân Ly, hâm mộ Thương Viêm có hai hệ dị năng, hâm mộ Diễm Quân Ly có một thủ hạ lợi hại như vậy.

"Giỏi lắm nhóc!" Lưu Sở Thiên quả thực vô cùng mừng rỡ, ở trong mạt thế ai mà dám đảm bảo mình sẽ không bị thương, nhưng thuốc men cùng thiết bị chữa bệnh lúc này lại hiếm hoi vô cùng.

Lưu Sở Thiên nhất thời kích động mà ôm chầm lấy bả vai Thương Viêm, còn vỗ vỗ Thương Viêm hai cái, khiến cho hai mắt Diễm Quân Ly lại thâm trầm thêm vài phần, đặc biệt nhìn kỹ cánh tay đang đặt trên người Thương Viêm khi.

Lâm Lăng đối với việc Thương Viêm có được dị năng cần thiết nhất trong thời đại mạt thế là vô cùng cao hứng, bắt đầu cân nhắc có nên sắp xếp Thương Viêm đứng ở tiền tuyến.

"Trách không được, tố chất thân thể của cậu lại không được tăng cường, nguyên lai là hai hệ dị năng." Sau khi kích động qua đi, Lâm Lăng lại dùng một ánh mắt 'quả là như thế' nhìn Thương Viêm.

Nghe thấy lời này, nội tâm Thương Viêm không khỏi đầm đìa mồ hôi lạnh, cố nén chột dạ nhìn Lâm Lăng một cách ngây thơ chân thật, cũng may cậu là "Hai hệ dị năng giả" .

‹Hệ thống, ta phát hiện ngươi là tình yêu đích thực của ta› Không gian cùng Chữa khỏi đều là Hệ thống mang đến, Thương Viêm bỗng cảm thấy có được Hệ thống bên mình thật là may mắn.

‹…› Hệ thống đối với lời trêu chọc của Thương Viêm cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

"Các người ra đây." Diễm Quân Ly thu hồi tầm mắt khỏi Thương Viêm và Lưu Sở Thiên, giọng điệu mang theo cường ngạnh mà ra mệnh lệnh. Chỉ thấy hai con tang thi bỗng chốc từ phía sau dãy nhà xuất hiện, đứng trước mặt đám người đang trợn mắt há hốc mồm.

Thương Viêm biết Diễm Quân Ly sẽ không nói nhiều, thân là người trung gian thứ hai, cậu đành nhảy ra giới thiệu cho hai bên nhận thức.

"Đoạn Ái, Đoạn Nãi, tang thi cấp 4, hiện tại là người của chúng ta." Thương Viêm đơn giản mà giới thiệu, sau đó thu về một đống biểu tình kinh ngạc và nghi hoặc, ý tứ thực rõ ràng là: tiếp theo thì sao?

Tuy rằng Thương Viêm muốn nói nhiều thêm một chút, nhưng cậu thật chẳng biết phải nói gì giờ. Bỏ qua 4 cặp mắt lòe lòe kia, quay đầu nhìn về phía hai chị em tang thi. "Lưu Sở Thiên, Lâm Lăng, Bạch Vụ, Lý Tử."

Ngược lại, Đoạn Ái và Đoạn Nãi chẳng có nghi vấn gì, đối với thực lực cùng dị năng của những người này, bọn họ cơ bản đã nắm rõ, cho nên hai chị em nhanh chóng gật đầu chào nhóm người sau này sẽ là đồng bạn của mình.

Bốn người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai tang thi kia, không hổ là Diễm Quân Ly (Ly thiếu gia).

"Toàn bộ các người đều đi thành phố B đi." Còn chưa kịp tiêu hóa tin tức đồng bạn của mình lại là tang thi, thì Diễm Quân Ly tiếp tục quăng bom oanh tạc.

Thương Viêm cũng nằm trong đám kinh ngạc, BOSS đây là làm sao vậy? Cậu và BOSS cũng đã từng thảo luận qua là đi căn cứ ở thành phố B, nơi đó trước kia là đô thị phồn hoa, người nhiều thì bây giờ tang thi cũng nhiều.

Điều này đối với người khác là sự sợ hãi tột cùng nhưng đối với BOSS mà nói thì lại là nơi tốt nhất. Tuy nhiên, lời vừa rồi của BOSS là có ý gì?

"Tiểu Viêm đi theo tôi, còn lại đều đi Thành phố B." Diễm Quân Ly thản nhiên mở miệng thêm lần nữa, ánh mắt rét căm căm mà liếc nhìn đám người, khi quét tới Thương Viêm thì bỗng trở nên nhu hòa mềm mại.

Diễm Quân Ly đột nhiên phát hiện, đám người kia đứng bên cạnh Thương Viêm thân thân thiết thiết nhìn thực là chướng mắt, đã thế lực chú ý mà cậu dành cho y còn bị dời đi không ít. Nghĩ như vậy, tầm mắt Diễm Quân Ly lại tập trung trên người Thương Viêm, cảm xúc chìm nổi trong đó chẳng ai có thể nhìn thấu được.

"Tôi biết." Lâm Lăng là người đầu tiên nhận thấy được sự kiên định của Diễm Quân Ly, anh biết nếu bọn họ còn tiếp tục không có phản ứng hoặc nói ra lời phản bác, Ly thiếu gia sẽ không thèm để ý mà dùng mệnh lệnh tuyệt đối.

"Viêm tiểu đệ và Ly thiếu gia cũng cẩn thận một chút." Lưu Sở Thiên mỉm cười mà dặn dò bọn họ, gã nhận thức Ly thiếu gia cũng không ít hơn so với Lâm Lăng.

Tiếp đó, Diễm Quân Ly liền cường ngạnh kéo Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng đi trước một bước, chỉ chừa lại bóng lưng cho sáu người đằng sau. Thương Viêm nhìn đám người đang càng ngày càng xa, lập tức lấy một chiếc Hummer trong không gian ra.

Từ lúc trước, thời điểm cậu chỉnh lý không gian, cũng đã đem xăng rót vào trong Hummer luôn, hiện tại vừa xuất ra là đã xài được ngay.

"Lăng, cậu có phát hiện Ly thiếu và Viêm tiểu đệ có cái gì đó không đúng không?" Lưu Sở Thiên khó có được lúc trầm tư mà nhìn bóng lưng Thương Viêm và Diễm Quân Ly rời đi, trước đó gã đã cảm thấy không khí giữa hai người kia không đúng lắm, thế nhưng hôm nay lại càng thêm rõ rệt.

"Viêm tiểu đệ là thân nhân duy nhất của Ly thiếu gia." Lâm Lăng kỳ quái mà liếc nhìn Lưu Sở Thiên, anh không biết Lưu Sở Thiên đang rối rắm cái gì, đối với anh mà nói, Ly thiếu gia và Thương Viêm luôn đặc biệt, cho nên cũng chẳng cảm thấy có gì kỳ quái.

"Không phải, cậu không biết là..." Lưu Sở Thiên cũng không biết nên hình dung như thế nào, vẻ mặt vô cùng khó xử. Lâm Lăng lười nói chuyện với Lưu Sở Thiên, nếu Ly thiếu gia bảo tới thành phố B, thì không cần phải nói, nhất định là muốn bọn họ tới nơi đó thành lập căn cứ.

Cho nên hiện tại, bọn họ phải làm sao cho căn cứ đó nhanh chóng phát triển thật tốt, để Ly thiếu gia và Viêm tiểu đệ nhìn thấy sẽ vừa lòng.

Lưu Sở Thiên nhìn thấy Lâm Lăng không thèm để ý đến lời mình nói, thì đành gãi đầu đem tâm tư trong lòng buông xuống, nhanh tay cùng Lâm Lăng an bài cho bốn người vừa mới gia nhập kia.

Nói đến việc tang thi cấp 2 bắt đi Võ Tam bên kia.

Võ Tam bị tang thi cấp 2 xách ra bên ngoài trường học, vì nó sợ tang thi cấp 4 sẽ đến cướp đi thức ăn tươi sống này, sau đó hắn may mắn gặp được một Dị năng giả vô cùng tốt bụng cứu giúp.

Hắn dùng ánh mắt vô vàn cảm kích mà nhìn ân nhân cứu mạng mình."Tôi tên là Võ Tam, về sau có chuyện gì cần thì cứ tới tìm tôi."

Võ Tam tỏ ra thập phần thánh ý, đối với Dị năng giả sâu không lường được này hắn rất là biết ơn.

"Vừa lúc, chúng tôi cũng muốn vào thành phố, vậy cảm phiền anh chỉ đường giúp ." Thanh âm mang theo chút kinh hỉ khiến người nghe nảy sinh thiện cảm, tiếng nói của. Chung Hư Lữ rất ôn hòa, thái độ thân thiết rất nhanh đã làm cho hảo cảm mà Võ Tam dành cho gã tăng lên vài phần,.

"Đương nhiên!" Võ Tam nghe Chung Hư Lữ nói xong thì cảm thấy thật là may mắn cho mình, tuy nhiên cũng có hơi chút mất mát. Hắn vốn là người thành phố, chỉ do lần này bị Lý Tô Lục phái đi làm nhiệm vụ ở thành phố S mà thôi.

Về phần tìm kiếm Bạch Vụ, chẳng khác nào là đi tìm chết, hơn nữa hắn cũng không muốn cầu xin Dị năng giả trẻ tuổi này giúp đỡ, cái loại gọi là nhân tình này thiếu ít một chút thì càng tốt. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện cho Dị năng giả cấp 2 như cô có thể sống sót trở về..

Chung Hư Lữ trưng ra khuôn mặt tươi cười vô vàn là chân thành, "Tôi giới thiệu đồng bạn của tôi cho anh. Đây là Phạm Thanh, Nguyên Liên Hoa…" Chung Hư Lữ giới thiệu đồng bạn của mình, một bên ôm chặt Phạm Thanh vào trong ngực, người sáng suốt vừa nhìn là đã biết quan hệ của hai người mờ ám rồi.

"Hư Lữ." Khuôn mặt vốn hững hờ của Phạm Thanh nháy mắt đỏ ửng, tay nhỏ bé lặng lẽ lôi kéo góc áo Chung Hư Lữ. Mà Chung Hư Lữ thì mắt điếc tay ngơ ôm chặt hơn, thâm tình mà nhìn cái Bàn tay vàng to bự nhất của gã ở thời điểm hiện tại.

Phạm Thanh, Dị năng giả biết trước..

Phạm Thanh vốn cũng là một người trong hậu cung của Chung Hư Lữ, nhưng cảnh mà cô ta xuất hiện không phải lúc này, bất quá gã cũng hiểu được, chắc là kẻ xuyên qua kia xuất hiện bên cạnh Diễm Quân Ly cho nên Phạm Thanh mới lên sàn sớm để trợ giúp gã.

Gã chính là nhân vật chính của thế giới này!

Phạm Thanh biết trước một số việc, căn cứ theo lời tự thật của cô ta, Chung Hư Lữ đoán Thương Viêm sẽ xuất hiện ở thành phố này, không cần nghĩ cũng biết, mục đích của Thương Viêm chính là Bàn tay vàng trọng yếu kia.

Dĩ nhiên gã cũng không hổ là nhân vật chính, chỉ thuận tay cứu giúp một người, vậy mà người này không chỉ biết rõ đường đi nước bước của thành phố, mà còn là cậu ruột của Bạch Vụ, chắc chắn Bạch Vụ cũng sẽ mau chóng xuất hiện trợ giúp gã.

Hiện tại không thể nghi ngờ rằng, Diễm Quân Mạc là địch nhân của gã, tuy rằng cuối cùng La Dịch Di cũng không sống sót qua khỏi, nhưng những gì nên biết thì gã cũng đã biết hết.Vừa nghĩ tới sau này, tên xuyên qua kia nhìn thấy gã có được Bàn tay vàng mà vẻ mặt hoảng sợ lo lắng, bỗng chốc tâm tình gã nhéo nhéo đi lên.

Người bị YY – Thương Viêm vẫn chẳng hay biết gì, vì cậu đang gặp phải một vấn đề.

Sau khi cậu và Boss chia tay mọi người, liền đi ra khỏi trường học, tuy nhiên tình huống giữa cậu và Diễm Quân Ly có cái gì đó không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

Diễm Quân Ly ngồi bên ghế lái, dĩ nhiên Thương Viêm sẽ ngồi ở phó lái.. Nhưng Diễm Quân Ly thắt dây an toàn xong, thì quay sang nhìn cậu không chớp mắt.

Vốn chỉ là ánh mắt bình thường, nhưng Thương Viêm lại bất giác cảm thấy khẩn trương, dẫn đến việc dây an toàn thắt làm sao cũng cảm thấy không thoải mái..

"Anh giúp em." Nhìn Thương Viêm luống cuống tay chân, Diễm Quân Ly bỗng cảm thấy vô cùng thư thái, không khỏi cười cười. Y chồm người sang kéo dây an toàn của Thương Viêm thắt lại, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến nỗi chỉ cần y hơi ngẩng đầu thì hô hấp của y và cậu sẽ dây dưa hòa quyện vào nhau.

Diễm Quân Ly nghĩ đến đây, lưu quang trong mắt chợt lóe, y ngẩng đầu, vừa vặn thu được biểu tình xấu hổ và kinh ngạc của cậu. Đầu tiên, Diễm Quân Ly hơi sửng sốt, tiếp đó thì ý cười càng thêm sâu..

Ánh mắt Diễm Quân Ly dừng lại ở song nhãn Thương Viêm, sau đó Diễm Quân Ly rũ chân màyxuống, tầm mắt xẹt qua chóp mũi và môi Thương Viêm, tiếp Diễm Quân Ly lại trở về bình tĩnh lúc ban đầu, giống như những ái muội vừa rồi không có xảy ra.

Lúc hơi thở của Diễm Quân Ly rời đi, trong lòng Thương Viêm trộm thở phào một hơi, tuy nhiên khi trông thấy vẻ mặt của Diễm Quân Ly cư nhiên mang theo vẻ trêu tức mà nhìn cậu, cậu tức khí mà trừng mắt nhìn lại Diễm Quân Ly.

"Không đi sao?" Thương Viêm ép buột bản thân bình tĩnh, cậu không rõ sao mình lại lúng túng một cách bất bình thường thế này, mẫn cảm với ánh mắt của Boss như vậy, nhưng vài giây đồng hồ sau cậu liền hiểu được, có một loại đồ vật gọi là 'giác quan thứ sáu'..

. <…> Thương Viêm trầm mặc, <…> Hệ thống trầm mặc, <…> Công lược trầm mặc.

Cuối cùng Thương Viêm rốt cục kịp phản ứng, Thương Viêm cảm thấy tiếng nói của mình có chút run rẩy.

đây là câu trả lời của hệ thống, đây là câu trả lời của công lược. Thương Viêm trợn trắng mắt, công lược sama, sớm sinh quý tử không phải dùng trong trường hợp này.!

"Tiểu Viêm." Có thể là do biểu tình của Thương Viêm quá mức vặn vẹo, Diễm Quân Ly đang lái xe cũng quay sang lo lắng mà hỏi Thương Viêm.

"Không có việc gì." Thương Viêm mặt ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm lúc này đã gào thét khôn nguôi, đến tột cùng là sai lầm chỗ nào!

86. Chương 56: Trước Khi Vào Thành

"Hai cậu cũng muốn đi vào thành đó à?" Một gã đàn ông trông có vẻ lén lút rất cẩn thận đứng bên cạnh xe của Thương Viêm, mặc dù có chút sợ hãi cảm giác nguy hiểm do Diễm Quân Ly mang đến nhưng hắn vẫn kiên trì thong thả bước lên bắt chuyện. Đây chính là dê béo mà.

Hắn chuyên môn đứng bên cửa sổ của người có vẻ dễ nói chuyện, chiếc xe Việt dã này xem sao cũng không giống như người bình thường có được, hơn nữa hai chàng trai này nhìn qua rất sạch sẽ và khỏe mạnh, chắc chắn là dị năng giả rồi.

Động tác vốn cầm chai uống nước của Thương Viêm dừng lại, quay đầu cách cửa thủy tinh xe nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện này, quần áo trên người nam nhân có hơi bẩn, tuy chưa đến mức nói là xanh xao vàng vọt nhưng nhìn qua quả là có chút thiếu dinh dưỡng, khiến bộ dáng vốn nhìn bình thường của hắn càng tăng thêm vài phần nghèo nàn.

Thương Viêm chỉ là liếc mắt nhìn nam nhân này một cái, phát hiện không có uy hiếp gì liền lạnh nhạt quay đầu đi, thái độ vô cùng lạnh lùng khiến cho nụ cười nịnh nọt của người đàn ông kia cứng đơ ở trên mặt.

Hai người Thương Viêm và Diễm Quân Ly đang tiến đến gần thành phố, bây giờ cậu đang dừng ở ven đường cách thành khoảng hơn 20 phút. Bởi vì gần căn cứ nên xe trên đường không ít, nhưng tang thi cũng không có hay đi vào trong này, đối với loại tình trạng này Thương Viêm cũng cho cái người quản lý thành kia một sự thừa nhận nhất định.

Cũng có không ít xe dừng ở ven đường giống như bọn họ, phụ cận có không ít người tập trung lại căn cứ này, trên đường chắc chắn là không có được nghỉ ngơi tốt cho lắm, bây giờ nhìn thấy ở nơi đây không có tang thi nên lập tức muốn dừng lại sửa soạn một chút. Còn Thương Viêm và Diễm Quân Ly đương nhiên là không có cần sửa soạn lại, bọn họ chỉ là muốn xem tình hình mà thôi.

Ở một bên đường cái là một con đường trống dành cho xe chạy, xe gì cũng không thể chặn lại sự thông thoáng của con đường này, chỉ là Thương Viêm vẫn thường có thể nhìn thấy có xe đi về hướng trái ngược thành đi qua chỗ này.

"Cái đó, nơi đó là con đường chuyên dụng của dị năng giả trong thành." Người đàn ông thấy ánh mắt của Thương Viêm dừng ở trên con đường trống trải kia, lập tức không bỏ qua cơ hội này.

Nhưng lời này không chỉ hấp dẫn được ánh mắt của Thương Viêm, mà ngay cả ánh mắt của Diễm Quân Ly cũng rơi vào trên mình người nam nhân cách cửa kính xe này.

Khi người đàn ông nhìn thấy ánh mắt Thương Viêm rốt cục cũng đặt lên người mình, hắn bắt đầu suy tính kế sách. Nhưng khi chàng trai ngồi ở ghế lái nhìn về phía hắn, hắn cảm giác được một nỗi sợ hãi khiến máu cũng chảy ngược. Hắn thấy rõ tin tức trong ánh mắt của chàng trai kia nhắn lại.

Đừng có giở trò.

Diễm Quân Ly lúc này rất khó chịu. Từ sau khi rời khỏi cái trường tiểu học kia thái độ của Tiểu Viêm đối với y cũng rất kỳ lạ, y có thể cảm thấy rất rõ Tiểu Viêm đang tránh né y lại gần, nhưng cho dù có hỏi cũng không lấy được đáp án, loại hành động xa lánh này khiến y cảm thấy rất sốt ruột.

"Vậy nói đi." Thương Viêm hạ kính xe xuống, rốt cuộc nhìn người đàn ông này, mang chút hứng thú ra hiệu người nam nhân nói ra.

Người đàn ông bị Diễm Quân Ly hù dọa phục hồi lại tinh thần, nghe thấy lời Thương Viêm nói, đỡ lấy ánh mắt sâu thẳm của Diễm Quân Ly lập tức có chút nhát gan trả lời: "Đó là chuyên dụng của dị năng giả, thuận tiện cho dị năng giả ra khỏi thành, ở trên con đường này không có tang thi cũng là công lao của bọn họ".

Nói đến điểm này vẻ mặt của người đàn ông bất giác mang theo sự kính trọng, Thương Viêm nghe xong híp mắt lại, khóe miệng cong lên, kẻ trong thành trái lại biết cách lôi kéo lòng người đấy.

"Mấy thứ này cho anh, nói cho tôi tin tức trong thành."Nghe được mấy lời người đàn ông nói cậu đã nhớ ra một cái nghề trong căn cứ ở mạt thế, nghề buôn bán tin tức cơ bản trong thành cho người ngoài thành ở bên ngoài căn cứ - Kẻ dẫn đường.

Thương Viêm rốt cuộc nhớ tới thứ này, cũng giống trong Đế vương mạt thế vậy thôi, dùng thực vật đến trao đổi tin tức. Chỉ là vẻ mặt của người này làm sao lại quái lạ như vậy chứ? Thương Viêm nhíu mày, không hiểu Kẻ dẫn đường này sao nhận được thức ăn lại lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc như vậy? Chẳng lẽ bây giờ không phải dùng thực vật để trao đổi sao? Có nên đổi thành tiền hay không đây?

Thương Viêm nghĩ vậy cũng tiện thể nói ra. Người đàn ông vừa nghe muốn đổi thành tiền, lập tức căng thẳng đem lốc yakult cùng bọc bánh mì vuông lớn như tấm giấy a4 gắt gao ôm vào trong lòng.

"Không cần không cần, ngài muốn biết tin tức trong thành đúng không?" Người đàn ông cười nịnh nọt với Thương Viêm, khi nhận được cảm giác nguy hiểm từ Diễm Quân Ly còn tưởng rằng phải làm không công, không ngờ rằng chàng trai này lại dễ nói chuyện như vậy.

"Hành động của thành sau khi mạt thế được xem như nhanh nhất, phương sách ở các mặt cũng rất tốt. Đất trong thành nhiều nhưng dân cư lại không nhiều lắm nên việc giải quyết tang thi trái lại không khó, hơn nữa sau khi phát hiện ra dị năng giả trong thành liền tụ tập dị năng giả ở các thành thị xung quanh lại, mà tiểu đội dị năng giả hiện nay là do ngài Tô Lục Lý phụ trách"

Nghe thấy tên này Thương Viêm hơi kinh ngạc, thật sự là oan gia ngõ hẹp mà. Còn Diễm Quân Ly thì cười khinh miệt khi nghe thấy cái tên sắp quên đi này, bây giờ y đã cấp 5 còn không phải dễ dàng giải quyết Tô Lục Lý hay sao chứ?

Người đàn ông không có chú ý tới tâm tình của cố chủ mình lúc này, tiếp tục tự nói việc của mình, "Nếu muốn vào thành thì không khó, chỉ cần không phải tang thi đều được, nhưng nếu muốn ở trong thành không bị đói chết thì có chút khó khăn, nhưng tôi nghĩ không cần giới thiệu việc này cho hai vị đâu nhỉ."

Người đàn ông nói, cúi đầu liếc nhìn đống thức ăn đang ôm trong tay một cái, số thức ăn này đủ cho hắn ăn ba bữa rồi, nếu ăn ít một chút có thể trong hai ngày không cần chịu đói. Mà hai người này ra tay lại hào phóng như vậy tin rằng cũng là có bản lĩnh, vậy cũng không cần lo có người đánh cướp rồi.

Hiện tại đã ở mạt thế gần một tháng, thức ăn chưa xem như rất thiếu thốn, nhưng ở khi đã không còn sản xuất được thì thực vật luôn là quan trọng nhất, còn có một số lượng lớn người muốn không làm mà hưởng, kẻ yếu chỉ có thể chịu bị người ta cướp đoạt.

"Mà hai cậu nếu là dị năng giả thì trái lại không cần phải xếp hàng để vào thành, đương nhiên cũng không cần kiểm tra." Mọi người đều biết dị năng giả có thể chống lại bệnh độc của tang thi.

Người đàn ông nói, Thương Viêm suy nghĩ trong lòng, bọn họ rốt cục là nên lấy thân phận dị năng giả tiến vào hay là lấy thân phận người thường để tiến vào đây.

"Kiểm tra có những gì?" Lời này là Diễm Quân Ly nói ra, nghe vào trong tai nam nhân có chút trầm thấp lại mang theo áp lực đặc biệt, sau khi khựng lại một cái liền lập tức trả lời.

"Kỳ thật cũng chỉ là cởi quần áo kiểm tra trên người có… miệng vết thương nào hay không thôi, không có thì chỉ cách ly khoảng hơn 6 tiếng không biến thành tang thi là được, nhưng nếu có thì cách ly 2 ngày. Hiện tại trong thành đã nghiên cứu người ta bị biến thành tang thi là trong khoảng hơn 6 tiếng, còn về việc 2 ngày chỉ là để bảo hiểm thêm một chút…"

Người đàn ông chỉ nói được phân nửa, dưới tình huống thảo luận không chút lịch sự của Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều đã quyết định phải lấy thân phận dị năng giả để tiến vào.

BOSS làm sao có thể cho phép bản thân bị người ta thấy hết được, đây chính là đại BOSS đó! Đây là ý nghĩ của Thương Viêm.

Làm sao có thể để cho người khác thấy thân thể của Tiểu Viêm, y chỉ cần tưởng tượng có khả năng này, y liền cảm thấy mình muốn đem ánh mắt người kia móc ra, lại khiến người nọ trần truồng đứng khiêu vũ giữa đàn tang thi ←v←, đây là ý nghĩ của Diễm Quân Ly.

"Ở trong thành, trên cơ bản chỉ dùng điểm cống hiến để giao dịch, cậu làm bao nhiêu việc sẽ nhận được điểm cống hiến tương đương. Muốn vào trong thành, nếu có thực vật còn có thể cùng trong thành trao đổi điểm cống hiến, dùng điểm cống hiến có thể cùng trong thành trao đổi dược phẩm này đó vân vân", người đàn ông đoán rằng hai người đó có không ít thực vật ngược lại nói tin tức này cho họ.

"Đại khái chỉ có thế." Tin tức vào thành chỉ có bao nhiêu đây, sau khi mình vào thành thì cũng có thể biết thêm càng nhiều. Sau đó người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía Thương Viêm như nhớ tới gì đó, có vẻ có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là cái gì cũng đều không có nói.

"Ông anh cũng không dễ dàng gì, Tiểu Viêm". Ánh mắt Diễm Quân Ly nhìn thẳng vào nam nhân, ánh sáng lạnh lẽo từ bên trong kiến người đàn ông không nhịn được run lên. Thương Viêm bị gọi đến hơi suy tư một chút, ở trước mặt người đàn ông lấy ra một túi mì gói từ trong không gian đưa cho anh ta.

"…. Dị năng giả không gian!" Nam nhân kinh ngạc nói khẽ, hai mắt trừng rất lớn, nhìn ra được sự quan trọng cùng hiếm có của dị năng giả không gian. Tiếp theo sau khi người đàn ông lại tiếp xúc đến ánh mắt cảnh cáo của Diễm Quân Ly thì hiểu ra bọn họ muốn chính là tin tức gì, ở dưới sự cưỡng bức lợi dụ hắn đành thỏa hiệp.

Vốn là việc này không phải hắn có thể biết được, nhưng hắn chính là trùng hợp biết đến. Ban đầu hắn còn nghĩ sẽ không tình cờ gặp được dị năng giả không gian như vậy đâu, nhưng sự thật thì lại như thế đó.

"Tôi cũng chỉ là tối hôm qua trùng hợp biết được, thiệt hay giả tôi không thể chắc chắn. Tôi nghe nói có người muốn bắt đi dị năng giả không gian không muốn tiến vào đội dị năng." Người đàn ông lại gần Thương Viêm một chút, khẽ nói ra, nhận được một cái ánh mắt không vui của Diễm Quân Ly, nhìn chòng chọc tới mức hai chân nam nhân bắt đầu mềm nhũn.

Thương Viêm nghe xong ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, lại lấy ra một hộp Pure Milk từ trong không gian, tin tức này rất có ích á. Tiếp theo người nam nhân liền có đôi mắt tràn đầy sáng rọi mà vui vẻ đi rồi.

"Ca, thấy sao?" Thương Viêm quay đầu không mang theo xa lánh mà nhìn vào Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly nhìn thấy ánh mắt như vậy giống như là về tới khi trước Tiểu Viêm còn chưa có tránh né y vậy.

Sự thay đổi này của Thương Viêm khiến Diễm Quân Ly cao hứng cong lên khóe miệng, đang định trả lời câu hỏi của Thương Viêm, nhưng ở khi y hé môi ra, dư quang phát hiện thấy có mấy chiếc xe đổ lại ở chung quanh bọn họ. Điều này khiến cho sắc mặt của Diễm Quân Ly trở nên xanh mét, nhếch miệng cười, giật giật ngón tay, như là suy nghĩ phải xử lý mấy tên làm trở ngại y và Tiểu Viêm trao đổi cảm tình này như thế nào.

Xe tiếp cận rất rõ ràng Thương Viêm đương nhiên cũng nhận ra. Nhìn đến tình huống này Thương Viêm không nhịn được mà đỡ lấy trán, cậu biết là sẽ xuất hiện tình trạng này mà.

Ở trên đoạn đường đến gần thành phố này, có không ít đoàn xe khác nhau lướt qua bọn họ, có Audi, có BMWs, có Honda, nhưng xe việt dã thì chỉ có duy nhất một chiếc của bọn họ, phải biết rằng chiếc xe này chính là một chiếc Hummer đã được cải tạo qua.

Thương Viêm nghĩ đến vẻ mặt ngạc nhiên của mấy người đi qua trước đó khi phát hiện hai người họ chính là người bên trong chiếc xe này, cậu cũng đã đoán trước sẽ xảy ra chuyện thế này rồi, hai người bọn họ và xe đều rất nổi bật, nhưng tại trên đường cao tốc thế này cũng không phải nói đổi thì liền đổi được.

Sau đó cậu nhìn thấy người trên mấy chiếc xe vây quanh họ đi xuống, mười mấy người đàn ông lực lưỡng đi ra từ trên xe, "Anh đi xử lý." Không đợi Thương Viêm nói gì hết, Diễm Quân Ly liền lạnh mặt đi xuống Hummer.

Thương Viêm nhìn thấy có một người đứng canh ở bên cửa xe cậu, những người còn lại thì vây quanh ở bên cạnh Diễm Quân Ly, Thương Viêm có thể nghe được có người đang uy hiếp Diễm Quân Ly giao xe ra, tiếp theo cậu không có nghe được BOSS trả lời cái gì, nhưng cậu trái lại nghe thấy giọng đột nhiên điên tiết lên của người ở đối diện BOSS.

Thương Viêm quan sát chung quanh, xung quanh có không ít đoàn xe chạy qua nơi đây, có thể xuyên qua chiếc xe không xem như kín đáo lắm mà nhìn thấy tình hình ở đây, nhưng là sẽ không có ai dừng chân lại đi quan tâm đến chuyện rắc rối này cả, liền ngay cả dị năng giả trong xe cũng chỉ là tùy ý liếc qua đây qua một cái, chỉ có mấy người lắc lắc đầu khi nhìn thấy nơi này.

Xem ra loại tình trạng này không hiếm gặp.

Thương Viêm thu hồi tầm nhìn, đem tầm mắt tập trung lại trên người BOSS đang đưa lưng về phía cậu, nhưng sau đó cậu cư nhiên nhìn thấy cái người táo bạo kia dùng tay đẩy BOSS *(amen -.-!!) Nhưng hiển nhiên là BOSS không hề lay động chút nào. Thương Viêm mở to mắt nhìn tình huống trước mặt, lặng lẽ vẽ một cái chữ thập trong lòng, cầu nguyện.

BOSS, xin đừng làm lớn chuyện quá. Tuy là cậu cũng rất có hứng thú nhìn thấy vẻ mặt sửng sốt của nhóm người này.

87. Chương 57: Bạch Liên Hoa

"Thức thời thì đem xe giao ra đây." Nam nhân khiêu khích chỉ vào ngực, trên tay cầm một khối kim loại nhỏ chơi đùa, nhìn thấy kim loại trên tay nam nhân không ngừng biến hóa ngoại hình thì liền biết ngay người này là dị năng giả hệ kim.

Diễm Quân Ly không có trả lời, chỉ lạnh nhạt nhìn người đàn ông như đang diễn hài kịch này.

Nụ cười khẩy của Diễm Quân Ly làm cho người trước mắt nổi giận, ngay sau khi hắn trở thành dị năng giả cấp 2 thì cái loại ánh mắt khinh miệt này hắn sẽ không nhẫn nhịn nữa, trước mạt thế hắn không học vấn không năng lực, căm ghét nhất chính là kiểu coi thường này.

Nam nhân lúc này rất thiếu lễ độ, đẩy Diễm Quân Ly một cái, chỉ là sau khi hắn dùng 8 phần sức lực đi đẩy cái người coi thường hắn này, thì hắn nhận ra đối phương căn bản là hoàn toàn không có lùi về sau chút nào cả, mà đôi mắt của Diễm Quân Ly lại thêm một tia tàn bạo dần dần trở nên sắc bén.

Tay Diễm Quân Ly khẽ nhúc nhích, trên tay có thêm một cây dao xếp nhỏ khoảng hơn 10cm, trong mắt người khác xem ra thì giống như là giấu dao nhỏ ở trong tay áo vậy.

Diễm Quân Ly cố ý che giấu đi thực lực, che giấu đến mức mọi người có thể miễn cưỡng thấy được động tác của y. Tay của Diễm Quân Ly chém về phía nam nhân, nam nhân rõ ràng lắp bắp kinh hãi tạm thời tránh thoát được, nhưng ở vị trí ngay ngực hắn vẫn là có thêm một vết máu.

Thương Viêm phản ứng lại trước tiên, cậu vẫn luôn chú ý động tác của BOSS, trong nháy mắt BOSS bắt đầu hành động thì với người đã quá quen thuộc BOSS như cậu liền hiểu được Boss muốn làm gì.

"Ca!" Thương Viêm lập tức mở cửa xe, nhưng thực rõ ràng cậu không thể nào ngăn động tác của Diễm Quân Ly lại được, hành động của Diễm Quân Ly đã chấm dứt rồi.

Mà ngay khi Thương Viêm mở cửa xe ra thì Diễm Quân Ly đột nhiên xoay người, con dao nhỏ liền rời khỏi tay, động tác liên tục dứt khoát không chút ngập ngừng.

Con dao nhỏ đúng lúc xuyên qua tay của người định chạm đến Thương Viêm, trên dao mang theo vết máu cắm xuống mặt đất, ánh bạc sáng ngời tràn đầy lạnh lẽo, mang đến một tiếng hét thảm thiết.

Bởi vì Diễm Quân Ly tấn công, người nam nhân ở phía trước Diễm Quân Ly liên tục lùi về phía sau, cuối cùng té ngã ra trên đất. "Hổ ca!" Nhìn thấy nam nhân thất thế, mấy đàn em chung quanh đều cảng thẳng quát to, nhưng ngay sau đó cư nhiên đều bỏ chạy khỏi chỗ này, ngoại trừ tên đàn em trên tay còn đang chảy máu lăn lộn trên mặt đất ra thì còn lại đều biến sạch sẽ.

Diễm Quân Ly nghe giọng của Thương Viêm liền nhìn về phía cậu, chớp mi một cái trên tay lại có thêm một con dao nhỏ nữa, thản nhiên nói với Thương Viêm: "Sao thế?"

Thương Viêm lập tức nghẹn họng, mang chút bất đắc dĩ nhìn vào người ngã trên mặt đất. Diễm Quân Ly nháy mắt hiểu ra: "Không có bị thương đến chỗ hiểm yếu."

Đó là do người ta tránh né kịp thời! Khóe miệng Thương Viêm co giật, hơi đồng tình nhìn vị Hổ ca bởi vì bị BOSS tấn công và phản ứng của đàn em mà đang ngẩn ra kia: "Vậy anh ra tay nhẹ một chút."

Tuy cậu không muốn xảy ra chuyện gì bất trắc, nhưng cái bộ dạng của Diễm Quân Ly lúc này cậu liền hiểu được, nếu như không để cho BOSS đang khó chịu vô cớ được trút giận thì là chuyện không thể nào.

"Các người đang làm gì đó! Kẻ địch của nhân loại hiện nay là tang thi, giữa con người với nhau sao có thể làm như thế được!" Giọng nữ đột ngột chen vào hiện trường bị dọa ngược này.

Hổ ca và Thương Viêm đều nhìn về phía chủ nhân của giọng nói, chỉ thấy một cô gái mặc một bộ quần áo màu trắng, bộ dạng xem ra quả thật khá xinh khiến cho mấy người xem tang thi đến phát ngán đều lễ độ ba phần đối với cô.

Thương Viêm thấy cô gái này hai mắt liền híp lại, trong lòng trầm xuống. Màu trắng là dễ nhìn ra được dơ bẩn nhất, nhưng ở trên người cô gái này bộ đồ trắng lại không hề có chút vết bẩn nào, điều này chứng tỏ hoặc là người này rất mạnh hoặc là cô ta có kẻ mạnh bảo vệ.

Trái tim Hổ ca kia quả thật là đang run lên, vừa rồi hắn đã có thể cảm nhận được tử thần đang đến gần. Hắn nhìn cô gái kia lại nhìn chàng trai cầm dao trước mặt, nếu không phải bây giờ là loại tình huống này hắn nhất định sẽ kêu cô ta thu hồi lại việc chĩa mũi vào chuyện người khác trước.

Nhưng lúc này thì…. Hổ ca run rẩy chịu đựng đau đớn, không dấu vết mà nhích về phía sau, hắn có thể rõ ràng quan sát tới sườn mặt càng ngày càng u ám của Diễm Quân Ly.

Sau đó con dao nhỏ trên tay của Diễm Quân Ly lại biến mất, bất quá lần này là hướng về phía của cô gái kia, cô gái rõ ràng bị hành động của Diễm Quân Ly dọa sợ, mà vào lúc này một bàn tay to đã chụp lấy con dao nhỏ ngay khi nó chưa cắm vào đầu cô gái.

Thương Viêm hơi nâng tầm nhìn lên, một nam nhân sắc mặt xanh mét xuất hiện ở trong mắt, hai mắt tức giận nhìn thẳng vào Diễm Quân Ly.

"Thôi bỏ đi, Trần Hạo." Cô gái phục hồi lại tinh thần, hai tay xoa lên cánh tay Trần Hạo. "Liên Hoa." Trần Hạo không tán thành nhìn Liên Hoa, Liên Hoa chính là hiền lành như thế đó.

Nghe thấy tên cô gái trong đầu Thương Viêm liền nổ 'oành' một tiếng, tầm mắt liền nhìn thẳng vào trên người Liên Hoa. *(trong mạt thế làm sao có thể thiếu Bạch Liên Hoa đâu *quá xúc động~ing*)

Một trong hậu cung của Chung Hư Lữ: Liên Hoa, dị năng giả hệ trị liệu.

Liên Hoa trong Đế vương mạt thế xuất hiện ở một trấn nhỏ của thành phố E, liền giống như trong tất cả kịch bản máu chó khác, Liên Hoa cứu Chung Hư Lữ nên thành công được diễn viên chính thu làm một trong hậu cung.

Quan trọng hơn là ở trong Đế vương mạt thế cô gái này là người mà BOSS-thương-thầm đó, không phải có câu mấy kẻ trong hắc ám thường hay bị hấp dẫn bởi những người thuần khiết hay sao? Đế vương mạt thế cũng diễn một màn máu chó như thế đó.

Thương Viêm bị cái tình huống đột ngột xuất hiện thế này dọa sợ, tiết tháo của nội dung kịch bản-kun có phải đã biến mất sạch sẽ rồi hay không vậy.

Sau khi biết đây chính là Liên Hoa, Thương Viêm không muốn lại dây dưa ở chỗ này nữa, cậu có chút lo lắng bàn tay vàng trong thành có thể bị ảnh hưởng đến hay không. Nghĩ thế Thương Viêm liền bất chấp mấy thứ này, cậu chỉ nghĩ mau mang theo BOSS đi vào thành tìm kiếm bàn tay vàng thôi.

Thương Viêm bước nhanh đến bên cạnh Diễm Quân Ly, lại phát hiện BOSS cư nhiên đang nghiêm túc quan sát Liên Hoa, trong đó còn có chứa một chút dò xét.

Thương Viêm thấy BOSS như thế bèn đè sự kích động muốn đem BOSS lôi đi của bản thân xuống. Ánh mắt phức tạp rơi vào trên người Liên Hoa như là đang chăm chú ghi nhớ hình dạng của người này vậy.

Hạ quyết tâm, khẽ thì thầm bên cạnh Diễm Quân Ly: "Ca, chúng ta đi thôi, nếu muốn giải quyết cái người tên Trần Hạo kia thì sẽ mất rất nhiều thời gian."

Nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói lệ khí trên người đã bí mật mang thêm một tia sát khí, Diễm Quân Ly đang quan sát Liên Hoa rốt cuộc có cái gì hấp dẫn được Thương Viêm phải mấy lần chăm chú nhìn vào, đem ánh mắt trở về trên người Thương Viêm.

Y lúc này có thể thấy rõ ràng tầm mắt của Tiểu Viêm vẫn là ở trên mình người đàn bà kia, là đang nể mặt của người đàn bà này sao? Là không muốn kết thù oán với người này hay sao? Người đàn bà này liền khiến em có cảm tình như vậy? Nếu Thương Viêm biết suy nghĩ của Diễm Quân Ly khẳng định miệng sẽ phun máu tươi ra xa ba mét.

Diễm Quân Ly lạnh lạnh liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái như trách móc: "Không sao, có thể nhanh chóng giải quyết", bị Diễm Quân Ly cự tuyệt Thương Viêm còn tính nói thêm gì nữa, thì Trần Hạo ở đối diện bị mấy lời của Diễm Quân Ly chọc giận liền làm khó dễ, "Với loại trình độ này của mày một ngón tay của tao cũng có thể đánh mày nằm bẹp xuống rồi". *(chết chắc rồi)

"Xin lỗi, tâm tình của anh trai tôi không được tốt." Lời Thương Viêm nói ra khiến sắc mặt của Diễm Quân Ly đột nhiên thay đổi, nhìn về phía Thương Viêm như không thể tin được, cô gái kia tốt đến vậy sao,chả lẽ là nhất kiến chung tình?

Diễm Quân Ly giấu hết tất cả cảm xúc vào trong lòng, lấy lại gương mặt tươi cười mang theo sự lạnh lẽo trên mặt, nhìn quét mắt qua Thương Viêm một cái. Sau đó Diễm Quân Ly liền tùy ý Thương Viêm bởi vì ánh mắt của y mà có chút chột dạ, đem cậu kéo về trên ghế phó của chiếc Hummer.

Trần Hạo không có ngăn cản, bởi vì hắn nhận ra nụ cười của Diễm Quân Ly khiến cho hai chân hắn không ngừng run rẩy, cảm giác nguy hiểm đập thẳng vào mặt.

Cuối cùng vẫn là Thương Viêm tăng ga, đâm một chiếc xe vây chung quanh ra, đem tiết mục này quăng lại phía sau.

Trong lòng Thương Viêm khá là sốt ruột, quan sát kỹ Diễm Quân Ly cũng không có thấy cảm xúc giống như đã động tình, là bởi vì có cậu mà nội dung kịch bản bị thay đổi hay là do BOSS che giấu quá kỹ đây?

Thương Viêm nghĩ đến trong Đế vương mạt thế cô gái này tồn tại như là người BOSS yêu nhưng không chiếm được, đoạn tình cảm này chính là kiểu câu chuyện mà lão đại gian ác yêu phải cô gái thuần khiết, sau đó chính là nội dung kịch bản kiểu Boss chỉ yêu mỹ nhân chứ không yêu giang sơn.

"A!!" Làm sao như thế được chứ, Thương Viêm đột nhiên phanh lại, bộ dạng như nổi bão khiến cho tầm mắt của Diễm Quân Ly chú ý tới chỗ cậu.

"Không sao." Vẻ mặt Thương Viêm bình tĩnh mỉm cười, như là tiếng kêu vừa rồi giống như không phải của cậu vậy, nhưng chỉ có tự cậu biết trong lòng mình lúng túng biết bao nhiêu.

Thương Viêm đang tự mình bổ não , không có chú ý tới thân thể của Diễm Quân Ly bởi vì hành động của mình mà hơi khựng lại, sau đó vẻ mặt của Diễm Quân Ly vẫn bình tĩnh ngồi yên, nhìn như vô tình mà đưa ánh mắt về phía sau thấu kính, mang theo tầm mắt quỷ dị nhìn về nơi xảy ra sự việc nhỏ đã không nhìn thấy được kia.

Thương Viêm vừa lái xe vừa nghĩ, đột nhiên cậu nghĩ đến, việc Lâm Lăng và Lưu Sở Thiên rời đi là ở không lâu sau khi Liên Hoa rời khỏi Diễm Quân Ly, mà bắt đầu phản bội lại Diễm Quân Ly.

Lấy điều kiện của Boss là không có chuyện sẽ nhất kiến chung tình kiểu này đâu, cho nên ở trong Đế vương mạt thế Liên Hoa và Boss là đã có một đoạn thời gian sống chung với nhau, nhưng cuối cùng rất rõ ràng Bạch Liên Hoa thiện lương làm sao có thể chịu được sự tàn bạo của Boss chứ, cuối cùng đương nhiên là rời khỏi rồi.

Thương Viêm dùng sự não bổ vô địch của mình mà tưởng tượng ra bí mật của câu chuyện cũ này, cậu đoán là ở trong Đế vương mạt thế , BOSS là cầu mà không được nhưng Chung Hư Lữ lại chiếm được, nên BOSS liền phái ra hai trợ thủ đắc lực nhất của mình giả vờ phản bội, trà trộn vào chỗ Chung Hư Lữ để đoạt lại Liên Hoa.

Sau đó vì chuyện gì đó mà Lâm Lăng đã chết, Lưu Sở Thiên thành công tiến vào trong tầm mắt của Chung Hư Lữ, nhưng khi cậu ta ở bên Chung Hư Lữ đã trải nghiệm đến hạnh phúc, có được vợ, bạn bè, gia đình sau đó trái tim liền dần dần hướng về phía Chung Hư Lữ, tiếp theo lại nghĩ đến chuyện Lâm Lăng đã chết liền hoàn toàn mất đi sự trung thành với Diễm Quân Ly. *(sức tưởng tượng quá phong phú mà)

Thương Viêm càng nghĩ càng giận, thay vì khiến BOSS có ý với nữ nhân này còn không bằng làm với cậu cho xong, không phải chỉ là bị bạo cúc thôi sao! *(…..)

"Liên Hoa." Thương Viêm nghĩ về chuyện của Liên Hoa, cái tên này liền nhẹ nhàng thốt ra từ miệng của Thương Viêm, Diễm Quân Ly nhạy cảm chú ý đến, hơi hơi nhăn mày lại, nắm chặt ngón tay giấu ở trong tay áo.

Vốn chỉ là đoán Tiểu Viêm đang suy nghĩ về người đàn bà kia, lúc này xem như đã xác định. Người đàn bà này y vốn đã không thích, mà bây giờ lại càng khiến y trở nên chán ghét hơn, vừa nghĩ đến người đàn bà này y sẽ không hiểu nổi Tiểu Viêm thích gì ở ả, đúng thế, chính là thích. Y đã cho rằng Tiểu Viêm thích Liên Hoa.

"Tiểu Viêm, bây giờ là mạt thế, còn không có thích hợp để yêu đương đâu." Giọng của Diễm Quân Ly còn âm u hơn so với khi bình thường, mang theo chút khàn khan, cực kỳ nghiêm túc nhìn vào Thương Viêm.

"Em cũng nghĩ như vậy." Diễm Quân Ly cắn chữ trong giọng nói, mỗi chữ ngừng lại một lát khiến Thương Viêm sợ hãi, nhưng sau đó chính là vui vẻ, như vậy có thể thay mặt cho lần gặp ngẫu nhiên này không có khiến BOSS để ý tới Liên Hoa hay không vậy.

88. Chương 58: Vào Thành

Thương Viêm đã dần dần có thể thấy bóng của thành phố, càng tới gần thành phố xe bên ngoài càng nhiều, thậm chí xuất hiện tình trạng kẹt xe, nhưng lần này lại không có bất luận người nào ấn vang còi xe, đều đang im lặng chờ đợi.

Thương Viêm liếc nhìn ra hướng bên ngoài, đôi mắt hơi trầm xuống, người chung quanh đều mang theo vài phần cảm xúc phấn khởi yên tâm, những người này sau khi vào thành sẽ từng bước hiểu được đạo lí là cho dù có thể đi vào căn cứ, muốn sinh sống cũng tuyệt đối sẽ không thoải mái hơn ở bên ngoài.

"Đem xe cất vào, chúng ta đi bộ qua" nhìn giống như là xe rồng vào ngày tết*(dòng xe đông đúc vào dịp lễ tết)Diễm Quân Ly rất mất hứng, trong mắt hiện lên một chút phiền chán, nhíu mày, cố gắng đè lại sự khó chịu bởi vì chuyện của Liên Hoa trước đó trong lòng xuống.

"Biết rồi" tay nắm tay lái của Thương Viêm ngừng lại, hai mắt híp lại liền hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly, đây là muốn cậu lấy thân phận dị năng giả không gian tiến vào căn cứ.

Thương Viêm nhảy xuống xe, Diễm Quân Ly đã ở bên cạnh Thương Viêm, Thương Viêm giáp mặt mọi người hào phóng mà đem xe thu vào trong không gian, nhận được vô số ánh mắt ngạc nhiên. Nhưng với này đó Thương Viêm chỉ là lạnh nhạt không nhìn, còn Diễm Quân Ly lại là hơi hơi phát ra uy áp của thực lực được che giấu đem ánh mắt bức trở về.

Diễm Quân Ly đi ở đằng trước Thương Viêm, tay tự nhiên mà nắm lấy tay của Thương Viêm. Thương Viêm không khỏi bị động tác này của Diễm Quân Ly dọa sợ, nháy mắt liền muốn tránh khỏi.

"Đừng quấy" Diễm Quân Ly không vui nhìn về phía Thương Viêm, xem ánh mắt kia chính là tưởng như đang nhìn vào một đứa trẻ không nghe lời vậy. Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt chăm chú lại nghiêm túc của Diễm Quân Ly, hai má Thương Viêm bỗng đỏ lên, phản ứng qua đi lập tức ý thức được bản thân phản ứng quá độ.

Về phần đằng trước sau khi Diễm Quân Ly quay đầu đi, trong hai tròng mắt lóe ra ý cười Thương Viêm không có nhìn đến, tay bị ngón tay cái Diễm Quân Ly hơi hơi sỗ sàng cọ sát cũng không có chú ý tới. *(quá trắng trợn may mà vợ anh ngây quá)

Căn cứ đang xây dựng tường thành, tuy thứ này đã có chút xưa cũ, nhưng ở lúc bấy giờ thì nó lại quan trọng thế đấy. Bởi vì mạt thế chưa được bao lâu nên tường thành cũng chỉ vẻn vẹn xây dựng chưa bao lâu, hiển nhiên còn chưa có làm xong, cũng bởi vậy tại bên ngoài căn cứ có rất nhiều dị năng giả đang canh gác.

Diễm Quân Ly và Thương Viêm nổi bật giữa đám đông, bọn họ mắt sắc hiển nhiên có thể thấy được. Ở mạt thế, di chuyển đường dài là không thể dùng đi bộ được, đó không nghi ngờ gì chính là tự sát. Tuy rằng cũng có không ít người là đi nhờ xe đến, nhưng đường đi của xe và đường đi của người là được phân ra, Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi như vậy trong làn xe chỉ có hai cái khả năng.

Một cái là bị đuổi xuống xe, một cái là có thêm không gian dị năng giả.

Dị năng giả đứng ở bên cạnh căn cứ đều có vài phần chú ý Thương Viêm và Diễm Quân Ly, cùng tầm mắt của người bình thường trước đó không giống nhau, những dị năng giả này cho dù chỉ là dò xét bình thường thì cũng sẽ vô tình mang theo sự sắc bén.

Thương Viêm không có dị năng nên cảm thụ những ánh mắt như là thực chất này khiến đôi lông mày xinh đẹp nhíu chặt, thân thể có rất nhỏ run rẩy. Cuối cùng Thương Viêm hít sâu một hơi chạy chậm về phía trước, khiến cho khoảng cách vốn không xa lắm với Diễm Quân Ly càng gần sát thêm, Diễm Quân Ly nhạy cảm đã có thể cảm nhận được hơi nóng Thương Viêm thở ra.

So với Thương Viêm, Diễm Quân Ly càng có thể cảm nhận được ánh mắt chung quanh hơn, chỉ là anh là dị năng giả cấp 5, loại dò xét trình độ này căn bản là không làm cho anh cảm thấy có gì uy hiếp cả. Nhưng mà… Diễm Quân Ly dùng dư quang nhìn nhìn Thương Viêm, cánh tay khẽ động ôm chầm eo của Thương Viêm, không để ý ánh mắt người bên ngoài đem nửa người Thương Viêm ôm vào trong ngực.

Thương Viêm bởi vì động tác này của Diễm Quân Ly mà bật kêu một tiếng, nhưng may mắn Thương Viêm vẫn nhớ rõ nơi này còn có rất nhiều người, giọng nhỏ xíu cũng chỉ Diễm Quân Ly nghe thấy được.

"Ca!" Thương Viêm tuy ra tiếng không đồng ý, nhưng mà không có làm ra chống cự, bởi vì ậu có thể cảm giác được sau khi được Boss ôm vào trong ngực, sự bất an sinh ra do tầm mắt của dị năng giả đang dần dần giảm bớt.

"Đừng sợ" giọng của Diễm Quân Ly từ đỉnh đầu Thương Viêm truyền đến, Thương Viêm nao nao, hơi thở quen thuộc bao vây lấy Thương Viêm. Diễm Quân Ly dịu dàng nhẹ giọng an ủi, Thương Viêm biết loại đối xử đặc biệt này của Boss chỉ có cậu có thể hưởng thụ đến. Nghĩ ngợi lung tung như thế, cũng khiến cậu tùy theo thả lỏng thân thể không biết đã banh chặt từ lúc nào.

Diễm Quân Ly để Thương Viêm kề sát vào mình, anh biết cho dù Tiểu Viêm ở trên lý trí cũng không có sợ hãi đối với dị năng giả, nhưng ở dưới cái kiểu dò xét với mật độ cao như vậy, người thường sẽ xuất hiện loại tình trạng này cũng không khác thường chút nào cả.

Lúc sau y cảm giác Tiểu Viêm đã thả lỏng, Diễm Quân Ly gợi lên một nụ cười rất nhạt. Chỉ là tay ôm Thương Viêm của y đã cứng ngắc, y cụp mắt xuống, chỉ sợ là bản thân nhịn không được dùng ánh mắt tràn ngập lang lệ *(ánh mắt hung ác của sói) để đối chọi với những dị năng giả này.

Phía trước căn cứ không hề ít cổng kiểm tra, mà một cái ít người nhất đương nhiên chính là chỗ kiểm tra của dị năng giả, Thương Viêm căn bản là không cần quan sát liền có thể tìm được.

Ngay khi Thương Viêm nhìn thấy cổng kiểm tra cũng đã ra khỏi vòng tay của Diễm Quân Ly, vẻ mặt xấu hổ nhìn nơi khác, bây giờ cậu rốt cục nhớ tới quan hệ mờ ám của cậu và Boss lúc này.

Mà đối với tình huống này Diễm Quân Ly lại có chút mất mác, nhưng ít ra Tiểu Viêm đã không hề trốn tránh y giống như trước đó nữa, nhìn vào vẻ mặt của Thương Viêm thấy cậu hơi lơ đãng.

Người ở lối vào gặp được có hai người trẻ tuổi đi tới hướng bên này, ánh mắt liền sáng lên, xem quần áo sạch sẽ thế kia liền biết là dị năng giả có năng lực không tệ rồi.

"Chào hai vị, tôi là Vương Nhị của căn cứ, xin mời đến bên này" thái độ Vương Nhị không tệ, vẻ mặt tươi cười cũng không có vẻ nịnh nọt, nhưng điều này không thể làm Thương Viêm nảy sinh cảm tình. Mà ở phía sau Vương Nhị còn có mấy người đàn ông mặc trang phục quân nhân, đang cảnh giác nhìn hai người muốn vào thành.

Diễm Quân Ly đi ở phía trước Thương Viêm, nên Thương Viêm có thể xem tới động tác nho nhỏ ở ngón tay của Diễm Quân Ly, chỉ thấy Diễm Quân Ly gắt gao nắm nắm tay một chút, tiếp theo liền nhanh chóng rút lại. Đây là ám hiệu trước đó đã thương lượng tốt.

Đôi mắt Thương Viêm tối sầm lại, quả nhiên dị năng giả ở đây rất nhiều, liền ngay cả cái tên Vương Nhị kia cũng là dị năng giả, hơn nữa chung quanh đều là cấp 1, có lẽ từ một chỗ bí mật gần đó đề phòng họ còn có thể có không ít cấp 2 nữa.

Thương Viêm và Diễm Quân Ly cùng bị đưa đến một căn phòng kiểm tra được dựng tạm bợ, bốn phía có chút tối tăm, Vương Nhị cười tủm tỉm nhìn Thương Viêm và Diễm Quân Ly nhưng không có nói chuyện, tuy ánh mắt không có ác ý, nhưng mà cái bộ dạng như đang nắm quyền chủ đạo vẫn khiến hai cái người căn bản không có bị mạt thế làm mất đi sự kêu ngạo này khó chịu.

"Dị năng giả lực lượng" mặt Diễm Quân Ly lặng yên như nước, một quyền thẳng tắp đem một bên tường căn phòng đánh nát, có bộ dạng như đang trút giận.

Thân thể của dị năng giả đã được cải tạo qua, lấy thân thể dị năng giả cấp 5 của Diễm Quân Ly thì thực lực của dị năng giả lực lượng có cấp 2 cũng không là gì cả. Vương Nhị nhìn bức tường, góc tường căn bản đã nát hết cả, hơi hơi mở to mắt, "Cấp 2 sao, không tệ", Vương Nhị luôn miệng khen ngợi, ngay trong lúc ca trực của hắn nếu xuất hiện dị năng giả càng nhiều, càng tốt, càng có ích thì sẽ có lợi rất lớn đối với điểm cống hiến của hắn.

"Còn cậu này?" Vương Nhị lúc này đã hoàn toàn nổi lên hứng thú, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn Thương Viêm. Đối với cái loại ánh mắt hận không thể nhìn thấu của Vương Nhị nhìn về phía Thương Viêm này, Diễm Quân Ly lặng lẽ cong khóe miệng lên, rủ mắt xuống. Nếu không phải Thương Viêm phát hiện mình không vui nắm chặt góc áo mình, y dám khẳng định trên mình người này bây giờ đã phủ lên một màu đỏ rồi.

"Dị năng giả không gian" Thương Viêm hơi hé miệng, có chút không quá tình nguyện nói ra, tiện tay đem một thùng mì gói trong không gian đặt ở trên mặt đất.

Đôi mắt Vương Nhị sáng càng thêm sáng, khi nghe nói là dị năng giả không gian hắn liền bắt đầu hưng phấn, lúc thấy Thương Viêm rộng rãi lấy ra ngay một thùng mì gói như vậy, hắn có thể khẳng định không gian của người này chắc chắn có không ít thức ăn, vả lại không gian còn rất lớn nữa.

Vương Nhị trong hưng phấn còn có thêm cả tính kế, chỉ là hắn không có chú ý tới sự khinh miệt được che giấu vào trong của hai người trước mặt.

"Căn cứ chào đón các bạn" Vương Nhị lộ ra một gương mặt cười thật lớn, nhưng hai người ở trước mặt hắn cũng hơi bị thiếu hứng thú, "Xin hỏi hai cậu có muốn đi vào đội dị năng không?". Nhưng Vương Nhị không

ngại, sau đó mang theo tươi cười thân thiết hỏi.

"Tôi gia nhập, Tiểu Viêm…. đang suy nghĩ" nói chuyện chính là Diễm Quân Ly, đương lúc Vương Nhị nghe thấy dị năng giả không gian không gia nhập thì tươi cười có vẻ có chút kỳ lạ.

"Các cậu có muốn trao đổi vật phẩm hay không?". Dị năng giả loại này có ai không kiêu ngạo chứ, bất quá ngay sau khi vào thành hy vọng bọn họ đừng bởi vì điều này mà sau đó hối hận là được rồi. Trong lòng Vương Nhị có loại cảm giác xem kịch vui mà nghĩ.

Thương Viêm nhìn về phía Diễm Quân Ly, sau đó Vương Nhị nhìn thấy Diễm Quân Ly thì thầm với Thương Viêm, tiếp theo Vương Nhị liền thấy Thương Viêm lấy ra 20 thùng mì gói và 20 lọ tương, còn có một đống đồ ăn vặt nhiều năng lượng nữa. *(calo).

"Chúng tôi cũng không thích đồ ăn vặt, hẳn là có thể đổi đi", Thương Viêm chẳng hề để ý nói ra, như là có chút buồn rầu giải quyết số đồ ăn vặt này như thế nào ấy.

Vương Nhị nghe thấy lời Thương Viêm nói, tay cầm một bịch bánh quy khựng một cái nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, nham hiểm trong mắt bị Vương Nhị nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng đè xuống.

"Đương nhiên" nếu không cẩn thận nghe, căn bản nghe không ra bên trong đang nghiến răng nghiến lợi. Vương Nhị xoay người ra khỏi phòng, Vương Nhị có lẽ là đi chuẩn bị làm điểm cống hiến. Sau đó mấy gã lực lưỡng đi vào, khi bọn họ nhìn thấy thức ăn trên mặt đất thì ánh mắt có sự tham lam lướt qua. Nhưng sau đó liền thu liễm lại vẻ mặt, khuân vác thức ăn trên mặt đất lên.

"Đây là thẻ cống hiến điểm của hai vị, bởi vì bây giờ là mạt thế cho nên hơi đơn giản một chút", nói cái này Vương Nhị như là ngượng ngùng, làm bộ làm tịch sờ sờ mũi, "chúng tôi chỉ nhận thẻ không nhận người, xin giữ kỹ".

Thương Viêm nhận lấy thẻ cống hiến điểm, kỳ thực thẻ cống hiến điểm này thật sự rất sơ sài, chỉ là dán một đóa hoa hồng nhỏ lên trên một tấm thẻ nhựa cứng, như vậy nếu mất hoặc là bị hư hỏng thì cống hiến trước đó có thể sẽ bị hủy trong phút chốc, thật là tính toán tốt lắm mà.

Thương Viêm chỉ là nhàn nhạt "ừ" một tiếng, Diễm Quân Ly thì cái gì cũng không nói, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn lướt thoáng qua tấm thẻ, nhìn thế nào đều giống như không cần điểm cống hiến lắm, Vương Nhị thực hung ác nghiến nghiến răng, nhưng trên mặt cũng hoàn toàn giấu diếm đi.

Bất quá Thương Viêm và Diễm Quân Ly đều có thể đoán ra tâm tình của Vương Nhị lúc này, mục đích của bọn họ đã đạt thành.

Khi Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi rồi, Vương Nhị lập tức đi vào một căn phòng bí mật, bên trong có vài người, thấy Vương Nhị, mấy người kia đều mang theo ánh sáng nhìn về phía Vương Nhị. Vương Nhị quan sát một cái rồi gọi người chạy nhanh nhất lại đây.

Vương Nhị nhìn cái tên rời đi truyền tin, trong lòng liền sảng khoái một trận. Cho các người còn không thèm để ý như vậy, xã hội cũng không phải có năng lực là giỏi đâu, đặc biệt là ở thời buổi loạn lạc lúc này đấy.

"Đi theo" nếu không có dị năng như Lý Tử làm sao có thể giấu Diễm Quân Ly được, Diễm Quân Ly không ngừng cười lạnh trong lòng, đôi mắt hơi hơi nheo lại mang theo ánh khát máu, toàn thân trong mắt Thương Viêm đều có vẻ như đang chộn rộn.

Thương Viêm vỗ nhẹ cánh tay Diễm Quân Ly, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn chung quanh như là cảm thấy cực kỳ tò mò đối với mọi sự vật ở quanh đây vậy.

Bị boss nói trúng rồi. Bọn họ vốn hoài nghi căn cứ chính là chủ mưu bắt cóc dị năng giả không gian. Khi trước nghe thấy chuyện có dị năng giả không gian biến mất, Boss liền hoài nghi tới những nhân viên kiểm tra này chính là đội tiên phong.

Dị năng giả không gian sẽ không gióng trống khua chiêng nói ra bản thân có không gian, như vậy chính là cái kẻ nhìn thấy dị năng giả thi triển dị năng đã báo tin trước.

Diễm Quân Ly hiểu rất rõ, không gian của bọn chúng khá lớn, không tệ, nhưng không thể khi tất cả thu thập vật tư bọn chúng đều đi theo được, nên bọn họ cần có dị năng giả không gian.

Cho nên nói một trong những mục tiêu bọn họ tới căn cứ là tới đào chân tường đó mà. *(không hổ là Boss, hại người cũng nói nghe như đúng rồi á)

Thương Viêm phụ trách trà trộn vào trong dị năng giả không gian bị bắt cóc, còn Diễm Quân Ly thì trà trộn vào trong đoàn đội dị năng giả

89. Chương 59: Trở Thành Đồng Bạn?

Đi đội dị năng trước đi." Diễm Quân Ly cầm cánh tay Thương Viêm, kéo Thương Viêm đang ở phía sau ra trước để Thương Viêm xuất hiện trong tầm mắt mình.

Thương Viêm gật gật đầu, lúc này đi đâu trước đều không sao cả. Hơn nữa tin tức BOSS gia nhập vào đội dị năng đã được báo cáo lên cấp trên của căn cứ, xác thực nếu không đi báo danh một chút sẽ khiến tầm mắt của một số kẻ có tâm tập trung vào đây.

Chỉ là Thương Viêm làm sao cũng không ngờ tới vừa đi một chuyến thế này liền bị người quấn lấy, đúng hơn chính là BOSS bị người ta quấn lên.

Nơi đội dị năng giả đóng quân là căn cứ của cục công an hồi trước. Bởi vì là chỗ của dị năng giả nên bề ngoài đều sửa sang vô cùng sạch sẽ, ở hai đầu ngoài cửa còn có hai tráng hán đứng canh bất quá xem ra không phải là dị năng giả.

Ở lầu một không có người nào, trống rỗng khiến nơi này có vẻ thật lạnh lẽo, chỉ có mấy cái quầy kiếng giống như ngân hàng, nhưng bên trong quầy chỉ có một cô gái trẻ ngồi ở ngay chính giữa. Tuy vậy có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện từ trên lầu truyền xuống, trên lầu hẳn là còn có không ít người.

"Xin hỏi ngài là dị năng giả hay là đến để phát nhiệm vụ?" Diễm Quân Ly và Thương Viêm đi vào trong quầy. Tuy trên mặt cô gái trẻ nở nụ cười nhưng vẫn có thể thấy cô ấy không thích ứng đối với công việc này, hai bàn tay nắm lại đặt lên bàn có sự run rẩy rất khó nhận thấy.

Điều này làm Thương Viêm cảm thấy có chút ngạc nhiên, người trong thành sẽ không để một người không có chút ưu thế nào đến làm việc tại đại sảnh của đội dị năng.

"Chào cô, anh ấy là đến báo danh." Thương Viêm liếc nhìn Diễm Quân Ly một cái, biểu tình lạnh lùng của Diễm Quân Ly khiến Thương Viêm biết muốn tin tức chỉ có thể tự thân vận động, mỉm cười nhìn về phía trước nói.

Qúa trình báo danh không quá phức tạp, chỉ cần tự mình đến nơi này ra hình thức xuất hiện cái mặt, ghi một tờ đơn là được rồi. Trong lúc này, tuy quá trình ăn nói khách sáo của Thương Viêm không xem như cao siêu gì nhưng đối tượng của y cũng chỉ là một cô gái tư duy bình thường, trái lại không khiến người ta phát hiện ra mục đích của bản thân.

Cô gái trẻ tên Trương Liễu, vốn cũng chỉ là con gái của một gia đình bình thường. Nhưng khi mạt thế tới, nàng thức tỉnh dị năng "xem qua là nhớ", nên mới được làm việc tại đại sảnh của dị năng giả.

Thương Viêm nháy mắt mấy cái, tại mạt thế có khá nhiều loại dị năng, cho dù không phải dị năng giả thuộc hệ chiến đấu thì vẫn còn những tác dụng khác.

"Lầu hai là sảnh nhiệm vụ, đội dị năng chúng ta ngoại trừ nhiệm vụ của căn cứ là không thể trì hoãn ra thì số thời gian còn lại có thể cho mọi người tự do bố trí. Nhiệm vụ trên lầu các anh có thể nhận tự nhiên." Trương Liễu vẫn là có chút khẩn trương giới thiệu.

Trương Liễu nói xong, Thương Viêm và Diễm Quân Ly liếc nhau, đều có thể hiểu được ý tứ của đối phương. Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly đi lên lầu hai. Sảnh nhiệm vụ cũng không phải chỉ có dị năng giả mới có thể tiến vào, tất cả nhiệm vụ trừ phi là có nói rõ không thì mọi người đều có tư cách tham gia.

Cho dù có máy phát điện, nhưng không ai lại dùng để chạy thang máy, nên khi Thương Viêm và Diễm Quân Ly đi qua cánh cửa duy nhất tại lầu hai, chỉ có vài ánh mắt trong đại sảnh tập trung ở trên người họ.

Những ánh nhìn chằm chằm cũng không ảnh hưởng đến Thương Viêm và Diễm Quân Ly. Lầu hai cũng trống trải không kém gì lầu một, chỉ là ở lầu hai phải đi qua không ít cửa rào sắt, mọi người đang tại xem xem có tin tức về nhiệm vụ nào phù hợp với mình không, giống như là tại thị trường thông báo tuyển dụng vậy.

Thương Viêm vẻ mặt hứng thú lôi kéo Diễm Quân Ly đi về hướng bảng nhiệm vụ. Diễm Quân Ly nhìn cánh tay đang nắm lấy tay áo y của Thương Viêm, ánh mắt có chút bất đắc dĩ nhưng lại đầy cưng chiều.

Thanh lý tang thi, thanh lý tang thi, thanh lý tang thi…Thương Viêm hắc tuyến, như thế nào tất cả đều là thanh lý tang thi, tối đa củng chỉ khác nhau về lộ trình cùng quy mô lớn hay nhỏ thôi. Nói như vậy chẳng phải dù thế nào Diễm Quân Ly cũng phải rời căn cứ sao?

Thương Viêm là định để BOSS nhận vài lần nhiệm vụ, về sau bọn họ cũng muốn thành lập căn cứ làm quen một chút quy trình trước cũng không phải là xấu.

"Là các người!" Thương Viêm ngớ người ra, tay chân cứng ngắc. Chắc không phải là cô ta chứ? Thương Viêm mang theo ánh mắt chờ mong nhìn về phía người tới, phát hiện sự thật tàn khốc khiến Thương Viêm hận không thể đóng gói BOSS mang đi.

Liên Hoa đang tràn đầy kinh ngạc lại mang theo vài phần ngây thơ tự nhiên vốn có, như là hoàn toàn không có đem chuyện khi trước Diễm Quân Ly tấn công cô ta để ở trong lòng vậy.

Thương Viêm cứ như vậy quan sát Liên Hoa, nghĩ lại thấy cũng đúng, nữ nhân này trong Đế vương mạt thế là người BOSS thầm mến, nếu Liên Hoa hiện tại liền chán ghét BOSS, vậy thì BOSS cũng tuyệt đối không thể nào thiếu tự trọng mà đi thích một người ghét mình được.

Ngay khi Thương Viêm phát hiện ánh mắt Liên Hoa bắt đầu chuyển hướng BOSS thì tự nhiên bước một bước đứng về phía trước Diễm Quân Ly, khiến ánh mắt Liên Hoa tập trung vào trên người mình.

Mà ở đằng sau Liên Hoa là Trần Hạo với vẻ mặt tức giận, sự bất mãn trên nét mặt hắn đang chỉa thẳng vào Diễm Quân Ly, hiển nhiên không phải tốt lành gì.

Đối với sự căm thù của Trần Hạo biểu cảm trên mặt Diễm Quân Ly đều không có chút thay đổi nào, chỉ là đem ánh mắt phức tạp nhìn Thương Viêm. Động tác nhỏ của Tiểu Viêm y thấy được, Tiểu Viêm liền hy vọng được người đàn bà này chú ý đến như vậy hay sao? Y đem tầm mắt lạnh lùng từ từ chuyển về hướng Liên Hoa, đôi mắt có hàng chân mày hẹp dài âm hổi *(u ám tàn độc) khó phân.

"Đi thôi" Giọng nói của Diễm Quân Ly tràn ngập hàn ý liền kéo cổ tay của Thương Viêm đi ra ngoài, tuy rằng y không rõ nguyên nhân sinh ra sự khó chịu của mình đối với người đàn bà này, nhưng sự chua xót hiện ra trong lòng khi y thấy được ánh mắt Tiểu Viêm nhìn chăm chú Liên Hoa y vẫn có thể nhận ra được.

Khi nháy mắt tay bị kéo đi Thương Viêm không rõ tình hình nhăn mày lại, tại sao BOSS lại chủ động yêu cầu rời đi? Liên Hoa thế nhưng còn ở đây cơ mà. Bất quá sau đó não bổ đế*(đột nhiên thích gọi vua suy diễn hơn) Thương Viêm liền tự động tự giác vì BOSS tìm ra lý do.

Nhất định là tên Trần Hạo này tâm sinh bất mãn mà hiện tại BOSS cũng không có thích Liên Hoa, nên cũng liền không tiếp tục ở trong này dây dưa thêm, nhưng lại bởi BOSS cư nhiên liền dễ dàng không đếm xỉa đến Trần Hạo kiếm chuyện như vậy, cậu lại đoán BOSS có phải có cảm tình với Liên Hoa rồi hay không đây.

Hai người Thương Viêm và Diễm Quân Ly muốn bỏ đi, nhưng bọn họ còn chưa đi được vài bước thì Trần Hạo liền bước nhanh về phía trước chặn đường, Trần Hạo đối với thái độ của Diễm Quân Ly một trận chán nản, lại nhớ đến bộ dáng không coi ai ra gì của Diễm Quân Ly trước đó, cơn tức trong lòng liền không lên cũng chẳng xuống được.

"Xin lỗi." Trần Hạo đọc rõ phát âm tiêu chuẩn của tiếng phổ thông hướng Diễm Quân Ly nghiêm túc lại mang theo chút uy hiếp nói ra.

"Thôi mà." Liên Hoa nghe thấy lời nói của Trần Hạo liền biết Trần Hạo là đang nói về chuyện lúc trước, chạy chậm đến bên người Trần Hạo mang theo xin lỗi mà nhìn phía Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm.

Cái nhìn này khiến Thương Viêm ớn lạnh một trận, Bạch Liên Hoa thật sự là bạch triệt để, cư nhiên lại hướng về đối tượng tấn công mình xin lỗi, tư duy thật sự không phải cùng một cái cấp độ mà.

Khóe miệng Thương Viêm co rút, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười lễ phép, chỉ là nụ cười này dừng ở trong mắt Diễm Quân Ly lại là có một cỗ bi thương đang lan tràn dưới đáy lòng, tay nắm lấy Thương Viêm không tự giác mà siết chặt, có cái đáp án nào đó đang sinh động hiện ra ngoài.

Giọng của Trần Hạo không lớn, nhưng điều này không gây trở ngại cho người ở đây nghe được rõ ràng, người chung quanh đều đầy hứng thú mà nhìn vào hai người đang hết sức căng thẳng này.

Ánh mắt gần như vô tình của Diễm Quân Ly rốt cục nhìn thẳng vào Trần Hạo, xem bề ngoài thì cái người mặc bộ đồ hưu nhàn này hình như là không bị mạt thế ảnh hưởng đến, hơn nữa muốn che chở dị năng giả trị liệu Liên Hoa dị năng hẳn có 3 cấp đi.

"Tất cả mọi người trong đội dị năng đến ngoài thành tập hợp." Đang lúc Diễm Quân Ly cùng Trần Hạo giằng co thì có một giọng nói đường đột chen vào. Đó là Trương Liễu ban nãy ở dưới lầu, cô vừa lên đến liền phát hiện khác thường, nhưng hiện tại không thể quan tâm được nhiều như vậy.

"Ngài Diễm Quân Ly, ngài Trần Hạo." Nhìn hai người còn đang đối mặt nhau, Trương Liễu sốt ruột thúc giục , giọng nói run rẩy vẫn là có thể nghe ra được sự bất an của cô.

Ai đều không có chú ý tới khi Liên Hoa nghe thấy tên của Diễm Quân Ly thì biểu lộ ra cảm xúc phức tạp lạ kỳ, cô ta dùng mái tóc dài của mình che lại ánh mắt của bản thân.

"Rất nhiều tang thi đang tiến lại gần căn cứ, tất cả mọi người phải lên đường. Ngài Trần Hạo cô Liên Hoa xin hãy nhanh lên." Trương liễu đặc biệt chỉ đích danh, Trần Hạo là dị năng giả cấp 3 duy nhất của căn cứ và Liên Hoa là dị năng giả trị liệu duy nhất.

"Diễm Quân Ly, chúng ta cùng đi đi." Liên hoa lộ ra tươi cười nhìn chăm chú vào Diễm Quân Ly, mà Thương Viêm lại không được nhìn tới, loại đối xử đặc biệt vừa rõ ràng lại khó hiểu này khiến chân mày giữa trán Diễm Quân Ly nhăn lại, đôi mắt tối lại càng thêm tối.

Mà Thương Viêm còn lại là bởi vì lời nói của Liên Hoa làm kinh ngạc, Liên Hoa này có cần nhiệt tình đến vậy hay không chứ. Bất quá may mắn BOSS không đáp ứng, thật sự khiến Thương Viêm thở phào một hơi.

"Vậy tôi ở bên ngoài chờ anh nha." Liên Hoa nói xong liền kéo Trần Hạo đang mang vẻ mặt âm trầm đi xuống lầu, sự tình phát triển quỷ dị khiến Thương Viêm chớp lên một cái lại một cái.

"Tiểu Viêm." Thương Viêm đang tự mình hết sức hoảng thần, tùy ý Diễm Quân Ly dắt chính mình đi theo, khi phục hồi lại tinh thần thì cũng đã bị Diễm Quân Ly kéo đến một chỗ không người. "Nhiệm vụ toàn thể lần đầu tiên không thể không đi, anh đưa em vào trong không gian."

Nghe thấy Diễm Quân Ly nói vậy Thương Viêm cũng hiểu được ý tứ Diễm Quân Ly, cậu không phải là người của đội dị năng nên sẽ không bị triệu tập, nhưng một mình cậu ở lại căn cứ Diễm Quân Ly cũng sẽ không yên tâm.

Đối với lời nói của Diễm Quân Ly Thương Viêm không trả lời, chỉ là có chút bất an mà nhìn Diễm Quân Ly, trong lòng cuống lên nguyên nhân là vì sự nhiệt tình đột nhiên của Liên Hoa.

Thương Viêm bắt đầu xin Hệ thống Công lược giúp đỡ.

Mấy lời bình thản không chút dao động của Công lược nói ra khiến hai mắt Thương Viêm mở to.(Sagi:Em lạy== công lược-sama thặc là ngàn trấm==")

Hệ thống nghiêm trọng nói ra hậu quả.

Thương Viêm trả lời như đinh đóng cột. nhưng lời Hệ thống nói này khiến Thương Viêm vô cùng rối rắm.

Thương Viêm có chút do dự, hắn chính là nam, từ trong Đế vương mạt thế BOSS sẽ thích Liên Hoa liền có thể biết hình tượng nhân vật của BOSS là một thẳng nam.

Hệ thống hỏi lại Thương Viêm, như là trong thế giới này người thân mật với BOSS nhất chính là cậu.(Sagi:Hệ thống-chan thành hủ hùi nào thía??=]]])

Thương Viêm thực quan tâm vấn đề này, muốn hắn áp BOSS là không có khả năng, vậy chỉ có thể bị áp thôi à.*( )

Nếu như xử lý tốt, Hệ thống lặng lẽ thêm một câu ở phía sau.

Thương Viêm khiêm tốn thỉnh giáo.

Câu trả lời của Công lược vẫn là sâu sắc thế đấy.

90. Chương 60: Giữa Nhiệm Vụ

"Tiểu Viêm." Diễm Quân Ly thấy sắc mặt Thương Viêm thay đổi trong lòng khó nén nghi hoặc, lên tiếng quấy rầy việc thả hồn của Thương Viêm.

"Không có việc gì." Thương Viêm tưởng tượng tới việc sắp làm cậu liền cảm thấy trên mặt nóng rần lên, ánh mắt có chút trốn tránh cái nhìn chăm chú của Diễm Quân Ly, rất là chột dạ.

Diễm Quân Ly không hiểu vì sao Thương Viêm lại lộ ra loại vẻ mặt này, nhưng tiếng tập hợp ở cách đó không xa truyền tới đã rất gấp rút, giương miệng ra cuối cùng vẫn là quyết định sau khi xong nhiệm vụ lại từ từ nghiên cứu sau vậy.

Diễm Quân Ly nhìn phía Thương Viêm ra hiệu, vẻ mặt Thương Viêm đỏ rực gật gật đầu, ngay lúc khung cảnh trước mắt thay đổi, trong đầu còn vang lên tiếng cố lên có chút 'thiếu quánh' của Hệ thống.

Xuất hiện trước mắt chính là cảnh tượng an hòa của không gian, nhưng ở trong lòng Thương Viêm lúc này, trái tim lại đang vô cùng ra sức đập mạnh.

"Tiểu Viêm, ngoan ngoãn ở yên đó." Giọng của Diễm Quân Ly đột nhiên vang lên, khiến người nào đó đang chột dạ suýt nữa kêu lên, sau đó mới vội vàng hấp tấp trả lời lại Diễm Quân Ly.

Thương Viêm mang cả lòng nặng trĩu lại gần Phủ hư vô , cái loại đồ vật như nước ấm này không khó, ở trong không gian của cậu còn có mấy thùng nước nóng lớn, dù sao bây giờ là mùa đông, từ trước khi mạt thế cậu đã đun không ít nước nóng, cho dù ở trong không gian cũng sẽ không nguội được.

Phủ hư vô rất cổ kính, Thương Viêm vì hiệu quả hấp dẫn có thể tốt một chút, lấy một cái bồn tắm bằng gỗ lớn ở trong không gian ra, còn thiếu chút không bỏ thêm hoa tươi lên mặt nước nữa thôi.

Thương Viêm tuy nhăn nhó nhưng vẫn nhanh chóng cởi quần áo, nhất định phải ở trước khi BOSS và Liên Hoa gặp nhau hấp dẫn được lực chú ý của BOSS.

Nhưng sau khi Thương Viêm cởi sạch sẽ nhìn vào cậu nhỏ nhà mình liền quấn, cuối cùng vẫn là giật một cái khăn từ trong không gian ra quấn ngay hông mình.

Da mặt cậu vẫn rất là mỏng a.

Thương Viêm ngâm mình vào trong nước, phát ra một tiếng kêu thoải mái, nhưng lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình thì tay chân không khỏi có chút cứng ngắc. Thương Viêm đem cơ thể mình đều làm ướt, nuốt nước miếng xuống, hít sâu một hơi cố gắng làm bản thân thả lỏng.

Về phần BOSS có vì động tác của cậu mà xuất hiện hành động dọa người nào hay không thì không phải là việc cậu cần lo, đó chính là BOSS, làm sao có thể ngay cả loại tình huống này đều sẽ xấu mặt được chứ.

"Ca." Thương Viêm chú ý tới giọng nói của mình có chút run, nhưng cậu đã cực lực áp chế, trái tim đập đến mức giống như là muốn nhảy ra khỏi miệng vậy.

"Sao….." Chữ 'sao' còn chưa có nói ra, giọng của Diễm Quân Ly liền biến mất ở trong cổ họng. Tất cả cảnh tượng trong không gian hư vô đều có thể tới thẳng trong đầu của Diễm Quân Ly, đương nhiên lúc bình thường Diễm Quân Ly không phải lúc nào cũng đều quan sát đến không gian.

Nhưng ngay khi nói chuyện với Thương Viêm, tinh thần của Diễm Quân Ly phải đặt ở trên người Thương Viêm, hiển nhiên sẽ nhìn tới tình trạng của Thương Viêm lúc này.

"Ca?" Thương Viêm kiên nhẫn đợi một hồi cũng không có nghe thấy Diễm Quân Ly nói tiếp nữa, tiếng gọi Diễm Quân Ly hơi hơi tăng lên.

"Sao thế?" Diễm Quân Ly vẫn bình thản như cũ, như là hoàn toàn không có bị Thương Viêm ảnh hưởng tới.

Thương Viêm đoán không ra suy nghĩ của Diễm Quân Ly lúc này, cậu nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Diễm Quân Ly âm thầm có chút sốt ruột. Theo như lời Công lược nói là muốn cậu gợi lên tình dục của BOSS, từ đó khiến cho sự ái muội của BOSS đối với cậu thăng cấp lên.

Tuy cậu cũng không rõ là bản thân có thể làm được hay không, nhưng Hệ thống và Công lược đều nói rất chắc chắn, nói trong nói ngoài đều là BOSS thích cậu, vẫn là cái kiểu thích của người yêu nhau kia ấy.

"Nhìn thấy Liên Hoa hay chưa?" Thương Viêm vừa ra khỏi miệng chính là điều này, không có thấy được hiệu quả nên cậu rất để ý BOSS có gặp Liên Hoa hay chưa.

"Vẫn chưa" Diễm Quân Ly lặng im một hồi mới trả lời, mấy lời BOSS nói khiến Thương Viêm tạm thời thở phào một hơi, thế cho nên cậu không có phát hiện giọng điệu khó nén sự khó chịu của Diễm Quân Ly, do đó lúc sau lại làm thêm mấy việc vô ích.

"Khi gặp Liên Hoa thì nói cho em biết." Thương Viêm một bên lo lắng Liên Hoa, một bên đang suy tư về việc công lược nói, quan hệ của bọn họ lúc này chỉ cần ra thêm chút sức là có thể thuận lợi câu được BOSS, ngăn chặn lại sự tồn tại giống như của Liên Hoa.

Nhưng bây giờ BOSS bình tĩnh đến thế có phải sức quyến rũ của cậu không đủ hay không, Thương Viêm im lặng nhìn về cái khăn đang vây quanh người mình, nó không phải là nên cởi ra thêm một chút chứ?

"….. được." Diễm Quân Ly nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói quả thật chính là nghiến răng nghiến lợi, cả mặt y đều cứng ngắc, nhưng vẫn miễn cưỡng ngăn chặn mùi vị chua xót trong lòng, chỉ là người bên cạnh y đều lặng lẽ kéo ra một khoảng cách vừa phải với y.

Diễm Quân Ly nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc của bản thân. Còn gì đau đớn hơn việc khi vừa mới biết mình thích một người, liền phát hiện trái tim của người mình thích lại không ở trên người mình chứ.

Y đi theo đại đội ra ngoài thành trước, cùng tất cả dị năng giả đứng chung với nhau, tuy thân phận bên ngoài của y là dị năng giả cấp 2 nhưng dị năng giả cấp 2 ở trong này cũng không phải là ít, y cũng sẽ không nhận được sự đối đãi đặc biệt nào cả.

Lúc ấy y đang quan sát dị năng giả chung quanh có thể chọn được người nào mang đi hay không, thì nghe thấy giọng của Tiểu Viêm, sau đó khi lực chú ý của y rơi vào trong không gian thì nhìn đến chính là bộ dạng Tiểu Viêm đang tắm rửa.

Khắp gian phòng tràn ngập sương mờ, phảng phất giống như dấn bước vào cõi tiên. Tiểu Viêm đang tắm rửa, mang vài phần thoải mái ngồi ở trong bồn tắm gỗ, nghe thấy giọng cậu mới hơi hơi hoàn hồn lại, con ngươi vốn lạnh lẽo giờ đang tràn đầy thỏa mãn, chỉ nhìn như thế cũng có thể biết được cơ thể vừa phải kia có bao nhiêu dẻo dai, vòng eo nhỏ gầy khiến y cảm thấy cổ họng thắt lại, có luồng hơi nóng chảy về phía nửa người dưới.

Điều này khiến cho Diễm Quân Ly nhịn không được tưởng tượng đến bộ dáng Thương Viêm nằm ở trên giường cùng y quấn lấy nhau. Diễm Quân Ly nghĩ thế lại bởi vì giọng của Thương Viêm mà phục hồi lại tinh thần, y đoán y đã biết cảm giác của mình đối với Tiểu Viêm là cái gì rồi.

Thì ra, y thích Tiểu Viêm, cái kiểu thích như là người yêu vậy.

Nhưng lời nói kế tiếp cũng khiến y bị giáng một đòn cảnh cáo, Liên Hoa Liên Hoa, Liên Hoa mà Tiểu Viêm để ý có phải đã làm cho Tiểu Viêm có cảm tình rồi hay không?

"Diễm Quân Ly" tiếng kêu ở cách đó không xa truyền tới, khiến Diễm Quân Ly chấn động cả người, cái giọng này không phải là Liên Hoa mà Tiểu Viêm vừa mới nhắc đến ư. Diễm Quân Ly nhìn về phía trong không gian theo phản xạ, tư lợi quấy phá khiến cho y mở miệng: "Không có thấy Liên Hoa".

"À", Thương Viêm đúng lúc bước ra khỏi mặt nước, cơ thể gầy nhỏ nhìn không sót một cái, một giọt nước xoay vòng ngay chỗ xương quai xanh, không cam lòng chảy xuống dưới, chạy đến nơi vốn đã bị khăn tắm che đi mất. Dưới sự che đậy mờ ảo của làn sương, Thương Viêm trong mắt Diễm Quân Ly đang phát ra một loại hấp dẫn tột độ.

Thương Viêm đỏ mặt từ cái bồn tắm gỗ đứng lên, toàn thân đỏ bừng chậm rãi mặc quần áo, bất quá bởi vì đang ở trong tình huống này nên mặt Thương Viêm đỏ lên cũng không có gì là lạ cả. Thương Viêm hiếm khi đi chú ý động tác của mình có sức quyến rũ hấp dẫn người ta hay không, phải biết rằng cậu chính là chờ để cho Boss thấy bức tranh tắm rửa của cậu đấy, nếu như bị một động tác hủy mất cậu phải đi chỗ nào khóc đây chứ.

Động tác của Thương Viêm khiến Diễm Quân Ly có cảm giác không thở nổi, ánh sáng tình dục chảy xuôi trong mắt, Diễm Quân Ly chú ý đến sự biến đổi của nửa thân dưới, nơi đó rất là khó chịu. Y tự nhiên mà nhìn nửa thân dưới một cái, bởi vì là mùa đông nên cái áo khoát bành tô y mặc vừa lúc che khuất cái chỗ đang bắt đầu biến đổi kia.

"Diễm Quân Ly, ở đây nè", Liên Hoa đoán là Diễm Quân Ly không có nghe thấy giọng của cô cho nên mới không có nhìn về hướng của cô ta, giọng nói của Liên Hoa giống như một cây gai đâm vào trong lòng Diễm Quân Ly, tất cả sóng gợn đều biến mất tăm, còn lại chỉ có hơi lạnh thấu xương.

Diễm Quân Ly khôi phục lại bộ dạng vốn có, chỉ là sát ý cất giấu dưới đáy mắt khiến cho cả người y đều có vẻ lạnh lẽo âm u, nhìn Liên Hoa đang chạy về hướng bên này, y không thèm suy nghĩ liền không đếm xỉa tới, dư quang nhìn thấy vẻ mặt Liên Hoa khó xử và xấu hổ, trong tim Diễm Quân Ly chứa một ít rầu rĩ, Tiểu Viêm….

"Ê, mi…." Trần Hạo đương nhiên sẽ không để Liên Hoa ở một mình ngay chỗ của tang thi, Trần Hạo đi theo phía sau Liên Hoa cũng đi về phía Diễm Quân Ly, thấy được thái độ của Diễm Quân Ly lập tức muốn tranh cãi với Diễm Quân Ly, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt Diễm Quân Ly thì tất cả những lời hắn định nói rốt cuộc đều không nói ra được.

Đáy mắt Diễm Quân Ly gần như vô tình, giống như là hoàn toàn không có chút tình cảm nào vậy, cảm giác lạnh như băng quấn vào đáy lòng, thân thể hơi hơi phát run, từng đợt sợ hãi khiến hắn có một loại cảm giác bị ngạt thở, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy Diễm Quân Ly đi lướt qua bên cạnh mình.

Diễm Quân Ly cất bước đi lên xe con của đội dị năng, Liên Hoa nhìn bóng lưng Diễm Quân Ly đi xa, vẫn là cắn môi chạy chậm theo đuôi, lúc này Trần Hạo cũng phản ứng lại, cảm xúc phức tạp đuổi theo Liên Hoa.

Liên Hoa và Trần Hạo thấy xe đã ngồi đầy, dị năng giả bên cạnh đó biết điều tránh ra chỗ ngồi để hai dị năng giả đặc biệt này ngồi lên.

Xe rốt cục bắt đầu xuất phát, ở cách căn cứ không xa có một đám tang thi, mục tiêu của bọn họ chính là nơi đó. Dọc theo đường đi Liên Hoa đều ở bên cạnh Diễm Quân Ly không ngừng nói chuyện, Diễm Quân Ly cũng không quan tâm Liên Hoa mà chỉ lẳng lặng ngồi im, còn tâm tư của Trần Hạo vẫn ở trên cái liếc mắt trước đó của Diễm Quân Ly kia, trái lại không có đi gây chuyện với Diễm Quân Ly.

Đối với tổ hợp ba người kỳ lạ này, người ở trên xe đều phân ra giới tuyến với bọn họ, đặc biệt là khi chú ý tới sát khí trên người Diễm Quân Ly.

"Diễm Quân Ly, Thương Viêm là em trai ruột của anh đúng không? Thế sao họ của hai người lại khác nhau vậy?" Sau khi Liên Hoa nói ra một đống mấy lời vớ vẩn, thì lời này rốt cục khiến cho Diễm Quân Ly quay lại.

Nghe thấy mấy lời Liên Hoa nói, Diễm Quân Ly không khỏi nheo hai mắt lại, tuy là câu này cũng chỉ là một câu nói vô nghĩa, nhưng một khi đề cập tới Thương Viêm, Diễm Quân Ly chính là vô cùng nhạy cảm, y cảm thấy câu này của Liên Hoa là có ý gì đó.

"Tên em ấy vốn là Diễm Quân Mạc" y muốn biết mục đích của Liên Hoa, Diễm Quân Ly đối mặt với Liên Hoa, y muốn đem tất cả động tác của Liên Hoa đều nhìn vào trong mắt. Quả nhiên, Liên Hoa vừa nghe thấy tên thật của Thương Viêm, cái loại tình huống lơ đễnh này khiến cho người ta không khỏi nghi ngờ.

Sau khi Liên Hoa lấy lại tinh thần thì nhìn thấy hai tròng mắt mang theo suy nghĩ sâu xa lại nguy hiểm của Diễm Quân Ly, trong lòng căng thẳng, "Khi tôi còn nhỏ thì ba mẹ đã ly hôn, nhưng có một người em cái có tình cảm rất sâu đậm tên là Mạt Lỵ. Lúc trước em ấy bảo em ấy đang kết giao với cậu Diễm Quân Mạc, chỉ là muốn nhìn một chút bạn trai của Mạt Lỵ có ở bên em ấy hay không thôi".

Nói tới Mạt Lỵ trên mặt Liên Hoa hiện lên một vẻ tưởng nhớ, nhưng ngay sau đó Diễm Quân Ly sắc bén nhận ra khi nói đến Tiểu Viêm thì có ngay cái loại biểu cảm mang theo hận ý.

"Không ngờ là lại có duyên như vậy" nói thật, Liên Hoa thật sự không ngờ Thương Viêm chính là Diễm Quân Mạc, dù sao quan hệ của Diễm Quân Ly và Diễm Quân Mạc trước khi mạt thế là mọi người đều có thể nhìn thấy được. Trước đó cô còn tưởng rằng Thương Viêm là em trai mà Diễm Quân Ly mới nhận đó chứ.

Đối với mấy lời Liên Hoa nói, Diễm Quân Ly chỉ là liếc mắt nhìn Liên Hoa sâu một cái, đối với chữ bạn trai tạm thời coi như chả hề nghe thấy, một nụ cười rất nhạt lướt qua trên mặt. Nếu Liên Hoa thật sự có hận ý với Tiểu Viêm, vậy thì y có thể dùng cái này làm điểm đột phá để Tiểu Viêm hết hy vọng với cô ta, vả lại y cũng có thể vì thế mà làm cho Liên Hoa biến mất, có lẽ nhiệm vụ lần này chính là một cơ hội tốt đây.

Diễm Quân Ly dời tầm mắt về phía ngã tư đường càng ngày càng ít xe qua lại ngoài cửa sổ....

Xe ngừng lại, tiếng la hét của tang thi rốt cuộc khiến đám dị năng giả này có cảm giác chân thực, bọn họ gặp phải chính là một đàn tang thi, nhưng trong này cũng không có bao nhiêu người sợ hãi cả, người ở trong đây nhiều hay ít đều từng giết qua tang thi, nhưng đây chỉ là bọn họ còn chưa có đạt đến cách nghĩ như ở chiến trường thôi.

Bọn họ lúc này đang dừng ở một thị xã nhỏ thuộc thành phố W, căn cứ W rất coi trọng đối với an toàn chung quanh, ở trong này đã sớm không còn tang thi nữa, đàn tang thi lần này là vào từ bên ngoài.

Diễm Quân Ly xuống xe liền phát hiện bọn họ đều đứng ở xung quanh một cái kho hàng, xem ra chỗ này chính là cứ địa của căn cứ bên trong thành phố W này. Địa thế của kho hàng tương đối cao, có thể thấy rõ ràng tình hình, ở từng nơi trong thành phố cơ bản đều có người đang chiến đấu, trong lúc này hướng gió đều đột nhiên trở nên nhanh hơn, ngọn lửa đỏ rực làm nổi bật lên những ngôi nhà không cao, so với chiến trường súng thật đạn thật còn kịch liệt hơn nhiều.

Bất luận dị năng giả là ở chỗ kho hàng hay là trong thành phố đều là một đám hỗn loạn, làm bên trong mắt Diễm Quân Ly mang theo chút trào phúng, nếu không phải cấp bậc của dị năng giả đa số đều là ở cấp 1-2 thì tang thi đã sớm chiếm lấy chỗ này rồi. Xem ra y vẫn là đánh giá căn cứ W quá cao.

Diễm Quân Ly còn chưa có kịp nhìn rõ địa thế của nơi này đã bị người ta thúc giục ra tiền tuyến, còn Trần Hạo và Liên Hoa lại là được lễ phép mời vào trong kho hàng. Diễm Quân Ly hoàn toàn không thèm để ý, không đếm xỉa tới vẻ mặt muốn nói lại thôi của Liên Hoa, rất nhanh rời đi theo người ta.

Đọa Thiên còn ở giữa không gian, y không thể trực tiếp lấy ra, y cũng không định sẽ lấy ra, cái loại đao chỉ nhìn qua là biết đặc biệt này không thích hợp để mang ra ngoài. Y chỉ là khi đi khắp nơi ở tiền tuyến thì tiện tay cầm lấy một cây bẫy sắt làm vũ khí.

Y và một đám cũng là mấy kẻ vừa mới gia nhập đội dị năng bị người ta đưa đến chỗ đã ngập tràn khói lửa, mà đám dị năng giả kia còn là vẻ mặt dạt dào hăng hái nữa chứ.

Đứng ở tiền tuyến, ngoại trừ Diễm Quân Ly còn đứng tại chỗ ra thì những người khá đã gia nhập vào trong chiến đấu. Diễm Quân Ly hờ hững nhìn một đám dị năng giả tràn đầy mồ hôi không ngừng dùng dị năng của bọn họ, đối với dị năng giả mà nói dị năng rất là tiêu hao thể lực.

Một ít tang thi thì không sao, nhưng một đàn tang thi sẽ không dễ dàng đối phó đến vậy, đặc biệt ở khi uy áp của dị năng giả cấp 2 không có tác dụng, loại tình huống này hiển nhiên là có sự lãnh đạo của tang thi cấp 3, Trần Hạo hẳn là sẽ bị mời đi đối phó với tang thi cấp 3.

Tốc độ tiến bước của tang thi khá chậm chạp, cho dù có tang thi cấp 2, cũng dưới tình huống bị mấy dị năng giả cấp 2 bao vây tấn công đánh bại rồi.

Ở trên tường nhà từng mảnh vết máu, trong một tiếng rống của tang thi còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của người ta, và tiếng của đồ vật nào đó bị phá hủy.

Diễm Quân Ly tìm kiếm mục tiêu của bản thân, bắt đầu chạy ở giữa đàn tang thi, tay nâng lên, tang thi tới gần không hề ngoài ý muốn bị giết chết, thậm chí ngay cả dị năng giả bị tang thi làm bị thương nữa, chỉ gần có uy hiếp tới gần y đều không có buông tha.

Gương mặt bình tĩnh và kiểu tấn công vô tình này của Diễm Quân Ly, khiến cho rất nhiều người muốn tiến lên liên hợp với y đều chùn chân lại, điều này cũng hợp với ý muốn của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly càng chạy càng xa, những người khác lo cho mình còn không kịp cũng không có chú ý tới có một người biến mất. Khi Diễm Quân Ly đi tới một nơi không có một dị năng giả nào, tìm được một căn nhà có thể nhìn thấy được kho hàng, phóng ra uy áp cấp 5.

'Tới đó' hướng Diễm Quân Ly tàn nhẫn nhìn chính là kho hàng nơi của Liên Hoa. khiến tang thi cấp 3 đang đối đầu với Trần Hạo bất chấp kẻ địch trước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân mà rời khỏi.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn tang thi bỏ trốn, tang thi cấp 3 không có lý do gì sẽ bỏ qua dị năng giả cấp 3 là hắn này cả. Trần Hạo thu hồi quả cầu lửa trên tay, do dự một chút rồi chạy theo.

91. Chương 61: Ôm Cái Nào

Tiểu Tam: cuối cùng cũng có chút thịt *trấm nước mắt*

—

"Grào." Tang thi gầm nhẹ xuất hiện trước mặt Diễm Quân Ly, Diễm Quân Ly cũng không có ý định phóng uy áp ra, chỉ là tang thi cấp 3 cũng loáng thoáng cảm nhận được sự nguy hiểm do người trước mặt mang đến.

Tầm mắt của Diễm Quân Ly chuyển từ bên kia kho hàng đến trên người tang thi, bề ngoài của con tang thi này so với tang thi cấp 4 không giống nhau, cả người mặc một bộ quần áo rách nát đầy máu, từ đó có thể thấy được nó đã từng bị thương rất nặng, chỉ là bây giờ đã phục hồi, gương mặt nó bẩn đến mức không thể nhìn ra được hình dạng.

"Nghe lệnh ta." Giọng nói lạnh nhạt của Diễm Quân Ly vang lên, tuy cũng có tác dụng đối với con tang thi này, nhưng tang thi đã có trí thông minh thì y phải dùng thêm một lần nữa.

Tang thi cấp 3 tuy có thể chú ý tới có thứ gì đó xâm nhập vào trong đầu, nhưng nó căn bản là không có năng lực để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt khuất phục dưới chân người này.

Tiếp theo, Diễm Quân Ly một bên quan sát tình hình chiến đấu của dị năng giả và tang thi, một bên ra lệnh cho tang thi cấp 3 bắt nó chỉ huy tang thi bên dưới.

Dị năng giả tuy vốn chỉ huy bất lợi nhưng vẫn giữ được ưu thế đông người rất nhanh liền phát hiện ưu thế của tang thi đang từ từ nghiêng về một bên. Một đống tang thi cấp 0 vốn đang chụm lại bắt đầu phân tán ra ngoài, mỗi cách mấy mét mới xuất hiện một con tang thi, tình huống một đòn tấn công bằng dị năng có thể tiêu diệt hơn mười con tang thi trước đó đã không còn xuất hiện nữa.

Mà tang thi cấp 1 cấp 2 theo đội tiên phong ban đầu đến giờ thì lại biến mất vô tung, tình huống quỷ dị khiến cho đám dị năng giả trong phút chốc đều dưới tình trạng không có chút đầu mối mà đem khủng hoảng mình xem nhẹ trong lòng này tăng lên vô hạn.

"Có việc à?" Giọng nói bình tĩnh của Diễm Quân Ly vang lên, tầm mắt vẫn nhìn ra cảnh máu tanh bên ngoài cửa sổ. Nhưng lại bảo tang thi cấp 3 ở trong gian nhà cũ nát lộ ra tư thế tấn công, cũng khiến trong lòng người nào đó đang cảnh giác bên ngoài căn nhà phải giật mình.

"Mày là con người!" Trần Hạo tự biết bản thân đã không che giấu được nữa, thong thả đi ra từ phía sau bức tường, cảm xúc nặng nề trên mặt khiến cho vẻ mặt hắn lúc này vô cùng phức tạp.

"Grào!" Trí nhớ của tang thi cấp 3 tuy vẫn là lộn xộn, mấy lời Trần Hạo nói nó không thể nghe hiểu được, nhưng nó có thể cảm nhận được người vừa mới trở thành lão đại nhà mình bị người ta nói xấu.

Trần Hạo bị tang thi đột nhiên phát uy dọa sợ, nhanh chóng phóng ra mấy quả cầu lửa bên người, khi suýt chút phát động công kích theo phản xạ thì chống lại hai mắt sắc bén của Diễm Quân Ly, điều này khiến cho trong lòng hắn chấn động, động tác cũng bị chậm lại.

Lúc này hắn mới hiểu được hành động tác của bản thân nguy hiểm như thế nào, nếu ban nãy hắn thật sự tấn công thì bây giờ hắn đã không còn trên đời này nữa rồi.

"Vậy thì sao?" Diễm Quân Ly nhàn nhạt lướt mắt nhìn tang thi cấp 3 một cái, tang thi cấp 3 liền ngoan ngoãn ngồi xổm bên người Diễm Quân Ly, chỉ thiếu chưa có lắc đuôi nữa thôi.

Sự hời hợt của Diễm Quân Ly khiến cho Trần Hạo đột nhiên nghẹn họng. Liếc mắt nhìn tang thi cấp 3 đang nhẹ răng trợn mắt với hắn một cái, hắn vẫn là dồn lấy dũng khí: "Mày là con người làm sao có thể làm bạn với tang thi ăn thịt người được chứ!", chỉ là từ giọng nói của Trần Hạo có thể nghe ra sự tức giận và ý tứ kiểu như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của hắn, đương nhiên còn có sợ hãi nữa.

Nghe mấy lời Trần Hạo nói, Diễm Quân Ly có chút ngoài ý muốn nhướng mày lên, tang thi cấp 3 bên cạnh tin là Trần Hạo thấy được, như vậy thì Trần Hạo cũng sẽ không nhìn không ra việc cấp bậc của mình chắc chắn cao hơn so với hắn, trái lại có dũng khí đấy.

Tuy tính cách không phải tốt lắm, nhưng thời gian ngắn ngủi chưa đến một tháng có thể trở thành dị năng giả cấp 3 đều là người tài có thể đào tạo được, nếu có thể thì y cũng khá hy vọng có thể thu vào trong tay.

"Tang thi ăn thịt người, người giết người, có gì khác nhau không?" Diễm Quân Ly nhìn Trần Hạo với bộ dạng cưng sai rồi, không nhịn được cười lạnh trong lòng, trưng ra vẻ mặt nói là cười chi bằng nói là giễu cợt thì đúng hơn. Tang thi là bởi vì không có tính người, kiếm ăn bằng bản năng, mà có bao nhiêu con người là giữ vững lý trí khi giết người đây.

Trần Hạo sửng sốt lại nói không ra lời, ánh mắt tránh né như là còn đang cố gắng suy nghĩ làm sao thuyết phục Diễm Quân Ly, cuối cùng hắn nghẹn đỏ mặt nói ra một câu tệ nhất: "Thế Thương Viêm thì sao? Cậu ta biết cậu làm như vậy chắc chắn sẽ rất thất vọng đối với cậu."

Trần Hạo nghĩ tới Thương Viêm, tuy gặp mặt không nhiều lắm, nhưng từ trong vài lần gặp gỡ đó nhận ra được Thương Viêm tuy cũng có chút lạnh nhạt, nhưng vẫn là một cậu thanh niên có tam quan bình thường *(sắc: chắc hông cưng?)

"Không liên quan tới mi." Diễm Quân Ly lúc này nghe thấy mấy lời nói của Trần Hạo thì sắc mặt lập tức sa sầm xuống, ánh mắt âm u tàn nhẫn mang theo sát ý hóa thành thanh kiếm sắc bén cắm lên trên người Trần Hạo, khiến Trần Hạo không khỏi run lên, cảm giác phía sau lưng đột nhiên toát ra một trận lạnh lẽo.

Khi Trần Hạo nhận thức lại được, hắn lúc này muốn nói gì đó để bù lại lời nói lỡ của mình nhưng Diễm Quân Ly đã không còn cho hắn cơ hội để nói chuyện nữa, tang thi cấp 3 đã nhào lên vào lúc hắn đang trợn to mắt, hắn chỉ có thể ngậm miệng lại ngăn cản công kích.

"Giết hắn." Diễm Quân Ly bị chọt trúng chỗ hiểm, không chút nể nang nào liền quyết định việc sống chết của Trần Hạo, gương mặt vốn đã không dịu dàng lại càng trở nên âm u, động chân một cái đã tới căn nhà đối diện, đem vị trí nhường lại cho tên phía sau.

Nhận được mệnh lệnh của Diễm Quân Ly, lúc này tang thi cấp 3 tấn công không chút nể tình. Diễm Quân Ly không muốn đêm dài lắm mộng, vẫn đứng cách đó không xa dùng uy áp của mình để khống chế Trần Hạo lại.

Tuy uy áp giữa dị năng giả với nhau không có tính áp chế như với tang thi, nhưng cấp bậc kém 2 cấp vẫn khiến Trần Hạo bó tay bó chân, hơn nữa đối diện chính là một con tang thi cấp 3 có cấp bậc ngang với hắn, ngay sau khi dùng dị năng vài lần thì mọi mặt đều bị đàn áp xuống.

Ngay khi cuối cùng sắp cận kề cái chết thì ánh mắt nhìn phía Diễm Quân Ly đã có thêm một chút căm hận, đem dị năng bản thân phát huy đến mức tận cùng, quả cầu lửa cực lớn xuyên qua tang thi hướng về phía Diễm Quân Ly, thứ cuối cùng Trần Hạo vì dị năng mà dần dần mất đi sự sống nhìn thấy, chính là ánh mắt trên cao nhìn xuống tràn ngập chế nhạo ở phía sau quả cầu lửa nuốt sạch mọi thứ chung quanh kia.

"Ca?" Thương Viêm khó hiểu nhìn Diễm Quân Ly đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, không hiểu tại sao Diễm Quân Ly rõ ràng đang làm nhiệm vụ lại xuất hiện ở trong này.

"Đi tách ra mất, cho nên tiến vào xem em." Đây là lần đầu tiên đối mặt với Thương Viêm sau khi Diễm Quân Ly hiểu rõ cảm giác của chính mình, Diễm Quân Ly nghĩ tới tình cảm của bản thân, gương mặt so với thái độ dịu dàng lúc trước đối với Thương Viêm lập tức lại nhiều thêm một loại tình cảm, hiện giờ hoàn toàn nhìn không ra là cái người ban nãy vừa quyết định việc sống chết của người khác.

Thương Viêm chưa nói gì, chỉ là cười cười giống như đã nhận ra cái gì đó, suy nghĩ cũng biết là BOSS không thích mấy người đó nên tự chạy đi, hành động này của BOSS thiệt là giống con nít quá đi à. *(nghĩ trớt quớt rồi cưng -.-!)

Diễm Quân Ly không biết Thương Viêm suy nghĩ cái gì, bất quá nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như là ăn vụng của Thương Viêm, thì sự khó chịu do Trần Hạo mang tới khi nãy lập tức tan thành mây khói.

Diễm Quân Ly vươn tay xoa xoa đầu Thương Viêm, vuốt nhẹ sợi tóc vẫn còn hơi ẩm của cậu, điều này khiến y nhớ tới lần tắm rửa trước đó của Thương Viêm, trên người có chút khô nóng.

Diễm Quân Ly nheo lại đôi mắt nhìn Thương Viêm, đột nhiên Thương Viêm cho rằng không hiểu sao ánh mắt của BOSS khiến cậu cảm thấy có chút nguy hiểm, không khỏi lùi về phía sau một chút, mà cái động tác vô ý này cũng khiến ánh mắt Diễm Quân Ly tối sầm lại, nụ cười bắt đầu ứ đọng. Sau đó cánh tay xoa đỉnh đầu Thương Viêm cũng ngừng lại, từ ót vuốt xuống lưng Thương Viêm sau đó kéo mạnh vào trong lòng ngực.

Thương Viêm bị cái động tác bất thình lình này của Diễm Quân Ly làm giật mình, hầu như cả người cậu đều vùi vào trong lồng ngực BOSS, đang định giãy dụa thì phát hiện nửa người dưới BOSS khác thường, BOSS anh động dục đúng không!? Động dục đúng không!!!

"Cái này, có cần chuẩn bị nước lạnh giúp anh hay không?" Thương Viêm bị ôm, thân thể đều cứng đờ, trong lúc bối rối vẫn đem mấy từ 'cần em giúp đỡ' này nuốt vào trong bụng.

Cậu coi như đã biết động tác lúc nãy đều có tác dụng với BOSS, trong lòng hiển nhiên là rất vui vẻ. Nhưng tưởng tượng đến tình huống mấy lời này sẽ xuất hiện cậu liền nhịn không được muốn lùi bước, quả nhiên tưởng tượng cùng sự thật là không có giống nhau, Hệ thống ~ Công lược ~ cậu hơi sợ ~ o(> <>

Phản ứng của Thương Viêm có chút lớn, Diễm Quân Ly không có khả năng không nhận ra, âm thầm thở dài trong lòng, là y lỗ mãng, nếu có một bước sai lầm thì Tiểu Viêm đừng nói lưỡng tình tương duyệt với y, nếu không có lánh xa cũng đã là quá tốt rồi.

"Không cần." Hai chữ này gần như là từ sát kẽ răng mà ra, Diễm Quân Ly không có buông ra Thương Viêm. Y không phải không biết cái bộ dạng này bây giờ chỉ có hiệu quả ngược lại, nhưng y vẫn không muốn buông tay ra, cảm giác lần đầu tiên dùng loại tình cảm này đem Tiểu Viêm ôm vào lòng thật sự rất kỳ diệu.

Diễm Quân Ly nhắm hai mắt lại kiềm chế, nửa người dưới lúc này đã trướng đến phát đau khiến y không thể không buông Thương Viêm ra, nhưng ngay khi y hạ quyết định muốn đẩy Thương Viêm ra thì chợt nghe thấy giọng nói hơi lo lắng cùng do dự của Thương Viêm.

"Có cần phát tiết ra hay không?" Thương Viêm có thể cảm giác được Diễm Quân Ly đang cực lực kiềm chế, Tiểu Quân Ly ở trong khoảng thời gian này không chỉ không có mềm xuống mà ngược lại còn càng thêm sức sống hơn. Tuy Thương Viêm bị loại tình huống này khiến cho mặt đỏ bừng, nhưng cũng để cậu tạm thời quên đi bản thân mình đang nằm trong lòng ngực của đại hôi lang, cậu lúc này chỉ là đứng dưới góc độ của một cậu con trai mà đề nghị.

Diễm Quân Ly ở tình huống này khiến Thương Viêm không khỏi nghĩ tới tình cảnh của Diễm Quân Ly trước kia, nằm ở bệnh viện 2 năm khẳng định là không có loại tình trạng này, sau khi tỉnh lại lại là mạt thế, nhiều thứ cần lo nghĩ như vậy căn bản là không có thời gian. Thương Viêm nghĩ thế cho nên thái độ cảm thấy có chút áy náy đối với việc khiêu khích nhưng không chịu trách nhiệm dập lửa của mình ban nãy.

Mấy lời Thương Viêm nói khiến đôi mắt Diễm Quân Ly sáng rực, cánh tay ôm Thương Viêm thoáng tăng thêm chút sức, "Vậy em giúp anh, được không?" Hơi thở ấm áp toàn bộ đều phả vào trên tai Thương Viêm, giọng khàn khàn lại giàu trầm cảm mang theo làm nũng nhè nhẹ giống như ảo giác, khiến Thương Viêm gần như nói ra lời từ chối rốt cuộc không thể phát ra tiếng.

"….. được." Vừa mới nói xong một chữ Thương Viêm liền cảm thấy trời đất quay cuồng, phục hồi lại tinh thần thì nhận ra bản thân đã ở trong , đang bị BOSS ôm chặt đè ở trên giường.

Tình hình lúc này dường như rất nguy hiểm, Thương Viêm chớp mắt mấy cái nghĩ vậy.

Diễm Quân Ly vẫn ôm lấy Thương Viêm như thế, khiến cho cằm của Thương Viêm dán vào nơi xương quai xanh của y, hai tay đặt ở trên vai Thương Viêm, cả thân thể đều đè ở trên người Thương Viêm. Đương nhiên y cũng chú ý tới Tiểu Viêm, không để cho trọng lượng của bản thân đều đè hết lên người Thương Viêm, chỉ là khiến động tác Tiểu Viêm hơi bị ngăn lại….. kỳ thực chính là giam cầm.

Y không dám để cho Tiểu Viêm thấy vẻ mặt mình lúc này, y có thể tưởng tượng ra hai mắt mình chắc chắn đang khẽ mang theo tình yêu, nếu chỉ là sự giúp đỡ của anh em bình thường còn có thể nói qua được, nhưng để Tiểu Viêm biết tình cảm của y thì bây giờ còn chưa phải lúc, y sẽ làm Tiểu Viêm chấp nhận y mà bỏ qua vấn đề đạo đức cùng với chuyện cùng giới tính.(Sagi:Bình thường cái con khỉ -_-)

Diễm Quân Ly mang theo chút nôn nóng mà nắm lấy tay Thương Viêm kéo về phía cái chỗ cực nóng kia, ngay khi tay Thương Viêm cách quần đụng đến Tiểu Quân Ly thì trong lòng liền run lên, cậu còn có thể từ chối chứ?

Việc Thương Viêm cứng đờ Diễm Quân Ly đều nhìn thấy hết, nhưng y chỉ là cười khẽ một tiếng, khi Thương Viêm đang rất luống cuống tinh thần thì lấy tay Thương Viêm đút vào trong quần. Ngay khi tay của Thương Viêm chính thức tiếp xúc tới thứ đó của mình, Diễm Quân Ly nhịn không được cắn nhẹ môi, Tiểu Quân Ly cũng rất nể mặt mà lớn thêm một chút.

Thương Viêm lúng túng nhìn đầu giường, trong nháy mắt liền thừ người ra, sau đó phục hồi lại tinh thần từ trong giọng nói khó nhịn giấu diếm cầu xin của Diễm Quân Ly. Hít sâu một hơi, rốt cuộc dồn lấy dũng khí run run rẩy rẩy nắm lấy cái thứ khiến cho cậu lúng túng kia, mang theo một phần ý chí liều mạng bắt đầu hoạt động có quy luật.

Khi Thương Viêm chủ động nắm lấy thì trong mắt Diễm Quân Ly liền chứa chan ý cười, sự gian xảo chợt lướt qua, biết chắc là Tiểu Viêm sẽ mềm lòng mà, sau đó chính là….. ánh sáng trong mắt Diễm Quân Ly tối sầm lại.

Hơi thở gấp gáp của Diễm Quân Ly phun ra trên lổ tai và trên cổ của Thương Viêm, tiếng rên rỉ rất nhỏ bị Diễm Quân Ly vô ý phát ra, nghe tới mức trên người Thương Viêm cũng dần dần bắt đầu trở nên khô nóng, Tiểu Thương Viêm đã ở trong giai đoạn hơi đứng thẳng.

"Anh giúp em." Đạt được mục đích.

Thương Viêm còn chưa kịp nói không thì ngón tay Diễm Quân Ly đã nhanh nhẹn nắm lấy Tiểu Thương Viêm, Thương Viêm không nhìn thấy được Diễm Quân Ly, kêu lên một cái, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Diễm Quân Ly liếm liếm môi, nhẹ nhàng hôn lên hõm vai Thương Viêm, Thương Viêm cảm giác có một luồng điện chạy từ cột sống thẳng xuống bụng dưới, Tiểu Thương Viêm đã bắt đầu trướng đau.

"Đừng dừng lại." Diễm Quân Ly xấu xa mà ra sức xoay tay, cảm giác đau đớn và sung sướng khiến Thương Viêm giật mình một cái, cái loại cảm giác không thể xả ra này khiến cho Thương Viêm rất không chịu nổi, đồng thời cũng đã nhớ ra bản thân cũng có 2 tháng rồi chưa có phát tiết như thế.

Cậu nhỏ ở trong tay Diễm Quân Ly, Thương Viêm cũng biết bản thân nếu muốn thích thì phải hầu hạ BOSS cho tốt, về phần cái cảm giác nguy hiểm, tiết tháo gì trước đó, nó là gì cơ? Ăn được không?

Thương Viêm cố gắng kiềm nén rên rỉ, rốt cuộc run rẩy mà bắn ra ở trên tay Diễm Quân Ly, nhịn không được ngẩng cổ lên, trên tay cũng không tự giác dùng sức.

Ở trên tay người mình thích phát tiết ra đó là một kiểu khoái cảm khác biệt cực cao, bất luận là dưới đáy lòng hay là trên thân thể, Diễm Quân Ly sau khi cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trong cơ thể Thương Viêm cũng nhịn không được bắn ra ở trên tay Thương Viêm.

Hai người ở trên giường thở dốc, hai mắt Thương Viêm mê mang còn mắt Diễm Quân Ly ngược lại là lấp lánh sáng ngời, tuy y định thừa dịp Tiểu Viêm lơ đãng mà làm hết toàn bộ, nhưng y biết Tiểu Viêm sau đó nhất định sẽ quở trách y. Diễm Quân Ly không biết suy nghĩ của Thương Viêm nên đáng tiếc thế đấy.

"Tiểu Viêm em nghỉ ngơi trước đi" Diễm Quân Ly nói vô cùng dịu dàng, bên trong còn có sự cưng chiều và tình yêu nồng nàn, chỉ là Thương Viêm lúc này vẫn còn đang trong giai đoạn thả hồn.

Nói xong Diễm Quân Ly liền đứng dậy rời khỏi, y sợ y sẽ nhịn không được lại làm thêm một lần, rất rõ ràng là Tiểu Viêm lúc này đã bị dọa sợ rồi. Bất quá tuy là sợ dọa tới Thương Viêm, nhưng ngay khi đứng lên Diễm Quân Ly vẫn là cố ý nhẹ ngàng dùng môi chạm lên hai má mịn màng của Thương Viêm.

Sau đó để Thương Viêm lại một mình nhìn chất lỏng đầy tay mà ngẩn người….

92. Chương 62: Thu Người

Diễm Quân Ly ra khỏi không gian thì cả người đều khoan khoái, tất cả u ám đều không còn nữa, y biết Tiểu Viêm cũng không kháng cự y đụng vào, nói cách khác, độ tiếp nhận của Tiểu Viêm đối với tình cảm của y là rất lớn, điều này khiến Diễm Quân Ly không khỏi bật cười.

Về phần Liên Hoa, Mạt Ly, bạn trai, y dám cam đoan mấy thứ này đều sẽ nhanh chóng biến mất, sau đó tràn ngập trong lòng cũng chỉ có một mình y thôi. Trong lòng Diễm Quân Ly có sát ý vụt lên, giữa mày xẹt qua nét tàn nhẫn. Trải qua lần này y có thể khẳng định ấn tượng Liên Hoa lưu lại ở trong lòng Tiểu Viêm cũng không sâu, nếu không Tiểu Viêm nhất định sẽ từ chối y.

Khi từ không gian ra ngoài, lơ lửng trên không, ánh mắt Diễm Quân Ly dừng ở trên người Trần Hạo chết không nhắm mắt ở cách đó không xa đã bị ăn hơn một nửa người, ý chế nhạo lại càng thêm nồng nặc. Quả cầu lửa của Trần Hạo khiến cho cả 5 tầng lầu đều biến mất, quả nhiên tiềm lực của con người chính là vô hạn, nhưng tiếc là hoàn toàn không có tác dụng.

Bởi vì sự tấn công của Trần Hạo nên chỗ Diễm Quân Ly đứng đã biến thành tro bụi, nơi Diễm Quân Ly đứng vốn là lầu 8 nên Diễm Quân Ly cứ thế mà xuất hiện giữa trời, nhưng y vẫn vững vàng rơi xuống trên sàn nhà của tầng 3.

"Grào." Người đầu tiên chú ý tới Diễm Quân Ly chính là con tang thi cấp 3 kia, Diễm Quân Ly có chút bất ngờ khi nhìn thấy con tang thi bị nổ mất một cánh tay. Tang thi dường như có chút lo lắng vòng một vòng xung quanh Diễm Quân Ly, nhận thấy Diễm Quân Ly không có bị chút thương tổn nào, khuôn mặt không có biểu cảm bỗng biểu hiện như là buông xuống nỗi lo lắng vậy.

Chỉ là một cánh tay thôi sao? Là một tang thi có thể bồi dưỡng được. Diễm Quân Ly nhìn hành động của tang thi từ từ lộ ra vài phần xem xét, có và khống chế tang thi trong tay, trái lại có thể trở thành một đội tiên phong còn tốt hơn so với con người. Diễm Quân Ly nghĩ thế, nhìn về phía tang thi cấp 3 liền có thêm vài phần ẩn ý.

Bất quá bây giờ còn chưa phải lúc nói mấy chuyện này, Diễm Quân Ly thu lại mấy suy nghĩ đang nhảy ra, đi lại phía trước chỗ Trần Hạo chết, không chút do dự lấy ra súng lục từ trong không gian, khi tiếng súng vừa vang lên trên đầu Trần Hạo liền có thêm một vết đạn.

Trần Hạo đã giải quyết, vậy chỉ còn một người…. một ngón tay khung xương rõ ràng khác của Diễm Quân Ly chỉ về phía chỗ kho hàng, tang thi bên cạnh liền nhoáng một cái biến mất ngay tại chỗ. Ở bên trong căn nhà lầu âm u, bóng mờ che đi vẻ mặt tràn đầy ý cười tàn nhẫn của Diễm Quân Ly.

"Lui lại!" Người phụ trách nhiệm vụ lần này rất tức giận, nhưng lại đành chịu mà nói ra mấy lời này, hắn đem máy liên lạc ném mạnh lên mặt đất khiến nó bị vỡ tan tành.

Trần Hạo lúc này đều không có truyền về tin tức, trước đó máy liên lạc đã không thể liên hệ được, nhưng từ phong cách hành động kỳ lạ của tang thi thì xem ra Trần Hạo đã thất bại rồi.

"Đường lui đã bị chặn, là tang thi cấp 2." Một dị năng giả khẩn trương hốt hoảng chạy vào trong kho hàng, ngay cả đi đường cũng có chút không vững, lập tức bị chiếc ghế dựa bên chân làm vấp ngã.

Nghe thấy tin tức này người phụ trách liền ngồi bệt xuống trên ghế, nháy mắt như là già đi mấy chục tuổi. Mà trong mắt người xung quanh, thấy được cái bộ dạng này của người phụ trách thì trong lòng đều cuống thành một đám, có người đang thúc giục, có người đang suy nghĩ làm sao mới có thể phá vây ra.

Bọn họ sợ hãi không chỉ là vấn đề về đường lui, mà là ý đồ kiểu muốn một lưới bắt hết của tang thi, vẻn vẹn chỉ là xem từ cục diện chiến đấu phía trước thì đây đã không phải là một con tang thi cấp 3 có khả năng làm được nữa, cái loại đàn tang thi có chỉ số thông minh ngang nhau, lại có ưu thế về số lượng này khiến cho người ta kinh hãi.

"Á!" "Cứu tôi!" "Tang thi cấp 2!" … ….

Tiếng la hét bên ngoài đã truyền vào bên trong lổ tai của người phụ trách, hắn lập tức chú ý xung quanh chỉ sợ có một con tang thi từ chỗ nào nhảy ra. Người chung quanh hắn cũng cảnh giác như thế.

Nhưng thực đang tiếc hắn đã đoán đúng việc sẽ có tang thi tấn công hắn, nhưng hắn lại không đoán đúng được cấp bậc của tang thi tấn công hắn, tang thi cấp 3 vừa xuất hiện đầu của người phụ trách liền rơi xuống đất. Dị năng của con tang thi này là gió nên rất dễ dàng tạo ra đường gió sắc nhọn không có quy luật trên không, lúc này vách tường bốn phía lại trở thành chướng ngại lớn nhất để bọn họ chạy trốn.

Ngay sau khi tang thi cấp 3 làm loạn trong này xong thì không ít tang thi cấp 2 cũng xông vào, về phần tang thi cấp 3? Nó đã rời khỏi căn nhà chỉ có mỗi đàn ông này rồi, nó muốn tìm tới một người phụ nữ, một phụ nữ thích mặc quần áo màu trắng, sau đó giết chết.

Sự tấn công của tang thi đến đột ngột lại mãnh liệt, trên cơ bản tất cả nhân viên có sức chiến đấu đều ở tiền tuyến phía trước, những người này vốn chỉ nghĩ là chỉ cần giữ vững hậu phương thì sẽ không bị tấn công, dù sao ở trong mắt tang thi còn chưa có cái ý thức là đánh lừa này, cho dù là tang thi cấp 3.

Nhưng lúc này tang thi ở tiền tuyến đều tách rời ra, vừa tiêu hao thể lực của dị năng giả lại có thể rút ra người để tấn công đại bản doanh.

Dị năng giả ở tiền tuyến bởi vì thế lực và sự quay lại của tang thi cấp 2 mà liên tiếp lùi về phía sau, mà khi bọn họ lùi về sau tới chỗ đóng quân mới phát hiện nơi đó đã muốn bị bao vây rồi. Từ việc mấy dị năng giả lùi về sau làm tang thi tiến lại gần, khiến vòng vây của tang thi đang nhỏ dần.

Tang thi tổn thất trên tay dị năng giả, nhưng dị năng giả đang dần giảm bớt, hơn nữa tang thi người ta tổn thất và mất đi ra sao thì vẫn còn một số lượng cực kỳ lớn, dị năng giả nhận ra được điều này bắt đầu dần dần tuyệt vọng.

Nhưng ở ngay khi bọn họ đều bị bao vây ở kho hàng chờ chết, một con tang thi nhảy từ trên nóc kho hàng xuống làm cho đám tro bụi mù mịt trên mặt đất bốc lên, nó gầm rú một tiếng, tiếp theo tất cả tang thi đều bắt đầu rời khỏi kho hàng, hai mắt vô thần đứng vây quanh ở chung quanh kho hàng.

Tất cả bọn dị năng giả đều chưa hết kinh hãi, ngay giữa hành động kỳ dị của tang thi đợi hơn 10 phút cũng không thấy tang thi tấn công, vì thế bọn họ đều đi ra, đại khái là muốn liên hợp phá vây.

Ngay khi tất cả dị năng giả đều tụ tập lại một chỗ. Ở trong ánh mắt ngạc nhiên ngờ vực của bọn họ, con tang thi cấp 3 kia lại gào lên một tiếng, đàn tang thi ở trước mặt bọn họ tách ra một con đường đi, ngay khi một cái bóng dáng cực giống con người đi ra, xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bọn họ đã không biết nên dùng cái gì để diễn tả cảm giác của bản thân nữa rồi.

Diễm Quân Ly từ từ xuất hiện trước mặt người khác, trên mặt là nụ cười vừa quỷ dị vừa nguy hiểm, lại khiến người ta hiểu ra gì đó, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi, hai tay đặt bên hông hơi hơi run lên. Thấy loại tình trạng này, khóe miệng của Diễm Quân Ly cũng dần dần kéo ra thêm, mang theo chế nhạo mà quan sát.

Diễm Quân Ly nhìn một vòng bên trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên tang thi cấp 3, tang thi cấp 3 như là nhận được mệnh lệnh gì đó không biết từ trong cái góc nào tha ra một cái xác, xem ra là một người phụ nữ.

Diễm Quân Ly lẳng lặng nhìn thi thể của Liên Hoa, Liên Hoa lúc này vô cùng nhếch nhác, y phát hiện cơ thể Liên Hoa đã bắt đầu trắng bệch, đây là biểu hiện của tang thi hóa.

Tình trạng này khiến Diễm Quân Ly rất khó hiểu, không phải dị năng giả sẽ không bị nhiễm hay sao? Bất quá Diễm Quân Ly cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, giơ lên cây súng lục còn chưa bỏ vào trong không gian bổ sung một phát lên đầu của Liên Hoa.

Sau đó Diễm Quân Ly nhìn về một hướng nào đó có thể quan sát đến chỗ này, cũng không có nhìn thấy sự bất mãn từ trong ánh mắt của người y để ý, thậm chí ngay cả thương hại cũng không có, nụ cười của y mới có chút dịu dàng trong phút chốc.

Ngay khi tang thi bắt đầu khác thường, đám dị năng giả đã không còn phát ra âm thanh nào nữa, chỉ sợ kích thích tới tang thi, mà bọn họ lúc này cả mặt đều trắng bệch, yên lặng nhìn hành động của Diễm Quân Ly.

Giải quyết xong Liên Hoa nên tâm tình của Diễm Quân Ly không tệ, ánh mắt nhìn về phía đám dị năng giả còn sống sót, tuy là không có mang theo sự ấm áp nhưng cũng không còn hiện ra vẻ hung ác nữa.

"Các ngươi muốn nói gì thì nói đi." Diễm Quân Ly hỏi giống như không thèm quan tâm, chậm rì rì đảo qua mấy dị năng giả này, đem sự chán nản, sợ hãi, cảnh giác của bọn họ đều đưa vào đáy mắt.

Ở trong sự im lặng này, không ai muốn làm người đầu tiên cả, Diễm Quân Ly cũng không vội, một bộ dạng ung dung nhàn nhã lại khiến đám dị năng giả cúi đầu không dám nhìn xung quanh kia im lặng xuống.

"Mục đích của cậu là gì?" Rốt cục câu hỏi đầu tiên cũng vang lên, không phải hỏi thân phận, năng lực; không phải hỏi sự bất thường của tang thi, bởi vì mấy cái thứ này đều không chút quan trọng so với mục đích.

Từ chỗ âm thanh vang lên và tầm mắt của Diễm Quân Ly, đám dị năng giả đều thức thời tách ra một con đường để cho Diễm Quân Ly nhìn rõ cái người phát ra tiếng kia.

Nhận thấy tầm mắt của Diễm Quân Ly, dị năng giả kia ngẩng đầu lên, vết máu trên mặt hắn đã bắt đầu khô đi, bộ quần áo u ám rách mướp, trên mặt cũng không có chỗ nào còn xem được, chỉ là cặp mắt còn mang theo sự cẩn thận kia khiến cho Diễm Quân Ly cảm thấy người này còn có chút khác biệt.

Tuy trong tiếng nói có run rẩy nhưng hỏi ra vấn đề này hiển nhiên là một người có lý trí bình tĩnh, điều này khiến Diễm Quân Ly đối với người này sinh ra chút ý định muốn bồi dưỡng.

"Tên." Vẻ mặt Diễm Quân Ly thản nhiên nhìn vào, giọng điệu giống như không chút để ý nói ra câu hỏi, chi bằng nói là mệnh lệnh thì đúng hơn.

Dị năng giả bị Diễm Quân Ly nhìn chằm chằm toàn thân đều run rẩy. Tuy chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhưng hắn cũng cảm thấy toàn thân mình bị chàng trai đối diện nhìn thấu hết, sau khi sững sờ liền lập tức trả lời câu hỏi của Diễm Quân Ly: "Dương Thụ."

Diễm Quân Ly chỉ là lặng im quan sát Dương Thụ một hồi liền thu lại tầm mắt, cũng không có trả lời câu hỏi của Dương Thụ.

“Các người có hai sự lựa chọn, hoặc là phục tùng tôi, hoặc là…..” Diễm Quân Ly không có nói thêm gì nữa nhưng tất cả mọi người im lặng nhìn y, bọn họ đều nghe ra được hai chữ ‘phục tùng’ từ trong lời nói của Diễm Quân Ly, không phải là đang triệu tập đồng bọn.

Có vài người cúi đầu không để cho vẻ khinh thường rõ ràng trên mặt mình bị Diễm Quân Ly nhìn tới, chỉ cần nói trung thành là được rồi, sau khi trở lại thành phố W xem người này còn năng lực gì nữa.

Suy nghĩ thông suốt….. Diễm Quân Ly gợi lên một nụ cười lạnh, tang thi cấp 3 liền bắt đầu hành động, trên mặt lại xuất hiện mấy vết máu nóng.

Diễm Quân Ly ở trong mắt mọi người hành động thế này như là đang minh chứng cho lời nói của mình, khiến người ta kinh hãi, tàn nhẫn không chút do dự giống như hết thảy đều là chuyện đương nhiên vậy.

“Tôi… tôi….. sẽ không…. làm bạn với tang thi.” Sau phút chốc sợ hãi vẫn là có người run rẩy biểu đạt ra ý kiến của bản thân, giống như là đem mọi thứ đều vứt bỏ, tuy giọng nói đứt quãng nhưng tiếng xem như to rõ vẫn khiến không ít người trắng mặt phản đối đề nghị của Diễm Quân Ly. Cùng với sau đó bị tang thi giết chết thì lúc này bị giết cũng chả có gì khác nhau cả, hơn nữa bọn họ đối với tang thi vẫn là có sự xa lạ.

Diễm Quân Ly không để ý tới, chỉ là đem ánh mắt dừng ở trên người Dương Thụ như đang ra hiệu hắn nói chuyện, “An toàn làm sao đây?” Dương Thụ chú ý tới ánh mắt Diễm Quân Ly, chỉ có thể kiên trì cố gắng khiến bản thân nhìn qua có chút bình tĩnh.

“Tang thi cấp 3 bắt đầu có trí thông minh, còn tang thi cấp 4 liền bắt đầu có trí nhớ, lúc sau trừ phi là tình huống đặc biệt, thì cho dù là tang thi cũng sẽ không ăn thịt người nữa, dù sao tang thi cũng không phải chỉ là lấy con người làm thức ăn”.

“Hạch tinh!” Dương Thụ như là nghĩ ra gì đó, bừng tỉnh mở to mắt nhớ lại lúc trước thấy bộ dạng tàn sát lẫn nhau của tang thi cấp 1.

Sau khi Dương Thụ vừa nói ra phần lớn người chung quanh đều dừng lại, thứ đầu tiên bọn họ nghĩ tới chính là người thân trước đó bị biến thành tang thi.

” có thể ra lệnh cho tất cả tang thi nhỏ hơn tôi một cấp.” Mấy lời Diễm Quân Ly nói liền giống như là một quả bom lớn, đem đám người này đều nổ tới không còn hình dạng.

“Tôi ra lệnh tang thi cấp 3, còn tang thi cấp 3 không chế tang thi cấp 2, cứ thế mà suy diễn.” Mấy lời Diễm Quân Ly nói khiến tất cả mọi người hít vào một hơi, như vậy khi cấp bậc của Diễm Quân Ly đủ cao thì chẳng phải có thể đem tang thi nắm giữ ở trong tay à.

Đã bắt đầu có không ít người dao động, với người như thế căn bản không phải là vấn đề đối đầu, mà bọn họ ngay cả năng lực để đối đầu cũng-không-có. Quan trọng hơn là ích lợi có được khi theo người như vậy….

“Tôi sẽ không cho các người không giết tang thi, chỉ là tang thi cấp 3 trở lên của mình không thể giết.” Nghe thấy Diễm Quân Ly nói, có chút người có thù hằn bắt đầu suy xét mấy lời của Diễm Quân Ly.

Mặc dù có xa cách nhưng mà không thể đem sai lầm đều đổ hết lên người tang thi được, hơn nữa đối với tang thi giống như người bọn họ thật sự có thể ra tay hay sao? Ra tay đối với một đám người đáng thương đột nhiên thình lình biết được bản thân bị biến thành tang thi mà mỗi người đều muốn giết chết hay sao?

Trông thấy mọi người dao động vì lời nói của y, Diễm Quân Ly lộ ra vẻ mặt tự tin đắc chí, mà lời nói kế tiếp của Diễm Quân Ly khiến không ít người hạ quyết tâm.

“Mỗi người đầu tiên khi theo tôi đều có một vị trí, ngay sau khi bạn thân hoặc người thân các người biến thành tang thi, tôi sẽ để bọn họ an toàn lên cấp 4 khôi phục lại trí nhớ”.

Trái tim bị mạnh mẽ tóm lấy, điều này quá hấp dẫn rồi, ai mà không có người quan trọng cơ chứ, khi lúc sau nếu mấy người này biến thành tang thi mà còn cứu chữa được, thì đó xem là một kỳ tích cũng chưa đủ nữa là.

Dương Thụ làm một người cũng bị động lòng, hắn nhớ tới người vợ còn ở căn cứ W - người yêu vẫn sống nương tựa vào nhau sau khi mạt thế. Hắn nhìn xung quanh, biết rõ đã có người hạ quyết tâm nhưng vẫn là không có ai làm chim đầu đàn cả.

Dương Thụ thở dài, thật ra đây là một cái cơ hội khiến cho lão đại tương lai nhớ kỹ mình. "Tôi gia nhập." Sau khi chim đầu đàn Dương Thụ vừa nói xong thì mọi người cũng đều bày tỏ thái độ, Diễm Quân Ly nhìn càng ngày càng nhiều người hạ quyết tâm, tuy biết cái loại trung thành này rất dễ dàng phản bội nhưng y hoàn toàn không cần lo lắng về mấy điều này.

"Trung thành với tôi." Theo lời nói của Diễm Quân Ly rơi xuống, mọi người ngẩn ra, trong lòng bị khóa một cái khóa chắc chắn không thể nào phá vỡ được.

"Có ý kiến? Các người không phải đã hạ quyết tâm sao?" Diễm Quân Ly giương mày lên, mọi người nhìn Diễm Quân Ly đang dần phát ra nguy hiểm, tang thi chung quanh rục rịch.

Mọi người nhanh chóng lắc đầu, "Một khi đã như thế...." Ánh mắt Diễm Quân Ly quét một vòng trên mấy người bị thương rồi dịu dàng nhìn về một hướng nói tiếp, "Dị năng giả cấp 4 không gian-trị liệu, em trai tôi Thương Viêm".

Ngay trong tiếng nói của Diễm Quân Ly và ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thương Viêm thong thả đi ra từ bên trong đàn tang thi.(Sagi: Y như ra mắt Diễm phu nhân trước toàn dân ý ==")

93. Chương 63: Trở Về Thành

Khi Thương Viêm đi ra từ bên trong đàn tang thi, tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người Thương Viêm, Diễm Quân Ly nhìn phía Thương Viêm, ánh mắt vô cùng dịu dàng, con ngươi đen như mực lấp lánh sự quyến luyến huyền ảo.

Mà Thương Viêm cũng liếc mắt một cái trông thấy Diễm Quân Ly, lại tránh né ánh nhìn chăm chú của y, mang chút lạnh lùng như khó xử khiến hơi thở Diễm Quân Ly chớp mắt nặng trĩu, nhưng sau đó phát hiện ra lổ tai Thương Viêm ửng đỏ thì sự bất mãn lấp kín trong lòng liền nhẹ bẫng trong tích tắc, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

"Cười gì đấy?" Nghe thấy tiếng cười của Diễm Quân Ly, tầm mắt của Thương Viêm rốt cục quang minh chính đại rơi vào trên người Diễm Quân Ly, vì che giấu sự xấu hổ của bản thân nên cậu chau mày lạnh nhạt hỏi, trong giọng nói mang một chút cảm giác không kiên nhẫn.

Hệ thống chết tiệt, cậu chưa bao giờ giống như lúc này muốn quay đầu lại tát chết hệ thống cả. Mỗi khi tầm mắt của cậu rơi vào trên người BOSS, thì hệ thống thường cứ không thèm nhìn sự phản kháng của cậu, mà đem mối quan hệ của cậu và BOSS lúc này đều đóng khung gắt gao in ở trong mắt cậu, khiến cậu muốn bỏ qua sự ngại ngùng quái quỷ này cũng không được nữa.

Xem đi xem đi, lại hiện ra nữa rồi, , mà trên hai chữ theo-đuổi còn tăng thêm màu đỏ đậm nữa chứ. (¯ ¯)

Ngay khi đám dị năng giả ở bên cạnh lo lắng cái kiểu thái độ vô lễ này của Thương Viêm sẽ chọc Diễm Quân Ly tức giận, Diễm Quân Ly không nói gì mà cứ tự nhiên đi qua nắm tay của Thương Viêm, cái loại ánh mắt dịu dàng này quả thực như là muốn tràn ra ngoài vậy, mọi người nhìn đến trợn mắt.

Lúc này Thương Viêm định tránh khỏi tay Diễm Quân Ly, nhưng bất luận rút thế nào thì tay cậu vẫn ở trên tay Diễm Quân Ly, động tác của cậu càng kịch liệt thì tầm mắt của người chung quanh lại càng quỷ dị thêm khiến Thương Viêm thở dài, chỉ có thể cam chịu số phận đem tay mình đưa cho người thanh niên trước mắt này.

Cái động tác thả lỏng này khiến Diễm Quân Ly nhịn không được lén vui vẻ, nhưng khi nghĩ đến trước đó, y cũng không khỏi mà tự giễu đối với chỉ số thông thông minh thấp của mình, y đến tột cùng sao lại cho rằng Tiểu Viêm có cảm tình đối với Liên Hoa cơ chứ.

Nghĩ thế, Diễm Quân Ly nắm tay Thương Viêm nhẹ nhàng cọ sát, sau đó đột nhiên lại gần Thương Viêm, ngay khi Thương Viêm đang định lùi về phía sau thì ở bên tai Thương Viêm nói khẽ, cuối cùng còn không cẩn thận đụng tới đầu lổ tai của Thương Viêm khiến Thương Viêm kích động run lên một cái.

Thương Viêm đang muốn dùng tay đi sờ lổ tai, lại thấy được vẻ mặt tràn đầy trêu tức của Diễm Quân Ly, khiến Thương Viêm cảm thấy bản thân phản ứng như thế này có phải đang tự mình lừa mình hay không đây, tay rất không tự nhiên mà dừng lại ở trên không, cuối cùng khi Thương Viêm nhận ra chỉ có thể ngượng ngùng thu tay lại.

Động tác của Thương Viêm và Diễm Quân Ly khiến mấy dị năng giả bên cạnh nhìn thấy choáng váng, không khỏi đều bắt đầu đoán Thương Viêm ngoại trừ thân phận là em trai ra thì vị này không thể nghi ngờ chính là phu nhân tương lai rồi. Bất quá nếu muốn ân ái thì có thể chú ý tới bọn họ một chút hay không chứ!! (- -)

Thương Viêm trợn trừng liếc mắt nhìn Diễm Quân Ly một cái, ho nhẹ một tiếng che giấu sự xấu hổ của bản thân, Diễm Quân Ly nhìn quét mắt thấy mọi người đã hiểu rõ tỏ vẻ rất hài lòng, tay nắm Thương Viêm lại chặt thêm một chút.

Thương Viêm biết tay mình là không thể rút lại được nữa nên cố gắng xem nhẹ sự kích động do Diễm Quân Ly mang tới, trưng một bộ mặt không chút thay đổi lấy từ trong không gian ra.

Sự thể hiện nhỏ này của Thương Viêm liền có thể lập tức khiến mọi người quên đi chuyện phía trước, mà chuyên tâm quan sát thứ gì đó trong tay bản thân Thương Viêm.

"Dị năng trị liệu của tôi có chút đặc biệt, cần phải có phụ trợ mới có thể sử dụng được." Thương Viêm lạnh nhạt lên tiếng giải thích, chỉ là ngay khi cậu định bỏ hạch tinh vào mới nhận ra tay kia của mình đã không thể động đậy.

Ngay lúc Thương Viêm tự tin tràn đầy muốn mở miệng để Diễm Quân Ly buông ra, thì Diễm Quân Ly đã vô cùng săn sóc mà đem mấy viên hạch tinh cấp 1 bỏ vào trong , còn nhân tiện tặng kèm thêm một nụ cười nhàn nhạt ngay khi Thương Viêm bất mãn nhìn lại nữa chứ.

Thương Viêm hít sâu một hơi tạm thời đem BOSS ném ra khỏi trong óc cậu, đem lực chú ý đặt lên trên , vẻ mặt của Thương Viêm trở nên chăm chú, ngay sau khi hạch tinh đốt cháy, con bướm giống như là ảo ảnh xuất hiện khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Theo con bướm nhập vào trong cơ thể, bọn họ có thể cảm nhận được vết thương mà thân thể mình phải chịu cũng đang dần dần khỏi hẳn,và ngay cả tang thi cấp 3 ở bên cạnh cũng không có bỏ sót, khi ánh mắt của mấy người trước mặt lại chú ý tới con tang thi này thì cánh tay của tang thi đã gần như khôi phục lại như cũ rồi.

Thương Viêm khống chế rất thành thạo, vừa khiến cho vết thương trí mạng khôi phục lại hơn một nửa nhưng cậu cũng không làm cho tất cả vết thương đều khỏi hẳn, ít nhất để mấy người này nhìn qua đều như đang gần sát trọng thương, về phần sau đó làm sao lừa qua được nhân viên y tế thì chính là chuyện của riêng bọn họ.

Ánh mắt mọi người nhìn Thương Viêm đã từ không tin được, tới khâm phục lại đến may mắn, may mắn bản thân nương nhờ vào người như vậy. Bọn họ đều lờ mờ cảm thấy cho dù dị năng giả trị liệu thật sự đã lên tới cấp 4 cũng chả làm được đến trình độ này của Thương Viêm.

Đối với nhận xét của những người này với Thương Viêm, Diễm Quân Ly tất nhiên là nhìn ở trong mắt, sự khâm phục của những người này đối với Thương Viêm càng nhiều càng tốt, về phần tên cá biệt ghen tị hoặc không cam lòng thì y sẽ dạy dỗ từng cái.

Sau đó Diễm Quân Ly để Thương Viêm lấy ra một chiếc xe buýt từ trong không gian, bảo tang thi tấn công lên bên ngoài, lại bảo đám dị năng giả thi triển mấy dị năng trên xe, vẩy lên một ít máu, liền để mấy dị năng giả này mang 'trọng thương' 'trốn về' căn cứ.

… …… ….

"Như vậy thực sự được chứ?" Thương Viêm đi ra từ trong không gian hư vô lại dẫm lên mặt đất của căn cứ W, ở sau khi đội dị năng rời khỏi, Diễm Quân Ly liền đi theo phía sau, nhưng khi tiến vào căn cứ W lại là lén lút lẻn vào.

"Anh chỉ là một người mới vừa mới tiến vào trong căn cứ W hôm nay, đột nhiên đi làm việc lại không có đăng ký nhiệm vụ, cho dù lén trở về cũng sẽ không có ai biết, hơn nữa như thế vừa lúc có thể thoát khỏi việc dò hỏi của nhân viên căn cứ W" Diễm Quân Ly nói dửng dưng.

"Tên Dương Thụ này khá thông minh, nếu muốn em có thể tận tình sai bảo hắn." Diễm Quân Ly đột nhiên nhớ ra gì đó, không chút quan tâm nào mà đem Dương Thụ cho Thương Viêm làm cu li.

Nhìn Thương Viêm còn đang suy xét lời nói của y, Diễm Quân Ly tự nhiên mà vươn tay đem đầu tóc lộn xộn của Thương Viêm chỉnh lại, sau đó đầy mập mờ vuốt hai má của Thương Viêm "Xúc cảm rất không tệ" ( )

Thương Viêm sửng sốt, ký ức trước đó kéo về giống như dòng thác lũ, nhìn thấy sắc mặt của Thương Viêm từ đỏ chuyển sang xanh, lại nhìn thấy bóng lưng thẹn quá hóa giận xoay người bỏ đi. Diễm Quân Ly lơ đãng nhếch lên khóe miệng, cười đến có chút đắc ý khi đạt thành.

Thương Viêm một người nổi giận đùng đùng mà bước đi ở phía trước, cả đầu óc đều là bị y đùa giỡn. Nhưng rất nhanh liền phát hiện không bình thường, BOSS sao lại còn chưa theo kịp chứ? Cậu không có bước đi nhanh lắm mà? * (em nó hình như càng ngày càng ngạo kiều thì phải ( ))

Thương Viêm nhịn không được quay đầu lại nhìn, phát hiện Diễm Quân Ly ở phía sau cậu không nhanh không chậm theo sát cách cậu một mét, tích tắc khi nhìn thấy cậu quay đầu lại đối diện vào nhau, Thương Viêm rõ ràng nhận thấy được trong đôi mắt sâu của Diễm Quân Ly có chứa đựng sự ung dung và vui sướng.

Thấy loại vẻ mặt này của Diễm Quân Ly, Thương Viêm rất cố gắng để bản thân mình không xù lông lên, cậu nhấp môi vẻ mặt không vui quay đầu đi, nhưng ai ngờ chính là trùng hợp đúng lúc đem người phía trước va chạm thân mật một cái.

"Tên chết tiệt nào thế?!" Chỉ nghe giọng nói cũng biết người đụng vào cùng Thương Viêm nóng nảy như thế nào.

Mặt Diễm Quân Ly sầm mạnh xuống, trong ánh mắt vốn vui vẻ lúc này tràn đầy tối tăm, Thương Viêm chú ý tới vẻ mặt của Diễm Quân Ly, trong lòng kinh hãi một cái, phản ứng đầu tiên đó là lùi về sau níu lấy tay của Diễm Quân Ly, tiện thể che đi ánh mắt của BOSS nhìn người nọ, đây chỉ là một lần va chạm rất bình thường không cần biến thành nghiêm trọng đến như thế.

"Ai chà ~" Nam nhân nhìn thấy người thanh niên hơi thấp một chút va vào trên người mình, gương mặt vốn tức giận lập tức liền thay một chút mờ ám. Thanh niên nhìn qua có chút gầy yếu nhưng được ở có một bộ mặt không tệ chút nào, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, mái tóc đen mềm mại, da thịt nhìn qua khiến người ta cảm thấy xúc cảm rất tốt.

Nhìn thấy ánh mắt mờ ám không chút che giấu của người này, Thương Viêm chỉ cảm thấy bao tử đau một trận, không phải là ánh mắt người này rõ ràng bao nhiêu, mà là BOSS sắp BÙNG NỔ rồi kìa!! Σ(° °|||) Thương Viêm chú ý tới đã có tầm mắt của không ít người tập trung lại chỗ này, không bày ra cái mặt lạnh nỗi nữa, nhanh chóng nắm tay BOSS mười ngón đan xen.

Tại sao bị quấy rối chính là cậu mà an ủi người lại cũng là cậu chứ. o( )o

Thanh niên chú ý tới sự lén lút của Thương Viêm, cười nhạo một tiếng, "Tôi tên Lý Nguyên. Sau này.... có thể tới tìm tôi" Tầm mắt của Lý Nguyên từ trên người Thương Viêm chuyển sang trên người Diễm Quân Ly, hai thanh niên đồng dạng đối mặt, tay của Diễm Quân Ly bị Thương Viêm nắm lấy, Diễm Quân Ly cũng biết ý tứ của Thương Viêm nên đem tất cả cảm xúc đều thu hết vào trong bụng, mặt không chút thay đổi tùy ý Lý Nguyên quan sát.

Lý Nguyên lặng im nhìn Diễm Quân Ly một lát, ánh mắt mang theo khiêu khích lướt qua, thực hiển nhiên vị Lý Nguyên này đã đem Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly xác định thành đi bán và chủ mua rồi, dù sao Diễm Quân Ly và Thương Viêm nhìn qua chính là cái kiểu mập mờ thế này cơ mà.

Diễm Quân Ly nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay của Thương Viêm, tỏ ý Thương Viêm không cần lo lắng y. Diễm Quân Ly cảm thấy đặc biệt kiềm chế, bất quá y tin tưởng không bao lâu là có thể giải quyết. Diễm Quân Ly nghĩ thế liền trưng ra nụ cười vốn có của y, ánh mắt không có chút cảm xúc giống như là không thể tiêm bất cứ tình cảm gì vào bên trong.

"Đi thôi, chúng ta đi sắp xếp chỗ ở." Diễm Quân Ly khống chế cảm xúc của mình thật hoàn hảo, quay đầu cười với Thương Viêm giống như là đã đem chuyện vừa rồi hoàn toàn quên đi.

Diễm Quân Ly dắt Thương Viêm rời đi, Thương Viêm cùng lúc thở phào lại liếc mắt nhìn chằm chằm bóng lưng rời khỏi của Lý Nguyên thật sâu một cái.

Lý Nguyên, đàn em đắc lực của Chung Hư Lữ, Lý gia cũng là người nắm giữ bàn tay vàng lần này. Cái này phiền rồi đây, Thương Viêm cau mày, trong lòng chán nản một nửa.

… …… ….

Thương Viêm có không ít điểm cống hiến nên bọn họ có thể ở một nơi khá tốt, bọn họ đi tới một khu phố nhỏ, tuy trên mặt đất còn có vết máu và vết bẩn không thể lau chùi sạch được nhưng so với độ dơ bẩn ở chỗ khác thì đã sạch sẽ không ít rồi.

Bởi vì là mạt thế nên tất cả thủ tục đều phải giảm bớt, chỉ cần vừa ý chỗ nào lại đi đến Phòng cư trú giao đủ điểm cống hiến là được rồi, sau đó thì treo lên đã có người ở trước cửa nhà là xong.

Thương Viêm nhìn một phòng ngủ và một phòng khách trống rỗng nhún nhún vai không sao cả, dù sao ở trong không gian của cậu có không ít đồ dùng trong nhà. Thương Viêm dựa theo sở thích của bản thân mà đem một ít gia cụ đơn giản từ trong không gian ra sắp xếp, dù sao chỉ là bày biện một chút, đến lúc đó còn không phải là ngủ ở trong không gian sao.

"Cốc cốc." Tiếng gõ bên ngoài cửa khiến Thương Viêm lập tức cảnh giác, Diễm Quân Ly từ phòng ngủ đi ra, gật gật đầu với Thương Viêm, ra hiệu cậu đứng yên tại chỗ còn bản thân thì đi về phía cửa.

"Xin chào, xin hỏi ngài có cần gia cụ hay không ạ?" Ngoài cửa là một người thanh niên khá lễ phép cầm một quyển sách dán hình các loại đồ dùng trên tay, bên dưới còn có các loại giá cả, mỗi một món gia cụ ít nhất cũng cần hai ngày điểm cống hiến của một người bình thường. Diễm Quân Ly chỉ là đem cửa hé ra một chút, người thanh niên cũng không thể chú ý tới tình hình phía sau cửa được.

Nghe được mấy lời người thanh niên nói Diễm Quân Ly chỉ là liếc mắt nhìn mỉa mai một cái liền đóng cửa lại, ngay lúc người thanh niên há hốc mồm thì nghe thấy một câu "không cần" hờ hững.

Người thanh niên bị cự tuyệt ở ngoài cửa sắc mặt liền tối sầm, một lúc lâu sau mới tuôn ra một câu, "TMD, cho mi ngủ dưới sàn đi!"

"Chỉ cho nhà không cho gia cụ, trái lại rất có lời đây." Thương Viêm cười lạnh một tiếng, không dám bày tỏ ý kiến đối với cách làm này của căn cứ W, tuy nói là đang mạt thế nhưng cái cách làm này sẽ chỉ khiến người ta không có lòng trung thành đối với căn cứ W mà thôi, đây cũng chả phải là cái chuyện tốt gì.

"Trước tiên khoan nói tới việc này, Tiểu Viêm, anh mệt." Giữa mày Diễm Quân Ly lộ ra một chút uể oải, Thương Viêm nhìn thấy Diễm Quân Ly như thế trong lòng tràn ngập một mảnh áy náy.

Hôm nay BOSS đi ra ngoài làm nhiệm vụ dùng nhiều sức lực và tinh lực như vậy chắc chắn mệt chết rồi, mà cậu cư nhiên không có chú ý tới điều này còn bảo BOSS giúp đỡ sắp xếp lại nhà cửa nữa, Thương Viêm cảm thấy mình rất không quan tâm tới Diễm Quân Ly. *(cưng quan tâm thêm chút nữa là bọn này có thịt xem từ lâu rồi ( ))

Thấy vẻ áy náy trên mặt Thương Viêm, Diễm Quân Ly chỉ là cười đầy ẩn ý, sửa ngay lại cái bộ dạng mệt nhọc trước đó, "Cho nên Tiểu Viêm giúp anh mát xa một chút nhé, thế nào?"

94. Chương 64: Nói Ra Hết

"Lên trên một chút, đúng, chính là chỗ đó." Diễm Quân Ly thoải mái mà hưởng thụ sự phục vụ của Thương Viêm, hai tay Thương Viêm không nặng không nhẹ xoa bóp hai chân của Diễm Quân Ly, nhìn bộ dạng

nheo lại hai mắt sắp ngủ của Diễm Quân Ly, Thương Viêm chẳng những không cảm thấy không đúng trái lại càng áy náy sâu thêm.

"Ca, sau này anh có thể để cho em cùng san sẻ một chút nhé." Ánh mắt Thương Viêm rơi vào cái ót đang nằm sấp trên giường của Diễm Quân Ly. Tuy sức chiến đấu của cậu không tốt, nhưng chỉ cần Hệ thống và bàn tay xám thì nhất định có thể giúp đỡ được, cái chuyện luôn đứng ở trong không gian vào thời khắc quan trọng thật khiến cậu cau chặt mày lại.

"Không được." Diễm Quân Ly không thèm nghĩ liền từ chối, y sẽ không để Tiểu Viêm rơi vào bên trong nguy hiểm, hơn nữa y cũng không phải mệt mà chỉ là làm bộ để Tiểu Viêm dùng nhiều quan tâm lên người y hơn mà thôi.

Nghe thấy câu trả lời của Diễm Quân Ly, Thương Viêm dùng sức ấn một cái ở trên đùi Diễm Quân Ly, nhận lấy một tiếng khó chịu của Diễm Quân Ly, "Sao chứ, em rất yếu hay sao?" Thương Viêm dùng giọng điệu hỏi vặn lại để chứng tỏ sự bất mãn của cậu, trên tay càng dùng thêm sức. Dù sao thì BOSS cũng là dị năng giả, tuyệt đối không cần phải nhẹ tay làm gì.

"Này?" Thương Viêm xả giận một hồi, phát hiện Diễm Quân Ly không cho cậu chút phản ứng nào, tay cậu có thể cảm nhận được cơ thể của Diễm Quân Ly cứng ngắc lên, khó hiểu vỗ vỗ sau lưng Diễm Quân Ly, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm xấu.

Thương Viêm nháy mắt mấy cái, tuy cậu không phải rất tin tưởng đối với trực giác của bản thân, nhưng cậu vẫn không khỏi dừng cái tay ở trên đùi Diễm Quân Ly lại, từ từ lùi về phía sau.

Thương Viêm thấy Diễm Quân Ly chậm rãi lật người lên, Diễm Quân Ly cởi bỏ áo ngoài chỉ còn một cái áo sơ mi ngồi ở trên giường, Thương Viêm vô ý liếc mắt một cái liền phát hiện sự khác thường của Diễm Quân Ly, bước chân chợt ngừng lại.

Cậu có thể thấy sự thay đổi ở nửa người dưới của Diễm Quân Ly, không ngờ rằng BOSS cư nhiên mẫn cảm đến thế, mấy lời của Hệ thống và Công lược trước đó lại vang lên bên tai, cậu có cần phải nắm chặt cơ hội này hay không đây?

"Lại đây." Diễm Quân Ly không có đem cái bộ dạng này của mình che lại, còn vẻ mặt cân nhắc liếc mắt nhìn Thương Viêm đang nhìn chằm chằm vào bụng dưới mình một cái. Vẻn vẹn chỉ là một ánh mắt một câu nói khiến vẻ mặt Thương Viêm đỏ bừng, như kêu người ta tìm cái hố đem bản thân chôn xuống đi vậy.

Vừa mới nói xong, ngay lúc Thương Viêm còn chưa kịp phản ứng liền trực tiếp đem người nào đó đứng yên tại chỗ kéo vào trong lòng, từ phía sau ôm lấy Thương Viêm, khiến Thương Viêm thuận thế ngồi lên trên giường. Ngón tay của tay kia nhanh nhẹn vuốt ve chỗ sống lưng của Thương Viêm vài cái. Thương Viêm bị động tác bất thình lình xảy ra dọa giật mình, cực kỳ phối hợp mà run rẩy, suýt chút nữa liền bật người lên.

"Đủ rồi." Thương Viêm nhanh chóng bắt lấy ngón tay không thành thật phía sau lưng này, hung ác trừng mắt liếc nhìn Diễm Quân Ly một cái, nhưng mà không có đứng dậy rời khỏi.

Tầm mắt nóng rực của Diễm Quân Ly dừng ở trên gương mặt xoay qua của Thương Viêm, nhìn thấy bộ dạng mặc dù có chút kháng cự nhưng không nỡ rời đi của Thương Viêm, cổ họng y bắt đầu khô khốc, chịu không nổi sự hấp dẫn, thoát khỏi Thương Viêm đang đè tay y, sờ mó một mạch tới phía bụng dưới mẫn cảm của Thương Viêm.

Thương Viêm vốn định đẩy tay Diễm Quân Ly ra, nhưng lúc này Tiểu Thương Viêm lại bị nhéo mạnh vài cái trong tay Diễm Quân Ly khiến cả người Thương Viêm run cầm cập, toàn thân lập tức đều mềm xuống ở trong lòng ngực của Diễm Quân Ly.

Khóe miệng Diễm Quân Ly nở nụ cười, đem cằm đặt ở trên vai Thương Viêm, yên lặng nhìn vào chỗ Thương Viêm cực lực che giấu, cứ như thật mà ở bên tai Thương Viêm nói ra "Cứng, sao đây?" ( )

Diễm Quân Ly ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào bộ dáng đã xấu hổ vô cùng của Thương Viêm, từ trong lòng cảm thấy người em trai này thật sự rất dễ bắt nạt, trong lòng ngứa ngáy giống như là bị lông chim vuốt qua, trong đôi mắt màu đen ngoại trừ dục vọng còn có sự quyến luyến sâu sắc.

Làm sao bây giờ!? Thương Viêm cắn môi dưới đem tiếng rên rỉ ban nãy suýt nữa nhịn không nổi nuốt vào lại. Thương Viêm đảm do tâm sinh (*có thể tạm dịch là sự can đảm do bản thân sinh ra bởi vì baidu không có câu này) nheo lại cặp mắt mang theo sự không cam lòng kia, trong ánh mắt không tin nổi của Diễm Quân Ly, hơi hơi xoay người lại cắn lấy môi Diễm Quân Ly.

Mùi máu tươi nhàn nhạt tiến vào xoang mũi, bộ dạng ngớ người ra của Diễm Quân Ly khiến Thương Viêm cảm thấy rất đắc ý, tâm tình tốt mà buông môi của Diễm Quân Ly ra, thuận tiện còn như khiêu khích mà liếm liếm lên vết thương, cuối cùng còn cảm thấy chưa đủ lại sáp qua ngậm lấy môi của Diễm Quân Ly mút vào một chút.

"Em biết em đang làm gì không?" Đợi khi môi của Thương Viêm rời khỏi mới nhận ra Diễm Quân Ly đã thu hồi vẻ tươi cười, tay Diễm Quân Ly ôm bên hông Thương Viêm siết chặt lại, trong ánh mắt sâu lắng đã tối lại càng thêm tối, cho dù là Thương Viêm đang gần ngay trước mắt cũng không thể nhìn ra được thứ gì từ trong hai con ngươi đóng kín mọi cảm xúc này.

Thương Viêm bị sự thay đổi đột ngột của Diễm Quân Ly khiến cho có chút kích động, luống cuống nhìn Diễm Quân Ly "Sao…. sao…. cơ?" BOSS, sự thay đổi này của anh cũng phá không khí quá đó, dũng khí cậu khó lắm mới có được giờ giống như khí cầu bị thủng bị bóp nổ trong nháy mắt.

Diễm Quân Ly cái gì cũng không nói, Thương Viêm bị nhìn, chống lấy áp lực mà nhớ lại câu hỏi trước đó của Diễm Quân Ly, "Biết." Thương Viêm cụp mắt xuống, nhỏ giọng mà đảo quanh. *(là đảo mắt đấy T^T)

Nghe thấy câu trả lời của Thương Viêm, Diễm Quân Ly thở dài, dịu dàng sờ sờ đỉnh đầu của Thương Viêm, buông cánh tay đang trói buộc Thương Viêm ra, ra vẻ muốn đứng lên rời khỏi.

Lúc trước y đem Tiểu Viêm kéo lại, là y nóng vội. Thấy ánh mắt xem như trắng trợn của cái gã Lý Nguyên kia khiến y rất muốn cùng Tiểu Viêm 'giúp đỡ' lẫn nhau lần nữa, để Tiểu Viêm mau chóng quen thuộc với loại hành động này của y, để chuẩn bị cho việc tiếp nhận y sau này.

Chỉ là động tác của Tiểu Viêm ra ngoài dự đoán của y, giúp đỡ lẫn nhau còn có thể nói bừa là sự tương tác giữa anh em, nhưng mà như vậy thì đã ra khỏi mối quan hệ giữa anh em mất rồi.

Tuy là Tiểu Viêm có thể như thế y rất vui vẻ, nhưng sau khi hưng phấn rồi bình tĩnh lại, có thể nhận ra Tiểu Viêm cũng không 'YÊU' y, cho dù vô cùng ỷ lại và trung thành với y, thậm chí thích y, nhưng đó cũng không phải là tình yêu.

Sắp thấy Diễm Quân Ly sẽ đứng dậy, Thương Viêm luống cuống, mấy lời nói của hệ thống và công lược chợt lóe qua. Lập tức xoay người ôm lấy eo của Diễm Quân Ly, mím đôi môi mang chút vết máu uất ức nhìn Diễm Quân Ly, thân thể không ngừng áp sát Diễm Quân Ly "Anh ghét sao?"

Hình thức dụ thụ toàn bộ phát động. Σ(° °|||)

Lúc trước khi Diễm Quân Ly cường thế thì cậu muốn lùi bước, nhưng khi Diễm Quân Ly muốn ngừng thì cậu lại bắt đầu sốt ruột, đây không phải kêu là thiếu tự trọng sao chứ ( ).

Việc áp sát của Thương Viêm là có thêm mục đích, Tiểu Thương Viêm rất chuẩn xác mà cùng Tiểu Quân Ly áp vào nhau, độ cực nóng của hai bên lấy Tiểu Quân Ly thắng lợi. *(hết chuyện so rồi hả cưng?)

"Tiểu Viêm!" Diễm Quân Ly không nỡ thô bạo đẩy Thương Viêm ra, bộ phận bị Thương Viêm áp đang dần dần bắt đầu nóng lên, đặc biệt là khi Thương Viêm liếm miệng như là đang nói 'muốn' khiến tiếng hít thở của y không khỏi càng tăng thêm, y có thể đoán ra nếu cứ ở trong này thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Anh không muốn em hay sao?" Thương Viêm cắn môi cười khẽ, sau đó gần như là thách thức định lực của Diễm Quân Ly mà ngậm lên cổ họng - bộ phận yếu nhất của một người, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm.

Diễm Quân Ly hít sâu một hơi, định lực của y ở trước mặt Thương Viêm đều trở nên rất đáng cười, nhưng y vẫn là cố chịu đựng. "Đừng phá nữa!" Diễm Quân Ly bắt đầu dùng sức kéo Thương Viêm đang quấn ở trên người y ra. Không phải y không muốn, mà là y sợ Tiểu Viêm sẽ hối hận.

Y định tiến hành theo thứ tự từng bước một, để sau khi Thương Viêm tiếp nhận tình cảm của y thì mới làm đến bước này *(người đàn ông tốt của thế kỷ *ôm mặt*), nếu lúc này vẻn vẹn chỉ là dựa trên dục vọng

thân thể để đối với Tiểu Viêm vẫn chưa có loại cảm giác này với y, thì y sợ sau này Tiểu Viêm sẽ hối hận, y đoán được khi đó y sẽ phát rồ mà giam cầm Tiểu Viêm lại.

Giọng khàn khàn nhưng vẫn đang cự tuyệt, điều này khiến Thương Viêm phải nhướng mày, cậu cũng không tin cậu làm không được đấy. Thương Viêm theo lực tay Diễm Quân Ly buông ra, sắc mặt lập tức trở nên lạnh nhạt, nếu không phải trước đó Diễm Quân Ly đều tận mắt nhìn thấy, thì lúc này cũng không nhìn ra là Thương Viêm có một chút dấu vết tình dục nào cả.

"Tiểu Viêm?" Thương Viêm rất dứt khoát bò xuống giường, đứng bên cạnh giường mặc áo khoát vào và chỉnh lại quần áo của mình, mắt không thèm nhìn Diễm Quân Ly, có thể là thái độ của Thương Viêm thật là quá lạnh lùng khiến Diễm Quân Ly nhăn mày lại, bất giác nắm lấy tay của Thương Viêm.

"Hừ, em đi tìm người giải quyết." Thương Viêm không vui mà kéo tay ra ngoài, nhưng cậu còn chưa có kéo ra liền bị Diễm Quân Ly nắm lấy gắt gao, dùng sức một cái liền bị Diễm Quân Ly kéo về lại trên giường, cả người ngã xuống trên giường.

Thương Viêm mở to mắt ngã ngồi trên giường, tuy là giường rất mềm mại, nhưng mà lập tức ngã xuống như vậy vẫn là rất đau đấy.

Thế này khiến Thương Viêm cũng có chút nổi giận, tuy là cậu cố ý nói thế, nhưng BOSS không biết cậu chỉ là người thường, ở trước mặt dị năng giả rất là thân kiều thịt quý *(ý chỉ thân thể em ấy rất mềm mại) sao chứ!

Thương Viêm giương mắt nhìn về phía Diễm Quân Ly, còn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng trước mắt, xúc cảm nóng cực nhỏ liền rơi vào trên môi Thương Viêm, tuy đang xen lẫn trong cơn giận cố gắng cử động nhẹ lại nhưng Diễm Quân Ly vẫn như mang theo cơn tức mà mút lấy.

Diễm Quân Ly nâng khuôn mặt của Thương Viêm lên, cố hết sức quấn vào với đầu lưỡi mềm mại của Thương Viêm, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh cắn nhẹ lên đầu lưỡi Thương Viêm.

Lửa giận trong mắt Thương Viêm liền tan ra trong chớp mắt, để lại một cơn chột dạ và thấp thỏm không yên, biết tâm tình Diễm Quân Ly không tốt nên cậu cố gắng bỏ qua cảm giác khó chịu của mình, chiều theo động tác của Diễm Quân Ly mà đáp trả. Dường như cảm giác được Thương Viêm thả lỏng ra, động tác của Diễm Quân Ly cũng nhẹ lại, động tác dây dưa mà quấn lấy đầu lưỡi của Thương Viêm.

Cậu không phải là giẫm trúng bom rồi chứ? Sau này có thể làm nũng, có thể phản kháng, nhưng tuyệt đối không thể nhắc đến người thứ 3!

Diễm Quân Ly rút lưỡi về, hơi hơi nâng người lên, trên cao nhìn xuống mà nhìn thẳng vào Thương Viêm, lệ khí cả người đều dốc hết ra, thậm chí giữa mày dường như còn lộ ra sát khí, lại gợi lên một nụ cười quỷ dị, Thương Viêm gần trong gang tấc cả người đều tuôn ra khí lạnh.

"Tìm người? Hử?" Âm cuối hơi hơi nâng cao, có nét mê hoặc và nguy hiểm không thể nói thành lời, Thương Viêm biết mình chỉ cần trả lời một cái đáp án khẳng định, thì cậu nhất định sẽ bị tra tấn đến chết trên tay BOSS.

Thương Viêm nuốt nuốt nước miếng, không có trả lời câu hỏi của Diễm Quân Ly, chỉ là dùng hành động thực tế để biểu đạt ý kiến của bản thân. Chỉ thấy tay của Thương Viêm đặt lên Tiểu Quân Ly, bắt đầu từ vành tai của Diễm Quân Ly vẫn hôn đến tận chỗ xương quai xanh của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly bắt lấy cái tay đang làm càn kia đặt ở bên miệng hôn, "Sẽ không cho em có lựa chọn hối hận, cho dù hối hận anh cũng sẽ đem em nhốt vào trong không gian, chặt chẽ mà giam lại ở bên cạnh anh."

"Em còn hiểu rõ hơn so với anh đấy." Thương Viêm khẽ trả lời, nghiêm túc nhìn Diễm Quân Ly, đem một sợi lý trí cuối cùng của Diễm Quân Ly kéo đứt, Diễm Quân Ly thô bạo mà xé quần áo của Thương Viêm, một ngụm ngậm vào hạt đậu đỏ đã sớm dựng thẳng lên kia.

Đến khi Diễm Quân Ly rốt cuộc bắt đầu hành động, Thương Viêm cuối cùng cũng thở phào ra một hơi, dụ thụ này kia thật sự không phải là dễ làm mà.

95. Chương 65: Ăn Xong

Diễm Quân Ly dùng răng nanh cắn ngực của Thương Viêm, không mạnh nhưng vẫn khiến Thương Viêm vì cảm thấy đau mà nhíu mày, theo phản xạ mà định đẩy Diễm Quân Ly ra, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ qua trong chớp mắt, giây tiếp theo liền thả lỏng thân thể, nhích nhích người để cho bản thân nằm càng thoải mái hơn.

Diễm Quân Ly đem quần áo Thương Viêm cởi ra khỏi đỉnh đầu để thân trên Thương Viêm đều in vào trong mắt, Diễm Quân Ly gần như tham lam mà quan sát thân thể của Thương Viêm, như là muốn đem hình dáng của Thương Viêm khắc vào trong đầu vậy.

"Nhanh lên!" Tuy Thương Viêm trước đó rất là chủ động, nhưng tới bước này rồi cũng chỉ có thể dựa vào Diễm Quân Ly tới chủ động thôi, Thương Viêm bị Diễm Quân Ly nhìn cả người đều bắt đầu ửng đỏ. Ánh mắt Diễm Quân Ly quá mức lộ liễu nhưng lại không làm gì cả, khiến Thương Viêm nhịn không được thúc giục, bị nhìn như vậy so với 'làm' còn khiến người ta khó có thể giữ vững trái tim lại như bình thường hơn đó.

"Anh đang nghĩ nên đánh dấu ở chỗ nào thì tốt hơn đây?" Nghe thấy giọng nói như không kiên nhẫn của Thương Viêm, ở trong tai Diễm Quân Ly giống như là Thương Viêm đang 'cầu yêu' vậy, khóe miệng y không khỏi nhếch lên một độ cong rất nhỏ, chăm chú nhìn chằm chằm phối hợp với thân thể đang từng bước một tỏa ra hormone, làm Thương Viêm bối rối nhận ra bản thân cư nhiên rất hưng phấn, ít nhất Tiểu Thương Viêm rất hưng phấn a.

Điều này cũng khiến Thương Viêm xác định được mình là song tính luyến *(Bixexual), trước kia từng có quen bạn gái, nhưng lúc này cậu cũng không cảm thấy sự đụng chạm của Diễm Quân Ly có gì chán ghét cả.

"Ở đây tốt lắm." Diễm Quân Ly như đã tìm được chỗ tốt, ngay khi Thương Viêm còn chưa có kịp phản ứng lại thì đã ở chỗ bụng dưới của Thương Viêm. Diễm Quân Ly dùng sức rất mạnh, khiến cảm giác đau đớn và sung sướng kết hợp vào nhau, để thân thể Thương Viêm ghi nhớ thật rõ ràng.

"– Nhẹ một chút." Thương Viêm hoảng sợ một tiếng, không tin nổi mà ngẩng đầu lên nhìn về phía Diễm Quân Ly, tuy không có xuất hiện vết thương nhưng thực sự là rất đau, mà còn là ở cái chỗ mẫn cảm này nữa chứ.

"Đau thì tốt, như vậy em có thể ghi nhớ thật rõ chuyện xảy ra hôm nay, lần đầu tiên của em là ở trong tay anh, sau này đến tận cuối cùng đều sẽ chỉ là của anh. Đương nhiên chỗ này, chỗ này, chỗ này cũng thế, còn có chỗ này nữa". *(tự dưng ngứa mũi)

Tay của Diễm Quân Ly vuốt ve lên mọi chỗ trên da thịt của Thương Viêm, cuối cùng dừng lại ở ngay chỗ trái tim của Thương Viêm. Trong mắt có một loại ý muốn chiếm đoạt khác, không chút che đậy mà nói lên tính chiếm hữu của bản thân mình.

"Vậy anh cũng thế, nếu không em sẽ cảm thấy anh rất bẩn, cho dù chỉ là một lần đi nữa." Thương Viêm đột nhiên nghĩ tới tình hình sau này, tuy cả mặt vẫn đỏ rực nhưng vẻ mặt cậu cũng nghiêm túc tới đáng sợ.

Thương Viêm nói ra rất nghiêm trọng, không phải nói không gặp mình nữa, mà là sẽ bắt đầu chán ghét từ trong lòng. Bất luận cuối cùng Diễm Quân Ly sẽ bị thế nào, BOSS chính là BOSS, có người bên giường một chút cũng không lạ, vì nghĩ cho sau này nhất định phải ngăn chặn điểm ấy lại, bất kể là phía nào đi nữa. *(cái này có phải điển hình cho việc chưa cưới đã sợ ông chồng lăng nhăng không vợi)

"Đương nhiên." Bởi vì mấy lời của Thương Viêm mà con ngươi Diễm Quân Ly co lại, đặt xuống một nụ hôn trên môi Thương Viêm, không liên quan đến dục vọng, nhẹ nhàng giống như là sự thành kính.

"Anh sẽ không phản bội em, bất luận là phương thức nào đi chăng nữa." Thương Viêm chú ý tới trên không có cảm giác gì đó khang khác, khó hiểu nhìn về phía Diễm Quân Ly.

”Là .” Diễm Quân Ly cưng chiều mà hôn hôn bên môi Thương Viêm, nhưng lần này sẽ không có trong sáng như lần trước nữa, ngay khi Thương Viêm mở to mắt, Diễm Quân Ly lại đem lưỡi đút vào trong miệng Thương Viêm càn quét, đem tất cả những lời Thương Viêm nói ra đều nuốt vào trong miệng.

Thương Viêm nhắm mắt lại, sau khi kinh ngạc trong chốc lát cậu cảm thấy bản thân mình dường như sắp bị chìm đắm, ngay cả việc cậu xuyên qua này so ra đều kém hơn sự rung động ở trong lòng.

Cậu nhớ lại một câu hỏi trước đó từng nghe qua, ‘Một người là người mình yêu, một người là người yêu mình, bạn sẽ chọn ai?’ Khi đó cậu không chút suy nghĩ liền chọn câu sau, bởi vì cậu hiểu rõ bản thân, muốn phải lòng một người yêu mình thật sự không khó.

Trước đó có lẽ có thêm không ít do nội dung kịch bản, kết cục vì không muốn BOSS thua mới nhào lên BOSS, nhưng lúc này cậu muốn cùng BOSS đến một đoạn cảm tình cũng không xấu chứ.

Thương Viêm trúc trắc đáp lại Diễm Quân Ly, chủ động ôm lấy cổ Diễm Quân Ly, đầu lưỡi khiêu khích mà đấu với Diễm Quân Ly, thậm chí còn đem lưỡi đẩy vào trong miệng của Diễm Quân Ly.

Diễm Quân Ly nhận được sự đáp lại của Thương Viêm, cả người run lên một cái, sau đó càng thêm cố gắng khiêu khích Thương Viêm, đương nhiên cũng khiến chính y càng không thể dừng lại được nữa.

Âm thanh khiến cho người ta phải đỏ mặt tía tai lượn lờ ở trong không khí, chất lỏng trong suốt bởi vì không kịp nuốt vào theo cổ Thương Viêm chảy xuống, không phân rõ là của người nào. Hai người cuối cùng tách môi ra mà thở từng hớp từng hớp một, Thương Viêm là bởi vì thiếu dưỡng khí, Diễm Quân Ly lại bởi vì quá hưng phấn.

Diễm Quân Ly hôn một đường xuống cổ, xương quai xanh, bụng, tới chỗ nào đều sẽ để lại một cái dấu ấn, có chút đau đớn nhưng lại khiến Thương Viêm không cầm giữ nổi, thân thể run rẩy theo từng động tác của Diễm Quân Ly.

Tiếp theo Thương Viêm đang lơ đễnh liền nhận ra dưới thân chợt lạnh, thậm chí ngay cả chỗ của Tiểu Thương Viêm cũng là một mảnh lạnh lẽo, xem cũng không cần xem, cậu ngay lập tức hiểu được Diễm Quân Ly đang làm gì.

“Cởi…. ra.” Thương Viêm vô lực mà kéo quần áo Diễm Quân Ly một cái, chỉ có một mình cậu phải cởi thật sự là quá gian xảo rồi.

Diễm Quân Ly mỉm cười, rất nhanh liền cởi đi quần áo cản trở hai người tiếp xúc nhau ra, trên người Diễm Quân Ly nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, cơ thể vừa phải khiến Thương Viêm đỏ mắt nhìn chằm chằm, lại đem tầm mắt quét tới chỗ mà mỗi nam nhân đều muốn đi so về kích thước kia, Thương Viêm ghen tị nhếch miệng quay đầu không thèm xem cái cơ thể khiến cậu ghen ghét tới ngứa răng này.

Chỉ là xem phản ứng của Thương Viêm, Diễm Quân Ly liền biết Thương Viêm đối thân thể của mình vừa lòng tới bao nhiêu, người mình thích hài lòng đối với thân thể của mình là một chuyện rất là vui vẻ.

Diễm Quân Ly một bên hôn lên điểm mẫn cảm vừa mới tìm thấy của Thương Viêm, một bên lấy tay lướt thẳng qua Tiểu Thương Viêm đã đứng thẳng từ lâu kia rồi đặt ở bên cạnh tiểu huyệt Thương Viêm dò xét. Thương Viêm bị Diễm Quân Ly làm cho giật mình một cái, ngạc nhiên khó hiểu nhìn đỉnh đầu đang ‘cày cấy’ ở trên người mình.

Sao lại thế này, bên trong bản thuyết minh hình chữ (manga) được Hệ thống bổ sung cho lúc trước không phải đều vẽ, trong việc giao hợp sẽ làm người bên dưới thoải mái trước hay sao? Sao mà khi tới chỗ của BOSS thì lại tới thẳng bước này luôn rồi.

Diễm Quân Ly cảm giác được việc cứng ngắc của người bên dưới, lập tức hôn lên ngực của Thương Viêm, không nặng không nhẹ mà cắn hạt đậu đỏ của Thương Viêm, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm qua, tay kia thì cũng vê một hạt đậu đỏ khác.

“Ư ~” Thương Viêm bị kích thích mà nảy người lên một cái, hai mắt càng bị hơi nước tràn ngập thêm. Bỏ qua vậy, cậu cũng không tin BOSS không cho cậu thoải mái đấy. Nghĩ thế, Thương Viêm đem thuốc bôi trơn lấy ra từ trong không gian nhét vào trong tay Diễm Quân Ly, đây là Hệ thống từ bên trong một đống đồ dùng hàng ngày mà tìm ra cho cậu đó.

Khi nhìn thấy thuốc bôi trơn, Diễm Quân Ly ngẩn ra, nhưng sau đó cả mặt trêu ghẹo mà thổi một hơi vào bên cạnh lổ tai Thương Viêm, như là đang nói cho Thương Viêm 'anh hiểu rồi' vậy.

Thương Viêm hừ nhẹ một tiếng che giấu sự xấu hổ của bản thân, cố gắng thả lỏng thân thể, Thương Viêm biết sắp phải làm gì nên vô cùng khẩn trương. Diễm Quân Ly mở lọ thuốc bôi trơn ra, không sợ lãng phí mà đổ hết lên tay, Diễm Quân Ly thật cẩn thận mà đem ngón tay đưa vào trong tiểu huyệt, từ từ thăm dò vào sâu bên trong.

"A ha…. ưm." Bởi vì vật lạ tiến vào khiến Thương Viêm nhăn mày lại, Diễm Quân Ly đau lòng mà quan sát sắc mặt của Thương Viêm, ngón tay cũng không động đậy nữa. "Đau lắm ư?" Diễm Quân Ly hỏi khẽ, một bên cũng cố gắng dời đi sự chú ý của Thương Viêm.

"Cũng…. không phải, chỉ là không có quen, hơi trướng trướng. Em không sao, anh di chuyển đi." Thương Viêm ngượng ngùng mà chăm chú đi cảm nhận cảm giác của nơi đó, lặng lẽ xoay mặt đi, căn bản là không dám dùng cái mặt nóng như lửa đốt của mình đối diện với Diễm Quân Ly.

"Anh sẽ khiến cho em thoải mái, cục cưng." Mồ hôi trên trán Diễm Quân Ly rơi xuống trên ra giường, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa kiềm chế, nửa người dưới không ngừng trướng đau, Tiểu Quân Ly lại bị mấy lời của Thương Viêm nói làm cho càng thêm không thể khống chế mà trướng to hơn.

Giọng nói tràn ngập tình dục khiến Thương Viêm nắm chặt lấy ra giường, cắn môi dưới muốn cho bản thân thả lỏng thêm chút nữa.

Diễm Quân Ly liếm liếm đôi môi khô ráo, ngón tay bắt đầu đẩy đưa chầm chậm, cố gắng để mặt sau của Thương Viêm quen với sự tồn tại của ngón tay. Bốn ngón tay đều đút vào trong cơ thể Thương Viêm, "Tiểu Viêm…." Diễm Quân Ly kiềm nén hỏi Thương Viêm.

"Vào đi." Thương Viêm lấy cánh tay che đôi mắt mình lại, giọng nói khàn khàn nghiến răng nghiến lợi mà nói ra. Ban nãy không biết BOSS đè trúng chỗ nào khiến cậu chịu không nổi kêu to lên, dẫn tới 'phía trước' của cậu suýt chút nữa đã nhịn không được, bất quá BOSS cư nhiên ngay khi cậu định tự mình dùng tay tự xử thì ngăn-cậu-lại! Hừ, đợi lát cậu không sướng được thì cậu cũng sẽ không để cho BOSS sướng đâu đấy.

Diễm Quân Ly được sự cho phép liền nhích người một cái đút vào hơn phân nửa, làm cho chỗ lần đầu tiên nhét đồ vật kia của Thương Viêm rất khó chịu, nhưng vì tiền diễn làm khá đủ nên thật ra không có đau đớn. Diễm Quân Ly dùng lực ý chí mạnh mẽ của bản thân bảo mình ngừng động tác muốn tiến thêm về phía trước lại, để Thương Viêm thích ứng chút đã.

"Ah –" Diễm Quân Ly lại va chạm vào cái nữa, hoàn toàn đụng vào chỗ nhạy cảm nhất của Thương Viêm, khoái cảm còn hơn mọi thứ, cơ thể tức khắc co rút một trận, phía dưới cũng cùng lúc kẹp chặt thêm.

Diễm Quân Ly lập tức bị kẹp tới hít sâu một hơi, tiếng kêu của Thương Viêm khiến lòng tự tôn của y nháy mắt đầy ắp, ngay khi cơn khoái cảm của Thương Viêm còn chưa qua đi liền nhanh chóng mà đong đưa.

"Ư ~ ha…. " Thương Viêm cảm thấy mê man, nhưng mà khoải cảm cứ kéo đến từng cơn, còn mang theo cảm giác tê dại lạ lẫm khiến cậu không thể tự thoát ra.

Diễm Quân Ly đem hai chân Thương Viêm kéo ra, đem nơi kết hợp của mình và Thương Viêm in vào trong mắt, tăng nhanh nhịp độ khiến cho người bên dưới liên tục phát ra tiếng rên rỉ.

Trong đôi mắt Diễm Quân Ly hiện lên ánh sáng, mắt y chứa đầy ý cười, xem ra Tiểu Viêm rất hài lòng lần làm tình này, tiếp theo Diễm Quân Ly cũng nhanh chóng đẩy mạnh bắn ra chất lỏng nóng bỏng vào trong cơ thể Thương Viêm.

"Ưm… a… ha…" Thương Viêm thở gấp, toàn thân cậu đã mệt gần chết rồi, sau khi cơn khoái cảm qua đi cảm giác buồn ngủ liền nặng nề kéo tới.

"Ngủ đi, anh sẽ rửa sạch cho em." Diễm Quân Ly dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của Thương Viêm.

Thương Viêm cũng không thèm quan tâm nhiều đến vậy, dù sao cũng bị xem hết sờ hết rồi, lại cáu kỉnh nữa chính là tự mình chịu khổ thôi, trong ba chữ bày tỏ tình yêu ngọt ngấy của Diễm Quân Ly mà chìm vào mê man.

… ……

"Ưm-" Thương Viêm mở hai mắt ra, mơ mơ màng màng mà nhìn gương mặt phóng to gần ngay trước mắt, ở sau đó hai ba giây đồng hồ mới mới nhớ lại chuyện trước đó, hơn nữa cảm giác khó chịu ở dưới thân đã chứng tỏ đây thực sự đều từng xảy ra.

Thương Viêm giật giật chân, liền phát hiện một cái vấn đề rất nghiêm trọng. TMD, cư nhiên còn ở bên trong nữa, tuy cảm giác vẫn rất là khoan khoái, nhưng sự cứng rắn của Tiểu Quân Ly khiến cậu lập tức hiểu rằng nếu không ngăn lại, thì lát nữa liền sẽ lại trở thành dính sềnh sệch thôi.

Thương Viêm đang định ngăn cản bi kịch như thế xảy ra, cánh tay Diễm Quân Ly liền xiết một cái, đem Thương Viêm gắt gao giam vào trong lòng ngực, không thể nhúc nhích được.

"Chào buổi sáng." Diễm Quân Ly lười biếng mà hôn nhẹ vào trán Thương Viêm, đôi môi mỏng của Diễm Quân Ly lúc này tràn ngập nụ cười khiến người ta lóa mắt, vẻ mặt bây giờ vô cùng mơ màn, lại có một nét hấp dẫn khác biệt.

"Lấy-ra-ngoài." Thương Viêm bị Diễm Quân Ly như thế làm cho ngẩn ngơ, bất quá cậu rất nhanh đã tỉnh táo lại, nhấn rõ từng chữ từng chút một. Tuy bề ngoài BOSS xinh đẹp, nhưng mỹ nhân kế này kia đã vô dụng mất rồi.

"Tại sao chứ? Nó chính là của anh mà." Diễm Quân Ly bắt đầu chơi xấu, chan chứa ý cười mà trêu chọc người yêu mới ra lò này. Diễm Quân Ly thậm chí còn giật giật ở bên trong Thương Viêm, khiến Thương Viêm vội vàng cắn môi dưới đem tiếng rên rỉ nuốt vào.

Thương Viêm đỏ bừng mặt quăng qua một cái tát "Anh động nữa xem!" Vẻ thẹn quá hóa giận vô cùng rõ ràng. Diễm Quân Ly cũng không muốn làm Thương Viêm thật sự tức giận, bộ dạng vô cùng uất ức mà rút ra.

Thương Viêm bị Diễm Quân Ly buông ra, ra vẻ muốn xuống giường mặc quần áo, ngay khi chăn rơi xuống, dấu ấn phủ đầy trên người rốt cuộc bị Thương Viêm phát hiện. Thương Viêm còn chưa kịp chất vấn Diễm Quân Ly liền cảm thấy sau lưng chợt lạnh, Thương Viêm run lên một cái lập tức lấy quần áo ra đem cơ thể mình che lại, cậu lúc này cũng không có muốn lại bị ăn thêm lần nữa đâu.

Khi Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly đều mặc xong ra tới bên ngoài không gian, đã là buổi trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng rực giống như sự sáng lạn trong lòng Diễm Quân Ly vậy.

Thương Viêm vừa ra khỏi không gian, Hệ thống và Công lược liền đưa đến lời chúc phúc của riêng bọn họ.

Hệ thống: .

Công lược:

Thương Viêm cảm thấy trên đầu xuất hiện một loạt hắc tuyến (_ _|||), may là còn có cái chương trình còn coi được 'Chương trình trị liệu khởi động, đã chữa khỏi', tuy cũng không phải đau nhưng cảm giác khó chịu vẫn là rất nặng.

"Sao thế?" Diễm Quân Ly khó hiểu hỏi Thương Viêm đột nhiên bày ra gương mặt tươi cười, cử chỉ vô cùng thân mật mà ôm eo Thương Viêm, vỗ nhẹ lên cái cơ thể hôm qua bị sử dụng quá độ.

"Không có gì, chỉ là trị liệu một chút thôi." Diễm Quân Ly nghe thấy mấy lời Thương Viêm nói, cánh tay xoa bên eo Thương Viêm chợt ngừng lại, quan sát Thương Viêm từ trên xuống một cái, khi nhận ra dấu ấn trên cổ lúc trước để lại đã biến mất, con ngươi không khỏi tối sầm lại, tiếp theo dời tầm mắt về phía bụng dưới của Thương Viêm.

Thương Viêm bởi vì ánh mắt của Diễm Quân Ly mà nổi lên một chút cảm giác nguy hiểm, vội vàng giãy khỏi vòng tay của Diễm Quân Ly, chạy chậm ra mở cửa phòng, lao xuống dưới lầu. Đối với động tác của Thương Viêm Diễm Quân Ly chỉ là cười cười, bộ dạng kích động của Tiểu Viêm thật không tệ, bất quá trị liệu cũng là có được có mất thôi.

Sau khi Thương Viêm phản ứng lại khi bị Diễm Quân Ly đùa giỡn, bước chân xuống lầu chợt khựng lại, sau đó liền tức giận mà chạy xuống dưới lầu.

Bọn họ hôm nay tính toán sẽ đi chung quanh căn cứ W một chút, cậu đi trước cũng chả sao cả. Chỉ là cậu làm sao cũng không ngờ tới vừa xuống dưới lầu liền phát hiện ra Lý Nguyên và Chung Hư Lữ đang đi về hướng bên này.

96. Chương 66

Thương Viêm khựng lại một cái, cắn chặt khớp hàm nhanh chóng xoay người trốn vào trong hành lang, Thương Viêm lấy tay vỗ ngực, biểu cảm trên mặt đầy ngạc nhiên, có thể còn mang theo ít sợ hãi nữa.

Tại sao Chung Hư Lữ lại xuất hiện trong chỗ này sớm đến thế? Căn cứ W thân là căn cứ đầu tiên Chung Hư Lữ gặp gỡ, đương nhiên là bị Chung Hư Lữ thu vào trong túi rồi, cùng lúc khiến Lý Nguyên có địa vị khá cao trong căn cứ 'vừa gặp đã thương', sống chết kiên quyết muốn trở thành đàn em của Chung Hư Lữ.

Chỉ là nếu Chung Hư Lữ không có thực lực thì sao có thể làm được chứ, tuy Thương Viêm biết Chung Hư Lữ là người xuyên qua, nhưng Chung Hư Lữ cũng sẽ không ở dưới tình huống không có thực lực mà tới chỗ này được. Thương viêm rất khó hiểu, Chung Hư Lữ lúc này ở trong Đế vương mạt thế cũng chỉ tồn tại như dị năng giả cấp 3 mà thôi.

Bất quá! Thương viêm đột nhiên giật mình một cái. Trần Hạo trước đó cũng đã là dị năng giả cấp 3 rồi, cũng bắt đầu xuất hiện tang thi cấp 4, như vậy nói thế thì, Chung Hư Lữ thân là con ruột của thế giới này sao lại có thể sẽ không thăng cấp lên được chứ.

Tiếng chuyện trò nhỏ bé của Lý Nguyên và Chung Hư Lữ đã truyền vào trong tai của Thương Viêm, trong lòng Thương Viêm đập bình bịch, cậu vừa nghĩ tới BOSS đang ở bên trên liền càng thêm không thể bình tĩnh lại. Nếu là trước đó cho phép chạm mặt còn có thể kêu BOSS lập tức tiêu diệt Chung Hư Lữ, nhưng lúc này không ai biết thực lực của Chung Hư Lữ cả.

Nghĩ thế, sắc mặt của Thương Viêm liền trở nên tái nhợt, cậu nghĩ tới có thể thực lực của Chung Hư Lữ còn mạnh hơn so với BOSS và mục đích tới chỗ này của người nọ, Thương Viêm quả thật đã muốn phát điên rồi, cậu cũng không tin người này chỉ là trùng hợp đi một cái liền đi tới nơi ở của BOSS.

Thương viêm hít sâu một hơi, vỗ về tâm tình bởi vì gặp được Chung Hư Lữ mà có chút hoang mang của mình. Ánh mắt nhanh chóng quan sát tới chung quanh, ở naysau khi nhận ra không có ai, xoay người một cái nấp ở bên dưới lầu thang tiến vào không gian.

Thương viêm đi vào không gian Diễm Quân Ly đương nhiên sẽ biết trước nhất, y phát hiện mặt Thương Viêm tái nhợt như người bệnh, cùng tình trạng tay chân có chút như lả đi, trong lòng liền ngẩn ra.

"Không cần đứng ở trong phòng, không cần xuống lầu, đi vào không gian." Thương Viêm giương miệng nghiêm túc nói ra, sắc mặt của Diễm Quân Ly đã sớm bị tình trạng căng thẳng này của Thương Viêm làm cho xấu đi.

Nghe thấy lời Thương Viêm nói, chân Diễm Quân Ly vốn đã ở lầu thang tầng 2 liền khựng lại, y chau mày lo lắng, nhưng động tác sau đó cũng không hề chần chừ, y tùy tiện gõ cửa phòng một nhà nào đó, ở trong nháy mắt người bên trong mở cửa ra, dùng khiến người ta phục tùng y, cùng lúc còn ra lệnh người nọ phải che giấu sự tồn tại của y.

Diễm Quân Ly tiến vào nhà của người xa lạ, ngoại trừ người đàn ông mở cửa ra còn có một người đàn ông ở phòng khách đang cảnh giác y, Diễm Quân Ly không nói nhiều liền một cái trực tiếp khống chế người nọ, khiến hắn phục tùng mình.

"Chỗ này cũng chỉ có hai người các ngươi sao?" Diễm quân ly ra hiệu người đàn ông mở cửa đem cửa đóng lại, ngăn cách tầm mắt bên ngoài và trong phòng, nhìn quanh không gian của chỗ này.

"Chỉ có hai chúng tôi thôi." Người bị ra lệnh cũng không phải không có tự chủ, chỉ là ở trước mặt Diễm Quân Ly đều sẽ vô điều kiện mà phục tùng, cho dù bọn họ có cảm thấy điều này không hợp lý đi chăng nữa.

Xem nhẹ hai người đang ngạc nhiên nghi ngờ phía sau, Diễm Quân Ly đi vào trong một căn phòng nhìn cửa phòng tương đối chắc chắn, tiếp theo liền đóng cửa đi vào không gian.

"Tiểu Viêm, sao thế?" Diễm quân ly đi vào không gian trước tiên chính là đem Thương Viêm kéo vào trong lòng, tuy Thương Viêm lúc này đã khôi phục lại như bình thường, nhưng sắc mặt trước đó y thấy được cũng là nhất thanh nhị sở. *(rõ đến không thể rõ hơn)

"Em… em thấy được Lý Nguyên." Thương Viêm cái này có hơi lúng túng lên, cậu bây giờ đã hối hận với hành động vừa mới nãy của bản thân lắm rồi, cậu lại không thể nói mình gặp được Chung Hư Lữ và suy nghĩ của mình được.

"Hắn làm gì?" Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm cứng lại, kéo khóe miệng lên cười nguy hiểm, con ngươi u ám mà híp lại, giọng điệu dịu dàng như đang gợi mở Thương Viêm nói ra gì đó.

Trước đó Tiểu Viêm nhìn thấy Lý Nguyên cũng không có cảm giác gì, nhưng bây giờ cư nhiên lại xuất hiện loại tình trạng này, khả năng duy nhất chính là cái gã tên Lý Nguyên kia đã làm cái gì đó.

"Em…. hắn…. không có gì". Thương Viêm đột nhiên nhỏ giọng phủ định, chỉ là tay cậu cũng lén lút ôm lại Diễm Quân Ly, như là đang tìm cảm giác an toàn vậy.

Thương Viêm đem đầu vùi vào trong lòng ngực của Diễm Quân Ly, không để cho Diễm Quân Ly thấy vẻ mặt vừa vui sướng khi người gặp họa lại như sống sót sau tai nạn của cậu. Xin lỗi nhé, Lý Nguyên, không phải anh chết chính là tôi chết, anh chết thật sự so với tôi chết thì tốt hơn á! *(em nó đã dùng mỹ nhân kế :v)

Cậu biết nói dối không lừa được BOSS đâu, vì thế cậu liền cố ý nói thành thế này đấy, BOSS quả nhiên đã hiểu sai như cậu mong muốn, bất quá bây giờ còn có một vấn đề nữa.

"Ca, anh không cần đi tìm hắn ta." Thương Viêm ở trong lòng ngực Diễm Quân Ly phát ra tiếng rầu rĩ, cái loại biểu hiện này ở trong mắt Diễm Quân Ly lại càng khó chịu thêm, nét mặt có chút u ám, cũng dùng thêm mấy phần sức ôm Thương Viêm.

Đã nhận ra cảm xúc của Diễm Quân Ly, Thương Viêm giương miệng khuyên bảo Diễm Quân Ly….

Bên này Diễm Quân Ly cùng Thương Viêm ở trong không gian , bên kia Chung Hư Lữ cùng Lý Nguyên tìm tới cửa còn lại là hai mặt nhìn nhau. Sau khi Lý Nguyên và Chung Hư Lữ kêu cửa không có hiệu quả liền dùng cách thô bạo đem cửa đá văng, nhưng mà khiến bọn họ thất vọng chính là người bọn họ muốn tìm căn bản là không có ở trong phòng.

"Hư Lữ, cậu xác định bọn họ là gián điệp sao?" Tuy quan hệ của Lý Nguyên và Chung Hư Lữ là rất không tệ, nhưng hắn vẫn có chút nghi ngờ đối với mấy lời mà Chung Hư Lữ nói.

"Ừ, khi lúc trước tôi ở căn cứ J liền gặp qua bọn họ. Bọn họ khi đó ỷ vào thân phận có người ở bên trên mà hung ác chèn ép người khác, mà tôi chính là một trong số đó, tôi tuyệt đối sẽ không quên hắn ta đâu." Chung Hư Lữ nói về Diễm Quân Ly và Thương Viêm, mặt lộ ra vẻ nặng nề cùng đau khổ, đương nhiên thứ quan trọng nhất là chán ghét cũng không có bỏ quên.

"Hư Lữ…." Thấy Chung Hư Lữ vừa mới trở thành bạn tốt lộ ra loại vẻ mặt này, trong lòng Lý Nguyên khó nén áy náy và không đành lòng, nếu không phải việc hắn nghi ngờ Hư Lữ, cậu ấy cũng sẽ không lại nhớ tới loại quá khứ này đâu.

"Không sao, còn có thể sống sót tôi cũng thấy đủ lắm rồi, nhưng nếu không khử hai người này, căn cứ W chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm." Chung Hư Lữ miễn cưỡng cười cười, nháy mắt mấy cái đã đem hơi nước trong mắt xóa đi.

Thấy bộ dáng Chung Hư Lữ như vậy trong lòng Lý Nguyên cũng không chịu nổi, tuy là quen biết với người này cũng mới bất quá mấy ngày thôi, nhưng người này lại có thể khiến hắn gia tăng cảm tình, khiến hắn từ tận đáy lòng mà đem người này xem như người bạn chí cốt của mình.

"Hơn nữa Tiểu Thanh đoán được trong chuyện căn cứ W bị phá huỷ, cũng có nhìn thấy hai người đó nữa." Nói tới chuyện này Chung Hư Lữ thu vẻ đa cảm lại, nghiêm túc lại khẩn thiết mà nhìn vào Lý Nguyên, muốn tìm người tin tưởng lời nói của mình.

"Tôi sẽ để cho người của mình bí mật tăng thêm nhân thủ đi tìm bọn họ." Chung Hư Lữ cũng biết cái cô gái Phạm Thanh ở bên cạnh Chung Hư Lữ kia là dị năng giả tiên đoán, tuy chỉ là cấp 0, nhưng chuyện cô ấy đoán được thì tuyệt đối sẽ không sai.

"Không thể làm cho Lý gia ra tay hay sao?" Chung Hư Lữ chần chừ một chút vẫn là hỏi ra vấn đề này.

Lý Nguyên chỉ là khó xử mà lắc đầu, cho dù hắn tin lời Chung Hư Lữ và Phạm Thanh nói, nhưng những người ở tầng lớp trên cũng sẽ không tin tưởng mấy chuyện hư vô mờ mịt *(ko xác định rõ) này đâu, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn của bản thân mà tra tìm thôi, liền ngay cả Lý gia của bọn họ cũng không được kinh động tới.

"Chỉ có thể thế thôi vậy, hy vọng chuyện Tiểu Thanh đoán được sẽ không xảy ra". Chung Hư Lữ rũ mi xuống, che lại ánh sáng trong đôi mắt mình. Câu trả lời trong dự kiến, hắn ta cũng không cảm thấy thất vọng lắm, ngược lại nhắc tới chuyện Phạm Thanh có thể tiên đoán cũng nằm trong sự dự đoán của hắn ta, biểu cảm trên mặt Chung Hư Lữ lại càng cẩn thận thêm.

Vốn ở trong Đế vương mạt thế việc Phạm Thanh ra trận là tương đối gần về sau này, nhưng hiện tại liền xuất hiện ở bên người hắn ta, hiển nhiên là sự giúp đỡ rất lớn, không chỉ có thể cung cấp tài liệu *(coi con ngta là tài liệu sao?Σ(° °|||)) có năng lực, còn có thể lợi dụng cái thân phận kia khiến cho người ta càng tin tưởng lời nói của hắn hơn.

Hắn ta vẫn chú ý tư liệu của người vào thành, ai ngờ Diễm Quân Ly nhanh như vậy đã tới rồi, cũng là vì bàn tay vàng đi. Chung Hư Lữ đột nhiên cười nhạo một cái, nhìn về phía Lý Nguyên đang tìm kiếm ở trong căn nhà, bàn tay vàng sẽ chỉ là của hắn thôi.

… ……

"Anh đồng ý với em" Thương Viêm nhìn BOSS mặt đen thui nhưng đã đáp ứng với cậu, cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi ở trong lòng, cuối cùng cũng thuyết phục được BOSS rồi, tuy là cắt đất đền tiền *(chịu thiệt :v)này kia thực khiến người ta đau trứng, nhưng ít ra BOSS đã đáp ứng với cậu là sẽ không đi tìm Lý Nguyên nữa.

"Anh thật sự thật sự không thể tìm Lý Nguyên." Thương Viêm lo lắng mà nhắc nhở Diễm Quân Ly lại lần nữa, thành công nhìn thấy sắc mặt Diễm Quân Ly lại đen thêm vài phần.

Mặt Diễm Quân Ly âm u, nhìn thấy cái miệng đang khép khép mở mở kia, đôi mắt híp lại liền sáp qua, đem mấy lời nói quá nhiều của Thương Viêm nuốt vào trong miệng.

"Anh đi ra bên ngoài trước." Tâm tình của Diễm Quân Ly cuối cùng bị vẻ mặt đang mờ mịt của Thương Viêm vuốt lại, Thương Viêm bị Diễm Quân Ly hôn tới mức đần độn mơ hồ, tuy là cảm giác cậu bị thiệt thòi, nhưng là khiến tâm tình BOSS tốt lên lại cũng xem như là không tệ lắm.

Diễm Quân Ly ra không gian liền không có lập tức mang Thương Viêm ra, y gọi hai người trong căn nhà này lại, ra lệnh không thể lộ ra chút gì có liên quan tới chuyện của hôm nay, Diễm Quân Ly ở trong ánh mắt mê muội lại sợ hãi của hai người mà từ cửa sổ nhảy xuống, biến mất ở trong mắt của hai người qua đường này.

"Chỗ này là?" Thương Viêm bị Diễm Quân Ly mang ra từ trong không gian, cảnh sắc quanh người đều là xa lạ, Thương Viêm cau mày bịt mũi lại, chỉ số không khí chỗ này quả là có thể thành mức thấp mới nhất trong lịch sử đấy. Chỗ của Thương Viêm và Diễm Quân Ly hiện nay là một cái hẻm nhỏ vắng tanh, mùi và mức độ dơ dáy có thể so với khu bãi rác.

"Chỗ đó." Diễm Quân Ly xoa xoa đầu của Thương Viêm, nhìn bộ dạng khó chịu của Thương Viêm cảm thấy vô cùng áy náy và đau lòng, nhưng y vẫn là ra hiệu Thương Viêm nhìn ra bên ngoài hẻm nhỏ.

Thương Viêm lấy ra hai cái khăn ướt từ trong không gian, một cái che mũi mình, một cái đưa cho Diễm Quân Ly. Lúc này mới đem đầu chuyển về phía hướng Diễm Quân Ly nói.

Thương Viêm không thể nhìn thấy quá nhiều cảnh sắc, tuy là ánh mắt không có bị cản trở, nhưng không thể chịu được tầm mắt hạn hẹp cùng khoảng cách quá xa xôi, Thương Viêm cũng không thể thấy rõ được gì cả, chỉ có thể ở khi dựng thẳng lổ tai lên nghe thấy tiếng mặc cả của một hai người mà thôi.

Trước mắt Thương Viêm đột nhiên sáng lên, cậu đã hiểu được ý nghĩ của Diễm Quân Ly, ở trong từng cuốn tiểu thuyết mạt thế luôn sẽ có một chỗ giao dịch, mà bọn họ lúc này tuy là bị theo dõi, nhưng nên làm vẫn là phải làm thôi.

"Dị năng giả bên kia không cần thêm người nữa, thực lực của dị năng giả này không tệ, hiện tại cũng chỉ còn lại bên dị năng giả không gian này thôi." Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, tâm tình Diễm Quân Ly bình phục lại khá tốt, đặc biệt nghĩ tới chuyện Liên Hoa đã không còn nữa thì tâm tình của y chính là đang từ từ tăng lên lại.

Bọn họ trước đó đã thương lượng muốn đợi vài ngày rồi mới hành động, nhưng lúc này bởi vì nguyên do bị theo dõi chỉ có thể hành động ngay lập tức thôi. Nhìn thấy mình gần như là bị đánh gãy Diễm Quân Ly lại bắt đầu khó chịu, tuy là y cho rằng Lý Nguyên không thể nào tạo thành uy hiếp được, nhưng y cũng thấy rõ tình trạng sốt ruột của người bên giường, cũng chỉ có thể như Thương Viêm mong muốn mà thôi.

"Ca, anh vào không gian đi, em đi một mình." Thương Viêm vốn định kéo Diễm Quân Ly đi ra ngoài, nhưng cậu nghĩ tới có một dị năng giả ở bên cạnh, những người đó lại chần chừ do dự mà bỏ qua khối thịt béo là cậu thì phải làm sao? Không đem cậu bắt đi thì làm sao đi vào đám dị năng giả không gian này được chứ?

"Được." Diễm Quân Ly liếc mắt nhìn Thương Viêm thật sâu một cái, cũng không có từ chối, chỉ là lo lắng lại cương quyết cau mày lên, khu giao dịch y chọn này chính là khu hỗn loạn nhất, có cần phải chọn lại khu khác hay không đây.

Thương Viêm sau khi thừ người ra, liền quay lại nhìn Diễm Quân Ly cười, BOSS cuối cùng cũng biết buông cậu ra rồi.*(thực đáng mừng ( )) Bất quá chỉ là xem vẻ mặt liền biết BOSS là đang lo lắng cho cậu.

"Hạch tinh lúc trước trị liệu cho anh là cấp 3 đấy." Ngụ ý chính là cậu có thể giết chết tang thi cấp 3, chỉ là một đám dị năng giả cấp 2 không làm khó cậu được đâu.

"Biết rồi, em lợi hại lắm." Nhìn biểu hiện bướng bỉnh của Thương Viêm, Diễm Quân Ly chỉ là thở dài, y đã biết Thương Viêm nói ra mấy lời này thì tuyệt đối sẽ không thu hồi lại, "Cẩn thận một chút". Sau đó Diễm Quân Ly cũng chỉ là sờ sờ đầu của Thương Viêm rồi đi vào không gian.

Nguyên nhân sở dĩ y làm thế này cũng không phải là vì sự bướng bỉnh của Tiểu Viêm, càng nhiều là do với Thương Viêm trước đó và chức năng mới của không gian, mới khiến y miễn cưỡng yên tâm thôi.

Đi vào không gian mặc dù khi đi ra sẽ ở ngay tại chỗ cũ, nhưng để một người khác mang đi ra thì lại không giống nhau, như vậy khi Tiểu Viêm cần y, chỉ cần Tiểu Viêm tưởng tượng y, y liền có thể xuất hiện ở bên cạnh Tiểu Viêm.

Đối với tình huống lần này có thể dễ dàng khiến Diễm Quân Ly thỏa hiệp, Thương Viêm rất là vui vẻ, sau khi thấy Diễm Quân Ly rời khỏi, cậu đem tầm mắt chuyển về cái khu giao dịch hỗn loạn kia.

Hôm nay, ông đây sẽ làm một tên xài tiền như nước tốt mà hung hăng kéo chỉ số thù hận đấy nhá.

97. Chương 67: Bị Bắt Cóc

Khu giao dịch rất loạn, bởi vì độ phát triển chỉ là chưa đến một tháng, nên mức độ về các mặt không phải rất tốt, đặc biệt ở phương diện an toàn. Thương Viêm tuy chỉ là một thân quần áo bình thường, nhưng loại trang phục này ở mạt thế chính là vô cùng nổi bật, đặc biệt là khí tức sạch sẽ trên người cậu càng khiến người ta nhìn chăm chú thêm.

Toàn thân trên dưới của Thương Viêm đều không hề phù hợp với nơi này, giống như là con nhà giàu đi tới khu bình dân vậy, người ở đây dù là người mua hay người bán đều rất bẩn thỉu , trên người không có bao nhiêu thịt cả.

Thương Viêm hếch một cái mặt như khinh thường mà nhìn khắp nơi, còn làm kiểu rất khác người là lấy khăn ướt che mũi, khiến ánh mắt của người nơi đây trên cơ bản đều tập trung vào trên người cậu. Không

phải là trong căn cứ không có người nào giống như Thương Viêm thế này, chỉ là loại người đó sẽ không lựa chọn khu giao dịch loạn nhất này đâu.

Tuy nói là khu giao dịch, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là mấy sạp nhỏ ven đường thôi. Từ từ Thương Viêm tiến vào sâu bên trong khu giao dịch, tình hình bên trong lại càng hỗn loạn hơn, không khí lại có một mùi hôi thối bẩn thỉu.

Vết máu trên mặt đất bị vết bẩn che lấp, khiến trong lòng người ta trở nên nặng nề, vết nứt trên tường nói cho Thương Viêm biết nơi này thường xuyên xảy ra đánh nhau, ánh mắt trừng trừng chung quanh đều lén lút đặt ở trên người Thương Viêm, ven đường các loại giao dịch đang tiến hành.

Thương Viêm đối với những ánh mắt tràn ngập ý xấu kia làm như không thấy, nét mặt vẫn khiêu khích cùng xem thường như cũ, nhìn những người bên cạnh trong thâm tâm nảy sinh cảm giác khó chịu với cậu, Thương Viêm tỏ vẻ cậu nếu có thể chống được ánh mắt của BOSS thì mấy áp lực nho nhỏ này tính là gì cơ chứ.

Cái ngã tư nhỏ của khu giao dịch này rất sâu, càng vào trong thì càng ít người, nhưng ở trong không khí cũng dần dần truyền lại mùi vị của máu, trong tay Thương Viêm cầm một thanh súng lục, ý bảo người chung quanh đừng nên giở trò gì thì hơn.

Mùi máu tươi ở chỗ này rất nặng, khả năng lớn nhất chính là ở trong này luôn có tranh chấp xảy ra, hoặc có thể nói là có nhiều vụ giết người. Tuy là cậu muốn có người tìm đến, nhưng chủ ý của cậu cũng không phải là ở trên mấy người bình thường này, những người này còn chưa thể tiếp cận tới mấy tên có thể bắt cóc cậu giao cho căn cứ được.

Mọi người xung quanh thấy súng thì hơi lúng túng, hung ác liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái liền hoàn toàn buông tha cho miếng thịt béo Thương Viêm này. Khi Thương Viêm nhìn thấy mấy sạp nhỏ bên cạnh càng ít đi liền nhíu mày, khi sắp đến cuối đường, trong lòng Thương Viêm đã bắt đầu thấy nản lòng.

Mặc dù ở loại địa phương này là dễ gây thù hằn nhất, cậu cũng có năng lực gây thù chuốc oán nữa mà, nhưng mấy thứ chỗ này bán căn bản là không thể phô trương thân phận 'nhà giàu mới nổi' của cậu được. Ở loại chỗ này tuyệt đối không có thức ăn có thể trao đổi, ở Thương Viêm xem ra thì thứ quý nhất cũng chỉ là tấm chăn đọng đầy vết ố vàng mà thôi.

Thương Viêm dừng chân lại, cả gương mặt đen đầy đến mức như có thể nhỏ ra nước, chỗ này sắp là cuối phố rồi, sạp nhỏ cơ bản cũng chả còn, còn gì có thể đáng thương hơn tên nhà giàu mới nổi cậu đây nữa không chứ!

"Thưa ngài, không biết ngài có hứng thú ghé qua bên này nhìn xem hay không ạ?" Giọng khàn khàn vang lên ở bên trái Thương Viêm, một người đàn ông trùm kín áo khoác mang theo chút hưng phấn mà nhìn vào Thương Viêm.

"Hừ, ông chắc chắn là có đồ tốt chứ?" Thương Viêm nhướng mắt, liếc xéo người đàn ông mặc cái áo khoác rách nát kia, hơi thiếu hăng hái hỏi.

"Đương nhiên." Nam nhân cúi người xuống, cả người đều có vẻ vô cùng kính cẩn "Tuyệt đối là bên ngoài không có đâu." Người đàn ông nói chắc chắn, trái lại khiến Thương Viêm thật sự cảm thấy hứng thú.

"Dẫn đường đi." Thương Viêm hất hất mày, vẫn làm tròn trách nhiệm sắm vai một tên nhà giàu mới nổi lấy 'mắt chó khinh người', cậu còn tiện tay vứt một thỏi chocolate vào trong lòng ngực nam nhân.

Người đàn ông thấy được thứ này trong mắt liền sáng rực, nhanh chóng ôm vào lòng, nhưng ánh mắt hắn nhìn Thương Viêm cũng không có sự cảm ơn, mà chỉ là tràn ngập lòng tham thôi.

Nam nhân không biết dẫn Thương Viêm rẽ qua bao nhiêu khúc ngoặc, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà đổ nát, Thương Viêm nhìn tòa nhà lung lay sắp đổ này mà nghi hoặc trong lòng, tòa nhà này ở trước khi mạt thế có thể coi như là tòa lầu cao đi (*), hơn nữa nơi này chính là khu phố cổ, kiến trúc chung quanh đều nằm trong phạm vi của tòa lầu cao này.

Thương Viêm sờ sờ cằm, há miệng ra đang định hỏi một chút, nhưng khi quay đầu lại liền phát hiện người nam nhân kia đã sớm không thấy bóng dáng nữa, mà chính là mấy người đàn ông lực lưỡng thay vào chỗ

hắn.

Thương Viêm hơi hơi suy nghĩ liền hiểu ra, những người này là do kẻ ở phía sau màn phái tới để thăm dò năng lực của cậu, nhìn đám người tới kiếm chuyện này liền 'chậc' một tiếng khiêu khích, lấy súng lục từ trong không gian ra bắn về phía mặt đất.

Thương Viêm vừa lộ năng lực ra một cái, mấy người đang tiến lại gần đều mở to mắt lùi về phía sau, những người này có thể ở đây liền nói ra họ không phải là dị năng giả, dù năng lực có tốt hơn đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi kiểu bắn loạn xạ này được.

"Người anh em người anh em." Mắt thấy bên trong súng lục sắp hết đạn, Thương Viêm đang suy nghĩ có cần phải lấy một cây súng tự động ra để lấy chút mặt mũi hay không thì bỗng mơ hồ nghe thấy một giọng nói.

"Sao hả? Có chuyện gì?" Thương Viêm dừng tay lại, khẩu súng nhắm ngay vào người vừa mới xuất hiện này, người nọ tuy cũng không phải rất sạch sẽ, nhưng tổng quát mà nói liền thấy có sự khác biệt so với người khác. Nếu nói quần áo chung quanh đều là trang phục ăn mày rách rưới, thế thì người này chính là mặc một bộ đồ hơi cũ nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Sự nể mặt của Thương Viêm khiến cho người đối diện từ sợ hãi liền nở ra nụ cười, Thương Viêm cũng hiểu được mấy người ban nãy là định làm gì. Một người giống như cậu mà đi tới chỗ này không phải bại não thì chính là có năng lực, mà việc cậu cần làm ở đây chính là trước mặt mấy tên do thám này thể hiện ra bản thân vừa có năng lực bảo vệ mình nhưng cũng không quá mạnh mẽ, dùng nó để khiến cho người ở phía sau có lòng muốn 'bắt cóc' cậu.

"Hiểu lầm hiểu lầm thôi. Người anh em đừng tức giận, lại đây lại đây, tôi mang cậu đi tới chỗ của tôi, có không ít thứ đâu đấy." Cái bộ dạng thiếu đánh của Thương Viêm không có tác dụng gì với người trước mặt này cả, nụ cười của người nọ khiến Thương Viêm nhớ tới mấy nhân viên tới cửa chào hàng, Thương Viêm tỏ ra một bộ dạng kiêu căng mà nhìn cái người đang ý định tiếp cận cậu này, thu cây súng trên tay về.

"Người anh em tên gì thế, tôi tên Trần Nhất, mong được giúp đỡ nhiều hơn." Trần Nhất vô cùng thân thiết mà vỗ vỗ vai Thương Viêm, giống như anh em tốt mà ôm lấy bả vai Thương Viêm *(BOSS bình tĩnh) liền mang Thương Viêm đi về một hướng nào đó.

Thương Viêm nhếch miệng, thân thể khi Trần Nhất vỗ vào liền hơi cứng đờ. Có cần dùng sức dữ vậy không chứ, tên khốn kiếp này! Cậu vừa mới sử dụng súng xong, cánh tay bị lực phản chấn lại rất đau đó biết không hả!!?

Chỗ Trần Nhất mang Thương Viêm đi là một cái nhà hàng không xa, hẳn là chỗ giao nhau giữa khu phố cũ và khu phố mới, nhà hàng khá đẹp hơn nữa chỗ này cách trụ sở chính của căn cứ W khá xa.

Thương Viêm đi theo Trần Nhất vào nhà hàng, hoàn cảnh ở nơi này cũng không tệ, Trần Nhất mang Thương Viêm lên lầu. "Bà chủ." Thương Viêm đi theo Trần Nhất vào một chỗ tương tự như phòng KTY, Thương Viêm nhấp nhấp miệng nhìn xung quanh, như là đang soi mói sự bài trí của nơi này vậy, lại đưa tầm mắt vào người phụ nữ cậu đã sớm dùng dư quang quan sát tới này.

"Lâu lắm không có anh chàng đẹp trai thế này tới giao dịch rồi, tôi tên Lý Nhất, cậu muốn gì nào?" Người phụ nữ mặc âu phục mời Thương Viêm tới trên sô pha, bảo mọi người đều lui hết ra ngoài, ánh mắt lóe sáng mà nhìn Thương Viêm.

Thương Viêm híp mắt lại, ở trên cái bàn trước mặt cậu có một chai rượu vang XX, Thương Viêm thở dài trong lòng, rốt cuộc tới phiên nhà giàu mới nổi ra sân rồi đây.

"Cô em, anh muốn em, đổi sao đây?" Thương Viêm quay đầu đi vừa châm biếm lại đầy hứng thú mà hỏi, gương mặt Lý Nhất không xem như xinh đẹp, nhưng được cái vóc dáng đẹp. Trên mặt Lý Nhất có chút cứng đờ, nhưng sau đó lại giống như là đổi mặt vậy, cười đến vô cùng tươi tắn.

"Tôi ư? Tôi đắt giá lắm đấy nhé?" Lý Nhất nhếch chân bắt chéo lên, thuận tay cầm một ly nước trà trên bàn đặt lên miệng uống, trong ánh mắt như đang coi rẻ Thương Viêm vậy.

"Vậy thì sao nào?" Trong lòng Thương Viêm nhảy một cái, bán thật sao hả? Cậu chỉ là đang sắm vai một kẻ không có đầu óc thôi mà. Bất quá Thương Viêm vẫn là duy trì bộ dạng của một tên ăn chơi trác táng, tiện tay vung lên một cái, ở bên trong phòng liền tăng thêm mấy chục vò tương cùng mấy thùng dược phẩm.

Thương Viêm khiêu khích nhìn về phía Lý Nhất, mà hành động của Lý Nhất cũng ra ngoài sự dự đoán của Thương Viêm, cái mặt phóng to của Lý Nhất kề sát bên cạnh, khi Thương Viêm phản ứng lại được thì nhận ra cậu đã bị hônΣ(° °|||), đầu lưỡi cạy miệng của cậu ra, một dòng nước ấm mang vị trà liền chảy vào trong cổ họng, tiếp theo đó là trời đất đảo lộn.

Thương Viêm hiểu ra, đây là bị người 'đút' thuốc mê đó ư. *(có cảm giác cô ta sẽ chết rất thảm (-))

Ý thức của Thương Viêm còn chưa kịp biến mất liền khôi phục sự minh mẫn, .

Nghe hệ thống nói thế, Thương Viêm cảm thấy chương trình trị liệu thực sự rất hiệu nghiệm.

"Bà chủ." Thương Viêm ngã xuống trên sô pha, cậu nhắm mắt lại cố tận trách sắm vai một người ngất xỉu, cậu đang vãnh tai nên có thể nghe được đó là giọng nói của Trần Nhất.

"Đem cậu ta giao cho Tô Lục Lý. Cậu ta hẳn là có một không gian không nhỏ chút nào, lần này chắc là có thể chứa thêm được mấy thứ nữa". Lý Nhất lau lau miệng nhìn Thương Viêm đã mất đi ý thức, Tô Lục Lý trong miệng cô ta chính là kẻ chủ mưu chuyên môn bắt cóc dị năng giả không gian.

Trong khu vực của bọn họ cũng có không ít người biết chuyện này, vì có được thêm càng nhiều sự bảo vệ, bọn họ cũng giúp Tô Lục Lý tìm kiếm dị năng giả không gian.

"Không phải chỉ là một cái dị năng giả không gian thôi sao, vậy cũng kiêu ngạo tới như thế." Như có chút hung ác khó hiểu Thương Viêm bị Lý Nhất đá một cước lên trên bụng, may mà một cước này khiến cơ thể Thương Viêm đúng lúc ngã lên sàn nhà trên mặt đất, nên không ai có thể thấy được vẻ mặt đau đớn của Thương Viêm lúc này, tiếp theo trong đầu của Thương Viêm liền không phụ sự mong đợi mà nghe thấy tiếng nhắc nhở của chương trình.

"Bà chủ, không gặp phiền phức chứ?" Trần Nhất có chút lo lắng, người này có nhiều vật tư như vậy, sẽ không là thiếu gia của gia tộc nào trong căn cứ đấy chứ.

"Sao thế được, nếu thật là thiếu gia cậu ta mới không chỉ đi ra ngoài có một mình, với lại còn dưới tình huống khó hiểu này nữa. Lại nói cho dù đúng thế thì đã sao, hiện nay là mạt thế bọn họ có thể điều tra ra được cái gì cơ chứ". Lý Nhất lắc lắc đầu, cho dù là bọn ăn chơi trác táng ở trong căn cứ W cũng sẽ không như thế này đâu, ngu ngốc đến vậy thì người lớn trong nhà cũng sẽ dặn qua là đừng tới những nơi như thế này rồi.

"Vâng, bà chủ, bất quá tại sao lại không cho người này lấy ra thêm vài thứ chứ?" Trần Nhất nhìn về phía đống vò bên cạnh, rất khó mà nhịn xuống không đi nhìn lén.

"Nếu Tô Lục Lý không thể từ trong không gian của người này lấy được số lượng mà hắn đoán, tới khi đó chúng ta còn phải tự nhả ra không ít nữa." Lý Nhất liếc mắt nhìn cảnh cáo Trần Nhất một cái.

"Vậy bà chủ, tôi đi ra ngoài trước đây." Trần Nhất bừng tỉnh hiểu ra, nói xong đem Thương Viêm khiêng lên người. Thương Viêm giống như con cá chết mà bị vác đi, cậu là thật lòng cho rằng cuối cùng cũng đi được tới bước này rồi.

Bởi vì tại Lý Nguyên nên cậu không thể thoải mái gây thù khiến người ta chú ý tới cậu cũng thuận tiện bắt cóc cậu, cậu chỉ có thể lén lút hành động thế này mà thôi. Cũng may là ở nơi nào cũng đều có bọn ác ôn kiểu này nên cậu mới có thể thành công được.

"Bịch" Thương Viêm còn đang cảm thán bản thân thật không dễ dàng bỗng chốc bị người ta quăng vào trong xe, đầu đập mạnh lên cửa xe, nhưng cậu lại vẫn phải duy trì bộ dạng đang mê man, Thương Viêm cắn chặt hàm răng nghe giọng nói của chương trình trị liệu, cậu thật sự là quá chuyên nghiệp rồi mà.

Giải thích: (nguồn baidu)

Lầu cao: (nguyên văn: nguy lâu).

Nghĩa 1: mấy kiến trúc nguy hiểm, xập xệ, đổ nát, có thể gây nguy hiểm cho sư an toàn của người sinh sống.

Nghĩa 2: tòa lầu cao.

Bonus một bài thơ về nguy lâu:

Dạ túc sơn tự (Lý Bạch)

Nguy lâu cao bách xích

Thủ khả trích tinh thần

Bất cảm cao thanh ngữ

Khủng kinh thiên thượng nhân.

Dịch nghĩa (mỗ ko biết làm thơ đâu :3)

Lầu cao hàng trăm thước

Tay có thể hái được sao trời

Không dám nói lớn tiếng

Sợ làm kinh động đến người trên trời.

98. Chương 68: Lẻn Vào

Thương Viêm có thể cảm nhận được xe đang đi về phía trước, cảm giác run rẩy lắc lư có thể nhận ra con đường này cũng không xem như bằng phẳng. Thương Viêm vẫn nhắm mắt lại, trong xe không ai nói chuyện, Thương Viêm cũng không thể biết được gì cả, cậu thỉ có thể cảm giác được trên xe kể cả cậu thì cũng chỉ có 4 người, nhưng cũng không có trói cậu lại, những người này trái lại rất có sự tin tưởng đối với thuốc mê của mình.

Nói tới thuốc mê, Thương Viêm liền nhớ tới cái hôn kia không khỏi có chút chột dạ, tuyệt đối không thể để BOSS biết được! Tuy lúc này cậu còn chưa có tự giác của một người yêu, nhưng liền chuyện tối hôm qua cậu cũng có thể biết được BOSS là một người có tính độc chiếm mãnh liệt. Người phụ nữ kia có gặp xui xẻo hay không cậu không biết, cậu chỉ biết một khi BOSS đã biết được thì cậu nhất định sẽ bị vắt khô! =))

Trong xe không có máy điều hòa, trong không khí tràn ngập một mùi khó nghe, Thương Viêm rất tận trách giữ vững vai diễn của mình đến ngay cả mày cũng không nhăn một chút nào cả.

"Trương Nhị, đem người trói lại, gọi dậy." Lời nói của Trần Nhất chứng tỏ đã sắp tới mục đích, vừa dứt lời, Thương Viêm liền cảm thấy được hai tay và hai chân của mình bị dây thừng trói chặt, làm cho Thương Viêm bỗng nhiên cảm thấy rất mà cho rằng mình là con lợn béo đang chờ bị bán vậy.

Xe từ từ dừng lại, trong lòng Thương Viêm căng thẳng, cố sức thả lỏng bản thân, cậu biết chốc nữa cậu sẽ gặp được cái gã Tô Lục Lý kia. Không phải nói Tô Lục Lý là người phụ trách của đội dị năng giả hay sao, sao ngay cả chuyện dụ bắt dị năng giả không gian đều là hắn phụ trách cơ chứ.

Nhớ tới lần gặp mặt của mình và Tô Lục Lý trước đó, Thương Viêm liền cảm thấy đau đầu, với lần gặp mặt trước, cậu đã có thể tưởng tượng ra mình sẽ trở thành đối tượng chăm sóc trọng điểm rồi.

"Chát!" Thương Viêm đột nhiên bị đánh mạnh vào mặt một cái, chỉ từ tiếng động cũng biết được ra tay mạnh đến thế nào. Thương Viêm vốn đang hồi hộp bị dọa đến nhảy dựng, suýt chút nữa sẽ mở to mắt cái 'xoạch' theo phản xạ rồi.

"Còn chưa có tỉnh, đánh lại cái nữa." Giọng nói bình tĩnh của Trần Nhất khiến Thương Viêm trong nháy mắt liền có dục vọng muốn đóng cửa thả BOSS. Thương Viêm từ từ mở to mắt, giống như một người không

biết tình trạng gì mà mơ mơ màng màng nhìn chung quanh, sau đó trợn to hai mắt, động đậy tay chân bị trói lại của mình.

"Các người đang làm gì đó!" Thương Viêm như là nhận ra được tình trạng của mình, lập tức trở nên hung dữ, hai mắt bốc lửa mà nhìn thẳng vào Trần Nhất nhìn có chút hả hê và mấy tên đàn em khác đang khinh bỉ cậu.

"Chát!" Tên đàn em bên cạnh lại tát qua thêm một cái, Thương Viêm cố nén suy nghĩ muốn gọi BOSS trong lòng lại, lộ ra một bộ dạng như hung dữ nhưng mà không có chút năng lực phản kháng nào.

"Thằng nhóc, mày còn chưa có hiểu rõ tình trạng sao hả?" Cả mặt Trần Nhất chán nản mà lắc đầu, giống như là đối diện với một đứa trẻ chưa hiểu chuyện đời vậy. Sau đó sắc mặt Trần Nhất bỗng nhiên thay đổi, đấm một đấm vào trên người Thương Viêm.

"Cái lũ lấy mắt chó nhìn người như bọn bây này nên bị dạy dỗ mới được." Trần Nhất xé ra bộ mặt dối trá mà dữ tợn nhìn vào Thương Viêm, "Nhìn tay chân nó cẩn thận, nó là dị năng giả không gian đó."

Trần Nhất đem dị năng giả không gian nói rất nặng, khiến 2 người trên xe vốn đã ghét Thương Viêm lúc này lại càng tập trung tầm mắt vào trên tay cậu gắt gao hơn, trên nét mặt của bọn họ giống như còn đang ở cân nhắc có cần hạ độc thủ với Thương Viêm hay không.

Thương Viêm nghe âm thanh nhắc nhở của chương trình, trong lòng hung hăng cho Trần Nhất một dấu gạch chéo, cho dù có chương trình cậu cũng rất đau đó.

Trần Nhất nói xong liền một mình xuống xe, có lẽ là đi đàm phán, bộ dạng của Thương Viêm như là đã hiểu tình cảnh của bản thân nên không có nói thêm gì nữa, chỉ là đưa tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ.

Kiến trúc nơi đây chính là một cái nhà tù ở ngoại ô được chà rửa vô cùng sạch sẽ, chung quanh không có tòa nhà thừa thãi nào khác, nhìn qua rất lạnh lẽo, điều này khiến cho cảm tình của Thương Viêm đối với căn cứ W lại càng kém hơn.

Thương Viêm chưa kịp quan sát lâu lắm đã bị người ta thô bạo lôi xuống xe, Thương Viêm nhếch miệng không tình nguyện mà bị kéo đi về phía trước. Tô Lục Lý lúc này đang cùng Trần Nhất đồng thời đứng ở trước một cái nhà tù, phía sau còn có mấy dị năng giả. Thương Viêm có thể nhận ra tầm mắt của Tô Lục Lý ở sau khi cậu bước xuống xe liền chưa từng rời khỏi, không khỏi nắm chặt lòng bàn tay.

"Ha ha, chúng ta lại gặp mặt rồi." Trong giọng nói của Tô Lục Lý có sảng khoái cùng cười nhạo, Thương Viêm "hừ" một tiếng, trên mặt cười lạnh, đương nhiên trong lòng cũng đang cười lạnh luôn, nếu không phải cậu đây cố tình thì làm sao có thể bị bắt được cơ chứ.

"Ngài Tô, trước đó đã nói rõ..." Trần Nhất cười theo với Tô Lục Lý, tuy là ngạc nhiên Thương Viêm và Tô Lục Lý cư nhiên biết nhau, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra được quan hệ của hai người này cũng không phải tốt đẹp gì, Trần Nhất cũng không thèm để ý tới mấy chuyện này, hắn chỉ muốn lấy được một phần thuộc về bọn hắn mà thôi.

"Thêm 1/2 phần thuốc nữa." Tô Lục Lý hơi hơi gật đầu, ra hiệu cho người đứng ở phía sau, Trần Nhất nghe thế sắc mặt liền lộ vẻ vui mừng, mà Thương Viêm còn là giống như hiểu ra gì đó sắc mặt ở trong mắt mọi người liền nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Trong lúc khi Trần Nhất và người của hắn muốn rời khỏi, Thương Viêm đột nhiên nhảy lên một cái, trong tay có thêm một con dao nhỏ, dây thừng trên người đã sớm bị cắt ra. Chỉ thấy Thương Viêm kéo một người bên cạnh Trần Nhất qua, sau đó thu dao nhỏ lại, lấy ra súng lục chỉ vào huyệt thái dương của người nọ.

Sắc mặt Trần Nhất và đồng bọn của hắn biến đổi nhanh chóng, Tô Lục Lý còn lại là có chút thả lỏng, Thương Viêm híp mắt lại nhìn mọi người, hơi ngừng lại một chút ở trên người Tô Lục Lý, trong mắt nhanh chóng hiện lên ý cười.

Với biểu hiện từng ở trước mặt Tô Lục Lý phản kháng thành công của cậu lúc trước, cho dù cậu là bị bắt tới, Tô Lục Lý cũng chắc chắn sẽ nghi ngờ mình có phải là cố ý tới nơi này hay không, lúc này phản kháng lại chính là vì trừ đi lòng nghi ngờ của Tô Lục Lý, tuy là một lát nữa nhất định lại phải ăn khổ rồi đây.

Thương Viêm đen mặt, cậu đã chú ý tới ở phía sau cậu không xa có vài dị năng giả vây lại đây. Dư quang của Thương Viêm tập trung ở trên người kẻ đang bị mình lấy làm con tin, nhướng nhướng mày, cậu nhận ra tên này á, tên này không phải là cái tên vừa rồi mới tát cậu hay sao!

Đau một mình không bằng mọi người cùng đau, tâm lý Thương Viêm không cân bằng một cái, liền nả một phát súng vào phía trên chân người này, cũng vừa vặn đúng với biểu hiện bắt cóc con tin của cậu.

Tuy Thương Viêm vẫn là có lương tâm chỉ để viên đạn sượt qua thôi, nhưng người này vẫn là "á" lên một tiếng rồi ngã bệt ra đất, cái bộ dạng kia coi như là giây tiếp theo sẽ bật khóc ra thì Thương Viêm cũng sẽ không bất ngờ đâu.

Nhìn thấy vẻ hèn nhát của người này Thương Viêm còn muốn nả thêm một phát súng nữa, lại cảm thấy cả người đau nhức tê dại. TMD, cư nhiên dùng chày điện. Thương Viêm làm bộ dạng té xỉu ra đất, đương nhiên Thương Viêm cũng không muốn làm mình bị đau, vừa đúng lúc dùng con tin ở phía trước mình làm cái đệm thịt.

"Mang đi vào." Giọng nói của Tô Lục Lý khó nén sự phấn khích và tự mãn, hắn cũng biết trong không gian của Thương Viêm có vũ khí á, về phần gã Diễm Quân Ly kia, khi thời gian hắn tìm tới nơi này, Thương Viêm đã sớm là người của hắn rồi.*nghe câu này thật là ba chấm( )

Thương Viêm lại bị dị năng giả hệ gió giật điện cậu ở phía sau khiêng ở trên người, lắc tới lắc lui khiến cho Thương Viêm có loại cảm giác muốn nôn, tên dị năng giả này khiêng sao lại so với Trần Nhất còn cực nhọc hơn vậy chứ!

Tiếng nói chuyện vụn vặt ở phía sau càng ngày càng nhẹ, lực chú ý của Thương Viêm cũng tập trung lại chung quanh người mình, cậu bị đặt lên một cái cáng cứu thương, trực tiếp mà cứu vớt cái dạ dày của Thương Viêm.

Thương Viêm có thể cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt đặt ở trên người mình, làm cho Thương Viêm cảm thấy mình giống như là bị cởi sạch vậy, thân thể cứng ngắc của Thương Viêm lại bị người ta khiêng lên, đưa đến trên giường, mùi gỉ sắt xung quanh khiến Thương Viêm đoán mình đang ở bên trong nhà tù.

Tiếp theo Thương Viêm cảm thấy cánh tay bị thứ gì đó lạnh lẽo va chạm vào, mang theo một chút đau đớn như có thứ gì đó bị truyền vào bên trong thân thể cậu, khi trong phòng chỉ còn một mình cậu, chương trình trị liệu không ngoài ý muốn của cậu mà bắt đầu khởi động, khiến Thương Viêm hiểu được Tô Lục Lý là muốn dùng thuốc để khống chế cậu.

Cái này Thương Viêm là gặp khó khăn thật đây, sau khi cậu tỉnh lại phải dùng thái độ gì đi đối mặt bây giờ? Hơn nữa cậu tới nơi này còn có một cái mục đích nữa.

Lúc trước khi tới căn cứ W cũng không có nghĩ nhiều đối với bàn tay vàng, dựa theo ý nghĩ đi từng bước tính từng bước thôi, đương nhiên cũng là muốn tiếp cận với Lý Nguyên nữa, nhưng lúc này Chung Hư Lữ và Lý Nguyên gặp nhau nên cậu chỉ có thể đi tìm một con đường khác mà thôi.

Ở trong Đế vương mạt thế chỉ có hai người biết vị trí chính xác của bàn tay vàng, một người là Lý lão, một người là Lý Thiên thuộc họ xa không được coi trọng của nhà họ Lý.

Lý Thiên này là làm sao biết về bàn tay vàng thì không thể đoán ra, nhưng Thương Viêm có thể biết được người tên Lý Thiên này chính là một BOSS nhỏ sau này sẽ tranh giành bàn tay vàng với Chung Hư Lữ, mà Lý Thiên cũng là dị năng giả không gian bị chộp tới.

Tuy là biết Lý Thiên sau này chắc chắn sẽ khôi phục lại, nhưng lúc này có lý trí hay không thì hơi khó nói, không biết có thể chữa trị tốt được hay không.

"Tiểu Viêm." Diễm Quân Ly thử gọi to Thương Viêm, đã qua lâu đến vậy sự kiên nhẫn của Diễm Quân Ly đã dùng sạch mất rồi, ở trong không gian không chỉ có một lần muốn đi ra ngoài nhìn xem Thương Viêm, muốn biết Tiểu Viêm em ấy có bị thương hay không đây nữa.

Giọng nói trầm ổn của Diễm Quân Ly lập tức dập tắt đi sự nôn nóng của Thương Viêm, trong lòng Thương Viêm thở phào nhẹ nhõm. "Ca, em đi vào rồi, hiện tại đang trong hôn mê, nói chuyện cùng em đi." Bởi vì là đối mặt với Diễm Quân Ly, giọng điệu của Thương Viêm liền lập tức thoải mái lên ngay.

"Hôn mê là chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy giọng điệu bình tĩnh của Thương Viêm, Diễm Quân Ly tuy vẫn là bị hai chữ 'hôn mê' mà nhăn mày lại vẫn là yên tâm không ít.

"Chỉ là vì trốn tránh thôi, hơi chút phản kháng nhỏ, loại trình độ này có thể dễ dàng tránh đi tai mắt mà trị liệu. Bất quá còn phải giả vờ, ít nhất phải nằm hơn 4 tiếng nữa."

Diễm Quân Ly nghe thấy lời Thương Viêm nói liền mỉm cười, năng lực trị liệu của Tiểu Viêm mạnh đến thế nào anh cũng biết mà, nên không có lo lắng nữa.

Thương Viêm cùng Diễm Quân Ly câu được câu không mà trò chuyện, hơn 3 tiếng liền qua, trong phòng cũng nhiều thêm mấy dị năng giả, Thương Viêm cũng không cùng Diễm Quân Ly nói chuyện phiếm nữa, nhưng Thương Viêm lúc này cũng đột nhiên nhớ tới cậu với BOSS nói chuyện quá high đi, cậu còn chưa có kịp nghĩ phải giả vờ ra sao đây nữa.

Đôi mắt Thương Viêm mong chờ mà cầu cứu Công lược , vừa nghe giọng nói này, Thương Viêm có chút ngẩn ngơ.

Công lược-kun, ngươi lúc này là đang giận lẩy đó hả? Sao mà cậu còn nghe ra được một chút ghen tị vậy? Thân ái, ngươi cũng không thể học Hệ thống đi theo đường ngạo kiều đấy nhá!

Không cần hỏi này chắc chắn là hệ thống rồi.

không thèm để ý tới Hệ thống, trong lòng Thương Viêm có chút sốt ruột, cho dù biết Công lược sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng theo thời gian cấp bách cậu không thể không vội được.

"Cậu nói tên này sao lại hôn mê lâu tới vậy chứ, người bình thường có thể hơn 4 tiếng liền tỉnh lại, nhưng dị năng giả thì nhiều lắm là hơn 2 tiếng có thể tỉnh lại rồi mà." Bên tai Thương Viêm truyền tới giọng nói nghi ngờ, cậu còn có thể cảm nhận được người chung quanh đều dùng ánh mắt khó hiểu mà dán vào cậu.

Thương Viêm đã quên mất đám dị năng giả này, khi kích động, cơ thể Thương Viêm liền không đúng lúc mà giật giật lên. Làm người xung quanh đều cho rằng Thương Viêm cuối cùng cũng tỉnh lại, Thương Viêm lúc này chỉ có thể đâm lao phải theo lao mà thôi.

Công lược vẫn là Công lược-kun, sắp thấy Thương Viêm sẽ 'không được', Công lược ngừng một chút vẫn là cho Thương Viêm bốn chữ. *(2 câu phải 8 chữ chứ nhỉ ??)

Thương Viêm giật mình một cái, đây không phải là hiệu quả của *(thuật thôi miên gì đó ấy)mà trên mạng trước đó được truyền rất rộng rãi hay sao? May là còn biết hướng để sắm vai. Thương Viêm ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người mà mở to mắt ra, nhưng từ trong đôi mắt đã không còn nhìn ra sắc thái gì nữa.

Biểu hiện của Thương Viêm khiến người chung quanh đều lộ ra nụ cười, Thương Viêm không thể suy nghĩ nhiều lắm, nếu không sẽ có cảm xúc xuất hiện ở trong mắt, cậu chỉ có thể đem bộ dạng của mấy người này ghi tạc vào trong lòng trước.

Thương Viêm theo giọng nói xung quanh mà xuống giường đi lại, cậu đi qua lại theo người ở phía trước mặt, dư quang của cậu liên tục mà quan sát, cậu nhìn thấy chỗ cậu vừa mới ở chính là nơi giam giữ, ở trong mỗi nhà tù đều có người, người ở bên trong đều là hai mắt vô hồn, nhìn thấy tình hình này Thương Viêm cũng cảm thấy sáng tỏ.

Thương Viêm hơi hơi rủ mi xuống, như khúc gỗ mà đi đi lại lại. Có lẽ đây là một cơ hội tốt để biết về bàn tay vàng từ trên người Lý Thiên, chỉ là trước tiên cậu phải tìm thấy người này mới được.

99. Chương 69: Lý Thiên

Thương Viêm mặt đờ đẫn bị đưa đến trước mặt Tô Lục Lý, chỗ của Tô Lục Lý lúc này chính là phòng kiểm soát của nhà giam, xung quanh hắn đặt đầy mấy bàn làm việc thẳng tắp nhau, nhân viên ngồi tại chỗ làm

việc khiến chỗ này nhìn sơ qua chẳng khác gì với mấy tòa cao ốc văn phòng cả.

Nhìn thấy Thương Viêm xuất hiện, Tô Lục Lý không hề phụ sự coi trọng của bản thân đối với Thương Viêm, biết rõ không có tư tưởng mà vẫn vỗ vỗ lên vai Thương Viêm, nụ cười tươi rói trên mặt thể hiện rõ tâm tình của hắn đang rất tốt, những người khác trong phòng cũng vì thế mà đem ánh mắt tò mò rơi vào trên người Thương Viêm.

Trong lòng Thương Viêm có chút thiếu bình tĩnh, cậu không biết mình có thể bị lộ tẩy trước mặt những người ở đây hay không nữa, may mắn là Tô Lục Lý để ý tới không gian của cậu còn hơn bản thân cậu nhiều, trong mắt Tô Lục Lý lúc này đang ngập tràn khao khát đối với không gian của cậu.

Tô Lục Lý đưa Thương Viêm đi đến một căn phòng trống, "Đem mấy thứ trong không gian toàn bộ lấy ra hết". Giọng nói của Tô Lục Lý mang theo sự hưng phấn, hắn biết những thứ trong không gian của Thương Viêm không hề giống với mấy thứ linh tinh nhỏ nhặt của các dị năng giả khác, hắn rất chờ mong với mấy thứ có thể đạt được trong không gian của Thương Viêm.

Sự tham lam không hề che giấu kia khiến khóe miệng Thương Viêm không nhịn được mà co rút, câu này nghe như lời thoại của thổ phỉ là sao vậy hả, may là không có ai chú ý tới nét mặt của Thương Viêm lúc này.

Thương Viêm trưng cái bộ mặt như xác chết, vung tay lên lấy mấy thứ đã chuẩn bị sẵn trong không gian ra, vũ khí và dược phẩm mỗi thứ đều chiếm một nửa, đương nhiên cái tên lòng dạ hẹp hòi Thương Viêm này còn nhớ kỹ việc bị 'ăn hành' ở chỗ của Lý Nhất và Trần Nhất, thức ăn ngoại trừ hai bịch bánh mì ra thì cái gì cũng không có lấy.

Thương Viêm không hề có chút không cam lòng nào đối với việc mấy thứ này sắp không còn thuộc về mình, dùng chút vật tư nho nhỏ đổi lấy dị năng giả không gian, nói sao vẫn là cậu có lợi hơn mà, giao chút phí dụng cũng chả sao cả.

Hơn nữa những vũ khí này đều là súng, một viên đạn với thuốc nổ cậu đều không có lấy ra, về phần dược phẩm, đó đều là mấy loại thuốc trị cảm sốt có thể tùy tiện thấy được trong tiệm thuốc mà thôi, còn mấy thứ cướp được trong bệnh viện đang được cất giữ trong không gian của BOSS á.

Khi Tô Lục Lý nhìn thấy vũ khí và dược phẩm trong lòng liền khó kìm nổi sự vui sướng, tuy biết rằng vũ khí trong cục cảnh sát không chỉ có mỗi nhiêu đây, cũng không có đạn với thuốc nổ, nhưng hắn cũng không hề cho rằng Diễm Quân Ly sẽ đem tất cả vũ khí giao cho Thương Viêm bảo quản một mình. Hơn nữa đây không phải còn có thuốc ư, những thứ này ở mạt thế cũng là thứ rất quan trọng đó.

Người bên cạnh thấy được mấy thứ trong không gian của Thương Viêm trong mắt liền không ngừng lóe ra ánh sáng xanh, đương nhiên bọn họ không chỉ hưng phấn về mấy thứ trong không gian của Thương Viêm, mà còn vì kích thước không gian của Thương Viêm nữa, lúc này hơn phân nửa căn phòng đều chật ních đồ vật.

Chỉ là khi Tô Lục Lý phát hiện bên trong chỉ có hai bịch bánh mì, sắc mặt hơi hạ xuống, hắn biết chắc chắn là Lí Nhất giở trò thôi. Còn Thương Viêm ở khi lực chú ý của mọi người đều tập trung vào những thứ dưới đất, dùng dư quang lén lút quan sát Tô Lục Lý, ở khi chắc chắn rằng Tô Lục Lý đã hiểu rõ tình hình thì vô cùng tốt bụng mà vì bọn người Lí Nhất sắp gặp xui xẻo kia đốt lên mấy ngọn nến.

Sự biểu hiện của Thương Viêm trong mắt đám người Tô Lục Lý là Thương Viêm đã hoàn toàn bị bọn họ khống chế rồi, dù sao không có ai sẽ có ý thức mà đem một đống thứ lấy ra 'tặng' người như vậy cả. Bộ dạng đần độn mê man của Thương Viêm khiến tất cả mọi người thả lỏng sự cảnh giác với cậu, vẻn vẹn chỉ là khi đưa cậu trở về phòng giam là có thể nhìn ra được.

Lúc trước khi đi ra là có mấy dị năng giả bao quanh cậu, lúc này chỉ còn có hai người bình thường một trước một sau canh giữ cậu trở về mà thôi. Thương Viêm hơi hơi cúi đầu, lông mi dài ngăn lại ánh sáng lơ đãng lóe lên trong ánh mắt.

Tròng mắt của Thương Viêm lặng lẽ di chuyển, quan sát bố cục của chỗ này. Ngục giam chia thành hai tầng, ở lầu hai có thể nhìn thấy được tình hình của phía dưới, giống cái kiểu như của cửa hàng bách hóa

tổng hợp vậy đó. Dị năng giả sẽ cách một khoảng thời gian ngắn xuất hiện ở mỗi đoạn đường, có lẽ là tuần tra theo thông lệ.

Lý Thiên kỳ thực rất dễ nhận ra, ở trong Đế vương mạt thế Lý Thiên có một đầu tóc bạc, tuy nhìn qua có chút yếu đuối, nhưng cái màu tóc khác người này trái lại đã cứu vãn được danh dự BOSS nhỏ của hắn đấy.

Đầu của Thương Viêm càng ngày càng thấp, đôi mắt càng quan sát càng sáng rực, cậu lúc này đang nhìn chằm chằm vào một buồng giam ở lầu một, tuy cậu biết rõ cậu lập tức tìm thấy Lý Thiên là chuyện không thể nào, nhưng cậu vẫn không nhịn được có chút sốt ruột.

Đột nhiên, mắt của Thương Viêm đối diện với mắt của một dị năng giả ở lầu một, trong lòng đập mạnh một cái, Thương Viêm lập tức đem mấy thứ trong đầu tống sạch đi, giả vờ thành một bộ dạng đang ngẩn ra nhìn mặt đất. May mắn cái tên dị năng giả kia chỉ là liếc mắt nhìn Thương Viêm một cái liền dời tầm mắt đi, Thương Viêm sợ tới mức tim cứ đập bình bịch.

Điều này khiến Thương Viêm không dám nhìn bậy bạ nữa, biết nghe lời theo sát người phía trước, ánh mắt vẫn luôn ở trạng thái trống rỗng vô hồn.

……..

"Ngài Tô, như thế được chứ?" Dị năng giả bên cạnh Tô Lục Lý có chút lưỡng lự về sự phân phó của Tô Lục Lý, ở mạt thế tất cả mọi người đều không dễ dàng gì, làm như vậy không nghi ngờ gì sẽ khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

"Bọn họ lấy thứ thuộc về căn cứ W của chúng ta, nôn trở ra cũng là chuyện phải làm thôi. Hơn nữa cũng dễ dàng khiến người bên ngoài biết được, không cần giở trò ở trước mặt chúng ta." Tô Lục Lý hoàn toàn không có đem mấy lời nói của người nọ đặt ở trong lòng, khóe miệng cười lạnh với một bộ dạng khinh thường.

Lý Nhất dùng Thương Viêm đổi lấy một đống đồ dùng chữa bệnh, nhưng bây giờ bọn chúng cư nhiên lại lấy đi những thứ thuộc về bọn họ, mấy đồ dùng chữa bệnh này đương nhiên phải thu hồi lại rồi, còn có mấy thứ đạt được từ trong túi của Thương Viêm kia cũng phải lấy lại nữa.

"….Tôi hiểu rồi". Dị năng giả chau mày tay nâng lấy cằm, mặc dù có hơi khó xử nhưng vẫn đồng ý với mấy lời nói của Tô Lục Lý.

"Ngài Tô, cái tên…. họ Lý kia…. lại…" cái tên chạy đến báo cáo thở hổn hển nói, thấy cái bộ dạng thở dốc của hắn liền biết hắn là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến.

Tô Lục Lý không đợi người kia nói xong thì đã chạy tới buồng giam, gương mặt vốn châm chọc đã sớm được thay thế bằng sự nghiêm túc, không gian của Lý Thiên ngoại trừ Thương Viêm hôm nay vừa có được là lớn nhất trong mọi người, bởi do thuốc nên Lý Thiên trong mấy lần nhiệm vụ này đều thể hiện rất xuất sắc, hắn cũng không muốn mất đi dị năng giả không gian này đâu.

"Grừ —grào—" Một người có cái đầu tóc bạc xen lẫn với tóc đen gắt gao nắm chặt lấy lan can, vẻ mặt dữ tợn gầm rú lên với Thương Viêm vừa mới đi ngang qua, cái biểu hiện điên cuồng kia tập tức khiến cho người bên cạnh biết người nọ sắp tan thuốc.

Thương Viêm bị biến cố xảy ra bất thình lình làm hoảng sợ, một chân không tự chủ mà bước một bước nhỏ sang chỗ khác, đầu suýt chút nữa đã nhịn không được mà nâng lên về phía cái người nổi điên kia rồi.

Nhưng may là lực chú ý của mọi người lúc này không ở trên người Thương Viêm, Thương Viêm cũng đúng lúc ngăn lại động tác của mình, vẫn đang cúi đầu đóng giả tên ngốc, tầm mắt chăm chú cứ như muốn đem sàn nhà tránh ra một đóa hoa vậy.

Đầu óc Lý Thiên vừa choáng vừa căng trướng, nhưng hắn vẫn lờ mờ thấy được sự mờ ám của Thương Viêm, trong lòng vui vẻ, người kia xem ra không có bị thuốc khống chế đâu á.

Lý Thiên cứ nghĩ thế khiến đầu càng căng đau hơn, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ nữa mà ôm chặt lấy cánh tay của Thương Viêm, hắn không thể khống chế được sức lực, hắn có thể nhận thấy cánh tay của người bị hắn nắm lấy run rẩy một chút theo phản xạ, càng thêm chắc chắn đối với dự đoán người nọ là tỉnh táo, trên tay cũng càng dùng thêm sức.

Tuy đầu Lý Thiên căng đau, nhưng tư duy của hắn cũng đã không còn bị cản trở nữa, suy nghĩ cũng không chậm chút nào. Phải nghĩ cách để người này ở chung với mình mới được, vậy thì xác xuất thành công chạy khỏi nơi này mới có thể cao hơn, dù cho lúc này hắn còn chưa biết người kia có thể tin tưởng được hay không.

Thương Viêm bị nắm rất đau, móng tay đều muốn đâm vào trong thịt của cậu, trong lòng Thương Viêm đã muốn chửi thề liên tục, nhưng cậu lại tuyệt đối không thể biểu hiện ra chút biểu cảm nào, còn phải giả vờ cái bộ dạng ngu ngốc nữa chứ. Cậu đã bị thuốc khống chế, thần kinh đã trở nên trì trệ, loại cảm giác đau này cậu 'chắc là' không có đâu.

Tô Lục Lý chạy tới nhìn thấy được chính là Lý Thiên đã trở nên ngoan ngoãn và Thương Viêm đang bị túm lấy, Tô Lục Lý khó hiểu mà nhìn Lý Thiên, tính kháng thuốc của Lý Thiên rất mạnh, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn thoát ra khỏi sự không chế của thuốc, nhưng như hôm nay thế này cũng là lần đầu tiên đó.

Lý Thiên lập tức sửa lại cái thái độ như thường lệ, vẻ mặt ngây ngô nhìn về phía Thương Viêm, niềm khao khát bên trong khiến trong lòng Thương Viêm đang bình tĩnh nhìn sàn nhà cũng nổi da gà một trận.

Tô Lục Lý thấy lạ với cái tình huống như vậy, ánh mắt xét đoán từ trên người Lý Thiên bay tới trên người Thương Viêm. Tình trạng này của Lý Thiên không phải là lần đầu, nhưng ngày đầu tiên tên Thương Viêm này tới đã xuất hiện loại tình huống kinh ngạc này rồi.

Thương Viêm tỏ vẻ cậu nằm thôi mà cũng bị trúng đạn nữa.

"Tách bọn họ ra." Tô Lục Lý thật sự không muốn nhìn thấy có chuyện gì xảy ra ngoài dự đoán của hắn, lập tức gọi người đem tay của Lý Thiên kéo ra.

Lý Thiên lặng im nghe thấy lời nói này, trong lòng luống cuống, điều này sao được chứ!

Người bên cạnh bắt đầu thực thi nhiệm vụ cứu vớt Thương Viêm ra khỏi tay Lý Thiên, Lý Thiên là dị năng giả, tuy hắn chỉ là dị năng không gian, nhưng sức lực của hắn cũng không phải thường đâu, vì thế đáng thương cho Thương Viêm bên ngoài chỉ có thể vẫn duy trì giả ngốc, còn bên trong đã đau đến mức nguyền rủa a.

"Ba ba ~ đừng đi mà ~" Σ(° °|||) Lý Thiên vừa nói xong, người chung quanh đều dùng ánh mắt kinh khủng mà nhìn Lý Thiên chằm chằm, sau đó liền đưa tầm mắt tới trên người Thương Viêm đang bị lạnh run.

Sắc mặt của Tô Lục Lý đủ loại màu sắc kỳ lạ, tầm mắt vẫn luôn đặt ở trong ánh mắt tủi thân lại sùng bái của Lý Thiên kia, khóe miệng run run, lúc này là cái tình huống gì vậy? Chẳng lẽ Thương Viêm thực sự là Lý Thiên…..

Tô Lục Lý lắc đầu, đem mấy ảo tưởng linh tinh quăng hết ra óc. Đây là di chứng do dùng thuốc quá độ sao? Đúng rồi, bởi vì tính kháng thuốc của Lý Thiên, thuốc dùng với hắn vẫn luôn liên tục tăng gấp đôi, mấy sợi tóc bạc trong tóc đen của Lý Thiên cũng là do điều này mang đến, bị đần độn cũng không phải là không có khả năng.

Đến nỗi dùng ra cái loại tình huống này, có thể là do dị năng của Thương Viêm cao hơn so với Lý Thiên, mọi người đều có bản năng sùng bái kẻ mạnh, nghĩ như vậy xem ra cũng không có gì không đúng.

Ngoại trừ Thương Viêm đang nhìn chằm chằm sàn nhà cùng Lý Thiên đem tầm mắt nhìn chăm chú vào trên người Thương Viêm, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tô Lục Lý.

Tô Lục Lý ho nhẹ một cái, nhìn cái điệu bộ tuyệt đối không buông tha Thương Viêm của Lý Thiên kia, lên tiếng nói: "Đem bọn họ nhốt chung đi, ít nhất phải có hai dị năng giả trông giữ đấy." Còn về điểm có cần tiêm thuốc vào cơ thể của Lý Thiên hay không, Tô Lục Lý do dự, tình trạng của Lý Thiên hiện nay thực sự rất là không thích hợp lắm.

Nhìn cái bộ dạng bé ngoan của Lý Thiên, Tô Lục Lý vẫn là quyết định chuyện thuốc men trước tiên trì hoãn một chút vậy, một trong dị năng giả không gian với một dị năng giả không thể đánh đấm, nếu bởi vì thuốc mà đem Lý Thiên giết chết thì mất nhiều hơn được nha.

Nghe thấy lời này trong lòng Thương Viêm chửi liên thanh, cậu còn đang trở thành đối tượng canh giữ quan trọng, cậu còn chưa có tìm được Lý Thiên đâu đó!

Cuối cùng Thương Viêm và Lý Thiên bị nhốt trong gian phòng của Lý Thiên, Thương Viêm dựa vào ý tưởng không thể lòi đuôi nên ngay từ đầu liền vẫn luôn cúi đầu che đi cảm xúc không thể giấu được trong mắt mình, nên bây giờ cậu mới nhìn thấy…. cái ót của người từ lúc vừa bước vào trong buồng giam liền nhào vào lòng cậu ngất xỉu này.

Đầu bạc thêm tóc đen? Thương Viêm quay lưng về phía hai tên dị năng giả bị giữ lại bên ngoài nháy mắt mấy cái, trong lòng không nhịn được cười trộm, cái chuyện tốt nhân họa đắc phúc*(gặp may mắn trong tại nạn)này vậy mà bị cậu đụng trúng nha, hay là nói giữa BOSS với BOSS là sẽ có kết nối sao hả? E hèm, lạc đề.

Vai diễn hiện tại của Thương Viêm chính là một tên ngu ngốc, cậu cũng không có cái loại hình thức suy nghĩ sẽ mang người ta lên giường đâu, vì thế tay hơi hơi dùng sức, lấy bóng lưng của mình ngăn chặn tầm mắt của mấy dị năng giả, dùng kỹ xảo khéo léo mà kéo tay của Lý Thiên trên tay mình xuống.

Sau đó Thương Viêm rất ngoan ngoãn mà nghe theo câu mệnh lệnh "ở yên trên giường" kia của Tô Lục Lý, bỏ lại Lý Thiên một mình mà đi tới bên giường, nghe thấy một tiếng nhỏ gần như không nghe thấy của đầu rơi xuống đất ở phía sau, trên mặt Thương Viêm hiện ra một nụ cười xấu xa.

Sau đó liền nằm xuống nhắm mắt lại, chẳng qua là nhìn thấy cái bộ dạng chổng mông nằm dưới đất của Lý Thiên trong lòng vẫn là không nhịn được cười trộm mà thôi à.

Chương 68: Thảo luận xong.

Edit: Tiểu Tam

Ps: Phải lôi đống chương trước ra đọc lại mới edit được chương này, ôm quá nhiều bộ nên văn phong bi loạn(_ _)

—

Lý Thiên từ từ mở mắt ra, tuy đầu vẫn rất đau nhưng tư duy của hắn lúc này cũng rất tỉnh táo, phát hiện này khiến khóe miệng hắn nhịn không được mà nhếch lên. Sau đó hắn liền nhận ra mình cư nhiên nằm ở trên sàn nhà hơn nữa cơn đau trên trán làm hắn bắt đầu nghĩ lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Hắn hình như gặp được một người không có bị thuốc khống chế, sau đó hắn nắm chặt cánh tay của người kia….. Lý Thiên cau mày, trí nhớ sau đó có chút mơ hồ.

Lý Thiên để hai mắt mình từ từ thích ứng với bóng tối, nghĩ tới Thương Viêm, Lý Thiên đang định đứng dậy dò xét cho rõ ràng nhưng lại có một bóng người lướt qua trước mắt hắn. Trong lòng Lý Thiên kinh hãi, cẩn thận đưa tầm mắt ra ngoài buồng giam mới nhận ra ở bên ngoài buồng giam có hai tên dị năng giả, tuy bọn họ đang buồn chán mà đưa lưng về phía hắn nói chuyện phiếm nhưng một khi động tác của hắn quá lớn thì hai tên dị năng giả nhạy cảm này nhất định sẽ nhận ra. Ánh đèn lúc này rất u ám, đã là buổi tối rồi, bóng dáng của dị năng giả hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy sơ sơ mà thôi.

Thật ra phát hiện dị năng giả ở bên ngoài trong lòng Lý Thiên mừng như điên, bởi vì đột nhiên có người đến giám thị chỗ này không phải nói rõ nơi đây có gì thay đổi hay sao.

Lý Thiên từ từ xoay cái đầu đang nhìn phía trước ra sau, mà ở phía sau của hắn, một chỗ phồng nhỏ trên giường hắn không phải chứng minh nơi đó có một người ư.

Từng phòng trong đây đều có một cái cửa sổ nhỏ có song sắt. Một khi đến buổi tối nơi đây sẽ là một mảnh tối đen, cho dù nơi này có máy phát điện cũng vẻn vẹn chỉ mở 2-3 cây đèn mà thôi.

Lý Thiên từ từ di động thân thể, cố gắng không để cho đám dị năng giả chú ý mà di chuyển tới trước giường định đánh thức Thương Viêm. Chỉ là khi hắn cúi hông di chuyển đến bên giường đang định đánh thức Thương Viêm thì phát hiện hắn đã bị khóa lại trong tầm nhìn của một đôi mắt, khoảng cách giữa hai đôi mắt nhiều lắm cũng chỉ khoảng 20cm.

Tuy Lý Thiên biết chủ nhân của đôi mắt này nhưng mà bất thình lình nhìn thấy một đôi mắt trong bóng đêm như thế thì là người đều sẽ bị dọa sợ thôi. Lý Thiên lập tức lấy tay che miệng mình lại, chưa hết kinh hoàng mà dùng tay kia vỗ về tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của mình.

Động tác của Lý Thiên Thương Viêm có thể thấy rất rõ ràng, như vậy thực sự làm Thương Viêm rất hài lòng nha, nhìn thấy cái bộ dạng rất sợ hãi nhưng không thể la to của Lý Thiên, Thương Viêm tỏ vẻ cậu đã hoàn trả lại toàn bộ việc bị làm hoảng sợ trước đó rồi đấy.

Lý Thiên bất mãn mà trừng vào cái vẻ mặt trêu tức của Thương Viêm, vỗ vỗ ngực của bản thân, tuy là ấn tượng đầu tiên của người trước mắt mang đến cho hắn thực sự không phải tốt lắm, nhưng cái loại bộ dạng này căn bản không phải là người bị thuốc khống chế được.

"Sao vậy hả?" Giọng nói của một dị năng giả bên ngoài buồng giam vang lên, Lý Thiên quay đầu theo phản xạ, sau đó là đôi mắt của Lý Thiên và hai dị năng giả nhìn nhau, còn Thương Viêm đã sớm huấn luyện đến chuyên nghiệp rồi nên khi vừa nghe thấy tiếng nói liền nhắm mắt lại 'ngủ say'.

"Nó tỉnh rồi, mày đi báo cáo một cái đi." Một dị năng giả hoàn toàn không có để ý tới cái đôi mắt đang ngập tràn cảm xúc kia của Lý Thiên, dùng giọng lười biếng mà nói ra, nói xong còn dùng tay đụng đụng người bên cạnh.

"Tại sao không phải mày chứ?" Một người khác tuy không phục nói ra nhưng vẫn chạy chậm rời khỏi, mà cái tên dị năng giả ở yên tại chỗ kia chỉ quét mắt nhìn Lý Thiên một cái liền quay đầu đi với một bộ dạng chán nản.

Lý Thiên nháy mắt mấy cái, sao thế này? Lý Thiên đưa tầm mắt lại trên người Thương Viêm, Thương Viêm nhận được ánh mắt khó hiểu của Lý Thiên, chân mày khẽ nhướng, trong lòng hơi tức giận, cái thứ này cư nhiên không nhớ rõ hành động vĩ đại của mình sao hả? Thực sự là thằng con ngoan mà!

Tiếng bước chân "cộc cộc cộc" dần dần lại gần, Thương Viêm bĩu môi liếc mắt nhìn khinh bỉ Lý Thiên một cái, im lặng ngáp một cái, cậu vì xác định tên này có thực sự tỉnh táo hay không cho nên vẫn không có dám ngủ, lúc này chính là buồn ngủ gần chết á, nghĩ thế liền nhắm mắt lại đi ngủ.

Lý Thiên mở to mắt, người này sao lại đáng ghét quá vậy, sao có thể dùng cái thái độ này đối với người vừa gặp và cũng có khả năng sẽ là đồng bọn với nhau cơ chứ.

Lý Thiên chưa kịp nghĩ nhiều thì cửa phòng giam liền bị mở ra, ánh sáng của đèn pin đã chiếu lên người hắn. Lý Thiên luống cuống, bây giờ hắn phải làm gì đây??

"Bình tĩnh một chút, con trai." Thương Viêm nhắm mắt lại khóe miệng khẽ nhúc nhích, giọng của cậu rất nhỏ, nếu Lý Thiên không phải là dị năng giả thì cho dù ở khoảng cách gần như thế thì hắn cũng không thể nghe thấy được.

Con trai? Lý Thiên lay đầu một chút, người này sao lại biến thành ba ba hắn rồi? Đúng rồi là ba ba mà hắn nhận nha. Lý Thiên xem như đã phục hồi lại tinh thần, Tô Lục Lý chắc chắn đã cho rằng hắn bị đần độn rồi đây.

Nhìn thấy người bên ngoài đã chạy đến trước mặt hắn, Lý Thiên tức khắc như được ảnh đế nhập vào, nhớ lại cái vẻ mặt của thằng con đầu to*(phim hoạt hình bố đầu nhỏ con đầu to)lúc trước từng xem.

"Ba ba~" Lý Thiên đột nhiên nhào lên người Thương Viêm, chu cái miệng nhỏ mà sợ hãi nhìn mấy người vừa mới xông vào như đang sợ bị người ta mang khỏi bên cạnh Thương Viêm vậy.

Thương Viêm bị một cái thái sơn áp đỉnh xảy ra bất thình lình biến thành suýt chút nữa đã hộc máu, còn phải cố liều mạng kiềm chế vẻ mặt của mình xuống không được méo mó mà chỉ có thể giữ cái mặt bình tĩnh say ngủ.

Ác ma nhỏ trong lòng Thương Viêm lập tức chiếm cứ lấy tâm hồn Thương Viêm, Thương Viêm không chút khách sáo mà nhéo mạnh một phát ngay trên bụng Lý Thiên, còn thử vặn trái vặn phải nữa chứ.

Lý Thiên đau đến mức há lớn miệng, liền muốn đấm một đấm lên mũi của Thương Viêm, nhưng hắn cũng nhớ ra tình trạng hiện tại nên chỉ có thể dựa vào ưu thế đưa lưng về phía mọi người mà bặm chặt môi, đem sức nặng toàn thân thực vững vàng đặt hết lên người Thương Viêm.

Thương Viêm có thể cảm nhận được sức nặng đang tăng thêm, lực đạo trên tay cũng không hề nhẹ đi chút nào cả, lúc trước vốn nghĩ là chung một con thuyền cho nên mới nhẹ tay một chút nhưng lúc này xem ra là không cần rồi.

Lý Thiên và Thương Viêm hai bên giằng co nhưng người ngoài không thể biết được, ở trong mắt bọn họ xem ra chính là Lý Thiên trở nên ngây thơ còn ôm lấy Thương Viêm vừa mới lên chức ba ba đang ngủ say sưa.

"Lý Thiên ngoan nha, ra ngoài cho chú kiểm tra kiểm tra cơ thể được không nào? Đi cùng chú sẽ có kẹo rất ngọt rất ngọt ăn nha ~" Vị bác sĩ mặc áo dài trắng rất thân thiết mà cười nói với Lý Thiên.

Lý Thiên và Thương Viêm đang chiến đấu ác liệt bỗng lạnh run một cái, cái câu thoại của ông chú biến thái này là chuyện gì vậy???

Cuối cùng ông chú mặc áo dài trắng tuyên bố thất bại đành phải bắt đầu kiểm tra thân thể cho Lý Thiên ngay tại chỗ, phát hiện Lý Thiên thực sự rất khỏe mạnh, về phần vết bầm ở bụng không ai để ý cả, ngã ngã đụng đụng luôn gặp được thôi mà.

Rốt cuộc tiễn người kiểm tra đi rồi cả phòng liền tối tăm trở lại, chỉ còn có hai người Lý Thiên và Thương Viêm. Còn sau khi hai tên dị năng giả bên ngoài liếc nhìn hai người đang an phận trong buồng giam một cái, rồi cư nhiên dời một cái ghế dài tới chỗ cây đèn phía trước không xa bắt đầu chơi đấu địa chủ*(tương tự như cờ tỷ phú ấy), cũng không biết bọn họ tìm thấy ở đâu nữa.

Thương Viêm đợi đám dị năng giả vừa đi mắt liền xoạch một cái mở to mắt ra u oán mà nhìn Lý Thiên, con sâu ngủ lúc nãy đã biến mất từ lúc Lý Thiên đè tới rồi.

"Đừng nhìn tôi như vậy tôi sẽ tưởng cậu thích tôi đó." Đầu Lý Thiên xoay một cái không liếc mắt với Thương Viêm nữa, cười hì hì nói với Thương Viêm.

Mặt Thương Viêm đầy hắc tuyến, thật muốn ghi âm lại câu này quá, rồi một ngày nào đó về sau tìm một ngày mà tâm tình của BOSS tệ hại nhất đem nó phát ra để cho cái tên không biết tốt xấu này biết rằng cậu không dễ chọc nha. Sự coi trọng của BOSS đối với cậu sâu đậm bao nhiêu vẻn vẹn chỉ từ quan hệ hiện tại của bọn họ — người yêu sâu sắc là có thể biết rồi.

Lý Thiên không biết vì sao trong ánh mắt của Thương Viêm hơi co rút, cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút lạnh vậy chứ?

"Thương Viêm." Thương Viêm nói khẽ, tuy cậu cảm thấy người này rất không đáng tin cậy nhưng ít ra còn có chút đầu óc, hơn nữa cái này còn có quan hệ đến Bàn tay vàng nên cậu sẽ không làm cho quan hệ với người này kém đi đâu.*(Sắc: Cậu đã làm mất rồi!)

"Tôi là Lý Thiên, cậu nói đi cậu khôi phục lại như thế nào vậy?" Lý Thiên hạ thấp giọng nói chuyện với Thương Viêm, ánh mắt long lanh mà nhìn vào cậu. Rất tự nhiên mà dính lên Thương Viêm thậm chí còn chen mất nửa cái giường của cậu nữa chứ.

Hắn biết Thương Viêm không có ý xấu gì với hắn cả, chuyện ban nãy cũng chỉ vẻn vẹn là tiểu đánh tiểu nháo xem như đùa giỡn với nhau vậy thôi, tuy nhiên chỉ cần không cẩn thận một cái là sẽ bị phát hiện ngay ( ).

Thương Viêm nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn vui vẻ của Lý Thiên, không ngờ rằng người này cũng khá tùy tiện nên cũng không để ý việc cùng Lý Thiên chen chung một cái giường.

Giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Hệ thống suýt nữa khiến Thương Viêm bị sặc bởi nước miếng của chính mình.

Công lược nói nghiêm túc, giọng điệu cứ như có chuyện đó thật khiến Thương Viêm lập tức cảm thấy Công lược-kun học xấu mất rồi.

"Cậu sao thế?" Lý Thiên nhìn cái vẻ mặt loáng thoáng mất tự nhiên của Thương Viêm trong bóng đêm, thử đến gần Thương Viêm định hạ thấp giọng xuống thêm một chút nữa. Thương Viêm bị Lý Thiên áp sát lại như vậy lời ban nãy của Hệ thống và Công lược nói liền vang lên bên tai, cậu cư nhiên phản xạ có điều kiện mà rớt ra khoảng cách với Lý Thiên.

"Thương Viêm?" Đối mắt với giọng nói nghi hoặc của Lý Thiên, Thương Viêm biết là bản thân mình đã phản ứng quá độ "Không có gì, chỉ là chưa từng gần gũi với người khác như vậy mà thôi".

"Ra thế" Lý Thiên không có nghi ngờ gì cậu mà cho rằng cậu đang đề phòng hắn, dù sao giờ đang là mạt thế nên có sự đề phòng cũng là chuyện bình thường thôi mà.

"Tôi chữa khỏi cho cậu và giúp cậu ra ngoài nhưng tôi muốn cậu phải làm việc." Thương Viêm đi thẳng vào chủ đề, bây giờ trước có Tô Lục Lý sau có Chung Hư Lữ nên cậu cũng muốn tăng nhanh tốc độ lên.

"Việc gì?" Lý Thiên lập tức liền cảnh giác mà kích động lên, nhưng vẫn lặng im nhìn vào bề ngoài của Thương Viêm, hai mắt híp lại, hơi do dự nhưng vẫn là hỏi trước phải làm gì cho thỏa đáng. Hắn cũng không muốn buông ra cơ hội tốt lần này nhưng hắn cũng đang đề phòng lời nói của Thương Viêm có thật hay không, đương nhiên còn phỏng đoán mục đích Thương Viêm xuất hiện trong đây nữa chứ.

"Mạn Địch, còn có cậu." Thương Viêm không chút chột dạ mà nhìn lại Lý Thiên, cũng không thèm thăm dò nữa, đến lúc này rồi vẫn là nói thẳng ra thì tốt hơn.

Câu trước khiến Lý Thiên nhíu mày lại, Mạn Địch là đồ gia truyền của nhà hắn, tuy không ai biết cái cây sáo gỗ tồi tàn đó có tác dụng gì nhưng lão già trong nhà vẫn rất là quý trọng nó, về phần làm sao biết được vị trí của Mạn Địch cũng chỉ là duyên phận trùng hợp mà thôi.

Đầu Lý Thiên xoay mạnh một cái, nửa câu sau của Thương Viêm cũng đã nói ra, câu sau này lại là khiến cho Lý Thiên phải trợn to mắt lên, hai tay ôm ngực, "Cậu… cậu… cư nhiên có loại sở thích này ư?".

Ánh mắt của Lý Thiên quá mức quái dị cho dù Thương Viêm nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được, vừa nghe câu này mặt của Thương Viêm liền không có gì bất ngờ mà đen lại, nhưng đột nhiên lại cười lên duỗi ra một bàn tay kéo Lý Thiên về phía lồng ngực, hơi ái muội mà thở vào bên tai Lý Thiên "Cậu nghĩ sao?".

"Tôi chỉ nói giỡn thôi đại ca, thật đấy." Lý Thiên bị Thương Viêm làm một cái giật mình, sắc mặt đột nhiên biến thành nịnh hót, luống cuống tay chân mà giãy ra khỏi vòng tay của Thương Viêm.

"Vậy giờ cậu đồng ý hay là không đồng ý hả?" Thương Viêm vẫn không có buông tay chỉ là vẻ mặt nghiêm túc đến mức ngay cả tên Lý Thiên này cũng không nhịn được mà đi quan tâm đến tình cảnh nguy hiểm có thể sẽ 'bị đè' của bản thân nữa.

"Có thể, ngày mai sẽ có một lần nhiệm vụ định kỳ, cậu giúp tôi chạy trốn tôi sẽ mang Mạn Địch đem về cho cậu." Lý Thiên sờ sờ cằm, mang chút tính toán mà ngắm gương mặt hơi lờ mờ của Thương Viêm.

"Được, ngày mai tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi chỗ này." Thương Viêm nhướng mi dùng đôi mắt tràn đầy tự tin nhìn vào hai mắt của Lý Thiên, hoàn toàn xem nhẹ cảm xúc của Lý Thiên sau khi nghe thấy mấy lời nói đó, xoay người đưa lưng về phía Lý Thiên, ngủ.

Lý Thiên mở to mắt do dự mà há miệng ra, cuối cũng vẫn là thở dài một tiếng "Tôi sẽ quay về" Lý Thiên vỗ vỗ bả vai của Thương Viêm, cũng không nói thêm gì nữa, trong đêm tối khóe miệng của hắn có chứa lấy một chút ý cười, vừa là khó hiểu bất đắc dĩ lại vừa là một loại vui sướng phức tạp cùng đề phòng.

Như đã nhận ra cảm xúc của Lý Thiên thay đổi, môi Thương Viêm kéo lên một độ cong rất khó thấy, thực ra cậu không phải hoàn toàn tin tưởng vào một người vừa mới gặp như thế đâu. Lý Thiên ở trong Đế vương mạt thế tuy bị viết khá là hung ác nhưng Thương Viêm từ một mặt khác có thể thấy được người này rất trọng tình nghĩa.

Những dị năng giả không gian cùng rời khỏi nơi này với Lý Thiên đều có thể được Lý Thiên xem ở trên mặt từng cùng nhau chịu áp bức qua mà nhận được sự giúp đỡ của hắn, chỉ là ở cuối cùng những người này đều chịu không nổi cách báo thù tàn nhẫn của Lý Thiên với Tô Lục Lý nên đều đi hết về phe của Chung Hư Lữ, đây cũng là đội dị năng giả đầu tiên của Chung Hư Lữ đấy.

Hơn nữa Thương Viêm còn biết Lý Thiên là bị Lý gia đưa vào nơi này, cho dù ra ngoài được thì Lý Thiên cũng không có chỗ dựa, ở trong truyện Lý Thiên có thể đi ra ngoài là do Tô Lục Lý bị người khác lật đổ nên hắn cũng vì báo đáp mà trở thành thủ hạ của người nọ, còn lúc này cậu chỉ là thay thế vào vị trí của người kia mà thôi.

Cho dù lúc này chỉ là bất đắc dĩ đi theo cậu nhưng về sau cậu cũng có thể nghĩ cách khiến người này một lòng mà đi theo mình.

Lý Thiên và Thương Viêm đều không có nói chuyện, buồng giam rất nhanh liền yên tĩnh lại, Thương Viêm và Lý Thiên đều tự chiếm một nửa chiếc giường nhắm hai mắt lại.

Còn về bóng dáng treo ở trên vách tường ngoài buồng giam, ánh mắt khó hiểu kia chuẩn xác mà rơi vào trên mặt Thương Viêm, ngón tay cắm chặt vào bên trong vách tường để duy trì thăng bằng.

"Tìm được rồi, Thương Viêm….."

100. Chương 70: Kẻ Làm Loạn Đến Rồi

"Lý Thiên cũng phải tham gia vào nhiệm vụ lần này sao?" Một dị năng giả ở bên cạnh Tô Lục Lý có chút lo lắng hỏi Tô Lục Lý, hắn không hiểu tại sao lại đem thành phần không xác định là Lý Thiên gia nhập vào trong nhiệm vụ lần này chứ.

"Tại sao lại không chứ?" Tô Lục Lý ngồi ở trên ghế, vẻ mặt thoải mái uống cà phê thứ được xem như là quý báu vào thời mạt thế, hắn không có chút quan tâm nào đến sự lo lắng của người kia "Nếu bị đần độn thật thì có Thương Viêm ở đó Lý Thiên sẽ ngoan ngoãn thôi, nếu là giả thì phải thử thử xem, với loại năng lực này của hắn muốn chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay của nhiều dị năng giả như vậy là chuyện không thể nào đâu".

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ kêu thêm 3 dị năng giả cấp 2 đặc biệt giám sát bọn họ" Người kia nghe hiểu ý của Tô Lục Lý, liền dùng bộ đàm một lần nữa sắp xếp người cho đội ngũ đã xuất phát.

Đối với sự sắp xếp đó Tô Lục Lý chỉ cười cười mà thôi, không gian của Thương Viêm và Lý Thiên gộp lại tuyệt đối còn lớn hơn so với một nửa dị năng giả không gian ở nơi này cộng lại, nếu ở trong nhiệm vụ mà không có bọn họ thì sẽ là một thiệt hại vô cùng lớn.

Thương Viêm đã ra khỏi căn cứ, một tay thì bị Lý Thiên ôm lấy còn một tay thì bị một tên dị năng giả cấp 2 nắm chặt, Thương Viêm lúc này đang duy trì trạng thái ngu ngốc ngồi trên một chiếc xe không được thoải mái lắm. Mùi mồ hôi nồng nặc trên xe kích thích xoang mũi của Thương Viêm, điều này khiến Thương Viêm hiểu được rằng việc ưa sạch sẽ của cậu có bao nhiêu khó thay đổi.

Đột nhiên, chiếc xe chỉ chở có hai dị năng giả không gian bọn họ và 3 tên dị năng giả cấp 2 khác bỗng ngừng lại, sau đó lại có thêm 3 tên dị năng giả cấp 2 lên nữa, thực hiển nhiên là vừa để bảo vệ bọn họ đồng thời cũng vừa tăng thêm sự giám sát.

Đối với loại tình huống này Thương Viêm không có cảm giác gì cả, dù sao đối với cậu mà nói thì bao nhiêu dị năng giả cấp 2 cũng như nhau mà thôi. Nhưng Lý Thiên lại không thể giữ vững bình tĩnh như thường được, ở dưới vẻ mặt mang nét khờ dại của hắn đã sớm đem tổ tiên của Tô Lục Lý thăm hỏi qua mười tám lần rồi.

Tay Lý Thiên ôm Thương Viêm không khỏi nắm chặt lại, tuy việc phải làm sao mang hắn đi khỏi là chuyện mà Thương Viêm cần lo, nhưng loại tình huống này cũng khiến trong lòng hắn sinh ra bất an. Hắn bị phát hiện một lần cũng rất có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa, lần này hắn cũng là bất đắc dĩ bị bức ép mà thôi, bỏ qua cơ hội lần này hắn cũng không biết có thể còn có cơ hội nào để chạy trốn hay không nữa.

Thương Viêm đã nhận ra Lý Thiên đang khẩn trương nhưng cậu cũng không làm gì cả, hơn nữa cậu lại còn có tâm lý vui sướng khi người gặp họa nữa chứ.

Ra căn cứ W, xe cứ chạy chạy rồi dừng dừng, mà càng về sau thì thời gian dừng lại càng dài thêm, Thương Viêm đoán là đoàn xe đã bị tang thi tấn công. Thương Viêm vì che giấu nên luôn cúi đầu nhìn dưới chân, mà tiếng động bên ngoài truyền tới đã trở thành căn cứ để Thương Viêm phán đoán năng lực thực sự của đội ngũ này.

Tiếng gầm rú của tang thi không ít có thể nhận ra tang thi ở bên ngoài cũng không phải ít, nhưng cậu cũng không có nghe thấy tiếng kêu thét của người nào cả, xem ra Tô Lục Lý có thể nói là rất chịu bỏ vốn liếng vì dị năng giả không gian đấy.

Thương Viêm không biết bọn họ lúc này đang ở đâu, người trên xe đều ngủ không có nói lời nào làm cậu không thể biết thêm được tin tức gì cả, nhưng cậu ước đoán rằng cũng sẽ không cách quá xa căn cứ W đâu, nếu như không có bị tang thi ngăn cản thì đại khái chỉ khoảng 40 phút xe chạy mà thôi.

"Xuống xe." Người túm lấy tay cậu cả đoạn đường tên là Vương Nhất, có thể nói hắn chính là người ra lệnh kiêm giám sát ở bên ngoài ngục giam, đây cũng là từ trong buồng giam lúc trước nghe đám dị năng giả canh giữ bọn họ tám chuyện mà biết được.

Đám dị năng giả giết sạch lũ tang thi ở chung quanh rồi mới cho dị năng giả không gian xuống xe, mà Thương Viêm cũng rất nghe lời ngoan ngoãn cúi đầu đi xuống, Lý Thiên đang kéo tay cậu cũng giả vờ rất hiếu kỳ mà quan sát chung quanh, con ngươi không ngừng chuyển động.

Ở khi Thương Viêm xuống xe thì đám dị năng giả đã sớm đem tang thi chung quanh giải quyết sạch sẽ rồi, khi nhìn rõ tình trạng hiện tại con ngươi Lý Thiên không khỏi co rút lại, số lượng và cấp bậc của dị năng giả còn nhiều hơn so với sự tưởng tượng của hắn nữa.

Tay Lý Thiên nắm lấy Thương Viêm hơi hơi di chuyển xuống nắm lấy lòng bàn tay của Thương Viêm, một bàn tay để che đậy còn một bàn tay viết thứ gì đó lên trên tay Thương Viêm.

Cảm giác ngứa trên tay không dễ chịu cho lắm nhưng cũng không phải không nhịn được. 17 tên cấp 2, 38 tên cấp 1, 8 tên dị năng giả không gian, Tô Lục Lý thực sự là ông chủ lớn mà.

Lý Thiên lại ngẩng đầu liếc nhìn chữ trên tòa trung tâm bách hóa lớn này một cái, nhiệm vụ trước đó của bọn họ vốn đều là tiến hành ở trong đây, trước mặt là Trung tâm bách hóa của Diễm thị, các thứ ở bên trong nổi danh là vừa tốt lại vừa đầy đủ.

Lý Thiên bĩu môi như trẻ con liếc mắt nhìn lén Thương Viêm một cái: "Ba ba, bốn chữ kia là *(Trung tâm bách hóa Diễm thị)đúng không ạ?" Lý Thiên đang tại tiết lộ vị trí của bọn họ cho Thương Viêm, dị năng giả đi theo Thương Viêm liếc mắt nhìn Lý Thiên một cái lại lướt qua Thương Viêm không có chút xíu phản ứng nào, cuối cùng xem như không nghe thấy lời nói của Lý Thiên.

Nghe thấy lời nói của Lý Thiên trong lòng Thương Viêm rất vui vẻ, thực sự không ngờ cư nhiên lại đúng lúc tới ngay trung tâm bách hóa của nhà mình.

"Ca" Thương Viêm liên lạc với Diễm Quân Ly "Đi tìm xem bản đồ phụ cận Trung tâm bách hóa Diễm thị của chúng ta đi". Thương Viêm nhớ rõ mình đem bản đồ đặt ở nếu tìm thấy cậu có thể dễ dàng rà soát thêm một lần nữa.

Nghe thấy lời Thương Viêm nói trong mắt Diễm Quân Ly chợt lướt qua ý cười, "Được, bất quá Tiểu Viêm, khi anh không ở đây em có thể báo tin bình an một cái được hay không? Anh rất lo cho em, đêm qua đều không có ngủ được".

Bắt đầu từ ngày hôm qua y vẫn không có ngủ chỉ vì chờ tin tức của Thương Viêm. Vốn là với dị năng giả như y mà nói không ngủ một đêm cũng chả sao cả, nhưng cái này cũng không làm cản trở đến việc y nâng độ cảm tình của Thương Viêm nha.

Giọng của Diễm Quân Ly rất mềm mỏng, còn mang theo ý mệt mỏi và an tâm khiến Thương Viêm lập tức cảm thấy áy náy "Em xin lỗi", Thương Viêm vô cùng chân thành nói câu xin lỗi, qua việc này cậu sẽ tự kiểm điểm thật tốt.

Ý cười của Diễm Quân Ly càng nồng đậm thêm, Tiểu Viêm dễ dàng mềm lòng thế này thì nhất định phải tranh thủ lợi dụng càng nhiều lợi ích hơn nữa mới được.

Thương Viêm bị nhanh chóng mang vào trung tâm bách hóa, có thể là trước đó đã đến mấy lần rồi nên tang thi ở chỗ này đã sớm bị tiêu diệt sạch sẽ, Thương Viêm có thể cảm giác được cơ thể vẫn banh cứng của Vương Nhất có hơi thả lỏng ra, tuy lúc sau vẫn cảnh giác cao độ nhưng so sánh với bên ngoài trung tâm bách hóa vẫn là có chút thả lỏng hơn.

Tay của Vương Nhất nắm lấy Thương Viêm, nhiệm vụ của hắn thà nói cảnh giới tang thi chi bằng nói là canh giữ Thương Viêm thì đúng hơn.

Thương Viêm cùng tất cả mọi người đi vào kho hàng của siêu thị, Thương Viêm thừa dịp mọi người không chú ý mà liếc nhìn mấy thứ trong kho hàng một cái, tuy cửa của kho hàng đích xác bị dùng sức mở ra nhưng mấy thứ bên trong vẫn không hề ít đi, ít nhất còn chiếm khoảng một nửa kho hàng.

Sau khi đám dị năng giả lấy đi thứ mình cần xong thì 8 tên dị năng giả bắt đầu làm việc. Ngay cả Lý Thiên cũng giả bộ hiếu kỳ học theo Thương Viêm nhét thức ăn vào. Lý Thiên nhét rất hăng hái, sau hôm này có thể sẽ thoát khỏi nên chứa được bao nhiêu thì đều thuộc về hắn cả.

Thương Viêm cúi đầu, trong lòng tỏ ra rất bất đắc dĩ đối với Vương Nhất vẫn còn đang nắm chặt cậu. Trong lòng Thương Viêm khó nén lại mà thở dài, nói một câu xin lỗi. Tiếp theo Thương Viêm dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người dùng sức vung tay của Vương Nhất ra, Vương Nhất bị hành động xảy ra bất thình lình của Thương Viêm làm cho lảo đảo về phía sau.

Sau khi tiến vào kho hàng đóng cửa lại thần kinh của đám dị năng giả rất rõ ràng có chút thả lỏng ra, hơn nữa Thương Viêm với thân phận là dị năng giả không gian khiến bọn họ có chút do dự đối với việc có nên tấn công Thương Viêm hay không, mà nhờ có sự do dự đó nên mới giúp cho Thương Viêm tranh thủ được.

Thương Viêm nhìn Vương Nhất sắp đánh lại đây, nhếch miệng cười, hoàn toàn xem sự uy hiếp của dị năng giả như không thấy, trong sự nghi hoặc của Vương Nhất mà khẽ kêu lên một câu: “Tiểu Tam Nhi”.Σ(° °|||)

Lý Thiên hiển nhiên cũng bị mấy lời Thương Viêm nói khiến cho u mê, trong lòng cũng động lên, ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng lại, một con tang thi liền chặn ngang giữa Thương Viêm và Vương Nhất.

Con tang thi cấp 3 này đã có thêm trí lực, sau khi nó trung thành với Diễm Quân Ly biết được tầm quan trọng của Thương Viêm đối với chủ nhân của nó nên đương nhiên phải đứng ra bảo vệ rồi, đương nhiên Diễm Quân Ly cũng từng hạ mệnh lệnh với nó là phải đi theo bảo vệ Thương Viêm.

Động tác của con tang thi đã được Thương Viêm chữa trị này rõ ràng nhanh hơn so với Vương Nhất nhiều, ngay ranh giới đòn tấn công của Vương Nhất còn chưa hình thành, tang thi đã ra tay đem một cánh tay của Vương Nhất đang ở gần bên xé xuống, theo một tiếng gầm rú của tang thi, cánh cửa bị đóng của kho hàng lập tức vang lên một tiếng va chạm kịch liệt.

Không cần phải nói tất cả mọi người đều biết đã xảy ra chuyện gì, ngoại trừ đám dị năng giả không gian còn mơ hồ về ý thức kia, thì tất cả mọi người đều hoảng sợ mà đem lực chú ý đặt vào trên người tang thi cấp 3 ở giữa cửa kho.

Thương Viêm nhìn trái nhìn phải, ngay khi phát hiện lực chú ý của mọi người cũng không có ở trên người cậu, cậu liền lặng lẽ chầm chậm lùi về một bên, dựa vào mấy cái thùng được đặt rất cao liền vung tay lên thả Diễm Quân Ly từ trong không gian ra.*(đây là đóng cửa thả BOSS đúng ko??)

Thương Viêm nháy mắt nhìn đắc ý về phía Diễm Quân Ly, trong lòng Diễm Quân Ly thấy buồn cười, tuy Thương Viêm không có làm chuyện gì có thể đắc ý được cả nhưng y vẫn rất nể tình mà gật gật đầu với Thương Viêm, từ từ kéo gần khoảng cách giữa hai người sau đó tay rất tự nhiên mà kéo Thương Viêm vào lòng ngực, sáp lại gần khóe miệng cắn nhẹ một cái.

“Thương…. Viêm….” Lý Thiên nhìn thấy dị năng giả và tang thi cấp 3 đã bắt đầu đánh lên, biết được con tang thi này là của Thương Viêm bởi vì nó cũng không có tấn công hắn với Thương Viêm dù khoảng cách hai người ở rất gần với lại khá yếu nữa.

Lý Thiên phục hồi tinh thần lại rồi phát hiện Thương Viêm đã không còn ở phía trước hắn, dư quang lướt đến hai người đang dính sát vào nhau, hắn chần chừ quay đầu lại liền phát hiện Thương Viêm mặt đỏ tía tai bị một người ôm vào lòng, Thương Viêm đang nhìn người nam nhân cao lớn hơn so với hắn kia còn hai tay đang che miệng mình lại.

Nhận thấy được ánh mắt của Lý Thiên, Diễm Quân Ly thu sự dịu dàng lại, ánh mắt như kim châm quan sát Lý Thiên thật kỹ, Lý Thiên cảm thấy sau lưng hơi lạnh, toàn thân đều rùng mình một cái. Hắn miễn cưỡng cười cười nhìn về phía Thương Viêm cầu cứu.

Sự xuất hiện của Diễm Quân Ly đương nhiên sẽ khiến cho đám dị năng giả chú ý cao độ rồi, nhưng sau đó Diễm Quân Ly chỉ vẻn vẹn nói ra một câu không được nhúc nhích bọn họ liền hiểu được người nọ muốn bóp chết bọn họ quả thực là rất dễ dàng, sự sợ hãi đang tràn ngập khắp trong lòng.

Mà lúc này tang thi ở bên ngoài cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà xông vào, Diễm Quân Ly một ánh mắt cũng không cho tang thi cấp 3 một cái, chỉ để lại một câu "Trông chừng bọn họ".

Tiểu Tam Nhi khi đối mặt với Diễm Quân Ly cứ như người bình thường mà gật gật đầu, ngay sau khi nhìn thấy Diễm Quân Ly ôm Thương Viêm rời khỏi liền đem ánh mắt vô hồn đặt lên trên người đám dị năng giả này. Nhưng nó cũng không có làm gì cả mà chỉ ra lệnh cho đám tang thi đem dị năng giả đều bao vây lại thành một vòng.

Lý Thiên nhìn loại tình huống quỷ dị này, lại nhìn Thương Viêm bị Diễm Quân Ly ôm đi khỏi, tuy đã há hốc mồm không biết nên dùng cách nào để suy nghĩ nữa, nhưng hắn vẫn hiểu là lúc này hắn hẳn là nên đuổi theo Thương Viêm mới đúng.

Lý Thiên mới ra khỏi cửa kho hàng liền bị Thương Viêm một phen ôm lấy bả vai, hắn có chút hoảng sợ mà nhìn vào Thương Viêm còn Thương Viêm chỉ cười rồi nói với hắn: "Đi theo tôi có thịt ăn đấy". Sau đó Thương Viêm liền lộ một vẻ mặt như 'tôi tự hào tôi là thổ hào' vậy.

Nếu còn ở vào vài phút trước Lý Thiên nhất định sẽ nói móc một câu để biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình, nhưng hiện tại ánh mắt của hắn cũng chỉ có thể nhìn Diễm Quân Ly đang ở phía sau Thương Viêm, cười như không cười mà nhìn vào ót Thương Viêm.

"Đây là đương nhiên rồi, Viêm ca" Lý Thiên giật mình một cái, từ sợ hãi biến thành tỉnh táo hiểu rõ, thực ra con người Thương Viêm cũng không tệ lắm, tuy nhiên hắn vẫn còn rất hoang mang.

Thực lực của Thương Viêm hay nói đúng hơn là thực lực của người yêu của Thương Viêm thực sự là quá dũng mãnh mà, trước đó hắn vẫn còn phiền não phải làm sao để chạy trốn, vậy mà chỉ có vẻn vẹn một câu của người ta thì đã thành công rồi. Nếu hắn đoán đúng thì con tang thi cấp 3 trước đó cũng là của người nam nhân này.

Đối với xưng hô của Lý Thiên, Thương Viêm cực kỳ hài lòng, nụ cười trên mặt không khỏi sâu thêm một chút, còn sắc mặt của Diễm Quân Ly ở đằng sau lại không khỏi tối đi một chút, khiến trong lòng Lý Thiên đập loạn cả lên.

"Vậy thì…. Mạn Địch" Thương Viêm có chút suy nghĩ sâu xa mà nhìn chằm chằm vào Lý Thiên, Lý Thiên cũng thông minh nghĩ đến chuyện về Mạn Địch liền lập tức cam đoan. Tuy là hắn cũng không biết đi theo Thương Viêm có dễ hay không, nhưng xem ở tình hình hiện tại thì đi theo trước cũng không sao cả, tuy người yêu của Thương Viêm thực sự rất đáng sợ nhưng chỉ cần Thương Viêm có cảm tình với hắn thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Sau khi Thương Viêm nghe xong trong mắt liền sáng ngời, quay đầu nhìn về phía Diễm Quân Ly, đang định mở miệng thì Tiểu Tam Nhi đã xuất hiện ở trước mặt cậu.

"Nó sẽ đi theo bảo vệ sự an toàn cho em" Lời này là Diễm Quân Ly nói với Lý Thiên, con ngươi đen không có chút cảm xúc nào khiến cho Lý Thiên theo phản xạ cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng.

Lý Thiên gật đầu thật mạnh một cái tỏ vẻ hắn hoàn toàn hiểu được ý tứ của Diễm Quân Ly, cái hàm ý nhỏ trên danh nghĩa bảo vệ kia – giám thị.

Diễm Quân Ly không có quan tâm tới Mạn Địch gì kia cho lắm, nhưng chỉ cần Thương Viêm muốn thì y nhất định sẽ cho. Nhìn thấy bóng dáng Lý Thiên đã rời đi, Thương Viêm tỏ vẻ rất hài lòng, Thương Viêm đụng đụng Diễm Quân Ly "Anh nói xem dị năng giả bên trong có thể toàn bộ đều trở thành người một nhà hay không?"

Thương Viêm không nhận được câu trả lời của Diễm Quân Ly, khó hiểu mà quay đầu lại nhìn về phía Diễm Quân Ly liền phát hiện Diễm Quân Ly bậm lấy môi vô cùng nguy hiểm mà nhìn vào cậu.

"Hắn ta là ai? Hai người quan hệ tốt lắm sao? Hử~?" âm cuối của Diễm Quân Ly nâng cao, Thương Viêm nghe tới mức run lên một cái. Diễm Quân Ly nâng cánh tay Thương Viêm vừa mới ôm bả vai Lý Thiên lên

vỗ vỗ, như là muốn phủi đi thứ gì đó vậy.

Thương Viêm nuốt một ngụm nước miếng, "Cậu ta là Lý Thiên, dị năng giả không gian tốt nhất căn cứ W ấy". Nghe thấy mấy lời của Thương Viêm nụ cười của Diễm Quân Ly không hề thay đổi "Mới quen một ngày liền biết rồi ư?"

Thương Viêm không được tự nhiên mà khẽ ho một cái, lúc này còn không nhìn ra là BOSS đang ghen thì EQ của cậu chính là số âm á. Thương Viêm ngẩng đầu lên nhìn mấy đôi mắt chỉ cách cậu có 10 mét bên trong, hạ quyết tâm trong lòng áp lên cặp môi mỏng kia.

Con ngươi của Diễm Quân Ly phóng to, trong lòng như bị giáng một cú thật mạnh, đang định hôn sâu xuống thì đúng vào lúc này lông mày của Diễm Quân Ly nhíu một cái, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng khó chịu, y nhanh chóng ôm Thương Viêm tránh về phía bên trái một bước, sau khi một vệt bóng đen sượt qua bên người thì trên tay của Diễm Quân Ly liền có thêm một vết xước màu đỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mat-the-phan-phai-he-thong-mat-the-he-thong-cua-nhan-vat-phan-dien